ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Εὐτυχισμένο
τὸ 1960

Μέ ποιό δικαίωμα ΚΥΡΙΕ;

ΕΛΚΟΝΤΑΙ τά ἀντίθετα. Τό νότο ἀναζητεῖ ὁ βορρᾶς. Τούς μελαψούς ἀναζητοῦν οἱ ξανθές, στίς ψηλές στρέφονται οἱ μικρόσωμοι. Ἡ λευκή σάρκα εἶναι τό ἐρωτικό ἰδανικό τῶν μαύρων. Οἱ μαῦροι εἶναι οἱ μεγάλοι κατακτητές στίς εὐρωπαϊκές πόλεις. Ἴσως νά τό διαβάσατε στίς ἐφημερίδες: Λοντρέζοι, τῶν ὁποίων οἱ φίλες ἑτοιμάζονταν νά περάσουν μόνες τίς διακοπές τους σέ χῶρες νότιες, στήν Ἱσπανία, στήν Ἰταλία, στήν Ἑλλάδα, ἀπευθύνθηκαν σέ ἀσφαλιστικές ἑταιρεῖες καί ζήτησαν νά τούς ἀσφαλίσουν ἀπό τόν κίνδυνο τῆς ἐγκαταλείψεως. Φοβοῦνται τόσο τήν ἐπίδρασι τοῦ μεσογειακοῦ... κλίματος!

Ἡ ἐπιστολή, πού ἔχουμε σήμερα ὑπ' ὄψι μας, μᾶς παρουσιάζει τήν ἀντίθεσι σέ ἄλλο πεδίο. Τά μαθηματικά, πού σμίγουν μέ τή φιλολογία. Φοιτητής τῶν Μαθηματικῶν ὁ ἕνας, φοιτήτρια τῆς φιλολογίας ἡ ἄλλη. Ἡ ἁρμονία στή δυσαρμονία. Ἀντίθετοι ἦχοι καί ποικίλα μουσικά ὄργανα σχηματίζουν τή συναυλία. Μή παρεξηγοῦμε τήν ἔννοια τῆς λέξεως, ὅταν μιλοῦμε γιά ζευγάρια ταιριασμένα. Ταιριασμένος δέ θά πῆ νά εἶναι καί οἱ δύο εὔθυμοι ἤ μελαγχολικοί, ἰδιότροποι ἤ βολικοί, νευρικοί ἤ ἤρεμοι. Τό νερό, πού ἀνακατώνεται μέ νερό, μένει νερό. Κρασί θά βγῆ ὅταν ἑνώσης δυό κρασιά τῆς ἴδιας ποιότητας. Κάποτε, μάλιστα, ὅταν τό μίγμα γίνεται μέ ἄνθρωπους, πού ἔχουν τίς ἴδιες ἰδιότητες, τ' ἀποτελέσματα μποροῦν νά γίνουν καί δυσάρεστα. Δέν τό λέω γιά ἀνθρώπους μέ τήν ἴδια ἀνατροφή, τήν ἴδια ἡλικία, τήν ἴδια μόρφωσι. Ἕνας δικηγόρος καί μιά δικηγορίνα, ἕνας ἐργάτης καί μιά ἐργάτισσα, ὁ ἀρχιτέκτονας καί ἡ ἀρχιτεκτόνισσα, μποροῦν νά σχηματίσουν ζευγάρια, πού συνεννοοῦνται περίφημα.

Γιά φαντασθῆτε ὅμως νά εἶναι καί οἱ δυό νευρικοί... Ποιός θά τούς προφυλάξη ἀπό τίς ἐκρήξεις; Ἤ νά εἶναι καί οἱ δύο μελαγχολικοί, κλεισμένοι στόν ἑαυτό τους, ἀπόκοσμοι. Ἡ σύμπτωσι τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν θά χειροτερέψη τό κακό καί θά τό ἀναπτύξη σέ βαθμό νοσηρότητος. Ἐνῶ ἡ ἀντίθεσι ὑπάρχει πιθανότητα νά δημιουργήση μιά μέση κατάστασι, πού θά κατευνάση τήν ὑπέρμετρη ζωηρότητα τοῦ ἑνός καί θά ζωηρέψη τήν ὑπερβολική ἀδράνεια τοῦ ἄλλου.

Δέν εἶναι ὅμως ἡ ἁρμονία, πού δημιουργοῦν οἱ ἀντιθέσεις τό σημερινό μας θέμα. Μιά ἄλλη ἐκδήλωσι τοῦ εἰδυλλίου θά μᾶς ἀπασχολήση. Ὁ ἔρωτας κεραυνοβόλος δέν ἦταν. "Ἀρχισαν ἀπό ἁπλῆ συμπάθεια. Συμπάθεια, κατανόησι, φιλία. Ἔτσι, ὁμαλά βαδίζοντας, ἐφθασαν καί στόν ἔρωτα. Ἀγάπη καί πόθοι. Ἀσυγκράτητοι οἱ νέοι, προχώρησαν στήν ὁλοκλήρωσι τῶν σχέσεών τους. «Οἱ σχέσεις μας ἀκολούθησαν κι' αὐτές τήν ἐπιτακτική τῶν αἰσθήσεων ἐπιταγή...». "Ἴσως νά συνετέλεσε σ' αὐτό καί ἡ φοιτητική τους ἰδιότητα. Ἀγνόησε ἡ κοπέλλα τήν παράδοσι τοῦ τόπου καί δόθηκε στό νέο, πού ἀγαποῦσε. Ἀδιάφορος γιά τήν παράδοσι κι' αὐτός. Καί πότε δέν εἶναι ἀδιάφοσος ὁ ἄντρας; "Ἐχει τάχα νά χάση τίποτα; Πορεία ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἱαριστάνει τόν «ἀνώτερο» καί τόν χωρίς «προλήψεις». Τόν ἀναχρονισμό βλέπει, ὅταν ἡ κόρη βάνη φρένο. Ξέρει καί διαισθάνεται αὐτή τί τήν περιμένει. Δέ βρίσκεται σέ χῶρες ἄλλες, ὅπου μένει χωρίς συνέπειες ἡ ἀνυπομονησία της νά γνωρίση τήν ἐρωτική χαρά στήν πληρότητά της. Ὁ ἀνεπλόγητος ἔρωτας ἐκεῖ δέ φαραίνει τή ζωή της, δέν τή στιγματίζει, δέν τῆς δημιουργεῖ φάκελλο, δέν ἐπιδοᾶ στό βίο της, δέν ἐμποδίζει τό γάμο της μέ πρόσωπο, πού δέν εἶναι τό πρόσωπο, στήν ἀγκαλιά τοῦ ὁποίου πρωτογνώρισε τόν ἀσπασμό.

Οὔτε θά βρεθῆ στήν ἀνάγκη νά προσφύγη στόν εἰδικό γιατρό γιά νά ἐξαφανίση τά ἴχνη τοῦ παραστρατήματός της.

Ἵπτοτ' ἀπ' αὐτά ὁ ἄντρας. Ἐλεύθερο καί ἀνεύθυνο πουλί, τσιμπολογᾶ ὅπου βρῆ. Κι' ἂν ἀποδώσουν καρπό οἱ ἔρωτές του, ἄντε νά τόν βρῆς καί νά τοῦ ζητήσης νά πάρη τό μέρος του στά βάρη. Ἐλάχιστες ἐκεῖνες, πού προστρέχουν στή Δικαιοσύνη, γιά νά ζητήσουν εὐθύνες. Κι' ὅταν ἀκόμα προσφύγουν, εἶναι τόσο δύσκολο ν' ἀποδείξουν τήν ἀλήθεια τῆς βεβαιώσεώς τους σέ μιά ὑπόθεσι, ὅπου δέν ὑπάρχουν αὐτόπτες μάρτυρες.

Εἴτε ζητήση τήν προστασία τῆς Δικαιοσύνης, εἴτε καλύψη μέ τή σιωπή τήν ἀπερισκεψία της, εἶναι δίωσδήποτε ζημιωμένη. Ὁ ἄντρας παίρνει χωνί καί διαλαλεῖ τήν ἐπιτυχία του, τό κορίτσι κρύβει τό πάθημά του καί σωπαίνει. Ἐπιτυχία γιά τόν ἕνα, ἀτύχημα γιά τήν ἄλλη. Καί μόνο οἱ διαφορές αὐτές, οἱ ὁποῖες ἐκδηλώνονται στό ἴδιο θέμα, εἶναι ἀρκετές γιά νά δείξουν σέ ποιό σημεῖο βρίσκεται ἡ ἰσότητα τῶν δύο φύλων στήν Ἑλλάδα. Νικητήρια σαλπίσματα ἀπό δῶ, ἡ ντροπή ἀπό κεῖ.

Καλλιεργημένος νέος ὑποτίθεται, ὅτι εἶναι ὁ φοιτητής. Ἀκαδημαϊκός πολίτης, σκυμένος στήν ἐπιστήμη του. Δέν εἶναι τό πρῶτο τυχόν χωριατόπουλο, μέ τούς στενούς ὁρίζοντες, μέ τά λίγα γραμματάκια τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, μέ ἀδυναμίες καί στήν ἀνάγνωσι ἀκόμα. Φτωχός ὁ κόσμος του, περιωρισμένες οἱ ἰδέες του, γαντζωμένο στήν παλιά παράδοσι, εἴτε καλή εἴτε κακή εἶναι ἡ παράδοσι αὐτή. Γιατί, ὅπως εἴπαμε, κι' ἄλλες φορές, δέν εἶναι ἀξιοέβαστες ὅλες οἱ παραδόσεις. Δέ νομίζω, ὅτι θά βρεθοῦν πολλοί πού νά συνηγορήσουν γιά τή διατήρησι μιᾶς παραδόσεως, ὅπως ἡ σφαγή τῆς ἀδελφῆς ἀπό τόν πατέρα ἤ ἀπό τόν ἀδελφό, πού νομίζουν, ὅτι πλένουν τήν τιμή τῆς οἰκογένειας μέ τό αἷμα τῆς παραστρατημένης.

Στό κλίμα τῆς κακῆς παραδόσεως μεγαλώνει τό χωσιατόπουλο. Ποιός νά τό διαφωτίση; Ὁ δάσκαλος δέν τολμᾶ ν' ἀνοίξη τό στόμα. Ὁ παππᾶς τό ἴδιο. Ἀκλόνητη μένει στό θρόνο της ἡ παράδοσι. Ἀνεμπόδιστος ν' ἀλωνίζη ὁ ἄντρας στά ξένα ἐρωτικά χωράφια. Τό μαχαῖρι στό λαιμό τοῦ κοριτσιοῦ, μάλις κάνη πώς βαδίζει στόν ἴδιο δρόμο.

Ἡ νοοτροπία τῶν χωρικῶν. Ἡ νοοτροπία ὅλων μας, δέ λέμε καλύτερα; Κι' ὅταν μέ τά λόγια ἀποκρούομε τό καθεστώς τῆς σφαγῆς, στό ὑποσυνείδητο ἐξακολουθεῖ νά ζῆ ἕνας πατροκτόνος κι' ἕνας ἀδελφοκτόνος. Ἀπόδειξι, ἡ εὐκολία, μέ τήν ὁποία οἱ ἔνορκοι ἀπαλλάσσουν αὐτούς, πού γιά λόγους τιμῆς σκοτώνουν τίς θυγατέρες καί τίς ἀδελφές τους. Πού σημαίνει, ὅτι μέσα τους κρίνουν μέ ἐπιείκεια τό φοβερό ἔγκλημα.

Θά περίμενε ὅμως κανείς πώς οἱ νέοι, πού ἔβγαλαν ἕνα Γυμνάσιο, πού φοιτοῦν σ' ἕνα Πανεπιστήμιο, πού κάτι εἶδαν, κάτι ἄκουσαν, κάτι διάβασαν, δέ θά παρουσίαζαν τίς ἴδιες οὐσιαστικά ἀντιδράσεις μέ τούς ἀκαλλιέργητους ἀνθρώπους.

Ἐλᾶτε τώρα νά παρακολουθήσουμε τή στάσι τοῦ νέου, στόν ὁποῖο ἡ φοιτήτρια, λησμονώντας τήν ἀτμόσφαιρα τοῦ τόπου, ἀνοιξε ἀπερίσκεπτα τήν ἀγκαλιά. Ὁ φοιτητής ὁ ἴδιος μᾶς παρουσιάζει τίς ἀντιδράσεις του. Φθάνοντας στό τέρμα, πού ἀποτελεῖ τόν ἀντικειμενικό σκοπό τοῦ κάθε ἄντρα, διεπίστωσε, ὅτι δέν ἦταν αὐτός ὁ πρῶτος, πού γνώρισε τίς εὐνοίες ἐκείνης, γιά τήν ὁποία πίστευε πώς ἦταν κόρη. Καί τότε... «Τότε ξέσπασε ἡ θύελλα, σάν τόν τρομερό τῆς ἐρήμου σιμούν... Ἡ κοπέλλα τῶν ὀνείρων μου δέν ἦταν ἐν τάξει».

"Ενας στήν ὑπόθεσι αὐτή ὁ «ἐν τάξει»: Ὁ φοιτητής, πού ποιός ξέρει ἀπό ποιά ἡλικία — ἀπό τά δεκαπέντε, ἀπό τά δεκάξη; — εἶχε γνωρίσει τόν ἔρωτα στήν πλήρη του μορφή. Σέ ἀταξία τό κορίτσι, πού δέν περίμενε τήν πρεμιέρα της γι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος δέν προσῆλθε κἂν σά νόμιμος νυμφίος, ἀλλά παρουσιάστηκε σάν ἐλεύθερος τρυγητής, ὅπως καί ὁ προκάτοχός του. Θύελλα γιατί δέν εἶχε τά πρωτεῖα. Γιά σκεφθῆτε ὅμως, ἂν ἡ κάθε Ἑλληνοπούλα εἶχε τήν ἴδια ἀξίωσι ἀπό τόν ἄντρα στόν ὁποῖο ἀφίνει ἀπό ἑαυτό της. Τότε τρομακτικές θύελλες ἔπρεπε νά τραντάζουν τήν ἑλληνική γῆ, γιατί ὅλοι οἱ λεγόμενοι κατακτητές προσέρχονται στήν ἐρωτική τελετή μέ πλουσιώτατα πείρα.

Γιά θύελλα, πού τόν τράνταξε μιλᾶ ὁ φοιτητής. Εὐθύς ὅμως μετά τήν ὁμολογία, αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά μᾶς παραστήση τόν ἐξελιγμένο, τόν πολιτισμένο, τό λογικό, τόν χωρίς προλήψεις, τόν ἄνθρωπο μέ τίς πλατειές ἀντιλήψεις. Καί γράφει: «Φυσικά, δέν ἦταν καί κανένα θανάσιμο ἁμάρτημα νά εἶχε σχέσεις, πρίν ἀπό μένα μέ κάποιον ἄλλο...».

Ἰί ὑποκρισία! Δέ βρίσκει, λέει, θανάσιμο τό ἁμάρτημα, συγκλονίζεται ὅμως ἀπό τήν καταιγίδα. Ὁπότε καταφεύγει σέ ἄλλο ἐπιχείρημα ἐναντίον της: Καλά. "Εκανε ὅτι ἔκανε χωρίς νά τόν περιμένη. «Γιατί ὅμως μοῦ τό ἔκρυψε;». Γιατί νά σοῦ τό πῆ, κύριε; Ποιῶ τό εἶδες γραμμένο; Ποιός σοῦ ἔδωσε τό δικαίωμα νά ζητᾶς λογαριασμό γιά τά περασμένα της; Ἀπό ποῦ τό βγάνεις, ὅτι ἔπρεπε νά σοῦ εἶναι πιστή, πρίν σέ γνωρίση, πρίν σ' ἀγαπήση,πρίν ὑποπτευθῆ τήν ὕπαρξί σου στή γῆ; «Γιατί μοῦ τόκρυψε; Πρίν Ἀκοῦς ἐκεῖ ἀξίωσι! Ὁ Ἀγᾶς ἐμπρός στόν ὁποῖο πρέπει νά προσέρχωνται οἱ ὁδαλίσκες μέ τά πεπραγμένα τους, μέ τό ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς τους...

Γιατί ρωτᾶς, κύριε; Κι' ὅταν, προχωρῶντας στίς σχέσεις, νομίζεις, ὅτι βρῆκες μόνος τήν ἀπάντησι, γιατί ἀθεῖς τήν προστυχιά σου στό σημεῖο νά τῆς τό πῆς, νά τή βρίσης, νά τήν ἐξευτελίσης, νά βγῆς στούς δρόμους καί νά διαλαλῆς, ὅτι δέν εἶσαι ὁ πρῶτος;

Σέ ἀνεπτυγμένους τόπους, ἕνας ἀληθινός ἄντρας, δέ φτάνει ποτέ σέ τέτοιο σημεῖο χυδαιότητας, ὥστε νά πῆ στήν κοπέλλα πού τοῦ δόθηκε: «"Ωστε ἔτσι, λοιπόν, παλιοθήλυκο. Ὑπῆρξαν κι' ἄλλοι πρίν ἀπό μένα;...».

Βαρβαρότητα τῆς χειρότερης μορφῆς. Νοοτροπία τῆς ἐποχῆς τοῦ γυναικωνίτη. Τό κορύφωμα τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωϊσμοῦ. Νά σφάζης, νά διασύρης, νά ταπεινώνης. Δικά σου τά μονά, δικά σου τά ζυγά. Γιά ἰσότητα τῆς γυναίκας μιλᾶμε. Στήν πραγματικότητα, τή βλέπουμε κάτω ἀπό μᾶς, τή θέλουμε σκλάβα μας, τή χρησιμοποιοῦμε σά σκεῦος.

Ψῆφο τῆς δώσαμε. Δέν εἶναι αὐτό ἡ λύσι. Λύσι θά ἦταν ἡ ριζική ἀλλαγή τῆς νοοτροπίας μας ἀπέναντί της. Ἀπέχουμε δέ πολλά μίλια ἀπό μιά τέτοια ἀλλαγή.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ὁ «ζωντανός θρόνος»

Οἱ «βασιλιάδες» τῶν Νκούντος, μιᾶς φυλῆς τοῦ Βελγικοῦ Κογκό, δέ μπορεῖ νά ξέρουν ποτέ ἂν ἡ βασιλεία τους θά διαρκέση μιά μέρα, μιά βδομάδα, ἕνα χρόνο ἤ περισσότερο! Αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ὑγεία... τοῦ θρόνου τους!

Νά πῶς ἔχουν ἀκριβῶς τά πράγματα: Ὁ βασιλιᾶς τῶν Νκούντος θεωρεῖται τόσο ἱερός, ὥστε δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά πατήση καθόλου στή γῆ. "Ενας ὑπηκόος του, λοιπόν, τόν κρατάει διαρκῶς στήν πλάτη του, χρησιμεύοντάς του γιά κάθισμα, γιά κρεβάτι καί γιά μεταφορικό μέσο. "Οταν ὅμως πεθάνη αὐτός ὁ «ἀνθρώπινος θρόνος» του, δέν ἐπιτρέπεται νά τόν ἀντικαταστήση μέ καινούργιο. Καθαιρεῖται λοιπόν αὐτομάτως ἀπ' τό ἀξίωμά του καί τόν διαδέχεται ἄλλος.

ΕΤΟΣ ΚΒ — ΑΘΗΝΑΙ, 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1959 — ΑΡ. 1101

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

Φ ΟΡΤΩΜΕΝΟ τό κατάστημα μέ κούκλες καί παιχνίδια — σωστός παράδεισος γιά τά μικρά. Κόσμος στριμώχνεται στούς διαφόρους πάγκους, κυττάει, διαλέγει, συζητεῖ, ψωνίζει. Ἀνάμεσα στόν ἄλλο κόσμο, μιά μητέρα μέ τό κοριτσάκι της, πού εἶναι μόλις πέντε ἐτῶν. Ὁ ὑπάλληλος δείχνει δυό κούκλες, τή μιά πολύ μεγάλ- καί τήν ἄλλη μικρότερη. Παρ' ὅλο, ὅτι ἡ μαμά προσπαθεῖ νά ἐξασφαλίση τή συμπάθεια τῆς κορούλας της γιά τή μικρή κούκλα, τῆς ὁποίας καί ἐξυμνεῖ τά μαλλάκια, τά φορεματάκια,τά ματάκια, κλπ., ἡ μικρή ἔχει καρφώσει τά μάτια της στή μεγάλη κούκλα καί δέν ἐννοεῖ νά τά ξεκολλήση.

— Ἐγώ θέλω τή μεγάλη κούκλα! λέει καί ξαναλέει ἐπίμονα.

Ἡ μαμά ἐπιστρατεύει ὅλα τά ἐπιχειρήματά της ἐναντίον τῆς προτιμήσεώς της, ἀλλά ἡ κορούλα ἐπιμένει:

— Ἐγώ θέλω τή μεγάλη κούκλα!

Τέλος, ἡ ἐφευρετική μαμά σοφίζεται ἄλλο ἐπιχείρημα:

— Χρυσό μου, ἡ μεγάλη κούκλα εἶναι... κακιά!

Καί ἡ πονηρή μικρούλα:

— Τό ξέρω μαμάκα! Γι' αὐτό τή θέλω. Ἐπειδή σοῦ μοιάζει!...

Καί ἡ στοργική μαμά, μένοντας χωρίς ἐπιχειρήματα, ἀναγκάζεται νά τήν πάρη.

★

Β ΑΣΑΝΟ μεγάλο γιά τούς καταστηματάρχες εἶναι οἱ γυναῖκες ὅταν πρόκειται νά ψωνίσουν. Διαλέγουν, συζητοῦν, παζαρεύουν, τρῶνε ὧρες ὁλόκληρες, ὡς γνωστόν, καί πολύ συχνά φεύγουν, χωρίς νά πάρουν τίποτα. Καί οἱ μέν ἔμποροι γυναικείων εἰδῶν εἶναι συνηθισμένοι ἀπό αὐτά. Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, πού πουλοῦσε χριστούγεννιάτικα δέντρα πῆγε νά πρελλαθῆ μπροστά σέ μιά κυρία, πού περιφερόταν πολλή ὥρα ἀνάμεσα στά δέντρα του κι' ἦταν ἀδύνατο ν' ἀποφασίση.

— Μήπως θέλετε τοῦτο, κυρία;

— "Οχι, εἶναι πολύ ψηλό.

— Τότε, τοῦτο ἐδῶ;

— Ἄ, ὄχι. Εἶναι πολύ κοντό.

— Προτιμᾶτε μήπως τοῦτο;

— Εἶναι πολύ... πλατύ!

— Μήπως τοῦτο ἐδῶ;

— "Οχι. Εἶναι πολύ λιγνό!

— Τότε νά πάρετε αὐτό ἐδῶ. Οὔτε ψηλό εἶναι, οὔτε κοντό, οὔτε λιγνό, οὔτε φαρδύ.

Τό κυττάζει ἡ κυρία, τό περιεργάζεται κι' ἐν τέλει:

— Ναί, ἀλλά εἶναι λίγο...ἄνοστα!

— "Ανοστο; Ὡραῖο. Πάρτε, λοιπόν, αὐτό, πού εἶναι νόστιμο.

Ἀλλά οὔτε καί σ' ἐκεῖνο καταλήγει ἡ κυρία. Ὁπότε ὁ χριστιανός χάνει τήν ὑπομονή του:

— Καλά, κυρία μου, ἐν τοιαύτη περιπτώσει, σᾶς παρακαλῶ νά περιμένετε λιγάκι.

— Θά φέρετε ἄλλα δέντρα;

— "Οχι, θά... φυτέψω ἕνα δάσος κι' ὅταν μεγαλώση, ἔρχεστε καί διαλέγετε!

★

Σ ΤΟ τρόλλεϋ. Καί πολύ πρωΐ. "Ενας ψηλός κύριος, μέσης ἡλικίας καί μέ ὄψος μᾶλλον ἀφηρημένο καί σκευτοφίλικο, μπαίνει, πετάει ἕνα δεκάρικο στόν εἰσπράκτορα, παίρνει τό εἰσιτήριο καί κάνει νά προχωρήση στό διάδρομο, χωρίς νά πάρη ρέστα. Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ φωνάζει:

— Τά ρέστα σας!

Καί ὁ ἀφηρημένος κύριος:

— Πάσσο!

Τό ἐπιδαπτικό κοινό γελάει, φυσικά. Γιατί καταλαβαίνει, ὅτι ὁ ἀφηρημένος κύριος ἔρχεται ἀπό χαρτοπαικτική ἀλονυκτία, στήν ὁποία μάλιστα ἦταν... καραμπίνα!

★

Ο ΡΥΒΩΔΗ παιχνίδια ἀγοράζει ἕνας κύριος ἀπό ἕνα κατάστημα — ρακάνες, τρουμπέττες, σφυρίχτρες, καραμοῦζες, φυσαρμόνικες.

Βλέποντας τήν προτίμησί του ὁ ὑπάλληλος παρατηρεῖ:

— "Αν τά παίρνετε γιά τά παιδιά σας, κύριε, θά σᾶς τρελλάνουν!

Καί ὁ πελάτης, μέ ὄψος ἀπολύτως ἤσυχο:

— Δέν πρόκειται γιά τά παιδιά μου. Τά παίρνω γιά τά παιδιά τοῦ γείτονά μου... πρός ἐκδίκησιν!

★

Τ Ο τρόλλεϋ πήγαινε κανονικά πρός Ἀμπελοκήπους. Μπροστά στόν εἰσπράκτορα, στεκόταν μιά κυρία, γιά νά βγάλη τό εἰσιτήριό της. Καθώς, ὅμως, ἀνοίγει τήν τσάντα της γιά νά τραβήξη τό... μικρό τσαντάκι καί νά βγάλη λεφτά. Ἕνα ἀπότομο φρενάρισμα τοῦ ὀχήματος, τήν κάνει νά χάση τήν ἰσορροπία της. Ἡ κυρία ἁπλώνει τό χέρι της, γιά νά πιαστῆ ἀπό κάπου, ἀλλά τῆς φεύγει ἡ τσάντα καί, ὅπως ἦταν ἀνοιχτή, ἐχύνεται στό δάπεδο τοῦ ὀχήματος μιά... τράπουλα καί μάλιστα ἀπό νάϋλον. Σκύβει ἐκείνη, σκύβουν καί μερικοί πρόθυμοι ἐπιβάτες νά περισυλλέξουν ντάμες, ρηγάδες, ἄσσους καί... μπαλαντέρ.

Κι' ἕνας ἡλικιωμένος ἐπιβάτης, ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, κουνάει τό κεφάλι του καί λέει δυνατά:

— Νά ζήσουν οἱ... νοικοκυράδες!

Τό ἐπιβατικόν κοινόν ξεσπάει σέ γέλια — πολύ φυσικά — ἐνῶ ἡ κυρία, χωρίς νά δίνη σημασία στό... μικρό λαό, μετράει τά φύλλα τῆς τράπουλας. Καί ὁ ἴδιος τύπος προσθέτει:

— Δέν πειράζει, μαντάμ. "Αν λείπη καί κανένας βαλές, θά τόν βρῆς αὔριο στό τμῆμα... ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η ΜΥΛΕΝ ΝΤΕΜΟΝΖΟ ΠΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Μέ τή φωτογραφία της αὐτή ἡ Μυλέν Ντεμονζό εὐχεται εὐτυχισμένο τό 1960 στούς ἀναγνῶστες μας, ἀλλά καί σ' ὅλους τούς θαυμαστές καί τίς θαυμάστριές της στήν Ἑλλάδα. Ἡ γοητευτική Γαλλίδα στάρ εἶναι ἰδιαίτερα εὐχαριστημένη, γιατί οἱ ἀστρολόγοι προεῖδαν πώς τό 1960 θά εἶναι γι' αὐτήν ἐξαιρετικά τυχερό.

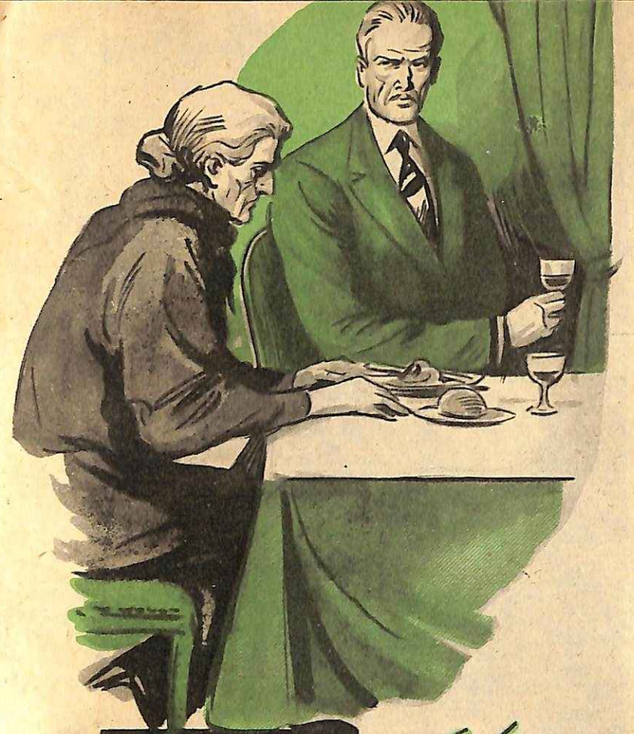

— 'Εγὼ εἶμαι, ἡ Νέλλη Ζαμάνη.. τὸν βεβαίωσε.

Ἡ βεντέττα κι' ὁ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ

ΕΚΑΝΕ κρῦο τσουχτερὸ ἐκεῖνο τὸ πρωτοχρονιάτικο βράδυ. Ἕνα μαγευτικὸ φεγγάρι ἔντυνε μὲ ἀσῆμι τοὺς σταλακτίτες τοῦ χιονιοῦ ἀπάνω στὰ δέντρα τοῦ ἀπόμερου συνοικιακοῦ δρόμου. Ποὺ καὶ ποὺ περνοῦσε κανένα αὐτοκίνητο κι' ἔλουζε μὲ τοὺς προβολεῖς του τὸ χιόνι στὰ ρεῖθρα τοῦ πεζοδρομίου.

Ἔκανε δυνατὸ κρῦο. Ἡ πρωτοχρονιάτικη νύχτα ὅμως ἦτανε κρυστάλλινη καὶ διάφανη. Οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας ἦταν ἔρημοι. Ὅλοι κάπου εἴχανε νὰ πάνε. Κάποια γωνιὰ φιλόξενη ἦταν ἑτοιμη νὰ τοὺς δεχτῆ, γιὰ κανένα χαρτί, λίγο πιστό, λίγο εὔθυμο πρωτοχρονιάτικο ξενύχτι.

Ἡ πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ φιλοξενοῦσε μιὰ γυναῖκα. Γυναῖκα; Πιὸ καλὰ μιὰ σκιὰ γυναίκας... Ἦτανε τυλιγμένη στὰ κουρέλια καὶ προσπαθοῦσε νὰ ζεσταθῆ... Μάταια ἡ προσπάθειά της! Τὸ τσουχτερὸ κρῦο χωνόταν ἀπὸ τὰ ἀνοίγματα τῶν κουρελιῶν της γιὰ νὰ τῆς μαστιγώση ὀδυνηρὰ τὸ κορμί... Κι' ἦτανε τσακισμένο τὸ κορμὶ τῆς φτωχιᾶς: Τὰ χρόνια, οἱ στερήσεις, οἱ προσβολές, τὸ εἶχανε γονατίσει! Πιὸ πολὺ ὅμως τὸ εἶχε γονατίσει ἡ σύγκρισις τῆς σημερινῆς ἀπερίγραπτης κακομοιριᾶς μὲ τὸ χτές—τὸ ὁλόλαμπρο χτὲς ποὺ σελάγιζε λουσμένο στὴν πιὸ ἀστραφτερὴ δόξα!...

Νέλλη Ζαμάνη. Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐκπροσωποῦσε ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια τὴν πιὸ περήφανη θεατρικὴ φίρμα! Ἡ Νέλλη Ζαμάνη ἦτανε λιγώτερο γυναῖκα καὶ πιὸ πολὺ θρύλος! Οἱ ἐμφανίσεις της στὸ θέατρο ἦτανε γεγονότα ποὺ συζητιόντουσαν γιὰ καιρό, ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους μὲ κακεντρέχεια καὶ ζήλεια, ἀπὸ τὸ κοινὸν μὲ θαυμασμό! Εἶχε ἕνα ἀνάστημα βασίλισσας ἡ φημισμένη θεατρίνα, κι' ἕνα κορμὶ ἀχαλμάτενιο ποὺ ὅλοι ὀνειρευόντουσαν νὰ τὸ σφίξουνε στὴν ἀγκαλιά τους... Ἡ εὔνοια ὅμως αὐτὴ δινόταν ἐκλεκτικὰ—καὶ ἰδιότροπα. Ἡ Νέλλη Ζαμάνη δὲν ἦταν εὔκολη κατάκτησι. Ὅ,τι καὶ νὰ τῆς χάριζαν οἱ θαυμασταί της ἦτανε φτηνὸ στὰ ὄμορφα της μάτια. Περιουσίες ὁλόκληρες σκορπιζόντουσαν στὰ πόδια της, χωρὶς αὐτὸ νὰ τὴ συγκινῆ... Ἦταν ἡ βασίλισσα τῆς σκηνῆς. Ἡ μεγάλη βεντέττα ποὺ περνοῦσε σὰν ἄστρο ἐπίγειο μέσα ἀπὸ τὴν παράταξι τῶν θαυμαστῶν της, κυττάζοντάς τους μὲ ἕνα βλέμμα ἀγέραχο καὶ ὑπεροπτικό.

Καὶ περάσανε τὰ χρόνια. Σιγὰ - σιγά, τὰ χρυσάφια τῆς δόξας ἀρχίσανε νὰ θαμπώνουνε, ἡ ὁμορφιὰ νὰ ξεφτάη, ἡ φήμη νὰ ἀτονῆ... Ἡ Νέλλη Ζαμάνη γερνοῦσε... Δὲν ὑπάρχει δόξα καὶ ὁμορφιὰ—ἰδίως δόξα ποὺ στηρίζεται στὴν ὁμορφιά...—ποὺ νὰ ἀντέξη στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Ἡ μεγάλη γόησσα τῆς σκηνῆς γινότανε λίγο - λίγο μιὰ ἀσήμαντη γυναικοῦλα τῆς ζωῆς ποὺ γερνοῦσε... Δὲν τὸ ἀνέχτηκε αὐτό. Γεμάτη πληγωμένη περηφάνεια καὶ πανικόβλητο ἐγωϊσμὸ ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴ σκηνή! Ἔκοψε πίσω της τὶς γέφυρες καὶ βούλιαξε μὲ ἀπαραίτητο ἡρωϊσμὸ στὴν ἀφάνεια. Τὸ θέατρο τὴν ἔχασε καὶ τὴν ξέχασε... Ποιός νὰ θυμηθῆ αὐτὴ ποὺ τὴν εἶχανε σαρώσει καινούργια ἄστρα, καινούργιες δόξες, γεμᾶτες ἀστραφτερὴ ὁμορφιά, ἰδίως γεμᾶτες νειάτα;...

Ἡ Νέλλη Ζαμάνη ἔγινε «κυρία Ἕλλη», ἐκεῖ στὰ βάθη μιᾶς φτωχογειτονιᾶς, καὶ προσπάθησε μὲ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ παρελθόντος της νὰ χτίση μιὰ μέτρια σημερινὴ εὐτυχία. Καὶ τότε μὲ πανικὸ διαπίστωσε ὅτι δὲν εἶχε περίσσευμα: Ἡ ἄκριτη σιγουριά της τὴν εἶχε κάνει νὰ μὴ συλλογιστῆ τὸ αὔριο, τὸν καιρὸ ποὺ τὸ σήμερα τὴν ἀγκάλιαζε γιὰ νὰ τὴν πείση ἀπατηλὰ ὅτι δὲ θὰ τὴν πρόδινε ποτέ. Νά ποὺ τὴν εἶχε προδώσει... Λίγα λεφτὰ τῆς μένανε, λίγα μπιζοῦ — καὶ πιὸ πολλὲς ἀναμνήσεις. Ἀλλοίμονο! Αὐτὲς δὲν ἐξαργυρώνονται. Τὸ διαπίστωσε μὲ πανικὸ ἡ «κυρία Ἕλλη» ὅταν εἶδε τὰ λεφτά της — τὰ ἐλάχιστα ὑπόλοιπα αὐτῶν ποὺ εἶχε κερδίσει καὶ εἶχε τόσο ἀσυλλόγιστα σπαταλήσει — νὰ χάνωνται, τὰ μπιζοῦ της νὰ πουλιοῦνται καὶ τὴ δραματικὴ ἀνέχεια νὰ χτυπάη τὴν πόρτα τοῦ φτωχικοῦ της... Ἤθελε δὲν ἤθελε τῆς ἄνοιξε! Κι αὐτή, θλιβερὴ σύνοικος, ἐγκαταστάθηκε δίπλα στὴν παλιὰ δόξα τοῦ θεάτρου, στὸ γκρεμισμένο εἴδωλο...

Προσπάθησε νὰ συγκρατηθῆ στὸν κατήφορο. Ὁ κατήφορος ὅμως ἦτανε γλυστερὸς καὶ τὴν ἔκανε νὰ φτάση κυλώντας ὡς κάτω... Καὶ τότε δυήκε στὸ δρόμο! Ὄχι μὲ τὴ θλιβερὴ αἴγλη τῆς πουλημένης πεταλούδας τοῦ ἔρωτα· μὲ τὴν οἰκτρὰ κατάστασι τῆς ζητιάνας!... Ὅμως τὰ κέρδη της ἦτανε λίγα. Οἱ πονετικοὶ ἄνθρωποι ποὺ δέχονται νὰ σταματήσουνε μπροστὰ σὲ μιὰ περιοδεύουσα δυστυχία εἶναι σπάνιοι. Οἱ πιὸ πολλοὶ περνοῦν ἀδιάφοροι καὶ δὲ δίνουνε σημασία σ' ὅποιον ἁπλώνει τὸ χέρι μπροστά τους...

*

Νά, ὅπως ἀπόψε. Ἦτανε Πρωτοχρονιά Ὁ κόσμος ἦτανε λιγοστός, περνοῦσε διαστικός, δὲ στεκότανε. Ἡ φτωχιὰ ζητιάνα, κρυμμένη μέσα στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, τουρτούριζε. Δὲν εἶχε σπίτι — τὴν εἶχανε διώξει, ὅπως διώχνουν ὅλους ὅσοι δὲν πληρώνουνε τὸ νοίκι τους... Καὶ τώρα περίμενε — τί περίμενες; τὴν ἐλεημοσύνη κανενὸς διαβάτη ποὺ νὰ τῆς ἐξασφαλίση κανένα ξεροκόμματο — ἀπόψε ποὺ ἦτανε Πρωτοχρονιά...

Ἕνα αὐτοκίνητο στάθηκε μπροστά της. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βγῆκε ἕνας ἡλικιωμένος κύριος μὲ σηκωμένο τὸ γιακᾶ τοῦ παλτοῦ του. Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί του στὸ χέρι, γιὰ νὰ ἀνοίξη. Ἡ ζητιάνα παραμέρισε.

— Μὲ συχωρεῖτε... ψέλλισε.

Ὁ κύριος τὴν κύτταξε:

— Τί ζητᾶτε;... τὴ ρώτησε.

— Τίποτα... Ἡ σχεδὸν τίποτα: Νὰ ζεσταθῶ στὴν πόρτα σας...

Τὸ θλέμμα τοῦ κυρίου τὴ χάϊδεψε μὲ κάποια συμπόνοια. Ἡ ζητιάνα αὐτὴ δὲν ἔμοιαζε μὲ τὶς ἄλλες ζητιάνες: Εἶχε κάποια εὐγένεια...

Τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τῆς εἶπε:

— Περᾶστε...

— Νά... περάσω;...

— Ναί· μέσα εἶναι πιὸ ζεστὰ ἀπ' ἔξω...

Ἡ ζητιάνα μπῆκε. Ὁ κύριος ἔκλεισε μπαίνοντας κι' αὐτὸς τὴν πόρτα. Ἄνοιξε τὸ φῶς. Ἦταν ἕνα διαμέρισμα ἄνετο, ἐπιπλωμένο μὲ λούστο, ζεστό... Ἡ γυναίκα κατέρρευσε σὲ μιὰ πολυθρόνα...

Ὁ κύριος βγῆκε καὶ γύρισε μὲ ἕνα δίσκο, ποὺ ἀπάνω του ὑπῆρχε λίγο κρῦο φαΐ, μιὰ μπουκάλα. Ἦτανε κεφᾶτος. Εἶχε κεδίσει στὰ χαρτιά. Καὶ ἡ εὔνοια τῆς τύχης τὸν ἔκανε φιλεύσπλαχνο κι' εὐγενικό.

— Ἐλᾶτε νὰ τσουγκρίσουμε τὰ ποτήρια μας, τῆς εἶπε.

Γέμισε τὰ δυὸ ποτήρια· τῆς ἔδωσε τὸ ἕνα:

— Χρόνια πολλά... τοῦ ψιθύρισε.

— Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκείνος, χαμογελαστός.

Μὲ τὸ φαΐ καὶ τὸ πιοτὸ γύρισε κάποια αἰσιοδοξία στὴν καρδιὰ τῆς φτωχιᾶς γυναίκας.

— Καὶ τώρα δὲ μένει παρὰ ἡ τυπικὴ γνωριμία μας· εἶπε ὁ κύριος. Μιὰ καὶ ἡ οὐσιαστικὴ ἔγινε...

Μὲ χαμηλωμένα μάτια ἡ γυναῖκα μουρμούρισε, σὰ νὰ ντρεπόταν:

— Τὸ ὄνομά μου εἶναι Νέλλη Ζαμάνη...

Ὁ κύριος ἔμεινε ἔκπληκτος.

— Νέλλη Ζαμάνη;... Ἔχετε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν παλιὰ θεατρίνα;...

Μὲ κόπο βγήκανε ἀπὸ τὰ χείλια της τὰ λόγια:

— Εἶμαι... ἡ ἴδια!

— Νέλλη... Ἐσύ;!... Εἶναι δυνατόν;...

Τὴν κύτταξε στὸ πρόσωπο, ἐρευνητικά, ψάχνοντας νὰ βρῆ μέσα στὰ τσακισμένα χαρακτηριστικὰ της κάποιο ὑπόλοιπο παλιᾶς ὁμορφιᾶς...

— Ἐγὼ εἶμαι... τὸν βεβαίωσε μὲ συντριβή.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ Μάρκος Γυαλίνης, Νέλλη, ὁ παλιός σου θαυμαστής...

— Μάρκο! Ἐσύ;..

— Ναί... Θυμᾶσαι; Ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ μὲ προσέξης... Δὲν τὰ κατάφερα. Καὶ τότε ἔφυγα μακρυά σου — καὶ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα... Γύρισα πλούσιος καὶ γέρος...

— ...γιὰ νὰ μὲ βρῆς φτωχιὰ καὶ γριά... καὶ νὰ μὲ ἐκδικηθῆς μὲ τὴν ἐλεημοσύνη σου...

Τὰ δάκρυα τρέχαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὁ Γυαλίνης ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του:

— Νέλλη... τῆς εἶπε. Σὲ παρακαλῶ, δέξου τὰ ἀποψινὰ πρωτοχρονιάτικα κέρδη μου.

Τὸν κύτταξε:

— Κι' ἄλλη ἐλεημοσύνη;... τὸν ρώτησε. Ὄχι! Εἶσαι πολὺ καλός, ἀλλὰ ἐπίτρεψέ μου νὰ μὴν τὴ δεχτῶ. Καληνύχτα, Μάρκο... Χρόνια πολλά...

Μὲ βήματα ποὺ κλονιζόντουσαν προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ βγῆκε. Ὁ πολιὸς θαυμαστής της δὲ βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τὴν κρατήση...

ΒΕΡΘΕΡΙΟΣ

Ἡ ΧΑΡΑ τοῦ Δώρου

Γοῦστο, προσοχή, τέχνη καὶ κυρίως ἀγάπη χρειάζεται στὴν ἐκλογή του

ΝΕΟΣ χρόνος μπαίνει. Καινούργιο ρομάντσο μὲ ἄκομα φύλλα, μὲ ἄγνωστη τὴν ἀρχή, τὴν πορεία καὶ τὸ τέλος του. Μυθιστόρημα μὲ τριακόσιες ἑξήντα πέντε σελίδες, ποὺ συγγραφεῖς, ἥρωες καὶ ἀναγνῶστες θὰ εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. Τόσες ἀκριβῶς σελίδες εἶχε καὶ τὸ μυθιστόρημα, ποὺ τελειώνει. 1959 ὁ τίτλος του. Τὸ ζήσαμε μέρα μὲ τὴ μέρα, στιγμὴ μὲ τὴ στιγμή. Δὲν κάνουμε τὴν κριτική του. Ἂς πάη στὸ καλό. Ποιὸς ἔχει ἄρεξι ν' ἀνακεφαλαίωση τὰ πεπραγμένα του; Προέχει ὁ νέος τόμος, ποὺ φέρει τὸν τίτλο 1960. Ἕνας ἄγνωστος στὴν πόρτα μας.

Κανεὶς δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ κρατᾶ ἡ σκούφια του. Ὡστόσο, μὴ ἀμφιβάλλετε, ὅτι θερμὴ θὰ εἶναι ἡ ὑποδοχή, ποὺ θὰ τοῦ κάνουμε. Παλιὰ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ βιάζεται ν' ἀποπέμψη τὸ χρόνο, ποὺ φεύγει καὶ ν' ἀποθεώση τὸ χρόνο, ποὺ ἔρχεται. Κανονιές, δοξολογίες πρὸς τιμήν του, δεξιώσεις. Σὰ νὰ εἶναι παλιός μας γνώριμος, σὰ νὰ τὸν ξέρουμε ἀπὸ πέρσι. Ὁ μεγάλος ἄγνωστος. Πέρα ὡς πέρα ἄγνωστος. Τίποτα πιὸ ἄγνωστο ἀπ' αὐτόν. Τὸ παρθενικὸ τον ταξίδι. Κανεὶς δὲν ξέρει τί ἔχει στὶς ἀποσκευές του, ποιὸ εἶναι τὸ πρόγραμμά του, τί σκέρτεται. Αὐτὸ δὲ μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὸν δεχώμαστε σὰν παλιό μας γνώριμο, σὰν ξενητεμένο, ποὺ ἐπιστρέφει, σὰ νὰ μᾶς συνδέουν κοινὲς ἀναμνήσεις. Προπάντων, σὰ νὰ τοῦ ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Κυρίαρχος τῶν πάντων μόλις πατήση τὸ πόδι του. Παντοῦ ἡ σφραγίδα του μὲ τὰ τέσσερα ψηφία: 1960. Δικά του ὅλα. Θὰ μπῆ στὴ ζωή μας, στὰ σπίτια μας, στὶς πράξεις, στὶς σκέψεις, στὶς δουλειές, σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ὑπάρξεώς μας. Ὅ,τι κι' ἂν κάνουμε, θὰ φέρη τὸ μονόγραμμά του. Ὅ,τι κι' ἂν ἐπιχειρήσουμε ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κι' ἕνα δευτερόλεπτο τῆς 31ης Δεκεμβρίου, θὰ ἔχη τὴν ὑπογραφή του: 1960. Ἡ γέννησι, ὁ γάμος, ἡ ἐγγραφὴ στὸ σχολεῖο, οἱ συναλλαγές, ὁ θάνατος, τὰ εὐχάριστα καὶ τὰ δυσάρεστα γεγονότα τοῦ δωδεκάμηνού μας, θὰ μείνουν στὴ μνήμη μας μὲ τὴν ἐτικέττα του.

Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ διαγωγή του; Πῶς θὰ μᾶς φερθῆ; Θ' ἀνταποκριθῆ στὶς προσδοκίες μας; Θὰ φανῆ ἀντάξιος τῆς ὑποδοχῆς, ποὺ τοῦ κάνουμε; Τίποτα δὲν ξέρουμε. Ἕνα τὸ βέβαιο: Ὅτι, ὅσοι, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παρουσίας του, δὲν ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὴ ζωή, τοῦ χρόνου τέτοια μέρα θὰ εἶναι κατὰ ἕνα ἔτος γηραιότεροι. Κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ βέβαια ζημιά, γιὰ τὴν ὁποία οὔτε οἱ πιὸ αἰσιόδοξοι ἀμφιβάλλουν.

Ἐνῶ ὅμως εἶναι ἀπόλυτα βέβαιο, ὅτι κάθε στιγμὴ τοῦ χρόνου περνάει ἀνεπανόρθωτα ἀπὸ πάνω μας, δὲ χαιρόμαστε καὶ τὸ τελευταῖο μάριο τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ πῆ, ὅτι χάρηκε ὅλες τὶς στιγμές, ἢ ἕνα μεγάλο μέρος τῶν στιγμῶν τῆς ζωῆς του. Ὅλη ἡ προσπάθεια εἶναι προεπιμασίας γιὰ τὸ μέλλον. Νέοι, ἑτοιμάζουμε τὴν ὡριμότητά μας, ὡριμοι ἑτοιμάζουμε τὰ γεραιτειά μας, γέροι ἔχουμε τὶς φιλοδοξίες μας. Μόνο τὸ παρὸν εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρο μας. Οὐσιαστικὰ δὲν ὑπάρχει γιὰ τὸν ἄνθρωπο παρὰ παρελθὸν καὶ μέλλον, χτὲς καὶ αὔριο. Ἢ ἀναπολοῦμε τὰ περασμένα, ἢ ὁραματιζόμαστε τὰ μέλλοντα.

Καὶ τὸ σήμερα; Ταλαίπωρο σήμερα. Ὁ μεγάλος περιφρονημένος. Ὅλος ὁ ἀγώνας εἶναι πῶς νὰ παρατείνουμε τὸ ὅριο τῆς ζωῆς. Δὲν εἶναι πῶς ν' ἀπομυζήσουμε ὅσες χαρὲς εἶναι σὲ θέσι νὰ μᾶς δώση. Μελαγχολοῦμε γιὰ τὸ χτὲς ποὺ χάσαμε, ἀγωνιοῦμε γιὰ τὸ αὔριο, ποὺ μᾶς περιμένει. Ζωὴ σὲ προπαρασκευὴ καὶ σὲ ἄγχος. Ἀγωνιζόμαστε γιὰ νὰ μὴ πεθάνουμε καὶ πεθαίνουμε χωρὶς νὰ ζήσουμε. Περιφρονητὲς τοῦ παρόντος, ποὺ εἶναι ἡ μόνη πραγματικότητα, σπαταλοῦμε τὸν ἑαυτό μας στὴ σκέψι τοῦ μέλλοντος, γιὰ τὸ ὁποῖο τὸ μόνο βέβαιο εἶναι ἡ ἀβεβαιότητα. Μέσα στὶς στιγμὲς περιέχεται ἡ ζωή. Ἐμεῖς ὅμως τρέμουμε γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ μᾶς φεύγει καὶ δὲ λογαριάζουμε τὶς στιγμὲς ποὺ τὴν ἀποτελοῦν. Κρῖμα στὸ μάθημα, ποὺ μᾶς δίνει ὁ Μάρκος Αὐρήλιος: «Βραχὺς ὁ βίος. Ἐκμεταλλεύσου στοχαστικὰ καὶ δίκαια τὸ παρόν». Μεγάλη σοφία. Ἀλλὰ ποιὸς προσέχει τοὺς σοφούς;

Τὸ ρίξαμε ὅμως στὴν προχειροφιλοσοφία καὶ ἀγνοήσαμε τὰ δυὸ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τῆς Πρωτοχρονιᾶς: τὴν τράπουλα καὶ τὸ δῶρο. Κυριαρχοῦν καὶ τὰ δυὸ σ' ὅλες τὶς μέρες τοῦ Δωδεκαήμερου, γιὰ νὰ φτάσουν στὸ κορύφωμά τους τὸ βράδυ τῆς Παραμονῆς. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων, ποὺ βλέπουν στὶς φιγοῦρες τῆς τράπουλας τὴν Πυθία τῶν Δελφῶν, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἀποκαλύψη τὰ μυστικὰ τοῦ χρόνου ποὺ ἔρχεται.

Πιὸ χαρούμενη εἶναι ἡ μορφὴ τοῦ δώρου. Ἕνας Ἅγιος, ποὺ καταφθάνει ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, μὲ τὴν πυκνὴ ἄσπρη γενειάδα του καὶ μὲ τὸ κοφίνι τῆς παραδόσεως γεμᾶτο δῶρα. Ἅγιος τοῦ περιττοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι τόσο μεγάλη ἡ δημοτικότητά του. Δὲ θὰ βρῆτε στὸ φορτίο του ψωμί, ἀνθρακίτη, ἀσπιρίνη, κηλεπιδέσμους... Ἴσως νὰ στείλετε κι' ἀπ' αὐτὰ σ' ὅποιον ἔχει τὴν ἀνάγκη τους. Τότε ὅμως δὲν κάνετε δῶρο. Κάνετε φιλανθρωπία, δίνετε βοήθημα, ἐλεημοσύνη.

Πέρα ἀπὸ τὸ νόημα τῆς γιορτῆς. Ἀφῆστε γιὰ μιὰ μέρα τὰ χρήσιμα. Τὴ χαρὰ τοῦ περιττοῦ κομίζει ὁ Ἅγιος τῆς Καισαρείας. Κάτι ξέρει. Καταλαβαίνει αὐτός, ὅτι κάθε τι, ποὺ γίνεται φορᾶς χαρᾶς σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους, εἶναι πιὸ ἀπαραίτητο κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπαραίτητο ἀκόμα. Περιττὰ νὰ χαρίσετε, περιττὰ νὰ σᾶς χαρίσουν.

Περιττὰ περιμένει τὸ παιδί. Αὐτὸ ἰδίως. Τί νὰ τὰ κάνη τὰ καλτσάκια, ποὺ θὰ τοῦ στείλετε; Τόσο ἀπαραίτητα, ἀλλὰ καὶ τόσο ἄχαρα... Τὸ «περιττό» — τὸ παιχνίδι — προσμένει ἀπὸ τὰ χέρια σας τὸ παιδί. Οἱ μέρες τῆς μεγάλης γιορτῆς του. Μὲ πόση λαχτάρα τὴν περίμενε... Σᾶς περιμένει νὰ ἐπιστρέψετε στὸ σπίτι, κρατώντας τὸ δέμα μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο θ' ἀναπηδήσουν στρατιωτάκια, ἀεροπλάνα, πυροσβεστικὲς ἀντλίες, τενεκεδένιοι πύραυλοι, αὐτοκίνητα, καράβια, θηρία, κοῦκλες, τραῖνα... Πεδίο μάχης θὰ γίνη τὸ χαλί, ζογκλὰ ἡ τραπεζαρία, πρόβατα θὰ βελάζουν στὸν παιδικὸ κοιτῶνα.

Μὴ στερήσετε τὴ χαρὰ αὐτὴ ἀπὸ τὸ παιδί. Τοῦ σκοτώνετε τὸ γέλιο. Τὸ παιχνίδι, ποὺ τοῦ χαρίζετε, εἶναι πιὸ πολύτιμο ἀπὸ τὸ ρουχαλάκι. Τροφὴ τῆς ψυχῆς του, βάζει σὲ κίνησι ὅλες τὶς διανοητικὲς δυνάμεις του, τὴν παρατήρησι, τὴν ἀντίληψι, τὴ φαντασία, τὴν ἐρευνητικὴ διάθεσι.

Ὅλοι οἱ λαοὶ ἀναγνωρίζουν τὴ σημασία τοῦ παιχνιδιοῦ. Παιδιά, ποὺ δὲ γνώρισαν τὴ χαρὰ τοῦ παιχνιδιοῦ, εἶναι παιδιά, ποὺ μεγαλώνουν μὲ τὴν ψυχὴ τραυματισμένη.

Τὸ παιχνίδι εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς Τέχνης. Ἀπὸ τὸ παιχνίδι ἀρχίζει τὰ πρῶτα βήματά του ὁ καλλιτέχνης. Τὸ παιχνίδι ἔχει τὶς μέρες αὐτὲς τὴν εὐεργετική του. Δῶρα «χρήσιμα» θὰ πάρη πολλὰ τὸ παιδί ὅταν μεγαλώση. Παιχνίδι ὅμως δὲ θὰ σκεφτῆ νὰ τοῦ δώση κανεὶς ὅταν περάση τὴν παιδικὴ ἡλικία. Μὴ τοῦ τὸ στερήσετε. Ὅση καὶ νάναι ἡ φτώχεια σας, μὴν πᾶτε νὰ συνδυάσετε τὸ περιττὸ μὲ τὸ ὠφέλιμο. Γιατὶ ὁ συνδυασμὸς δὲν ὑπάρχει. Δὲν καλύπτουν τὴ θέσι τοῦ παιχνιδιοῦ τὰ παπούτσια, ποὺ θὰ πάρετε γιὰ δῶρο στὸ παιδί. Τὸ παιχνίδι εἶναι ἀναντικατάστατο. Ὅπως ἀναντικατάστατη εἶναι ἡ χαρά.

Δῶρα ὅμως θὰ πάρουν καὶ οἱ μεγάλοι. Γοῦστο, προσοχή, τέχνη, καὶ κυρίως ἀγάπη ποὺ χρειάζεται στὴν ἐκλογή... Δὲν ἀμφισβητῶ τὸ ρόλο, ποὺ παίζει τὸ χρῆμα στὴν ἐκλογὴ τοῦ δώρου. Ἀλλὰ τὸ χρῆμα δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ μὲ τὸ τίποτα θὰ δώσετε ὅση χαρὰ δὲ θὰ δώση τὸ βαρύτιμο δῶρο.

Τὸ δῶρο, πρὶν ἀπ' ὅλα, χρειάζεται τὴν ψυχὴ τοῦ δωρητῆ. Γιὰ νὰ εἶναι ἐπιτυχημένο, πρέπει ν' ἀγαπᾶτε καὶ νὰ ἔχετε μπῆ στὴν ψυχὴ ἐκείνου, στὸν ὁποῖο θὰ τὸ προσφέρετε. Χωρὶς τὴν ἀγάπη, θὰ εἶναι μιὰ τυπικὴ καὶ ψυχρὴ προσφορά, ποὺ γίνεται ἀπὸ κοινωνικὴ ὑποχρέωσι, ἢ μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀνταλλάγματος.

Ἡ ἐκλογὴ καὶ ὁ τρόπος τῆς προσφορᾶς ἔχουν σημασία. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ποῦμε στὸν ἄλλο μὲ τὸ δῶρο μας, ὅτι τὸν θυμηθήκαμε, ἢ ὅτι δὲ λησμονοῦμε τὶς ὑποχρεώσεις, ποὺ τοῦ ἔχουμε. Πρέπει νὰ τοῦ δείξουμε, ὅτι τὸν ξέρουμε, ὅτι πλησιάσαμε τὸν κόσμο τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν προτιμήσεών του. Ἐπιθυμίες καὶ προτιμήσεις, ποὺ ἴσως ὁ ἴδιος νὰ μὴ τὶς ἔχη ξεκαθαρίσει μέσα του, νὰ μὴ τὶς ἔχη συνειδητοποιήσει, ἢ νὰ μὴ τολμᾶ νὰ τὶς ἐκφράση· ἐμεῖς ὅμως τὶς ἀντιληφθήκαμε, τὶς μαντέψαμε καὶ φροντίσαμε ὥστε τὸ δῶρο μας ν' ἀνταποκρίνεται σ' αὐτές. Τὸ δῶρο, ποὺ δὲν εἶναι ἀγγαρεία καὶ κοινωνικὴ τακτοποίησι, ἀλλὰ ἡ ὑλικὴ ἐκφρασι τῆς τρυφερότητας, ἀπὸ τὴν ὁποία κατέχεται ὁ δωρητής. Καλὰ λέγε, ὅτι «τὸ δῶρο καὶ μικρό, μεγάλη χάρι ἔχει». Ἕνα χάδι, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἔξω σας κόσμο. Δεῖγμα, ὅτι ὑπάρχετε, ὅτι σᾶς λογαριάζουν, ὅτι σᾶς ἀγαποῦν.

Μὴν παριστάνουμε τοὺς «ἀνώτερους». Δὲ νομίζω, ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος, ποὺ νὰ μὴ αἰσθάνεται εὐχαρίστησι ὅταν δέχεται ἕνα δῶρο. Ὄχι γιὰ τὴν ὑλικὴ ἀξία. Ἀλλὰ γιατὶ νοιώθει, ὅτι κάποιος ἁπλώνει τὸ χέρι καὶ τὸν θωπεύει.

Δὲ θυμοῦμαι ἂν σᾶς μίλησα ἄλλη φορὰ γιὰ τὴν Ἀγγλίδα ἐκείνη ποὺ, στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς καθὼς ζοῦσε, δὲν περίμενε ἀπὸ κανένα δῶρα. Αἰσθανόταν ὅμως τόσο τὴν ἀνάγκη τους... Τὰ γενέθλιά της κάποια μέρα. Ἂν εἶχε πουτίγκα, ἑξήντα κεράκια θ' ἄναβε πάνω στὸ γλύκισμα. Τόσα ἦταν τὰ χρόνια της. Ἑξήντα χρόνια μόνη, χωρὶς γάμο, δίχως καμμιὰ χαρά. Ἔτσι, λοιπόν, χωρὶς δῶρο, ὅπως πάντα, θὰ περνοῦσε καὶ φέτος. Δὲν κρατήθηκε. Πῆγε σ' ἕνα ἀνθοπωλεῖο, παράγγειλε μιὰ ἀνθοδέσμη καὶ σὲ μιὰ κάρτα σημείωσε τ' ὄνομά της καὶ τὶς εὐχὲς στὸν ἑαυτό της: «Στὴ μὶς Μαίρη Κλάϊτον, μὲ τὶς πιὸ θερμὲς μου εὐχές». Ἐπέστρεψε στὸ σπίτι της καὶ περίμενε τὸ παιδὶ τοῦ ἀνθοπωλείου, νὰ τοῦ δώση τὸ φιλοδώρημα γιὰ τὴν ἀνθοδέσμη, μὲ τὴν ψευδαίσθησι, ὅτι προερχόταν ἀπὸ κάποιον, ποὺ τὴ θυμήθηκε...

Μιὰ Μαίρη Κλάϊτον κρύβεται μέσα στὸν καθένα. Μὴ φέρετε στὴν ἀνάγκη αὐτὴ τὴ μὶς Μαίρη νὰ πάρη μόνη τὸ δρόμο τοῦ ἀνθοπώλη. Εἶναι τόσο δραματικὴ μιὰ τέτοια πορεία...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ

Αστέρια

ΖΥΛ ΝΤΑΣΣΕΝ - ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ

ΜΠΟΡΕΙ τὸ φίλμ «Στέλλα» νὰ μὴ κέρδισε βραβεῖο στὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, τὸ 1955. Μπορεῖ ἡ Μελίνα Μερκούρη νὰ μὴν πῆρε τὸ βραβεῖο ἠθοποΐας, ἐπέτυχε ὅμως κάτι πολὺ πιὸ σημαντικό: Κέρδισε ἕνα σπουδαῖο, ἕνα φανατικὸ θαυμαστὴ καὶ δὲν σταμάτησε ἐκεῖ. Τὸν ἔκανε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀγαπήσῃ τὴν πατρίδα της καὶ νὰ θαυμάζῃ κάθε τι τὸ ἑλληνικό. Ὅπως θὰ καταλάβατε φυσικά, ὁ θαυμαστὴς αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ζὺλ Ντασσέν, ὁ ὁποῖος ὁμολογεῖ μόνος του σήμερα πὼς ὁ δεσμός του μὲ τὴ Μελίνα τὸν ἔχει ἑλληνοποιήσει!

Μαζὶ μὲ τὸ σκηνοθέτη τῆς «Στέλλας», τὸ Μιχάλη Κακογιάννη, ἡ Μελίνα Μερκούρη εἶχε πάει στὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν τὸ 1955, ὅπου τὸ φίλμ ἀντιπροσώπευε τὸ χρόνο ἐκεῖνο τὴν Ἑλλάδα. Τὸ φίλμ ἄρεσε πολὺ καὶ ἡ Μελίνα εἶχε μεγάλες πιθανότητες νὰ κερδίσῃ τὸ βραβεῖο ἠθοποιΐας. Τελικὰ ὅμως οἱ ψῆφοι διχάστηκαν μεταξὺ τῆς Μελίνας καὶ τῆς Μπέτσυ Μπλαίρ, γιὰ τὸ ρόλο της στὸ φίλμ «Μάρτυ» κι ἔτσι τὸ χρόνο ἐκεῖνο τὸ βραβεῖο δὲν δόθηκε σὲ κανένα.

Στὶς Κάννες ὅμως τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες βρισκόταν καὶ ὁ διάσημος σκηνοθέτης Ζὺλ Ντασσέν, ὁ ὁποῖος παρουσίασε τὸ φίλμ «Ριφιφὶ», ποὺ τοῦ ἐξασφάλισε τὸ βραβεῖο σκηνοθεσίας. Ὁ Ντασσὲν εἶδε τὴ «Στέλλα» καὶ ὅπως μᾶς λέει ὁ ἴδιος σήμερα μόλις εἶδε τὴ Μελίνα Μερκούρη φώναξε σὰν νεώτερος Ἀρχιμήδης:

— Εὕρηκα!

— Τί εἴχατε ἀνακαλύψει, κύριε Ντασσέν; Μιὰ ἰδεώδη γυναῖκα ἢ μιὰ ἐξαίρετη καλλιτέχνιδα;

— Καὶ τὰ δυὸ μαζί! μᾶς ἀπαντάει ἐκεῖνος. Ἡ Μελίνα ἔχει μιὰ θηλυκότητα, μιὰ προσληπτικότητα, ποὺ δύσκολα συναντᾶ κανεὶς σὲ ἐκπρόσωπο τοῦ ὡραίου φύλου.

Ὅταν ὁ Ντασσὲν καὶ ἡ Μελίνα ξανασυναντήθηκαν τὴν ἄλλη μέρα, ἐκεῖνος τῆς εἶπε πὼς ἑτοίμαζε ἕνα ἔργο, ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ πὼς θὰ τὴν ἤθελε, γιὰ νὰ παίξῃ τὸ βασικὸ γυναικεῖο ρόλο. Δὲν τῆς ἀποκάλυψε γιὰ ποιὸ ἔργο ἐπρόκειτο, γιατὶ δὲν εἶχε ἀκόμη ἐξασφαλίσει τὰ δικαιώματα τοῦ ἔργου. Δὲν ἦταν ὅμως ἄλλο ἀπὸ τὸ περίφημο «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται». Ἔτσι μετὰ τὸ φεστιβάλ, ὁ Ντασσὲν πῆγε στὴν Ἀντίμπ, ὅπου ἔμενε ὁ Καζαντζάκης, γιὰ νὰ διαπραγματευτῇ μαζί του.

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ τοῦ Ζὺλ Ντασσὲν μὲ τὴ Μελίνα Μερκούρη ἀπὸ τὸ φίλμ «Ἡ γυναῖκα τοῦ λιμανιοῦ» εἶναι ἡ πρώτη ποὺ δημοσιεύεται στὸν παγκόσμιο τύπο. Ὁ Ντασσὲν εἶναι ὁ συγγραφεύς, σεναριογράφος, παραγωγός, σκηνοθέτης καὶ πρωταγωνιστὴς τοῦ φίλμ.

Μετὰ τὸ φεστιβάλ ἡ Μελίνα ξαναγύρισε στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἔπαιξε στὸ θέατρο τὴν «Ντάμα Σπαθί». Τὸν Αὔγουστο ἔφυγε γιὰ ἕνα μεγάλο ταξίδι ἀναψυχῆς καὶ τὸν Ὀκτώβριο, ἐνῶ βρισκόταν στὴ Ρώμη, πῆρε ἕνα τηλεγράφημα τοῦ Ντασσέν.

Τὴν καλοῦσε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ φίλμ «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται» τοῦ ὁποίου εἶχε ἐξασφαλίσει τὰ δικαιώματα καὶ εἶχε ἤδη γράψει τὸ σενάριο.

Ὁ Ντασσὲν ὅμως ἤθελε νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ στὴ Γιουγκοσλαυΐα κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴ Μελίνα γιὰ τὴ χώρα αὐτή, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ διαλέξουν τὰ μέρη, ὅπου θὰ γύριζαν τὰ ἐξωτερικά, δηλαδὴ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ φίλμ. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψι αὐτή, ἡ Μελίνα ἔπεισε τὸν Ντασσὲν νὰ κάνουν κι' ἕνα ταξιδάκι στὴν Κρήτη. Ἡ μεγαλόνησος ἔκανε τόση ἐντύπωσι στὸ διάσημο σκηνοθέτη, ὥστε ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ «Χριστοῦ».

Ἔτσι γυρίστηκε στὴν Ἑλλάδα τὸ πρῶτο μεγάλο ξένο φίλμ. Τὸ γύρισμά του ἄρχισε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1956 καὶ κράτησε 14 βδομάδες, ὁ δὲ Ντασσὲν διάλεξε γιὰ τὰ ἐξωτερικά του τὴν Κρητσά, ἕνα χωριὸ κοντὰ στὸν Ἅγιο Νικόλαο τοῦ Ἡρακλείου.

Τὸ φίλμ ἦταν γαλλικῆς παραγωγῆς καὶ γι' αὐτὸ τὰ ἐσωτερικὰ γυρίστηκαν στὸ Παρίσι. Ὕστερα ἀπὸ τὸ φίλμ αὐτό, τὸ ζευγάρι μας χώρισε.

Ἡ Μελίνα πῆγε στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ «Ὁ βαρῶνος καὶ ἡ τσιγγάνα» μὲ τὸν ὀργανισμὸ Ἄρθουρ Ράνκ καὶ μὲ παρτεναίρ τὸν Κὴθ Μισέλ. Τὸ φίλμ τελείωνε σχεδὸν ὅταν ἡ Μελίνα ἀναγκάστηκε νὰ ἔρθῃ ἀεροπορικῶς στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὴν πρεμιέρα τοῦ φίλμ «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται» τὸ ὁποῖο μαζὶ μὲ τὴν ἐπιτυχία τῆς «Στέλλας» τὴν καθιέρωνε διεθνοῦς φήμης στάρ.

Ὅταν τελείωσε «Ὁ Βαρῶνος καὶ ἡ τσιγγάνα», ἡ Μελίνα ξανασυναντοῦσε τὸν Ντασσὲν στὸ Παρίσι. Ἐκεῖνος ἑτοίμαζε τὸ «Νόμο» (Ὁ θηλυκὸς δαίμων) καὶ φυσικὰ εἶχε κρατήσει γι' αὐτὴν ἕνα σημαντικὸ ρόλο. Τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου στὴν Ἰταλία ἔγινε ἀφορμὴ νὰ κυκλοφορήσουν πολλὲς φῆμες σχετικὰ μὲ τὶς δυὸ πρωταγωνίστριες, Μελίνα καὶ Τζίνα Λολομπριτζίντα.

Εἶπαν τότε πὼς ὁ Ντασσὲν ἀναγκάστηκε νὰ ἐπιφέρῃ μερικὲς ἀλλαγὲς στὸ σενάριο του, γιὰ νὰ μὴ συναντηθοῦν καθόλου στὸ φίλμ οἱ δυὸ πρωταγωνίστριες, τὶς ὁποῖες χώριζε μιὰ θανάσιμη ἔχθρα.

Ἡ Μελίνα ὅμως μᾶς δηλώνει σήμερα πὼς δὲν συνέβη ἀπολύτως τίποτα μεταξύ τους. Οὔτε στὸ σενάριο, ἀλλ' οὔτε καὶ στὸ βιβλίο συναντῶνται καθόλου οἱ δυὸ πρωτεῖς. «Ὅλα ὅσα εἶπαν καὶ ἔγραψαν τότε, μᾶς λέει, δὲν ἦσαν παρὰ καθαρὰ διαφημιστικὰ τεχνάσματα».

Ὅταν τελείωσε ὁ «Νόμος» ἡ Μελίνα καὶ ὁ Ντασσὲν ξαναγύρισαν στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ μιὰ καλοκαιριάτικη Κυριακὴ τοῦ 1959 ὁ Ντασσὲν ἄρχισε νὰ γράφῃ μιὰ ἱστορία. Ἡ Μελίνα δὲν ἔδωσε σ' αὐτὸ καμμιὰ ἰδιαίτερη προσοχή, γιατὶ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συνέβαινε κάτι τέτοιο. Στὶς 18 Ἰουλίου μιὰ ἀκατανίκητη νοσταλγία ἔφερνε τὴ Μελίνα στὴν Ἀθήνα. Ἡ Ἑλλάδα τῆς εἶχε λείψει πολὺ καὶ ἤθελε νὰ ξαναδῇ τοὺς δικούς της.

Εἴκοσι μέρες ἀργότερα ἐρχόταν ἐδῶ καὶ ὁ Ντασσέν. Ἡ Ἱστορία, ποὺ ἔγραφε εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ καὶ ἐγκαταστάθηκε στὶς καμπάνες τῆς Γλυφάδας γιὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ. Μιὰ ἐπίσκεψι τοῦ Ντασσὲν στὸν Πειραιὰ τὸν ἔκανε ν' ἀποφασίσῃ νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ τὸ νέο του φίλμ. «Ὑστερα ἀπὸ τὴν Κρήτη, ὁ Πειραιὰς, λέει ὁ Ντασσέν, εἶναι ἀσφαλῶς ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κομμάτια τῆς χώρας σας. Ἔχει ἕνα «χρῶμα», ποὺ δὲν τὸ βρίσκει κανεὶς σὲ κανένα ἄλλο λιμάνι»

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὅλα στὴ χώρα μας τοῦ ἀρέσουν. Τοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ ἡ Θεσσαλονίκη, ποὺ ἐπεσκέφθη πρόσφατως. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη, στὰ ὁποῖα δὲν πῆγε ἀκόμη καὶ ποὺ θέλει πολὺ νὰ ἐπισκεφθῇ. Ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὰ Μετέωρα, τὴν Πελοπόννησο, γιὰ τὴν ὁποίαν ἔχει ἀκούσει πολλὰ καλά. Ποιὸς ξέρει ποιὰ ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ θὰ διαλέξῃ γιὰ τὸ γύρισμα τῶν τριῶν ἀκόμη φίλμ, ποὺ σκοπεύει νὰ γυρίσῃ στὴν Ἑλλάδα στὸ προσεχὲς μέλλον.

Ἂς ἐπανέλθουμε ὅμως στὸ παρόν. Τὸ φίλμ ποὺ γυρίζει ὁ Ντασσὲν μὲ τὸν προσωρινὸ τίτλο «Ἡ γυναῖκα τοῦ λιμανιοῦ» εἶναι τὸ πρῶτο τοῦ ὁποίου δὲν ἔγραψε μόνο τὸ σενάριο, ἀλλὰ καὶ τὴ βασικὴ ἱστορία. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσης παίζει ὁ ἴδιος στὸ φίλμ ρόλο πρωταγωνιστοῦ. Ὑποδύεται ἕναν Ἀμερικανό, ποὺ ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα ὡς τουρίστας καὶ γνωρίζει τὴν Ἴλια (Μελίνα). τὴν ἐρωτεύεται καὶ θέλει νὰ τὴν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖο εἶναι συνηθισμένη νὰ ζῇ. Τὸν ἄλλο βασικὸ ἀνδρικὸ ρόλο τοῦ φίλμ, ἕναν Ἰταλὸ ναυτικό, ὑποδύεται ὁ Γιῶργος Φούντας.

Στὸ φίλμ ὑπάρχει ἕνας πρόλογος, ποὺ γυρίστηκε στὸ Πέραμα στὰ ναυπηγεῖα τοῦ Ζαχαρίᾳ. Ἀκολούθως γυρίστηκαν σκηνὲς στὸν Πειραιά, ποὺ θὰ μᾶς παρουσιάσουν τὸ λιμάνι μας ὑπὸ ἕνα πρίσμα, τὸ ὁποῖο κανεὶς μέχρι σήμερα δὲν εἶδε. Τώρα γυρίζονται τὰ ἐσωτερικὰ στὸ στούντιο «Ἄλφα» καὶ ὑπολογίζεται πὼς τὸ γύρισμα θὰ ἔχῃ τελειώσει κατὰ τὰ μέσα Ἰανουαρίου γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἄλλη ἐπεξεργασία τοῦ φίλμ, μοντάζ κλπ. ποὺ θὰ ἀπαιτήσῃ ἄλλους δυὸ μῆνες.

Τὸ φίλμ πάντως πρέπει μὲ κάθε πρόπο νὰ εἶναι ἕτοιμο τὸν Ἀπρίλιο, δεδομένου ὅτι θὰ προβληθῇ στὸ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, ὅπου θ' ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλλάδα, δεδομένου ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν πρώτη καθαρὰ ἑλληνικὴ παραγωγὴ τοῦ Ντασσὲν γυρισμένη ἐξ ὁλοκλήρου στὴν Ἑλλάδα. Στὸ Παρίσι θὰ γίνῃ μόνο ἀργότερα τὸ ντουμπλάρισμα τοῦ φίλμ στὰ ἀγγλικὰ καὶ στὰ γαλλικά.

— Θὰ ἤθελα νὰ μᾶς πῆτε τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπᾶτε ξεχωριστὰ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἂν ἡ ἀγάπη σας αὐτὴ εἶναι μιὰ συνέπεια τοῦ θαυμασμοῦ σας γιὰ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα.

— Καθόλου! Ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴ χώρα σας εἶναι καθαρὰ μιὰ ἀγάπη 20ου αἰῶνος. Μοῦ ἀρέσει ὁ Ρωμηός, ὁ σύγχρονος Ρωμηός. Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας χαρακτῆρας ποὺ δύσκολα βρίσκει κανεὶς σήμερα σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ πλανήτου μας. Μ' ἀρέσουν ἀκόμα καὶ τὰ μπουζούκια καὶ λέω συχνὰ στὴ Μελίνα νὰ πᾶμε. Ἐκείνη ὅμως προτιμᾶ τὴ δουλειά.

— Κατεργάρη! διαμαρτύρεται ἡ Μελίνα, πῶς ξέρεις νὰ δίνῃς συνεντεύξεις!...

Αὐτὸ φυσικὰ δείχνει πὼς συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀλλ' ὁ ἐξυπνος Ντασσὲν σπεύδει νὰ ἐξηγήσῃ:

— Ὑπάρχει βλέπετε καὶ ὁ Ντασσὲν σκηνοθέτης. Ὁ Ντασσὲν ἠθοποιὸς θέλει νὰ τὸ σκάσῃ νὰ πάῃ νὰ γλεντήσῃ μαζί της, ἀλλ' ὁ Ντασσὲν σκηνοθέτης εἶναι πολὺ ἀπαιτητικὸς καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει.

— Εἶναι σκληρός. Ἐξαντλητικὸς προσθέτει ἡ Μελίνα. Σωστὸς ψυχοβγάλτης!

Ὁ Ντασσὲν σηκώνεται στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ ἀπομακρύνεται λέγοντάς της:

— Μίλησε ἐλεύθερα.

Ἐκείνη ὅμως, ἐνῶ τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα, προσθέτει μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη τώρα τρυφερότητα:

— Εἶναι ὅμως τίμιος, εὐθὺς καὶ... σπάνιο ταλέντο!...

— Καὶ ἀφάνταστα καλὸς καὶ εὐγενικὸς κατά, ποὺ μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσουμε.

— Εὐγενικὸς νοί, παρατηρεῖ ἡ Μελίνα. Καλὸς ὅμως ὄχι.

Ἐκεῖνος ἀντιθέτως, ὅταν τὸν ρωτοῦμε τὴ γνώμη του γιὰ τὴ Μελίνα τὸ πρῶτο ἐπίθετο ποὺ χρησιμοποιεῖ εἶναι «Καλὴ» καὶ συνεχίζει:

— Εἶναι προκλητική, τρυφερὴ ἀλλὰ καὶ... ἐξοργιστική!

Ἡ συζήτησι ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ θὰ τὴν συνεχίζαμε ἐξαιρίστως γιὰ νὰ μάθουμε πολλὰ ἄλλα πράγματα. Τὸ γύρισμα ὅμως ἦταν, ὅπως κάθε μέρα ἄλλωστε, ἐξαντλητικὸ καὶ ὁ Ντασσὲν πρῶτος ὑπενθύμισε στὴ Μελίνα πὼς ἦταν ὥρα νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ πάῃ νὰ ξεκουραστῇ. Ἐκεῖνος θὰ ἔμενε γιὰ συνεχίζῃ τὴν ἐργασία γυρίζοντας μιὰ σκηνή, στὴν ὁποία δὲν τὴν χρειαζόταν. Ἡ Μελίνα ὅμως ἀνησύχησε καὶ τοῦ δήλωσε πὼς θὰ τὸν περίμενε, γιὰ νὰ φύγουν μαζί. Ἔτσι καὶ τὴν τελευταία ἀκόμα στιγμὴ εἴχαμε ἕνα συγκινητικὸ δεῖγμα τοῦ ἐνδιαφέροντος ποὺ δείχνουν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

"Ενα γραφεῖο, ποὺ ξέρει τὴ δουλειά του...

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, μπαμπᾶ, πῶς κατεβαίνει ἀπὸ τὴν καπνοδόχο ὁ "Αη Βασίλης μὲ τὰ δῶρα του!... Ἐγὼ μαστύρησα γιὰ νὰ κατεβῶ!...

— Παιδιὰ τρέξτε!... Ὁ "Αη Βασίλης μὲ πολιτικά!...

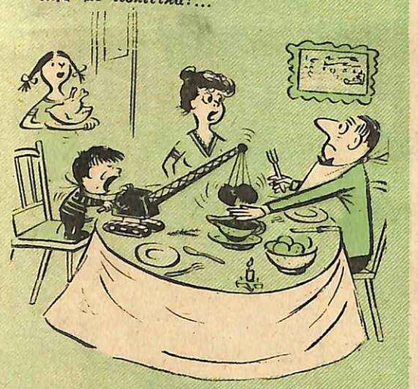

— Ποιός σοῦ εἶπε νὰ τοῦ ἀγοράσης τοῦ παιδιοῦ γερανό, Ἀνανία; Γιατί δὲν τοὔπαιρνες ἕνα βιβλίο μὲ ζωγραφιές;

— Δὲ μοῦ φαίνεται γιὰ "Αη Βασίλης, Κωσταάκη!...

Οἱ διασημότερες

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ μῦθος ἀναζητάει τὴν ἀρχὴ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου στὶς ἀντιζηλίες ἀνάμεσα στὶς θεὲς τοῦ Ὀλύμπου. Στὴ μεγαλόπρεπη Ἥρα δὲν ἔφτανε ἡ παντοδυναμία της καὶ τὸ προβάδισμα ποὺ εἶχε κι' ἡ Ἀθηνᾶ δὲν ἦταν εὐχαριστημένη μὲ τὴν ἀστείρευτη σοφία της. Διεκδικοῦσαν ἀκόμη τὰ πρωτεῖα τῆς ὁμορφιᾶς κι' ὅλο φιλονεικοῦσαν πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ ἐκείνην ποὺ κατεῖχε τὸν «παγκόσμιο τίτλο», τὴν Ἀφροδίτη. Αὐτὲς τὶς φιλονεικίες τους τὶς ὑποβοηθοῦσε μιὰ ἄλλη θεά, ἡ Ἔρις, ποὺ ἔβαζε ἀδιάκοπα ζιζάνια (γιὰ νὰ δικαιολογήση τ' ὄνομα καὶ τὴν ἀποστολή της).

Οἱ τρεῖς μεγάλες θεὲς τοῦ Ὀλύμπου, λοιπόν, ἦταν προσκαλεσμένες στὸ συμπόσιο ποὺ ἔδωκε ὁ Βασιλιὰς Πηλέας, ὅταν ἔκαμε τοὺς γάμους του μὲ τὴ Θέτιδα. Κι' ἡ Ἔρις ποὺ δὲν ἄφηνε νὰ πῆς ξεφύγη καμμιὰ εὐκαιρία, τοὺς πέταξε ἕνα χρυσὸ μῆλο, λέγοντάς τους πὼς τὸ χάριζε στὴν ὁμορφότερη ἀπὸ τὶς θεὲς τοῦ Ὀλύμπου.

Καθεμιὰ φυσικά, θέλησε νὰ τὸ πάρη γιὰ δικό της. Στὸ τέλος ὅμως, ἐπειδὴ δὲ συμφωνοῦσαν μεταξύ τους, ἀποφάσισαν νὰ ἐμπιστευθοῦν σ' ἕνα θνητὸ τὴν κρίσι. Καὶ διάλεξαν τὸν Πάρι, τὸ δευτερότοκο γυιὸ τοῦ Πριάμου. Αὐτὸς ἔδωκε τότε τὸ μῆλο στὴν Ἀφροδίτη. Θέλοντας νὰ τὸν ἀνταμείψη γιὰ τὴν προτίμησί του, ἡ θεὰ τὸν βοήθησε κατόπιν νὰ κλέψη τὴν ὡραία Ἑλένη. Ἔτσι, τὰ πράγματα ἔφτασαν στὸν πόλεμο.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε ὅλη τὴ δύναμι καὶ τὸ κῦρος ποὺ εἶχε ὁ Ἀγαμέμνων. Γιατὶ ὁ Βασιλιὰς τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν κατάφερε νὰ κάμη τὴν προσβολὴ ἐναντίον τοῦ Μενελάου ζήτημα ἐθνικὸ καὶ νὰ ξεσηκώση ὅλους τοὺς Ἕλληνες στὸν ἐκδικητικὸ πόλεμο ἐναντίον τῆς Τροίας.

Χίλια ἑκατὸν ὀγδόντα ἕξη πλοῖα κι' ἑκατὸν τριάντα ἕξη χιλιάδες πολεμιστὲς συγκεντρώθηκαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος στὴν Αὐλίδα, ἀπὸ ὅπου θὰ ξεκινοῦσαν γιὰ τὴ μεγάλη ἐκστρατεία.

Μὰ πάνω στὸν "Ολυμπο οἱ θεοὶ ἦταν χωρισμένοι, γιατὶ ἄλλοι ἤθελαν αὐτὸ τὸν πόλεμο κι' ἄλλοι προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους ἦταν κι' ὁ Αἴολος ποὺ δὲν ἐχωνεύτε τὶς προσβολὲς ποὺ τοῦ εἶχαν κάμει οἱ Ἕλληνες. Γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήση, λοιπόν, ποὺ δὲν τὸν σέβονταν, ἐξαπέλυσε ἰσχυροὺς νότιους ἀνέμους, ποὺ ἐμπόδιζαν τὰ πλοῖα νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν κόλπο τῆς Αὐλίδος.

Τὸ κακὸ συνεχιζόταν πολὺν καιρὸ κι' ὅλοι, ἀρχηγοὶ καὶ στρατιῶτες, εἶχαν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὴν ὑπομονή τους. Πολλοὶ ἤθελαν κι' ὅλας νὰ γυρίσουν στὶς πατρίδες τους, βέβαιοι ὅτι ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ θὰ ματαιωνόταν τελικά.

Ὁ μάντης Κάλχας συμβουλεύθηκε τότε τοὺς οἰωνοὺς κι' ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις του ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι μόνο μιὰ μεγάλη θυσία θὰ μποροῦσε νὰ ἐξευμενίση τοὺς θεούς.

— Ἀθάνατη δόξα περιμένει τοὺς Ἕλληνες ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πατήσουν στὸ ἔδαφος τῆς Τροίας, εἶπε. "Ολοι οἱ αἰῶνες θὰ μιλᾶνε γι' αὐτὴν κι' ἡ ἀνάμνησί της δὲ θὰ σβύση ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' οἱ θεοὶ εἶναι ὀργισμένοι καὶ δὲ θ' ἀφήσουν τοὺς Ἕλληνες νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Αὐλίδα. Ἂν τὸ θυσιαστήριο δὲν βαφῆ μ' ἀνθρώπινο αἷμα.

"Ολοι ἔφριξαν ἀκούγοντας τὰ λόγια του. Μόνον ὁ Ἀγαμέμνων εἶπε μὲ τὸ ἀγέρωχο ὕφος του:

— "Οποιο κι' ἂν εἶναι τὸ θέλημα τῶν θεῶν, χρωστᾶμε νὰ ὑπακούσωμε.

Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι τὸ ἐξιλαστήριο θῦμα ποὺ ζητοῦσαν οἱ θεοὶ ἦταν ἡ ἴδια ἡ κόρη του, ἡ πολυαγαπημένη του Ἰφιγένεια;

"Οταν ὁ Κάλχας ὀνόμασε τὸ θῦμα, ὁ Ἀγαμέμνων λίγο ἔλειψε νὰ τὸν πνίξη μὲ τὰ νέρια του μπροστὰ σ' ὅλο τὸ στρατό.

Ἡ θέσι τοῦ Βασιλιᾶ τοῦ Ἄργους ἦταν, στ' ἀλήθεια, τραγική.

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, εἶχε ὑποσχεθῆ στὸν Ἀχιλλέα ὅτι θὰ τοῦδινε τὴν Ἰφιγένεια γιὰ σύζυγο. Ἡ γυναίκα του, ἡ Κλυταιμνήστρα, κι' ἡ κόρη του εἶχαν ξεκινήσει κι' ὅλας ἀπὸ τὶς Μυκῆνες κι' ἐρχόνταν στὴν Αὐλίδα, ὅπου θὰ γινόταν ὁ γάμος.

Ἡ πρώτη σκέψι τοῦ Ἀγαμέμνονα ἦταν νὰ εἰδοποιήση τὴ γυναίκα καὶ τὴν κόρη του νὰ γυρίσουν πίσω στὶς Μυκῆνες. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ τὸν ἔκαιαν νὰ καταλάβη ὅτι κανένας πιὰ δὲ θὰ ἔστεργε νὰ τὸν ἀκολουθήση στὴν ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Τροίας.

Ὁ δυστυχισμένος πατέρας τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ πάρη μιὰν ἀπόφασι. Καί, πάνω στὴν ταραχή του ἔδινε ἀντιφατικὲς διαταγὲς κι' ὑποσχέσεις, ποὺ μεγάλωναν τὴ σύγχυσι ὁλόγυρά του. Ἐνῶ πρόσταζε τὸν Κάλχα νὰ κάμη τὶς ἀπαραίτητες προετοιμασίες γιὰ τὴ θυσία, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, βεβαίωνε τὸν Ἀχιλλέα ὅτι ἔμενε πιστὸς στὶς—μεταξύ τους συμφωνίες.

Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀρχηγοὺς ποὺ τὸν περιστοίχιζαν μόνον ὁ Ἀχιλλεὺς ἦταν πρόθυμος ν' ἀψηφήση τὴν ὀργὴ τῶν θεῶν.

— Θὰ σ' ἀκολουθήσω καὶ στὴν Τροία κι' ὁπουδήποτε ἄλλοῦ χρειαστῆ νὰ κυνηγήσωμε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔκλεψε τὴ σύζυγο τοῦ Μενελάου ὑποσχέθηκε στὸν Ἀγαμέμνονα. Ὁ Κάλχας μπορεῖ νὰ κάνη λάθος. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη τὰ λόγια του εἶναι σωστά, δὲν ἔχομε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα ἀπὸ τοὺς θεούς, ἀφοῦ στὸν πόλεμο αὐτὸ δὲ μᾶς σπρώχνει ὁ πόθος γιὰ κατάκτησι, ἀλλὰ τὸ ἱερὸ χρέος ποὺ ἔχομε νὰ ἐκδικηθοῦμε τὴν προσβολὴ ποὺ ὁ Πάρις ἔκαμε σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

"Ως τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Κλυταιμνήστρα κι' ἡ Ἰφιγένεια ἔφτασαν στὴν Αὐλίδα, ὁ Ἀγαμέμνων δὲν ἤξερε ἀκόμη ἂν θἄσπρωχνε τὴν κόρη του στοὺς θῦτες ἢ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γυιοῦ τῆς Θέτιδος.

Τί ἔγινε ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή·

Ὁ ἀρχαῖος μῦθος παρουσιάζει δυὸ διαφορετικὲς παραλλαγές. Σύμφωνα μὲ τὴ μιά, ποὺ τὴν ἀκολούθησαν οἱ παλαιότεροι τραγικοί, ὁ Ἀγαμέμνων δὲ μπόρεσε νὰ ξεφύγη ὡς τὸ τέλος ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητη θέλησι τῶν θεῶν. Κι' ἄφησε τὸν Κάλχα νὰ ὁδηγήση τὴν Ἰφιγένεια μπροστὰ στὸ βωμό, ὅπου ὁ θύτης τὴν σκότωσε βυθίζοντας τὸ κοφτερὸ μαχαῖρι του στὸ στῆθος του. Σύμφωνα μὲ τὴν ἄλλη, ἡ "Αρτεμις λυπήθηκε τὴν ὁμορφη βασιλοπούλα καὶ τὴν ἀντικατέστησε πάνω στὸ βωμὸ μὲ μιὰ ἐλαφίνα.

Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ὅμως, ἡ Ἰφιγένεια ἦταν ἀφιερωμένη στοὺς θεοὺς κι' ἡ Ἄρτεμις, μ' ὅλο ποὺ τῆς ἔσωσε τὴ ζωή, δὲ μποροῦσε ν' ἀλλάξη τὴ μοῖρα της. Τὴν ὡδήγησε, λοιπόν, στὴν ἀφιλόξενη χώρα τῶν Ταύρων (τὴ σημερινὴ Κριμαία) καὶ τὴν ἔκαμε ἱέρεια τοῦ ναοῦ της ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ.

Αὐτοὶ οἱ Ταῦροι μισοῦσαν τοὺς ξένους, ποὺ ἔφταναν στὴν πατρίδα τους. Καὶ τοὺς καταδίκαζαν ὅλους σὲ φρικτὸ θάνατο.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει δυὸ τρόπους ἐκτελέσεως τῶν ξένων. Σύμφωνα μὲ τὸν ἕνα, τοὺς ἔσπαζαν πρῶτα τὸ κεφάλι μὲ ρόπαλο καὶ κατόπιν πετοῦσαν τὸ κορμί τους ἀπὸ τὸ βράχο, ποὺ στὴν κορυφὴ του ὑψωνόταν ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Σύμφωνα μὲ τὴν ἄλλη, κάρφωναν τὸ κεφάλι σὲ πάσσαλο κι' ἔθαβαν τὸ σῶμα στὴ γῆ.

Κάποτε, λοιπόν, ἔφτασαν στὴν Ταυρίδα ὁ γυιὸς τοῦ Ἀγαμέμνονα Ὀρέστης κι' ὁ φίλος του Πυλάδης. Ὁ Ὀρέστης εἶχε πάει ἐκεῖ, σύμφωνα μὲ χρησμὸ τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν γιὰ νὰ κλέψη τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος καὶ νὰ τὸ φέρη στὴν Ἀθήνα. Ἂν τὸ κατώρθωνε, θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὶς Ἐρινύες, ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν γιατὶ εἶχε σκοτώσει τὴ μητέρα του.

Οἱ Ταῦροι ὅμως, ἔπιασαν τοὺς δυὸ νέους, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπαιρναν τὸ ἄγαλμα καὶ τώρα ἡ Ἰφιγένεια ἔπρεπε ν' ἀπαγγείλη τὴ θανατικὴ καταδίκη τους.

Ἡ καρδιὰ τῆς νέας σφίγγεται στὴ σκέψι ὅτι πρέπει νὰ καταδικάση Ἕλληνες. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μελλοθανάτους τὴν πληροφορεῖ πὼς εἶναι ἀπὸ τὶς Μυκῆνες καὶ τότε ἡ Ἰφιγένεια τὸν πολιορκεῖ μ' ἐρωτήσεις. Ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις του μαθαίνει ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ τὰ ἀγνοοῦσε: τὴν καταστροφὴ τοῦ Ἰλίου, τὸ θάνατο τοῦ Ἀχιλλέα, τὶς περιπλανήσεις τοῦ Ὀδυσσέα τὸ οἰκτρὸ τέλος τοῦ Κάλχαντα... Ὁ Ὀρέστης τὴν πληροφορεῖ κατόπιν πὼς ὁ Ἀγαμέμνων πέθανε σκοτωμένος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του.

Ἡ Ἰφιγένεια ξεσπάει σὲ λυγμούς.

— Καὶ ζῆ ἡ γυναίκα του, ποὺ τὸν σκότωσε; ρωτάει.

— "Οχι, ἀπαντάει ὁ Ὀρέστης. Γιατὶ κι' αὐτὴν τὴν σκότωσε ὁ γυιός της.

— Ὢ, δυστυχία! Κι' ὁ γυιός της ζῆ;

— Ζῆ, ἀλλὰ γυρίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ βρῆ ἡσυχία πουθενά.

Στὸ τέλος ἡ Ἰφιγένεια, ἀπὸ ὡρισμένα περιστατικὰ ποὺ τῆς ἀφηγεῖται, ἀναγνωρίζει στὸν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται μπροστά της τὸν ἀδελφό της. Ἀλλὰ δὲν ἀφήνει τὴ συγκίνησί της νὰ φανερωθῆ καὶ προσπαθεῖ νὰ βρῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ τὸν σώση...

Στὸ τέλος, καταφεύγει σ' ἕνα τέχνασμα. Οἱ δυὸ ξένοι, λέει στὸ Βασιλιᾶ τῶν Ταύρων Θόαντα, δὲ μπορεῖ νὰ θυσιασθοῦν. Ἂν δὲν ἐξιλεωθοῦν πρῶτα γιὰ τὰ τρομερὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔχουν κάμει. Ὁ καθαρμός τους θὰ γίνη μέσα στὸ νερὸ τῆς θάλασσας. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πρέπει νὰ καθαρισθῆ καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος ποὺ τὸ ἄγγιξαν μὲ τὰ βέβηλα χέρια τους.

Ὁ Θόας πείθεται στὰ λόγια της κι' ἡ Ἰφιγένεια κανονίζει κατόπιν τὶς λεπτομέρειες τοῦ καθαρμοῦ. Οἱ δυὸ ξένοι καὶ τὸ ἄγαλμα θὰ μεταφερθοῦν σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτή, ὅπου θὰ γίνη ὁ καθαρμός. Τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ Βασιλιᾶς πρέπει νὰ μείνη στὸ ναὸ κι' οἱ πολῖτες νὰ κλειστοῦν στὰ σπίτι τους, γιὰ νὰ μὴν μιανθοῦν.

Ἔτσι, ἡ Ἰφιγένεια προετοιμάζει μὲ θάρρος καὶ ψυχραιμία τὴν ἀπόδρασι. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, μπαίνει μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό της καὶ τὸν Πυλάδη σ' ἕνα πλοῖο, ποὺ ἀνοίγεται γρήγορα στὸ πέλαγος.

Οἱ φυγάδες ἔχουν μαζί τους καὶ τὸ ξόανο τῆς θεᾶς... "Οταν ὁ Θόας κι' οἱ Ταῦροι καταλαβαίνουν τὴν ἀπάτη, εἶναι πιὰ ἀργὰ γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσουν.

Ὑπάρχουν κι' ἄλλες παραλλαγὲς τοῦ μύθου. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς λέει πὼς τὴν Ἰφιγένεια τὴ φυγάδευσε ὁ Ἀχιλλεύς, ποὺ τὴν ἔκαμε ἀργότερα γυναῖκα του κι' ὅτι ἡ νέα κατέφυγε στὴ χώρα τῶν Ταύρων μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της.

Ἀλλ' ἡ Ἰφιγένεια ἦταν κόρη τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας:

Ὁ μῦθος μᾶς ξαναφέρνει ἐδῶ στὴ γεμάτη ἀπὸ περιπέτειες ζωὴ τῆς Ἑλένης τοῦ Μενελάου.

Δεκαπεντάχρονη ἀκόμη τὴν ἔκλεψε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα της τοῦ Βασιλιᾶ Τυνδάρεω, ὁ Θησεύς, πού, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε περάσει τὰ πενῆντα καὶ τὴν ἔκρυψε στὶς Ἀφίδνες (Δεκέλεια).

Ἐπακολούθησε τότε πόλεμος ἀνάμεσα στοὺς Τινδαρύδες Κάστορα καὶ Πολυδεύκη καὶ τοὺς Ἀθηναίους.

Ἔπειτα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες, οἱ δυὸ Διόσκουροι κατάφεραν νὰ ἐλευθερώσουν τὴν ἀδελφή τους καὶ πῆραν μαζί τους τὸ δρόμο γιὰ τὴ Σπάρτη.

Ἀλλά, καθὼς πλησίαζαν στὸ Ἄργος, ἡ Ἑλένη αἰσθάνθηκε τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ κι' ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κορίτσι. Οἱ δύο ἀδελφοί της ἤθελαν νὰ σκοτώσουν αὐτὸ τὸ παιδὶ γιὰ νὰ κρύψουν τὸ σκάνδαλο. Ἀλλὰ παρενέβη ἡ Κλυταιμνήστρα, ποὺ προθυμοποιήθηκε νὰ τὸ παρουσιάση σὰν δικό της.

Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἦταν ἡ Ἰφιγένεια...

Νὰ γιατὶ ὁ Ἀγαμέμνων δὲν δίστασε νὰ τὸ θυσιάση στὴ δόξα του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ Φασιάνα

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

Σὲ μερικὲς εὐρωπαϊκὲς χῶρες ἡ Πρωτοχρονιὰ εἶναι κάτι ἀνάλογο μὲ τὴ δική μας Πρωταπριλιά. Συνηθίζουν δηλαδὴ οἱ κάτοικοι νὰ σκαρώνουν τὶς πιὸ χαριτωμένες φάρσες σὲ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους.

Εἰδικὰ στὸ Βερολῖνο, πρὶν ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸ πόλεμο, οἱ περίφημοι ἀριστοκρατικοὶ δρόμοι (τῶν Φιλυρῶν καὶ τοῦ Φρειδερίκου) τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιᾶς πλημμύριζαν ἀπὸ εὔθυμους Γερμανούς, πρὸ πάντων ἀριστοκράτες καὶ ἀξιωματικούς ποὺ χορεπηδοῦσαν σὰν δαιμονισμένοι φωνάζοντας τὰ πιὸ τρελιὰ ἀστεῖα στοὺ διαβάτες.

Μιὰ χρονιὰ ὁ ἴδιος ὁ Κρόμπριντς βρισκόταν ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς συντροφιᾶς ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, ποὺ φορώντας γάντια πυγμαχίας κατάφερναν ἄγριες... καπελλιὲς στοὺς διαβάτες, ποὺ λόγω τῆς ἐπίσημης μέρας, φοροῦσαν ψηλὰ καπέλλα!...

Σὲ κάποια στιγμὴ μάλιστα ὁ Κρόμπριντς διέκρινε ἕναν κύριο μὲ ἐξαιρετικὰ ψηλὸ καπέλλο. Καταχαρούμενος, λοιπόν, ἔπρεξε καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ καπελλιά. Ξαφνικὰ ὅμως οἱ σύντροφοί του τὸν ἄκουσαν νὰ βγάζη ἕνα ξεφωνητὸ πόνου, ἐνῶ ὁ κύριος μὲ τὸ ψηλὸ καπέλλο ξεσποῦσε σὲ εἰρωνικὰ γέλια. Τί εἶχε συμβῆ; Ἁπλούστατα ὁ κύριος αὐτός, ποὺ καὶ τὴν προηγούμενη Πρωτοχρονιὰ εἶχε πάθει τὰ ἴδια, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς φαρσέρ ἔβαλε καὶ τοὺφτιαξαν ἕνα καπέλλο μὲ μακρυὰ καὶ μυτερὰ καρφιὰ ἀπὸ μέσα. Ἔτσι, ὅταν ὁ Κρόμπριντς τὸν χτύπησε τὸ χέρι του κατατρυπήθηκε ἀπ' τὰ καρφιά!

★

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1742 ὁ βασιλιᾶς τῆς Πρωσσίας Φρειδερῖκος Β' ἀνέθεσε στὸν περίφημο αὐλικό του βαρῶνο φὸν Πόελνιτς νὰ τοῦ βρῆ δυὸ ὡραίους ἐνδιάνους γιὰ τὸ ἐπίσημο γεῦμα τῆς ἄλλης μέρας.

Ὁ βαρῶνος βρῆκε δυὸ πραγματικὰ μεγαλοπρεπεῖς κούρκους καὶ τοὺς ἔστειλε στὸ βασιλιᾶ του μ' ἕνα σημείωμα ποὺ ἔλεγε: «Νὰ οἱ δυὸ ἐνδιάνοι, Μεγαλειότατε».

Ὁ Φρειδερῖκος πειράχτηκε γιὰ τὴν λακωνικότητα τῆς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε ἀνευλάβεια ἀπέναντί του. Καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν πληρώση ἀμέσως μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα.

Διάταξε νὰ τοῦ βροῦνε ἕνα βόδι, νὰ τὸ στολίσουν κωμικὰ μὲ διάφορα ἄλλα παληόχορτα καὶ νὰ ἀσημώσουν τὰ κέρατά του. "Οταν ἡ διαταγή του ἐκτελέσθηκε, διάταξε κι' ἔβεσαν τὸ βόδι τὴν αὐγὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου τοῦ βαρῶνου, κρεμώντας συγχρόνως μιὰ ἐπιγραφὴ στὴ ράχη του μὲ τὰ ἑξῆς: «Νὰ τὸ βόδι, ὁ Πόελνιτς».

ΓΥΝΑΙΚΕΣ τῆς ἱστορίας

— Καὶ ζῆ ἡ γυναῖκα του ποὺ τὸν σκότωσε, ρώτησε ἡ Ἰφιγένεια τὸν Ὀρέστη.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ καινούργιος χρό-
(νος,
γιορτὴ ποὺ ἐπιβάλλεται, νὰ λείψη κάθε πόνος,
νὰ μὴν ὑπάρχη θλίψι
κι' ἡ μουφλουζιὰ νὰ λείψη,
γιατί, ἀλλοιῶς, ὁλόκληρος ὁ χρόνος ποὺ προβάλλει,
θὰ μᾶς ταράξη ὅλους μας στή... γκίνια τὴ μεγάλη!

★

Καινούργιος χρόνος ἔρχεται, χρονιὰ προβάλλει νέα
καὶ δίχως τὴν ὑπόμνησι, ποὺ κάνουν τὰ παιδιά,
οἱ πάντες λένε, σήμερα, «ὁ μήνας ἔχει ἐννέα»
καὶ ντέρτι καὶ μαράζι τους δὲ βάζουν στὴν καρδιά!
Καινούργια μόνον ὄνειρα φροντίζουνε νὰ πλάσουν,
μ' ἐλπίδες βλέπουν τὴ χρονιὰ τὴ νέα φορτωμένη
κι' ἐλπίζουν ὅλοι νὰ χαροῦν, ἢ νὰ χαμογελάσουν
καὶ νὰ μὴ βγοῦνε κι' ἀπ' αὐτήν, στὸ τέλος... γελασμένοι.

★

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος
κι' οἱ πάντες, μὲ τὰ ἤθη μας καὶ τάς... ἀργὰς συμ-
(φώνως,
ἀνοίχτε τὸ κομπόδεμα, τὴν κάσσα, τὸ πουγγί σας
καὶ πᾶρτε γιὰ καλό σας
τ' ἀλογοπέταλό σας
τὸν κλάδο τὸν ἐλάτινο ἢ τὸ φτηνὸ τὸ γκί σας
κι' ἰδίως μὴν ξεχάσετε νὰ σπάσετε τὸ ρόδι
ἂν θέλετε ἡ γκίνια σας νὰ πάρη ἀμέσως πόδι!

★

Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται, ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
ποὺ τὸν διέπει, πάντοτε, ἡ... γενναιοδωρία!
Ἐφ' ὧ κι' ἀμολυθῆτε,
κουτιὰ νὰ φορτωθῆτε,
πακέτα, μικροδέματα κι' ὁλόκληρα κασσόνια,
γεμᾶτα δῶρα χρήσιμα καὶ τῆς ἡμέρας ψώνια,
ποὺ ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο στὴν πλήρη ἀδεκαρία,
διότι φεῦ! δὲν ἔρχονται ἀπὸ τήν... Καισαρεία!

★

Τὸ ἑξῆντα φτάνει, «ἔμπλεον» μ' ἐλπίδες κι' ὑπο-
(σχέσεις
καὶ μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔχετε σαφεῖς προϋποθέσεις,
γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο
καὶ γιὰ τό... γοῦρι μόνο,
ὀφείλετε νὰ κάνετε, χωρὶς μεμψιμοιρία,
κεφάτη τὴ γυναίκα σας... «κι' ἀρχόντισσα κυρία»!

★

Γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου μας, τουτέστιν δηλαδή,
στὸ στόμα σας ὀφείλετε νὰ βάλετε κλειδί
καὶ τὴν μαντάμ ν' ἀφήσετε, χωρὶς νὰ πῆτε λέξι,
τοῦ «ψώνιου» της τ' ἀνάλογα τά... ψώνια νὰ διαλέξη!
Διότι στὸ ἀντίθετο, ἐὰν τυχὸν ἐμμείνετε,
ἀπρόκοφτοι στὸ στόμα της κι' ἀχρόνιαγοι θὰ γίνετε
καί, πιθανὸν ταλαίπωροι, γιὰ λόγους τσιγκουνιᾶς σας
ἀπ' τὸ λεπτὸ χεράκι της νὰ φᾶτε τῆς... χρονιᾶς σας!

★

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ βασάνων ὥρα,
γιὰ ὅσους βλέμμα στρέψατε στὴν ξένη τὴν ὀπώρα,
γιὰ σᾶς ποὺ φίλη ἔχετε, ἐν πάσῃ συντομίᾳ
κι' ἀγάπη τῆς προσφέρετε χωρὶς οἰκονομία!
Χωρὶς φειδὼ καὶ σήμερα, ὀφείλετ' ἐπομένως
τὰ δῶρα της τὰ πλούσια νὰ στείλετ' ἐσπευσμένως,
ἢ νὰ—χωρὶς ἀντίρρησιν—προθυμοποιηθῆτε,
στὶς ἀκριβὲς τὶς ράφτρες της γερὰ νά... ξηλωθῆτε!

★

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά, αἰσίως ἀνατέλλει
καὶ σ' ὅλους ἐπιβάλλεται, μετὰ πολλῶν κι' ἐν τέλει
νὰ κόψουν καὶ τὴν τράπουλα, στὸ πράσινο τραπέζι,
γιατὶ κι' αὐτή, στό... γοῦρι μας, μεγάλο ρόλο παίζει.
Κι' οἱ πλείστοι, ἀναγνῶστες μου, γιὰ νὰ μὴ σᾶς κουράσω,
παρ' ὅλο ποὺ θὰ μείνετε, γιὰ χάρι του, στόν... «ἄσσο»
καὶ μ' ὅλο ποὺ τὸ γοῦρι
τὸ βρήκατε ἀγγοῦρι
θὰ σπεύσετε, ὁπωσδήποτε, νὰ πῆτε ὁμοφώνως:
«Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος»!

Ἐπιμορφικὰ
Στὰ Γιάννενα ὁ Συνεργάτης Γ.

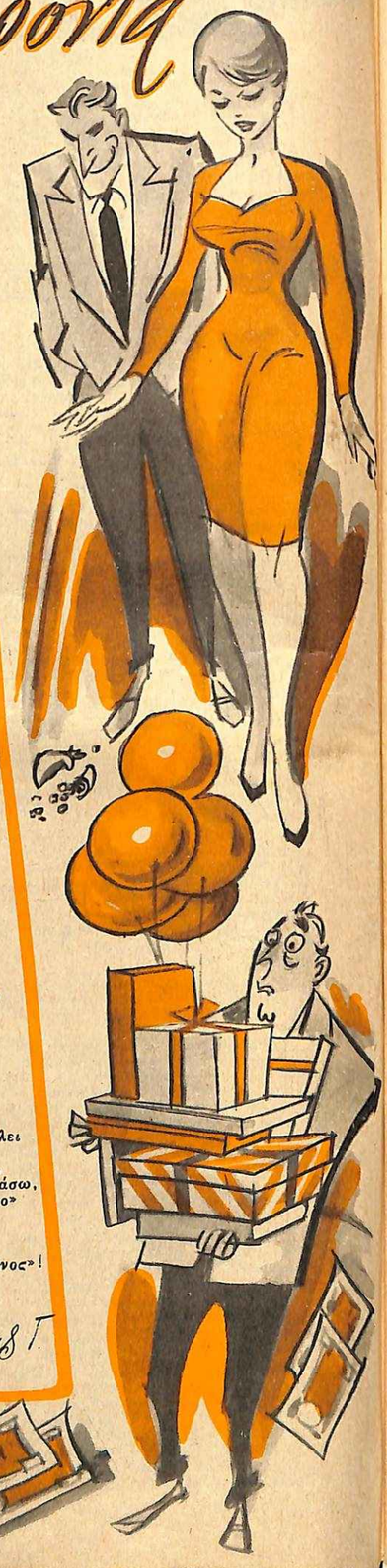

Συγκινητικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ—ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

"Εἶσαι τ' ἐμοῦ ΜΑΝΑ!..."

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Ἀγγελικὴ Λεοντίου, ἕνα ὁμορφο πλουσιοκόριτσο ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, ἐγκαταλείπει τὸ σπίτι της καὶ καταφεύγει στὴν Ἀθήνα, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, μὲ τὸν ἀγαπημένο της, τὸ Μάκη Λίτα. Ἡ ἀστυνομία ὅμως ἀνακαλύπτει ποῦ βρίσκονται καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ὁδηγοῦνται στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὅπου τὴν ἄλλη μέρα καταφτάνει ὁ πατέρας τῆς Ἀγγελικῆς ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ τὴν ἐξορκίζει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ πίσω στὸ σπίτι τους καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Μάκη, ποὺ τὸν θεωρεῖ προικοθήρα. Ἐκείνη ὅμως τοῦ λέει ψέματα ὅτι ἔχει γίνει οὐσιαστικὰ γυναίκα τοῦ Μάκη καὶ ὅτι, ἂν τὴν χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της, θὰ σκοτωθῇ.

2ον Τὸ πρόσωπο τοῦ βιομηχάνου, μελαχροινό, αὐστηρό, πῆρε μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα.

— Μά... δὲν εἶναι δυνατόν... τραύλισε. Ἔλαβα τηλεφώνημα χθές... Μόλις εἴχατε φτάσει στὸ ξενοδοχεῖο. Δόξασα τὸ Θεό, ποὺ πρόλαβαν.. Δὲν εἶναι δυνατόν.

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἡ μικρή. Θὰ ἤθελε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ντροπή. Ἤ θὰ ἤθελε νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ πατέρα της καὶ νὰ φωνάξῃ:

— Ψέματα! Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει, ἀφοῦ ἔγινα γυναίκα του μὲ τὴν ψυχή μου;

Δὲν τόλμησε ὅμως νὰ προφέρῃ αὐτὰ τὰ λόγια. Φοβήθηκε μὴ θυμώσῃ τὸν ἀγαπημένο της. Κι' ἄφησε τὸν πατέρα της νὰ τὴν κυττάζῃ μὲ μάτια πεταμένα ἀπὸ τὶς κόγνες τους, σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε πρώτη φορά.

Κρύος ἱδρὼς στάλαζε στὸ μέτωπό του. Ἔβγαλε τὸ μαντήλι του σκούπισε τὸ πρόσωπό του, καὶ ἀνάσανε βαρειά, σὰν νὰ τὸν ἐμπόδιζε κάτι νὰ πάρῃ ἀναπνοή. Τὸν κύτταζε ἡ Ἀγγελικούλα μὲ φόβο, τὸν λυπόταν. ἀλλὰ ἔβλεπε παρέκει τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπημένου της ἱκανοποιημένο, εὐχαριστημένο κι' αὐτὸ τῆς ἔδινε θάρρος.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα ὥσπου νὰ συνέλθῃ ὁ Λεοντίου. Ἔπειτα, μὲ μιᾶς, στράφηκε βαρύς, τετράγωνος, μονοκόμματος στὸ νέο:

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς! φώναξε, σηκώνοντας τὴ γροθιά του σφιγμένη. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς. Λυπᾶμαι ποὺ δὲ μπορῶ νὰ αὐτοδικήσω. Θὰ σὲ στείλω ὅμως στὴ φυλακή, θὰ σαπίσῃς στὴ φυλακή... Θὰ σὲ σύρω στὸ δικαστήριο.. Θὰ ρεζιλέψω, τ' ὀνομά σου, ὅπως ρεζίλεψες ἐσὺ τὸ δικό μου.

— Δὲ θὰ κάνετε τίποτε τέτοιο, ἀπεκρίθηκε ψύχραιμα ὁ νέος. Θὰ νικήσῃ ἡ λογική μέσα σας, κι' ἡ ἀγάπη. Ἐπειδή, ἂν μᾶς χωρίσετε θὰ σκοτωθοῦμε κι' οἱ δυό μας, ἔχουμε πάρει τὴν ἀπόφασι.

— Τόχουμε ὁρκιστῆ πρόφερε ἡ κοπέλλα μὲ πάθος. Ναί, πατέρα... καὶ τὸ ἀρκίζουμαι καὶ τώρα... Θὰ σοῦ ξεφύγω μιὰ στιγμή, ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, καὶ θὰ πέσω νὰ σκοτωθῶ. Ἂν μὲ γυρίσῃς μὲ ἀεροπλάνο θὰ πέσω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο. Νὰ τὸ ξέρῃς. Κύτταξε τὸ πρόσωπό μου. γιὰ νὰ καταλάβῃς ἂν σοῦ λέω ψέματα...

Δάγκωσε τὰ χείλη του ὁ Βρασίδας, καὶ σκούπισε ξανὰ τὸ μέτωπό του. Ἡ ἀγωνία τὸν ἔπνιγε... Χαλάρωσε τὴ γραβάτα του, κι' ἔφερε βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο, σὰν φυλακισμένο θηρίο.

Ἔπειτα κάτι πῆγε καὶ εἶπε στὸν ἀστυνόμο, ποὺ στεκόταν παρέκει. Συζήτησαν λίγα, λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ στὸ τέλος ἡ φωνὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀκούστηκε ἀδιάφορη:

— Ὅπως θέλετε, αὐτὴ εἶναι ἀτομική σας ὑπόθεσι. Ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρρησι, εἶναι κι' οἱ δυό τους ἐλεύθεροι αὐτὴ τὴ στιγμή...

— Ὅπως σᾶς εἶπα, ἀποκρίθηκε ὁ βιομήχανος δυνατά. Ἐδῶ δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος τόπος νὰ συζητήσουμε τὰ οἰκογενειακά μας... Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅμως ὅτι συμφωνῶ. Ἐπιφυλάσσομαι...

— Μιὰ στιγμή, νὰ τελειώσουν οἱ διαπώσεις...

Ἔγραψε κάτι ὁ ἀστυνόμος... ὑπέγραψαν. Καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ὁ Βρασίδας Λεοντίου καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, βρέθηκαν στὸ δρόμο.

Συζητήσεις

Μηχανικὰ μπῆκε σ' ἕνα ταξὶ ὁ Βρασίδας Λεοντίου, μηχανικὰ πρόφερε τ' ὄνομα ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα τῆς Κηφισιᾶς. Ἐκεῖ ζήτησε ἕνα δωμάτιο μὲ δυὸ κρεβάτια.

— Γιὰ πόσες νύχτες; τὸν ρώτησαν.

— Γιὰ καμμιὰ νύχτα ἀποκρίθηκε. Γιὰ λίγες ὧρες... δὲν ἔχει σημασία, λογαριάστε μιὰ νύχτα.

Τοὔδωσαν ἕνα ὡραῖο, πολυτελὲς δωμάτιο, κι' ἀνέβηκαν κι' οἱ τρεῖς τους. Κανεὶς δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του. Ἡ Ἀγγελικούλα ἐνοιωθε τὴν καρδιὰ της νὰ χτυπάῃ νὰ σπάσῃ. Ὁ Μάκης φαινόταν ἤρεμος, ἀπόλυτα κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Μονάχα κάθε τόσο, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ πατέρα ἔκανε νόημα τὶς κοπέλλας νὰ μὴ χάσῃ τὸ θάρρος της καὶ νὰ σταθῇ σταθερή.

Ὁ Βρασίδας ἔκλεισε τὴν πόρτα προσεκτικά, ἔπειτα πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Φαινόταν κουρασμένος, γερασμένος. Ὡστόσο τὸ πρόσωπό του δὲν ἔχανε τὴν αὐστηρή του ἔκφρασι. Στήλωσε τὰ μάτια του διαπεραστικὰ στὸ νέο.

— Τώρα ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ τὰ ξεδιαλύνουμε ὅλα, πρόφερε κοφτά. Τὸ τμῆμα δὲν εἶναι ἰδανικὸ μέρος γιὰ τέτοιες συζητήσεις. Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅμως, νεαρέ μου ὅτι γλύτωσες ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Δήλωσα στὸν ἀστυνόμο ὅτι δὲν παραιτοῦμαι κάθε διώξεως. Ὅτι θέλω μονάχα νὰ συζητήσουμε.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχετε ἀκόμα τὸ δικαίωμα νὰ μὲ στείλετε στὴ φυλακή, εἶπε ὁ Μάκης, μὲ ὕφος ἀδιάφορο.

— Ἂν δὲ φανῆς λογικός, ὁπωσδήποτε, ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας ἐκνευρισμένος.

— Τί ἐννοεῖτε «λογικός»;

— Ἄκουσε, παιδί μου... Θεωρῶ τὴ στιγμὴ ποὺ γνωρίστηκες μὲ τὴν κόρη μου σὰν τὴν πιὸ δυστυχισμένη στιγμὴ τῆς ζωῆς μου.

— Εὐχαριστῶ..

1 — Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ διακόπτῃς μὲ εἰρωνικὲς παρενθέσεις. Σοῦ ὑπέδειξα εὐγενικὰ στὴν ἀρχή, στὴ Θεσσαλονίκη, νὰ σταματήσῃς τὶς ἐνοχλήσεις σου.

»Ἔκανες πὼς δὲν τὸ κατάλαβες. Ἀγρίεψα, σοῦ ἀπαγόρευσα κάθε ἐπαφὴ μὲ τὴν κόρη μου... Ἔκανες πάλι πὼς δὲν τδλαβες ὑπ' ὄψι σου κι' ἐξακολούθησες τὶς ἐνοχλήσεις σου...

— Σᾶς ἔκανα μιὰ πολὺ ἀξιοπρεπῆ καὶ τίμια πρότασι γάμου.

— Κι' ἐγὼ τὴν ἀπέρριψα. Ποιὰ στάσι ἔπρεπε νὰ τηρήσῃς κατόπιν αὐτοῦ, ἂν εἶχες ἴχνος ἀξιοπρεπείας ἀπάνω σου;

— Ποιὰ στάσι θὰ τηρούσατε σεῖς ἂν ἀγαπούσατε μιὰ κοπέλλα, κι' ὁ πατέρας της ἀρνιόταν τὴ συγκατάθεσί του, ἔτσι χωρὶς λόγο; ἀποκρίθηκε μὲ τόνο ἐπιθετικὸ ὁ νέος.

Σούφρωσε ὁ Λεοντίου τὰ φρύδια του καὶ τὸν κύτταξε ἴσια στὰ μάτια.

— Δὲν τὴν ἀγαπᾶς τὴν Ἀγγελικούλα, πρόφερε κοφτά.

— Πῶς τὸ λέτε αὐτό;...

— Ἂν ἡ ἀγάπη μποροῦσε νὰ ζυγιστῇ μὲ μέτρα καὶ σταθμὰ θὰ μποροῦσα νὰ στὸ ἀποδείξω πὼς δὲν τὴν ἀγαπᾶς. Δυστυχῶς ὅμως, εἶναι μονάχα ἡ διαίσθησί μου, ποὺ μοῦ τὸ λέει αὐτό...

— Ἡ διαίσθησι ὅμως τῆς ἴδιας τῆς Ἀγγελικούλας λέει τὸ ἀντίθετο. Κατάλαβε πὼς τὴν ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχή, καὶ μοῦ χάρισε κι' αὐτὴ τὴν καρδιά της... μοῦ χάρισε τὸ παν..

Τόνισε τὶς τελευταῖες λέξεις, κυττάζοντας ἀλλοῦ σὰν νὰ ντρεπόταν γι' αὐτὴ τὴν ὁμολογία.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι τοῦ πατέρα.

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν... πρόφερε δύσπιστα.

— Μίλησε ἐσύ, εἶπε ὁ Μάκης στὴν κοπέλλα.

Κατέβασε αὐτὴ τὰ μάτια της, πνιγμένη στὴ ντροπὴ καὶ πρόφερε σιγανά:

— Πατέρα, χάνεις τὰ λόγια σου. Τώρα

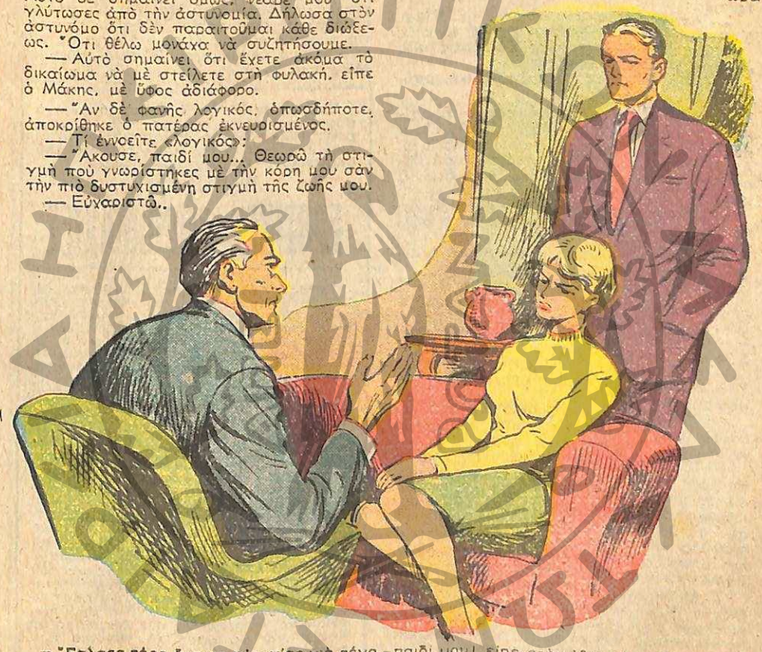

— Ἔπλασα τόσα ὄνειρα εὐτυχίας γιὰ σένα, παιδί μου! εἶπε στὴν Ἀγγελικούλα ὁ πατέρας της.

πιά, πρέπει όπωσδήποτε νὰ γίνω γυναίκα τοῦ Μάκη. Πρέπει νὰ μὲ καταλάβης.

Ὁ Λεοντίου πετάχτηκε, σφίγγοντας τὶς γροθιές του σὰν νὰ ἤθελε νὰ ὁρμήση, νὰ τὴν χτυπήση. Ὁ Μάκης μπῆκε στὴ μέση:

— Δὲ θὰ τὴν ἀγγίξετε! εἶπε μὲ ὕφος ἀξιοπρεπές. Τώρα πιὰ ἀνήκει πιὸ πολὺ σὲ μένα παρὰ σὲ σᾶς...

— Ἄτιμε! πρόφερε ὁ πατέρας τρέμοντας σύγκορμος. Τί σοῦ φταιξα γιὰ νὰ μοῦ δημιουργήσης αὐτὴ τὴ δυστυχία;...

— Ἐσεῖς δημιουργεῖτε τὴ δυστυχία καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό σας καὶ γιὰ μᾶς. Ἐμεῖς δὲ φταίξαμε. Ἀγαπηθήκαμε. Δὲν εἶναι ἔγκλημα ἡ ἀγάπη. Τύψεις δὲν ἔχω. Ἐπειδὴ πρὶν καταφύγω στὴν ἀπαγωγή, μεταχειρίστηκα ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ πετύχω τὴ συγκατάθεσί σας. Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσετε. Ἐσεῖς ὅμως πεισματώσατε. Δὲ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω ἀκόμη τί σᾶς ἔκανε νὰ ἀρνῆσθε τόσο πεισματικὰ τὴ συγκατάθεσί σας...

— Ἀγαπῶ τὸ παιδί μου, τὴ μονάκριβή μου καὶ δὲ θέλω νὰ τὴ δώσω στὰ χέρια ἑνὸς προικοθήρα σὰν κι' ἐσένα!...

— Ἐπιμένετε νὰ μὲ ὀνομάζετε προικοθήρα, εἶπε ἤρεμα ὁ Μάκης. Κι' ὅμως, σᾶς βεβαιώνω πὼς ἡ ἀγάπη μου δὲ θ' αὐξηθῆ ἂν τῆς δώσετε προῖκα.

— Ἂν σὲ πάρω στὸ λόγο σου, ἀσυνείδητε ἄνθρωπε, κι' ἀρνηθῶ κάθε βοήθεια, πῶς θὰ τὴ ζήσης τὴ γυναίκα σου; Μὲ ποιὸν τρόπο;

Σήκωσε ὁ νέος τοὺς ὤμους του ἀδιάφορα:

— Κι' ἐγὼ σᾶς ἐξήγησα: Θὰ τὴ ζήσω ὅπως μπορῶ. Πάντως ἡ ἀγάπη μου δὲ θὰ ἐλαττωθῆ ἂν τὴν πάρω ἄπροικη, οὔτε καὶ θ' αὐξήση ἂν τῆς δώσετε προῖκα.

— Ὑποκριτή, Φαρισαῖε! πρόφερε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ πατέρας.

Ἡ Ἀγγελικούλα, δὲ βάσταξε. Μὲ μάγουλα ξαναμμένα, μὲ μάτια ἀστραφτερὰ ἀπὸ θυμό, μπῆκε στὴ συζήτησι:

— Πατέρα, δὲ μ' ἀγαπᾶς. Ἂν μ' ἀγαποῦσες, δὲ θὰ μὲ πλήγωνες τόσο. Τί ἄλλη ἀπόδειξι θέλεις γιὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ Μάκη; Ἀφοῦ μὲ παίρνει ἄπροικη; Τί ἄλλο θέλεις νὰ κάνη;

Κούνησε ὁ πατέρας τὸ κεφάλι του.

— Ἂν δὲν ἤσουν τόσο κουτή, τόσο μικρὴ καὶ τόσο ἀνίδεη, θὰ καταλάβαινες πολλά.

— Καταλαβαίνω πὼς τὸν ἀγαπῶ καὶ πὼς εἶμαι εὐτυχισμένη κοντά του, πρόφερε μὲ πάθος ἡ κοπελλίτσα.

Ὁ Βρασίδας ἕνωσε τὰ χέρια του ἱκετευτικά:

— Ἀγγελικούλα μου, ἄκουσέ με. Εἶμαι ὁ πατέρας σου, καὶ ξέρεις ὅτι σ' ἀγαπῶ. Τί ἄλλο ἔχω στὸν κόσμο; Τὸ ξέρεις πὼς εἶσαι ἡ μοναδική μου χαρά...

— Ἡ ἀγάπη σας εἶναι ἐγωϊστική, μπῆκε στὴ μέση ὁ Μάκης.

— Σώπα! τὸν ἀποστόμωσε ὁ Βρασίδας. Ἀγγελικούλα, σ' ἐσένα μιλῶ. Εἶσαι ἡ μονάκριβή μου, τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Σ' ἀνάθρεψα σὰ βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ. Ἔπλασα γιὰ σένα τόσα ὄνειρα...

— Ὄνειρα βασισμένα στὴν ἀντίληψι ὅτι τὸ χρῆμα εἶναι ἡ εὐτυχία, πρόφερε πάλι περιφρονητικὰ ὁ Μάκης.

Χωρὶς νὰ τὸν λάβη ὑπ' ὄψι του ὁ Λεοντίου ἐξακολούθησε:

— Ἔπλασα τόσα ὄνειρα εὐτυχίας γιὰ σένα, παιδί μου. Νὰ πάρης ἕνα παιδὶ ἔξυπνο, ἐργατικό, τίμιο...

— Ἔξυπνος, ἐργατικὸς καὶ τίμιος εἶναι ὁ Μάκης, εἶπε μὲ πεῖσμα ἡ κοπελλίτσα.

— Ἂς μὴ τὰ ξανασυζητήσουμε αὐτά. Στὴ Θεσσαλονίκη ἔλαβα πληροφορίες, θυμᾶσαι;

— Χαχά! γέλασε πικρὰ ὁ Μάκης. Πληροφορίες ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ δὲ μὲ χώνευαν, ποὺ μὲ ζήλευαν.

— Ἔλαβα πληροφορίες, ἐξακολούθησε ὁ πατέρας, χωρὶς νὰ τὸν κυττάζη. Καὶ πείσθηκα ὅτι ἕνας τέτοιος γάμος θὰ ἦταν ἀληθινὴ δυστυχία γιὰ σένα... Ἐξ ἄλλου, εἶσαι σὲ ἡλικία ποὺ δὲν ἔπρεπε ἀκόμα νὰ σκεφθῆς γιὰ γάμο... Κι' ἔπειτα, ἂν ἤθελες ὁπωσδήποτε νὰ παντρευτῆς τώρα, ὑπάρχει τὸ πρόσωπο, ποὺ θὰ σοῦ ταίριαζε.

— Μαθηματικὲς ἐξισώσεις, σάρκασε ὁ Μάκης. Καταλαβαίνεις, Ἀγγελικούλα; Ὁ πατέρας σου κάθησε, κι' ἀνάμεσα στοὺς λογαριασμοὺς γιὰ τὰ καπνά του, ἔκανε καὶ τὸ λογαριασμὸ τῆς εὐτυχίας σου.

— Πατέρα, εἶπε μὲ φωνὴ ἀπελπισμένη

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
Ἡ τραγουδίστρια Σούλα Βάλλυ, καινούργια φωνητικὴ ἀποκάλυψις τοῦ Χρήστου Κ. Χαιροπούλου, ἡ ὁποία τραγουδάει μὲ ἐπιτυχία σὲ δίσκους. Ἡ Σούλα Βάλλυ ἔκλεισε συμβόλαιο μὲ τὸ κέντρο Μόντε Κάρλο τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἀναχωρεῖ προσεχῶς.

ἡ κοπέλλα. Γιατί μοῦ δηλητηριάζεις τὴν εὐτυχία μου; Γιατί θέλεις νὰ ἀνταλλάξουμε λόγια πικρά; Καὶ νὰ μὲ σκοτώσης τώρα, δὲν πρόκειται νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Μάκη. Δὲ μπορῶ.

— Θὰ στὰ συγχωρήσω ὅλα εἶπε ὁ πατέρας... Κι' ἂν ἀκόμη εἶναι ὅπως λές... Κι' ἂν σὲ παρέσυρε στὴν ἀνηθικότητα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... πάλι δὲν εἶναι λόγος αὐτὸς νὰ σκλαβώσης ὅλη σου τὴ ζωή. Ἕνα σφάλμα, ποὺ ἄλλοτε στὰ παληὰ τὰ χρόνια τὸ θεωροῦσαν θανάσιμο. Μιὰ μαχαιριὰ καὶ στὴ δική μου τὴν καρδιά... καὶ πάλι, ἐγώ, ὁ πατέρας σου, ποὺ πέρασα τὴ ζωή μου μὲ τὸ κεφάλι μου ψηλά, σοῦ λέω, ὅτι δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ σὲ δεσμεύση... Ἄλλαξαν τὰ χρόνια τώρα, ὁ κόσμος εἶναι πιὸ ἐπιεικὴς γιὰ κάτι τέτοια ὀλισθήματα. Εἶναι δυστύχημα. Μόνο ποὺ τὸ σκέπτομαι ραγίζει ἡ καρδιά

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ πρωτοχρονιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 55) τὸ συναρπαστικὸ ἱστορικὸ περιπετειῶδες μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς Γάλλου συγγραφέως
ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

Γοητευτικὸ σὲ πλοκή, ἄφθαστο σὲ περιπέτειες, ὑπέροχο σὲ σύλληψι καὶ πρωτοτυπία, τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἐμφανίζεται ὡς συνέχεια τῆς «ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΣΦΙΓΓΑΣ», ποὺ παρηκολούθησαν οἱ ἀναγνῶστες μας. Ἡ Μυρτίλλη, ἡ νέα μὲ τὴ ἀθῶα ψυχὴ καὶ τὰ ἁγνὰ αἰσθήματα, ἀπὸ ἕνα περίεργο καπρίτσιο τῆς μοίρας βρίσκεται ἀντιμέτωπη στὸν πατέρα της, ποὺ εἶναι ὁ πανίσχυρος πρωθυπουργὸς Ἀνγκεράν ντὲ Μαρινὺ καὶ στὴ μητέρα της ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Μαργαρίτα. Ὁ πρῶτος μισεῖ θανάσιμα τὸν Μπουριντὰν ποὺ ἀγαπάει ἡ Μυρτίλλη καὶ ποὺ θέλει νὰ τὴν ἀποσπάση ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἡ μητέρα της, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἀγαπάει κι' αὐτὴ τὸν Μπουριντάν, ἐπιθυμεῖ τὸ θάνατο τῆς κόρης της... Ἡ Μυρτίλλη, ἐξ ἄλλου, ἔχει ἐμπνεύσει ἕνα φλογερὸ αἴσθημα στὸ θεῖο τοῦ βασιλῆᾶ Κάρολο τοῦ Βαλουᾶ, ποὺ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ Μπουριντάν... Ἡ δυστυχισμένη νέα ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ προστατεύση τὴν ἀγάπη της, ἐνῶ ὁ Μπουριντὰν εἶναι ἕτοιμος νὰ αἱματοκυλήση τὸ Παρίσι γιὰ νὰ σώση τὴ γυναῖκα ποὺ λατρεύει...

μου. Βλέπεις ὅμως πόσο ψύχραιμα σοῦ μιλῶ. Σὲ παρακαλῶ, παιδί μου... Ἔλα μαζί μου... Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ ξεχάσης. Θὰ τραβήξωμε μιὰ μαύρη γραμμὴ κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Ἀκόμα, ἂν θέλης, θὰ σοῦ δώσω τὸ λόγο μου πὼς δὲ θὰ τὸν καταδιώξω... Ναί, γιὰ χατήρι σου θὰ τὸν συγχωρήσω. Φτάνει νὰ μοῦ ὁρκιστῆς κι' ἐσὺ ὅτι θὰ σταματήσης κάθε σχέσι μαζί του, ὅτι δὲ θ' ἀναφέρης ποτὲ πιὰ τ' ὄνομά του.

— Ὄχι, πατέρα!

Ἡ φωνή της ἦταν σταθερή, παγωμένη.

Ὁ Λεοντίου τὴν κύτταξε μὲ μάτια ἀστραφτερά:

— Ὄχι; Πολὺ καλά, λοιπόν. Ἀφοῦ πῆγαν ὅλα τὰ λόγια μου χαμένα, τὰ παρακάλια μου, ἡ λογική, ὅλα... Ἀφοῦ περιφρονεῖς τὴ γνώμη μου, ἀφοῦ ποδοπατεῖς τὴν ἀγάπη μου θὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβης πὼς δὲ μπορεῖς νὰ κάνης ὅποια τρέλλα σοῦ ὑποβάλλει αὐτὸς ὁ ἀσυνείδητος ἄνθρωπος.

Γύρισε ἔπειτα στὸ Μάκη:

— Τώρα ἐσὺ νὰ πηγαίνης. Καὶ θὰ συναντηθοῦμε ξανὰ στὸ δικαστήριο.

Μὲ μιὰ κίνησι αὐθόρμητη βρέθηκε ἡ Ἀγγελικούλα δίπλα στὸν ἀγαπημένο της:

— Πατέρα, πρόφερε μὲ μάτια ἀστραφτερά. Μόνον ὁ θάνατος θὰ μὲ χωρίση ἀπὸ τὸ Μάκη τώρα πιά. Στὸ λέω... Καὶ σοῦ ὁρκίζομαι στὴ ζωὴ τῆς μαμᾶς... Ξέρεις ἂν ἀγαπῶ τὴ μητέρα μου... Ἂν μεταχειριστῆς βία, θὰ σκοτωθῶ... Νά, αὐτὴ τὴ στιγμὴ θ' ἀνοίξω τὸ παράθυρο νὰ σκοτωθῶ...

Ἔτρεξε, ἄνοιξε, μὲ μιὰ κίνησι ἔξαλλη τὸ παράθυρο. Ὁ Μάκης τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε σιγανή:

— Κι' ἐμένα, δὲ μὲ συλλογίζεσαι;

— Ἂν εἶναι νὰ σὲ χάσω, θὰ σκοτωθῶ...

Ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια ὁ πατέρας.

— Μούρχεται τρέλλα, βόγγηξε... Δὲν εἶσαι ἐσὺ ἡ κόρη μου, ἡ Ἀγγελικούλα μου, τὸ καμάρι μου, ἡ λογική μου ἡ κοπέλλα. Πῶς ἄλλαξες ἔτσι; Ποιὸς σὲ κατάντησε ἔτσι;

— Ἐσεῖς τὴν ἀναγκάζετε νὰ φέρεται ἔξαλλα, εἶπε ἐπιθετικὰ ὁ νέος. Κι' ἐσεῖς εἶσθε ὑπεύθυνος γιὰ ὅ,τι καὶ νὰ συμβῆ. Μὲ ἀπειλεῖτε ὅτι θὰ μὲ στείλετε στὴ φυλακή... Προσέξτε ὅμως μὴ πᾶτε σεῖς στὴ φυλακή...

— Θὰ σκοτωθῶ, πατέρα, φώναξε ἡ μικρή, ποὺ ἔχανε πιὰ κάθε ἔλεγχο στὰ νεῦρα της. Δὲ βαστῶ ἄλλο... Εἶμαι δυὸ νύχτες ἄγρυπνη... Δὲν τὴ θέλω πιὰ τὴ ζωή.

Τὴν κύτταξε ὁ πατέρας της μὲ ἀπελπισία. Οἱ φλέβες του χτυποῦσαν στὰ μηλίγγια του, τὸ πρόσωπό του ἦταν μελιτζανί. Ἔκανε ν' ἀπαντήση πάλι θυμωμένα, εἶδε ὅμως τόση ἀπόγνωσι στὰ μάτια τῆς μικρῆς, ποὺ δὲ τόλμησε. Σιγὰ-σιγὰ ὁ θυμὸς ἔσβυσε στὴ φυσιογνωμία του, παραχώρησε τὴ θέσι του στὴν ἀπελπισία. Κι' ἐπὶ τέλους ἡ φωνή του ἀκούστηκε τσακισμένη:

— Τί θέλεις λοιπόν; Πές μου τί θέλεις;

Τὸ τελεσίγραφο τῶν ἐρωτευμένων

— Θ' ἀπαντήσω ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Μάκης. Θέλουμε νὰ μᾶς δώσετε τὴ συγκατάθεσί σας νὰ γίνη σήμερα κιόλας ὁ γάμος μας. Μόλις πῆτε τὸ ναί, σὲ τρεῖς ὧρες μποροῦμε νὰ στεφανωθοῦμε. Θὰ τρέξω ἀμέσως, θὰ τὰ καταφέρω.

Ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια ὁ πατέρας. Ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς σάλευε τὸ μυαλό του.

— Σήμερα κιόλας, πρόφερε σὰν νὰ μονολογοῦσε.

— Δὲ μπορεῖ νὰ γίνη διαφορετικά...

— Ἀγγελικούλα, ἱκέτευσε ὁ πατέρας. Ἔλα μαζί μου. Νὰ πάρουμε τὸ ἀεροπλάνο νὰ γυρίσουμε, νὰ τὰ κανονίσουμε πολιτισμένα... Νὰ γίνη τουλάχιστον ἕνας γάμος ἀξιοπρεπής.

Ἡ μικρή, στήλωσε τὰ μάτια της στὸν πατέρα της, σκληρά.

— Δὲν ἔρχομαι μαζί σου. Δὲ φεύγω ἀπὸ τὸ Μάκη. Ἂν δὲ θελήσης νὰ παντρευτοῦμε σήμερα, θὰ εἶναι χειρότερα, πιὸ μεγάλη ἡ ντροπή.

— Γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς κόρης σας σᾶς λέω νὰ γίνη ὁ γάμος σήμερα, εἶπε ὁ νέος. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι. Νὰ στεφανωθοῦμε καὶ νὰ γυρίσετε ν' ἀναγγείλετε τὸ γάμο μας στὴ Θεσσαλονίκη. Δὲ θέλουμε ἐπιδείξεις, κόσμο καὶ φασαρίες. Δὲν ταιριάζει μετὰ τὴν περιπέτειά μας κιόλας. Ἕνας γάμος ἥσυχος, σ' ἕνα ἐρημοκκλήσι. Ἐγὼ θὰ τρέξω γιὰ τὶς ἄδειες... ἡ Ἀγγελικούλα θὰ κοιμηθῆ λιγάκι, νὰ ξεκουραστῆ... Εἶναι ὅλα τόσο ἁπλᾶ ὅταν δείξετε κατανόησι.

— Τόσο ἁπλᾶ ψιθύρισε ὁ πατέρας καὶ κύτταξε τὴν κόρη του, σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε πρώτη φορά.

Ἡ κοπελλίτσα εἶχε μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα. Καθὼς στεκόταν πάντα δίπλα στὸ παράθυρο, κι' ἡ χλωμὴ ἀχτίδα τῆς συννεφιασμένης αὐγῆς ἔπεφτε στὸ πρόσωπό της φαινόταν διάφανη, ἄρρωστη θᾶλεγε κανείς. Τὸ παρατήρησε ὁ πατέρας της, μ' ὅλη του τὴν ταραχή, κι' ἡ καρδιά του ράγισε. Εἶδε καὶ στὰ γαλανὰ μάτια τῆς μονάκριβῆς του, μιὰ τέτοια τρικυμία, τόση μαυρίλα, ποὺ τρόμαξε. Κατάλαβε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ ἐπιμείνη πιὰ καὶ κατέθεσε τὰ ὅπλα.

Οἱ ὅροι τοῦ πατέρα

— Μάρτυς μου ὁ Θεός, ἀναστέναξε πὼς ἔκανα ὅ,τι ἦταν ἀνθρωπίνως δυνατὸν γιὰ νὰ σὲ σώσω...

— Ἀπὸ τί; τὸν ἔκοψε μὲ προπαίτεια ὁ νέος.

— Ἀπὸ σένα, ἀποκρίθηκε κοφτὰ ὁ πατέρας. Μάρτυς μου ὁ Θεὸς παιδί μου ὅτι ἤθελα ἀποφασισμένος νὰ σὲ πάρω πίσω μαζί μου, μὲ κάθε θυσία... Τώρα πιὰ δὲ μπορῶ νὰ κάνω τίποτε. Μέσα σου σώπασε κάθε ἄλλη φωνὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη... τὴν τρελλὴ παθιάρικη ἀγάπη σου... Μέσα σου σώπασε, ἔσβυσε κάθε αἴσθημα τιμῆς. Ἂς σὲ συγχωρήση ὁ Θεός. Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σὲ συγχωρήσω. Δίνω τὴ συγκατάθεσί μου γιὰ τὸ γάμο, ἐπειδὴ δὲ θέλω νὰ σὲ χάσω κόρη μου. Δὲ σὲ συγχωρῶ ὅμως.

— Θάρθη ἡ μέρα ποὺ θὰ τὴν συγχωρήσετε, εἶπε ὁ Μάκης. Ὅταν ἰδῆτε πόσο εὐτυχισμένη θὰ εἶναι κοντά μου, θὰ καταλάβετε ὅτι ἡ ἄρνησί σας ἦταν μονάχα μιὰ προκατάληψι ἐναντίον μου. Θὰ καταλάβετε ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ μόνο ποὺ ὀμορφαίνει τὴ ζωή...

— Κράτησε τὶς θεωρίες σου γιὰ τὸν ἑαυτό σου, τὸν ἔκοψε μὲ μῖσος ὁ Λεοντίου. Δίνω τὴ συγκατάθεσί μου, ἀλλὰ ἐσένα δὲ θὰ σὲ λογαριάσω ποτὲ γιὰ παιδί μου. Ἄνθρωπος ποὺ μπῆκε στὸ σπίτι μου καὶ μοὔκλεψε τὴν εὐτυχία μου, δὲ μπορεῖ νὰ μπῆ καὶ μέσα στὴν καρδιά μου.

— Πατέρα, γιὰ δικό μου χατήρι θ' ἀγαπήσης καὶ τὸν ἄντρα μου.

— Ἀκοῦστε τοὺς ὅρους μου, πρόφερε ὁ Λεοντίου κοφτά. Ὁ γάμος θὰ γίνη σήμερα κιόλας τὸ ἀπαιτῶ τώρα κι' ἐγώ. Ὅσο γιὰ τὴν προῖκα...

— Δὲ θέλομε τίποτε, πρόφεραν οἱ δυὸ νέοι μ' ἕνα στόμα.

Ἔρριξε ὁ πατέρας μιὰ μανιασμένη ματιὰ στὸ γαμπρό του:

— Ρίξε τὴ μάσκα, τοῦ φώναξε ἔξω φρενῶν. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ δείξης τὸ ἀληθινό σου πρόσωπο ἀπὸ τὴν ἀρχή...

Ὁ Μάκης γύρισε στὴν κοπέλλα μὲ ὕφος ἀπελπισμένο:

— Ἄκουσε λόγια, ἄκουσε λόγια τοῦ πατέρα σου!... Τέτοια ἀντιπάθεια!...

— Ἂς μὴ χάνουμε τὰ λόγια μας, τὸν διέκοψε πάλι ὁ Λεοντίου. Λοιπόν, γιὰ τὴν προῖκα... Δίνω δυὸ χιλιάδες λίρες, οὔτε μιὰ δραχμὴ πάρα πάνω.

— Δυὸ χιλιάδες λίρες μὲ φθάνουν γιὰ ν' ἀνοίξω τὸ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο ποὺ σᾶς ἔλεγα, ἔκανε σοβαρὰ ὁ νέος...

— Πρόσεξε νεαρέ μου. Τὰ χρήματα αὐτὰ δὲ θὰ τὰ πάρης ἐσὺ στὸ χέρι σου. Ἄφησέ με νὰ μιλήσω, ν' ἀκούσης τοὺς ὅρους μου ἕως τὸ τέλος. Τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ τὸ θέτω στὴ διάθεσί σας, γιὰ νὰ μπορέσετε ν' ἀρχίσετε τὴ ζωή σας, ἀλλά, δὲν τὸ ἐμπιστεύομαι στὰ χέρια σας. Θὰ τὸ ἔχη στὰ χέρια της ἡ γυναίκα μου...

— Ἡ μαμά; ἀπόρησε ἡ Ἀγγελικούλα.

— Ναί, ἡ μητέρα σου... Αὐτή, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ εὐνόησε τὸ εἰδύλλιό σας. Ἔχει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς εὐθύνης γιὰ αὐτὸ τὸ γάμο. Πρέπει νὰ φέρη καὶ τὶς συνέπειες.

»Ἡ μητέρα σου, παιδί μου, θάρθη νὰ κατοικήση μαζί σας τὰ δυὸ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου σας.

Ἡ κοπέλλα κύτταξε μὲ φόβο τὸν ἀγαπημένο της, νὰ καταλάβη τί ἐντύπωσι θὰ τοὔκανε αὐτὴ ἡ ἀξίωσι τοῦ πατέρα.

Ὁ Μάκης σούφρωσε τὰ φρύδια του κι' ἔμεινε συλλογισμένος μιὰ στιγμή. Ἔπειτα πῆρε ἕνα χαρούμενο ὕφος.

— Μακάρι, χαρά μας!... Γιατί νὰ μὴ κατοικήση μαζί μας;

— Εἶναι τόσο μικρὴ ἡ Ἀγγελική ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια ὥσπου ν' ἀποκτήση τὴν πεῖρα ποὺ χρειάζεται μιὰ παντρεμένη γυναίκα γιὰ νὰ διευθύνη τὸ σπίτι

Καὶ στὸ ἐρχόμενο τεῦχος τῶν ΦΩΤΩΝ
ὁ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
συνεχίζει τὶς πολύχρωμες καλλιτεχνικὲς ἐκδόσεις μὲ
Σελίδες
84
ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΦΩΤΟ-ΟΦΦΣΕΤ

της. Θάρθη λοιπὸν ἡ μητέρα της, νὰ κατοικήση μαζί σας, καὶ θάχη στὰ χέρια της αὐτὰ τὰ χρήματα. Κι' ἐσένα, θὰ στὰ δίνη λίγα-λίγα, ὅσο θὰ τῆς παρέχης ἀποδείξεις ὅτι τὰ χρησιμοποιεῖς πραγματικὰ γιὰ τὴν ἐπιχείρησί σου.

— Δὲν ἔχω ἀντίρρησι, εἶπε σοβαρὸς ὁ Μάκης. Ἂν καὶ ὁ ὅρος αὐτὸς δείχνει δυσπιστία, καὶ μὲ θίγει, δὲν ἔχω ἀντίρρησι. Ἡ μητέρα τῆς Ἀγγελικούλας θὰ πεισθῆ πολὺ εὔκολα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ σπαταλήσω αὐτὰ τὰ χρήματα, ποὺ εἶναι, ὅπως καταλαβαίνετε, ἐλάχιστο... Ἀλλά, ὅπως σᾶς εἶπα, δὲ μ' ἐνδιαφέρει τὸ χρῆμα. Μ' ἐνδιαφέρει ἡ κοπέλλα.

— Καὶ ποῦ θὰ κατοικήσουμε; ρώτησε ἡ Ἀγγελικούλα. Μ' αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ πληρώνουμε καὶ νοῖκι;

Φάνηκε νὰ σκέπτεται μιὰ στιγμὴ ὁ πατέρας.

— Θὰ σᾶς νοικιάσω ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, εἶπε ἐπὶ τέλους. Θὰ κάνω τηλεγράφημα στὴ μητέρα σου, νάρθη αὔριο κιόλας.. Θὰ μείνω κι' ἐγὼ κάνα δυὸ μέρες, νὰ τὰ κανονίσουμε ὅλα. Θὰ σᾶς πληρώσω ἐνοίκιο ἑνὸς ἔτους, ὥστε αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ σᾶς μείνουν ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ συντήρησί σας τοῦ πρώτου καιροῦ, ὥσπου ν' ἀρχίση νὰ κερδίζη κάτι ἡ ἐπιχείρησι, καὶ γιὰ τὴν ἐπιχείρησι.

— Πατέρα, σ' εὐχαριστῶ, πρόφερε μὲ δάκρυα στὴ φωνὴ ἡ κοπελλίτσα, κι' ἔκανε νὰ φιλήση τὸ χέρι τοῦ πατέρα της.

Αὐτὸς τὸ τράβηξε:

— Δὲ θέλω τὰ φιλιά σου, δὲ θέλω πιὰ καμμιὰ τρυφερότητα ἀπὸ σένα. Μὲ πλήγωσες μέσα στὴν καρδιά. Μὴ ξεχνᾶς πὼς δὲ συγχώρησα.

Τὰ χείλη τῆς κοπελλίτσας σγούρηναν, τὰ δάκρυα κύλησαν παιδιάτικα στὰ μάγουλά της. Ὁ Λεοντίου ἔκανε πὼς δὲν ἀντελήφθη τίποτε. Γύρισε στὸ Μάκη:

— Σὲ καθιστῶ προσεκτικό, τοῦ εἶπε. Θὰ φέρνης ἀποδείξεις στὴ γυναίκα μου γιὰ τὸ ποῦ θὰ χρησιμοποιῆς ἔστω καὶ τὴ μιὰ λίρα.

Μιὰ εἰρωνικὴ σπίθα πέρασε στὰ μαῦρα μάτια τοῦ νέου.

— Δὲν ἔχω ἀντίρρησι, πρόφερε χαμογελῶντας. Μὴ στενοχωριέστε, δὲν πρόκειται νὰ καταχραστῶ τὰ χρήματα αὐτά.

— Ἡ γυναίκα μου θάχη τὸ δικαίωμα νὰ σταματάη τὴν ἐπιχορήγησι, ἂν καταλάβη ὅτι κάτι δὲν εἶναι ἐν τάξει. Ὅσο γιὰ τὴ διατροφή σας θὰ τὴν ἀναλάβη αὐτή. Θάχη ὅλη τὴ διαχείρισι στὰ χέρια της.

— Σύμφωνοι! ἀποκρίθηκε μὲ τὸ ἴδιο εἰρωνικὸ ὕφος ὁ Μάκης.

— Καὶ τώρα, τρέξε ἐσὺ γιὰ τὶς ἄδειες. Κι' ἐσὺ Ἀγγελικούλα, ἔλα μαζί μου, ν' ἀγοράσουμε τὸ νυφικό σου... Δὲ μπορεῖς νὰ παντρευτῆς χωρὶς νυφικό. Ὅσο καὶ νὰ μὲ πλήγωσες μέσα στὴν καρδιά μου, δὲν παύεις νὰ εἶσαι παιδί μου.

Ἔκανε πάλι ἡ μικρὴ νὰ τοῦ φιλήση τὸ χέρι. Ὁ πατέρας ὅμως τὸ τράβηξε ἀπότομα πάλι, καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφρασι ἀπελπισμένη καὶ πεισμωμένη

Παράτονος γάμος

Ὅλα φαίνονταν παράτονα στὸ βιαστικὸ αὐτὸ γάμο. Ἡ νύφη ἦταν τόσο κουρασμένη, ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς θάσβυνε. Τὸ νυφικό της, βιαστικὰ ἀγορασμένο ἕτοιμο, δὲν τῆς πήγαινε ὅσο καλὰ θάπρεπε. Ὁ γαμπρός, κουρασμένος κι' αὐτός, χλωμός, ἀλλὰ μὲ ἔκφρασι θριαμβευτική, κρατοῦσε τὸ κεφάλι του ψηλά, κι' ἔρριχνε στὴ γυναίκα του ματιὲς γεμᾶτες ἱκανοποίησι καὶ σιγουριά, ἐνῶ αὐτὴ τοῦ χαμογελοῦσε ἀχνά. Τὸ πρόσωπό της δὲν εἶχε ἔκφρασι. Ἔδειχνε κούρασι, μονάχα κούρασι καὶ τὸ χεράκι της μέσα στὴ δυνατή του χούφτα ἔτρεμε.

Ὁ Βρασίδας Λεοντίου τετράγωνος, μὲ ὕφος κλειστό, πικραμένο καὶ πεισμωμένο, προσπαθοῦσε νὰ κρατήση τὸ κεφάλι του ψηλά, νὰ δείξη πὼς εἶναι ἀπόλυτα κύριος

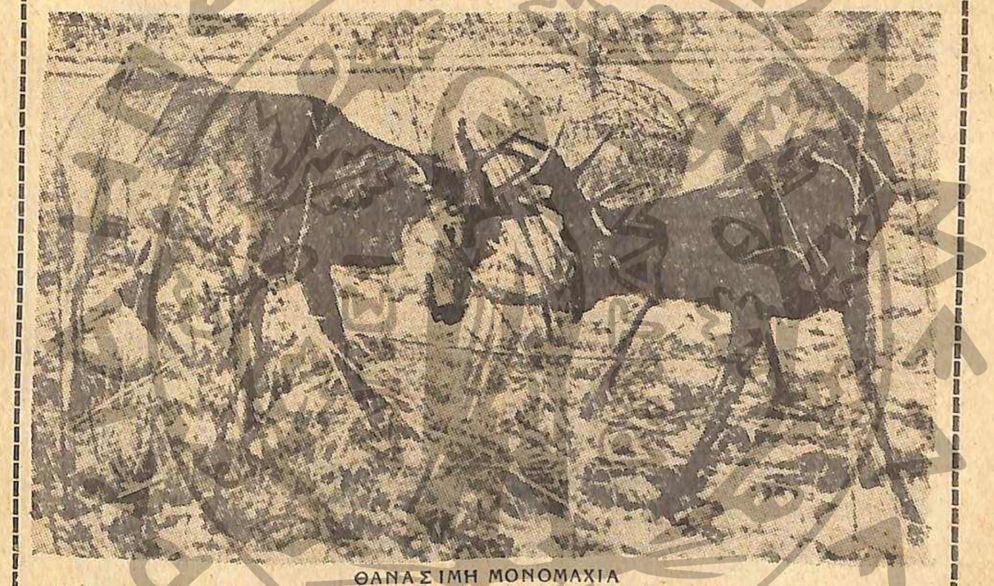

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ
Εἶναι γνωστὸ πὼς οἱ μονομαχίες μεταξὺ ἐλαφιῶν τοὺς στοιχίζουν συνήθως τὴ ζωή, γιατί τὶς περισσότερες φορὲς τὰ κέρατά τους μπλέκουν ἔτσι ὥστε νὰ μὴ κατορθώνουν νὰ ξαναχωρίσουν. Ἕνας κτηματίας τοῦ Ντὲ Μόϊν (Η.Π.Α.) βρῆκε μιὰ μέρα στὸ κτῆμα του δυὸ ἐλάφια, ποὺ δὲ μποροῦσαν νὰ φύγουν ὅταν τὰ πλησίασε, ἀκριβῶς γιατὶ τὰ κέρατά τους ἦσαν μπλεγμένα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια μονομαχία. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τὰ χωρίση ἦταν νὰ κόψη τὰ κέρατα τοῦ ἑνὸς καὶ διάλεξε τὸ ἐλάφι, ποὺ βρίσκεται δεξιὰ στὴ φωτογραφία μας. Αὐτὸ ὅμως μόλις τοῦ ἔκοψε τὰ κέρατα ἔπεσε καταγῆς κεραυνόπληκτο ἐνῶ τὸ ἄλλο, ἐλεύθερο πιά, ἔτρεξε νὰ κρυφτῆ στὸ γειτονικὸ δάσος.

τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ κουμπάρος, ἕνας φίλος τοῦ Μάκη. νέος κι' ὄμορφος πολύ, ἔριχνε στὴ νύφη ματιὲς γεμᾶτες ἐνδιαφέρον καὶ φαινόταν νὰ προσέχη πιὸ πολὺ τὴν ὁμορφιά της παρὰ τὰ χρέη τοῦ κουμπάρου. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀγγελικούλας δὲν ὑπῆρχε κανένας καλεσμένος. Πέντε-ἕξη, νέοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ κοπέλλες, ἦταν καλεσμένοι. πρόχειρα καὶ βιαστικὰ φυσικά, τοῦ γαμπροῦ.

Τὸ μυστήριο ἔγινε βιαστικὸ κι' αὐτό, σ' ἕνα ἐρημοκκλήσι, λὲς καὶ καταλάβαινε κι' ὁ παπᾶς ὅτι κάτι δὲν ἦταν ἐν τάξει.

Μόλις τέλειωσε. οἱ φίλοι κι' οἱ φίλες τοῦ Μάκη τὸν περικύκλωσαν, ἄρχισαν τὰ φιλιὰ σ' αὐτὸν καὶ στὴ νύφη Ἔπειτα, μὲ θόρυβο καὶ νὲ νέλοια. ἔφυγαν χωρὶς νὰ προσέξουν τὸ Βρασίδα. ποὺ στεκόταν ἐπίτηδες παράμερα.

Ὅταν ἔφυγαν οἱ ξένοι ὁ Λεοντίου πλησίασε τοὺς νειόνυφους φίλησε μὲ κρυυμένη συγκίνησι τὴν κόρη του. Τὰ μάτια του ἦταν βουρκωμένα. Τὸ παοατήησε ἡ κοπέλλα κι' ἔκανε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της. Αὐτὸς τὴν ἀπώθησε μαλακά. ἀλλὰ σταθερά:

— Δὲ σ' ἔνω συγχωρήσει, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη. Αὐτὸς ὁ γάμος μοῦ στοιχίζει νοόνια τῆς ζωῆς μου, νὰ τὸ ξέρης.

— Πατέρα. ψιθύρισε ἱκετευτικὰ ἡ κοπέλλα.

— Μοῦρχεται νὰ κλαίω. ψιθύρισε ὁ πατέρας.

— Δώσε μου τὴν εὐχή σου. ἱκέτευσε ἡ μικρή.

— Τὴν εὐχή μου στὴ δίνω, μ' ὅλη μου τὴν ψυχή. Θέλω νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη. ἀλλὰ δὲ μπορῶ, δὲ μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ πιστέψω... Πηγαίνετε τώρα στὸ καλό

Ὁ Μάκης στεκόταν με τὸ εἰρωνικό, θοιαυβευτικό του ὕφος, παράμερα. Ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς αὐτὸν ὁ Λεοντίου, τοῦ δωσε βουβὸς τὸ γέρι.

— Πηγαίνετε τώρα στὸ καλό, τοὺς εἶπε. Ποῦ θὰ μείνετε; Στὸ ξενοδοχεῖο, δὲν εἶναι ἔτσι; Αὔριο τὸ πρωῒ θἀρθῶ κατὰ τὸ μεσημέοι. νὰ σᾶς δῶ καὶ θὰ τὰ ποῦμε ὅλα. Στὸ μεταξὺ θἄχη φτάσει κι' ἡ μητέρα σου Ἀγγελικούλα .. Πηγαίνετε σ'ὸ καλό...

Νύχτα νάμου

Ὅταν Βοέθηκε μόνη μὲ τὸν ἄντρα της ἡ νειόνυφη πσαχενεύτηκε ποὺ φοβόταν πάλι τόσο. Παοαξενεύτηκε πῶς δὲν ἔνοιωθε τὴν τρελλὴ χαρὰ ποὺ πίστευε ὅτι ἔπρεπε νὰ νοιώση. Κι' ὅμως ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ τόσο ἐ'χε ποθήσει. ἡ στιγμὴ ποὺ τὴν εἶχε πλάτασία.

Ἡ πιὸ παοάξενη στιγμὴ τῆς ζωῆς κάθε κοπέλλας... Πλεγμένη μὲ εὐτυχία καὶ μὲ φόβο, μὲ χαρὰ καὶ μὲ πόνο. γεμάτη λουλούδια ἐλπίδες κι' ἐρωτπιατικά.

Λέγοντας στὸν πατέρα της τὸ ψέμμα. εἶχε σχεδὸν πιστέψει κι' ἡ ἴδια πὼς ἦταν κιόλας οὐσιαστικὰ γυναίκα τοῦ Μάκη. Κι' ὅμως τώρα, καθὼς ἔνοιωσε αὐτὸ ποὺ νοιώθει κάθε παοθένα, τὸν πόθο. ποὺ καίει μαζί με τὸ φόβο ποὺ ἀπωθεῖ, καταλάβαινε πὼς ἦταν κι' αὐτὴ σὰν ὅλες τὶς νειόνυφες ποὺ παντρεύονταν ἀγνές. καὶ οὐσιαστικὰ ἕνα παιδὶ σχεδὸν ἀκόμη ποὺ φοικιοῦσε κι ἔτρεμε στὴν ποώτη ἐπαφὴ τοῦ ἄντοα.

Φλογεοός, ὁομητικὸς ὁ Μάκης ἀνυπόμονος ὅπως σὲ ὅλες του τὶς ἐκδηλώσεις. τὴν ἀγκάλιασε, δὲν τῆς ἄφησε καιοὸ νὰ ἐξοικειωθῆ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι, εἶναι πραγματικὰ γυναίκα του τώοα. Κι' ὅταν πιὰ πῆοε κυοιαοχικὰ ὅλα του τὰ δικαιώματα ἐκλεισε τὰ μάτια του καὶ μετὰ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥοας. ἐξηντλημένος κι' αὐτὸς κοιμήθηκε ἀμέσως.

Ἡ Ἀγγελικούλα ὅμως δὲ μποροῦσε τώοα πιὰ νὰ κοιμηθῆ. Ἂν καὶ ἦταν γιὰ τοίτη νύχτα ἄϋπνη. ἂν καὶ ἔνοιωθε τὰ βλεφαοά της βαοειὰ καὶ τὰ μάτια της νὰ τσούζουν. δὲ μποσοῦσε νὰ βυθιστῆ στὸν εὐεογετικὸ ὕπνο ποὺ ποθοῦσε.

Τοόμαξε κι' ἡ ἴδια ποὺ κατάλοβε πὼς ἔκλαινε. Γατί ἔκλαινε. κι' ἡ ἴδια δὲ θἄξεοε νὰ πῆ.

— Εἶναι ἀπὸ τὴν κούοασι συλλογίστηκε.. Ναί. εἶναι ἀπὸ τὴν κούοασι...

Ἕνα χαμηλὸ φωτάκι ἔκαινε ξιπλο στὸ κομοδίνο Καὶ στὴ λιγοστὴ του λάμψι κύτταζε ἡ μικοὴ νειόπαντοη τὸν ἄντοα ποὺ

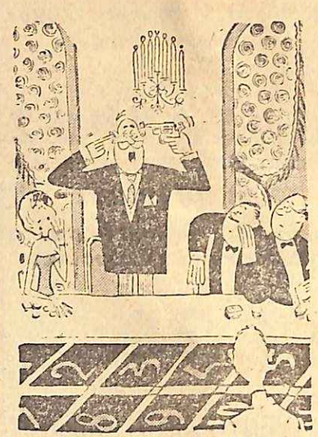

— Ἤ ἔρχεται τὸ 14 ἢ πυροβολῶ!

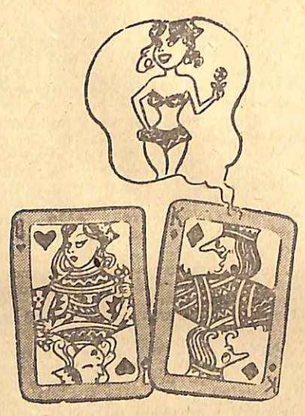

Τὸ ὄνειρο τοῦ φάντη.

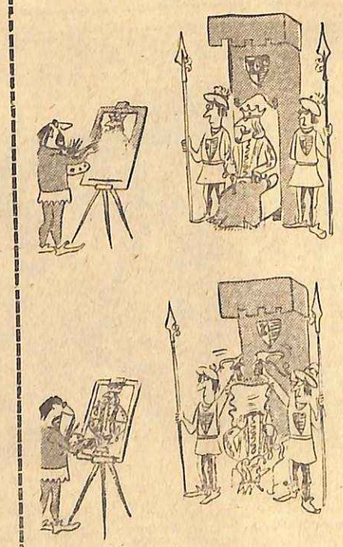

Χωρὶς λόγια.

κοιμόταν δίπλα της. τὸν ἄντρα αὐτόν. ποὺ ἦταν ἀπόψε «νόμιμος σύζυγός της»

— Δὲν εἶμαι πιὰ ἡ δεσποινὶς Ἀγγελικούλα Λεοντίου, συλλογίστηκε. Εἶμαι ἡ κυρία Λιτα... κυρία Μάκη Λίτα...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνα μικοὸ γέλιο παιδιάτικο, ἦοθε στὰ χείλη της, τὴν ἄλλη στιγμὴ τὰ δάκουά της κύλησαν ξανά.

— Γιατί κοιμᾶται; συλλογίστηκε μὲ παοάπονο Τώοα θἄποεπε νὰ μ' ἀγκαλιάζη, νὰ μὲ σφίγγη ἀπάνω στὴν καοδιά του... Γλυκὸ ἀγαπημένο μου ἀγόοι...

Πῶς τῆς ἤοθαν οἱ τουφεοὲς λέξεις στὰ χείλη; Πῶς. ἔτσι ξαφνικά. εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς μεγάλωσε. πὼς γινόταν μιὰ σοβαοὴ γυναίκα, καὶ πὼς γάοιζε τὴν τουφεοότητά της συνειδητὰ στὸν ἄντοα ποὺ ἀγαποῦσε:

— Εἶμαι εὐτυχισμένη. πρόφεοε σιγανά. Εἶμαι εὐτυχισμένη .. Εἶναι τώοα ὁ ἄντοας μου. δικός μου.

Ἔσκυψε. φίλησε ἁπαλὰ τὰ μαῦοα κυμιστιστὰ μαλλιά του. Μύριζαν κάτι... μιὰ ἀντοίκεια εὐωδιά, ποὺ τὴ μεθοῦσε, ποὺ τὴν εἶχε μεθύσει στὸ πρῶτο του φιλί Τὰ χαοακτηοιστικά του. ἀοοενωπά. τέλεια. ἡ μύτη του ἴσια. τὰ γείλη του σγουοά. πεισματικὰ λιγάκι καὶ στὸν ὕπνο του ἀκόμη... ὁ λαιμός του δυνατός. χωὶς νὰ εἶναι παχύς. Ὅλος μαζί. μιὰ εἰκόνα ὡραίου νέου ἄντοα, κάπως ἀγέοωχου ἀλλὰ καὶ τουφεοοῦ.

— Εἶναι δικός μου. εἶναι δικός μου.συλλογίστηκε ἡ κοπελλίτσα. καὶ σκούπισε μὲ τὸ σεντόνι τὰ δάκουά της.

Ἡ σκέψι της μπῆκε σὲ μιὰ χαοούμενη τοοχιά ὅπως τὸ καθαοὸ νεοάκι, ποὺ ὑπεοπηδάει κάποιο ἐνοχλητικὸ χαλίκι κι' ἄξαφνα τοαβάει χωὶς ἐμπόδιο ἀνάμεσα στὰ λευκὰ ἀστοαφτεοὰ βότσαλα.

— Εἶμαι εὐτυχισμένη. Ἡ ἀγάπη μας νίκησε Ὑπάοχει πιὸ μεγάλη εὐτυχία γιὰ μιὰ κοπέλλα. παοὰ νὰ παντοευτῆ τὸν ἄντοα ποὺ ἀγαπάει καὶ τὴν ἀγαπάει; Εἶμαι εὐτυχισμένη.

Χώθηκε κοντά του, στοιμώχτηκε ἀπάνω του, καθὼς σκέφθηκε πόσο εὐτυχισμένη ἦταν αὐτὴ ἡ νύχτα μποοστὰ στὶς δυὸ ποογούμενες.

— Χθὲς τὸ βοάδυ... στὸ τυμῆμα... ποοχθές... κυνηγημένοι... στὴν ἐοημιά...

Ἀνατοίχιασε μονάχα ποὺ συλλογιζόταν τὶς δυὸ τελευταῖες νύχτες.

Κι' ἔπειτα. ἐπειδὴ δὲ μποοῦσε ἀκόμη νὰ κλείση μάτι. ἄοχισε ν' ἀνακεφαλαιώνη τὴ ζωή της. ν' ἀναπαοιστάνη μὲ ὅλες τὶς λεπτομέοειες κάθε τί ποὺ τὴν εἶχε ὁδηγήσει σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχισμένη στιγμή

Παραχαϊδεμένη μοναχοκόρη

Αὐτὸ τὸν τίτλο τῆς ἔδινε ὁ πατέρας της ὅταν θύμωνε μαζί της:

— Παραχαϊδεμένη μοναχοκόρη!

Καὶ ὁοκιζόταν πὼς θ' ἀοχίση νὰ εἶναι αὐστηοὸς μαζί της. ἐπειδὴ ἔτσι θὰ πήγαινε χαλιέν.

— Παραχαϊδεμένη μοναχοκόοη, τῆς ἔλεγε κι' ἡ μητέοα της. χαϊδευτικὰ ὅμως ἐκείνη. σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά της, κάθε φοοὰ ποὺ ἡ κοπελλίτσα πόοβαλλε καὶ κάποια καινούογια ἐξίσωσι.

Τὰ ἴδια τῆς ἔλεγαν κι' οἱ φίλες της ὅταν τὶς τοέλλαινε μὲ τὰ νάζια της:

—'Εσὺ πιά, παραχαϊδεμένη μοναχοκόοη...

Ὅλοι πίστευαν πὼς πιὸ εὐτυχισμένο κοοίτσι ἀπὸ τὴν Ἀγγελικούλα Λεοντίου δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάοχη στὸν κόσμο. Δὲν εἶχε λόγο νὰ μὴ τὸ πιστεύη κι' ἡ ἴδια. Κι' ὅμως, κάποιο ἀγκάθι ὑέσα, βαθειὰ στὴν καοδιά της. τὴν ἐμπόδιζε νὰ νοιώθη τὴν εὐτυχία της. τουλάχιστον ὅσο θἄποεπε.

Ἂν τὴν οωτοῦσαν γιατί καμμιὰ φοοὰ τὰ μάτια της βούοκωιαν γιατί πεονοῦσε ἕνα σύννεφο στὴ φυσιογνωμία της. ἴσως δὲ θἄξεοε νὰ πῆ. Ἀόοιστα εἶχε τὴν ἰδέα. ὅτι δὲ μποοῦσε νὰ εἶναι ἀπόλυτα εὐτυχισμένη σ' ἕνα σπίτι ὅπου οἱ γονεῖς δὲν ἔγουν ἀγάπη μεταξύ τους. ὅπου ἀπὸ τὸν καιοὸ ποὺ θυμόταν τὸν ἑαυτό της, ἡ ἀτμόσφαοα. χωὶς νὰ εἶναι τοικυμισμένη. οὔτε καθαοὰ ἐνθοική ἦταν πάντα γλιαοὴ καὶ ἀμφίβολη.

Δὲν εἶχαν παντοευτῆ ἀπὸ ἀγάπη ὁ Βοασίδας κι' ἡ Θεανὼ Λεοντίου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνεχεια.

Ἐξωτικό, αἰσθηματικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰ. Ἀναγνώστου-Μπουκουβάλα

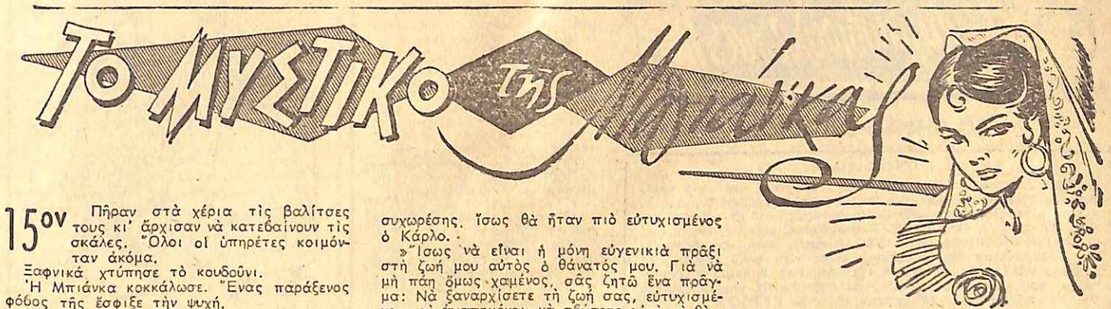

15ον Πῆραν στὰ χέρια τὶς βαλίτσες τους κι' ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὶς σκάλες. Ὅλοι οἱ ὑπηρέτες κοιμόνταν ἀκόμα,

Ξαφνικὰ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Ἡ Μπιάνκα κοκκάλωσε. Ἕνας παράξενος φόβος τῆς ἔσφιξε τὴν ψυχή.

— Ποιὸς νὰ εἶναι; ρώτησε ἡ Περλίτα φοβισμένη.

— Ἄνοιξε! πρόσταξε ἡ κυρία της.

Ἄνοιξε ἡ κοπέλλα καὶ φώναξε:

— Ἕνα γράμμα. Κάποιος ἄνθρωπος ἔφερε ἕνα γράμμα.

Κατέβηκε ἡ Μπιάνκα τὶς σκάλες.

— Ἀπὸ ποιὸν εἶναι; ρώτησε.

Κι' ὁ ταχυδρόμος ἔδωσε τὴν ἀπάντησι, ποὺ μέσα της κάποια φωνὴ τῆς εἶχε κιόλας δώσει:

— Ἀπὸ τὸν κύριο 'Αλόνσο ντ' Ἀλκάτρα.

Ἔδωσε ἡ Μπιάνκα ἕνα φιλοδώρημα στὸ νέο.

— Ἔχει ἀ.άντησι; ρώτησε.

— Ὄχι.

— Πότε στὸδωσε;

— Χθὲς ἀργὰ τὴ νύχτα, στὸ Μεξικό. Μὲ πλήρωσε γερὰ γιὰ νάρθῶ χαράματα νὰ τὸ φέρω.

— Εἶναι στὸ Μεξικὸ τώρα;

— Μοῦ εἶπε πὼς μόλις ξεκινήσω ἐγώ, θὰ φύγη κι' αὐτὸς γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι.

— Ποῦ ἦταν;

— Σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

— Καλά, εὐχαριστῶ! ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάνκα, καὶ τὸ παιδὶ ἔφυγε.

Κύτταξε ἡ Μπιάνκα τὸ φάκελλο. Μὲ γράμματα σταθερά, ἔγραφε ἀπ' ἔξω τὴν ἐπιγραφή:

«Κύριον καὶ Κυρίαν ντ' Ἀλκάτρα».

Δὲν εἶχαν παραξενευτῆ οὔτε αὐτή, οὔτε ὁ Κάρλο, ποὺ δὲν εἶχε γυρίσει στὸ χτῆμα τους ὁ πατέρας τοῦ Ἀλόνσο.

Ἦταν φυσικὰ ἀδύνατο νὰ γυρίση κοντά τους. Σίγουρα, θὰ πήγαινε στὰ χτήματά του νὰ κρυφτῆ ἀπὸ τὸν κόσμο, νὰ ξεχαστῆ, ὥσπου νὰ σβύση ἀπὸ τ' ὄνομά του μὲ τὸν καιρὸ ἡ ντροπή.

— Πρέπει νὰ τὸ δείξω τὸ γράμμα αὐτὸ στὸν Κάρλο, πρὶν φύγω, εἶπε ἡ Μπιάνκα.

Κι' ἀνέβηκε ἀργὰ τὶς σκάλες.

Ἡ καοδιά της χτυποῦσε δυνατά, χωρὶς νὰ ξέρη γιατί.

Ὁ Κάρλο ἦταν κιόλας σηκωμένος. Ὅταν τὴν εἶδε, ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, κι' ἔγινε κατάχλομος.

— Μπιάνκα! Δὲν ἔφυγες;

— Γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα σου! εἶπε αὐτή. Καὶ γιὰ τοὺς δυό μας...

— Ἄνοιξέ το, φώναξε ὁ Κάρλο, καὶ τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά του.

Τὸ ἄνοιξε ἡ Μπιάνκα, νοιώθοντας μιὰ παράξενη ταραχή.

Καὶ, σκυμμένη μαζὶ μὲ τὸν Κάρλο στὸ χαοτί, ἄοχισε νὰ διαβάζη:

«Παιδιά μου Κάρλο, καὶ Μπιάνκα,

»Ξέοω πὼς πρέπει νὰ ἐξιλεωθῶ. Μόνος τοόπος εἶναι ὁ θάνατος. Ἂν ζήσω, ποτὲ δὲ θὰ μποέσετε νὰ ξεχάσετε τὸ κακό, τὸ βάοος θὰ σᾶς θολώνη τὴν εὐτυχία σας. Τὸ λιγώτεοο, ποὺ μποοῶ νὰ κάνω, εἶναι νὰ πεθάνω γιὰ νὰ μποέσετε νὰ ζήσετε ξανὰ εὐτυχισμένοι.

»Γύοω ἀπὸ τ' ὄνομά μας, ἀοκετὸς θόουβος ἔγινε, Κάολο. Δὲ θέλω νὰ γίνη κι' ἄλλος μὲ τὸ θάνατό μου. Μιὰ πιστολιὰ στὸ κεφάλι, ἐδῶ, μέσα στὸ ξενοδοχεῖο, καὶ λύεται τὸ ζήτημα. Ἀλλὰ ὁ θόουβος θὰ γίνη. Γι' αὐτὸ διάλεξα ἄλλο τοόπο γιὰ νὰ πεθάνω. Θὰ ταξιδέψω μακουά. Μόνος. μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου. Καί, σὲ κάποια οεμματιά, θὰ γκοεμιστῆ τὸ αὐτοκίνητο... Ἐκεῖ ποὺ δύσκολα θὰ μὲ βοοῦνε ποτέ. Κι' ἂν μὲ βοοῦνε, θὰ εἶναι μετὰ μῆνες, χοόνια. Τότε θὰ σᾶς τὸ ἀναγγείλουν... Ἐσεῖς, στὸ μεταξύ, νὰ κάνετε πὼς πιστεύετε, ὅτι ταξιδεύω, καὶ νὰ μὴ κλάψετε. Κάολο, νὰ θυμᾶσαι πὼς δίκαια πληοώνω καὶ πὼς εἶναι ἡ μόνη ἐξιλέωσι. Θέλω νὰ μὲ συγχωοῆσης. Κι' ἐσύ, Μπιάνκα, ἂν μποοῦσες νὰ μὲ συχωρέσης. ἴσως θὰ ἦταν πιὸ εὐτυχισμένος ὁ Κάολο.

»Ἴσως νὰ εἶναι ἡ μόνη εὐγενικιὰ ποᾶξι στὴ ζωή μου αὐτὸς ὁ θάνατός μου. Γιὰ νὰ μὴ πάη ὅμως χαμένος, σᾶς ζητῶ ἕνα ποᾶγμα: Νὰ ξαναοχίσετε τὴ ζωή σας, εὐτυχισμένοι καὶ ἀγαπημένοι, νὰ σβύσετε αὐτὴ τὴ θλιβεοὴ Ἱστοοία, σὰ νὰ ἦταν ἕνα ὄνειοο ἐφιαλτικό.

»Θὰ τὰ κανονίσω ὅλα, ὥστε, τὴν ὥοα ποὺ θὰ λάβετε τὸ γοάμμα μου, ἐγὼ νὰ μὴν ὑπάοχω στὴ ζωή. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς, ποὶν χαοᾶξη τὸ αὐτοκίνητό μου θἄχη πάθει τὸ μοιοαῖο δυστύχημα.

»Δεχτῆτε τὴν τελευταία εὐχὴ ἀπὸ ἕνα πατέοα ἑτοιμοθάνατο, ποὺ ἔφταιξε πολύ, ἀλλὰ ποὺ ξέοει νὰ πληοώνη».

Τὸ γοάμμα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέοια τῆς Μπιάνκας.

Ὁ Κάολο κύτταζε μὲ μάτια μεγάλα, γεμᾶτα φοίκη, μακουά, λὲς κι' ἔβλεπε κιόλας τὸ αὐτοκίνητο τοῦ πατέοα του νὰ γκοεμίζεται σὲ κάποιο βάοαθοο, μέσα στὴ νύχτα.

Ἡ Μπιάνκα τὸν κύτταζε μὲ φόβο. Πάλι εἶχε τὸ συναίσθημα πὼς, ἀπὸ μιὰ στιγμὴ κοεμόταν ὅλη της ἡ ζωή.

Ὁ Κάολο κύτταζε μακουά...

Τότε αὐτὴ γονάτισε. σύοθηκε στὰ πόδια του.

Καταλάβαινε πὼς ἔποεπε νὰ παλέψη γιὰ νὰ κοατήση τὸ μυαλό του, ποὺ σάλευε, τὸ μυαλό του, ποὺ τόσες συγκινήσεις τὸ εἶχαν κλονίσει.

Ἡ φωνή της ἀντιλάλησε σὰ σπαοαχτικὸ τοαγοῦδι καὶ σὰ χάδι:

— Κάολο... Ὁ πατέοας σου θυσιάστηκε γιὰ μᾶς. Ὁ θάνατός του εἶναι μιὰ ποᾶξι εὐγενικιά. Ὁ πατέοας σου, Κάολο, ἤθελε νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι, ἀγαπημένοι...

Ἡ φωνή της γινόταν ὅλο καὶ πιὸ δυνατή, καὶ πιὸ δυνατή.

Στὸ τέλος, ἀκούστηκε ἐπιβλητική, μέσα στὴν ἡσυχία τοῦ δωματίου:

— Κάολο! Ἡ ἐκδίκησί μου τέλειωσε. Κανένας δὲν ἐκδικεῖται ἕνα πεθαμένο. Τίποτα δὲ μᾶς χωοίζει πιά, ἀγαπημένε μου. Ἡ μικοούλα Ἰνὲς δὲ θὰ κλαίη πιὰ μέσα στὸν τάφο της. Καὶ θὰ χαίοεται τόσο κι' αὐτὴ νὰ μᾶς δῆ εὐτυχισμένους...

Ὁ Κάολο ἔσκυψε τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὶς παλάμες του. Τὸ κοομί του τοαντάχτηκε...

— Κλαίει! ψιθύοισε ἡ Μπιάνκα.

Καὶ τὸ στῆθος της φούσκωσε, μὲ ἀνέκφοαστη ἀνακούφισι.

— Κλαίει! ξανάπε.

Καὶ σήκωσε τὰ μάτια της γεμᾶτα εὐγνωμοσύνη στὸν οὐοανό.

Καταλάβαινε πὼς, σ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ μόνος λυτοωμὸς ἦταν τὰ δάκουα. Καὶ τὰ δάκουα εἶχαν ἔλθει ἐπιτέλους.

Τώοα, ἤξεοε πὼς θἀ τὸν σώση. Κι' ἐνῶ τὸ κοομί της τοανταζόταν κι' αὐτῆς ἀπὸ τοὺς λυγμούς, κάποια μυστικὴ φωνὴ μέσα της ἄοχιζε κιόλας ἕνα καινούογιο τοαγοῦδι ζωῆς.

Ἐπίλογος

Ἡ Μπιάνκα ξεφώνιζε ἀπὸ τὴ χαοά της, σὰ μικοὸ παιδί, καθὼς ἔτοεχε μὲ καλπασμὸ ἀνάμεσα στὸ κτῆμα. Πίσω της, ὁ Κάολο μόλις μὲ τὸν ἔφτανε.

Γελοῦσε κι' αὐτὸς καὶ τὴ φοβέοιζε κάθε τόσο:

— Στάσου! Ὅταν σὲ πιάσω, θὰ δῆς!

Ἐπιτέλους, λαχανιασμένη. σταμάτησε κάποτε ἡ γυναῖκα.

Πήδησε σβέλτα ἀπὸ τὸ ἄλογο, καὶ ξαπλώθηκε κάτω, στὸ γρασίδι.

Γύοω, ἀπόλυτη σιωπή. Οἱ βαμπακιὲς σχημάτιζαν σὰ χιονισμένο φράγμα γύοω τους, ἡ ζέστη ὅμως ἦταν μαλακιά, κι' ὁ ἀέοας μοσχοβολοῦσε. Πέοα, ἀκουγόταν τὰ κοπάδια. Τὸ μουγκανητὸ τῶν βωδιῶν, τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων, τὰ χοεμετίσματα τῶν ἀλόγων, τὰ τοαγούδια τῶν κοοιτσιῶν, τὰ γέλια τῶν ἀγοοιῶν.

— Μπιάνκα, εἶπε ὁ Κάολο, ξαφνικὰ σοβαοός. Ἤθελα νὰ σὲ οωτήσω κάτι. Τόσον καιοὸ ἤθελα νὰ στὸ πῶ.

— Λέγε μου, ἀγάπη μου,

— Πέοασαν δυὸ χοόνια ἀπὸ τότε, ξέοεις... Ἀπὸ τὸν καιοὸ ποὺ ἔπαθε τὸ δυστύχημα ὁ πατέοας μου... Θἄθελα...

Χώθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ξέοω τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς, ἀγαπημένε μου.

— Ποῦ τὸ ξέοεις;

— Τόσον καιοὸ θέλω νὰ στὸ οοοτείνω ἐγώ, μὰ δὲν τολμῶ.

— Θἄθελα...

— Νὰ πᾶμε στὸ χτῆμα του, νὰ παοαλάβουμε τὴν οεοιουσία, ἐ; Καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα νὰ χτίσουμε τὸν τάφο του, νὰ κάνουμε ἕνα μνημόσυνο;...

— Ναί, Μπιάνκα!

— Ἄκουσε, ἀγαπημένε μου: Θὰ πᾶμε ἕνα μακουνὸ ταξίδι. Θὰ πᾶμε στὸ χτῆμα τοῦ πατέοα σου.

»Ἀλλά, ἔπειτα, θὰ πᾶμε καὶ μακουά, σὲ κάποιο ἄλλο χτῆμα. Ἐκεῖ εἶναι ἕνας μικοὸς τάφος...

— Ναί, Μπιάνκα.

Τὸν φίλησε μὲ λατοεία.

— Κάολο! Τώοα μονάχα νοιώθω πὼς γίναμε κι' οἱ δυὸ καλά. Τώοα μποοῦμε νὰ μιλᾶμε ἐλεύθεοα γιὰ τοὺς νεκοούς μας.

— Ναί, ἀγαπημένη μου. Τώοα ἐπειδὴ μᾶς τοάφηξε πάλι ἡ ζωή.

— Κι' ἡ ἀγάπη!... ψιθύοισε ἡ Μπιάνκα, κι' ἕνα δάκου κύλησε στὸ μάγουλό της.

ΤΕΛΟΣ

Ρεβεγιόν!...

Τὸ ζεῦγος Μοντερνίδου ἀποφάσισε νὰ κάνη χωριστὰ τὸ ρεβεγιὸν τῆς Πρωτοχρονιᾶς!

— Ἐγὼ θὰ παίζω κουνκὰν μὲ τὶς φίλες μου ὡς τὸ πρωῒ γιὰ νὰ τὸ ευκαριστηθῶ, ἐπὶ τέλους! δήλωσε κατηγοοηματικὰ ἡ σύζυγος.

— Κι' ἐγὼ θὰ πάω μὲ τοὺς φίλους μου σ' ἕνα νυκτεοινὸ κέντοο νὰ δῶ μεοικὰ ὁμοοφα «νούμεοα», χωοὶς ἐσένα, ποὺ μὲ σκουντᾶς καὶ μοῦ κάνεις σκηνὲς ὅταν πολυκυττάζω! δηλώνει ἐξ ἴσου κατηγοοηματικὰ ὁ σύζυγος.

Καὶ τὰ παιδιά, ποὺ ἀκοῦνε τὶς... δηλώσεις τῶν γονέων, πετᾶνε ἀπ' τὴ χαοά τους.

— Ἀφοῦ δὲ θὰ μείνη κανεὶς ἀπ' τοὺς γέοους στὸ σπίτι, θὰ φέοω τοὺς φίλους μου νὰ παίξουμε χαοτιά! Λέει ἐνθουσιασμένος ὁ κανακάοης.

— Κι' ἐγὼ θὰ βοῶ τὴν εὐκαιοία νὰ μείνω πεοισσότεοο ἔξω μὲ τὸν ἀοοαβωνιαστικό μου... λέει ἀναστενάζοντας ἡ μοναχοκόοη.

Καὶ ἡ παοδαλὴ Μαοία, ἡ ὑπηοέτοια τῆς οἰκογένειας, μονολογεῖ:

— Μωοὲ ἁγία κάνετε ὅλοι σας! Ἔτσι θὰ μοῦ πεοισσέψη ὥοα καὶ φαΐ νὰ φιλέψω καὶ τοὺς... τοεῖς «ἐξαδέλφους» μου ἀπόψε!.. Τὸ ἀμηνίτη, τὸ φαντάοο καὶ τὸ ναύτη... Μέοα ποῦναι, νὰ κάνω καὶ κανένα ψυχικὸ παοαπάνω!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Ἡ Κωμωδιούλα μας

ΤΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΙΤΑ: Δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ λέμε «ὄμορφη», μὰ ἔχει «σὲξ-ἀππήλ». Μαῦρα ρεμβαστικὰ μάτια, στιλπνὰ ἐβένινα μαλλιά, κορμὶ μ' ἀνέλπιστες αἰσθητικὲς γραμμές, στόμα γεμάτο πάθος. 27 χρόνων. **ΠΑΥΛΟΣ:** Σαραντάρης, κομψός, εὐγενικός. Σύζυγος τῆς Ρίτας. **ΡΕΝΟΣ:** Νεαρός, κοσμικός, θεότρελλος, αἰσθάνεται πὼς ἡ εὐτυχία εἶναι κάτι πολὺ εὔκολο. 24 χρόνων. **ΝΤΙΝΑ:** Ἄσχημη, ἔξυπνη καὶ ἔμπειρη γεροντοκόρη, ποὺ μισεῖ τοὺς ἄντρες καὶ ζηλεύει τὶς γυναῖκες. Φίλη τῆς Ρίτας. 39 χρόνων. **ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ.**

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ σπιτιοῦ, στῆς Ρίτας).

ΝΤΙΝΑ (μόλις ἔχει μπῆ, φιλάει τὴ Ρίτα): Χρυσῆ μου, πές μου γρήγορα! Τί συμβαίνει; Μ' ἀνησύχησες πολὺ μὲ τὸ τηλεφώνημά σου! (Κάθεται).

ΡΙΤΑ: Δὲ μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ ἀπ' τὸ τηλέφωνο. Εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία.

ΝΤΙΝΑ (σὰ νὰ τὸ εὔχεται): Πολὺ δυσάρεστη;

ΡΙΤΑ: Τραγική!

ΝΤΙΝΑ: Γιὰ λέγε!

ΡΙΤΑ (ἀνάβει νευρικὰ τσιγάρο): Ξέρεις τὸ αἴσθημά μου μὲ τὸ Ρένο.

ΝΤΙΝΑ: Ἔ, βέβαια. Ἐλπίζω μόνο ἐγώ.

ΡΙΤΑ: Φοβοῦμαι πὼς ὄχι!

ΝΤΙΝΑ: Τὄμαθε κανείς; Λέγε γρήγορα!

ΡΙΤΑ: Ὅπως θυμᾶσαι, κρατάω λεπτομερὲς ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς μου.

ΝΤΙΝΑ: Ἔ, μὰ νά! Αὐτὰ εἶναι! Ὅταν ἔχη κανεὶς κρυφοὺς αἰσθηματικοὺς δεσμούς, δὲν κρατάει ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς του!

ΡΙΤΑ: Ἔχεις δίκηο. Ἀλλὰ ἐγὼ βλέπεις, κρατοῦσα.

ΝΤΙΝΑ (κουνιέται στὴ θέσι της μ' ἀδημονία): Λοιπόν;

ΡΙΤΑ: Πάω χτὲς τὴ νύχτα νὰ τ' ἀνοίξω γιὰ νὰ γράψω καὶ βλέπω μέσα στὶς σελίδες του τρίμματα καπνοῦ ἀπὸ τὴν πίπα τοῦ Παύλου.

ΝΤΙΝΑ (πανευτυχής): Τραγωδία!

ΡΙΤΑ: Αὐτὸ σοῦ λέω κι' ἐγώ. Γι' αὐτὸ σὲ φώναξα γιὰ νὰ μὲ συμβουλέψης.

ΝΤΙΝΑ: Τί νὰ σὲ συμβουλέψω; Φοβᾶμαι πὼς τὸ κακὸ εἶναι ἀνεπανόρθωτο. Δὲ μοῦ λές... Καπνίζει ἄλλος πίπα ἐδῶ μέσα;

ΡΙΤΑ: Κανένας!

ΝΤΙΝΑ: Τότε εἶναι ὁ Παῦλος.

ΡΙΤΑ: Ἑκατὸ τοῖς ἑκατό.

ΝΤΙΝΑ: Τί λέει μέσα τὸ ἡμερολόγιο;

ΡΙΤΑ (κουνάει τὸ κεφάλι της): Τὰ πάντα!

ΝΤΙΝΑ: Δὲ μοῦ διαβάζεις λίγο;

ΡΙΤΑ: Νὰ σοῦ διαβάσω. (Παίρνει τὸ μικρὸ «Λαρούς» καὶ τ' ἀνοίγει στὴ μέση).

ΝΤΙΝΑ: Τ' εἶν' αὐτό;

ΡΙΤΑ: Τὸ μικρὸ λεξικὸ «Λαρούς». Ἔντυσα τὸ ἡμερολόγιό μου μ' αὐτὸ τὸ ἐξώφυλλο γιὰ νὰ τὸ καμουφλάρω.

ΝΤΙΝΑ: Ὡραία βλακεία! Κι' ἄνοιξε ὁ Παῦλος τὸ «Λαρούς» κάτι νὰ βρῆ κι' ἀνακάλυψε τὸ ἡμερολόγιο! Γιὰ διάβαζε, λοιπόν.

ΡΙΤΑ (διαβάζει): Σήμερα ἡ μέρα εἶναι ἡλιόλουστη κι' ὅλα γύρω σφύζουν ἀπὸ ζωή. Αὐτὸ τὸ πολὺ φῶς μ' ἐνοχλεῖ καὶ κλείνω τὰ μάτια. Βουλώνω καὶ τ' αὐτιά μου γιὰ νὰ μὴν ἀκούω τὸ θόρυβο τῆς χαρᾶς τῶν ἄλλων, ποὺ γελοῦν καὶ τρέχουν στοὺς δρόμους. Ὁ Ρένος μου δὲ μ' ἀγαπάει πιά! Σήμερα μὲ φίλησε ψυχρά, ὅπως θὰ φιλοῦσε τὴν ἀδελφή του στὴ γιορτή της. Ἔμεινε μαζί μου μόνο λίγα λεπτὰ κι' ἔφυγε γρήγορα σὰ νὰ τὸν περίμενε τὸ ἀεροπλάνο... Τὸ «ἀεροπλάνο» τῆς ἀγάπης ποὺ μὲ πιλότο τὸν Ἔρωτα θὰ τὸν πήγαινε σὲ μιὰν ἄλλη, νὰ περάσουν ἀξέχαστες ὧρες οἱ δυό τους, ὅπως ὡς χτὲς οἱ δυό μας. Ἴσως καὶ στὴν ἴδια «φωλίτσα». Μοῦ γεννήθηκε μιὰ σκέψι, νὰ τρέξω ἐκεῖ, μὰ δὲν πάω γιατὶ θὰ τσαλακώσω τὴν ἀξιοπρέπειά μου. Ἔπειτα μπορεῖ νὰ γίνη ἐπεισόδιο καὶ νὰ τὰ μάθη ὅλα ὁ Παῦλος, ποὺ ὅσο καὶ ν' ἀποφεύγω τὰ κρύα χάδια του μοῦ εἶναι συμπαθητικός. Αἰσθάνομαι οἶκτο γι' αὐτὸν καὶ πολλὲς τύψεις ὅταν ὁ Ρένος τὸν κυττάζη εἰρωνικὰ σὲ κάποια γενικὴ συζήτησι καὶ πετάει κανένα θρασύτατο «πόντο»: «Ὁ σύζυγος τὸ μαθαίνει πάντοτε τελευταῖος. Κι' ἂν ἡ γυναῖκα εἶν' ἔξυπνη δὲ τὸ μαθαίνει ποτέ»... (Κλείνει τὸ βιβλίο). Αὐτὰ λέει!

ΝΤΙΝΑ: Ἔ.. δὲ λέει καὶ τίποτα!!... Μά... στὸ Θεό σου, γράφονται αὐτὰ τὰ πράμματα, χρυσῆ μου;

ΡΙΤΑ: Βλέπεις, ἐγὼ τὄγραψα! Τώρα τί τί γίνεται;

ΝΤΙΝΑ: Ὁ Παῦλος σοῦ εἶπε τίποτε;

ΡΙΤΑ: Τίποτε. Οὔτε ἡ στάσι του ἄλλαξε καθόλου.

(Σιγή).

ΝΤΙΝΑ: Κάποιο σχέδιο θἄχη.

ΡΙΤΑ: Ἐγὼ τί νὰ κάνω; Νὰ συνεχίσω νὰ γράφω στὸ ἡμερολόγιο;

ΝΤΙΝΑ: Βεβαίως! Τὸ κακὸ εἶναι ποὺ ἔχεις βάλει τὰ ὀνόματα. Δὲν ἔβαζες ψεύτικα;

ΡΙΤΑ: Τί σημασία θὰ εἶχε;

ΝΤΙΝΑ: Μεγάλη. Ἔχεις ταλέντο στὸ γράψιμο. Θἄλεγες πὼς γράφεις λογοτεχνικὸ ἔργο.

ΡΙΤΑ (χτυπάει τὰ χέρια της μ' ἐνθουσιασμό): Λοιπόν, εἶναι μιὰ πρώτης τάξεως ἰδέα! Καὶ δὲν πειράζουν καθόλου τὰ ὀνόματα! Αὐτὰ βρῆκα πρόχειρα! Τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Ρένου ποὺ εἶναι φίλος μας!

ΝΤΙΝΑ (μέσα της): Γκάφα ἔκανα! Τῆς βρῆκα λύσι! (Δυνατά). Δὲν πιστεύω νὰ γίνεται τώρα...

ΡΙΤΑ: Μωρὲ γίνεται καὶ παραγίνεται!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Τὸ ἀπόγευμα, πάλι στῆς Ρίτας).

ΡΙΤΑ (συνεχίζει): Λοιπόν, θὰ βρῆς ἕναν ἐκδότη καὶ θὰ συμφωνήσης μαζί του, πόσα θέλει νὰ τὸ ἐκδώση. Ἐγώ, ἐν τῷ μεταξὺ θὰ προσθέσω μερικὲς σελίδες ποὺ θὰ ξυπνοῦν οἱ τύψεις στὴν... «ἡρωΐδα» μου. Θὰ διώχνη τὸν ἀνάξιο ἐραστή, καὶ θ' ἀφοσιώνεται στὸν ἄντρα της ποὺ τώρα βλέπει καθαρὰ τὸν πλοῦτο τῶν αἰσθημάτων μου».

ΡΕΝΟΣ: Περίφημα! Ἀπὸ αὔριο κι' ὅλας θ' ἀρχίσουμε νὰ τυπώνουμε. Τίτλος;... Βρῆκα! «Ἡ δεύτερη ἀπάτη»!

ΡΙΤΑ: Γιατί... «ἡ δεύτερη ἀπάτη»;;

ΡΕΝΟΣ: Ἔ μιὰ ἀπάτη ποὺ τοῦ κάνεις μαζί μου καὶ μιὰ μὲ τὸ βιβλίο δύο!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τὴν ἑπομένη, στὴν τραπεζαρία τὴν ὥρα τοῦ καφέ).

ΡΙΤΑ. Παῦλο, ξέρεις, ἀποφάσισα νὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικό μου.

ΠΑΥΛΟΣ: Μπᾶ; Ἔχεις ἐσὺ ἀπὸ μένα, μυστικά;

ΡΙΤΑ: Ἕνα μόνο. Ἀπὸ καιρὸ ἔλεγα πὼς ἔχω λογοτεχνικὸ ταλέντο. Ἔγραψα, λοιπόν, ἕνα ἔργο καὶ θὰ τὸ ἐκδώσω.

ΠΑΥΛΟΣ: Θὰ κάνης λαμπρά.

ΡΙΤΑ: Ἔχεις ἀντίρρησι;

ΠΑΥΛΟΣ: Καμμιά. Καὶ ν' ἀποτύχης, δὲν εἶναι καὶ ρεζιλίκι. Ἐδῶ ἀποτυγχάνουν οἱ πιὸ γνωστοὶ συγγραφεῖς. (Κυττάζει τὸ ρολόϊ του). Ἄργησα, ὠρεβουάρ. (Τὴ φιλεῖ).

ΡΙΤΑ: Δὲ σοὔκαν' ἐντύπωσι;

ΠΑΥΛΟΣ: Ἔ, τί ἤθελες; Νὰ μείνω μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα;

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μετὰ τρεῖς μῆνες, πάντα στὸ σπίτι τῆς Ρίτας).

ΡΙΤΑ (στὸ τηλέφωνο): Ναί, Ντίνα μου, τὸ ξέρω πὼς χαίρεσαι. Μὰ περίμενες τέτοια θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία; Ὅλος ὁ Τύπος ἀσχολεῖται μὲ τὸ «Ἡμερολόγιο μιᾶς παντρεμένης». Σκέψου, μεταφράζεται γαλλικά, ἐγγλέζικά, ρωσικὰ καὶ ἀραβικά.

ΝΤΙΝΑ: Εἶμ' εὐτυχισμένη σὰ νὰ τὄχω γράψει ἐγώ! Θἄρθω τ' ἀπόγευμα. Ἐκεῖνο τὸ «κοσμικὸ κουτσομπολιὸ» νὰ μὴν εἶχε γραφτῆ...

ΡΙΤΑ: Τί γράφτηκε;

ΝΤΙΝΑ: Ἄ, δὲν ξέρεις; Στὸν «Κυριακάτικο Τύπο». Στάσου νὰ σοῦ διαβάσω... Ἄκου: «...γνωρίζετε ὅτι τὸ βιβλίο ποὺ χαλάει κόσμο τὸν τελευταῖο καιρό, εἶναι ἡ ζωὴ τῆς συγγραφέως, ἡ ὁποία ποτὲ δὲ θὰ ἐξέδιδε τὸ ἡμερολόγιό της, ἂν ὁ ἄντρας της δὲν τὸ ἀνεκάλυπτε καὶ δὲν ἄφηνε στὶς σελίδες του τὸ «ἐπισκεπτήριό» του ὑπὸ μορφὴν τριμμάτων ἐγγλέζικου καπνοῦ πίπας; Ἡ συγγραφεὺς γιὰ νὰ καλύψη τὸ σκάνδαλο, ἰσχυρίσθη ὅτι εἶναι... λογοτεχνικὸ ἔργο. Καὶ παραδόξως, τῆς βγῆκε σὲ καλό»!

ΡΙΤΑ: Αὐτὸ εἶναι καταστροφή!

ΝΤΙΝΑ: Ναί, καϋμένη! Δηλητηριάζει ὅλη τὴ χαρά μου!

ΡΙΤΑ: Πῶς τὸ μάθανε; Ἐσὺ κάπου θὰ μίλησες!

ΝΤΙΝΑ: Ἐγώ; Ἀστειεύεσαι; Ἐγὼ εἶμαι τάφος!

ΡΙΤΑ: Ἐσὺ μίλησες! Σὲ ξέρω! Ἀλλὰ δὲ μ' ἐνδιαφέρει. Τώρα ἐγὼ εἶμαι διάσημη συγγραφεὺς καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη τὸν Παῦλο! Ἂν θέλη ἂς φύγη!... (Κλείνει).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τὸ μεσημέρι).

ΡΙΤΑ (στὸ τηλέφωνο): Ναί, ναί, σᾶς εὐχαριστῶ θερμά, (Μπαίνει ὁ Παῦλος). Καί... καταλαβαίνετε, πρέπει νὰ τὰ βλέπω αὐτὰ πρὶν νὰ δημοσιεύωνται.

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ: Μπῆκε κανεὶς στὸ δωμάτιο;

ΡΙΤΑ: Ναί, εὐχαριστῶ. Ὠρεβουάρ. (Κλείνει). Τηλεφωνοῦσα στὸν ἐκδότη μου. Εἶμ' ἔξω φρενῶν. Ἔβαλε στὸν «Κυριακάτικο Τύπο» μιὰ ρεκλάμα ποὺ λέει πὼς τὸ βιβλίο εἶναι ἡ ζωή μου! Ἄκου πράματα!

ΠΑΥΛΟΣ: Ρεκλάμα εἶναι; Μὲ πῆραν ὅλοι μου οἱ φίλοι στὸ τηλέφωνο καὶ ὑποσχέθηκα πὼς θὰ χωρίσω!

ΡΙΤΑ: Τρελλὸς εἶσαι;

ΠΑΥΛΟΣ: Ὥστε γιὰ ρεκλάμα τὄκανε. Πολὺ ἄσχημη ἰδέα. (Σκέπτεται). Ἀλλά... τὰ τρίματα... ἀπ' τὸν καπνὸ τῆς πίπας; Πῶς τὰ ξέρουνε;

ΡΙΤΑ (μὲ παιδικὴ ἀθωότητα): Ποιά «τρίματα»; Εἶχες διαβάσει ἐσὺ τὸ βιβλίο κι' εἶχες ἀφήσει «τρίματα»; Καὶ δὲ μοῦ εἶπες τίποτα;

ΠΑΥΛΟΣ: Ὄχι, δὲ διάβασα ἐγὼ τὸ βιβλίο χειρόγραφο.

ΡΙΤΑ: Ἔ, λοιπόν;; Οὔτε ἄφησες «τρίματα»!

ΠΑΥΛΟΣ (μέσα του): Τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ πεισθῶ.. Καὶ νἄχω τὰ μάτια μου δεκατέσσερα. Ἀφοῦ τὴν ἀγαπάω; (Δυνατό). Λὲς νὰ πιστέψουν οἱ φίλοι μας πὼς ἤτανε ρεκλάμα;

ΡΙΤΑ: Ἀφοῦ θὰ κάνη ὁ ἐκδότης δήλωσι πὼς «τόσο ζωντανὸ εἶναι τὸ ἔργο ποὺ ὅλοι τὸ βρῆκαν φυσικὸ νὰ εἶναι ἀληθινό!».. Ἔλα ἀγάπη μου πᾶμε στὸ τραπέζι.

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

— Δὲν εἶναι τίποτα! Μιὰ μικρὴ πρωτοχρονιάτικη ἔκπληξη!

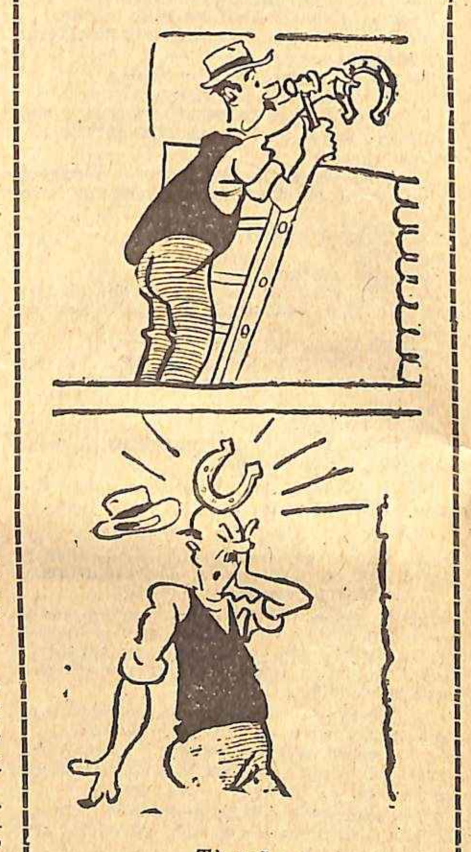

Τὸ γοῦρι.

— Δὲ σοῦ ἔχω ἀπαγορεύσει νὰ παίζης; Δῶσε πίσω τὰ χρήματα στοὺς κυρίους καὶ πάμε!

Θὰ συμφιλιωθοῦν Ο ΑΛΗ ΚΑΙ Η ΡΙΤΑ;

Ἡ μικρὴ Γιασμὶν ἔχει ἀρχίσει ἐπίμονο ἀγῶνα, γιὰ νὰ πείση τοὺς γονεῖς της νὰ ξαναζήσουν μαζί!

ΕΝΑ κοριτσάκι 10 μόλις ἐτῶν ἔχει κηρύξει ἀμείλικτο πόλεμο σὲ δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν ὁ καθένας τους πολὺ περισσότερα χρόνια ἀπὸ τὰ δικά της καὶ ποὺ ἐκείνη, χωρὶς νὰ τρέφη γι' αὐτοὺς καμμιὰ ξεχωριστὴ ἀντιπάθεια, τοὺς βλέπει σὰν ἐμπόδια γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσι τῆς εὐτυχίας της.

Τὸ κοριτσάκι εἶναι ἡ μικρὴ Γιασμίν, ἡ κόρη τοῦ Ἀλῆ Χὰν καὶ τῆς Ρίτα Χαίηγουωρθ. Καὶ οἱ δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς ἔχει κηρύξει τὸν πόλεμο, εἶναι ὁ Τζέημς Χίλ, ὁ πέμπτος σύζυγος τῆς μητέρας της, καὶ ἡ Μπεττίνα, τὸ παρισινὸ μαννεκέν, ποὺ ἐμφανίζεται ἀπὸ χρόνια σὰν μόνιμη φιλενάδα καὶ ἐπίδοξη σύζυγος τοῦ πατέρα της. Ἀπόφασι ἀκλόνητη τῆς Γιασμὶν εἶναι νὰ ἀπομακρύνη καὶ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀπὸ τὸ προσκήνιο καὶ νὰ πείση τοὺς γονεῖς της νὰ συμφιλιωθοῦν καὶ νὰ ξαναζήσουν μαζί!

Τὸ σχέδιο αὐτό, ποὺ θὰ φαινόταν σὰν ἐντελῶς χιμαιρικὸ καὶ παιδιάστικο ὡς πρὶν ἀπὸ ὄχι πολλοὺς μῆνες, ὅταν ὁ Ἀλῆ καὶ ἡ Ρίτα ἀνταλλάσσανε φαρμακερὰ σχόλια ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο καὶ εἶχαν ἀποδυθῆ, μὲ τοὺς δικηγόρους τους, σὲ σκληρότατη μάχη γιὰ τὴν ρύθμισι τῶν ὅρων τοῦ διαζυγίου, παρουσιάζει τώρα, ὅπως διαβεβαιώνουν οἱ κατατοπισμένοι στὰ κοσμοπολιτικὰ παρασκήνια κύκλοι, κάποιες, ἀμυδρὲς ἔστω, ἐλπίδες ἐπιτυχίας. Πραγματικά, ὁ Ἀλῆ Χὰν ἔχει, ὅπως λέγεται, ἐγκαταλείψει κάθε πρόθεσι νὰ παντρευτῆ τὴν Μπεττίνα, ἐνῶ ἡ Ρίτα εἶναι βέβαιο πὼς θὰ δοκίμαζε ἔντονο τὸν πειρασμὸ τῆς συμφιλιώσεως καὶ θὰ θυσίαζε τὸν Τζέημς Χίλ, ἂν ὁ Ἀλῆ ἔκανε τὸ πρῶτο βῆμα!

Ὅμως, ἂν αὐτὰ τὰ δυὸ συμβοῦν, θὰ συμβοῦν, κυρίως, ἐπειδὴ τὸ θέλει ἡ Γιασμίν! Καὶ ἐπειδὴ ὄχι μόνο τὸ θέλει ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίζεται σκληρὰ γιὰ νὰ τὰ καταφέρη, μὲ ἐκπληκτικὴ γιὰ τὴν ἡλικία της ἐπιμονὴ καὶ θέλησι. Τὸ κοριτσάκι αὐτό, ποὺ ἦταν ἐντελῶς παιδὶ ἀκόμη ὅταν χώρισαν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα του, μόλις φέτος ἔμαθε τοὺς λόγους, ποὺ τοὺς ὡδήγησαν στὸν χωρισμό τους. Προικισμένη μὲ ἀσυνήθιστη πνευματικὴ ἀνάπτυξι, πρόωρα ὡριμασμένη, μελέτησε ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ διαζυγίου αὐτοῦ, ὅλα ὅσα προηγήθηκαν καὶ ὅσα ἐπακολούθησαν, μὲ τὸν σκοπὸ μόνο νὰ βρῆ καὶ νὰ στηρίξη ἐπιχειρήματα, ποὺ θὰ τὴ βοηθοῦσαν στὴν προσπάθειά της νὰ τοὺς συμφιλιώση! Μὲ σύνεσι, ποὺ θὰ τὴ ζήλευε καὶ μιὰ κοπέλλα μὲ τὰ διπλὰ χρόνια ἀπὸ τὰ δικά της, ἄρχισε νὰ ρίχνη... τοὺς πόντους της στὸν Ἀλῆ καὶ στὴ Ρίτα, ἀλλὰ μόνο κάθε φορὰ ποὺ τοὺς ἔβλεπε νὰ εἶναι στὶς καλές τους! Ὁ πατέρας της, ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἐξυπνάδα τῆς κόρης του, ποὺ τῆς ἔχει ἀπεριόριστη ἀδυναμία, δὲν ἔπαψε νὰ διηγῆται πώς, τὸ καλοκαῖρι, ὅσο καιρὸ ἔμεινε μαζί του ἡ Γιασμὶν στὴ Ντωβίλ, καραδοκοῦσε κάθε στιγμή, ποὺ ἐκεῖνος θὰ βρισκόταν στὰ κέφια του, γιὰ νὰ τοῦ πῆ κάτι γιὰ τὴ μητέρα της ἢ νὰ τοῦ περιγράψη ἕνα εὔθυμο ἐπεισόδιο, ποὺ ἔζησε μαζί της. Ὅταν διαπίστωνε πὼς ὁ Ἀλῆ δεχόταν χωρὶς δυσαρέσκεια αὐτοὺς τοὺς ὑπαινιγμοὺς γινόταν σαφέστερη:

— Τί ὡραῖα, ἀλήθεια, θὰ ἦταν, ἔλεγε, ἂν βρισκόταν κι' ἡ μαμᾶ ἐδῶ μαζί μας!

Γυρίζοντας στὸ Μπέβερλυ Χίλς, στὴ μητέρα της, δὲν ἄφησε τὸ σίδερο νὰ κρυώση. Ἔσπευσε νὰ πληροφορήση τὴ Ρίτα πόσο νέος, γοητευτικὸς καὶ χαριτωμένος διατηρεῖται ὁ Ἀλῆ καὶ νὰ τῆς ἐκμυστηρευτῆ πώς, κατὰ τὴ γνώμη της, κανένας ἄλλος ἄντρας δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς ταιριάση τόσο πολύ! Συγχρόνως, ἔγραψε καὶ στὸν πατέρα της ἕνα γράμμα, ποὺ ἐκεῖνος δὲ συγκρατήθηκε, νὰ μὴν τὸ δείξη σὲ ὅλους τοὺς φίλους του:

«Εἶμαι —τοῦ ἔγραφε ἡ Γιασμὶν— πολὺ εὐτυχισμένη ἐδῶ μὲ τὴ μαμᾶ. Ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένη καὶ στὴν Εὐρώπη μαζί σου. Ὅμως, πόσο πιὸ εὐτυχισμένη θὰ ἤμουν... μαζὶ μ' ἐσένα καὶ τὴ μαμᾶ!»

Ὁ Τζέημς Χίλ, ποὺ λατρεύει τὴ Ρίτα, καὶ ποὺ κατάφερε, καθὼς εἶναι γνωστό, νὰ ξανακάνη μιὰ ἤρεμη καὶ φυσιολογικὴ γυναῖκα τὸ νευρασθενικὸ σχεδὸν τότε πλᾶσμα, ποὺ εἶχε παντρευτῆ, συναισθάνεται τὸν κίνδυνο, ποὺ ἀποτελοῦν γιὰ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία του ἡ ἐξυπνάδα καὶ ἡ αὐθόρμητη χάρι τῆς Γιασμίν, τὰ δυὸ αὐτὰ πολύτιμα ὅπλα, ποὺ ἡ κόρη τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς Ρίτας ἔχει ἐπιστρατεύσει, γιὰ νὰ ἐπιβάλη τὴν ἐπιθυμία της στοὺς γονεῖς της. Καὶ ἀγωνίζεται νὰ τὴν κάνη νὰ τὸν νοιώση σὰν πατέρα της, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνη. Γιὰ τὴν Γιασμὶν δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας πατέρας: Ὁ γοητευτικὸς καὶ κομψὸς πρίγκηπας, ποὺ τὴν συνώδευε στοὺς περιπάτους καὶ στὴν ἱππασία στὴ Ντωβίλ καὶ ποὺ οἱ γυναῖκες τὸν κυττοῦσαν σαγηνευμένες στὸ πέρασμά του.

— Πόσο σὲ καταλαβαίνω, εἶπε κάποτε στὴ μητέρα της, ποὺ ἀγάπησες τὸν μπαμπᾶ!

— Καήκαμε! Τί θέλαμε νὰ βάλουμε αὐτὸν τὸν Δὸν Ζουὰν τῆς ὑπηρεσίας πρωτοχρονιάτικα!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Σφυρίζει τὸ βαπόρι... Θὰ σαλπάρη,
θὰ φύγη, θὰ χαθῆ ἀπ' τὸν ντουνιᾶ,
βαπόρι ποὺ ἕνα ὄνομα ἔχει πάρει...
Τί ὄνομα; Ἁπλῶς: Πενῆντα ἐννηά.
Σφυρίζει τὸ βαπόρι, μάνι μάνι,
μαζί του παίρνει ὧρες θλιβερὲς
καὶ κάποιο ἄλλο μπαίνει στὸ λιμάνι,
τὸ «Ἑξῆντα» φορτωμένο μὲ χαρές.

*

Ὁ λιμενάρχης, εἶναι ὁ γέρο Χρόνος,
ποὺ ἀδιάκριτος κυττᾶ τὰ δυὸ βαπόρια,
ποὺ δὲν τὸν πνίγει θλίψι, οὔτε πόνος
καὶ μόνο ἐμᾶς βαραίνει ἡ στενοχώρια,
ποὺ τὸ ἕνα τὸ βαπόρι, πάει νὰ φύγη
καὶ τ' ἄλλο ποὺ 'ναι ὡραῖο καὶ ζηλευτὸ
καὶ μ' ἄπειρες ἐλπίδες μᾶς τυλίγει,
θὰ φύγη τόσο γλήγορα κι' αὐτό.

*

Σφυρίζει τὸ βαπόρι... ὅπου νἆναι
θὰ στρίψη ἀπὸ τοῦ μώλου τὴν καμπή,
οἱ ὧρες τόσο γρήγορα περνᾶνε
καὶ τ' ἄλλο περιμένομε νὰ μπῆ.
Αὐτό, μὲ τόσο κέφι θὰ σφυρίξη
καὶ δίπλα στὸ μουράγιο μας θὰ πέση,
τὴν ἄγκυρά του πρόσχαρο θὰ ρίξη
κι' ἀμέσως τὶς πρυμάτσες του θὰ δέση.

*

Μὰ μ' ὅλα τὰ καλὰ φορτώματά του,
τὰ δῶρα, τὶς ἐλπίδες τὶς πολλὲς
κι' αὐτὸ θὰ μᾶς χαρίση, ἄθελά του
καὶ κάποια σκέψι ὄχι ἀπ' τὶς καλές.
Γιατὶ ὅλοι θὰ σκεφτοῦμε στὴν παρέα
μὲ γέλια, ποὺ θὰ κρύβουν κάποιον πόνο:
— Ἀπόψε... κι' ἂν περάσαμε ὡραῖα
γεράσαμε ἀκόμη ἕνα χρόνο.

*

Νὰ κλαίη κανεὶς ἀπόψε ἢ νὰ γελᾶ;
Περνᾶμε τόσο ὡραῖα κι' εὐτυχισμένα
κι' ἂς ποῦμε καὶ τὰ χρόνια τὰ πολλὰ
μ' ἂς εἶναι πιὸ καλὰ ἀπ' τὰ περασμένα.
Τὸ νέο βαπόρι φτάνει... ἂς ἀνοίξουν
τ' ἀμπάρια του.. ἡ χαρὰ εἶναι δική μας
κι' ἂς εὐχηθοῦμε νὰ ξανασφυρίξουν
πολλὰ βαπόρια ἀκόμη στὴ ζωή μας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ, μετὰ τὴν ταινία τοῦ Ντασσέν, τὸ γύρισμα τῆς ὁποίας τελειώνει σὲ λίγες μέρες, θὰ κάνη ὁριστικὰ τὴν ἐμφάνισί της στὴ σκηνή.

Θὰ ἐμφανιστῆ μὲ τὸ θίασο τοῦ «Θεάτρου Τέχνης» στὴ γνωστὴ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ Ἀνουΐγ «Εὐριδίκη».

✪ Στὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ θεάτρου «Κυβέλης» «Καλὴ χρονιά», ποὺ θὰ ἀνεβασθῆ μετὰ τὶς γιορτές, θὰ κάμη τὴν ἐμφάνισί του τὸ γνωστὸ χορευτικὸ ζευγάρι Σειλινὸς - Προκοπίου.

Στὴν ἴδια ἐπιθεώρησι ἡ Σούλη Σαμπὰχ θὰ λανσάρη ἕνα ἰδιότυπο τραγοῦδι τοῦ μαέστρου Ζὰκ Ἰακωβίδη, μὲ θέμα τό... ποδόσφαιρο.

✪ Ὁ τενόρος Ἀντώνης Παπακωνσταντίνου, ποὺ σημείωσε ἐπιτυχίες στὴν Ἀμερική, μὲ τὴν «Τραβιάτα», τὴ «Μποὲμ» καὶ τὴν «Τζοκόντα», ἔρχεται ὁριστικὰ αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ κάμη μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων στὴ «Λυρικὴ Σκηνή».

✪ Μιὰ συμπαθητικὴ πεντάδα τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου, οἱ Μπελίντα - Αὐλωνίτης - Σπεράντζα Βρανᾶ - Ρένα Ντὸρ καὶ Γεωργία Βασιλειάδου, ἐξασφάλισαν γιὰ τὸ καλοκαῖρι τὸ θέατρο «Ριάλτο» τῆς Κυψέλης.

✪ Ἐξ ἄλλου, μὲ τὸ «Μετροπόλιταν» τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, ποὺ θὰ ἔχη καὶ ἐφέτος ὁ Κώστας Χατζηχρῆστος, θὰ συνεργασθοῦν ἡ Μπέτυ Μοσχονᾶ καὶ ἡ Ζωζὼ Σαπουντζάκη.

✪ Ὁ Ἀβδῆς, ἐπὶ κεφαλῆς νέου θιάσου, θὰ φύγη τὸ Φεβρουάριο γιὰ τὴν Κύπρο. Πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου φέρεται ἡ Ρίκα Διαλυνᾶ, ποὺ ἀπεχώρησε ἀπὸ τὸ θίασο Χατζηχρήστου.

✪ Ὁ θίασος Κατράκη, μετὰ τὸ Βόλο, καὶ τὴν Κοζάνη, δίνει τώρα παραστάσεις στὴ Θεσσαλονίκη. Τὸ «Χουέντε Ὀβεχούνα», ἡ καλοκαιρινὴ ἐπιτυχία, ποὺ ἦταν καὶ τὸ ἐναρκτήριο ἔργο στὸ ἐκεῖ Βασιλικὸ Θέατρο, ἔγινε ἀφορμὴ μεγάλης συγκεντρώσεως.

✪ Ὁ Θυμελικὸς Θίασος, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς «Ἀχαρνεῖς», ποὺ ἀναγγέλλει ἐπίσης τὸ Βασιλικὸ Θέατρο γιὰ τὸ καλοκαῖρι, ἐνδέχεται νὰ ἀνεβάση δύο ἀκόμη ἔργα, τὴ «Μήδεια» καὶ τὶς «Φοίνισσες».

✪ Στὸ κέντρο τῆς Κάρτερ, ποὺ ἔχει καθαρῶς νησιώτικη ἀτμόσφαιρα, εἶναι ὅλα νησιώτικα.

Ἔτσι, ἡ ἴδια, μὲ κοστοῦμι ναυτικοῦ ἑρμηνεύει τὸ γνωστὸ ἀπὸ τὸ φεστιβὰλ τραγοῦδι τοῦ συνθέτου Μεντῆ «Τὸ καράβι» καὶ ἡ Κίκα Πόλλυ μὲ νησιώτικο κοστοῦμι τοῦ Σκαλιντῶ, ἄλλα θαλασσινὰ τραγούδια.

Τὸ πάλκο τῆς ὀρχήστρας, ἐξ ἄλλου, ποὺ φιλοτέχνησε ὁ ζωγράφος κ. Ρωμανός, εἶναι ἡ κουπαστὴ ἑνὸς καραβιοῦ καὶ οἱ μουσικοὶ παρουσιάζονται σὰν πλήρωμα, μὲ καπετάνιο τὸ μαέστρο Μυρογιάννη.

✪ Ἀπὸ τὸ Μπουένος Ἄϋρες ἀνηγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ μεγάλου Ἀργεντινοῦ συνθέτου Ἐντουάρντο Μπιάνκο, σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν.

Ὁ Μπιάνκο ἔγραψε τὰ ὡραιότερα ταγκό, ποὺ ἔγιναν παγκόσμια σουξέ, ὅπως ἡ «Κομπαρσίτα», τὸ «Κρεπισκιούλ», ἡ «Πλεγκάρια» καὶ τὸ περίφημο «Ντεστῖνο», ποὺ ἀφιέρωσε στὸ Βασιλέα Γεώργιο, τὴν πρώτη φορά, ποὺ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, πρὶν τριάντα χρόνια.

Δύο ἄλλα τραγούδια του, μὲ ἑλληνικοὺς στίχους, τὰ «Μοναξιὰ» καὶ «Παλιὰ γειτονιά», ἀπὸ τὴν ὀπερέττα «Ἀρζεντίνα», ἀγαπήθηκαν ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Μπιάνκο εἶχε δυὸ μεγάλες ἀδυναμίες: στὶς ἑρμηνεύτριες τῶν τραγουδιῶν του, μὲ τὶς ὁποῖες ἦταν πάντα ἐρωτευμένος, καὶ τὴ ρουλέττα, ὅπου εἶχε χάσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας του.

✪ Ἡ Λάουρα γύρισε ἀπὸ τὴν Ἱσπανία ἐντελῶς... Σπανιόλα, μιλάει θαυμάσια τὰ Ἱσπανικὰ καὶ μὲ ἐμφάνισι Ἀνταλούζας, ἑρμηνεύει ἔξοχα τὰ ἱσπανικὰ τραγούδια. Πολὺ σύντομα θὰ ξαναφύγη γιὰ τὴν Ἱσπανία, ὅπου πρόκειται νὰ ἠχογραφήση πολλοὺς δίσκους.

✪ Ἕνα νέο ἀστέρι τῆς ραδιοφωνίας, ἡ Σούλα Μπίτσα, ποὺ τραγουδᾶ τακτικὰ στὶς ἐκπομπὲς τοῦ Σταθμοῦ, μὲ τὶς μεγαλύτερες ὀρχῆστρες, γίνεται ἀφορμὴ πολλῶν σχολίων γιὰ τὴν ὡραία καὶ μελωδικὴ φωνή της.

✪ Γύρισε στὴν Ἀθήνα, ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία δέκα ἐτῶν, ὁ χορευτὴς Σάκης, πρῶτος παρτενάιρ τῆς Λίντας Ἄλμα.

Ὁ Σάκης, μὲ τὴ νέα του παρτενάιρ Ἀννίτα, μὲ τὴν ὁποία γνώρισε μεγάλες ἐπιτυχίες σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, θὰ κάμη μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων στὴν Ἀθήνα, πρὶν ξαναφύγη γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

100 [illegible] γιά νά ἀνακαλύψετε ΤΗΝ ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΠΙΣΤΙΑ

Η ΑΠΙΣΤΙΑ εἶναι μιὰ ἀθέτησι ὑποχρεώσεως. Ἀποτελεῖ, συνεπῶς, πρᾶξι, ὄχι ἀξιοσύστατη καὶ ποὺ θὰ πρέπει νὰ τὴν καταδικάσωμε ἀνεπιφύλακτα. Αὐτὸ εἶναι σωστὸ προκειμένου γιὰ ὁποιαδήποτε ἀθέτησι ὑποχρεώσεων, ὄχι ὅμως καὶ προκειμένου γιὰ ἐκεῖνες ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ σχέσι (γάμος, ἐρωτικοὶ ὅρκοι κλπ.).

Στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ εἴμαστε τὸ ἴδιο ἀπόλυτοι καὶ κατηγορηματικοί, ὅσο στὶς συνηθισμένες ἀθετήσεις ὑποχρεώσεων. Ὅταν ἀναλαμβάνωμε νὰ πληρώσωμε ἕνα χρηματικὸ ποσὸ σὲ ὡρισμένη ἡμερομηνία ἢ νὰ προσφέρωμε ὡρισμένη ἐξυπηρέτησι σ' ἄλλο πρόσωπο κλπ., ξέρομε ἀπὸ πρὶν καὶ μ' ἀπόλυτη ἀκρίβεια τί πρόκειται νὰ κάνωμε, πότε καὶ μὲ ποιὸ τρόπο. Στὸν ἔρωτα, ὅμως, δὲν ξέρομε τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ κι' ἄλλωστε, δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα τὸ νὰ ξέρωμε. Μόνο στὸ γάμο οἱ ὑποχρεώσεις τῶν δύο συζύγων εἶναι προκαθωρισμένες. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ προκαθορισμὸς δὲν ἔχει μεγάλη ἀξία, ἀφοῦ οἱ δύο σύζυγοι μποροῦν νὰ γλυτώσουν ἀπ' αὐτὲς μὲ τὸ διαζύγιο, χωρὶς νὰ χρειαστῆ νὰ καταφύγουν στὴν ἀπιστία.

Ἡ ἀθέτησι τῶν συζυγικῶν ὑποχρεώσεων, ἄλλωστε, εἶναι πρᾶξι, ποὺ ἀφορᾶ τοὺς δυὸ συζύγους καὶ μόνο αὐτούς. Κανένας ἄλλος δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀνακατευθῆ στὶς σχέσεις τους κι' ἡ πολιτεία ἐπεμβαίνει μόνο, ὅταν ζητήση τὴ συνδρομή της ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους.

Ὁ μόνος ποὺ θέλησε νὰ κάνη τὴ συζυγικὴ ἀπιστία δημόσιο ἀδίκημα, ὅπως τὴν κλοπή, τὸ φόνο κλπ. ἦταν ὁ αὐτοκράτορας Ὀκταβιανὸς Αὔγουστος. Σύμφωνα μὲ ἕναν εἰδικὸ νόμο ποὺ δημοσίευσε, κάθε ἐλεύθερος πολίτης μποροῦσε νὰ καταγγείλη ἕνα ἄπιστο σύζυγο ἢ μιὰ ἄπιστη σύζυγο καὶ νὰ ἐπιδιώξη τὴν καταδίκη τους, ποὺ ἦταν ὁ θάνατος. Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὸς ἐφαρμόστηκε σὲ πολὺ λίγες περιπτώσεις καὶ τροποποιήθηκε μερικοὺς αἰῶνες ἀργότερα ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανό, ποὺ ἀντικατέστησε τὴ θανατικὴ ποινὴ μὲ τὸ ὑποχρεωτικὸ κλείσιμο σὲ μοναστῆρι, ποὺ μποροῦσε νὰ ἦταν προσωρινὸ ἢ ἰσόβιο. (Αὐτὸ ἐννοεῖται εἶχε ἀξία μόνο γιὰ τὶς γυναῖκες).

Κανένας νομοθέτης, ἐξ ἄλλου, δὲ σκέφτηκε ποτὲ νὰ τιμωρήση τὴν ἀθέτησι τῶν ἐρωτικῶν ὅρκων.

Ἡ ἐρωτικὴ ἀπιστία δὲν ἔχει, λοιπόν, τίποτα τὸ κοινὸ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες μορφὲς ἀπιστίας. Εἶναι ὁλότελα ἰδιόμορφη καὶ ὑπάγεται σὲ δικούς της νόμους.

Ὅταν μιλᾶμε γιὰ ἐρωτικὴ ἀπιστία, δὲν ἐννοοῦμε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἀλλαγῆς. Αὐτὸς ὁ πόθος ὑπάρχει κι' ὅταν ὁ ἄντρας ἢ ἡ γυναῖκα διακόπτουν τὶς σχέσεις τους μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαποῦσαν, χωρὶς νὰ συνδεθοῦν ἀμέσως μὲ ἄλλο καὶ χωρὶς νὰ σκέφτωνται κἂν ὅτι μποροῦν νὰ συνδεθοῦν μὲ ἄλλο. «Ὅλη ἡ χαρὰ τῆς ἀγάπης βρίσκεται στὴν ἀλλαγή» ἔγραψε ὁ Μολιέρος.

Κι' ὡστόσο, στὶς πιὸ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ ἀλλαγὴ δὲν εἶναι παρὰ ἕνας τρόπος, γιὰ νὰ κρύψωμε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας τὶς ἀπογοητεύσεις μας. Ἄντρες καὶ γυναῖκες ζητᾶνε στὸν ἔρωτα τὸ ἀπόλυτο. Κι' ἐπειδὴ δὲν τὸ βρίσκουν παρὰ πολὺ σπάνια (κι' ἴσως ποτέ), ρέπουν σὲ καινούργιες περιπέτειες ἢ προσπαθοῦν μὲ τὴν ἀδιάκοπη ἀλλαγὴ ν' ἀναπληρώσουν τὸ κενὸ ποὺ αἰσθάνονται.

Νά γιατί, οἱ γάμοι ποὺ γίνονται ἀπὸ ψυχρὸ ὑπολογισμὸ εὐδοκιμοῦν σὲ πολλὲς περιπτώσεις περισσότερο ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχαν γιὰ ἐλατήριο τὸν ἔρωτα. Στὴν πρώτη περίπτωσι, οἱ δύο σύζυγοι ξέρουν τί ζητᾶνε καὶ τί ἐπιδιώκουν καὶ γι' αὐτὸ κατορθώνουν νὰ δημιουργήσουν ἕνα κλῖμα ἀμοιβαίας κατανοήσεως καὶ συμπαθείας.

Στὴ δεύτερη, ξεκινᾶνε ἀπὸ τὴν πεποίθησι πὼς θ' ἀγκαλιάσουν τὴν εὐτυχία καὶ μὲ τὰ δυό τους χέρια, ἀλλ' ὅπως δὲν ξέρουν ἀπὸ τί συνίσταται, δὲν κατορθώνουν νὰ τὴ βροῦν πουθενὰ καὶ γίνονται δυστυχισμένοι.

Αὐτὸ τὸ ἀπόλυτο εἶναι ὁ μεγάλος κίνδυνος τῆς ἀγάπης κι' ὁ σκόπελος τῶν γάμων ἀπὸ ἀγάπη. Γιατὶ τὸ ἀπόλυτο κλείνει μέσα του πολλὴν ἀοριστία κι' ἴσως δὲν κλείνει τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἀοριστία. Πέραν ἀπὸ τὸν πόθο γιὰ εὐτυχία, πρέπει νὰ ὑπάρχη ἡ θέλησι γιὰ τὴ δημιουργία αὐτῆς τῆς εὐτυχίας κι' ἡ γνῶσι τῶν συστατικῶν ποὺ τὴν ἀποτελοῦν. Πρέπει νὰ ξέρωμε τί ζητᾶμε ἀπὸ τὸν ἔρωτα κι' ἀπὸ τὸ γάμο, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ τὸ βροῦμε. Καὶ συνηθέστερα οἱ ἐρωτευμένοι κι' οἱ σύζυγοι τὸ ἀγνοοῦν.

Ἐκεῖνο ποὺ θὰ εἶχε ἀξία, ἄλλωστε, θὰ ἦταν τὸ νὰ ἤξεραν τί μποροῦσαν καὶ τί θάπρεπε νὰ ζητήσουν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ γάμο. Πραγματικά, ἡ ἐρωτικὴ δίψα εἶναι ἕνα πρᾶγμα ὁλότελα ἀτομικό. Διαφέρει ἀπὸ τὸν ἕναν ἄνθρωπο στὸν ἄλλον ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία του ἤ, ὅπως λένε οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες, ἀνάλογα μὲ τὴν ψυχοσωματικὴ προσωπικότητά του.

Ψυχοσωματικὲς αἰτίες ποὺ σπρώχνουν στὴν ἀπιστία

Σὲ κάθε ἄνθρωπο, μποροῦμε νὰ ξεχωρίσωμε τρία στοιχεῖα: τὸ ἔνστικτο, τὸ αἴσθημα καὶ τὴ διάνοια (σκέψι). Ἀλλὰ τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα δὲν βρίσκονται στὸν ἴδιο βαθμὸ σ' ὅλους. Σ' ἄλλους ὑπερισχύει τὸ ἔνστικτο, σ' ἄλλους τὸ αἴσθημα καὶ σ' ἄλλους ἡ σκέψι. Ἡ παρόρμησι γιὰ ν' ἀγαπήσωμε μπορεῖ νὰ προέλθη, λοιπόν, εἴτε ἀπὸ τὸ ἔνστικτο, εἴτε ἀπὸ τὸ αἴσθημα, εἴτε ἀπὸ τὴ σκέψι. Τὸ ἴδιο κι' ἡ παρόρμησι στὴν ἀπιστία (ὁ πόθος γιὰ ἀλλαγή) μπορεῖ νὰ ἔχη τὴν αἰτία της στὸ σῶμα, τὴν καρδιὰ ἢ τὸ μυαλό.

Στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐξουσιάζονται ἀπὸ τὸ ἔνστικτο, μόνον οἱ ἄμεσες ἐντυπώσεις τῶν αἰσθήσεων μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὸν ἔρωτα ἢ νὰ σπρώξουν στὴν ἀπιστία. Ἡ πιὸ χαμηλὴ νότα τους εἶναι ἡ καθαρὴ ζωϊκὴ ἐπιθυμία. Ἡ ὑψηλότερη, μιὰ προσωρινὰ ἀποκλειστικὴ συγκέντρωσι τοῦ ἔρωτα σ' ἕνα ἄτομο τοῦ ἀντιθέτου φύλου, ποὺ ἡ σωματική του διάπλασι, ἢ μιὰ ὁποιαδήποτε λεπτομέρεια τῆς σωματικῆς του κατασκευῆς ξύπνησαν τὸ ἐρωτικό τους ἔνστικτο.

Στοὺς ἀνθρώπους αὐτῆς τῆς κατηγορίας, οἱ παρορμήσεις εἶναι βίαιες κι' ἐπιτακτικές. Σπανιώτατα κατορθώνουν νὰ ξεφύγουν ἀπ' αὐτές. Μέσα τους μιλάει τὸ κτῆνος καὶ μόνο αὐτό. Ἀγαποῦν εὔκολα καὶ προδίδουν μὲ τὴν ἴδια εὐκολία. Ἀρκεῖ ἡ πιὸ φευγαλέα ἐντύπωσι, μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅμως, ὅτι εἶναι ἀρκετὰ ἔντονη, γιὰ νὰ γεννήση μέσα τους τὴν ἐπιθυμία τῆς ἀλλαγῆς.

Οἱ δεύτεροι ἐπιτηδεύονται μιὰ περιφρόνησι πρὸς κάθε τι τὸ αἰσθησιακό. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι βλέπουν τὰ πάντα μέσα ἀπὸ τὸ αἴσθημα κι' ὅτι ἐξιδανικεύουν τὸ ἄτομο ποὺ προκάλεσε τὴν προσοχή τους. Οἱ πρῶτοι σταματοῦν στὴ μορφολογικὴ διάπλασι. Οἱ δεύτεροι ἀναζητοῦν κάτι τὸ λιγώτερο ὑλικὸ πίσω ἀπ' αὐτήν. Οἱ πρῶτοι γοητεύονται ἀπὸ ἕνα καλλίτερο σῶμα. Οἱ δεύτεροι συγκινοῦνται περισσότερο ἀπὸ ἕναν ἀναστεναγμὸ ἢ ἕνα μελαγχολικὸ βλέμμα κλπ. Οἱ πρῶτοι ξέρουν τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ τὸν πόθο τους καὶ ζητᾶνε τὴν ἄμεση ἱκανοποίησι. Οἱ δεύτεροι δὲν ἔχουν συγκεκριμένη ἐπιδίωξι καὶ γι' αὐτὸ ἡ παρόρμησί τους εἶναι λιγώτερο ἐπιτακτική.

Στοὺς τελευταίους, ἄλλοτε ὑπερισχύει ἡ φαντασία κι' ἄλλοτε ἡ λογικὴ κρίσι. Στὴν πρώτη περίπτωσι, τὸ ὂν ποὺ βλέπουν εἶναι ἕνα ἁπλὸ κίνητρο, ποὺ ξυπνάει τὴ φαντασία τους καὶ τὴν σπρώχνει στὶς πιὸ ἀπίθανες ὀνειροπολήσεις. Στὴ δεύτερη, μόνο μιὰ διανοητικὴ ἕλξι μπορεῖ νὰ τοὺς παρασύρη εἴτε στὸν ἔρωτα εἴτε στὴν ἀπιστία. Τὰ αἰσθησιακὰ καὶ συναισθηματικὰ κίνητρα παίζουν δευτερεύοντα ρόλο.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, κάθε παρόρμησι ν' ἀγαπήσωμε εἶναι καὶ παρόρμησι στὴν ἀπιστία. Ὁ ἐνστικτώδης τύπος συγκινεῖται ἀπὸ τὴ μορφὴ καὶ δὲ ζητάει τίποτα ἄλλο πίσω ἀπ' αὐτήν. Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ρέπει περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους στὴν ἀπιστία. Δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἐκλεκτικότητα. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν θέλγει εἶναι ἡ ποικιλία τῶν συγκινήσεών του, δηλαδὴ ἡ ἀλλαγή. Διαλέγει συνήθως τύπους ποὺ τοῦ μοιάζουν. Ὁ συναισθηματικὸς τύπος παθαίνει περισσότερο γιὰ τὴν ἀγάπη παρὰ γιὰ τὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖο τὴν ἐντοπίζει. Δημιουργεῖ πρόθυμα αὐταπάτες καὶ παρασύρεται χωρὶς ἀντίδρασι ἀπ' αὐτές. Θέλει νὰ νομίζη διαρκῶς πὼς ἀγαπάει. Οἱ ἀγάπες του, ὅμως, εἶναι συνηθέστερα ἐπιπόλαιες καὶ κάποτε ἀσύστατες. Ὁ ἐγκεφαλικὸς τύπος, τέλος, ἀγαπάει μόνον ὅταν μπορῆ νὰ θαυμάση. Συχνὰ μάλιστα κάνει σύγχυσι ἀνάμεσα στὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν ξεκαθαρισμένοι κι' ἀπόλυτοι τύποι σὰν αὐτοὺς ποὺ προσπαθήσαμε νὰ περιγράψωμε. Ἡ ζωὴ ἀρέσκεται στὰ κράματα. Τὸ ζωῶδες στοιχεῖο, τὸ συναισθηματικὸ καὶ τὸ πνευματικὸ ὑπάρχουν σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ σὲ διαφορετικὴ ἀναλογία στὸν καθένα. Καθένα ἀπ' αὐτὰ ζητάει τὴν ἰδιαίτερη ἱκανοποίησί του στὸν ἔρωτα. Καθένα μπορεῖ, λοιπόν, νὰ μᾶς παρακινήση στὴν ἀπιστία.

Πολλοὶ σύγχρονοι γιατροὶ λένε πὼς δὲν ὑπάρχουν ἀρρώστιες, ἀλλὰ μόνο ἄρρωστοι. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπιστία, ἀλλὰ μόνον ἄπιστοι σύζυγοι κι' ἄπιστοι ἐρωτευμένοι. Κάθε περίπτωσι ἀπιστίας εἶναι ἕνα φαινόμενο ξεχωριστὸ καὶ ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ κανένα ἄλλο.

Μέσα ἀπὸ τὸ χάος αὐτὸ τῶν ἀτομικῶν περιπτώσεων, μποροῦμε, ὡστόσο, νὰ ξεχωρίσωμε μερικὲς αἰτίες ποὺ τὶς συναντοῦμε πιὸ συχνὰ ἢ ποὺ ἡ ἐπίδρασί τους εἶναι πιὸ ἀποφασιστική. Ὁ δόκτωρ Μπρεμὸν ἀναφέρει τὶς ἀκόλουθες:

1) Ἔλλειψι ἐρωτικῆς ἁρμονίας μεταξὺ τῶν δυὸ συζύγων. Αὐτὴ ἡ ἔλλειψι ἁρμονίας μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ διαφορὰ ποσοτικὴ ἢ ποιοτικὴ τοῦ ἐρωτικοῦ δυναμικοῦ. Ὅλοι οἱ σύγχρονοι ψυχολόγοι ἀποδίδουν ἰδιάζουσα σημασία σ' αὐτὸ τὸν παράγοντα.

2) Ἰδιαίτερο κλῖμα τῶν ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων.

3) Συναισθηματικὲς ἢ αἰσθητικὲς ἀντιθέσεις.

4) Περιέργεια (πολὺ συχνὴ στὶς γυναῖκες).

5) Ματαιοδοξία.

6) Ἀνία.

7) Κόρος, ποὺ εἶναι τὸ κυριώτερο κίνητρο τῆς ἐπιθυμίας γιὰ ἀλλαγή.

8) Συνήθεια. Τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα γιὰ ἕναν ἄντρα ἢ μιὰ γυναῖκα εἶναι νὰ συνηθίσουν στὴν ἀπιστία. Ὅλοι τους οἱ δισταγμοὶ ἐξαφανίζονται ἀμέσως.

9) Ψυχικὴ διαστροφή.

10) Πόθος ἐκδικήσεως γιὰ μιὰ πραγματικὴ ἢ ὑποθετικὴ ἀπιστία τοῦ ἀγαπημένου προσώπου ἢ γιὰ λόγους ποὺ ἀναφέρονται στὸ χαρακτῆρα του, στὴ συμπεριφορά του κλπ. (Πόσες γυναῖκες δὲν ἐκδικήθηκαν τὸν ἄντρα τους γιὰ ἕναν κακὸ λόγο ποὺ τοὺς εἶπε, προδίδοντάς τον μ' ἕναν ἄλλον!)

11) Ἔλλειψι αὐτοπεποιθήσεως. Πολλοὶ δὸν Ζουὰν ἢ Μεσσαλίνες αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ πιστοποιοῦν διαρκῶς στὰ ἴδια τους τὰ μάτια τὶς ἐρωτικές τους ἱκανότητες.

12) Τὸ παράδειγμα (ἰσχυρότατο κίνητρο).

13) Στιγμιαῖες λιποψυχίες (συχνὲς στὶς γυναῖκες).

14) Ἀπρόοπτες ἀντιδράσεις, ποὺ ὀφείλονται σὲ μιὰ τυχαία συνάντησι, σ' ἕνα ἀσυνήθιστο περιστατικό, σὲ μιὰ ἰδιαίτερη παρόρμησι κλπ.

15) Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς. Μερικὰ ἐπαγγέλματα προδιαθέτουν περισσότερο στὴν ἀπιστία.

16) Διάφοροι ἀστάθμητοι παράγοντες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γιατί προδίδουν οἱ γυναῖκες.

Τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα γιὰ ἕναν ἄνδρα ἢ μιὰ γυναῖκα εἶναι νὰ συνηθίσουν στὴν ἀπιστία.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ κέρδη

ΤΩΡΑ ποὺ ξανάρχεται Πρωτοχρονιά, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι, νὰ σᾶς ὑποβάλω σ' ἕνα μικρὸ «τέστ» — νὰ ποῦμε. Σᾶς ρωτῶ, λοιπόν: Ποιὰ ὁμοιότητα ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ ἡμερολόγιο καὶ στὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Ἀπαντῆστε μου, ντέ. Δὲ θὰ τὸ βρῆτε, ἂν δὲν σᾶς τὸ πῶ ἐγώ. Λοιπόν, ἡ ὁμοιότητα εἶναι ὅτι τρέχουν καὶ τὰ δύο. Ὅμως αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο μέρος τοῦ τέστ. Τὸ δεύτερο εἶναι τὸ ἑξῆς: Καλὰ ἡ ὁμοιότητα. Ἀλλὰ καὶ ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει ἀνάμεσά τους; Αἴ, αὐτὸ δὰ εἶναι ποὺ δὲ θὰ τὸ βρῆτε ὅσο καὶ νὰ σπᾶτε τὸ κεφάλι σας. Λοιπόν, ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι τὸ ἡμερολόγιο τρέχει πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐνῶ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ πίσω! (Αὐτὸ τὸ «τέστ» εἶναι δική μου παραγωγὴ καὶ ἀπαγορεύω τὴν ἀνατύπωσι χωρὶς τὴ γραπτὴ ἄδειά μου, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας).

Κι' ἔτσι, τώρα ποὺ ἔχω μπροστά μου τὸ ἡμερολόγιο τοῦ καινούργιου χρόνου ποὺ μᾶς ἔρχεται, τὸ μυαλό μου βάζει τὴν ὄπισθεν, γυρίζει σὲ κάτι περασμένες πρωτοχρονιὲς καὶ τραβάει παληὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὸ τσουβάλι τῶν ἀναμνήσεων. Καὶ θυμᾶμαι...

★

Θυμᾶμαι... εἶναι πόσα χρόνια ἀλήθεια; Ὀχτώ, ἐννέα, μπορεῖ κι' ἐννιάμισυ. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχα ἕναν κάποιο αἰσθηματικὸ δεσμὸ μὲ τὴ Βάσω. Μάλιστα τότε ἦτανε καὶ φρέσκος αὐτὸς ὁ δεσμός, τεσσάρων ἢ πέντε μηνῶν, μπορεῖ καὶ πεντέμισυ. Ἡ δὲ Βάσω ἦτανε μιὰ νόστιμη κοπέλλα, μὲ φλογερὰ μάτια, τῆς ἄρεσαν δὲ πολὺ ἐκτὸς ἀπὸ μένα, οἱ σοκολάτες, καὶ νὰ τὴν πηγαίνω παντοῦ μὲ ταξί, ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴ μιὰ γωνία στὴν ἄλλη, ποὺ λέει ὁ λόγος. Εἶχα καλοὺς σκοποὺς γιὰ δαύτη. Καὶ ποὺ λέτε, λοιπόν, ἡ μιὰ μέρα φέρνει τὴν ἄλλη, ὁ ἕνας μῆνας τὸν ἄλλον κι' ὁ τελευταῖος τὴν πρωτοχρονιά. Ὑποχρέωσι, εἶχα μὰ καὶ χαρὰ μεγάλη, νὰ τῆς κάνω ἕνα ὄμορφο δῶρο, ἀνάλογο μὲ τὶς δυνάμεις μου πάντα. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τῆς προσφέρω κάτι ἀκριβό, μὰ ὅλα μου τὰ περισσεύματα μοῦ τὰ εἶχαν φάει τὰ σοκολατάκια καὶ τὰ ταξιά. Ὅμως δὲν ἔχει σημασία ἡ ἀξία τοῦ δώρου, λένε —τρομάρα νὰ τοὺς ἔρθη αὐτουνῶν ποὺ λένε— ὅσο ἡ χειρονομία. Διάλεξα, λοιπόν, μιὰ φιγουράτη τσάντα, μαύρη σὰν τὰ μάτια τῆς Βάσως καὶ μὲ χρυσὸ —δηλαδὴ ἐπίχρυσο— κούμπωμα. Ἔκανα καὶ μιὰ ἄλλη χειρονομία: Εἶπα καὶ κάρφωσαν ἀπάνω κι' ἕνα κεφαφαλαῖο Β καλλιγραφικά, κι' ἐκεῖνο χρυσό, δηλαδὴ ἐπίχρυσο. Καὶ μοῦ τὴ συσκεύασαν σ' ἕνα κομψότατο κουτί, δεμένο μὲ κορδελλίτσα. Καὶ παραμονὴ βράδυ ποὺ ἀνταμώσαμε, ἤμουνα ὅλος χαρά, γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ θάκανε ἡ Βάσω ὅταν θάπαιρνε τὸ δῶρο μου. Μὲ πρόφτασε, ὅμως, ἐκείνη. Μὲ τὸ πρῶτο «καλησπέρα» μοῦ δίνει, μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ ἀνωτέρας ποιότητος, ἕνα πακεττάκι:

— Τὸ δῶρο σου, χρυσό μου.

— Καὶ τὸ δικό σου, ἀγάπη μου.

Κι' ἐνῶ ἐκείνη ἄνοιγε τὸ δικό της, ἄνοιγα κι' ἐγὼ τὸ πακεττάκι μου. Ἆ! Τί λεπτὸ δῶρο! Μέσα σ' ἕνα χαριτωμένο κουτάκι, ἦταν ἑκατὸ ἐπισκεπτήρια μὲ τ' ὄνομά μου: «ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ΤΣΙΡΠΟΣ — Ἀθῆναι». Μὲ γράμματα μπλέ, ἀνάγλυφα. Συγκινήθηκα μὲ τὴν εὐγενικιά της σκέψι.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου, τῆς εἶπα. Οὔτε μποροῦσα νὰ φανταστῶ τέτοιο πρωτότυπο δῶρο...

Στὸ μεταξύ, ἔχει ἀνοίξει κι' ἐκείνη τὸ κουτὶ κι' ἔχει βγάλει τὴν τσάντα. Καὶ ἀνοίγει καὶ τὴν τσάντα καὶ κυττάζει προσεκτικὰ μέσα, σὰν νὰ ψάχνη νὰ βρῆ κάτι.

— Σοῦ ἀρέσει, ἀγάπη μου; τὴ ρωτῶ.

— Ὄμορφη εἶναι. Ἀλλὰ γιὰ πές μου κάτι, Μέμνο. Αὐτὸ τὸ δῶρο εἶναι γιὰ τὴν πρωτοχρονιὰ ἢ γιὰ τὴν ἑορτή μου;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησι μὲ ξάφνιασε.

— Δηλαδή... Βασούλα... δὲν καταλαβαίνω. Τί ἐννοεῖς;

— Μά, χρυσέ μου, αὔριο εἶναι πρωτοχρονιά, ἔτσι; Ἀλλὰ εἶναι καὶ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἔτσι;

— Ναί, ἔτσι νομίζω. Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει;

— Μεγάλη, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆς! Δὲ μοῦ λές, Μέμνο, ἂν δὲ μ' ἔλεγαν Βάσω καὶ μ' ἔλεγαν ἀλλοιῶς, Ἑλένη, Μαρίκα, Εἰρήνη ἢ Κατερίνη νὰ ποῦμε, θὰ μοῦκανες δῶρο στὴν ἑορτή μου ἢ ὄχι;

— Φυσικῷ τῷ λόγῳ.

— Θὰ μοῦκανες καὶ τὴν πρωτοχρονιά;

— Φυσικῷ τῷ λόγῳ.

— Λοιπόν, ἡ τσάντα γιὰ τί εἶναι; Γιὰ τὴν πρωτοχρονιὰ ἢ γιὰ τὴν ἑορτή μου; Ὄχι, γιὰ νὰ ξέρω.

— Μά... καὶ γιὰ τὰ δύο!

— Ἆ! Ὥστε ἔτσι. Μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια, κατὰ τὸ λεγόμενον!

Καὶ μίλαγε, μωρὲ παιδί μου, μ' ἕνα πάθος ποὺ οὔτε μποροῦσα νὰ τὸ φανταστῶ. Σὰν νὰ τὴν εἶχα θίξει στὰ πιὸ ἱερά της αἰσθήματα.

— Δηλαδή, τί ἐννοεῖς Βάσω;

— Ἐννοῶ, κύριε Μέμνο, ὅτι ὤφειλες νὰ μοῦ κάνης δυὸ δῶρα. Ἕνα γιὰ τὴν πρωτοχρονιὰ καὶ ἄλλο γιὰ τὴν ἑορτή μου. Γιατὶ εἶναι δυὸ πράγματα ξεχωριστά. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἀγνοεῖς τὰ στοιχειώδη! Δὲν ἔχεις καθόλου τάκτ.

— Μὲ συγχωρῆς, Βάσω. Ἀλλὰ τοῦ χρόνου...

— Οὔ... τοῦ χρόνου! Ὡς τοῦ χρόνου...

Δὲν τελείωσε τὴ φρᾶσι της, ἀλλὰ κατάλαβα τί ἤθελε νὰ πῆ. Καὶ τοῦ χρόνου ἦταν τὴν ἄλλη μέρα! Ὅμως τί τὰ θέλετε. Κάτι ἔσπασε μέσα μου. Δὲ μποροῦσα νὰ βάλω στὸ νοῦ μου ὅτι ἡ Βάσω ποὺ τὴν λάτρευα καὶ τὴν ἐκτιμοῦσα ἦταν τόσο συμφεροντολόγα. Τέλος, ἔδωσε καὶ τὸ τελευταῖο χτύπημα:

— Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, κύριε Μέμνο, πῶς δίνεις μιὰ τσάντα ἔτσι; Δὲν ξέρεις τὸ ἔθιμο; Τὸ ἔθιμο εἶναι, ὅταν προσφέρουν μιὰ τσάντα, νὰ τὴν ἀσημώνουν κι' ὅλας. Βάζουν μέσα ἕνα χαρτονόμισμα. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἀγνοεῖς τὰ στοιχειώδη. Δὲν ἔχεις καθόλου τάκτ!

— Νὰ τὴν ἀσημώσω τώρα, Βάσω.

Ἔκανα νὰ βγάλω τὸ πορτοφόλι μου.

— Τώρα εἶναι ἀργὰ πιά. Τὸ βάζο ράγισε!

Καὶ ὄχι μόνο ράγισε, ἀλλὰ ἔσπασε κι' ὅλας τὸ ἴδιο βράδυ. Γιατὶ ἀγνοοῦσα τὰ στοιχειώδη. Ἐνῶ αὐτὴ τὰ ἤξερε καὶ ταχτοποιήθηκε ἀπέναντί μου μ' ἕνα μάτσο ἐπισκεπτήρια.

★

Θυμᾶμαι καὶ τὴ Τζούλια. Ὢ! ὄχι. Αὐτὴ ἦταν ἕνα λεπτὸ πλᾶσμα, μὲ πλεῖστα ὅσα ψυχικὰ χαρίσματα. Πρὸ παντὸς ἦταν ἀξιοπρεπὴς καὶ περήφανη, κυρίως στὸ βάδισμα. Ἀλλὰ καὶ βαθύτατα αἰσθηματική. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες φορὲς μοῦ εἶχε πῆ πὼς μ' ἀγαποῦσε καὶ πὼς ἤμουν ὁ μόνος ποὺ ἀγάπησε. Εἶχε ὅμως καὶ μιὰ ἀδυναμία: Ὅταν βαδίζαμε μαζὶ στὸ δρόμο, δὲν ἤθελε νὰ τὴν κρατῶ ἀγκαζέ, οὔτε καὶ νὰ δείχνω μιὰ ὁποιαδήποτε τρυφερότητα.

— Αὐτὸ δὲν τὸ συμπαθῶ, μοῦ εἶχε πῆ. Θέλω νὰ βαδίζουμε σοβαρά.

Καὶ βαδίζαμε. Καὶ βάδιζε μαζὶ καὶ ὁ δεσμός μας ποὺ κρατοῦσε κάμποσες μῆνες. Καὶ μπήκαμε στὸ Δεκέμβρη. Ἐκεῖ κατὰ τὰ τέλη του, περπατούσαμε ἕνα ἀπόγευμα στὴν ὁδὸ Σταδίου. Κάπου-κάπου στεκόμαστε καὶ θαυμάζαμε τὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ εἶχαν οἱ βιτρίνες. Ἔτσι σταθήκαμε καὶ μπροστὰ σὲ μιὰ βιτρίνα γεμάτη ἀντικείμενα ἀπὸ κεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ γυναῖκες. Ἐκεῖ ἡ Τζούλια μοῦ λέει:

— Τί ὄμορφη αὐτὴ ἡ πουντριέρα, Μέμνο.

— Ποιά, χρυσό μου;

— Νά, αὐτὴ μὲ τὸ τριαντάφυλλο μὲ τὰ ρουμπινάκια. Ἀριστοτέχνημα...

— Ναί, πραγματικὰ εἶναι ἀξιόλογη.

— Στάσου νὰ τὴν δῶ λίγο ἀκόμα...

Καὶ τίποτ' ἄλλο. Οὔτε ὑπαινιγμὸ κἂν νὰ τῆς τὴν ἀγοράσω. Τόσο ἀξιοπρεπὴς καὶ περήφανη ἦταν ἡ Τζούλια. Ἐγὼ ὅμως, τὸ σημείωσα. Ἔβλεπα στὰ μάτια της τὴ λάμψι τῆς ἐπιθυμίας, ποὺ εἶχε νὰ τὴν ἀποκτήση. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα μπῆκα στὸ μαγαζὶ νὰ ρωτήσω πόσο.

— Χίλιες ὀχτακόσιες! μοῦ εἶπαν.

— Χίλιες ὀχτακόσιες, εἴπατε;

— Μάλιστα, χίλιες ὀχτακόσιες.

— Χίλιες ὀχτακόσιες!...

Ξεροκατάπια. Κι' ἔπειτα ρώτησα:

— Γιατί τόσο ἀκριβά;

— Πρῶτα-πρῶτα ἔχει πολλὴ δουλειά, κι' ἔχει σαράντα ρουμπινάκια. Κι' ἔπειτα εἶναι μοντέλο.

— Δηλαδή;

— Δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὅμοια. Τὶς φέρνουμε κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ φέρνουμε πάντα ἕνα κομμάτι ἀπὸ κάθε εἶδος. Δὲ θὰ βρῆτε ἄλλη τέτοια οὔτε στ' ἄλλα μαγαζιά, οὔτε στὸ δικό μας. Αὐτὴ ἡ πουντριέρα δὲ ὀνομάζεται «Ρόδο τοῦ Ἰσπαχάν».

— Εὐχαριστῶ πολύ.

Γιὰ μένα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (ὅπως καὶ ἄλλες ἐποχὲς) χίλιες ὀχτακόσιες ἦταν ἕνα κάποιο σεβαστὸ ποσόν, τουλάχιστον γιὰ δῶρο. Δὲν εἶχα ὑπ' ὄψι μου νάδινα παραπάνω ἀπὸ τέσσερα κατοστάρικα, τὸ πολὺ πέντε γιὰ ν' ἀγοράσω μπονάμα τῆς Τζούλιας. Ἐπὶ τέλους, αὐτὴ τὴ δυναμικότητα εἶχα. Ἀλλὰ σκεπτόμουν τὴν ὑπέρτατη ἀγαλλίασι τῆς Τζούλιας τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τῆς παρουσίαζα τὸ «Ρόδο τοῦ Ἰσπαχάν». Θὰ μ' ἀγκάλιαζε καὶ θὰ μοῦλεγε:

— Μέμνο, τὸ δῶρο σου εἶναι ὑπέροχο!

— Ἀξίζεις πολὺ μεγαλύτερα, θὰ τῆς ἔλεγα ἐγώ.

Ὢ! ἄξιζε τὸν κόπο ἡ θυσία. Κι' ἔτσι ἀνέβαλα κάτι ποὺ σκόπευα νὰ δωρήσω στὸν ἑαυτό μου, ἔκανα καὶ κάτι ἄλλους συνδυασμοὺς καὶ συγκέντρωσα τὶς χίλιες ὀχτακόσιες. Καὶ παραμονὴ μεσημέρι, μὲ τὸ χρῆμα στὴν τσέπη, παρανουμαι πρὸς τὸ κατάστημα. Ἡ πουντριέρα δὲν εἶναι στὴ βιτρίνα. Ἴσως νὰ τὴν ἀπέσυραν στὸ ἐσωτερικό, λέω. Μπαίνω.

— Παρακαλῶ, ἤθελα ἐκείνη τὴν πουντριέρα ποὺ εἴχατε στὴ βιτρίνα, τὸ «Ρόδο τοῦ Ἰσπαχάν».

— Δυστυχῶς σᾶς ἐπρόλαβε ὁ κύριος! μοῦ δηλώνει ὁ ὑπάλληλος καὶ μοῦ δείχνει ἕναν κύριο ποὺ πλήρωνε στὸ ταμεῖο.

Ἦταν ἕνας κύριος μέχρι τριάντα ἐτῶν, ψηλὸς καὶ καλοντυμένος, ἀπὸ κείνους τοὺς κυρίους ποὺ οἱ γυναῖκες τοὺς βρίσκουν νόστιμους, δὲν καταλαβαίνω γιατί. Μὲ πολὺ θάρρος τὸν πλησίασα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἔπαιρνε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μοῦ παραχωρήσετε αὐτὴ τὴν πουντιέρα; Ξέρετε ἤρθα ἐπίτηδες γι' αὐτή, ἀλλὰ μὲ προλάβατε.

— Λυποῦμαι πολὺ κύριε, ἀλλὰ ἤδη τὴν ἀγόρασα.

— Μπορεῖτε ν' ἀγοράσετε μιὰ ἄλλη. Τὸ κατάστημα διαθέτει πλουσία συλλογή.

— Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ πρόκειται περὶ εἰδικῆς ἐπιθυμίας ἀγαπητοῦ προσώπου, μ' ἐννοεῖτε ὑποθέτω. Ἀμετάπειστος ὁ ἄτιμος. Κι' ἔτσι, μὲ πληγωμένη καρδιά, ἀγόρασα ἕνα καλὸ παριζιάνικο ἄρωμα. Κι' αὐτὸ συγκινεῖ.

Πραγματικά, ἡ Τζούλια ἐνθουσιάστηκε καὶ μοῦ εἶπε: «Εἶναι ὑπέροχο, Μέμνο. Τὸ ἄρωμα ποὺ μ' ἀρέσει». Εὐχαριστήθηκα. Καὶ ἡ Τζούλια ἀνοίγει τὴν τσάντα της νὰ βάλη τὸ ἄρωμα καὶ βλέπει τὸ ἄρωμα καὶ βγάζει μιὰ πουντριέρα νὰ πουντράρη τὴ μύτη της, ποὺ ἦταν λίγο γυαλιστερή.

— Τὸ «Ρόδο τοῦ Ἰσπαχὰν» κάνω ξαφνιασμένος.

— Ναί, Μέμνο. Τὸ εἶχα τόσο λαχταρήσει.

— Τζούλια πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω κάτι. Εἶχα πάει νὰ σοῦ τὸ ἀγοράσω ἐγώ, ἀλλὰ εἶχε ἤδη πουληθῆ.

— Ὢ! Μέμνο αὐτὸ εἶναι ὑπέροχο ἐκ μέρους σου. Ἡ σκέψη σου καὶ μόνο μὲ συγκινεῖ. Εἶναι τὸ ἴδιο, σὰν νὰ μοῦ τὴν ἀγόρασες.

— Ναί, Τζούλια ἀλλά... πῶς ἦρθε στὰ χέρια σου; Ποιός σοῦ τὴν προσέφερε;

— Ὁ θεῖος μου! ἀπαντᾶ μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου, ἀπὸ κεῖνα τὰ φυσικὰ ὕφη ποὺ παίρνουν οἱ γυναῖκες ὅταν λένε τὰ μεγάλα ψέμματα.

— Ὁ θεῖος σου; Καὶ ὁ θεῖος σου εἶναι ἕνας νέος ὡς τριάντα ἐτῶν, ψηλὸς μὲ μαῦρο μουστακάκι, καφὲ παλτὸ καὶ πράσινο κασκόλ;

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, Μέμνο. Μὲ προσβάλλεις.

— Μὰ αὐτὸς ἦταν ποὺ ἀγόρασε τὴν πουντριέρα. Τὸν εἶδα καὶ μάλιστα στὸ σῦ ζήτησα νὰ μοῦ τὴν μεταπωλήσῃ;. Ἔχεις τόσο νέο θεῖο;

— Θὰ ἦταν κάποιος ὑπάλληλός του. Τὸν ἔστειλε καὶ τὴν ἀγόρασε. Τί πιὸ ἁπλό;

— Μὰ ξέρεις, Τζούλια. Ὅταν τοῦ ἔκανα τὴν πρόταση, μοῦ εἶπε πὼς δὲ μποροῦσε γιατὶ ἐκτελοῦσε «ἐπιθυμία ἀγαπητοῦ προσώπου».

— Ἐννοοῦσε τὸ θεῖο μου. Εἶναι πολὺ ἀγαπητὸς στοὺς ὑπαλλήλους του. Ἀ! Μέμνο, ὅλα κι' ὅλα. Τέλειωσε ὑπαινιγμούς, δὲν ἐπιτρέπω. Μὴ χαλᾶς τὴ βραδυά μας.

— Ζητῶ συγγνώμην. ἀλλά...

— Ναί, καταλαβαίνω. Καὶ οἱοσδήποτε στὴ θέσι σου αὐτὴ τὴ σκέψι θἄκανε. ἐκ πρώτης ὄψεως. "Ὅμως σοῦ ἐξήγησα. Καὶ ἂν δὲν μὲ πιστεύῃς. νὰ πᾶμε στὸ θεῖο μου νὰ σοῦ τὸ πῇ κι' ὁ ἴδιος.

— Ὄχι, Τζούλια, εἶναι περιττόν. Σὲ πιστεύω.... Ἀλλὰ ποιός ὑπάλληλός του;

— Ποῦ θὲς νὰ ξέρω ποιόν ἔστειλε; Ὁ θεῖος μου ἔχει δώδεκα ὑπαλλήλους. Κάποιον ἀπ' ὅλους θἄστειλε. Θἄς νὰ πᾶμε νὰ ρωτήσωμε ποιόν, ἂν σ' ἐνδιαφέρῃ;

— Ὄχι. Θὰ ἦταν μικροπρεπές.

— Μέμνο, αὐτὴ ἡ κουβέντα ποὺ εἶπες εἶναι ὑπέροχη. Δείχνει τὸ ψυχικό σου μεγαλεῖο. Ἔλα νὰ φιληθοῦμε. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ δικό σου δῶρο. Ἔνα μπρελόκ γιὰ πορτ-μπονέρ. Θἄ σοῦ φέρῃ τύχη.

Ἀλλὰ τὸ καλύτερο δῶρο γιὰ μέσε: Τὸ ψυχικὸ μου μεγαλεῖο. Μὰ δὲν τὸ κατέτσε γιὰ πολύ. Δέκα μέρες ἀνωτερα. ἐκεῖ κατὰ τὸ σούρουπο, καὶ μάλιστα στὸ Ζάππειο.

Κρύφτηκα πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, γιὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῇ. Περίμενα πὼς καὶ πὼς νὰ ξημερώσῃ ἡ ἄλλη μέρα. Καὶ τὸ θράδυ ποὺ ἀνταμώσαμε τῆς εἶπα.

— Τζούλια. ἐχτὲς τ' ἀπόγεμα ποῦ ἤσουν;

— Στὸ σπίτι μου!

— Νομίζω ὅτι ἤσουν στὸ Ζάππειο.

— Πιό, ἀργά. ναί. Ἀλλὰ ἐσὺ μὲ ρώτησες ποῦ ἤμουν τ' ἀπόγεμα. Τί πιὸ ἁπλό; Εἶχε ἔρθει ὁ θεῖος μου στὸ σπίτι μ' ἕναν ὑπάλληλό του. Κι' ἔπειτα ὅταν ἦταν νὰ βγῶ, συνέπεσε νὰ φύγῃ κι' ὁ ὑπάλληλος καὶ μὲ συνόδεψε ὡς ἕνα σημεῖο. Τί πιὸ ἁπλό; Ἀ! Μέμνο! Δὲ σοῦ ἐπιτρέπω. Ἂν ὑποπτεύεσαι πὼς ἔχω κάτι μὲ κεῖνον ποὺ εἶδες, ἀπατᾶσαι. Ἂν εἶχα τίποτα μαζί του, δὲ θἄ μὲ κρατοῦσε ἀγκαζέ;

— Μά κι' ἐμένα δὲ μ' ἀφήνεις νὰ σὲ πιάσω ἀγκαζὲ κι' ὅμως κάτι ἔχεις μαζί μου. Αὐτός, δεσποινὶς Τζούλια, ἦταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ θείου σου, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὸ «Ρόδο τοῦ Ἰσπαχάν».

— Σοβαρῶς; Αἴ, λοιπόν, δὲν τὸ ξέρα! Ἀπὸ σένα τὸ μαθαίνω.

Μοῦ ἦρθε νὰ τὴν πνίξω.

— Τζούλια. φώναξα, αὐτὰ νὰ τὰ πουλᾶς ἀλλοῦ. Ἐδῶ πρόκειται περὶ φρικτῆς σκευωρίας.

— Ἀ! Μέμνο! Δὲ σοῦ ἐπιτρέπω...

— Τί λὲς ἐκεῖ. Καὶ εἶχα μιὰ σκαῦλα! Γειά σου Τζούλια. Καὶ χαιρετίσματα στὸ σεβαστό σου θεῖο. Νὰ σοῦ ζήσῃ καὶ τὸ «Ρόδο τοῦ Ἰσπαχάν»!

Μοῦ ἔμεινε ὅμως ἕνα κέρδος ἀπὸ τὴν περίπτωσι Τζούλιας, ἕνα δίδαγμα νὰ ποῦμε. Ὅτι, ὅταν ἡ φιλενάδα σας δὲν σᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ τὴν πιάνετε ἀγκαζὲ στὸ δρόμο, αὐτὸ σημαίνει πὼς ὑπάρχει κι' ἄλλος στὴ μέση. Κάτι τέτοια κέρδη τάχουν οἱ πρωτοχρονιές, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ «πορτμπονέρ».

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 778

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Κυκλοφορεῖ κάθε χρόνο κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές.—Βγῆκε νικητὴς σὲ πρόσφατες ἐκλογές.
2 Κάτι ποὺ ποθοῦν ὅλοι οἱ ὑπόδουλοι λαοί.
3 Χρονικὸ ἐπίρρημα τῆς δημοτικῆς — Ἐπώνυμο Ἕλληνος ποιητοῦ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου. — Ἔργον τοῦ Ζολά. — Σκορπᾶ τὸν τρόμο, ἰδιαίτερα στὸ ὡραῖο φύλο.
4 ... Λόϋ: παλαιὰ δόξα τοῦ κινηματογράφου. — Ζῶα χωρὶς ἴχνος ζωῆς.
5 Περιοχὴ τῆς Γερμανίας, γνωστὴ μας ἰδίως ἀπὸ τὰ περίφημα κρύσταλλά της.—Φαίνεται πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ τὴν... πατήσῃ.
6 Κατάργησις — Μεγάλη ἀναταραχή.
7 Τιμητικὸς τίτλος σ' εὐρωπαϊκὴ χώρα.
8 Ἕλλην δημοσιογράφος, ποὺ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ χρονογραφήματος (ἑπών.). — Θὰ σᾶς θυμίσῃ τὸν Ἰάσονα. — Ὁ καθένας.
9 Μιὰ τῶν αἰσθήσεων. — Σχετικὸ μὲ κάτι ἢ μὲ κάποιο ζήτημα. — Ἀριθμὸς μὲ γράμματα.
10 Θὰ σᾶς θυμίσῃ τὴν 4η Αὐγούστου — Ἄγγλος θαλασσοπόρος.
11 Κάθε ἄλλο παρὰ φυσιολογικά. — Τὸ διαδέχεται τὸ νυκτερινὸ σκοτάδι.
12 Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Τὴν εὐχόμαστε σὲ ὅλους χαρούμενη. — Νότα.
13 Ἀνδρικὸ ὄνομα, ποὺ συνηθίζεται πολὺ στὴν Ἀγγλία. —Στὸ χωρὶ ὁ αὐτὸ τῆς Μεσογείας ὁ Παπαφλέσσας πέρασε στὴν ἀθανασία.—Χλόη.
14 Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (δοτ. πληθ.).
15 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρ. πληθ.). — Ἔχει μικρὸ παρελθὸν καὶ μεγάλο μέλλον.
16 Ἥρως μυθικῆς ἐκστρατείας. — Ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ ἑνὸς ζεύγους. — Λαμπρὸ ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου μας.
17 Κάτοικοι ἀσιατικοῦ κράτους, ἀλλὰ καὶ ἀκώριστο ζευγάρι — Ἀφιξις στὸν κόσμο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ἔχει σχέσι μὲ τὸν μπόγια. —Προορίζεται γιὰ θεατάς.
2 Ἕνα ἀπὸ τὰ περιφημότερα διαμάντια, ποὺ ὑπάρχουν σήμερα στὸν κόσμο. — Τόπος ἱερός — Ἄρθρο (πληθ.).
3 Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἀπὸ τὸ 1929 μέχρι τὸ 1935. — Ρῆμα πολὺ γνωστὸ στὰ παιδιά, ἀγνωστο στοὺς γέρους. — Ἐμπνέει ποιητὲς καὶ καλλιτέχνες.
4 Πρόθεσις μπροστὰ σὲ φωνῆεν. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.). — Σχηματίζουν τὸ δεύτερο γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου. — Σύγχρονος Ἄγγλος συγγραφεύς.
5 Χρονικὸ ἢ τοπικὸ ἐπίρρημα, μπροστὰ σὲ φωνῆεν. — Ἐποχή — Πρόθεσις.
6 ... Μασεύ: κινηματογραφικὸ ἀστέρι. — Ἕλλην ποιητής, ποὺ γεννήθηκε στὴ Ζάκυνθο.
7 Πολεμικὴ κραυγή.— Ἰσχυρά. —Ἄρθρο.
8 Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.— Ἀρχικὰ ἑνώσεως νέων.—Ζῆ καὶ κινεῖται.—Ἄρθρο (πλ.).
9 Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀποτελοῦν μεγάλο κίνδυνο γιὰ τὰ ὑπόγεια — Συμπληρώνει ἀπαραιτήτως ἕνα χριστουγεννιάτικο δέντρο.
10 Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος. — Ἀρχικὰ ἀεροπορικῆς δυνάμεως. — Θεότης τῶν σταυρολέξων. — 103.
11 Μαῦρος ἢ ἄσπρος, εἶναι πάντως Μωαμεθανός. — Τὸ μικρὸ ὄνομα περιφήμου ντετέκτιβ. — 15.
12 Γεωμετρικὸ σχῆμα. — Ἑλληνικὸ ἀκρωτήριο.
13 Περιέχει ἀορίστιες (οὐδ.). Σπὸρ τῆς ἐποχῆς. — Ἀρχὴ ὑποθέσεων.
14 Μισὸ ζάρι. — Μονάδες τοῦ ἱππικοῦ. — 71. — Ὁλόκληρη.
15 Γυιὸς τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τῆς Αἰγυπτίας δούλης του Ἀγαρ. — Περίφημη Γαλλίδα τραγουδίστρια. — Καταπραΰνει τη δίψα.
16 Δὲν ἔχει μόνιμη κατοικία.— Ἀποτελοῦν μέρος τοῦ σώματός μας (ἔχομε δυό). — Σύνδεσμος μπροστὰ σὲ φωνῆεν.
17 Ὁ "Αγιος αὐτὸς βρίσκεται στὴ λεωφόρο Συγγροῦ. — Ἐπαναστάτης.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Ἡ λύσι τοῦ 777 στὴ σελ. 84

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ γυναῖκα τοῦ μπεκρῆ στὸν ἄντρα της:

— Ἐπιτέλους, μασκαρᾶ, σὲ βρίσκω... νάχης ἀγκαλιασμένη μιὰ κολῶνα!

— Μήπως ζηλεύεις. Καλλιόπη μου;...

★

Ὁ πατέρας προσπαθεῖ νὰ δώσῃ στὸ παιδί του γιὰ καταλάβῃ τὴ διαφορὰ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ τσιγκουνιᾶς. Τοῦ λέει λοιπόν;

— Ἂν θέλω νὰ πάρω κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ δὲν τὸ πάρω, αὐτὸ λέγεται οἰκονομία. Ἂν ὅμως δὲν ἀγοράσω στὴ μαμὰ σου κάτι ποὺ μοῦ ζήτησε, αὐτὸ λέγεται τσιγκουνιά!...

★

Κάνει πολὺ κρῦο στὴ σάλλα τοῦ θεάτρου.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε... Θὰ ξεπαγιάσουμε σ' αὐτὴ τὴ Σιβηρία!

— Κάνε λίγη ὑπομονή. Ἡ ἄλλη πρᾶξι παίζεται στὸ Μαρόκο!...

★

— Ἐπιασα τὴν κόρη μας νὰ φιλάῃ τὸν ταχυδρόμο! λέει ἡ κ. Εὐλαλία στὸν ἄντρα της.

— Τί ἠλίθιο κορίτσι! ἀπαντάει ἐκεῖνος. Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί διάλεξε τὸν ταχυδρόμο, ἀφοῦ ὑπάρχουν ὁ μπακάλης, ὁ μανάβης, ὁ φούρναρης. ποὺ τοὺς χρωστᾶμε τόσα λεφτά!...

★

— Κάνετε τὸ γαμήλιο ταξεῖδι σας;

— Ναί.

— Καὶ ποῦ εἶναι ἡ γυναῖκα σας;

— Δὲ μποροῦσε νἀρθῇ. "Επρεπε νὰ μείνῃ κάποιος στὸ μαγαζί.

★

— Ὁ ἄντρας μου εἶναι πρώτης τάξεως δικηγόρος. Παρασύρει τοὺς ἀκροατές του μὲ τὴν ἀγόρευσί του! Κερδίζει δὲ τόσα πολλά, ὥστε ἀγόρασε κι' αὐτοκίνητο.

— Τώρα πιά... δὲ θἀ παρασύρῃ μονάχα μὲ τὴν ἀγόρευσί του!..

★

— "Ερχεστε νὰ ζητήσετε δουλειά; Μὴ χάνετε ἄδικα τὸν κόπο σας, κύριε. Ἔχουν συγκεντρωθῆ στὰ γραφεῖα μας πάνω ἀπὸ χίλιες αἰτήσεις ἐργασίας.

— Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὲ προσλάβετε. Χρειάζεσθε κάποιον ποὺ ν' ἀπαντᾶη σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ γράμματα!...

★

"Ενας γιατρὸς λέει εἰρωνικὰ σ' ἕνα φίλο του δικηγόρο:

— Μ' ἀρέσει τὸ ἐπάγγελμά σας, γιατὶ μεταβάλλετε τοὺς ἀνθρώπους σὲ ἀγγέλους!

Κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντάει, ἀκόμη εἰρωνικώτερα:

— Ἀ, ὅσο γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου, ἐσεῖς οἱ γιατροὶ μᾶς περνᾶτε!...

Ὁ Καζαμίας τοῦ 1960

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Στὸν γνωστὸν τὸν Ὑδροχόον εἶναι ὁ ἥλιος τέ-
(τοιόν μήνα.
βροχερός, λοιπόν, ἀρχίζει νὰ μᾶς γίνεται ὁ χειμὼν
κι' ἐμφανῶς παρατηρεῖται, στὰ γωνιὰ καὶ στὴν
('Αθήνα,
πτῶσις τῆς θερμοκρασίας κι' ἄλλη...ἄνοδος τιμῶν!

★

Τοῦ μηνὸς τὴν ἕκτη μέρα καὶ κατὰ τὰ εἰωθότα,
εἰς ὁλόκληρον τὴν γῶραν ἑορτάζονται τά...Φῶτα
καὶ πιστεύει ἡ Ρωμηοσύνη, πὼς ὁ μήνας, ποὺ κυλᾶ,
γιὰ καμπόσους ἐργολάβους ἔγει...«φέξει» γιὰ καλά!

★

Πᾶνε κι' ἔργονται στὸ Ι.Κ.Α. πλεῖστοι ὅσοι ἠσφα-
(λισμένοι
ἀσθενεῖς καὶ ὁδοιπόροι κι' ἐν πολλοῖς ἐξαντλημένοι
καὶ παρ' ὅτι στό... σηκῶτι πόνους ἔγουνε μεγάλους.
παίρνουν ἀπ' τὰ 'Ιατρεῖα τσιροτάκια γιὰ τούς...
(κάλους!

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ Γενάρη ὁ καιρὸς κάπως ἀνοίγει
κι' ἀναγέλλονν' ἐξορμήσεις κι' ἐκδρομὲς ὁρειβατῶν.
τῶν λαγῶν καὶ τῶν τουγόνων καταγρεῖται τὸ κυνῆγι
κι' ἐξοκωνίζονται τὸ κῦμα τῶν... φοροκυνηγητῶν!

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Εἷς τὸ ζῴδιον 'Ιχθύων εἶναι ὁ ἥλιος, ὅπως
(πάντα
κι' ἡ τιμὴ τῆς μαριδούλας πιάνει, αἰσίως, τὶς
(τριάντα!

★

Δημουζίνες νέου τύπου πλημμυρίζουν τὰς 'Αθήνας
καὶ δὲ μένει ἀπὸ τὶς ρόδες... ἀσακάτευτος ἀστός,
ἔτσι, φίλοι ἀναγνῶστες, ὁ γωλὸς αὐτὸς ὁ μήνας
εἶναι γιὰ τοὺς 'Αθηναίους... κουτσοφλέξαρος σω-
(στός!

★

Τοῦ Τελώνου τὴν ἡμέραν ἑορτάζουμε καὶ πάλι
καὶ φουντώνουν, ὅσο πᾶνε, τῆς 'Απόκρηας οἱ μπάλ-
(λοι...
Τὰ «τσὰ-τσὰ» καὶ τὰ μπουζούκια κάνουν θραῦσι
(ἐντατική
καὶ πλουτίζουν οἱ γειροῦγοι καὶ οἱ... δοθοπεδικοί!
Μέγας οἶστρος Καρναβάλου πιάνει καὶ τὸν Τουρι-
(σμό μας
καὶ γιορτὲς καὶ μασκαράτες συνεγῶς διοργανώνει,
μὰ καὶ πάλι δὲν «καλύπτει» τὸν προϋπολογισμό μας
καὶ μὲ φόρους συνεγίζει τοὺς Ρωμηοὺς νά... ξε-
(γυμνώνῃ!

ΜΑΡΤΙΟΣ

Στὸν Κριὸν ὁ ἥλιος πάλι παραμένει σταθερὰ
κι' ὁ κριὸς μοσχοπουλιέται ὡς... ἀμνὸς στὴν
(ἀγορά!
Στοὺς λειμῶνες ξανανοίγουν τὰ μπουμπούκια καὶ
τὰ κλώνια
κι' ἔγουν... ἀνοιξι ὡρισμένοι μισθωτοὶ στά... παν-
(τελόνια!
Μετριάζεται τὸ κῦμα τῶν σφοδρῶν τουρτουρι-
(σμῶν,
οἱ πιστοὶ τῆς γώρας ἔγουν ἐπογὴ «Χαιρετισμῶν»
καὶ κυττάζοντας πολλοὶ τους στὰ οὐράνια ψηλά,
στὸν τιμάριθμό μας στέλνουν...γαιρετίσματα πολλά!
Εἰδικοὶ μετακαλοῦνται μετὰ πείρας καὶ σοφίας,
γιὰ νὰ μᾶς πουλήσουν γνώσεις περί...δονθοτοσοφίας
κι' ἔτσι οἱ ξένοι, ποὺ μᾶς δίνουν τὰ πολύτιμά τους
«φῶτα»
ἀμοιβὲς ἀδρὲς εἰσπράττουν καὶ περνοῦν «ζωὴ καί...
(κόττα»!
Οἱ δηλώσεις «'Ενιαίου» ἔγουν πιὰ κατατεθῆ
κι' ἔγει πλῆθος φρεσκοτάτων ἐνταλμάτων ἐκδοθῆ.
πσᾶγμα ποὺ προοιωνίζει, ὅτι θἀναι αὐτὸς ὁ Μάρτης
φοβερὸς «σακκουλογδύτης» κι' ἀσφαλῶς μεγάλος...
("γδάστης»!

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Εἷς τὸν Ταῦρον εἶναι ὁ ἥλιος καὶ ὁ ταῦρος
(φυσικὰ
στὰ γασάπικα πουλιέται πρὸς ἑξῆντα τὴν ὀκά!
Τῆς 'Ανοίξεως τὶς γάρες ψάλλουν ἔνθερμα καὶ
(οἱ κοῦκοι
κι' οἱ ἀστοὶ γράφουν παιᾶνες γιὰ τὸ ἀγγιναρο-
(κοῦκι!

★

Εὐωδιάζουν καὶ φουντώνουν διαρκῶς τ' ἀνθοκο-
(μεῖα
καὶ τὰ τρόλλεϋ φουντώνουν ἀπὸ τὴν πολυκοσμία...
Λόγω δὲ συνωστισμοῦ των τρομεροῦ κι' ἀσυνηθί-
(στου
ἔγουν ὅλοι οἱ συμπολίτες ἑορτὴν τοῦ... 'Ακαθίστου!

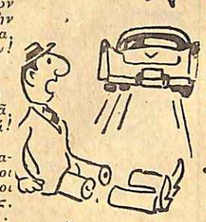

Τὸ «Ποὸ-πὸ» μιλᾶ γιὰ δῶρα ἀκριβὰ καὶ ζηλευτὰ καὶ οἱ φίλαθλοι, ποὺ κλαῖνε τὰ γαμένα τους λεφτά, στὸν Ο.Π.Α.Π. δὲ δίνουν βάσι καὶ τονίζουν ἐπι-
(μόνως,
ὅτι ὀρθῶς ἔγει γραφεῖα στὴν πλατεῖα τοῦ...Κλαυθμῶνος!

★

'Εορτάζεται τὸ Πάσγα, τοῦ Θωμᾶ ἡ Κυριακή,
ἐξορμήσεις, μετὰ ταῦτα, κάνουν οἱ ἐφοριακοὶ
καὶ σὰν ἅπιστοι Θωμαδες ἐρευνοῦν παντοῦ πιστά,
ὥσπου τὰ «τεκμήρια» σου νὰ τὰ βροῦν γειροπια-
(στά!

ΜΑΪΟΣ

Φτάνει ὁ Μάϊος ὁ μήνας μὲ τραγούδια, μὲ γαρές,
μὲ λουλούδια, μὲ στεφάνια, μὲ ἀγάπες φλο-
(γερὲς
κι' ἐπειδὴ παντοῦ καὶ πάντα βλέπεις ἔρωτες γο-
(γνίους,
ἐπιμένει, τέτοιο μῆνα, νάναι ὁ ἥλιος στοὺς Διδύ-
(μους!

★

Βελτιώσεις σημειώνει ὁ καιρὸς ὅσο πηγαίνει
κι' ὁ πολίτης... ὑπρελλάτος μέσ' στοὺς δρόμους
(συγνοβγαίνει,
γιατὶ κάνει κάθε μέρα τὴν ὀρθότατή του σκέψι,
ὅτι ὁ πίδαξ 'Ομονοίας ἀπειλεῖ νὰ τὸν μουσκέψῃ!

★

'Ωριμάζουνε τὰ φροῦτα καὶ καλοῦνται εἰδικοὶ
τῆς φρουτοσυσκευασίας νὰ μᾶς ποῦν τὴν τεγνική.
"Ηγουν ἔγουσ' ἐν 'Ελλάδι κάθε ξένος φιλασάκος
νὰ μᾶς πῇ καὶ νὰ μᾶς μάθῃ «πόσα ἀπίδια βάζει
(ὁ σάκκος»!

★

Τελειώνει ὁ μήνας Μάης, ὁ φαιδρὸς καὶ μυροφόρος
κι' ἐπιβάλλεται δεόντως κι' ἐπειγόντως νέος φόρος,
γιατὶ γάρις στὰ τερτίπια τοῦ Μαγιοῦ τὰ ἐρωτικὰ,
αὐξηθήκανε τὰ ἔργα τά... ἐγγειοβελτιωτικά!

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ποῦ εὑρίσκεται ὁ ἥλιος οἱ πολῖτες δὲν προσέ-
(γουν
γιατί, ἕνεκα τῆς ζέστης, σέ... σκιὲς οἱ πάντες
(τρέγουν.
τλὴν ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοὺς πτωγοὺς κι' ἀπη-
(μελημένους,
ποὺγουν γίνει ἀπ' τὶς στεροήσεις σὰν σκιὲς οἱ πιὸ
(πολλοί τους.
Κρουαζιέρα στὸ Αἰγαῖον ἑτοιμάζεται νὰ γίνῃ
καὶ φουντουνᾶ νοιώθει ἐντός του ὁ σινιόρε Μενεγ-
(κίνι,
γιατὶ μὲ τὴν κρουαζιέρα τοῦ Αἰγαίου τοῦ Πελάου,
ἑκατάντησε ὁ δόλος νάγῃ φήμην... Μενελάου!

★

Βγάζει ὁ τόπος μας κι' ἐφέτος ὑπεραφθονες ὀ-
(πῶσες;
ἀλλὰ φεύγουν κατ' εὐθεῖαν νι' ἄλλη γῆ καὶ γι'
(ἄλλες γώσες
καὶ νὰ πᾶς, Ρωμιέ μου, πρέπει στὸ Παρί, στὴ
(Μπόν, στὴ Ρόμα,
γιὰ νὰ δῇς τί γεῦσι ἔγει καὶ τὸ...μουσμουλο ἀ-
(κόμα!

★

Τὰ θαλόσσια τὰ μπάνια ξεφαντώνουν ὅσο πᾶνε,
τὶς καμπίνες πλείστοι ὅσοι οἰκανίζουν καὶ τουπανί-
κι' ἐξ αἰτίας τῶν ἀθρόων κι' ἀσυστόλων μπανι-
(σμάτων,
μελετᾶται νέος φόρος «δημοσίων... θεαμάτων»!

ΙΟΥΛΙΟΣ

Καίει ὁ ἥλιος ἀφορήτως, ὁ ἰδρὼς τρέγει πο-
(τάμι,
ἀπ' τὴ ζέστη λυώνει ἀκόμα καὶ τῶν δρόμων
(τὸ κατράμι
κι' οἱ καλοί μας ἐργολάβοι λίγη... πίσσα ξαναβρά-
(ζουν,
τὴν ὁποίαν, ἐννοεῖται, εἰς... γρυσὸν τὴν μεταφρά-
(ζουν!

★

'Απ' τὸ λόφο Φιλοπάππου σβύνει ὁ ἔρως ὁ κουφὸς
κι' ὁ ἀγαῖος γῶρος ὅλος «"Ηγος γίνεται καὶ Φῶς»
μὰ τὸ φῶς τῶν προβολέων εἶναι ἀπρόσφορον ἐν
(γένει
καὶ προστίθεται ἐπειγόντως κι' ὁ...φανὸς τοῦ Διο-
(γένη!

★

Γιὰ παράστασι «'Ορνίθων» τὸν Ε.Ο.Τ. τὸν πιάνει
(φούρια

καὶ μᾶς τὴν παρουσιάζει μὲ μπουζουκο-νταβαντού-
(ρια.
μὰ τὸ κάζο τὸ μεγάλο μετὰ βίας τὸ γλυτώνει
καὶ στόν... κόκκορα μοιραίως τὶς εἰσπράξεις τὶς
(φορτώνει!
Τὸ ἀλώνισμα τοῦ σίτου οἱ χωριάτες συντονίζουν
καὶ τὴν ὕπαιθρο τὴ χώρα φορατζῆδες... ἀλωνί-
(ζουν!
Κι' ἂν ὁ φόρος ἀμετρήτους γεωργοὺς ἐξαϋλώνη,
ἀπαντᾶ ὁ φοροεισπράκτωρ: «...ἡ φοράδα μέσ'
(στ' ἀλῶνι»!

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Στὴν Παρθένον παύει ὁ ἥλιος νἆν' ἐφέτος διαυ-
(γής,
γιατὶ γίνεται ἡ παρθένος ἡρωΐς ἀπαγωγῆς
καί, καθὼς πηγαίνει πλέον ἡ ἀπαγωγο-μανία,
στὰ Γυμνάσια θὰ μείνουν μόνον ἕδρες καί...θρανία!

★

Διανύει ὁ κόσμος μῆνα μελτεμιῶν καὶ πανσελήνων
κι' ἀνασαίνει καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀπόρων τῶν Ἑλ-
(λήνων,
γιατὶ μὲ τὸ σταφυλάκι τὴν τηλώνει ἀδρῶς κι' ἀ-
(πείρως
καὶ μὲ ὅλο του τὸ δίκιο ἑορτάζει τοῦ...Σωτῆρος!

★

Στὰ στερνά του φτάνει ὁ μῆνας μὲ τὶς τόσες εὐ-
(τυχίες,
μὲ τὶς αὖρες, μὲ τὰ φροῦτα, μὲ τὶς μυῖγες τίς...
(παχεῖες
κι' ὅλοι νοιώθουμε τὸ φόρο περισσότερο νὰ σφίγγη,
γιατὶ φεῦ! κι' ἀπὸ τὶς μυῖγες ἐννοεῖ νὰ βγάλη...
(ξύγκι!

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἀπὸ τὸν Ζυγὸν ὁ ἥλιος ποῦ καὶ ποῦ χαμογελᾶ
κι' ὁ ζυγὸς ὅλες τὶς ὧρες μᾶς γελᾶ μὲ τά...
(κιλὰ
κι' ὅλο πέφτει ὁ κόσμος θῦμα τῶν καινούργιων
(τῶν σταθμῶν,
λόγῳ τοῦ ἀναποτρέπτου... στρογγυλεύματος τιμῶν!

★

Ξαναφεύγουν οἱ τουρίστες μὲ τὰ μούσια καὶ τὰ
(γένεια
καὶ μὲ τὰ πουκαμισάκια τὰ φτηνὰ κι' ἀλατζαδένια...
Καὶ τὴ γύμνια τους κυττῶντας, ἀσφαλῶς θὰ θυ-
(μηθῆσης,
ἀφοῦ κάνει ὁ Τουρισμός μας τέτοιες ξένες... «ἐ-
(πενδύσεις»!

★

Στὰ Μεσόγεια ὁ τρύγος ἔχει ἀρχίσει γιὰ καλά,
ὑπαλλήλους καὶ τεχνῖτες πάλι ἡ Πάουερ σχολᾶ
καὶ παρ' ὅ,τι αὐξάνει πάλι τὶς τιμὲς εἰσιτηρίων,
τὰ ὀχήματά της ἔχουν ὄψιν, ναί, πατητηρίων!

★

Τὸ δελτίον ἀναφέρει πτῶσιν τῆς θερμοκρασίας
καὶ στερούμενος ὁ κόσμος σχετικῆς ἐνδυμασίας
συνεχίζει, κατ' ἀνάγκην, τὸ βιολὶ τῶν «γυρισμά-
(των»,
γιατὶ αὐξάνονται οἱ φόροι κι' οἱ δασμοὶ τῶν...ὑφα-
(σμάτων!

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Στὸν Σκορπιὸν ὁ ἥλιος εἶναι λίαν μελαγχολικὸς
καὶ τὸ κρύο μᾶς δαγκώνει σάν...σκορπιὸς
(πραγματικός.
Πλημμυρίζουν δρόμοι, σπίτια μέσ' τὸ Ἄστυ τὸ
(κλεινὸν
κι' ἄνευ περιττολογίας,
ἑορτάζει τὸ κοινὸν
τῆς Ὁσίας... Πελαγίας!

★

Τὰ καλοριφέρ τους σπεύδουν, ὅσοι ἔχουν, νὰ τ'
(ἀνάψουν,
ἡ πετρελαιοσομπίτσες νὰ φουντώσουν ὅλοι πλέον
κι' οἱ ἁρμόδιοι δηλώνουν, ὅτι, ἐντὸς μηνός, θὰ
(σκάψουν
καὶ πηγὲς θ' ἀναζητήσουν ἐγχωρίων... πετρελαίων!

★

Μὲ γιορτὲς καὶ μὲ τραγούδια, μὲ προπόσεις καὶ μὲ
(γέλια,
δοκιμάζουν οἱ μπεκρῆδες τὰ καινούργια τὰ βαρέλια!
Συνεχίζουν κι' οἱ Μεγάλοι τὴν «καλὴ τὴ θέλησί
(τους»
κι' ὅλο βάζουνε νεράκι στὸ ἀψύτατο... κρασί τους,
πρᾶγμα πού, ἀναμφιβόλως, τὶς ἐλπίδες μας ἐντείνει
πὼς δὲν πρόκειται ὁ Κόσμος... «σῶσμα» γρήγορα
(νὰ γίνη!

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Τέλος ἔρχονται κι' οἱ μῆνες τῶν ἀπείρων ἑορτῶν,
τῶν εὐχῶν τῶν διαπύρων, τῶν καρτῶν τῶν
(γιορτασίμων
καὶ σχεδὸν ὅλο τὸ «δῶρο» τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν
ἀφαιρεῖται μὲ «κρατήσεις» καὶ μὲ «τέλη... χαρτο-
(σήμων»!

★

Λήγει πιὰ καὶ τὸ Ἑξῆντα, ποὺ μᾶς ἦρθε σὰ Μεσ-
(σίας
καὶ μᾶς φεύγει τὴν ἡμέραν τῆς... Μελάνης τῆς
(ὁσίας,
ἐπειδὴ κι' αὐτὸς ὁ χρόνος μᾶς ταράζει στὰ δεινὰ
καὶ γεμᾶτος εἶναι, μᾶλλον, μὲ «σημεῖα... μελανά»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

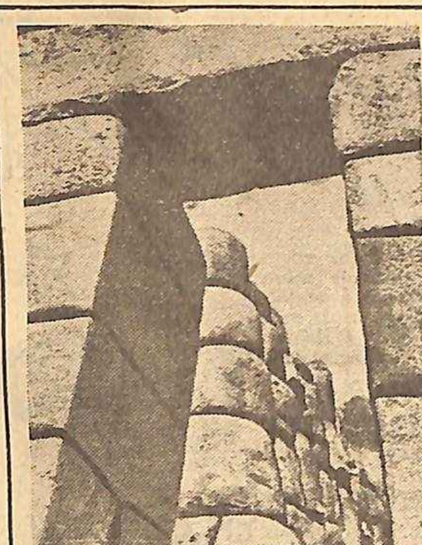

Τὸ φρούριο Σακσαβαμάν, ποὺ εἶναι φτιαγμένο μὲ μεγάλους ὀγκολίθους, χωρὶς συνδετικὴ ὕλη μεταξύ τους, ὅπως τὰ παληὰ πελασγικὰ τείχη. Ὑπολογίζεται ὅτι χτίστηκε 1500 — 2000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

Ἕνας Κρητικὸς ΣΤΟΥΣ ΙΝΚΑΣ

Ἡ «αὐτοκρατορία τοῦ ἡλίου» θὰ φανερώση τὸ μυστικό της;

Πλησιάζει ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ νοτιοαμερικανικὴ ἤπειρος θὰ μᾶς φανερώση τὸ μυστήριο τῶν Ἴνκας, ἕνα μυστήριο ποὺ τὸ φυλάει ζηλότυπα ἀπὸ τέσσερις καὶ πλέον αἰῶνες; Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι μιὰ ἀμερικανικὴ ἀποστολὴ ἀνακάλυψε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ κοντὰ στὸ Πίσκο (Περοῦ) μιὰ πόλι, ποὺ φαίνεται ὅτι ἔχει ἡλικία πάνω ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια. Οἱ ἐπιστήμονες τῆς ἀποστολῆς ἀνακοίνωσαν, ἐξ ἄλλου, ὅτι βρίσκονται ἐπὶ τὰ ἴχνη κι' ἄλλων μυθικῶν πόλεων τῆς «αὐτοκρατορίας τοῦ ἡλίου», στὶς ζοῦγκλες τοῦ Ἀμαζονίου.

Ἡ «αὐτοκρατορία τοῦ ἡλίου» εἶχε ἱδρυθῆ 1500 περίπου χρόνια πρὸ Χριστοῦ καὶ περιλάμβανε τὸ Περοῦ, τὴν Κολομβία, τὸν Ἰσημερινό, τὴ Βραζιλία, τὴ Βολιβία, τὴν Ἀργεντινὴ καὶ τὴ Χιλὴ κι' ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ποὺ εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος.

Στὴν ἀπέραντη αὐτὴ αὐτοκρατορία, ἡ φτώχεια κι' ἡ δυστυχία ἦταν ἄγνωστες. Ὅλοι ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Οἱ Ἴνκας, ὅμως, δὲν εἶχαν ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς κι' αὐτὸ τοὺς εἶχε κάμει ἀνεπιτήδειους στὸν πόλεμο. Ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστους προνομιούχους, ἡ μεγάλη μᾶζα τοῦ λαοῦ ἀγνοοῦσε τὴ χρῆσι τῶν ὅπλων. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ ἔκαμε τὴν ἀπέραντη αὐτὴ αὐτοκρατορία νὰ σωριαστῆ σ' ἐρείπια, μόλις ἐμφανίστηκαν οἱ Ἰσπανοὶ κονκισταντόρες. Αὐτὸ ἔγινε τὸ 1531, τριάντα πέντε περίπου χρόνια μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τὸν Κολόμβο. Ἕνας φιλόδοξος Ἰσπανὸς ἀξιωματικός, ποὺ βρισκόταν στὸν Παναμᾶ, ὁ Φραγκῖσκος Πιζάρρο, σκέφτηκε, ξαφνικά, νὰ κατακτήση τὸ Ἐλδοράδο (τὴ «χώρα τοῦ χρυσοῦ»). Οἱ σύντροφοί του στὴν παράτολμη ἐπιχείρησί του ἦταν μόνο 187! Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ 187 ἄνθρωποι κατέλυσαν μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία τὴν ἀπέραντη «αὐτοκρατορία τοῦ ἡλίου». Τὸ μεγάλο πλεονέκτημά τους ἦταν τὰ πυροβόλα ὅπλα τους καὶ τὸ ὅτι οἱ ἀτσαλένιες πανοπλίες τους τοὺς προστάτευαν ἀπὸ τὰ βέλη καὶ τὰ δόρατα τῶν ἐχθρῶν τους, ἔτσι ποὺ φαίνονταν σὰν ἄτρωτοι. Οἱ Ἴνκας, λοιπόν, τοὺς εἶδαν σὰν θεοὺς κι' ὑποτάχθηκαν σ' αὐτούς.

Ὁ Πιζάρρο ἔπιασε τότε τὸ βασιλιᾶ τῶν Ἴνκας Ἀταχουάλπα καὶ τὸν φυλάκισε. Γιὰ νὰ τὸν σώσουν, οἱ ὑπήκοοί του προσφέρθηκαν νὰ δώσουν στὸν κατακτητὴ ὅλους τοὺς θησαυροὺς ποὺ βρίσκονταν στοὺς ναοὺς καὶ τὰ παλάτια τους. Πραγματικά, μεγάλα καραβάνια ξεκίνησαν ἀμέσως ἀπὸ ὅλες τὶς χῶρες τῆς αὐτοκρατορίας, μεταφέροντας χρυσάφι, ἀσῆμι καὶ πολύτιμα πετράδ α.

Ἀλλ' ὁ Πιζάρρο, ποὺ ἦταν καχύποπτος, φοβήθηκε πὼς οἱ Ἴνκας ἔκαμαν αὐτὴ τὴν πρότασι γιὰ νὰ κερδίσουν καιρὸ καὶ νὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ συγκεντρώσουν τὶς δυνάμεις τους. Πρόσταξε τότε νὰ στραγγαλίσουν τὸν Ἀταχουάλπα.

Ἡ εἴδησι τοῦ θανάτου του ἁπλώθηκε μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀστραπῆς σ' ὅλη τὴν αὐτοκρατορία. Κι' οἱ χιλιάδες τῶν καραβανιῶν σταμάτησαν ἀμέσως ἐκεῖ ποὺ βρίσκονταν. Οἱ Ἴνκας δὲν εἶχαν πιὰ λόγο νὰ πᾶνε τὸ χρυσάφι τους στοὺς κατακτητές. Καί, γιὰ νὰ μὴν πέση στὰ χέρια τους, τῶθαψαν μέσα στὴ γῆ.

Οἱ παληοὶ θρῦλοι ἀναφέρουν ὅτι ἀπὸ κάθε καραβάνι ὁρίστηκαν μὲ κλῆρο 5—10 ἄνθρωποι, ποὺ ἔκρυψαν τοὺς θησαυρούς. Ξαναγύρισαν ὕστερα κοντὰ στοὺς συντρόφους τους καὶ δέχτηκαν πρόθυμα νὰ θανατωθοῦν, γιὰ νὰ μὴ μπορέση κανεὶς ποτὲ νὰ φανερώση στοὺς Ἰσπανοὺς τὶς κρύπτες τῶν θησαυρῶν.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ γιὰ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κοῦρζο, τῆς πρωτευούσας τῆς «αὐτοκρατορίας τοῦ ἡλίου». Ὅταν ὁ Πιζάρρο ἔφτασε ἐκεῖ, δὲ βρῆκε παρὰ ἐλάχιστο χρυσάφι. Οἱ Ἰσπανοὶ τιμώρησαν κατόπιν τοὺς Ἴνκας, χύνοντας ποτάμια ἀπὸ αἷμα. Ἀλλὰ δὲν κατάφεραν ποτὲ νὰ μάθουν τὸ μυστικό τους.

Ἀποζημιώθηκαν, ὡστόσο, μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὶς περιπέτειες καὶ τοὺς κινδύνους αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας. Γιατί, μ' ὅλο ποὺ οἱ Ἴνκας ἔκρυψαν τὸ μεγαλύτερο μέρος του, βρῆκαν δεκαπλάσιο τουλάχιστον χρυσάφι ἀπὸ ὅσο κυκλοφοροῦσε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. Ἀλλὰ πλήρωσαν ἀκριβὰ τὴ μεγάλη κατάκτησί τους. Οἱ δυὸ ὑπαρχηγοὶ τοῦ Φραγκίσκου Πιζάρρο ἦταν ὁ ἀδελφός του Γκοντζάλες κι' ὁ Ντιέγκο ντὲ Ἀλμάγκρο. Ὁ Πιζάρρο, ποὺ ἦρθε σὲ σύγκρουσι μὲ τὸ δεύτερο ἀπ' αὐτούς, διέταξε νὰ τὸν στραγγαλίσουνε. Ἀλλ' ὁ γυιὸς τοῦ Ἀλμάγκρο σκότωσε ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια τὸν Πιζάρρο μέσα στὸ ἀνάκτορό του τῆς Λίμας. Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό, ὅμως, ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Γκοντζάλες Πιζάρρο, ποὺ τὸν ἀποκεφάλισε. Ἀλλὰ κι' ὁ Γκοντζάλες Πιζάρρο εἶχε ἀργότερα τὴν κακὴ ἔμπνευσι νὰ ἐπαναστατήση ἐναντίον τοῦ Ἰσπανοῦ διοικητοῦ κι' ἔχασε τὸ κεφάλι του.

Ἀνάμεσα στοὺς ἀρχαίους «κονκισταντόρες» ποὺ ἀκολούθησαν τὸν Πιζάρρο, ἦταν κι' ἕνας Κρητικός, ποὺ μνημονεύεται ὡς «Πέτρος ὁ Χανιώτης» (Πέντρο ντὶ Κάντια). Ἡ παράδοσι ἀναφέρει γι' αὐτὸν πώς, ἀφοῦ κατέχτησε κι' ἔκαψε δέκα πόλεις τῶν Ἴνκας, ἀφιέρωσε κατόπιν στὴν Παναγία δέκα ὁλόχουσες λυχνίες γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ.

Ὡς τώρα ἔχουν ὀργανωθῆ πολλὲς ἀποστολὲς γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν θησαυρῶν τῶν Ἴνκας, ποὺ εἶναι σκορπισμένοι σ' ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς νοτιοαμερικανικῆς ἠπείρου. Ὅλες σχεδὸν ἔδωσαν θετικὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλ' οἱ ἐξερευνητὲς ἀνακάλυψαν μεμονωμένους θησαυρούς, ποὺ ἡ ἀξία τους ἦταν περιωρισμένη. Ἡ τελευταία ἀμερικανικὴ ἀποστολὴ ἀπέδωσε, ὅμως, πιὸ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα καὶ φαίνεται πὼς γρήγορα θ' ἀνακαλυφθοῦν οἱ παληὲς πόλεις κι' οἱ θησαυροὶ τῶν Ἴνκας.

Οἱ πρῶτες κυρίες ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΛΙΝΑ ΤΣΑΛΔΑΡΗ: Ἡ πρώτη ὑπουργίνα τῆς Ἑλλάδος

— ΛΟΙΠΟΝ, κυρία μου, εἴσαστε τότε στὴ Σκόπελο, ἐξόριστοι. Ὁ πατέρας σας, ὁ μετέπειτα σύζυγός σας Παναγῆς Τσαλδάρης, καὶ σεῖς. Καὶ κάποιο βράδυ...

Ἡ γηραιὰ οἰκοδέσποινα δὲν ἀπαντᾶ. Ἀφίνει τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῆ γιὰ λίγο πάνω στὰ ἔπιπλα τῆς βιβλιοθήκης, στὰ μπιμπλῶ, ποὺ στολίζουν τὰ τραπεζάκια, κι' ὕστερα στὰ κάδρα τοῦ τοίχου. Εἶναι δυὸ ἐλαιογραφίες, ἡ μιὰ τοῦ Κλάϊντ καὶ ἡ ἄλλη τοῦ Θωμόπουλου.

Κατόπιν ἡ ματιά της σταματᾶ σὲ μιὰ προσωπογραφία τοῦ ἐκλιπόντος συζύγου της, τοῦ Παναγῆ Τσαλδάρη, ἀρχηγοῦ τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος καὶ πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας. Ἡ προσωπογραφία εἶναι τόσο ἐπιτυχής, ποὺ θαρρεῖς πὼς νά, τώρα θ' ἀνοίξη τὸ στόμα ὁ μακαρίτης Πρόεδρος καὶ ἡ πρᾶος καὶ μειλίχια φωνή του θὰ χαϊδέψη τ' αὐτιά μας, κυλῶντας ἁπαλὰ στη σιωπηλὴ ἀρχοντικὴ σάλλα.

Ἡ σκέψι τῆς συνομιλήτριας μας πετᾶ στὰ περασμένα κι' ἀξέχαστα. Γιὰ πέντε λεπτὰ τὸ βλέμμα της μένει καρφωμένο στὸ πορτραῖτο, μὲ ὀνειροπόλο ρεμβασμό. Ὕστερα ἀγκαλιάζει μὲ τὴ σειρὰ τὶς ἄλλες φωτογραφίες τοῦ Προέδρου. Καὶ δὲν εἶναι λίγες. Δέκα ὡς δεκαπέντε ἐνσταντανέ, τραβηγμένα σὲ διάφορες ἐποχές, κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολυκύμαντης σταδιοδρομίας του. Σταματᾶ γιὰ λίγο πάνω σὲ κάθε μιά, καὶ νοιώθεις πώς, καθὼς τὶς κυττάει, ξυπνᾶ στὴν ψυχή της καὶ μιὰ ἱστορία, μιὰ ἄγνωστη σὲ σᾶς ἱστορία τοῦ παρελθόντος.

Ἀποτολμᾶμε νὰ τὴ διακόψουμε:

— Λοιπόν, καὶ κάποιο βραδάκι...

Ἡ κυρία Τσαλδάρη ξαφνιάζεται ἀπ' τὸν ἦχο τῆς φωνῆς μας. Μιὰ ἐλαφρὴ σκιὰ μελαγχολίας σαλεύει ἐπάνω στὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια της, ποὺ τὰ χρόνια δὲν ἔχουν ἀφαιρέσει τὴν ἀκτινοβολία τους.

— Δὲν προτιμᾶτε ν' ἀφίσουμε ἥσυχο τὸ παρελθόν; μᾶς ἀπαντᾶ. Ὅταν γύρω κοχλάζει ἡ ζωὴ καὶ καλπάζει ἡ σύγχρονη πραγματικότης, ἡ ἀναδρομὴ στὰ περασμένα δὲν ἔχει καὶ πολὺν ἀξία.

Ἡ ἀπάντησις τῆς γηραιᾶς οἰκοδέσποινας ἐξέφραζε τὴν πραγματικὴ σκέψι της ἢ ἦταν ἁπλῶς μιὰ ὑπεκφυγή; Ὅταν σᾶς πληροφορήσουμε πὼς τὸ ἐρώτημά μας ἦταν: «Πῶς γνωρισθήκατε καὶ παντρευθήκατε τὸν ἄνδρα σας», δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ μαντέψετε. Ἡ κυρία Λίνα, ἄλλοτε πρώτη κυρία τῆς χώρας καὶ σήμερα μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες κυρίες τῶν Ἀθηνῶν, προφανῶς, προτίμησε νὰ κρατήση γιὰ τὸν ἑαυτό της τὶς ἀναμνήσεις της.

★

Βρισκόμαστε στὴ βιβλιοθήκη τοῦ σπιτιοῦ της. Ἡ κυρία Τσαλδάρη κρατάει ἕνα εὐρύχωρο διαμέρισμα στὸ πρῶτο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας, στὴν πλατεῖα τοῦ Κολωνακίου. Ἑπτὰ μεγάλα δωμάτια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ δύο εἶναι βιβλιοθῆκες καὶ ἄλλο ἕνα σαλόνι.

Οἱ βιβλιοθῆκες, ὅπως μᾶς ἐξηγεῖ, εἶναι ἡ μιὰ τοῦ συζύγου της κι' ἡ ἄλλη τοῦ πατέρα της, τοῦ μακαρίτη καθηγητοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἱστορικοῦ Σπυρίδωνος Λάμπρου.

Τὶς μετέφερε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Βασιλίσσης Σοφίας, ὅπου κατοικοῦσε ἐπὶ 17 χρόνια, ὅσο διήρκεσε ἡ ἔγγαμη ζωή της μὲ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος. Ὅταν ὁ θάνατος τῆς ἐστέρησε τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς της, μετακόμισε στὸ σημερινὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Νεοφ. Βάμβα.

— Ὡστόσο, ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν δωματίων δὲν ἄλλαξε, μᾶς πληροφορεῖ εὐγενικά. Αὐτὴ ἡ βιβλιοθήκη, ὅπου βρισκόμαστε, ἔχει τὴν ἴδια ἀκριβῶς διάταξι, ποὺ εἶχε ὅταν ζοῦσε ὁ ἄνδρας μου. Ἡ σειρὰ τῶν βιβλίων του εἶναι ἡ ἴδια. Τὸ ἴδιο γραφεῖο, ὅπου ἐρχόταν νὰ ἐργασθῆ. Ἡ ἴδια καρέκλα, ὅπου καθόταν. Τὰ ἴδια ἔπιπλα, τὸ ἴδιο χαλί, ἀκόμα καὶ ὁ ἴδιος χαρτοκόπτης. Μονάχα τὸ τηλέφωνο δὲν εἶναι πιὰ τὸ ἴδιο.

★

Τὸ σπίτι τῆς κυρίας Λ. Τσαλδάρη θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ πὼς εἶναι... ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς της. Κάθε δωμάτιο ἀντιπροσωπεύει καὶ μιὰ χωριστὴ χρονικὴ περίοδο. Ἡ βιβλιοθήκη, ποὺ ἀναφέραμε, τὴν περίοδο τοῦ ἐγγάμου βίου της. Ἡ διπλανὴ βιβλιοθήκη, τοῦ πατέρα της, ἀντιπροσωπεύει τὴν ἱστορία τῆς νεανικῆς της ζωῆς.

— Μά, στὴ βιβλιοθήκη περάσατε τὰ νεανικά σας χρόνια;

Ἡ συνομιλήτριά μας χαμογελᾶ μὲ συγκατάβασι. «Τί σοῦ εἶναι οἱ σημερινοὶ δημοσιογράφοι. Πουθενὰ δὲ βάζουν ὀρόσημο. Καὶ προσπαθοῦν, χωρὶς εὐλάβεια, νὰ σοῦ πάρουν ἀπὸ «σπόντα» τὰ μυστικὰ τῆς ἰδιωτικῆς σου ζωῆς».

— Ναί, στὴ βιβλιοθήκη, ὁμολογεῖ. Ἡ χαρά μου, σὰν κορίτσι, ἦταν νὰ βοηθῶ τὸν πατέρα μου στὶς ἐπιστημονικές του ἐργασίες. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πὼς ἤμουν ἡ ἐπιμελήτρια τῶν ἐκδόσεων τῶν συγγραμμάτων του.

— Ὅπως, ἀργότερα, ἤσαστε ἡ πρώτη πολιτικὴ σύμβουλος τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος. Ἔτσι εἶναι;

— Τοῦ συζύγου μου, διορθώνει.

Καθὼς τὸ τηλέφωνο χτυπᾶ σηκώνεται καὶ δίδει μιὰ βιαστικὴ ἀπάντησι. Ὕστερα ξανακάθεται καὶ συμπληρώνει:

— Εἶχα στὸ αἷμα μου τὴν πολιτική. Τὸ γεγονὸς ὅτι πολιτεύομαι καὶ σήμερα, ἀποδεικνύει, ὅτι τὰ προβλήματα τῆς χώρας μὲ συγκινοῦν. Μὲ συγκινοῦσαν ἀνέκαθεν.

★

— Ποιοὶ τομεῖς τῆς δημοσίας καὶ κοινωνικῆς ζωῆς σᾶς εἶναι περισσότερο προσφιλεῖς;

Ἡ οἰκοδέσποινα ζωηρεύει. Εἶναι ἡ μόνη ἐρώτησι ἀπὸ ὅσες τὶς ὑποβάλαμε, ποὺ φάνηκε νὰ τὴν ἱκανοποιῆ.

— Κάθε τομεὺς μοῦ εἶναι τὸ ἴδιο ἀγαπητός. Μὲ ἐνδιαφέρει κυρίως ἡ ἐξύψωσις τῆς θέσεως τῆς Ἑλληνίδος, καὶ στὸ σκοπὸ αὐτὸ ἔχω ἀφιερώσει τὴν ὑπόλοιπη ζωή μου. Τῆς Ἑλληνίδος, σὰν μητέρας, σὰν κόρης, σὰν ἱερείας τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ καὶ σὰν κοινωνικοῦ παράγοντος. Νὰ προσθέσω κι' ἐγὼ τὸ λιθαράκι μου, μικρὸ ἢ μεγάλο στὸ οἰκοδόμημα τῆς κοινωνίας τῆς νέας Ἑλλάδος — ὅπου ἡ γυναῖκα νὰ ἔχη τὴν ἁρμόζουσα θέσι — αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνειρό μου καὶ σ' αὐτὸ θὰ ξοδέψω τὶς δυνάμεις μου.

★

Ἡ κ. Λίνα Τσαλδάρη ζῆ σήμερα ἥσυχη, μετρημένη ἰδιωτικὴ ζωή. Ἡ λέξι «σήμερα» μάλιστα περιττεύει. Γιατί, ὅπως μᾶς ἐξομολογήθηκε ἡ ἴδια, ἂν ἀφαιρέση κανεὶς τὶς περιόδους τῶν πολιτικῶν ἀναστατώσεων, ὅπου συμμετέσχε σὰν κόρη καὶ σὰ σύζυγος, ἀπὸ νεαρῆς ἡλικίας, ἔδωσε περισσότερη σημασία στὸ ἤρεμο κύλημα τῶν ἡμερῶν.

Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ πέρασε τὰ πρῶτα χρόνια της στὸ πατρικό της σπίτι, κοντὰ στὴ Ζωοδόχο Πηγή. Ὡς τὸν καιρό, ποὺ ὁ πατέρας της, ὁ Σπ. Λάμπρος, ἀνέλαβε πρωθυπουργός, ἡ ζωή της ἦταν... ἐργαστηριακή. Ἡ νομικὴ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἱστορία τὴν τραβοῦσαν καὶ σ' αὐτὲς ἀφιέρωσε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς της.

— Τί ἄλλο σᾶς «τραβοῦσε» τότε, κ. Τσαλδάρη;

— Τὰ ταξίδια. Καὶ τότε, ὅπως καὶ τώρα. Στὴν ἀρχή, τὰ πρῶτα ταξίδια μου ἔγιναν στὴν Ἤπειρο, στὰ Γιάννενα καὶ στὰ γύρω χωριά. Ἡ Ἤπειρος, βλέπετε, εἶναι ὁ τόπος καταγωγῆς τῆς πατρικῆς μου οἰκογενείας. Ἀργότερα, ταξίδεψα σ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης, στὴν Ἀμερική, στὸ Λίβανο...

— Χάριν ἀναψυχῆς;

— Ὄχι. Συνήθως σὲ πολιτικὲς ἀποστολές. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι τὰ ταξίδια παύουν νὰ ἔχουν τὴ χαρὰ τῆς φυγῆς καὶ τῆς ἀλλαγῆς περιβάλλοντος, ὅταν γίνωνται γιὰ πολιτικοὺς σκοπούς.

— Ποιές ἄλλες μικρὲς χαρὲς ἢ προτιμήσεις ἔχετε στὴ ζωή σας;

— Μ' ἀρέσουν τὰ λουλούδια καὶ τὰ κεντήματα.

Ἡ κυρία Τσαλδάρη κεντᾶ ἡ ἴδια καὶ μάλιστα ὑπέροχα, ὅπως διαπιστώσαμε. Ἀρκετὰ κομμάτια, ἐργόχειρα δικά της στολίζουν τὰ τραπεζάκια τοῦ σπιτιοῦ. Προτιμᾶ, μάλιστα, ὅπως ἡ ἴδια μᾶς ἐξήγησε, τὰ ροδίτικα σχέδια.

Ἐπίσης ἀγαπᾶ νὰ κοιμᾶται νωρὶς καὶ νὰ ξυπνᾶ πάλι νωρίς. Στὶς 7 τὸ πρωΐ βρίσκεται ἤδη στὸ πόδι. Ὅσο γιὰ τὰ φαγητά, δὲν ἔχει ἰδιαίτερη προτίμησι σὲ κανένα.

Λίνα Π. Τσαλδάρη, ἡ πρώτη ὑπουργίνα τῆς Ἑλλάδος

Στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ν. Βάμβα μένει μὲ μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ μόνη συντροφιά της. Τὴ βοηθᾶ στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ὅλες ἔχουν τελειώσει ὡς τὶς 7 τὸ πρωΐ. Ὕστερα, ἡ κυρία Τσαλδάρη βγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι. Μιὰ καινούργια μέρα ἀρχινᾶ. Σωρεία ἀπὸ ἐπείγουσες ἐργασίες τὴν περιμένουν. Πολιτικὸ Γραφεῖο, γυναικεῖες ὀργανώσεις, Βουλή.

— Τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε ἄλλο. Μονάχα, ποὺ πρὶν ἀρχίσω τὴ μέρα μου, μόλις βγῶ ἀπὸ τὸ σπίτι...

★

Ἂς παρακολουθήσωμε τὴ γηραιὰ οἰκοδέσποινα, τὴν πρώτη κυρία τῆς Ἑλλάδος, ἄλλοτε, καὶ πρώτη Ἑλληνίδα ὑπουργίνα, στὴν πρωινὴ ἔξοδό της.

Ἡ κίνησι στὴν πλατεία Κολωνακίου ἔχει ἤδη ἀρχίσει κι' ἡ ἀριστοκρατικὴ αὐτὴ συνοικία τῆς πρωτευούσης παίρνει ζωή. Τὰ καταστήματα δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀνοίξει. Μονάχα στὰ καφενεῖα καὶ τὰ γαλακτοπωλεῖα οἱ πρῶτοι πελάτες παίρνουν τὸ πρωϊνό τους. Ἀραιοὶ διαβάτες στὸ δρόμο, κατεβαίνουν γιὰ τὶς δουλειές τους. Ἡ κυρία Τσαλδάρη βγαίνει ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ κατευθύνεται στὴν ἔξοδο.

Εἶχε σταθῆ κάμποση ὥρα μέσα στὸ εὐρύχωρο αὐτὸ δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου βρίσκονται οἱ προσωπογραφίες τῶν προγόνων της. Ἀριστερά, ὁ Φραγκόπουλος, παπποῦς τοῦ πατέρα της ἐκ μητρὸς καὶ δεξιὰ οἱ γονεῖς της, ὁ Σπυρίδων καὶ ἡ Γεωργία Λάμπρου. Καὶ δεξιὰ ὁ Παναγῆς ὁ ἀξέχαστος σύζυγος.

Ἡ κυρία Λίνα κάθεται γιὰ λίγο μαζί τους, μαζὶ μὲ τὴν «οἰκογένεια». Τοὺς λέει νοερὰ μιὰ «καλημέρα» κι' ἐκεῖνοι ἀπὸ τὰ κάδρα ἀνταποδίδουν τὸ χαιρετισμό.

Ὕστερα κατεβαίνει. Μπαίνει στὸ αὐτοκίνητό της. Ἀλλὰ δὲν κατευθύνεται στὸ ἰδιαίτερο πολιτικό της γραφεῖο.

Ὁ σωφὲρ ὁδηγεῖ τὸ ἁμάξι σὲ ἕνα σεπτὸ προσκύνημα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο σταματᾶ μπροστὰ στὸ Α' Νεκροταφεῖο. Μιὰ ἀξιοσέβαστη κυρία κατεβαίνει. Ἡ πόρτα τῆς Πόλεως τῶν Νεκρῶν ἀνοίγει. Ἡ κυρία κρατᾶ στὰ χέρια της ἕνα μπουκέτο φρέσκα λουλούδια. Ὁ φύλακας παραμερίζει μὲ σεβασμό. Τὴν ξέρει πιά. Χρόνια ὁλόκληρα, κάπου 25, τὴ βλέπει νὰ ἔρχεται κάθε πρωΐ καὶ νὰ κατευθύνεται σ' ἕναν ἀπέριττο τάφο, ποὺ πάνω στὴν πλάκα του εἶναι γραμμένο ἕνα ὄνομα. Τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἦταν ἡ προσωποποίησις τῆς ἁπλότητος: ΠΑΝΑΓΗΣ ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ.

Ἡ ἐπισκέπτρια ἀφίνει πάνω στὸν τάφο τοῦ τὰ λουλούδια ποὺ ἔφερε μαζί της. Τὰ χείλη της μισανοίγουν σὲ χαιρετισμό: «Καλημέρα Παναγῆ».

Ὕστερα γυρνᾶ, μὲ ἀργὰ βήματα. Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητό της κατηφορίζει στὸν πολύβουο δρόμο. Ἡ ζωὴ ἀρχινᾶ καὶ πάλι, ὅπως κάθε πρωΐ, ὅπως πάντα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας Βασίλειος.

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ κι' ὁ Μόδεστος

Ἀπὸ τοὺς Ἁγίους τῆς ἑβδομάδος

Στὴν ἀρχὴ τοῦ τετάρτου αἰώνα μ. Χ., εἶχε παρουσιαστῆ μιὰ φοβερὴ αἵρεσι, ποὺ ζαπλώθηκε μὲ μεγάλη ταχύτητα κι' ἀπιστευτη εὐκολία σὲ ὁλη σχεδὸν τὴν τοτε χριστιανικὴ οἰκουμένη: ὁ ἀρειανισμός. Τὸ ὄνομά της τὸ πῆρε ἀπὸ τὸν ἱδρυτή της Ἄρειο, ποὺ ἦταν ἱερέας στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ δίδασκε, χρησιμοποιώντας ἕνα σωρὸ σοφιστείες, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν Θεός, ἀλλὰ ἄνθρωπος.

Ὅταν ὁ Μέγας Βασίλειος ἔγινε ἐπίσκοπος στὴν Καισάρεια, ὁ ἀρειανισμὸς εἶχε πλέον διαδοθῆ παντοῦ σὰν πνευματικὴ πανοῦκλα κι' εἶχε παρασύρει ὄχι μόνο τὶς λαϊκὲς μάζες, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἀπὸ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίες, φτάνοντας ἀκόμη καὶ στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πραγματικά, ὁ αὐτοκράτορας Οὐάλης ἦταν δοσμένος ὁλόψυχα στὴν κακοδοξία αὐτὴ καὶ εἶχε βάλει σκοπὸ του νὰ κ..νη ἀρειανούς, εἴτε μὲ τὸ καλὸ εἴτε μὲ τὸ κακό κι' ὁλους τοὺς ὑπολοίπους τοὺς ὑπηκόους του, ποὺ ἤθελαν ν' στοὶ δὲ αὐτό, ἀποφάσισε νὰ πλήξη πρῶτα τοὺς ἐπισκόπους, ποὺ ἀντιστέκονταν ἐπίμονα στὸ ρεῦμα τοῦ ἀρειανισμοῦ.

Ὁ πιὸ σπουδαῖος ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Βασίλειος. Μὲ τὸν ἅγιο βίο του, μὲ τὴ θεοπέσια εὐφράδειά του καὶ μὲ τὴν ἀκοίμητη ἐνεργητικότητά του, ὁ ἱεράρχης τῆς Καισαρείας ἀποτελοῦσε τὸν ὑπ' ἀρ. 1 ἀντίπαλο, ποὺ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ μέση.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἔφτασε στὴν ὡραία πρωτεύουσα τοῦ Πόντου, ὁπου ὁ Βασίλειος εἶχε τὴν ἕδρα του, ἕνας ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος τοῦ κράτους, ὁ Μόδεστος.

Τὸν εἶχε στείλει ὁ αὐτοκράτορας γιὰ νὰ καλέση τὸν Βασίλειο σὲ ὑπαταγή.

Ὁ λαὸς τῆς Καισάρειας, ποὺ ἀγαποῦσε παράφορα τὸν πνευματικό του πατέρα, ἔπεσε σὲ δικαιολογημένη ἀγωνία ὅταν μαθεύτηκε τὸ γεγονός. Πῶς θὰ τὸ ἔβγαζε πέρα ὁ ἐπίσκοπός τους μὲ τὸν ἄνθρωπο ἑκεῖνο, ποὺ ἦταν ντυμένος μὲ ὅλη τὴν ἐξουσία ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα γιὰ νὰ ἀσκήση καθε εἴδους βία ἂν εὕρισκε ἀντίσταση; Πραγματικά, ὁ Μόδεστος εἶχε ἐξοντοιοδοτηθῆ νὰ καταδικάση ἀκόμα καὶ σὲ θάνατο τὸν Βασίλειο. Κανένας, ὡστόσο, ἀπ' αὐτοὺς κατοίκους τῆς Καισάρειας δὲν ἀμφέβαλλε, ὅτι ὁ Βασίλειος δὲ θὰ λύγιζε.

Ὅταν ὁ Μόδεστος μπῆκε στὸ διοικητήρι ὁ τῆς πόλεως, δὲν ἔκανε καιρό. Πρόσταξε νὰ φωνάξουν εὐθὺς τὸν Βασίλειο νὰ παρουσιαστῆ μπροστά του

Τὴν ὑπέροχη σκηνὴ τὴν περιγράφη ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ποὺ στάθηκε ἀδελφικὸς φίλος τοῦ Βασιλείου, ἔχοντας σπουδάσει μαζί του στὴν Ἀθήνα.

Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Καισάρειας στάθηκε μπροστὰ στὸν βασιλικὸ ἐκπρόσωπο ἥρεμος κι' ἐπιβλητικός. Ἦταν ψηλός, μὲ τὰ μάγουλα βαθουλωμένα ἀπὸ τὴν ἄσκησι κι' ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου του ἐρχόταν σὲ ἀντίθεσι μὲ τὰ κατάμαυρα γένεια του. Φοροῦσε ἕνα φτηνὸ ράσο, ποὺ ἦταν τριμμένο καὶ ξεθωριασμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία.

Ὁ Μόδεστος ἄρχισε μὲ καλοπιάσματα.

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία, τοῦ εἶπε, ὅτι δὲ θὰ φέρης ἀντίρρησι στὴν ὑψηλὴ ἐπιθυμία, ποὺ ἤρθα νὰ σοῦ διαβιβάσω. Ὁ Αὔγουστος θὰ εὐχαριστηθῆ ὅσο γιὰ κανένα ἄλλον, ἂν δῆ ὅτι παράτησες αὐτὰ ποὺ πίστευες καὶ κήρυττες ὡς τώρα καὶ παραδέχεσαι τὴ σωστὴ διδασκαλία τοῦ Ἀρείου.

Ὁ Βασίλειος, χωρὶς νὰ ταραχθῆ καθόλου, τοῦ ἀπάντησε:

—Δὲ θὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ὀρθοδοξία.

Δὲ θεώρησε χρήσιμο νὰ προσθέση τίποτα ἄλλο.

Τὸ γλυκὸ ὕφος ἐξαφανίστηκε μονομιᾶς ἀπὸ τὴν ὄψι τοῦ Μοδέστου. Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ γαλήνια, ἀλλὰ τόσο σταθερὴ ἀπόκρισι, κατάλαβε εὐθύς, ὅτι: ἡ μαλακὴ γλῶσσα δὲ θὰ ὠφελοῦσε.

Σπκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του κι' εἶπε στὸν ἅγιο:

—Κάνεις, λοπόν, ὅτι ἀγνοεῖς τί σὲ περιμένει, ἂν ἀντισταθῆς στὸν αὐτοκράτορα; Μήπως ὁ νοῦς σου ἐχει σταματήσει καὶ δὲ μπορεῖς νὰ σκεφτῆς τὶς συνέπειες τῆς ἀρνήσεώς σου; Ἄκου τις, λοιπόν, ἀπὸ μένα. Ἔχω δίκαίωμα νὰ σοῦ κατάσχω ὅλο τὸ βιός. Ἔχω δικαίωμα νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ σὲ στείλω ἐξορία. Μπορῶ ἀκόμα νὰ σὲ ρίξω στὰ βασανιστήρια. Ἔχω, τέλος, ἐγκρο αι νὰ σὲ παραδώσω καὶ στὸν δήμιο, ἂν δὲν ὑποχωρήσης.

Ὁ Βασίλειος τὸν ἄφησε νὰ τελείωση καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τὴν ἴδια ἠρεμία.

—Δὲ μὲ φοβίζει τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἐμεῖς οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας εἴμαστε οἱ πιὸ πραοὶ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ ὅταν κινδυνεύη ἡ πίστι, ποὺ ταθηκαμε φύλακές της, δὲ μᾶς πτοεῖ καμμιὰ δύναμι στὸν κόσμο. Δὲν ἔχω ἄλλο βιὸς νὰ μοῦ πάρης ἀπ' αὐτὰ τὰ τρίχινα ράκη ποὺ φορῶ κι' ἀπὸ λίγα βιβλία. Ἡ ἐξορία δὲ μοῦ κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι, γιατὶ ὅλη ἡ γῆ ἀνήκει στὸν Κύριο κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε προσωρινοὶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Τὰ βασανιστήρια δὲ θὰ προλάθω νὰ τὰ αἰσθανθῶ. Ἡ σάρκα μου, ἀπὸ τὶς ἀγρυπνίες καὶ τὶς νηστεῖες, εἶναι τόσο ἀδύνατη, ὥστε μὲ τὸ πρῶτο θὰ ὑποκύψη. Ὅσο γιὰ τὸν θάνατο, αὐτὸς εἶναι γιὰ μένα εὐεργεσία, γιατὶ βιάζομαι νὰ βρεθῶ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα κοντὰ στὸν λατρευτό μου Κύριο.

Ὁ Μόδεστος ἀάστισε μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ ὑπέροχα λόγια

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη πῶς, ἀναφώνησε:

—Πρώτη φορὰ ἀκούω ἐπίσκοπο νὰ μοῦ μιλᾶ ἔτσι!

Ἀλλὰ ὁ Βασίλειος τοῦ ἀπάντησε εὐθύς:

—Ἴσως δὲ θὰ βρέθηκες ὡς τώρα μπροστὰ σὲ ἀληθινὸ ἐπίσκοπο.

Ἡ στιχομυθία τελείωσε ἐκεῖ. Ὁ Μόδεστος σκέφτηκε φρόνιμα. Εἶδε ὅτι θὰ ἦταν ὠφέλεια γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία ἂν κτυποῦσε σ' ἕνα τόσο δυνατὸ σημεῖο ἐπις, ποὺ ἦταν ὁ Βασίλειος. Ἂν τὸν ἔκανε μάρτυρα—πράγμα ποὺ ἦταν ἀπόλυτα βέβαιο, γιατὶ ὁ Βασίλειος δὲ θὰ λογάριαζε καθόλου ὁποιαδήποτε δοκιμασία—τὰ πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐνισχύονταν ἀπὸ τὸ φωτεινὸ του παράδειγμα.

Τὸν ἄφησε, λοιπόν, ἐλεύθερο κι' ἔσωγε τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ τὴν Καισάρεια.

Ὁ Οὐάλης, ὅταν ἄκουσε τὴν ἀναφορὰ τοῦ, ἀναγκάστηκε νὰ συμμεριστῆ κι' αὐτὸς τὴ γνώμη του. Ἦταν πραγματ κα καλύτερο νὰ ἀφεθῆ ἀπείραχτος ὁ μεγάλος αὐτὸς ἐμψυχος στύλος τῆς Ὀρθοδοξίας. Γιατὶ κάθε πλήγμα ἐναντίον του δὲν θ' ἀποδείχνε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ πόσο στερεὸς ἦταν.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

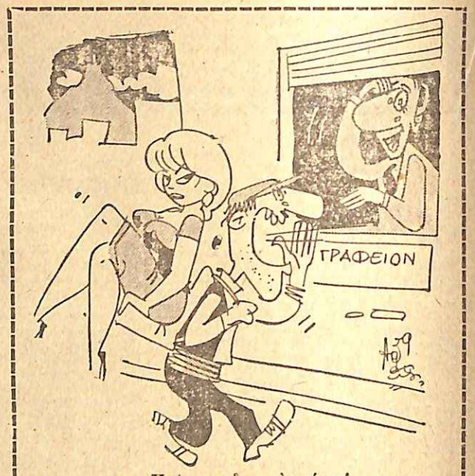

— *Καί... ποδαρικὰ κάνω!*
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

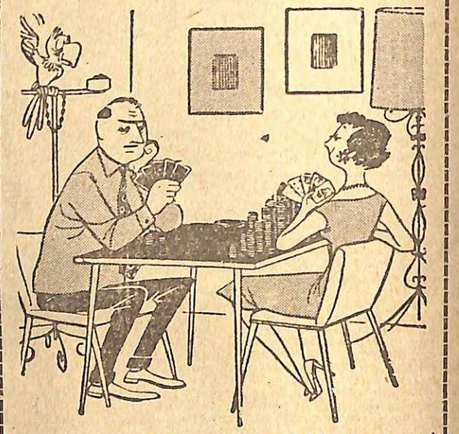

— *Περίεργο! Σὰν νὰ βλέπετε τὰ χαρτιά μου!*

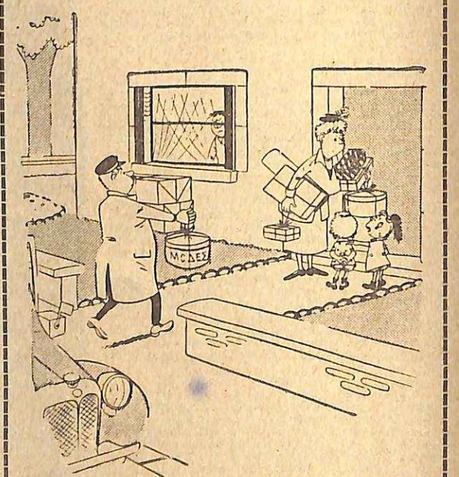

—*Ἐσεῖς παιδιὰ νὰ καθησετε ἀπ' ἔξω, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσετε τὶ θὰ μοῦ πῆ ὁ μπαμπᾶς!*

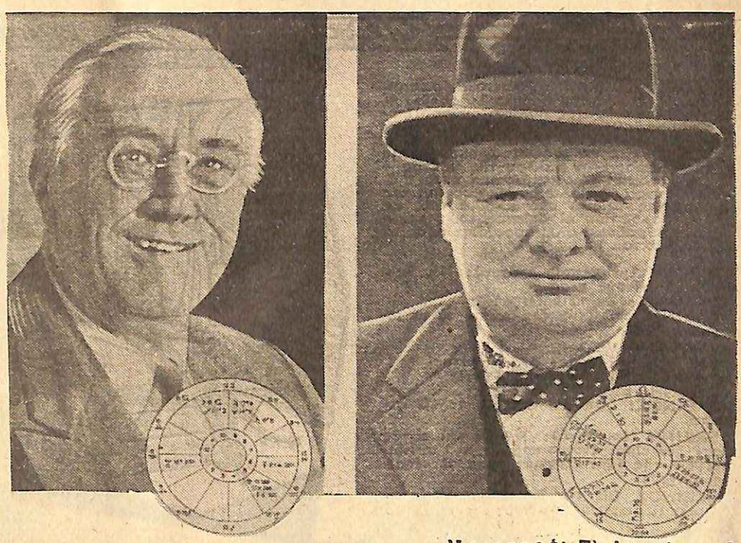

Ὁ ἀστρολόγος τοῦ ΤΣΩΡΤΣΙΛ

Σ ΤΙΣ κρισιμώτερες στιγμὲς τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ὅταν οἱ Σύμμαχοι εἶχαν ἐντείνει στὸ ἔπακρο τὶς προσπάθειές τους, ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν παράξενες φῆμες μεταξὺ τῶν ἐπισήμων κύκλων τοῦ Λονδίνου: ὅτι εἶχε δημιουργηθῆ στὸ ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν μιὰ νέα εἰδικὴ ὑπηρεσία, διευθυνομένη ἀπὸ ἕνα... ἀστρολόγο!

«Θάχη τρελλαθῆ ὁ γέρος!» ἔλεγε ὁ ταληὸς ἀντίπαλος τοῦ Τσώρτσιλ Ἀνουρυν Μπῆβαν.

«Ἡ συμμετοχὴ ἑνὸς ἀστρολόγου στὰ πολεμικὰ συμβούλια δὲν εἶναι μιὰ ἀκίνδυνη τρέλλα, ἀλλὰ μιὰ σοβαρὴ ἀπειλή!» δήλωσε ἕνας βουλευτής.

Οἱ συζητήσεις γύρω ἀπ' τὸ θέμα αὐτὸ ἔβλεναν κι' ἔπαιρναν, ἐνῶ οἱ ἀρμόδιοι τηροῦσαν «σιωπὴν ἰχθύος». Τώρα λοιπόν, ἔπειτα ἀπὸ 15 ὁλόκληρα χρόνια, ἐξακριβώθηκε ὅτι ἦταν ἀληθινὴ ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ διάδοσι! Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ σύγχρονη ἱστορία ἡ ἀστρολογία εἶχε ἀνακατευτῆ στὴ διεξαγωγὴ τοῦ πολέμου.

Ὁ συλλογισμὸς τοῦ Τσώρτσιλ ἦταν ἁπλός: Ὁ Χίτλερ πίστευε στὴν ἀστρολογία. Ἡ Ἰντελλιτζενς Σέρβις εἶχε ἐξακριβώσει ὅτι συμβουλεύονταν πέντε ἀστρολόγους πρὶν πάρη μιὰ στρατιωτικὴ ἀπόφασι. Ἂν λοιπὸν οἱ Σύμμαχοι ξέρανε τί τοῦ λέγανε κάθε μέρα οἱ ἀστρολόγοι του, αὐτὰ θὰ τοὺς βοηθοῦσε πολὺ στὰ στρατηγικά τους σχέδια.

Ὁ Τσώρτσιλ ἔκρινε πὼς ἄξιζε τὸν κόπο νὰ δοκιμάση τὴν ἀσυνήθιστη αὐτὴ μέθοδο. Καὶ διάλεξε ὡς κατάλληλο τὸ Λουὶ ντὲ Βόλ, ἕνα Οὐγγρο ἀστρολόγο 40 χρονῶν, ποὺ εἶχε φτάσει στὴν Ἀγγλία ἀπ' τὸ Βερολίνο 5 χρόνια πρὶν κηρυχθῆ ὁ πόλεμος.

Ὁ ντὲ Βόλ, γυιὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἱππικοῦ καὶ συγγραφεὺς ἀρκετῶν θρησκευτικῶν βιβλίων, εἶχε ἐνδιαφερθῆ ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὴν ἀστρολογία κι' εἶχε καταρτίσει τὰ ὡροσκόπια τοῦ Χίτλερ, τοῦ Μουσσολίνι, τοῦ Τσώρτσιλ, τοῦ Τσάμπερλαιν καὶ ἄλλων σπουδαίων προσωπικοτήτων.

Τὸ ὡροσκόπιο τοῦ Χίτλερ—ποὺ τὸ εἶχε συντάξει τὸ 1931, πρὶν ἀπὸ τὴν ἄνοδό του στὴν ἐξουσία—ἀποδείχθηκε ἐκπληκτικὰ σωστό. Καὶ ἐξασφάλισε στὸ ντὲ Βὸλ μεγάλη φήμη στοὺς διεθνεῖς ἀστρολογικοὺς κύκλους.

Λίγο πρὶν κηρυχθῆ ὁ πόλεμος, σ' ἕνα γεῦμα στὴν Ἱσπανικὴ Πρεσβεία τοῦ Λονδίνου, ὁ ντὲ Βὸλ μίλησε γιὰ τὸ ὡροσκόπιο αὐτὸ στὸν λόρδο Χάλιφαξ, τὸ Βρετανικὸ ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν. Ἐκεῖνος χαμογέλασε κι' ἀπάντησε σὲ ἀστεία:

—Ἂν ὁ πόλεμος ἀρχίση περίπου τὸν καιρὸ ποὺ προφητεύετε, κι' ἂν ἡ εἰσβολὴ τῶν Γερμανῶν στὴν Πολωνία εἶναι τόσο ἀστραπιαία ὅπως τὴν περιγράφετε, θὰ σᾶς δώσω τότε μιὰ σπουδαία θέσι!

Ὁ πόλεμος λοιπὸν κηρύχθηκε τρεῖς μέρες ἐνωρίτερα ἀπ' τὴν πρόβλεψι τοῦ ντὲ Βόλ. Ἡ Πολωνία κατελήφθη σὲ λιγώτερο ἀπὸ ἕνα μήνα. Κι' ὁ Χάλιφαξ κράτησε τὸ λόγο του:

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1940, ἕνας ἀπεσταλμένος τῆς Κυβερνήσεως βρῆκε τὸ ντὲ Βόλ—ποὺ ὑπηρετοῦσε τότε στὸ στρατὸ—καὶ τοῦ πρότεινε ν' ἀναλάβη μιὰ «ἀνωτέρα καὶ ἀπόρρητη ἀποστολή». Ἐκεῖνος δέχθηκε. Τοῦ δώσανε λοιπὸν τὸ βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ καὶ τὸν ἐγκαταστήσανε σ' ἕνα διαμέρισμα σὲ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο ὅπου τοῦ στέλνανε κάθε μήνα τὸ μισθό του—γιατὶ δὲν ἤθελαν ν' ἀναφέρεται τὸ ὄνομά του στὶς ἐπίσημες μισθοδοτικὲς καταστάσεις.

Κι' ὁ ντὲ Βὸλ ρίχτηκε στὴ δουλειά... Γνώριζε προσωπικὰ καὶ τοὺς πέντε ἀστρολόγους ποὺ συμβούλευαν τὸ Χίτλερ. Εἶχε συνεργασθῆ ἐπὶ χρόνια μὲ τὸν ἐπικεφαλῆς τους «ἀρχιαστρολόγο» Οὐίλλιαμ Κράφτ καὶ ἤξερε τὸ σύστημά του. Ἦταν λοιπὸν σὲ θέσι νὰ συμπεράνη ποιὲς συμβουλὲς δίνανε στὸ Φύρερ ὁ Κράφτ καὶ οἱ συνάδελφοί του.

Ἡ πρώτη ἀναφορὰ ποὺ ὑπέβαλε στὸ ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν, στὶς ἀρχὲς Σεπτεμβρίου τοῦ 1940, βεβαίωνε ἀδίστακτα πὼς δὲ θὰ γίνοταν εἰσβολὴ τῶν Γερμανῶν στὴν Ἀγγλία, γιατὶ οἱ ἀστρολόγοι τοῦ Χίτλερ δὲν τὴν ἐγκρίνανε.

Στὰ πέντε ἑπόμενα χρόνια, ρωτήθηκε ἀμέτρητες φορὲς ποιὲς πίστευε πὼς ἦσαν οἱ προθέσεις τοῦ Χίτλερ. Κι' οἱ πληροφορίες του ἀποδείχθηκαν συχνὰ πολύτιμες.

Δὲν περιοριζόταν ὡστόσο σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ποὺ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει. Ἐπέμενε ἐπίσης νὰ καταρτίση τὸ ὡροσκόπιο τῶν σπουδαιοτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου τοῦ Λονδίνου!

Ἔστελνε λοιπὸν ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικό, βοηθό του, νὰ ρωτήση τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς ναυάρχους ποιὰ μέρα καὶ ὥρα ἀκριβῶς εἶχαν γεννηθῆ!.. Καταλαβαίνετε τώρα πόσες φορὲς βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος...

Σὲ μιὰ περιπτωσι, ὁ ντὲ Βὸλ σημείωσε ἕνα ἀληθινὸ θρίαμβο ποὺ κλόνισε ἀκόμη καὶ τοὺς πιὸ δύσπιστους. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1942, κάποιος Βρεταννὸς ἀξιωματικὸς τοὺδωσε ἕνα χαρτί. Λέγοντάς του:

—Ἐδῶ εἶναι γραμμένη ἡ ἀκριβὴς ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς γεννήσεως δυὸ ἀνθρώπων. Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς φανερώσω τὰ ὀνόματά τους. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ μᾶς πῆτε τί πρόκειται νὰ τοὺς συμβῆ μέσα στὸ ἔτος.

Ὁ ντὲ Βὸλ κατάρτισε τὰ δυὸ ὡροσκόπια. Οἱ δυὸ ἄγνωστοι τοὺ εἶχαν γεννηθῆ κάτω ἀπ' τὸ ζῴδιο τοῦ Σκορπιοῦ μῆνα Νοέμβριο μὲ 2 μέρες διαφορὰ μεταξύ τους, ἀλλὰ σὲ διαφορετικὰ χρόνια. Παρουσίαζαν πολλὰ κοινὰ σημεῖα. Τὰ πεπρωμένο τους βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ Ἄρη.

Ὁ μεγαλειτερος στὰ χρόνια ἀπὸ τοὺς δυὸ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ντὲ Βὸλ θὰ σημειώνε μιὰ συνεχῆ ἄνοδο καὶ θὰ θριάμβευε πολὺ γρήγορα. Ὁ ἄλλος, παρ' ὅλη τὴν ἀξία του, εἶχε πάρει στὴν κάτω βόλτα».

Ὁ πρῶτος λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Μοντγκόμερυ, ἕνας σχετικὰ ἀγνωστος τότε Ἄγγλος στρατηγός. Ὁ δεύτερος ἦταν ὁ Ρόμμελ, ὁ περίφημος ἀρχηγὸς τοῦ γερμανικοῦ «Ἀφρικὰ Κόρπς»

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1942, ὁ Μοντγκόμερυ τσάκισε τοὺς Γερμανοὺς στὸ Ἔλ Ἀλαμέιν καὶ κέρδισε πιὰ ὁριστικὰ τὸν «πόλεμο τῆς ἐρήμου».

Ἐπηρέαζε τὶς πολεμικὲς ἐνέργειες τῶν Συμμάχων

Ὁ ἀστρολόγος Λουὶ ντὲ Βὸλ

σύτριψε τελείως τὴ ναυτικὴ δύναμι τῶν Γιαπωνέζων.

Τοὺς ἑπόμενους μῆνες ὁ ντὲ Βὸλ προειδοποίησε τὸν Τσώρτσιλ ὅτι θὰ περνοῦσε μιὰ δύσκολη περίοδο, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Καὶ πραγματικά, τὸ Συντηρητικὸ κόμμα νικήθηκε στὶς ἐκλογὲς τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1945.

Μετὰ τὸν πόλεμο ὁ ντὲ Βὸλ ξαναγύρισε στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ καὶ στὴ συγγραφὴ θρησκευτικῶν βιβλίων. Σήμερα εἶναι ἕνας ξέγνοιαστος κοσμοπολίτικος τύπος, ποὺ μοιράζει τὸν καιρό του μεταξὺ Λονδίνου, Νέας Ὑόρκης καὶ Βιέννης.

Φάνηκε πολὺ τυχερώτερος ἀπ' τὸν Κράφτ, ποὺ ἔχασε τὴν εὔνοια τοῦ Χίτλερ καὶ πέθανε σὲ κάποιο στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι καὶ τὸ Κρεμλίνο ἔχει τὸν ἐπίσημο ἀστρολόγο του—ὅπως ἀναφέρει τὸ «Δελτίο τῆς Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας Ἀστρολόγων». Λέγεται Γιοὺρι Γιαμάσκιν. Εἶχε προσφέρει ἄλλοτε τὶς ὑπηρεσίες του στὸ Στάλιν. Τὸ 1950 ἔπεσε στὴ δυσμένειά του, γιατὶ δὲν εἶχε προβλέψει τὴ δυναμικὴ ἀντίδρασι τῶν Ἀμερικανῶν στὴν Κορέα καὶ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου. Τὸν ἔστειλαν τότε στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τῆς Βορκούτα.

Τὸ 1952, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Στάλιν, ὁ Μπουλγκάνιν τὸν ξαναφέρε στὸ προσκήνιο καὶ στὴν προηγουμένη θέσι του. Ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες δέ, ὁ Κρούστσεφ φρόντισε νὰ τοῦ διαθέσουν ἕνα διαμέρισμα μέσα στὸ Κρεμλίνο. Ἐκεῖ ἔχει ἐγκαταστήσει κι' τὸ «ἐργαστήριό» του, γιὰ νὰ μελετᾶ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς πλανῆτες καὶ νὰ δίνη τὶς συμβουλές του στοὺς Ρώσους κυβερνῆτες.

✪ ✪

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΜΠΟΥΝΑΜΑΣ

"Ὅταν ὁ βασιληᾶς τῆς Ἰταλίας Βικτὼρ Ἐμμανουὴλ ἦταν ἀκόμη διάδοχος βγῆκε μὲ τὸν παιδαγωγό του μιὰ παρτίδα Πρωτοχρονιάτικο νὰ κάνη διάφορα ψώνια.

Σὲ μιὰ βιτρίνα ἔνος κοσμηματοπωλείου ἔπεσε τὸ μάτι του σ' ἕνα περιδέραιο ἀπὸ κοράλλια, ποὺ τοῦ ἄρεσε ὑπερβολικά.

—Θὰ τὸ πάρω γιὰ τὴ μητέρα μου, εἶπε.

Καὶ μπῆκε μέσα στὸ χρυσοχοεῖο γιὰ νὰ ρωτήση τὴν τιμή του. Τὸ βρῆκε ὅμως πολὺ ἀκριβό.

—Τόσα χρήματα εἶπε ὁ διάδοχος, δὲν ἔχω τώρα, ἀλλὰ θὰ σᾶς κάνω μιὰ πρόταση: Θὰ ἀγοράσω σήμερα τόσα κοράλλια ὅσα χρειάζονται γιὰ μιὰ μόνο σειρὰ γύρω στὸ λαιμό, γιατὶ δὲν ἔχω νὰ πληρώσω γιὰ περισσότερα. Τὰ ἄλλα νὰ μοῦ τὰ φυλάξετε κι' ὅταν μαζέψω ἀρκετὰ χρήματα θὰ σᾶς τὰ ἐμβάσω γιὰ νὰ μοῦ στείλετε καὶ τὶς ὑπόλοιπες σειρές.

Ὁ χρυσοχόος ἐμείνε σύμφωνος κι' ἔτσι ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ μετὰ δυὸ χρόνια κατώρθωσε νὰ πληρώση ὅλη τὴν τιμὴ καὶ νὰ χαρίση στὴ μητέρα τὸ δῶρο ποὺ ἔγινε μέ... βάσεις!

Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, ἡ μητέρα του, ὅταν ἔμαθε κατόπιν τὶς συγκινητικὲς λεπτομέρειες τοῦ δώρου ἐκείνου εἶπε στὸ γυιό της:

—Αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα τὸ πιὸ πολύτιμο ἀπ' τὰ κοσμήματά μου! Θὰ τὸ φοράω πάντοτε γιὰ νὰ μοῦ θυμίζη τὴν ἀγάπη σου!

Ἀριστερά: Τὸ ὡροσκόπιο τοῦ Ρούζβελτ ἔδειχνε πὼς ἦταν ἕνας ἀληθινὸς ἀνθρωπιστής, πολὺ ἐνεργητικός, μὲ μαγνητικὴ προσωπικότητα καὶ μὲ ἐπιρροὴ στὶς λαϊκὲς μάζες. Οἱ πλανῆτες τοῦ ἐξασφάλιζαν ἐπιτυχία στὸν πόλεμο. Δεξιά: Σύμφωνα μὲ τὸ ὡροσκόπιό του, ὁ Τσώρτσιλ ἔχει πολὺ αὐθορμητισμὸ καὶ γόνιμο μυαλό. Τὶς ἴδιες ἰδιότητες εἶχε κι' ὁ Χίτλερ, ἀλλ' ὁ πλανήτης Κρόνος τὸν ἐπηρέαζε βλαβερά, ἐνῶ εὐνοοῦσε τὸν Τσώρτσιλ.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ μόνη σωστὴ προφητεία τοῦ ντὲ Βόλ. Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1944, πρόβλεψε «ἕνα σπουδαιότατο ναυτικὸ γεγονός». Συγχρόνως εὕρισκε τὸ ὡροσκόπιο τοῦ στρατηγοῦ Μὰκ Ἄρθουρ ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὸ γι' αὐτὴ τὴν περίοδο. Στὶς 22 Ὀκτωβρίου λοιπὸν ἔγινε ἡ μεγάλη ναυμαχία τοῦ Κόλπου Λέυτε, ποὺ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Παραμονή ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

(Μιὰ συνηθισμένη σκηνοθεσία πρωτοχρονιάτικης παραμονῆς. Τὸ σαλόνι ἑνὸς διαμερίσματος πολυκατοικίας. Πρόσωπα — ὅπως πάντοτε: Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη. Κομπάρσοι βουβοὶ δίπλα τους, ποὺ τοὺς χρησιμοποιεῖ ὁ σκηνοθέτης τῆς ἡμέρας — ἢ μᾶλλον τῆς νύχτας — γιὰ νὰ δώσῃ τὸν καταλληλο τόνο: Ἕνα δέντρο μὲ πολύχρωμες ἑορταστικὲς ἀνοησίες ἁπάνω στὰ κλαδιά του, κι' ἕνα ραλὸϊ ποὺ οἱ δεῖκτες του προχωροῦν «βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς» πρὸς τὰ μεσάνυχτα...)

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ κάποιο πεῖσμα): Νά, λοιπόν, ποὺ μείναμε μέσα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ πειράζει αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζεις, ὅτι πρέπει νὰ μὲ εὐχαριστῇ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μᾶλλον...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔ, εἶσαι ἀναιδέστατος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀφέλεια): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι γιὰ νὰ ρωτᾷς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅπως βλέπεις, τολμῶ καὶ ρωτάω.

ΕΚΕΙΝΗ (ὁρμητικά): Τολμᾶς καὶ ρωτᾷς γιατί δὲν εἶμαι ἐνθουσιασμένη ποὺ περνάω ρεβεγιὸν τῆς Πρωτοχρονιᾶς μέσα σὲ τέσσερις τοίχους;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ τὴν ἴδια ἐκνευριστικὴ ἀφέλεια): Προτιμοῦσες νὰ τοὺς περάσῃς μέσα σὲ ἕξη τοίχους;... Σὰ δύσκολο! Δὲν ὑπάρχουν δωμάτια ἐξάγωνα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ χειρότερο εἶναι πὼς λὲς ἀπὸ πάνω καὶ σαχλαμάρες! Δὲ φτάνει ἡ κλεισούρα μου, ἔχω καὶ τὶς ἐξυπνάδες σου νὰ μοῦ συμπληρώνουν τὴν πρωτοχρονιάτικη εὐτυχία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): Δὲν εἶναι πρόθεσί μου νὰ σὲ ἐκνευρίσω χρονιάρα μέρα...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά ὅμως ποὺ μὲ ἐκνευρίζεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐπειδὴ δὲ βγήκαμε, δὲν πήγαμε σ' ἕνα ὁποιοδήποτε κέντρο πολυτελείας, νὰ σκάσουμε μιὰ περιουσία, γιὰ νὰ φᾶμε λίγο πετσὶ ἀπὸ γαλόπουλο;...

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ κάνουν ὅλοι... Γιατί ν' ἀποτελέσουμε ἐμεῖς ἐξαίρεσι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιά ν' ἀποδείξουμε, ὅτι εἴμαστε πιὸ ἔξυπνοι... Οἱ ἄνθρωποι πάνε ὅλοι μαζί, σὰ κοπάδια ἀπὸ ἀρνιά, ἐκεῖ ποὺ συνήθισαν νὰ πηγαίνουνε. Ἔτσι καὶ τὸ ρεβεγιὸν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιᾶς: Βάζουνε τὰ καλά τους, γεμίζουνε τὸ πορτοφόλι τους μὲ τὸ δῶρο τῶν ἑορτῶν καὶ πάνε νὰ τὰ καταθέσουνε στὸ βωμὸ τῆς αἰσχροκερδείας φόρο τῆς ἀνοησίας! Καὶ νὰ πῶ, ὅτι περνοῦνε καλά; Μέσα στὸν ἀπερίγραπτο συνωστισμό, μέσα στὶς σφυρίχτρες, ποὺ τρυπᾶνε τὰ αὐτιὰ καὶ τὶς ροκάνες, ποὺ τὰ πριονίζουν, μέσα στὴν ὀχλοβοὴ καὶ στὴ σαρδελοποίησι; Ἀκοῦσε κανεὶς καὶ λέει ἐχρόνια πολλά...; Εἶναι διασκέδασι αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔτσι συνηθίσανε νὰ περνάνε Χριστούγεννα καὶ Νέο Ἔτος ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ μήκη καὶ πλάτη... Θὰ τοὺς ἀλλάξῃς τώρα ἐσὺ τὴ συνήθεια; Θὰ τοὺς βάλῃς νὰ περνάνε γιορτές, κλεισμένοι μέσα σὲ τέσσερις τοίχους, πίνοντας χαμομήλι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πεισχυμένος): Μὲ συγχωρῆς... Ἂν αὐτὸ εἶναι ὑπαινιγμὸς γιὰ μᾶς, ποὺ τὸ εἶδες τὸ χαμομήλι;... Ἔχουμε καὶ βερμούτ στὸ μπουκάλι καὶ λικὲρ δίπλα του, καὶ οὐφστίκια καὶ μπατὸν σαλέ... Ἴδιως ὅμως ἔχουμε τὴν ἡσυχία μας!

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ χρειάζεται ἡσυχία τὴν ἀποψινὴ νύχτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀλλά; Τί χρειάζεται;

ΕΚΕΙΝΗ: Σαματάς, εὔθυμος θόρυβος, ξέλη!... Χρειάζεται γενικὴ ζάλη! Ἔτσι μπαίνει ὁ καινούργιος χρόνος καὶ ἔτσι τὸν ὑποδέχονται οἱ ἄνθρωποι... Δὲν ἀσθή, νὰ εἴμαστε ἐξηγημένοι, ὄχι οἱ ἰδιότροποι, ποὺ τὸν θέλουν νὰ μπῇ, πατώντας στὰ νύχια, γιὰ νὰ μὴν τοὺς χαλάσῃ τὴν ἡσυχία — νὰ μὴν τοὺς τσαλάξῃ τὸ τέλμα, ποὺ μέσα τοῦ ἀκίνητοῦν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρὰ πικραμένος): Βρίσκεις, ἀλήθεια, ὅτι ἐμεῖς οἱ δυὸ ἀκινητοῦμε μέσα σὲ τέλμα;...

ἄνθρωποι! Δὲν ἔχω δίκιο; Τ' ἀρνιέσαι μήπως ὅλ' αὐτά;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀρχίζει νὰ πείθεται, ὅτι ἴσως Ἐκεῖνος δὲν ἔχει ἐντελῶς ἄδικο): Δὲν ξέρω... Μπορεῖ νάναι κι' ἔτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι «μπορεῖ». Ἔτσι εἶναι... Καὶ νάχῃς τὴν εἰλικρίνεια νὰ τὸ παραδεχτῇς... Ὁ ἄνθρωπος βρῆκε τὶς πιὸ ὄμορφες νύχτες γιὰ νὰ ταλαιπωρῆται καὶ νὰ ἀγανακτῇ... Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ πιὸ σοφοὶ ἀπόψε...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Ἐπειδὴ κλειδωθήκαμε μέσα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρῶτο δὲν κλειδωθήκαμε· εἴμαστε ξεκλείδωτοι... Ὕστερα, ἔχουμε τὴν ἀνεσι νὰ ὑποδεχτοῦμε ἀνθρωπινὰ τὸν καινούργιο χρόνο, χαμογελαστά, τρυφερά, εὐχαριστημένα... (Γεμίζει δυὸ ποτηράκια, τῆς δίνει τὸ ἕνα). Ἔλα, πιέ... Χρόνια πολλά...

ΕΚΕΙΝΗ (πίνει): Χρόνια πολλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): Κι' ἂς συμπληρώσουμε τὴ σκηνοθεσία τῆς βραδυᾶς μὲ στίχους... (Ἀπαγγέλλει σιγὰ κοντὰ στὸ αὐτί της):

"Ελα κι' ἀπόψε στὰ χρυσᾶ στολίδια τοῦ (ἔλατου
πρωτοχρονιάτικη νὰ ζήσουμε βραδυά...
"Ελα, καὶ μ' ἕνα φασουλή, ἢ μιὰ κορ- (δέλα του
νὰ ξαναγίνουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ παιδιά...
Θἄναι ζεστά, πολὺ ζεστὰ μέσ' στὸ σα- (λόνι μας
— ἀπὸ τὴ σόμπα; ἀπ' τὰ φιλιά; ἀπὸ τὸ (τζάκι; —
καὶ συντροφιὰ ἐσὺ κι' ἐγὼ θἄμαστε μό- (νοι μας
μ' ἕνα στὸ πλάϊ μας φτηνὸ καραγκιοζάκι.
Κι' ὅταν περάσουν ὧρες κι' ὧρες τόσο (γρήγορα
καὶ τὰ κεράκια πιὰ σβυστοῦν τοῦ κάθε (κλώνου,
χωρὶς καθόλου νὰ μοῦ πῆς λόγια παρή- (γορα,
φύγε, καὶ γύρισε κοντά μου... καὶ τοῦ (χρόνου!

ΕΚΕΙΝΗ (παρασύρεται ἀπὸ τὴν τρυφερὴ πειστικότητά του): Ἐγὼ ὅμως δὲ φεύγω, βλέπεις... Μένω ἀμετανόητη κοντά σου... (Οἱ δυὸ δείχτες τοῦ ρολογιοῦ ἑνώνονται ἀπάνω στὸ δώδεκα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κλείνει τὸ διακόπτη καὶ τὸν ξαναάβει): Χρόνια πολλά!... Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶχες δὲν εἶχες, κατεργάρη, τὰ κατάφερες νὰ περάσουμε ρεβεγιὸν χωρὶς ἔξοδα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἕνα πραγματικὰ εὐτυχισμένο ἐρωτικὸ ρεβεγιόν...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΩΝ

Μιὰ πολὺ ἔξυπνη φάρσα σκάρωσε ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια μιὰ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα εἰς βάρος τῶν ἀστρονόμων τῶν ὁ ἀφόρων χωρῶν.

Στὸ φύλλο τῆς πρωτοχρονιᾶς δημοσίευσε τὴν καταπληκτικὴ εἴδησι ὅτι κάποιος μηχανικὸς κατώρθωσε νὰ φτιάξῃ ἕνα μηχάνημα ποὺ πολλαπλασίαζε τὴ δύναμι τῶν φακῶν σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε χάρις σ' αὐτό, μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ καὶ τὰ πιὸ μακρυνὰ οὐρανια σώματα καθαρώτατα!...

Μαζὶ μὲ τὴν εἴδησι δημοσεύτηκαν κι' ἡ φωτογραφία τοῦ μηχανήματος καὶ ἀπὸ κάτω μιὰ σχετικὴ συνέντευξι μ' ἕνα δηθεν ἀστρονόμο, ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ποτὲ δὲν φανταζόμουν ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ ἐφευρεθῇ τέτοιο μηχάνημα μὲ τὸ ὁποῖο βλέπει κανεὶς τ' ἀστρα τόσο καθαρά... Καί, ὅμως, βεβαιώθηκα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Κυτταζόντας μ' αὐτὸ ἐξακρίβωσα ὅτι στὴ Σελήνη ὑπάρχει ζωή. Κατώρθωσα νὰ δῶ ὄχι μόνο τὰ δάση καὶ τὰ δέντρα της, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ζῶα: ἀγριοβούβαλους, κατσίκες καὶ πρόβατα. Τέλος ὁ ἑκρινα καὶ μερικὰ ἄλλα περίεργα ζῶα, πολὺ λίγα ὅμως, ποὺ ἔχουν φτερὰ καὶ ποὺ τὸ σῶμα τους μοιάζει μὲ σῶμα ἀνθρώπου καὶ οὐραγγοτάγκου».

Οἱ ἀστρονομικοὶ κύκλοι τῆς ὑφηλίου ἀναστατώθηκαν μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ εἴδησι αὐτή. Καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι ἀστρονόμοι καὶ βιολόγοι ἀφιέρωσαν ἄρθρα καὶ μελέτες γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ζωῆς στὴ Σελήνη. Κάπο ος μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἐξέδωσε γρήγορα-γρήγορα κι' ἕνα σχετικὸ βιβλίο τοῦ ὁποίου πουλήθηκαν 50.000 ἀντίτυπα μέσα σὲ λίγες βδομάδες. Καὶ ποιὸς ξέρει τί ἄλλο ἀκόμα θὰ γινόταν ἂν ἡ ἐφημερίδα ποὺ εἶχε δημοσιεύσει τὴν εἴδησι δὲν ἀπεκάλυπτε ἐπειτ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ φάρσα!

ΔΡΑΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

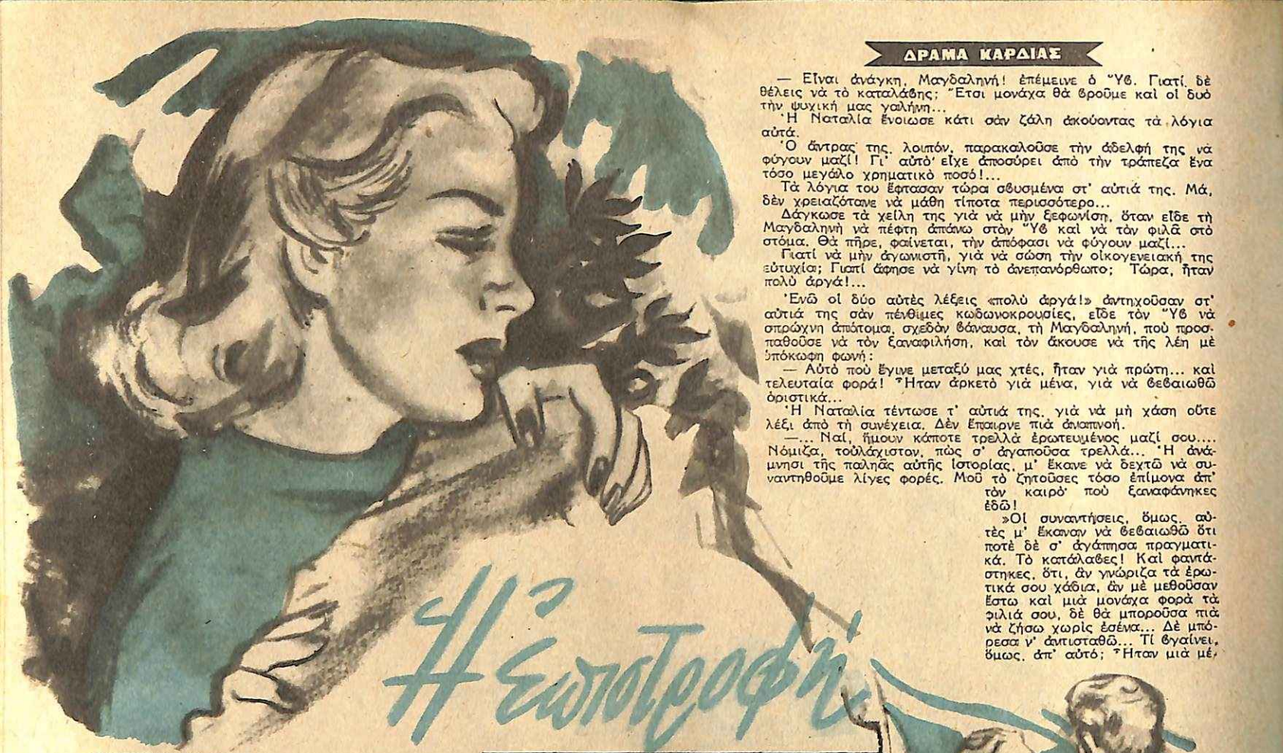

Η ἐνστροφὴ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Ἡ Ντάλια, κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα ὑψωμα, εἶδε τὸν Ὑθ νὰ συναντᾶ τὴ Μαγδαληνή.

-ΟΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ ὅτι θὰ μὲ ἐπιθυμήσατε καὶ οἱ δύο, καὶ ἤρθα νὰ μείνω μαζί σας, ἀφοῦ δὲν ἔχω πιὰ ποῦ ἀλλοῦ νὰ πάω! Ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ διώξετε!

Καὶ ἡ Μαγδαληνή, ἐξάπλωσε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἄναψε τσιγάρο, γελῶντας γιὰ τὴν «ἔκπληξι» ποὺ ἔκανε στὴν ἀδελφή της τὴ Ναταλία καὶ στὸ γαμπρό της, τὸν Ὑθ. Ἡ ξαφνική, ὅμως, ἐμφάνισί της στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τους, τοὺς ἄφησε καὶ τοὺς δυὸ ἀποσβολωμένους.

★

Ὁ Ὑθ Μιαλέρμπ, Παρισινὸς ζωγράφος, εἶχε ἐγκατασταθῆ πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια σ' ἐκεῖνο τὸ χωριὸ τῆς Προβηγκίας. Ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὴ Μαγδαληνὴ καὶ τὴ μικρότερη ἀδελφή της, τὴ Ναταλία, ὅταν ζοῦσε ἀκόμα ἡ μητέρα τους.

Καὶ ἀγάπησε μὲ βίαιο καὶ παράφορο πάθος τὴν πρώτη, — χωρὶς νὰ προσέξη ὅτι ἡ μικρὴ ἔνοιωθε γι' αὐτὸν δουλὴ λατρεία. Ἡ Μαγδαληνή, ὅμως, ἐλπίδες, ἐγκατέλειψε καὶ αὐτὸν καὶ τὸ χωριό της, γιὰ ν' ἀκολουθήση κάποιον ποὺ ἀνεκάλυψε στὴ γοητευτικὴ ὕπαρξί της καὶ ταλέντο μεγάλης δραματικῆς καλλιτέχνιδος...

Ἡ μητέρα της πέθανε ἀπὸ τὸν καῦμό της, λίγες μέρες μετὰ τὴ φυγή της. Ὅσο γιὰ τὸν Ὑθ, εἶχε πέσει σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Ἐξακολουθοῦσε ὥστόσο νὰ θέλη τὴ Ναταλία, νὰ τῆς μιλάη μὲ πόνο γιὰ κείνην ποὺ ἔφυγε.

Δὲν ἄργησε, ὅμως, νὰ προσέξη τί γινότανε στὴν ψυχὴ τῆς Ναταλίας. Τὸ συμπλήρωσε καὶ βαθὺ αἴσθημά της στὴν ἀρχὴ τὸν συνεκλίνησε καὶ ὕστερα τὸν ἔκανε νὰ νοιάση καὶ αὐτὸς πραγματικὴ ἀγάπη γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ ἐκεῖνο πλάσμα. Ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῆς Μαγδαληνῆς, ἔκαναν τοὺς γάμους τους. Ἦταν τὸ πιὸ εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο τοῦ κόσμου.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἔγινε μεγάλη καλλιτέχνις. Μὰ ἡ καινούργια ζωή της στὸν κόσμο τῶν παρασκηνίων, τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ φιλάρεσκη.

Μιὰ μέρα, ὅμως, ὁ φίλος της πέθανε ξαφνικά, ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή. Οἱ δουλειές του δὲν πήγαιναν διόλου καλά. Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ βρέθηκε ἀπότομα στὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Οἱ δανεισταὶ τοῦ μακαρίτη ἔκαναν κατάσχεσι στὰ ἐπιπλα καὶ σ' αὐτὰ ἀκόμα τὰ μπιζού της....

Ἡ ἀνάγκη ἔκανε τὴ ἀγέρωχη Μαγδαληνὴ νὰ μαζέψη σὲ μιὰ βαλίτσα τὰ λίγα της πράγματα, καὶ νὰ πάη νὰ ζητήση ἄσυλο στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ γαμπροῦ της.

Ἡ ἐμφάνισί της, ὅμως, ἔκανε τὸ εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο νὰ χάση τὴν ἠρεμία του. Ὁ Ὑθ ἔνοιωσε νὰ θεριεύη μέσα του ἡ παλιὰ του ἀγάπη γιὰ τὴ Μαγδαληνή. Ἐκείνη τὸ κατάλαβε. Καὶ ἄρχισε νὰ γίνεται προκλητική μαζί του.

Ἡ ζωὴ ἄρχισε νὰ γίνεται μαρτυρικὴ γιὰ τὴ Ναταλία πρὸ παντὸς ἀπὸ τότε ποὺ βρέθηκαν μερικὲς γειτόνισσες νὰ τὴν πληροφορήσουν ὅτι ἔτυχε πολλὲς φορὲς νὰ συναντήσουν σ' ἐξοχικοὺς περιπάτους τὴν ἀδελφή της μὲ τὸν ἄντρα της...

Τί σήμαιναν ὅλα αὐτά; Μήπως ἡ Μαγδαληνή, καπάρωσε νὰ ξεμυαλίση τὸν ἄντρα της; Καὶ γιατί ὁ Ὑθ ἀπέσυρε ξαφνικὰ μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν τράπεζα, ἕνα σημαντικὸ χρηματικὸ ποσόν;

"Οταν, λοιπόν, τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς μέρας εἶδε τὸν Ὑθ νὰ φεύγη ξαφνικὰ ἀπ' τὸ σπίτι, μὲ ὕφος σχεδὸν ἐνόχου, — ἡ Μαγδαληνὴ θέλησε ἀπὸ πολλὴ ὥρα, — ἡ Ναταλία ἀποφάσισε νὰ τὸν παρακολουθήση.

★

"Υστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα ὑψωμα, εἶδε τὸν Ὑθ νὰ συναντᾶ τὴ Μαγδαληνή. Καὶ τὸν ἄκουσε καθαρὰ νὰ τῆς λέη:

— Πρέπει νὰ δοθῆ ἕνα τέλος στὴν κατάστασι αὐτή. Ἡ καλύτερη λύσι εἶναι αὐτὴ ποὺ σοῦ εἶπα πρὶν ἀπὸ λίγο... Ἡ ἀναχώρησι... Ἔχω προβλέψει ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ χρηματικὸ ζήτημα...

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ δέσμη χαρτονομίσματα. Ἡ Μαγδαληνὴ ἔκανε μιὰ ἀφηνιαστὴ χειρονομία. Κάτι εἶπε μὲ φωνὴ τόσο χαμηλή, ὥστε ἡ ἀδελφή της δὲ μπόρεσε νὰ ξεχωρίση οὔτε λέξι.

θη ποὺ δὲ βάσταξε περισσότερο ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας... "Οταν ξεζαλίστηκα, κατάλαβα ὅτι δὲν εἶσαι τίποτα, μὰ τίποτα γιὰ μένα!...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔπεφταν σὰν βόλτσα. μο παρηγοριᾶς στὴν πονεμένη καρδιὰ τῆς Ναταλίας. Τῆς φαινότανε πὼς ζωντάνευε σ' ἕνα καινούργιο κόσμο.

—... Λυποῦμαι, — συνέχισε ὁ Ὑθ, στὸν ἴδιο σοβαρὸ τόνο, — μὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι μοῦ εἶσαι ἀποκρουστική! Ἐκτὸς ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα ἐλαττώματά σου, ποὺ μ' ἔκαναν κάποτε νὰ ὑποφέρω, εἶδα πὼς εἶσαι κακή, μοχθηρή! Ξαναγύρισες ἐδῶ, γιὰ νὰ κλείσης τὴν εὐτυχία τῆς ἀδελφῆς σου! Μά, εἶναι δυνατὸ νὰ ἔπλασε ὁ Θεὸς μιὰ φύσι τόσο διεστραμμένη; Σὲ βλέπω τώρα καὶ ἀηδιάζω!...

"Ηταν, ὅμως, καὶ κάτι ποὺ δὲ μποροῦσε ἀκόμα νὰ τὸ ἐξηγήση ἡ Ναταλία. Γιατί ὁ Ὑθ, ἐνῶ ἔνοιωθε τόση περιφρόνησι γιὰ τὴ Μαγδαληνή, τῆς μιλοῦσε γι' ἀναχώρησι; Γιατί εἶχε προβλέψει καὶ γιὰ τὸ χρηματικὸ ζήτημα;

Δὲν ἄργησε νὰ μάθη τὸ γιατί.

—... Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη λύσι, Μαγδαληνή! συνέχισε ὁ Ὑθ. Νὰ φύγης ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ τὸ ἔφερες ἄνω-κάτω μὲ τὴν παρουσία σου... "Ω! δὲ λέω ὅτι φοβᾶμαι μήπως ξαναπέσω σὲ πειρασμὸ μαζί σου! Τέτοιος κίνδυνος δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα... Συλλογίζομαι, ὅμως, τὸ μαρτύριο τῆς Ναταλίας, ποὺ τὴ βλέπω νὰ ὑποφέρη χωρὶς νὰ λέη τίποτα... Δὲ θέλω νὰ τὴ βλέπω ἀηδιασμένη καὶ λυπημένη... γιατί οὐτὶ μονάχα ἀγαπῶ...

»Θὰ σὲ παρακαλέσω τώρα νὰ πάρης τὰ λίγα αὐτὰ χρήματα γιὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ σου καὶ γιὰ νὰ περάσης λίγον καιρό, ὥσπου νὰ βολευτῆς. Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ φύγης σήμερα ἀπὸ ἐδῶ!

★

Ἡ Ναταλία κόντεψε νὰ πιγῆ ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνησι, ἀκούοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια. Τότε μονάχα κατάλαβε πόσο εἶχε παρεξηγήσει τὸν ἄντρα της καὶ πόσο ἄδικα ὑπέφερε μὲ τὴ σκέψι ὅτι δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά...

Δὲν περίμενε ν' ἀκούση τὴ συνέχεια.

Κι' ἔτρεξε σπίτι της, γιὰ νὰ φρεσκαριστῆ καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμη νὰ ὑποδεχτῆ τὸν Ὑθ, ὅταν θὰ γύριζε ἀπὸ τὸν τελευταῖο του περίπατο μὲ τὴ Μαγδαληνή.

ΑΡΜΑΝ ΖΑΚΕ

●●

ΤΙΣ ΚΑΤΑΚΤΟΥΝ... ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΣΤΙΜΑ

"Οπως ξέρομε, ὅλες, λίγο-πολύ, οἱ κόρες τῆς Εὔας θέλουν, ἔστω κι' ὅταν δὲν τὸ ὁμολογοῦν, νὰ σηκώνουν τοὺς ἄντρες ἀπέναντί τους. Ἡ τάσι αὐτὴ εἶναι πολὺ πιὸ ζωηρὴ στὶς Ἀμερικανίδες, ἴσως ἐπειδή, παρατηροῦν οἱ ὑπερατλαντικοὶ ψυχολόγοι, οἱ περισσότερες συμβαίνει νὰ ἔχουν τοὺς ἄντρες ἀπὸ τὸ χεριοῦ τους». Σπὶς περιπτώσεις, ὅμως, ποὺ ὁ ἄντρας δὲν εἶναι τοῦ χεριοῦ τους, ἀλλά..., δείχνει χαρακτῆρα, οἱ Ἀμερικανίδες εἶναι πρόθυμες νὰ κατακτηθοῦν ἁμαχητί!

Αὐτὸ ἀποδείχτηκε, μὲ τὸν περιφανέστερο τρόπο, σὲ μιὰ πρόσφατη ἔρευνα, ποὺ ἔφερε σὲ φῶς τὶς τεράστιες ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες, ποὺ σημειώνουν ὅσοι τροχονόμοι δείχνονται αὐστηροὶ ἀπέναντι στὶς σαφερίνες καὶ δὲ συγκινοῦνται ἀπὸ τὰ γλυκόλογα καὶ τὰ παρακάλια τους! Ἀντίθετα, ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς δείχνονται ὑποχωρητικοὶ ἀπέναντι στὸ ἀσθενὲς φῦλο, δὲν κερδίζουν τίποτα σὲ ἀντάλλαγμα!

Ἡ ἴδια ἔρευνα ἀποκάλυψε ἀκόμη πὼς ἕνα ποσοστὸ 7% τῶν τροχονόμων τῆς Νέας Ὑόρκης συζοῦν σήμερα μὲ... θύματά τους!

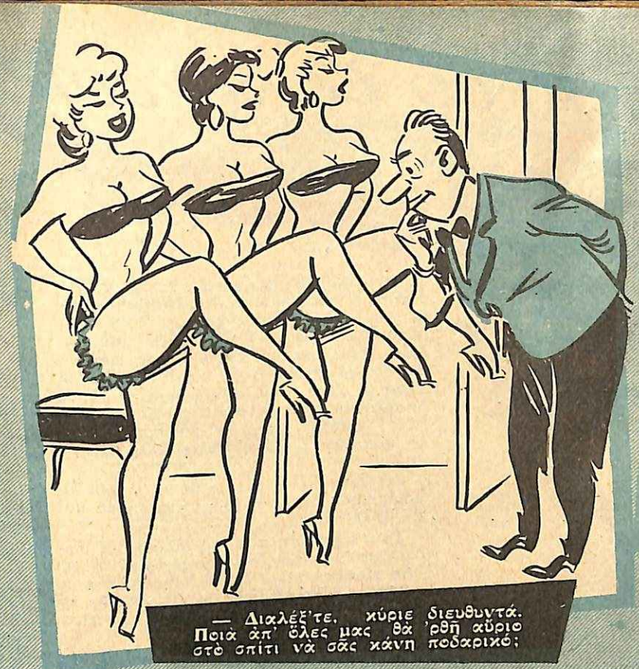

Πεδαρικά

ΤΟΥ Β ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

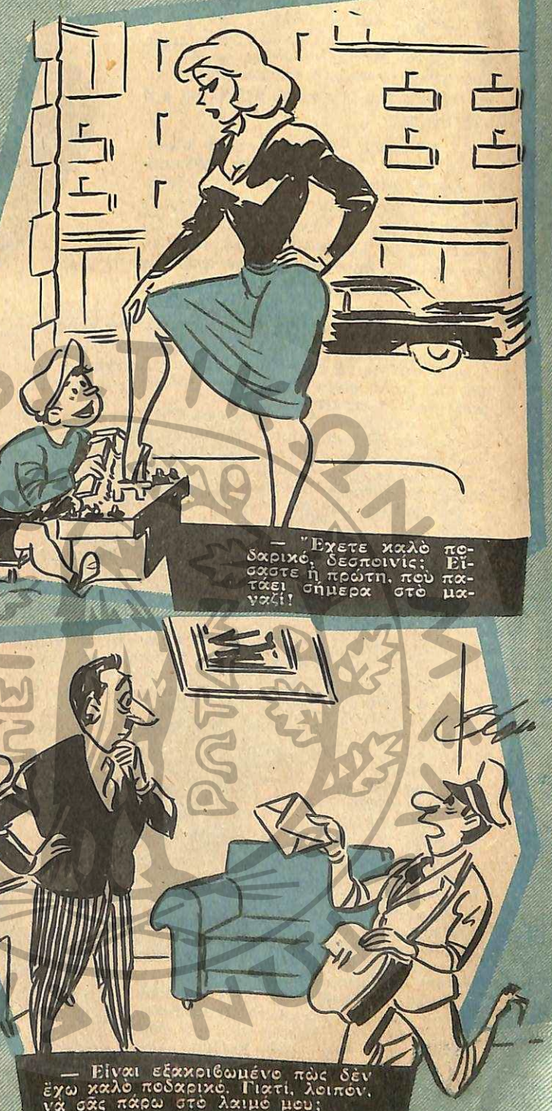

Τα χρώματα δύο τονώνουν

Κι' ἐκεῖνα ποὺ τὴν ἐξασθενίζουν

ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ

Ἂν δὲν ἔχετε τὴν αἴσθησι τῶν χρωμάτων, δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ εἴσαστε κομψὴ καὶ γοητευτική, ἔγραψε ἡ Ἀνίτα Κόλμπυ, ποὺ θεωρεῖται αὐθεντία στὰ ζητήματα τῆς γυναικείας αἰσθητικῆς. Πραγματικά, ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας καὶ ἰδίως τῆς σύγχρονης, εἶναι συνυφασμένη μὲ τὰ χρώματα. Τὸ ντύσιμό της, τὰ μαλλιά της, τὸ μακιγιάζ της δημιουργοῦν ἕνα σωρὸ προβλήματα χρωμάτων, ποὺ πρέπει νὰ τὰ λύση καὶ μάλιστα μὲ τρόπο ἱκανοποιητικό. Διαφορετικά, κι' ἂν ἀκόμη ἡ φύσι τὴν ἐπροίκισε μὲ τὰ μεγαλύτερα χαρίσματα, δὲ θὰ κατορθώση ποτὲ νὰ δημιουργήση τὴν ἐντύπωσι ποὺ ταιριάζει στὴν ὁμορφιά της.

Τὰ χρώματα μποροῦν στ' ἀλήθεια, νὰ κάμουν θαύματα. Ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰ ὑπογραμμίζουν καὶ τονώνουν τὴν ὁμορφιά σας. Ἀλλα, τοὐναντίον, τὴν ἐξασθενίζουν.

Ἂς δοῦμε πρῶτα τὰ τρία βασικὰ χρώματα, ποὺ εἶναι τὸ κίτρινο, τὸ κόκκινο καὶ τὸ μπλέ.

Τὸ κίτρινο εἶναι χρῶμα χαρούμενο καὶ ζεστό. Μπορεῖτε νὰ τὸ φορῆτε τὸ ἴδιο καλὰ μέσα στὸ σπίτι καὶ ἔξω. Δίνει πάντα τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἥλιου καὶ τῆς ζέστης.

Τὸ κόκκινο, ἐξ ἄλλου, εἶναι σκληρὸ καὶ διεγερτικό. Θὰ τὸ χρησιμοποιήσετε τόσο μόνο ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ὑπογραμμίσετε ἢ νὰ τονίσετε ἄλλα χρώματα, δηλαδὴ ἐλάχιστα. Οἱ γυναῖκες μὲ κόκκινα μαλλιὰ κι' ἐκεῖνες ποὺ δὲν βρίσκονται στὴν πρώτη νεότητα πρέπει νὰ τὸ ἀποφεύγουν.

Τὸ μπλὲ τέλος, ἐξασθενίζει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μπλὲ ἠλεκτρίκ ποὺ εἶναι ἕνα ζωηρὸ χρῶμα. Θὰ χρησιμοποιήσετε τὸ μπλὲ γιὰ νὰ κρύψετε τὶς ἀτέλειές σας ἢ ὅταν θέλετε νὰ ντυθῆτε ἁπλᾶ καὶ ταυτόχρονα κομψά. Τὸ μπλὲ εἶναι τὸ ἰδεῶδες χρῶμα γιὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ ντυσίματος.

Ἀλλὰ τὰ βασικὰ χρώματα σὲ ἐλάχιστες περιπτώσεις μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅπως εἶναι. Οἱ συνδυασμοί, τοὐναντίον, προσαρμόζονται καλύτερα στοὺς διάφορους τύπους τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς. Νὰ οἱ κυριώτεροι ἀνάμεσα σ' αὐτούς:

Τὸ κίτρινο μὲ τὸ κόκκινο μᾶς δίνει τὸ πορτοκαλί.

Τὸ κόκκινο μὲ τὸ μπλὲ μᾶς δίνει τὸ βιολετί.

Μεταξὺ τοῦ μπλὲ καὶ τοῦ κίτρινου βρίσκεται το πράσινο.

Ἂν ξεκινήσωμε ἀπὸ κίτρινο καὶ προχωρήσωμε πρὸς τὸ πορτοκαλί, θὰ συναντήσωμε τὸ χρυσαφί, τὸ κρέμ, τὸ μαΐς.

Ἂν ξεκινήσωμε ἀπὸ τὸ πορτοκαλὶ καὶ προχωρήσωμε πρὸς τὸ κόκκινο, θὰ συναντήσωμε τὸ μανταρινί, τὸ κοραλὶ καὶ τὸ χρῶμα τῆς τομάτας.

Τὰ φούξια καὶ τὰ λιλᾶ βρίσκονται ἀνάμεσα στὸ κόκκινο καὶ τὸ βιολετί.

Ἀνάμεσα στὸ μπλὲ καὶ τὸ πράσινο, θὰ συναντήσωμε τὸ τουρκουάζ, τὸ μαὸν καὶ τὸ σμαραγδί.

Ἀνάμεσα στὸ πράσινο καὶ τὸ κίτρινο, θὰ βροῦμε τὸ σιτρὸν καὶ τὸ σεντρᾶ.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, τὰ ζωηρὰ καὶ ζεστὰ χρώματα εἶναι τὸ κίτρινο, τὸ πορτοκαλί, τὸ κόκκινο, τὸ κιτρινοπράσινο καὶ τὸ ζὼν-ὀράνζ.

Τὰ ἄτονα καὶ κρύα χρώματα, ἀντίθετα, εἶναι τὸ βιολετί, τὸ μπλέ, τὸ πράσινο, τὸ ροὺζ-βιολέ, τὸ μπλὲ-βιολέ.

Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρώματα ταιριάζουν περισσότερο στὰ μαλλιά, τὰ μάτια, τὴν ἐπιδερμίδα σας κλπ., ἐνῶ ἄλλα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξασθενίζουν τὴν ὁμορφιά σας.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ κάμετε προσεχτικὲς δοκιμὲς γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσετε. Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε καὶ γιὰ τοὺς τόνους ποὺ ἔχει κάθε χρῶμα. Στὴν ἐκλογή σας δὲν πρέπει νὰ παρασυρθῆτε ἀπὸ τὸ τί φοροῦν οἱ ἄλλες. Νὰ ἕνα παράδειγμα μὲ τὸ κόκκινο χρῶμα: Τὸ χρῶμα αὐτὸ εἶναι δυνατὸ καὶ φωνάζει ἀπὸ μακρυά. Ἂν, λοιπόν, ἔχετε ἤρεμη ἐμφάνισι, θὰ τὸ ἀποφύγετε, γιατὶ θὰ χαθῆτε μέσα σ' αὐτό. Ἂν, ὅμως, εἴσαστε τύπος δραματικὸς καὶ δυναμικὸς σὰν τὴν Πωλὲτ Γκοντάρ, μπορεῖτε νὰ προτιμήσετε τὸ κόκκινο ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ζωηρὸ χρῶμα.

Θὰ πρέπει νὰ μιλήσωμε γιὰ τρία ἀκόμη χρώματα, τὸ μαῦρο, τὸ λευκὸ καὶ τὸ μπλὲ-μαρέν.

Τὸ μαῦρο λεπταίνει τὴ σιλουέττα. Ἐνδείκνυται, λοιπόν, στὶς παχειὲς γυναῖκες. Ἂν εἴσαστε πολὺ λεπτή, προτιμῆστε τὸ μαρόν, τὸ μπλὲ μαρέν, τὸ λὶ ντὲ θέν, τὰ σκοῦρα πράσινα ἢ τὰ γκρίζα, ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο σίκ.

Τὸ λευκὸ καθρεφτίζει τὴν καθαριότητα, τὴ δροσιὰ καὶ τὰ νειάτα. Πηγαίνει μ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τῆς ἐπιδερμίδος. Ὄχι ὅμως καὶ μ' ὅλα τὰ σώματα.

Τὸ λευκὸ ἀντανακλᾶ φῶς καὶ γι' αὐτὸ παχαίνει.

Γι' αὐτό, ἂν εἴσαστε λιγάκι παχειά, πρέπει νὰ τὸ ἀποφύγετε. Τὸ λευκὸ εἶναι ἐξαίρετο γιὰ μπλοῦζες, σεμιζιὲ καὶ γενικὰ γιὰ ντύσιμο σπόρ.

Τὸ μπλὲ-μαρὲν ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε σὰν τὸ κατ' ἐξοχὴν χρῶμα γιὰ τὶς ξανθές. Κι' αὐτὸ εἶναι σωστό. Ἀλλὰ ταιριάζει τὸ ἴδιο καλὰ καὶ στὶς μελαχροινές.

Ἀντίθετα μὲ τὸ μαῦρο, τὸ μπλὲ-μαρὲν κάνει τὸ δέρμα νὰ φαίνεται πιὸ φωτεινό, πιὸ δροσερὸ καὶ πιὸ νεανικό. Ταιριάζει τὸ ἴδιο καλὰ στὶς νέες ὅσο καὶ στὶς ἡλικιωμένες καὶ μπορεῖ νὰ φοριέται ἀπὸ τὴν αὐγὴ ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Καὶ τώρα νά μερικὲς ὑποδείξεις τῶν χρωμάτων ποὺ θὰ διαλέξετε, ἀνάλογα μὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας.

Ἂν εἴσαστε ξανθή. Θὰ προτιμήσετε τὰ ζωηρὰ χρώματα. Οἱ μεγάλοι ράφτες συνιστοῦν τὸ κίτρινο, τὸ πορτοκαλί, τὸ κόκκινο τῆς φωτιᾶς. Θ' ἀποφύγετε, τοὐναντίον, τὰ χρώματα πάλ.

Ἂν εἴσαστε καστανή. Θὰ προτιμήσετε τὰ ζωηρὰ χρώματα, ποὺ θὰ κάμουν πιὸ ἔντονη τὴ φυσιογνωμία σας. Θ' ἀποφύγετε ἀντίθετα τὸ μαρόν, καθὼς καὶ τὰ καλούμενα οὐδέτερα χρώματα.

Ἂν ἔχετε κόκκινα μαλλιά. Θὰ μετριάσετε τὴ λάμψι τῶν μαλλιῶν σας χρησιμοποιῶντας σκοῦρα χρώματα, ὅπως τὸ βὲρ-μπουτέϊγ, γκρί, μπλὲ-μαρέν, μαῦρο. Γιὰ τὰ βραδυνά σας φορέματα θὰ προτιμήσετε τὸ λευκό, τὸ βὲρ-ἐμερὼντ κλπ.

Ἂν εἴσαστε μελαχροινή. Τὸ λευκὸ καὶ τὸ μαῦρο σᾶς πηγαίνουν καλύτερα. Μὴν παρασύρεστε ἀπὸ τὴ σφαλερὴ ἀντίληψι ὅτι στὶς μελαχροινὲς ταιριάζουν περισσότερο τὸ ροὺζ καὶ τὸ κόκκινο.

Μπορεῖτε νὰ προτιμήσετε ἐπίσης τὸ κίτρινο, τὸ μπλέ, τὸ μώβ, ὡρισμένες ἀποχρώσεις γκρὶ ἢ μπέζ.

Τὸ βιολετὶ πηγαίνει σὲ ὡρισμένες μελαχροινές, μ' ὅλο ποὺ κάνει πιὸ σκληρὰ τὰ χαρακτηριστικά τους.

Ἂν ἔχετε λευκὰ μαλλιά. Μὴν νομίζετε πὼς εἴσαστε καταδικασμένη νὰ φορῆτε πάντοτε μαῦρα. Θ' ἀποφύγετε μόνο τὰ ζωηρὰ χρώματα.

Ἂν, ὅμως, τὸ δέρμα σας παρέμεινε λεῖο, μπορεῖτε νὰ φορέσετε μερικὰ ἀνοιχτὰ χρώματα.

Συγκλονιστικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΖΥΛ ΜΑΡΙ

Τὸ λάθος τοῦ ἄλλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ βιομήχανος Ἐρρίκος Βιλεντιέ, χήρος, μένει στὴν ἐξοχικὴ βίλλα του μὲ τὸ κοριτσάκι του, τὴν Ἐριέτα. Προσλαμβάνει γιὰ δασκάλα τῆς κόρης του μιὰ νέα κι' ὁμορφη κοπέλλα, τὴ Ζακελίνα Ζελινιέ, καὶ τὴν κάνει φιλενάδα του. Ἐκείνη τὸν ἀγαπάει ἀληθινὰ κι' ἀρνιέται τὴν πρότασι τοῦ ἀρχιεργάτη του Ντενὶ Ζερβουάζ, ἑνὸς ἁπλοῦ καὶ τίμιου ἀνθρώπου, ποὺ τὴν ἔχει ἐρωτευθῆ καὶ ζητάει τὸ χέρι της. Ἀλλ' ὁ Βιλεντιέ, παρ' ὅλες τὶς ἀρχικὲς ὑποσκέσεις του, ἀποφεύγει νὰ τῆς κάνη λόγο γιὰ γάμο, ἀκόμα κι' ὅταν τοῦ ἀναγγέλλη πὼς πρόκειται νὰ γίνη μητέρα. Ἑτοιμάζεται μάλιστα νὰ παντρευτῆ μὲ μιὰ πλούσια χήρα, γιὰ νὰ διορθώση τὰ οἰκονομικά του. Ὅταν τὸ μαθαίνη ἡ Ζακελίνα, τὸν συχαίνεται γιὰ τὴν ἀτιμία του καὶ φεύγει ἀπ' τὸ σπίτι του, ἀφοῦ τὸν προειδοποιεῖ νὰ μὴ ξαναβρεθῆ ποτὲ στὸ δρόμο της. Καταφεύγει σ' ἕνα χωριὸ καὶ φέρνει στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, τὴ Λιλιάν, ποὺ τὴν ἐμπιστεύεται σὲ κάτι συγγενεῖς της. Ὕστερα δέχεται νὰ παντρευτῆ τὸ Ζερβουάζ. Ὁ Βιλεντιὲ ἀπολύει τότε τὸν ἀρχιεργάτη του. Τὸ ἀντρόγυνο περνάει μέρες δύσκολες. Ὕστερα ἕνας πλούσιος Ἀμερικανός, ὁ Ρόμπερτσον, ποὺ μένει ἐκεῖ κοντά, ἀρχίζει νὰ πωτεύεται τὴ Ζακελίνα καὶ τῆς προτείνει νὰ πάρη διαζύγιο καὶ νὰ γίνη γυναῖκα του. Αὐτὴ ἀρνιέται,ἀπὸ συμπόνια γιὰ τὸ Ζερβουάζ. Ὡστόσο, ὁ Ρόμπερτσον τῆς μένει πάντα ἀφοσιωμένος. Μιὰ μέρα ὁ Ζερβουάζ, τυφλωμένος ἀπ' τὴ δυστυχία, ἐπιχειρεῖ νὰ δολοφονήση τὸν πλούσιο Ἀμερικανό. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅμως, ἀντιλαμβάνονται κι' οἱ δυὸ ἕνα κοριτσάκι ποὺ κινδυνεύει νὰ πνιγῆ στὸ ποτάμι. Εἶναι ἡ Λιλιάν. Ὁ Ζερβουάζ τὴ σώζει καὶ τὴν παίρνει στὸ σπίτι του.

2ον

Ἡ Ζακελίνα δὲν εἶχε δυσκολευτῆ βέβαια, νὰ συμπληρώση τὸ ὄνομα αὐτό.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ζερβουὰζ ἐπισκέφτηκε τὸν Βιλεντιὲ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν ξαναπάρη στὴν παλιά του θέσι.

Ὁ Βιλεντιὲ δέχτηκε μὲ προθυμία τὴν πρότασί του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ νοιώθη γιὰ τὴ Ζακελίνα τὸ ἴδιο πάθος καὶ σκεφτόταν πὼς ὅταν θὰ εἶχε κοντά του τὸν Ζερβουὰζ θὰ μποροῦσε νὰ ξαναπλησιάση εὔκολα τὴ νέα γυναῖκα.

Ἔτσι ὁ Ζερβουὰζ προσελήφθη καὶ πάλι στὰ ἐργοστάσια καὶ ἡ γαλήνη φάνηκε νὰ διαδέχεται τὴν τρικυμία, στὸ σπίτι του.

Γ'.

Νέος κίνδυνος

Ὁ Ζερβουὰζ ἔφευγε τὸ πρωῒ γιὰ τὴ δουλειά του καὶ γύριζε τὸ βράδυ.

Ἡ Ζακελίνα ἔμενε ὅλη τὴν ἡμέρα μόνη της, ἀφοσιωμένη στὴν κόρη της.

Ξαφνικά, μιὰ μέρα, χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Ἐρρίκου Βιλεντιέ.

Καὶ ὁ Βιλεντιὲ δὲν ἦταν μόνος. Τὸν συνόδευε μιὰ χοντρὴ γυναῖκα μὲ κακὸ παρουσιαστικό, παρὰ τὰ ἄφθονα κοσμήματα ποὺ φοροῦσε, καὶ μὲ χτυπητὴ τουαλέττα. Ἦταν ἐκείνη ἡ ἴδια, ποὺ εἶχε δῆ ἄλλοτε ἡ Ζακελίνα, νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὸ ἀμάξι στὴν εἴσοδο τῆς ἐπαύλεως, ἡ κόμησσα ντὲ Μονδιέ, νέα σύζυγος τοῦ Βιλεντιέ.

Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν χωρίσει, ἡ Ζακελίνα δὲν εἶχε μιλήσει στὸν Βιλεντιέ.

Μόλις τὸν εἶδε, μιὰ προαίσθησι ξύπνησε μέσα της ὅτι κάποιος κίνδυνος τὴν ἀπειλοῦσε καὶ κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕτοιμη γιὰ νὰ τὸν ἀποκρούση.

Ὁ Βιλεντιὲ παρουσιάστηκε μὲ ἁπλότητα, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα μετεξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ζακελίνας. Μόνον ἡ Ζακελίνα μπόρεσε νὰ διακρίνη τὴν ἐλαφρειά του ταραχή.

Ἡ κυρία Βιλεντιὲ δὲν φαινόταν κακή, μὲ τὴν πρώτη ματιά. Τὰ μικρὰ γκρίζα καὶ χωρὶς ζωηρότητα μάτια της, εἶχαν μιὰ ἔκφρασι καλωσύνης. Ἔδειξε ἀμέσως συμπάθεια γιὰ τὸ χαμένο καὶ ἀζήτητο κοριτσάκι, ποὺ εἶχαν περιμαζέψει οἱ Ζερβουάζ.

Ὁ Βιλεντιὲ εἶχε διαβάσει στὴν ἐφημερίδα τὴν περιγραφὴ τοῦ συμβάντος ἐκείνου, εἶχε δῆ τὴ φωτογραφία τῆς μικρῆς Λιλιὰν καὶ τοῦ εἶχε γεννηθῆ μιὰ ὑποψία:

— Μήπως αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, αὐτὴ ἡ Λιλιάν, εἶναι ἡ κόρη τῆς Ζακελίνας; Ἡ κόρη μας;...

Γρήγορα πῆρε τὴν ἀπόφασί του:

— Θὰ τὸ ἐξακριβώσω αὐτό.. Κι' ἂν δὲν κάνω λάθος, τότε τὴν κρατῶ τὴν Ζακελίνα!

Δὲν εἶχε πάψει ν' ἀγαπᾶ τὴν παληὰ ἐρωμένη του. Τὴν ἀγαποῦσε πάντα μὲ τὸ ἴδιο σαρκικὸ πάθος, ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ αἴσθημα. Ἕνα πάθος ποὺ εἶχε δυναμώσει ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὴν περιφρόνησι τῆς Ζακελίνας, ἀπὸ τὸ μίσος της, ἀπὸ τὸ χωρισμό τους.

— Θὰ γίνη δική μου, ὅπως κι' ἄλλοτε! σκέφτηκε ὁ Βιλεντιέ. Θὰ τὸ πετύχω αὐτό, μὲ κάθε τρόπο!

Ἡ Ζακελίνα δὲ δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τοῦ Βιλεντιέ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κυττάχτηκαν μὲ δυσπιστία, σὰν δυὸ ἀντίπαλοι. Ἡ ἔκφρασι τῆς Ζακελίνας, ἔκφρασι τρόμου ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικότητος, ἦταν τόσο χαρακτηριστική, ὥστε ὁ Βιλεντιὲ δὲ χρειαζόταν ἄλλη ἀπόδειξι!

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι τὸ δικό μας, σκέφτηκε.

Ἡ κυρία Βιλεντιὲ εἶχε πάρει τὸ κοριτσάκι στὰ γόνατά της. Ἡ μικρὴ Λιλιάν, δύσπιστη σὲ κάθε νέο πρόσωπο, ἔκλαιγε καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀπομακρυνθῆ.

— Αὐτὸ ποὺ κάνατε εἶναι πολὺ ὡραῖο, ἔλεγε ἡ κυρία Βιλεντιέ. Νὰ μαζέψετε ἕνα παιδὶ ἂν καὶ εἴσθε φτωχοὶ ἄνθρωποι! Δὲ μπορεῖτε ὅμως νὰ τὸ κρατήσετε γιὰ πάντα... Κάποτε θὰ τὸ ἀποχωριστῆτε Εἶναι ἀγριοκόριτσο, ἀλλὰ χαριτωμένο... Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἐξοικειωθῆ γρήγορα μαζί μου, ὅπως ἐξοικειώθηκε καὶ μὲ σᾶς.

Χάϊδεψε τὸ κεφάλι τῆς μικρῆς, ποὺ τώρα καθόταν φρόνιμη, κι' ἐξακολούθησε.

— Σκέφτηκα κάτι, ξέρετε. Ἐγὼ δὲν ἔχω παιδιὰ καὶ φοβᾶμαι πὼς δὲ θ' ἀποκτήσω. Δὲν μὲ στενοχωρεῖ πολύ. Ἂν λοιπὸν δὲ βρεθῆ κανένας νὰ ζητήση αὐτὸ τὸ παιδί, θὰ ἤμουνα διατεθειμένη νὰ κάνω μιὰ καλὴ πρᾶξι καὶ νὰ τὸ πάρω ἐγώ. Τί λὲς κι' ἐσὺ Ἐρρίκο;

— Εἶσαι ἐλεύθερη, ἀγαπητή μου, νὰ κάνης ὅ,τι νομίζεις καλό. Ἐγὼ δὲ θὰ σοῦφερνα ἀντίρρησι, καὶ μάλιστα γιὰ μιὰ τέτοια ἀγαθοεργία.

Ἡ Ζακελίνα ἔμενε ἀμίλητη, ἐνῶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά...

— Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα μου, κυρία; τὴ ρώτησε ἡ κ. Βιλεντιέ. Δὲν εἴσαστε πλούσιοι, ἐσεῖς... Καθὼς ἔμαθα, ὁ ἄντρας σας τόχει ρίξει λίγο ἔξω... ἀλλ' ὅς εἶναι, αὐτὰ δὲν ἐνδιαφέρουν! Λοιπόν, ὅσο νἀναι, λογαριάζεται ἕνα στόμα παραπάνω. Δὲ φαντάζομαι νὰ θέλετε νὰ κρατήσετε μαζί σας ἐπ' ἄπειρον αὐτὸ τὸ παιδί.

— Ἐφόσον δὲν τὸ ζητάει κανείς, θὰ ἔχη ἐδῶ ὅ,τι τοῦ χρειάζεται, ἀπάντησε χλωμὴ ἡ Ζακελίνα.

— Κι' ὁ ἄντρας σας;...

— Δὲν ἔχει ἀντίρρησι.

— Ναί, ἀλλὰ τὸ μέλλον τῆς μικρούλας; Μοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, μὲ τὰ ζαν-

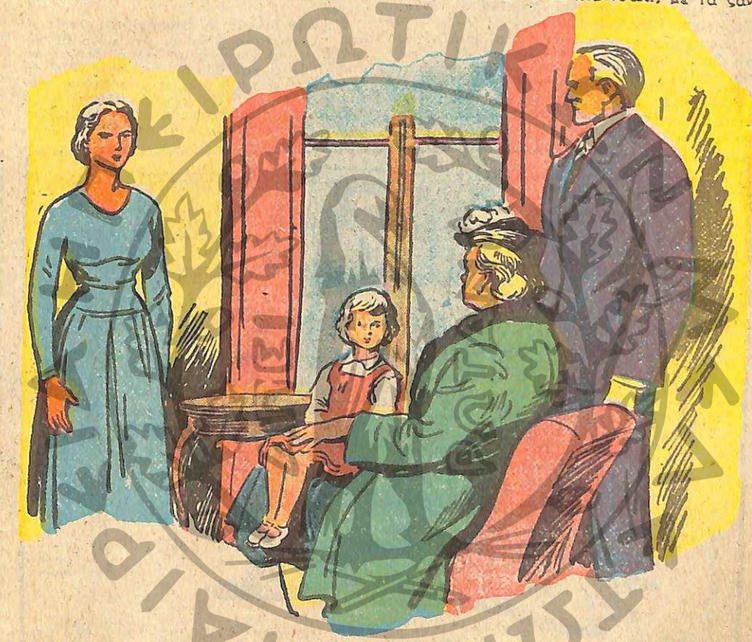

— Εἶναι ἀγριοκόριτσο, ἀλλὰ χαριτωμένο! ἔλεγε ἡ κυρία Βιλεντιέ, ποὺ εἶχε πάρει στὰ γόνατά της τὴ μικρὴ Λιλιάν.

θὰ μαλλιὰ καὶ τ' ἄγρια μαῦρα μάτια του. Καθὼς καταλαβαίνω θἄχη ἀνυπόταχτο χαρακτῆρα. "Αν μείνη μαζί σας, τί θ' ἀπογίνη;

»Θὰ πάη στὸ σχολεῖο ὡς τὰ 12 χρόνια κι' ὕστερα θὰ τὴ βάλετε κάπου μαθητευομένη, γιὰ νὰ γίνη μοδίστρα ἢ καπελλοῦ... Αὐτὸ θἄναι ὅλο. Δὲ βλέπω τί ἄλλο θὰ μπορούσατε νὰ κάνετε γι' αὐτήν

»"Αν ἔρθη ὥρα μαζί μου, θὰ τῆς δώσω μιὰ μόρφωσι ὅπως πρέπει καὶ δὲ θὰ τῆς λείψη τίποτα... Ζυγίστε το ἕνα καὶ τ' ἄλλο καὶ πέστε μου ἂν ἔχω ἄδικο.

Ἡ Ζακελίνα δοκίμαζε ἀληθινὸ μαρτύριο. Μὰ σώπαινε, νοιώθοντας καφωμένη ἀπάνω της τὴ ματιὰ τοῦ Βιλεντιέ...

— Πάντως, ἐξακολούθησε ἡ κ. Βιλεντιέ, δὲ σκοπεύετε βέβαια νὰ κρατήσετε διὰ τῆς βίας τὴ μικρή...

—"Οχι δά, κυρία!

—"Επειτα, ὅταν θέλετε, θὰ μπορῆτε νἄρχεσθε νὰ τὴν βλέπετε... "Ετσι λοιπόν.. Ἐρρίκο, θὰ φροντίσης ἐσὺ γιὰ τὶς σχετικὲς διατυπώσεις, ὥστε νὰ πάρουμε τὴ μικρή.

— Πολὺ καλά, ἀγαπητή μου, ἀπάντησε ὁ Βιλεντιὲ μὲ τὰ μάτια του καφωμένα πάντα στὴ Ζακελίνα. Μόνο πού... αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ κάνης εἶναι κάτιος σοβαρὸ καὶ χρειάζεται λίγη σκέψι... "Αλλωστε δὲν ὑπάρχει βία...

— Οχι, τὸ γοργὸ καὶ γάριν ἔχει!

— Κυρία, εἶπε ἡ Ζακελίνα, σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῆς μικρῆς γιὰ τὴν καλωσύνη ποὺ τῆς δείχνετε. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι καὶ κοντὰ σὲ μᾶς δὲ θὰ τῆς ἔλειπε τίποτα. Μήπως ὁ πλοῦτος φέρνει πάντα τὴν εὐτυχία;

— Μήπως τὴ φέρνει ἡ φτώχεια;

—"Επειτα, κυρία, εἶναι καὶ κάτι ἄλλο... Οἱ ἀρχές, προκειμένου ν' ἀποφασίσουν γιὰ τὴν τύχη τῆς μικρῆς, θὰ λάβουν ἴσως ὑπ' ὄψι τους ὅτι ἔχομε κι' ἐμεῖς κάποια δικαιώματα...

— Ποιὰ δικαιώματα, παρακαλῶ;

— Ὅτι τῆς σῶσαμε τὴ ζωή...

— Τὸ θεωρεῖτε δικαίωμα, αὐτό; Τὸ ἴδιο δὲ θὰ κάνανε ὅλοι, στὴ θέσι τοῦ συζύγου σας;

— "Ισως ὅμως δὲ θὰ τὸ κατώρθωναν ὅλοι...

Ἡ κ. Βιλεντιὲ γύρισε τὴν πλάτη της στὴ Ζακελίνα, πῆρε πάλι τὴ μικρούλα στὰ γόνατά της καὶ εἶπε στὸν ἄντρα της:

— Ἐρρίκο, κύτταξε νὰ πείσης τὴν κ. Ζερβουὰζ πὼς ἔχω δίκηο...

— Κυρία, εἶπε ὁ Βιλεντιὲ πλησιάζοντας τὴ Ζακελίνα καὶ προσπαθῶντας νὰ πιάση τὸ χέρι της, δείχνετε πολὺ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ μικρὴ αὐτή!

Ἡ Ζακελίνα τράβηξε τὸ χέρι της, μ' ἕνα μορφασμὸ ἀηδίας, καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Μὴ μ' ἀγγίζετε!...

— Μὲ φοβόσαστε; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος σιγά.

— Δὲ σᾶς φοβᾶμαι, σᾶς συχαίνομαι.

— Ἐγὼ ὅμως σ' ἀγαπῶ! Ἀκοῦς;...Δὲν ἔπαψα νὰ σ' ἀγαπῶ τρελλά, σὰν ἄλλοτε!..

Ἡ Ζακελίνα ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω, σὰν νὰ βρισκότανε μπροστὰ σὲ φίδι.

Στὸ μεταξύ, ἡ κ. Βιλεντιέ, ἀπησχολημένη μὲ τὴ μικρὴ Λιλιάν, δὲν πρόσεχε τὶ γινότανε πίσω της.

— Κύριε Βιλεντιέ, ψιθύρισε ἡ Ζακελίνα, θυμόσαστε τί σᾶς εἶπα κάποτε;

— Τί μοῦ εἶπες;

— Σᾶς εἶπα πὼς θὰ εἴσαστε πιὰ ἕνας ξένος γιὰ μένα, ἐφόσον δὲ θὰ θελήσετε νὰ βρεθῆτε στὸ δρόμο μου. "Αν ὅμως τὸ ἐπιζητήσετε αὐτό, ἀλλοίμονό σας!...

Μιὰ ἔκφρασι ἄγριου μίσους ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της. Θἄπρεπε νὰ καταλάβη ὁ Βιλεντιὲ πὼς ἡ πληγὴ ποὺ τῆς εἶχε ἀνοίξει δὲν εἶχε ἀκόμη γιατρευτῆ.. πὼς δὲν τὸν εἶχε συχωρέσει καὶ δὲ θὰ τὸν συχωροῦσε ποτέ. γιατὶ τὸ μίσος της δὲν εἶχε σβύσει...

Στὴν ἐκδήλωσι ὅμως τοῦ μίσους της, αὐτὸς ἀπάντησε μὲ τὴ λέξι τοῦ πάθους του:

— Σ' ἀγαπῶ!...

Μὲ μιὰ ἀλλόκοτη γαλήνη, ἡ Ζακελίνα τοὺδειξε τὴ Λιλιὰν καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὴν προσέξατε καλά;

— Ναί.

—"Ε λοιπόν, ἐυποδῖστε αὐτὴ τὴ γυναῖκα νὰ τὴν πάρη, ἀλλοιῶς...

— Ἀλλοιῶς;

— Θὰ τῆς φανερώσω πὼς εἶναι κόρη μας!

Ὁ Βιλεντιὲ χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Κι' ἐγώ, ἂν ἀρνηθῆς κι' ἀποκρούσης τὴν ἀγάπη μου, θὰ φανερώσω στὸ Ζερβουὰζ πὼς αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι δικό σου... καὶ δικό μου!

—"Ατιμε!... μουρμούρισε ἡ Ζακελίνα μὲ ἀπόγνωσι.

Ἡ κ Βιλεντιὲ φιλοῦσε γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Λιλιάν.

— Λοιπόν, Ἐρρίκο, κατάφερες νὰ πείσης τὴν κυρία; ρώτησε τὸν ἄντρα της.

Κι' ἐκεῖνος ἀπάντησε ἤσυχα:

—Ἐλπίζω πὼς δὲ θἄχη πιὰ ἀντίρρησι.

*

Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνας μαθητευόμενος τοῦ ἐργοστασίου πῆγε στὴ Ζακελίνα ἕνα γράμμα, τοῦ Βιλεντιέ.

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ὁ Ἐρρίκος τῆς ἔγραφε:

«"Αν δὲ δεχτῆς νὰ ξαναρχίσουμε τὴ ζωὴ ποὺ περνούσαμε ἄλλοτε, ὄχι μόνο δὲ θὰ ἐμποδίσω τὴ γυναίκα μου νὰ υἱοθετήση τὴ μικρή, ἀλλὰ καὶ θὰ τὴν προτρέψω νὰ τὸ κάνη. Καὶ τότε θὰ βρεθῆς μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ δίλημμα: "Η θ' ἀποκαλύψης στὸν ἄντρα σου πὼς εἶσαι μητέρα τῆς μικρῆς, ὁπότε θὰ σὲ διώξη, ἢ θ' ἀφίσης τὴ μικρὴ νἀρθῆ νὰ μείνη μαζί μας, ὅπου δὲ θὰ περνάη καὶ ἄσχημα. ἐφόσον θὰ βρίσκεται κοντὰ στὸν πατέρα της».

Τὸ γράμμα ἐξακολουθοῦσε, στὸ ἴδιο ὕφος, κι' ὕστερα κατέληγε:

«Συλλογίστηκα γιὰ πολὺ τὴν ἀπειλή σου πὼς θὰ φανέρωνες τὸ μυστικό μας στὴ γυναίκα μου. Λοιπόν, ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ εἶναι μάταιη, γιατὶ ξέρω καλὰ τὴν κ. Βιλεντιέ. Ἔχει φλογερὸ πόθο νὰ γίνη μητέρα, κι' ὁ ἥσυχος χαρακτήρας της δὲ θὰ τὴν ἀφίση νὰ πάρη στὸ τραγικὸ τὴν ἐρωτικὴ μας περιπέτεια. Θὰ παραπονεθῆ λιγάκι, θὰ κλάψη. ἀλλὰ στὸ τέλος θὰ βρῆ πὼς αὐτὸ εἶν' ἕνας λόγος παραπάνω νὰ υἱοθετήση τὸ μικρή, ἀφοῦ εἶμαι ὁ πατέρας της...

»Περάσαμε πολὺ εὐτυχισμένες στιγμὲς οἱ δυό μας, Ζακελίνα. Ἀπὸ σένα μόνο ἐξαρτᾶται νὰ ξανανοιώσουμε τὴν ἴδια εὐτυχία γιὰ πολύ, γιὰ πάντα! Γιατί σ' ἀγαπῶ. δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ!... Ξέρεις καλὰ πὼς δὲν ἀγάπησα ποτὰ ἐσένα, μονάχα ἐσένα. Ὁ γάμος μου ἦταν μιὰ ἀνάγκη γιὰ μένα, γιὰ ν' ἀποφύγω τὴν οἰκονομικὴ καταστροφή. "Αχ Ζακελίνα, ἂν ἤξερες πόσο ὑπόφερα, σκεπτόμενος τὸ κακὸ ποὺ σοῦκανα!...»

"Οταν ἡ Ζακελίνα διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα, μιὰ ἔκφρασι ἀηδίας ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της.

"Ηταν λοιπὸν τυφλὸς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος; Δὲν ἔβλεπε τὸ ἄσβυστο μίσος ποὺ εἶχε γεννηθῆ στὴν πληγωμένη καρδιά της;...

Ὡστόσο, τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα, γιατὶ τὸ γράμμα αὐτὸ τῆς ξαναθύμισε ὅλη τὴν περασμένη δυστυχία της.

Ξαφνικά, μιὰ φωνὴ πίσω της τὴν ἔκανε ν' ἀνασηκώση τὸ κεφάλι της:

— Γιατί κλαῖτε, Ζακελίνα;

"Ηταν ὁ Ρόμπερτσον. Εἶχε μπῆ, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ.

Μὲ τὴ βαθειὰ ἐμπιστοσύνη ποὺ τῆς εἶχε ἐμπνεύσει ὁ ἱπποτικὸς χαρακτήρας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Ζακελίνα, τοὺδωσε τὸ γράμμα, λέγοντάς του ἁπλά:

— Διάβαστε.

Ὁ Ρόμπερτσον τὸ διάβασε, χωρὶς νὰ χάση καθόλου τὴν ἀταραξία του.

— Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν κ Βιλεντιέ, εἶπε ὕστερα.

— Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε;

— Θὰ τὰ κανονίσω ὅλα σύμφωνα μὲ τὸ συμφέρον σας. Μὴν ἀνησυχῆτε! Ξέρετε πὼς ἐγὼ δὲν κάνω ποτὲ θόρυβο...

Τὸν εὐχαρίστησε μὲ μιὰ ἐκφραστικὴ ματιὰ εὐγνωμοσύνης. Ὁ ἔρωτας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν πάντα πρόθυμος γιὰ κάθε θυσία...

Τ' αὐτοκίνητο τοῦ Ρόμπερτσον περίμενε στὴν πόρτα. Ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε βγῆ γιὰ τὸν καθημερινό του περίπατο κι' εἶχε σταθῆ στὸ σπίτι τοῦ Ζερβουάζ, γιὰ νὰ ρωτήση τί ἔκανε ἡ Λιλιάν.

"Εσφιξε τὸ χέρι τῆς Ζακελίνας καὶ τῆς ξαναεῖπε:

— Μείνετε ἥσυχη. Θὰ τακτοποιήσω τὸ ζήτημα...

*

Ὁ Βιλλεντιὲ δὲ γνώριζε προσωπικὰ τὸ Ρόμπερτσον. "Οταν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, τοῦ δώσανε τὴν κάρτα του δὲ μπόρεσε νὰ μαντέψη ποιὸς λόγος τὸν εἶχε φέρει ἐκεῖ.

Τὸν δέχθηκε ὡστόσο στὸ σαλόνι. "Ηρεμος πάντα, ὁ Ἀμερικανὸς τοῦ ζήτησε συγνώμη γιὰ τὴν ἐνόχλησι καὶ πρόσθεσε ὕστερα:

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω μὲ δυὸ λόγια τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου. Ἐνδιαφέρομαι πολὺ γιὰ μιὰ νέα γυναίκα ποὺ γνωρίζετε καὶ ποὺ ἀξίζει ἀληθινὰ κάθε σεβασμό. Ἐννοῶ τὴ Ζακελίνα Ζερβουάζ.

Ὁ Βιλεντιὲ ἔκανε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως καὶ πρόσεξε περισσότερο.

Ὁ ἄλλος ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ λίγο, σὰν νἄθελε νὰ δώση μεγαλείτερη σοβαρότητα στὰ λόγια του, κι' ὕστερα συνέχισε:

— Δὲ σᾶς κρύβω, κύριε, ὅτι ἔχω τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τῆς κυρίας Ζερβουάζ, καὶ συνεπῶς ξέρω ὅλα ὅσα συνέβησαν μεταξύ σας.

— Ὅλα;...

— Ναί, ὅλα. Ἀκόμη καὶ τὸ γράμμα ποὺ τῆς στείλατε ποὶν ἀπὸ λίγο.

— Λοιπόν;... ρώτησε ὁ Βιλεντιέ, ποὺ μάντευε κάποιαν ἀπειλή.

—Λοιπόν, κύριε. ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ποιοὶ εἶναι οἱ σκοποί σας γι' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη γυναίκα.

— Μὲ ποιὰ ἰδιότητα μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι; Εἰσαστε ὑπῆρξε τουφεὸς φίλος της,

—Οχι. Κι' εἶναι περιττὸ νὰ τὴν κακολογῆτε. Αὐτὸ θὰ σᾶς ἔκανε περισσότερο ὑβρι καὶ παλιάνθρωπο ἀπ' ὅ,τι εἴσαστε.

— Κύριε!

Ὁ Βιλεντιὲ ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Ρόμπερτσον. ποὺ στεκόταν ἀπαθής. σὰν νὰ εἶχε πῆ τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Σήκωσε τὸ νέρι του γιὰ νὰ τὸν χτυπήση. Ἀλλ' ὁ Ἀμερικανὸς τὸ ἄρπαξε στὸν ἀέρα. τὸ σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε ὕστερα. μὲ μιὰ ὑπόκλισι:

— Βεβαιωθῆτε, κύριε. πὼς εἶναι σὰν νὰ δέχθηκα τὸ χαστοῦκι ποὺ θελήσατε νὰ μοῦ δώσετε... Μοῦ ἀρέσει ὁ τρόπος ποὺ ἔχετε νὰ συντομεύετε τὴ συζήτησι... "Εχω ὅμως νὰ σᾶς πῶ κάτι ἀκόμη: Θἔλω νὰ πταιτηθῆτε ἀπ' τὶς βλέψεις σας γιὰ τὴ Ζακελίνα καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναενοχλήσετε πιά. Θἔλω νὰ φεσθῆτε σὰν νὰ μὴ τὴν γνωίσατε ποτέ ἄλλοτε.

—Εἴσαστε τρελλός, κύριε!

—Ἡ ἀπαίτησί μου εἶναι πολὺ φυσικὴ καὶ μετριοπαθής. Δὲ θὰ σᾶς τὴν ἐπαναλάβω λοιπόν. γιατὶ δὲ μ' ἀρέσει νὰ ξαναλέω δυὸ φορὲς τὰ ἴδια πράγματα "Αν παραδ χθῆτε ὅσα σᾶς εἶπα, αὔριο ποὺ θὰ μονομαχήσουμε θ' ἀρκεσθῶ νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἁπλὴ γρατζουνιά "Αν δὲ συμφωνήσετε. θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς κορβατώσω γιὰ ἕνα ἐξάμηνο

»Ἂν δέ. πρὶν ἀπὸ τὴ μονομαχία μας. ἐπιχειρήσετε τίποτα εἰς βάρος τῆς Ζακελίνας. θὰ βρεθῶ τότε στὴ θλιβερὴ ἀνάγκη νὰ σᾶς σκοτώσω.

—Ἀπόψε θὰ δεχθῆτε τοὺς μάρτυρές μου

—Ἔχω μερικοὺς φίλους στὸ Ποιμενόζ. ποὺ θὰ συναντηθοῦν μὲ τοὺς μάρτυρές σας. Εἴσαστε ὁ προσβεβλημένος "Εχετε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ὅπλων. Σᾶς ἀφίνω νὰ διαλέξετε καὶ τὸ μέρος τῆς μονομαχίας... Αὔριο τ' ἀπόγευμα. θὰ συναντηθοῦμε καὶ θὰ ξεμπεδέψουμε μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Ρόμπερτσον ὑποκλίθηκε κι' ἔφυγε. ἤδεως πάντα.

Οἱ λεπτομέρειες τῆς μονομαχίας κανονίστηκαν σύντομα. Ἡ συνάντησι θὰ γινότανε τὸ ἄλλο ἀπόγευμα. στὸ δάσος τοῦ Σαὶν-Πόρ.

—Ὡραῖα, εἶπε ὁ Ρόμπερτσον. Δὲ θἄναι μακρυά, κι' ἔτσι θὰ μεταφέρουν εὔκολα τὸν κ. Βιλεντιέ...

Ἡ μονομαχία θὰ γινότανε μὲ σπαθί Ὁ Βιλεντιὲ ἦταν πολὺ ἐξασκημένος στὴν ξιφομαχία. Προγυμναζότανε κάθε μέρα μὲ δυὸ ἐργάτες του. παληοὺς ξιφομάχους.

Αὐτοὶ οἱ δυὸ τοῦ χρησίμεψαν γιὰ μάρτυρες.

Τὴν ἄλλη μέρα. τὴν ὡρισμένη ὥρα. οἱ δυὸ ἀντίπαλοι βρίσκονταν ἀντιμέτωποι. στὸ δάσος τοῦ Σαὶν - Πόρ.

—Ὡραῖο μέρος γιὰ ἀλληλοσκότωμα, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ρόμπερτσον.

Ἑτοιμάστηκαν καὶ πῆραν τὰ σπαθιά.

Μὲ τὸν πρῶτο διαξιφισμό, οἱ μάρτυρες τοῦ Βιλαντιὲ ἔκαναν ἕνα μορφασμό, γιατὶ εἶχαν σχηματίσει κι' ὅλας τὴ γνώμη τους:

— Θὰ τὴν πάθη τὸ ἀφεντικό!

Πραγματικά, στὸ δεύτερο διαξιφισμό, ὁ Βιλεντιὲ ἔπεσε, μὲ τὸ στῆθος τουπημένο.

Ὁ Ρόμπερτσον ὑποκλίθηκε, εὐγενικὰ μπροστὰ στοὺς μάρτυρες καὶ εἶπε:

— Θὰ μείνη ἓξη μῆνες στὸ κορβάτι, κύριοι.. Τὸν εἶνα προειδοποιήσει.

"Υστερα στράφηκε στὸ Βιλεντιέ. ποὺ τὸν κύτταζε μὲ μῖσος. καὶ πρόσθεσε:

— Μὲ συγχωρῆτε ποὺ εἶχα λίγο βαρὺ χέρι! Πάντως, δὲν ἄλλαξε ἡ γνώμη μου γιὰ σᾶς... Ἐννοεῖται ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν ὅσα σᾶς εἶπα. ἂν δὲ θέλετε νὰ ξαναχρίσουμε ὅταν γίνετε καλά.

Οἱ μάρτυρες δὲν καταλάβανε. Ὁ Βιλεντιὲ ὅμως κατάλαβε πολὺ καλά...

"Υστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο ὁ Βιλεντιὲ δὲν ἦταν πιὰ σὲ θέσι νὰ ἐνοχλήση τὴ Ζακελίνα Κι' ἐπειδὴ δὲ ζήτησε κανεὶς τὸ παιδί, ἡ Ζακελίνα κατώθωσε νὰ πείση τὸ Ζερβουὰζ νὰ κρατήσουν γιὰ πάντα τὴ μικρή.

Ἡ Ζακελίνα ἀνάσανε. Ὁ ἄμεσος κίνδυνος εἶχε περάσει...

*

Μιὰ μέρα ὁ Ρόμπερτσον παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ Ζερβουάζ

— Ἀπο τότε ποὺ πρωτοσυναντηθήκανε. τοῦ εἶπε. δὲν ἔνασα τὸν καιρὸ μου. Δὲ δεχτήκατε τὴν ἀμοιβὴ ποὺ σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ. Σήμερα ἔρχομαι νὰ μιλήσουμε ἐμπορικά. Ἐξέτασα πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐφευρέσεις σας δίχως νὰ τὸ ξέρετε. καὶ βρῆκα ὅτι. στὴν Ἀμερικὴ θὰ σᾶς ἐξασφάλιζαν μεγάλη περιουσία!

Τὰ μάτια τοῦ Ζερβουὰζ λάμψανε.

—"Ηρθα νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή. ἐξακολούθησε ὁ Ἀμερικανός. Σᾶς ἔχω φέρει ἐδῶ μερικὰ συστατικὰ γράμματα γιὰ φίλους μου στὴν Ἀμερικὴ. ποὺ θὰ σᾶς ὑποστηρίξουν καὶ θὰ σᾶς διευκολύνουν στὶς προσπάθειές σας.

»Ξέρω ἐπίσης πὼς ἔχετε δημιουργήσει ἐδῶ μερικὰ χρέη. Γι' αὐτό, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀφίσω 50 χιλιάδες φράγκα, ὡς δάνειο. Θὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψετε μέσα σ' ἕνα χρόνο. Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ τ' ἀρνηθῆτε, κύριε Ζερβουάζ.

— Δέχομαι, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος

— Καὶ σεῖς, κυρία, δὲν ἔχετε ἀντίρρησι; ρώτησε ὁ Ρόμπερτσον, κυττάζοντας γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Ζακελίνα.

— Δέχομαι κι' ἐγώ, κύριε... ἀπάντησε ἐκείνη. μὲ χείλη ποὺ τρέμανε, ἐνῶ τὰ μάτια της τοῦ ἐκφράζανε ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη της.

"Επειτα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες. ὁ Ντενὶ Ζερβουάζ. ἡ Ζακελίνα κι' ἡ μικρὴ Λιλιὰν φεύγανε γιὰ τὴν Ἀμερική.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α΄.

Πέρασαν δέκα χρόνια.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ζερβουὰζ ἐργάσθηκε ἐντατικὰ καὶ γνώρισε τὸ μεθύσι τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τοῦ πλούτου.

Δὲν εἶχε ἀλλάξει ὡστόσο. Διατηροῦσε πάντα τὸ ἴδιο ἁπλὸ κι' ἀνοιχτόκαρδο ὕφος. μολονότι ἔμενε τώρα σ' ἕνα ἰδιόκτητο μέγαρο. σὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴ συνοικία.

Φυσικά, ἡ Ζακελίνα κι' ἡ Λιλιὰν μένανε πάντα μαζί του.

Ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν ἔρθει στὴ Νέα Ὑόρκη, κανένα σύννεφο δὲν εἶχε σκιάσει τὴν εὐτυχισμένη ζωή τους. Στὴ μακρυνὴ ἐκείνη χώρα, ἡ Ζακελίνα φαινότανε προφυλαγμένη ἀπ' τὶς θλιβερὲς ἀναμνήσεις της

Ὁ Βιλεντιὲ δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς. Μάλιστα, ἡ Ζακελίνα ἀγνοοῦσε ἂν ζοῦσε ἢ ἂν εἶχε πεθάνει μετὰ τὴ μονομαχία του μὲ τὸ Ρόμπερτσον.

Ἡ Λιλιὰν ἦταν τώρα 13 χρονῶν Κι' ἦταν ἡ μόνη αἰτία ποὺ προκαλοῦσε κάπου - κάπου μερικὲς ἀνησυχίες στὸ Ντενὶ καὶ στὴ Ζακελίνα. μὲ τὸ βίαιο κι' ἀνυπόταχτο χαρακτῆρα της

Ἀγαποῦσε καὶ τοὺς δυὸ θετοὺς γονεῖς της. Ἀλλὰ μόνο ἡ Ζακελίνα εἶχε κάποια ἐπιρροὴ πάνω της.

Ὁ Ζερβουὰζ κι' ἡ Ζακελίνα δὲν εἶχαν ἀποκτήσει παιδιά, κι ὅλη τους ἡ στοργὴ συγκεντρωνότανε στὴ Λιλιάν. Γιὰ τὴ Ζακελίνα, αὐτὸ ἦταν φυσικό. Μὰ κι' ὁ Ζερβουὰζ εἶχε φτάσει ν' ἀγαπάη τὴ Λιλιὰν σὰν πραματικὸς πατέρας της.

Ἡ κοπελλίτσα ἦταν ἕνα πλάσμα ἀτίθασσο, ἕνα σωστὸ ἀγριοκόριτσο. Μπροστὰ στὶς ἰδιοτροπίες της ὑποκύπτανε κι' οἱ δυό τους.

Ἡ Ζακελίνα εἶχε προσπαθήσει νὰ τὴ μορφώση καλά, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε. Τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ ὑποτάξη τὴ Λιλιάν.

Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀντίληψί της τὴς ἐπέτοεπε νὰ τὰ καταλαβαίνη ὅλα, μὲ τὴν πρώτη ἐξήγησι. Δὲ δεχόταν ὅμως νὰ ὑποταχθῆ σὲ καμμιὰ συστηματικὴ ἐργασία. Καὶ μόνον ὅταν ἔβλεπε τὴ Ζακελίνα λυπημένη. ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά της μὲ λυγμούς, τῆς ζητοῦσε συγγνώμη, συμμορφωνόταν γιὰ μιὰ μέρα.. κι' ἔπειτα ξανάρχιζε τὰ ἴδια!

Ἡ μητέρα της τὴν ἔκλεισε δυὸ φορὲς ἐσωτερικὴ σὲ μιὰ σχολή. Ἀλλά, καὶ τὶς δυὸ φορές, ἀφοῦ ἔμεινε ἕνα μήνα, τόσκασε κουφὰ καὶ γύρισε στὸ σπίτι της.

— Μὴ μὲ κλείνης ἐκεῖ μαμάκα μου. εἶπε τὴ δεύτερη φορά. Σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ θέλω νὰ μείνω μαζί σου...

"Εκαναν μερικὲς ἀπόπειρες ἀκόμη, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ Λιλιὰν δραπέτευε ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ γύριζε στὸ σπίτι.

Τέλος, ἡ μητέρα της τὸ πῆρε ἀπόφασι κι' ἐπιδόθηκε μονάχη της στὴ μόρφωσί της. Ἀλλὰ ὥστε, αὐτὴ ἡ ἀπασχόλησι τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη.

Ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τὴν ἄφινε ἀδιάφορη. Ἂν καὶ βρισκότανε πάντα στὴν ἀκμὴ τῆς ὁμορφιᾶς της. Ἡ περιουσία κι' ἡ φήμη τοῦ ἄντρα της θὰ τῆς ἐπιτρέπανε τὴν ἱκανοποίησι κάθε ἰδιοτροπίας της. Κι' ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἡ στοργικὴ καὶ τρυφερὴ Ζακελίνα, ὅπως ὁ Ζερβουὰζ εἶχε μείνει ἁπλὸς καὶ ἀπέριττος.

Ὑπῆρχε ὡστόσο κάτι ποὺ θύμιζε τὸ παρελθόν—κάτι ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲ θέλησε ν' ἀποχωρισθῆ ὁ Ζερβουάζ, ἀλλὰ τὸ φύλαγε μ' ἕνα εἶδος προληπτικοῦ φόβου

"Ηταν τὸ μαχαῖρι μὲ τὴν κοκκάλινη λαβή, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε θελήσει ἀλλοτε νὰ ἐγκληματήση, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπογνώσεως. καὶ λίγο ἐλειψε νὰ σκοτώση τὸ Ρόμπερτσον.

Βρισκότανε πάντα πάνω στὸ πολυτελὲς γραφεῖο του. σὰν γιὰ νὰ τοῦ θυμίζη τὰ περασμένα

Πολλὲς φορὲς ἐπιχείρησε ἡ Ζακελίνα νὰ τὸν πείση ν' ἀπομακρύνη ἀπὸ κεῖ τὸ μαχαῖρι αὐτό. ποὺ τοῦ ἔφερνε κάποια κρυφὴ τύψι.

—Οχι. τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος σοβαρά. Πρέπει νὰ τόχω πάντα μπροστά μου... Νὰ μοῦ θυμίζη πὼς μιὰ μέρα πασὰ λίγο νὰ γίνω ἐγκληματίας... Αὐτὴ εἶναι ἡ τιμωρία μου!

Μόνο σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν εἶχε κατοθώσει νὰ τὸν μεταπείση ἡ Ζακελίνα.

Ὁ Ρόμπερτσον δὲν εἶχε ξαναφανῆ καθόλου. Μονάχα μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ἔγραφε, εἶχε φτάσει ν' ἀγαπάη τὴ Λιλιὰν σὰν πραματικὸς πατέρας της.

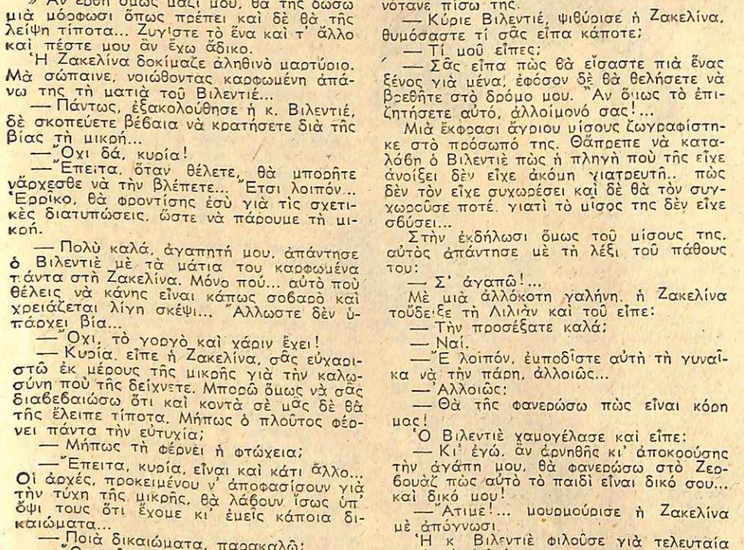

— Περάστε ἀγαπητε μου. Ἐγουμε ὑποψήφιες γιὰ κάθε γοῦστο.

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

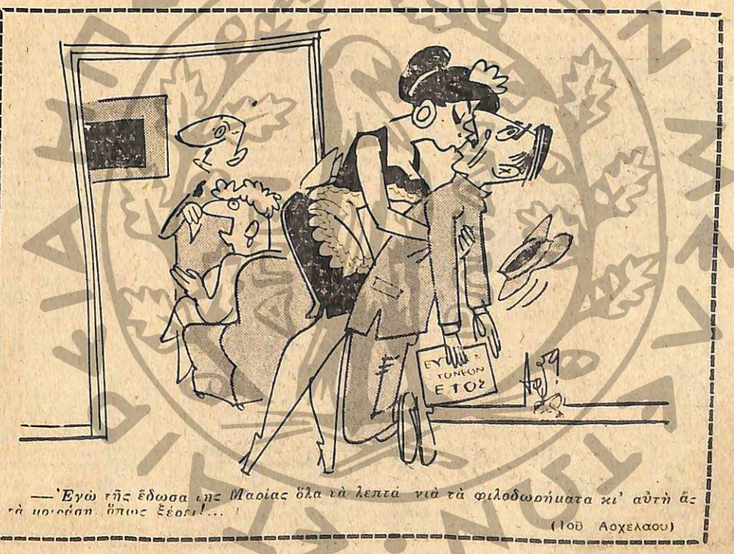

—Ἐγὼ τῆς ἔδωσα τὶς Μαρίας ὅλα τὰ λεπτὰ γιὰ τὰ φιλοδωρήματα κι' αὐτὴ ἄ- τὰ μοίρασε, ὅπως ξέρει!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Τῆς ἔστελνε ἕνα τρυφερὸ γράμμα. Τὴ βεβαίωνε πὼς δὲν τὴν ξεχνοῦσε καὶ τῆς ὑποσχόταν ὅτι θάρχότανε. Ἀλλὰ δὲν ἦρθε ποτέ.

Μιὰ φορὰ ἔγραψε ἐκτάκτως ὅτι βρισκότανε στὴ Γαλλία, στὴν ἔπαυλι τοῦ Πριμερόζ κι' ὅτι ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος. Ἴσως δὲ θὰ ζοῦσε πολὺ ἀκόμη...

Ἡ Ζακελίνα κατάλαβε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὴν εὐγενικὴ ψυχὴ ἤθελε νὰ πεθάνη κοντὰ στὸ μέρος ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει... Ὦ, πόσο θἄθελε νὰ τὸν ἔβλεπε, νὰ τοῦ ἐκφράση τὴ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη της γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ τῆς εἶχε δημιουργήσει!...

Σὲ μερικὲς μέρες, ἦρθε κι' ἄλλο γράμμα του. Ἔγραφε πὼς ἡ κατάστασί του, εἶχε χειροτερέψει, καὶ κατέληγε:

«Ἀγαπητή μου Λιλιάν, ἀσφαλῶς δὲ θὰ σὲ ξαναδῶ πιά...».

Τότε ἡ Ζακελίνα παρακάλεσε τὸ Ζερβουάζ:

— Πρέπει νὰ φύγουμε, Ντενί, νὰ πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε...

Ἐκεῖνος ἔμεινε σύμφωνος. Εἶχαν βγάλει κι' ὅλας τὰ εἰσιτήριά τους, ὅταν πήρανε ἕνα τηλεγράφημα ἀπ' τὸ Τζίμ, τὸν ἐπιστάτη τοῦ Ρόμπερτσον:

«Κύριός μου ἀπέθανε. Σᾶς ἐσυλλογίζετο ὑστάτην στιγμήν».

Οἱ Ζερβουὰζ κλάψανε, ὅπως θὰ κλαίγανε γιὰ τὸ πιὸ ἀγαπητό τους πρόσωπο.

Μὰ κι' ἡ Λιλιὰν λυπήθηκε πολύ. Δὲ θυμότανε νἆχε δῆ ποτέ της τὸν καλὸ ἐκεῖνο φίλο της, ἔπαιρνε ὅμως κάθε χρόνο τὰ γράμματά του κι' εἶχε ἀκούσει τόσα καλὰ λόγια γι' αὐτὸν ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Εἶχε φτάσει λοιπὸν νὰ συμπαθῆ τὸν «καλό της Ρόμπερ».

Λίγο μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ρόμπερτσον, οἱ Ζερβουὰζ μάθανε πὼς εἶχε ἀφίσει τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς τεραστίας περιουσίας του στὴ Λιλιάν. Τῆς κληροδότησε ἐπίσης μερικὰ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια μεγάλης ἀξίας, ποὺ εἶχε στὴν κατοχή του, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὴ στολίσουν μ' αὐτὰ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της.

«Ἄλλοτε εἶχα ὑποσχεθῆ στὸ Ζερβουὰζ μιὰ περιουσία, ὅταν ριχνόταν στὸ ποτάμι γιὰ νὰ σώση τὴ μικρή—ἔγραφε στὴ διαθήκη του. Ὁ Ζερβουὰζ εἶχε ἀρνηθῆ. Αὐτὴ τὴν περιουσία τὴ δίνω τώρα στὴ μικρὴ ποὺ εἶχε σώσει τότε... Ζῆστε εὐτυχισμένοι κι' οἱ τρεῖς, χωρὶς κανένα σύννεφο νὰ σκιάση ποτὲ τὴν εὐτυχία σας».

ΤΟ ΑΣΤΕΙΑΚΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Χτύπα... ξύλο

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά,
διπλῆ γιορτὴ μέσ' στὸ ντουνιᾶ
κι' ἐφέτος ξημερώνει,
γιορτὴ ποὺ θέλει εὔθυμι-
καὶ κανένος οὔτε στιγμὴ
τ' αὐτὶ νὰ μὴν ἱδρώνη...

★

Μιὰ τέτοια μέρα, συνεπῶς,
ποὺ ὁ κόσμος εἶναι χαρωπὸς
γιὰ τῆς χρονιᾶς τὸ γοῦρ,
πρέπει νὰ πάψης μιὰ φορά,
νὰ μοῦχης μοῦτρα βλοσυρὰ
καὶ... κρεμα- νη μούρη!

★

Τέτοια γιορτὴ θέλει ἀλλεγρί-
χωρὶς μουρμοῦρες καὶ «γρὶ-γρὶ»
καὶ μουφλουζιὲς ἐν γένει,
καθ' ὅτι ὅλο μὲ φωνὲς
καὶ μὲ σκηνὲς καθημερ(νὲς
ὁ χρόνος θὰ πηγαίνη...

★

Βάλε φρος.. λοιπόν, (μυαλό,
καὶ γιὰ τοῦ χρόνου τὸ (καλὸ
καὶ γιὰ καλό σου νοιά(σου,
γιατὶ ἀλλοιῶς ὁμορφο(νά,
θ' ἀρπάξης τὴν πρωτο(χρονιὰ
τὸ ξύλο τῆς... χρονιᾶς (σου!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ἀπὸ τότε, ὁ Ζερβουὰζ φαινότανε πολλὲς φορὲς σκεπτικός. Μιὰ φορὰ δέ, ποὺ ἡ Ζακελίνα τὸν ρώτησε:

— Τί σοῦ συμβαίνει; Μοῦ φαίνεσαι ἀλλαγμένος... Τί ἔχεις;

Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε:

— Ναί, ὁμολογῶ πὼς εἶμαι λυπημένος... Πρῶτα γιατὶ ὁ Ρόμπερτσον πέθανε μακρυά μας χωρὶς νὰ τὸν ξαναδοῦμε, χωρὶς νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε, χωρὶς νὰ τοῦ ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας... Καὶ δεύτερον γιατὶ ἀνησυχῶ, Ζακελίνα... Ἀνησυχῶ γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ εὔνοια τῆς Τύχης... Εἶμαι πολύ, πάρα πολὺ πλούσιος. Ὅλα ὅσα ἐπιχειρήσω, πετυχαίνουν... Φοβᾶμαι!..

— Φοβᾶσαι;

— Ναί, φοβᾶμαι.. Καταλαβαίνω πὼς αὐτὸ εἶναι ἀνόητο, ἀλλὰ δὲν τὸ θέλω... Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ εὐτυχία μπορεῖ νὰ μὴ διαρκέση, καὶ νὰ μᾶς βρῆ καμμιὰ μεγάλη συμφορά!... Δὲ βλέπω γύρω μας κανένα σύννεφο, κανένα κίνδυνο... Κι' ὅμως φοβᾶμαι...

★

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Ζερβουὰζ εἶπε ξαφνικὰ στὴ Ζακελίνα:

— Μοῦ πέρασε μιὰ ὑποψία...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε προσεχτικά, ἀλλὰ τὸ ἤρεμο ὕφος του τὴν καθησύχασε.

— Δὲν εἶναι φυσικὴ ἡ τόση ἀγάπη τοῦ Ρόμπερτσον γιὰ ἕνα παιδὶ ἄγνωστο καὶ ξένο, πρόσθεσε ὁ Ζερβουάζ. Τὸ σκέφθηκες αὐτό, Ζακελίνα;..

— Ὁ Ρόμπερτσον ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μ' εὐγενικὰ καὶ τρυφερὰ αἰσθήματα, κάτω ἀπ' τὸ ψυχρὸ παρουσιαστικό του. Δὲ βρίσκω ἀδικαιολόγητη τὴ συμπάθειά του πρὸς τὴ Λιλιάν, ἀφοῦ τὴ γνώρισε ὑπὸ τόσο τραγικὲς συνθῆκες...

— Καλὰ εἶν' ὅλ' αὐτά... ἐμένα ὅμως δὲ μοῦ βγαίνει ἡ ἰδέα μου...

— Ποιὰ ἰδέα δηλαδή;

— Ὅτι ἡ Λιλιὰν θὰ εἶναι κόρη τοῦ Ρόμπερτσον!

— Ὄχι, δὲν εἶναι, ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα ἡ Ζακελίνα.

— Εἶσαι σίγουρη;

— Ναί. Ὁ Ρόμπερτσον δὲν εἶχε οἰκογένεια. Μᾶς τὄχε πῆ πολλὲς φορές... Ἐφόσον ἦταν πλούσιος κι' ἀνεξάρτητος, ἂν αὐτὴ ἡ μικρὴ ποὺ ἀγαποῦσε ἦταν κόρη του, θὰ τὴν ἄφινε σὲ μᾶς; Δὲ θὰ τὴν κρατοῦσε κοντά του;.. Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶναι σωστὴ ἡ σκέψι σου

— Ἴσως νἄχης δίκηο...

Καὶ δὲν ξαναμίλησαν πιὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες. Ἕνα βράδυ, κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλίου, ὁ Ζερβουὰζ φίλησε τρυφερώτερα τὴ Ζακελίνα, πῆρε τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀγαπητή μου, ἔχω ἕνα μεγάλο μυστικό!

— Μυστικό;

Ματιές σέ όλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μαχαραγιᾶς καὶ ὑπουργοὶ ἀντιμέτωποι σὲ μάτς!

Στὸ Κατμαντοῦ τῶν Ἰνδιῶν (Νεπάλ) διεξήχθη πρὸ ἡμερῶν ἕνας πρωτότυπος ποδοσφαιρικὸς ἀγώνας. Ἡ πρωτοτυπία του συνί-

στατο στὴ συγκρότησι τῶν δυάδων ποὺ πῆραν μέρος σ' αὐτόν. Στὴ μιά, ποὺ ἐκαλεῖτο βασιλική, τὴ θέσι τοῦ κεντρικοῦ κυνηγοῦ κατεῖχε ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Νεπάλ Μαχρέιτα καὶ στὶς ἄλλες θέσεις βρίσκονταν διάφοροι στρατηγοὶ καὶ ἀξιωματοῦχοι τῆς αὐλῆς του. Ἡ ἄλλη ποὺ ἐκαλεῖτο κυβερνητική, ἀποτελεῖτο ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς τῆς κυβερνήσεως μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πρωθυπουργὸ Κοιράλα. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ποὺ δόθηκε γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς, παρευρέθηκαν πάνω ἀπὸ 30.000 θεατές. Νικήτρια ἀναδείχτηκε ἡ κυβερνητικὴ δυὰς μὲ 2-1. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο γκὸλ ἔβαλε ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Νεπάλ. Διαιτητὴς ἦταν ἕνας δικαστής.

Φτιάνει παπούτσια γιὰ τὰ ζῶα

Ἀνάμεσα στὰ περίεργα ἐπαγγέλματα, ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο εἶναι καὶ ἐκεῖνο κάποιου Βίλφρεντ Χοῦντερ, στὸ Ντουκάστερ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Χοῦντερ φτιάνει παπούτσια.. γιὰ ζῶα. Πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρό, ἕνας Ἰνδὸς πρίγκηπας τοῦ παράγγειλε κάμποσες δεκάδες παπούτσια γιὰ τοὺς ἐλέφαντές του. Τὰ παπούτσια αὐτά, ποὺ ζυγίζουν 25 κιλὰ τὸ καθένα κι' ἔχουν ὕψος 1½ μέτρο, προορίζονται γιὰ τὶς μεγάλες τελετές. Ὁ Χοῦντερ πῆρε μέτρα ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντες τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου. Πολλὲς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας, ἐξ ἄλλου, τοῦ παραγγέλνουν παπούτσια γιὰ σκυλιά, γάτες, κλπ.

Δύο συμβολικὰ τριαντάφυλλα

Ὁ Ρῶσος πρεσβευτὴς στὸ Λονδῖνο, ποὺ εἶναι μανιώδης φιλανθής, δημιούργησε δυὸ νέα εἴδη τριαντάφυλλων, ποὺ τὰ βάφτισε τὸ ἕνα «Ρόδο τῆς εἰρήνης» καὶ τὸ ἄλλο «Ἀφοπλισμός».

Ὁ δεύτερος «πολίτης τοῦ κόσμου» εἶναι Ἑλβετὸς

Πολλοὶ ἀναγνῶστες μας θὰ θυμοῦνται, ἴσως τὸν Ἀμερικανὸ Γκάρυ Ντώζ, ποὺ εἶχε αὐτοαποκληθῆ «πρῶτος πολίτης τοῦ κόσμου» καὶ κήρυσσε τὴν κατάργησι ὅλων τῶν κρατῶν. Ὁ Ντώζ, ἀφοῦ βομβάρδισε τὸν Ο.Η.Ε. καὶ τοὺς κυβερνῆτες πολλῶν χωρῶν μὲ τὰ ὑπομνήματά του, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦταν ἐξαιρετικὰ βίαια, ἀποσύρθηκε τελικὰ στὸ Παρίσι, ὅπου ζῆ μὲ μιὰ ἀδελφή του ποὺ διευθύνει ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα. Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἐμφανίσθηκε καὶ δεύτερος πολίτης τοῦ κόσμου». Λέγεται Ἰωάννης - Ἰάκωβος Βαβέλ (τὸ ὄνομά του εἶναι, στ' ἀλήθεια, συμβολικὸ) καὶ γεννήθηκε στὴ Γενεύη. Ὡς τώρα, ἔχει περιέλθει πολλὲς πρωτεύουσες εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, δίνοντας διαλέξεις, ποὺ τὸ θέμα τους εἶναι ἡ συναδέλφωσι ὅλων τῶν λαῶν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἐθνικότητα. Ὁ Βαβὲλ ὑπολόγισε, ὅτι, σὲ διάστημα 5559 ἐτῶν, δηλαδὴ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἱστορικῆς περιόδου τῆς ἀνθρωπότητος, ἔγιναν συνολικὰ 14.513 πόλεμοι στοὺς ὁποίους πῆραν μέρος 3.640.000.000 ἄνθρωποι. Γιὰ τοὺς πολέμους αὐτοὺς δαπανήθηκαν 500 πεντάκις ἑκατομμύρια ἑλβετικὰ φράγκα. Κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα ὑπογράφηκαν 47111 συνθῆκες εἰρήνης, ἀπὸ τὶς ὁποῖες τηρήθηκαν μόνο 14. «Ἡ 15η καὶ τελευταία γνήσια συνθήκη, ὑποστηρίζει ὁ Βαβέλ, πρέπει νὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ καταργήση τὸν πόλεμο καὶ τὰ σύνορα μεταξὺ τῶν διαφόρων κρατῶν».

Θὰ περάση τὴ Μάγχη καβάλλα σὲ μιὰ φάλαινα

Ἕνας Ἄγγλος κτηματίας, ὁ Ρόναλντ Πῆρσον, σχεδιάζει νὰ διασχίση τὴ Μάγχη καβάλλα πάνω.. σὲ μιὰ φάλαινα, ἤ, ἂν δὲν τὸ καταφέρη, πάνω σὲ μιὰ σχεδία, ποὺ θὰ τὴ σέρνουν δυὸ δελφίνια. Ὁ σκοπός του εἶναι, ὅπως ἐδήλωσε, νὰ κάμη τοὺς συμπατριῶτες του νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὰ μαστοφόρα τῆς θάλασσας. Ὁ Πῆρσον ἔχει δημοσιεύει ὡς τώρα μιὰ ἀξιόλογη μελέτη γιὰ τὶς φῶκες.

Οἱ παρισινοὶ δρόμοι

Τὸ Παρίσι περιλαμβάνει: 3195 δρόμους, 314 λεωφόρους 7 ἀδιεξόδους, 13 βουλεβάρτα καὶ 238 πλατεῖες.

Τὶς «ἔβρεξε» γιὰ καλὰ στὸ δήμιό της!..

Στὴν Κωνσταντινούπολι, κατὰ τὶς παραστάσεις ἑνὸς τσίρκου, οἱ θεατὲς παρακολούθησαν ἕνα σπάνιο θέαμα ἐκτὸς προγράμματος. Πάνω

στὴν πίστα, εἶχε ἐμφανιστῆ ὁ θηριοδαμαστὴς Ἀρίφ Ἀράφ μὲ μιὰ μεγάλη φαιὴ ἀρκούδα. Τὸ ζῶο, ὅμως, ἀρνιόταν νὰ ὑπακούση κι' ὁ Ἀρὰφ τὸ χτυποῦσε μὲ τὸ μαστίγιό του, γιὰ νὰ τὸ ἀναγκάση νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς διαταγές του. Ἀλλά, σὲ κάποια στιγμή, ἡ ἀρκούδα κατάφερε νὰ πάρη τὸ μαστίγιο ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπάη μὲ τόση λύσσα, ποὺ ὁ δυστυχισμένος Ἀρὰφ ἀναγκάστηκε νὰ φύγη τρέχοντας ἀπὸ τὴν πίστα. Ἔτσι ἡ ἀρκούδα ἐκδικήθηκε στὰ γερὰ τὸ δήμιό της, γιὰ ὅλα τὰ χτυπήματα ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὡς τότε.

— Ναί. Μιὰ ἔκπληξι ποὺ σοῦ ἑτοιμάζω κρυφά... μιὰ χαρά!

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μ' ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο.

— Διαρκῶς φροντίζεις νὰ μοῦ ἀποδείξης πὼς μ' ἀγαπᾶς, τοῦ εἶπε. Πές μου τί σκέφθηκες πάλι;

— Σὲ παρακαλῶ νὰ κάνης δυὸ - τρεῖς βδομάδες ὑπομονή...

— Γιατί δὲ μοῦ τὸ λὲς ἀπὸ τώρα;

— Γιὰ νἆναι τέλεια ἡ ἔκπληξι, πρέπει νὰ βρισκώμαστε στὴ Γαλλία. Γι' αὐτὸ θὰ φύγουμε σὲ λίγες μέρες, ἂν δὲν ἔχης ἀντίρρησι.. Πᾶνε δέκα χρόνια ποὺ δὲν ἔχω πατήσει τὸ χῶμα τῆς πατρίδας μου, κι' ἀποφάσισα νὰ πᾶμε ἐκεῖ γιὰ ἕξη μῆνες.

Ὁ Ζερβουὰζ σταμάτησε, γιατὶ ἔνοιωσε τὰ δάχτυλά της νὰ παγώνουν μέσα στὰ δικά του.

Ἡ Ζακελίνα εἶχε χλωμιάσει ἀκούγοντας τὴν ἀπρόοπτη ἐκείνη εἴδησι.

— Λυπᾶσαι γι' αὐτό; τὴ ρώτησε ἀνήσυχη. Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα...

— Περάσαμε τόσο δυστυχισμένες μέρες στὴ Γαλλία! ἀπάντησε μὲ κόπο ἡ Ζακελίνα. Νόμιζα πὼς δὲ θἄθελες ποτὲ νὰ ξαναγυρίσης ἐκεῖ, ἀφοῦ εἴμαστε ἐδῶ τόσο εὐτυχισμένοι...

— Ἄ, καταλαβαίνω! φώναξε ὁ Ζερβουάζ, παρεξηγῶντας τὰ λόγια της. Συγκινήθηκες ἀπ' τὴ χαρά σου... Νόμιζες πὼς δὲ θὰ ξαναδῆς τὸν τόπο σου... Καὶ γιατί δὲ μοῦ τὄλεγες τόσον καιρό;

— Ναί, ναί, συγκινήθηκα ἀπ' τὴ χαρά μου... εἶπε σιγὰ ἡ Ζακελίνα.

Ἡ μικρὴ Λιλιὰν ἐνθουσιάστηκε ὅταν ἔμαθε τὸ ταξεῖδι ποὺ θὰ κάνανε. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της καὶ τὴν ἔπνιξε στὰ φιλιά.

Ἡ τόση εὐχαρίστησι τῆς κόρης της καθησύχασε τὴ Ζακελίνα, ποὺ ἡ μεγαλείτερη εὐτυχία της ἦταν νὰ βρίσκεται μόνη μὲ τὴ Λιλιάν, μακρυὰ ἀπ' ὅλους—καὶ προπαντὸς μακρυὰ ἀπ' τὸ Ζερβουάζ!

Γιατί, μπροστὰ στὸν ἄντρα της, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ περιορίζη τὴ μητρικὴ στοργὴ ποὺ ξεχείλιζε μέσα της. Φοβότανε μήπως κινήση τὶς ὑποψίες του, ἂν φανέρωνε ὅλη τὴν ἀγάπη της γιὰ ἕνα παιδὶ ποὺ τὸ νόμιζε ἐκεῖνος ξένο.

Γι' αὐτό, ὅταν ἦταν μπροστὰ ὁ Ζερβουάζ, ἡ Ζακελίνα ἐπιβαλλότανε στὸν ἑαυτό της, συγκρατιότανε καὶ πολλὲς φορὲς φερνότανε στὴν ἄτακτη Λιλιὰν μὲ μιὰ αὐστηρότητα ποὔκανε νὰ βουρκώνουν τὰ μάτια τῆς μικρῆς. Κι' οἱ στιγμὲς ἐκεῖνες ἦταν μαρτυρικὲς γιὰ τὴ Ζακελίνα, ποὺ ἔνοιωθε νὰ ραγίζη ἡ καρδιά της...

Μὰ ὅταν μένανε μονάχες, μητέρα καὶ κόρη, πόσο γρήγορα ξεχνοῦσε τὶς πικρὲς ἐκεῖνες στιγμές!...

Καὶ πῶς μποροῦσε κανεὶς ν' ἀντισταθῆ στὸ ἀνυπόταχτο ἐκεῖνο ἀγριοκόριτσο ποὺ, ἀφοῦ ἀναστάτωνε τὸ σπίτι μὲ τὶς τρέλλες του, βλέποντας ὕστερα πὼς εἶχε λυπήσει τὴ μητέρα του ἔπεφτε στὰ γόνατα, τῆς φιλοῦσε τὰ χέρια, τἄβρεχε μὲ τὰ δάκρυά του καὶ τῆς ἔλεγε χαδιάρικα:

— Συχώρεσέ με, μαμάκα μου! Συχώρεσέ με.. Ξέρω πὼς εἶμαι κακὸ κορίτσι καὶ πὼς δὲν ἀξίζω ὅ,τι κάνετε γιὰ μένα.. Δὲν εἶμαι τίποτα γιὰ σᾶς, κι' ὅμως διαρκῶς σᾶς στενοχωρῶ καὶ τοὺς δυό σας... πρὸ πάντων ἐσένα, μαμάκα μου... Μὰ δὲν τὸ θέλω! Δὲν τὸ κάνω ἐπίτηδες... Νά, ὅταν μοῦ ἀρνηθοῦνε κάτι, τὸ αἷμα μου ἀνάβει καὶ τὸ μυαλό μου θολώνει...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες

Ἕνα ἐξαιρετικὸ παλληκάρι ὁ Θεόδωρος Λουράντος καὶ ἡ δὶς Ἑλλένη Πανταζῆ ἠρραβωνίσθησαν. Στὸ ταιριαστὸ ζευγάρι εὔχομαι καλὰ στέφανα.

Σ. Ρ.

★

Ὁ κ. Ἀπόστολος Ζαχαρόπουλος καὶ ἡ δ)νὶς Λένα Καλαμαρᾶ ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

Τοὺς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Γιῶργος καὶ Γιωργία Φωτοπούλου

Εὐχετήριο

Ὁ γνωστὸς κομμωτὴς KAMMER εὔχεται στὴν ἐκλεκτὴ πελατεία του χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.

Ὁ ψευτο Σουλτάνος τοῦ Κουβάϊτ Ἀμπντουλλὰχ Σαλὰμ ἐλ Σαΐντ.

Ὁ ψευτο-Σουλτάνος ΤΟΥ ΚΟΥΒΑΪΤ

Πῶς ἐξαπάτησε τὶς γερμανικὲς Τράπεζες ἕνας ἔμπορος ἀπὸ τὴ Βαγδάτη

ΣΤΟ Μόναχο, πρόκειται νὰ ἀρχίση σὲ μερικὲς μέρες, ἡ δίκη τοῦ πιὸ τολμηροῦ ἀπατεῶνος τῆς ἐποχῆς μας: ἑνὸς ἐμπόρου ἀπὸ τὴ Βαγδάτη τοῦ Ἀμπντουλλὰχ Σαλὰμ ἐλ Σαΐντ, 32 ἐτῶν, ποὺ εἶχε τὸ θράσος νὰ ἐμφανιστῆ στὴν Εὐρώπη ὡς Σουλτάνος τοῦ Κουβάϊτ καὶ νὰ ἀποσπάση μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ 600.000 μάρκα — δηλαδὴ 4.200.000 δραχμὲς — ἀπὸ τὶς γερμανικὲς Τράπεζες!

Τὸ μόνο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπικαλεστῆ γιὰ ἐλαφρυντικό του στὴ δίκη ὁ Ἀμπντουλλάχ, εἶναι πὼς ἡ ἰδέα νὰ παρουσιαστῆ γιὰ σουλτάνος, δὲν ἦταν δική του: Τοῦ τὴν ὑπόβαλανε, ὅπως θὰ δοῦμε, κι' αὐτὸς δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ τὴ θέση σ' ἐφαρμογὴ καὶ νὰ τὴν ἀξιοποιήση κατὰ τὸν ἐπικερδέστερο τρόπο!

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1958, ὁ Ἀμπντουλλὰχ διαπίστωσε πὼς οἱ ἐμπορικές του ἐπιχειρήσεις στὴ Βαγδάτη δὲν πήγαιναν καθόλου καλά. Ρευστοποίησε, λοιπόν, ὅσο ἐμπόρευμα εἶχε διαθέσιμο, ἔβαλε τὰ λεφτὰ στὴν τσέπη καί, ἀφίνοντας σύξυλους τοὺς πιστωτές του, ἔφυγε γιὰ τὴ Βηρυττὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ τὴ Γερμανία. Ὅπως ὁμολόγησε στὴν ἀνάκρισι, δὲν εἶχε, φτάνοντας στὸ Μόναχο, κανένα συγκεκριμένο σχέδιο γιὰ τὸ πὼς θὰ τὰ ἔβγαζε πέρα, ὅταν θὰ σωνόταν τὸ μικρὸ κεφάλαιο, ποὺ εἶχε μαζί του.

Ὁ Ἄραβας ἔμπορος δὲ βρισκόταν παρὰ ἀπὸ λίγες μέρες στὸ Μόναχο καὶ περιοριζόταν νὰ κάνη μιὰ ζωὴ ἄνεργου τουρίστα, ὅταν, ἕνα πρωΐ, ἔκανε τὴ μοιραία συνάντησι τῆς ζωῆς του. Καθὼς περιδιάβαζε στὸ δρόμο, εἶδε ἕναν ἄγνωστο νὰ τὸν κυττάζη ἐπίμονα μὲ μιὰ ἔκφρασι, ποὺ φανέρωνε ἔκπληξι περιέργεια, καὶ θαυμασμό. Ὁ ἄγνωστος, ἀφοῦ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀποφάσισε νὰ τὸν πλησιάση καὶ νὰ τοῦ μιλήση:

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ νομίζω πὼς εἴσαστε ὁ Σουλτάνος τοῦ Κουβάϊτ. Εἶδα σήμερα τὴ φωτογραφία σας σ' ἕνα περιοδικό.

— Ὄχι, κάνετε λάθος, τοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ Ἄραβας. Εἶμαι ἁπλῶς ὁ Ἀμπντουλλὰχ Σαλὰμ ἐλ Σαΐντ, ἀπὸ τὴ Βαγδάτη.

Τὸ πρᾶγμα θὰ εἶχε σταματήσει ἐκεῖ, ἄν, ἀφοῦ προχώρησε λίγα μέτρα, ὁ Ἀμπντουλλὰχ δὲ δοκίμαζε τὴν ξαφνικὴ περιέργεια νὰ ἐξακριβώση, ἂν παρουσίαζε πραγματικὰ τόση ὁμοιότητα μὲ τὸ Σουλτάνο, ὥστε νὰ μπορῆ ἕνας ξένος νὰ τὸν συγχέη μαζί του. Στάθηκε, λοιπόν, σ' ἕνα πρατήριο περιοδικῶν, ξεφύλλισε τὰ εἰκονογραφημένα φύλλα καὶ βρῆκε ἐκεῖνο, ποὺ δημοσίευε τὴ φωτογραφία τοῦ Σουλτάνου. Κατάπληκτος, διαπίστωσε τότε πὼς ὁ μονάρχης τοῦ ἔμοιαζε σὰ νὰ ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του.

Ὁ ἔμπορος γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του, βυθισμένος στὶς σκέψεις. Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ ὁμοιότητα, ποὺ ἀνακάλυψε, τὸν σκανδάλιζε ἀφάνταστα. Τελικά, ἔπεισε τὸν ἑαυτό του πὼς ὁ ἄγνωστος, ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει στὸ δρόμο, ἦταν σταλμένος ἀπὸ τὴν τύχη καὶ πὼς δὲ θὰ ἔπρεπε, μὲ κανένα τρόπο, ν' ἀφίση μιὰ τέτοια εὐκαιρία νὰ τοῦ ξεφύγη.

Ἐφαρμόζοντας τὸ σχέδιο, ποὺ ὡρίμασε σιγά-σιγὰ στὸ μυαλό του, φρόντισε πρῶτα νὰ πλαστογραφήση, μὲ θαυμαστὴ δεξιοτεχνία, ὅπως διαπίστωσαν ἀργότερα οἱ ἐμπειρογνώμονες, τὸ διαβατήριό του, ἔτσι ὥστε ὁ συνονόματος, κατὰ σύμπτωσι, τοῦ μονάρχη, ἔμπορος, νὰ γίνη ἀπὸ Ἀμπντουλλὰχ Σαλὰμ ἐλ Σαΐντ... Ἀμπντουλλὰχ Σουλτάνος τοῦ Κουβάϊτ! Ἔπειτα ἔκανε ἕνα μικρὸ πείραμα γιὰ νὰ διαπιστώση ἂν ἡ πλαστοπροσωπία θὰ περνοῦσε.

Ἀπὸ τὸ ἄρθρο, ποὺ δημοσίευε τὸ γερμανικὸ περιοδικὸ καὶ ποὺ συνώδευε τὴ φωτογραφία τοῦ Σουλτάνου, εἶχε πληροφορηθῆ πὼς ὁ ὑψηλὸς σωσίας του εἶχε ἀνοιχτὸ λογαριασμὸ στὴ Βρεταννικὴ Τράπεζα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὅπου οἱ Ἄγγλοι καταθέτανε κάθε μῆνα τὰ ποσοστά του ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ πετρελαίου στὸ σουλτανάτο του. Παρουσιάστηκε, λοιπόν, σὲ μιὰ Τράπεζα τοῦ Μονάχου καὶ πληροφόρησε, μὲ τὸ βασιλικώτερο καὶ ψωχελικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου, πὼς χρειαζόταν ἐπειγόντως 500 λίρες καὶ πὼς παρακαλοῦσε, ἀφοῦ συνεννοηθοῦν μὲ τὴν Τράπεζά του στὸ Λονδῖνο, νὰ τοῦ τὰ δώσουν ἀμέσως.

— Ἄ! Ὁρίστε καὶ αὐτό... εἶπε, πετῶντας, μπροστὰ στὸν ὑπάλληλο, τὸ διαβατήριό του, σὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ διαδικασία, τυπικὰ ἀπαραίτητη.

Ὁ ὑπάλληλος, μόλις τόλμησε νὰ ρίξη μιὰ διακριτικὴ ματιά. Σὲ λίγο, ἔφτασε ἡ ἀπάντησι ἀπὸ τὸ Λονδῖνο: «Ὁ Σουλτάνος τοῦ Κουβάϊτ — πληροφοροῦσαν τὴ γερμανικὴ Τράπεζα — ἔχει ἀντίκρυσμα 5 ἑκατομμυρίων λιρῶν. Δῶστε του ὅσα ζητήση».

Φυσικά, οἱ Γερμανοὶ τσακίστηκαν νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν. Ὁ ἀπατεώνας τσέπωσε ἱκανοποιημένος τὶς 500 λίρες καὶ ἀποφάσισε... νὰ ἐπανέλθη τὸ συντομώτερο!

Σὲ δυὸ ἑβδομάδες, εἶχε ἀποσπάσει καὶ ἄλλα «μικροποσά», ποὺ δὲν ἄργησαν νὰ ξεπεράσουν τὶς 800.000 δραχμές. Ὡστόσο, στὴν Τράπεζα, κανεὶς δὲν ξαφνιαζόταν, γιατὶ ἦταν γνωστὴ ἡ σπατάλη καὶ ἡ γενναιοδωρία τῶν ἡγεμόνων τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Ἡ ὄρεξι, ὅμως, ἔρχεται τρώγοντας. Τὸν Ἀμπντουλλὰχ τὸν σκανδάλιζε ἡ ἰδέα νὰ ἀποσύρη... ἀπὸ τὸ λογαριασμό του ἕνα ἀληθινὰ τρανταχτὸ κεφάλαιο, ποὺ θὰ ἔλυνε ὁριστικὰ τὸ πρόβλημά του. Σκέφτηκε, ὡστόσο, πὼς ἡ παραμονή του στὸ Μόναχο εἶχε παρατραβήξει καὶ πώς, ἂν τὸ τόλμημα αὐτὸ γινόταν στὴν ἴδια Τράπεζα, ἴσως νὰ γεννοῦσε ὑποψίες. Προτίμησε, λοιπόν, συνεχίζοντας... τὴν τουριστικὴ περιοδεία του νὰ πάη στὴ Νυρεμβέργη.

Ἐκεῖ ἐπαναλήφθηκε ἡ ἴδια διαδικασία τῆς συνεννοήσεως μὲ τὴ Βρεταννικὴ Τράπεζα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἀλλά, τὴ φορὰ αὐτή, γιὰ ἕνα ποσὸ πολὺ μεγαλύτερο. Ὁ «Σουλτάνος» ἀξίωσε νὰ τοῦ δοθοῦν μονομιᾶς 40.000 λίρες, δηλαδὴ σχεδὸν 3½ ἑκατομμύρια δραχμές! Τὸ θράσος του ἦταν τεράστιο — μὰ καὶ ἡ τύχη του ὄχι μικρότερη! Σὲ λίγο, ὁ ταμίας τῆς Τραπέζης τοῦ τὰ μετροῦσε!

Ὁ ἀπατεώνας γύρισε μεθυσμένος ἀπὸ ἱκανοποίησι στὸ ξενοδοχεῖο του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἐγκαταλείψη τὴ Γερμανία ὅσο γινόταν πιὸ γρήγορα. Ἡ φήμη γιὰ τὴν παρουσία «ἰνκόγνιτο» τοῦ Σουλτάνου στὴ γερμανικὴ ἐπικράτεια διαδινόταν ἐπικίνδυνα καὶ ἡ ἀλήθεια δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ μαθευτῆ.

Πῆγε, λοιπόν, στὴ Ρώμη, μὰ ὁ δαίμονας τῆς ἀπληστίας δὲν τὸν ἄφησε νὰ τραγανίση μὲ τὴν ἡσυχία του στὴν ἰταλικὴ πρωτεύουσα τὰ εὔκολα αὐτὰ κέρδη. Τὴν ἄλλη κιόλας μέρα, παρουσιάστηκε, ὡς Σουλτάνος τοῦ Κουβάϊτ πάντα, σὲ μιὰ Τράπεζα καὶ ζήτησε 50.000 λίρες! Μὰ εἶχε λογαριάσει χωρὶς τὴν πονηριὰ τῶν Ἰταλῶν, ποὺ δὲν ἔχουν τὴ γερμανικὴ ἀφέλεια!

Μιὰ δακτυλογράφος τὸν κύτταξε φιλύποπτα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ μπῆκε.

— Ὁ Σουλτάνος τοῦ Κουβάϊτ, ἐκμυστηρεύτηκε στὸν προϊστάμενό της, κυκλοφορεῖ πάντα μὲ δυὸ σωματοφύλακες. Αὐτὸς ἐμφανίστηκε μόνος του. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχομε νὰ κάνωμε μὲ ἀπατεώνα!..

Ὁ προϊστάμενος μετέφερε τὶς ὑπόνοιες τῆς δακτυλογράφου του στὸ διευθυντή. Ἐκεῖνος, σκανδαλισμένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν παρατήρησι ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ ποσὸν ποὺ ζητοῦσε ὁ «Σουλτάνος», μολονότι «περαστικὸς» ἀπὸ τὴ Ρώμη, εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία.

Σὲ λίγο εἶχαν ἀποκαλυφθῆ ὅλα. Ὅσο γιὰ τοὺς Γερμανούς, τὸ φυσᾶνε ἀκόμη καὶ δὲν κρυώνει, ποὺ ὁ ἀπατεώνας τοὺς ἀπόσπασε 600.000 μάρκα, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς δὲ μπόρεσε νὰ πάρη οὔτε πεντάρα!

Ἡ «μάντισσα τῆς Μπόν».

Τὸ 1960 θὰ εἶναι ΓΟ «ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΤΟΛΜΗΡΩΝ»

Οἱ προφητεῖες τῆς περίφημης «μάντισσας τῆς Μπόν» γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο

Μὲ τὸ πραγματικὸ ὄνομά της, ἡ Γαλλίδα Μαγγκερίτ Γκουσαντιέ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστη σ' ὅλο τὸν κόσμο. Λίγοι, ὅμως, ὑπάρχουν σήμερα, σ' ὁλόκληρη τὴν Δυτικὴ καὶ Κεντρικὴ Εὐρώπη, ποὺ νὰ μὴν τὴν ξέρουν μὲ τὸ ἐπαγγελματικό της ψευδώνυμο, τὸ «Φράου Μπουχέλα», καὶ ἀκόμη περισότερο μὲ τὴν προσωνυμία «ἡ μάντισσα τῆς Μπόν», ποὺ τῆς ἔχε δώσει ὁ Τύπος.

Ἀνάμεσα σ' ὅσους ἔχουν εἰδικευτῆ στὸ νὰ προβλέπουν, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, τὸ μέλλον, ἀστρολόγους, χαρτομάντεις, χειρομάντεις κλπ., ἡ «μάντισσα τῆς Μπόν» εἶναι, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ διασημότερη. Στὸ σπίτι της, ποὺ βρίσκεται στὴν πιὸ γνήσια γερμανικὴ πρωτεύουσα, καταφθάνουν κάθε τόσο, γιὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τῆς ζητήσουν τὰ φῶτα της προσωπικότητες τῆς πολιτικῆς, τῶν γραμμάτων, τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς, τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν Γερμανία μὰ καὶ ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Εὐρώπης. Μολονότι ἡ «Φράου Μπουχέλα» δείχνει ἀπολύτη ἐχεμύθεια γιὰ τὰ ὀνόματα τῶν «πελατῶν» της, ποὺ, γιὰ εὐνόητους λόγους, τὴν ἐπισκέπτονται παίρνοντας ὅλες τὶς δυνατὲς προφυλάξεις καὶ προτιμώντας συνήθως τὶς μικρὲς ὧρες τῆς νύχτας, στὴν Δυτικὴ Γερμανία ὁρμᾶ ἄζουμι οἱ φῆμες πὼς ἀπὸ τὸ σπίτι της ἔχουν περάσει οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ Μπούντεσταγκ, οἱ ἰσχυρότεροι μεγαλοεπιχειρηματίες τοῦ Ρούρ καὶ οἱ κῆς ὀθέννης!

Προσέλευσι ἐκπληκτική, ποὺ τὴν δικαιολογοῦν, ὅμως, οἱ ὄχι λιγώτερο ἐκπληκτικὲς ἐπιτυχίες τῆς «μάντισσας τῆς Μπόν», ποὺ κατορθώνει νὰ διατυπώνη προβλέψεις σωστὲς στὶς δέκα!

Ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς περισσότερους συναδέλφους της, δὲ χρησιμοποιεῖ προφητείες της: Δὲ μελετάει τ' ἀστρα, δὲ ρίχνει τὰ χαρτιά, δὲν κυτάζει τὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ σας. Ὅλη της τὴν προφητικὴ ἱκανότητα τὴν στηρίζει σὲ μιὰ παράξενη δύναμι ἐνοράσεως μὲ τὴν ὁποία εἶναι προικισμένη.

— Βλέπω, ἁπλῶς, λέει ἡ ἴδια, πράγματα, ποὺ οἱ ἄλλοι δὲ μποροῦν νὰ δοῦν.

Ἔτσι, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 1959 «εἶδε», ἀνάμεσα σ' ἄλλα, τὸ μέρος, ὅπου εἶχε κρύψει ὁ κλέφτης τὰ κοσμήματα, στὴν περίπτωσι τῆς διαρρήξεως ἑνὸς κοσμηματοπωλείου ποὺ εἶχε γίνει στὴ Βιέννη, «εἶδε» ἕναν νεκρό, ποὺ ἀναζητοῦσαν τὸ πτῶμα του ἀπὸ μῆνες, στὸ βάθος ἑνὸς πηγαδιοῦ στὸ Ναμοὺρ τῆς Γαλλίας, «εἶδε» ἕνα κορίτσι, τὴν κόρη ἑνὸς Ἑλβετοῦ μεγαλοδιομηχάνου, ποὺ εἶχε καταφύγει μὲ τὸ φίλο της στὴν Ἱσπανία, καὶ «εἶδε» ἀκόμη πὼς ἕνας Σκῶτος πελάτης της θὰ κέρδιζε, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες, τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ «σουπὶ-στέπικ», πρᾶγμα, ποὺ ἐκεῖνος τῆς τὸ ἐπιβεβαίωσε ἔπειτα μ' ἕνα τηλεγράφημά του.

Ἐπίσης, ἡ «μάντισσα τῆς Μπόν» εἶχε σημειώσει, ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς συναδέλφους της, ποὺ διακινδυνεύανε τὶς προβλέψεις τους γιὰ τὸ 1959, τὴν σχετικὰ μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Τῆς διαφύγανε ὡρισμένα γεγονότα, ἦταν, ὅμως, ἡ μόνη, ποὺ δὲν ἔκανε καμμιὰ γκάφα. Στὸ ἐνεργητικό της, εἶναι ἡ σωστὴ πρόβλεψι τοῦ διαζυγίου τοῦ Σάχη — διατυπωμένη ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1957 — καθὼς καὶ ἡ κατηγορηματική της διαβεβαίωσι πὼς οὔτε ὁ Μπωντουέν οὔτε ἡ Μαργαρίτα ἐμελλε νὰ παντρευτοῦν. Ἐπίσης, ἡ «φράου Μπουχέλα» εἶχε προβλέψει τὴν συνάντησι τῶν δύο Μεγάλων, ποὺ πραγματοποιήθηκε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴν Ἀμερική.

Στὴν διάσημη, λοιπόν, αὐτὴ μάντισσα κατάφυγε καὶ τώρα τὸ γερμανικὸ περιοδικὸ «Νόϋε Πόστ», γιὰ νὰ ζητήσῃ τὶς προβλέψεις της γιὰ τὸν χρόνο ποὺ ἔρχεται. Διαβάστε τις καί, ἀπὸ τὸ ἂν θὰ ἐπαληθεύσουν ἢ ὄχι, θὰ μπορέσετε, μετὰ 12 μῆνες, νὰ διαπιστώσετε ἂν εἶναι ὑπερβολικὴ ἢ ὄχι ἡ φήμη, ποὺ τὴν περιβάλλει!

— Θὰ μποροῦσατε νὰ δώσετε ἕναν γενικὸ χαρακτηρισμὸ γιὰ τὸ 1960, νὰ διατυπώσετε ἕναν ὅρο, ποὺ νὰ ἐκφράζῃ ἀνάγλυφα τὴν φυσιογνωμία ποὺ θὰ ἔχῃ ὁ χρόνος αὐτὸς γιὰ τὸν περισότερο κόσμο; ἦταν ἡ πρώτη ἐρώτησι, ποὺ τῆς ὑπέβαλε ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος.

— Τὸ 1960, ἀποκρίθηκε ἡ «μάντισσα τῆς Μπόν», πρόκε ται νὰ εἶναι «τὸ ἔτος τῶν τολμηρῶν»! Ὅσοι διαθέτουν τόλμη καὶ θάρρος θὰ εὐνοηθοῦν σὲ ὅ,τι κι' ἂν ἐπιχειρήσουν καὶ θὰ δοῦν τὴν ριψοκίνδυνη τακτική τους νὰ θριαμβεύῃ. Ἀντίθετα, ἡ τύχη θὰ εἶναι σκληρὴ γιὰ τοὺς δισταχτικοὺς καὶ τοὺς ἀβουλους.

— Ποιὰ θὰ εἶναι τὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα, οἱ κρίσιμες ζῶνες γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου;

— Τὸ Βερολίνο, ἡ Μέση Ἀνατολή, ἡ Ἰνδονησία, ἡ Κορέα καὶ ἡ Κίνα. Ἀνέλπιστες ἐξελίξεις θὰ δημιουργηθοῦν ἀκόμη στὸν νοτιοαμερικανικὸ χῶρο. Δὲν ξεχωρίζω, ὡστόσο, καμμιὰ ἀποφασιστικὴ ἀπειλὴ γιὰ τὴν παγκόσμια εἰρήνη.

— Βλέπετε τὴν ὕπαρξι δυνατότητας νὰ ἑνωθοῦν καὶ πάλι οἱ δυὸ Γερμανίες;

Ἡ «φράου Μπουχέλα» ἔκανε μιὰ κίνησι κατηγοουμα τική:

— Καμμιὰ ἀπολύτως πρὶν ἀπὸ τὸ 1962. Ἀλλὰ καὶ καμμιὰ ἄλλη ἐπίσης σημαντικὴ μεταβολὴ δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ στὸν χάρτη τοῦ κόσμου τὸν χρόνο ποὺ ἔρχεται.

— Ὑπάρχει κανένα σοβαρὸ γεγονός, ποὺ νὰ προβλέπετε γιὰ ἐκείνους, ποὺ διευθύνουν τὶς τύχες τῆς Ἀνθρωπότητας;

Ἐδῶ, ἡ «μάντισσα τῆς Μπὸν» ἔδωσε μιὰ ἀπάντησι ποὺ ξαφνιάζει:

— Δὲ βλέπω τὸν Κροῦστσεφ νὰ βρίσκεται, μὲ τὸ τέλος τοῦ 1960, στὴν ἴδια θέσι ποὺ κατέχει σήμερα. Δέ μπορῶ, ὅμως, νὰ ξεχωρίσω μὲ ἀκρίβεια τί εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ πρόκειται νὰ τοῦ συμβῇ. Βλέπω, ἐπίσης, σημαντικὲς δυσκολίες γιὰ τὴν σημερινὴ κομουνιστικὴ κυβέρνησι ἀνάμεσα στὸ Μάρτιο καὶ τὸ Σεπτέμβριο.

— Γιὰ τὴν τυχη τοῦ κάθε ἔθνους ξεχωριστὰ τί ἐχετε νὰ προβλέψετε;

— Τὸ 1960 θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ὀσχημο γ ὰ τὴν Ἀγλία. Ἡ χώρα αὐτὴ θὰ δοκιμαστῇ ἀπὸ φυσικὲς καταστροφὲς καὶ σοβαρὲς ἀναταραχὲς στοὺς κόλπους τῆς Κοινοπολιτείας καὶ στὶς ἀποικίες της. Πολλοὶ Ἄγγλοι, ἐγκαταστημένοι σὲ ἀποικίες, θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ ἐπιστρέψουν στὴ χώρα τους. Ἡ περίοδος αὐτὴ τῆς δοκιμασίας δὲ θὰ ἀφήσῃ ἀθίκτη οὔτε τὴν βασιλικὴ οἰκογένεια.

»Στὴν Ὁλλανδία, βλέπω ἕνα βαρὺ πένθος καὶ ἕναν ἐπίσημο γάμο σὲ μικρὴ χρονικὴ ἀπόστασι μεταξύ τους. Στὴν Ἱσπανία, μιὰ ἀποφασιστικὴ ἐλλαγή, ποὺ θὰ ἀπομακρύνῃ, ἴσως, τὸν στρατηγὸ Φράνκο ἀπὸ τὴν ἐξουσία. Στὴν Ἀμερική, βλέπω μιὰ σοβαρὴ κρίσι, ποὺ δὲ θὰ κλονίσῃ, ὅμως, ἐπικίνδυνα τὴν οἰκονομικὴ ἰσορροπία της. Τὴν Κίνα, τέλος, τὴν βλέπω νὰ ἔρχεται σὲ ζωηρὴ ἀντίθεσι μὲ τὴν Σοβιετικὴ Ρωσία. Πρᾶγμα, ποὺ θὰ ἐκπ ράσετε συνέπειες καὶ γιὰ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο.

— *Πρέπει νὰ διακόψω, ἀγάπη μου, γιατὶ μὲ φωνάζει ὁ διευθυντής!...*

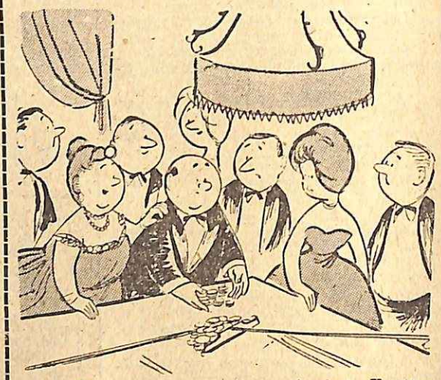

— *Πόσα φορέματα παίρνω μ' αὐτά, Χαρίλαε;*

— *Ἔβαλε κάτι στὸ ἐγγυροδαγειστήριο ὁ Χρηστάκης, ἀλλὰ μοῦ πῆρε τὴ γοῦνα!*

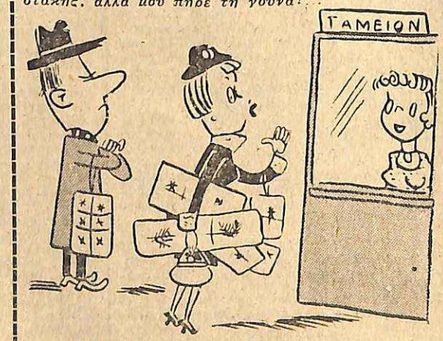

— *Ὁ... Ἅγιος Βασίλης δίπλα μου: θὰ πληρώσω δεσποινίς!*

ΟΘΩΝ Α' ὁ Μελαγχολικός

Τὸ στέμμα, τὸ σκῆπτρο καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ πρώτου βασιλιὰ τῆς Ἑλλάδος

Σὲ μιὰ ἐπίσημη τελετὴ ποὺ ἔγινε στὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Βαυαρὸς πρίγκηψ Μαξιμιλιανὸς παρέδωκε στὸν Βασιλέα Παῦλο, τὸ στέμμα, τὸ σκῆπτρο καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ Ὄθωνος, ποὺ ὡς τώρα ἐφυλάσσοντο στὴ Βαυαρία.

Ἡ ἱστορία τῶν βασιλικῶν ἐμβλημάτων τοῦ πρώτου Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος ἀρχίζει μὲ τὴν ἐνηλικίωσί του τὴν 2Β Μαΐου τοῦ 1835. Οἱ Ἕλληνες μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ πληροφορήθηκαν τότε ὅτι ὁ νεαρὸς Ὄθων θὰ ἀνεκηρύσσετο τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐνήλιξ καὶ θ' ἀνελάμβανε «τὰς ἡνίας τῆς κυβερνήσεως τοῦ Κράτους».

Τὴ γαρὰ τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν ἐνηλικίωσι τοῦ βασιλιᾶ τους τὴν ἔκανε ἀκόμα μεγαλύτερη ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἀπαλλάσσοντο ἀπὸ τὴν Ἀντιβασιλεία, στὴν ὁποία ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν εἶχε καμμιὰ συμπάθεια.

Ἡ γιορτὴ τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ Ὄθωνος εἶχε ἀποφασιστῆ νὰ συνοδευτῆ μὲ τὴ σύγχρονο στέψι του στὸν τότε μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης. Ἡ στέψι ἐπρόκειτο νὰ γίνη διὰ χρίσματος καὶ μὲ ὅλη τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὴ θρησκευτικὴ τελετὴ ποὺ γινόταν στοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορες, ὥστε ἡ ἄνοδος στὸ θρόνο τοῦ πρώτου Βασιλιᾶ τῆς Ἑλλάδος νὰ θεωρηθῆ σὰ συνέχεια τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀλλὰ ἡ ἰδέα τῆς στέψεως διὰ χρίσματος ἐγκαταλείφθηκε γιατί, καθὼς διαδόθηκε τότε στὴν Ἀθήνα, ὁ πατέρας τοῦ Ὄθωνος καὶ Βασιλιᾶς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος, δὲν ἤθελε νὰ χριστῆ ὁ Ὄθων, ποὺ ἦταν Καθολικὸς ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη ἐκκλησία ἐπειδὴ οἱ Ρῶσοι θεωροῦσαν Ὀρθοδόξους ὅλους τοὺς ἡγεμόνες ποὺ ἐπαιρναν τὸ χρῖσμα. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ μάλιστα ὁ Λουδοβίκος εἶχε στείλει στὴν Ἑλλάδα τὸ Βαυαρὸ Γένισον, γιὰ νὰ συμβουλεύσῃ τὸν Ὄθωνα ν' ἀποφύγῃ τὴ διατύπωσι τῆς στέψεως καὶ τοῦ χρίσματος.

Στὸ μεταξὺ ὅμως εἶχαν παραγγελθῆ στὴ Γαλλία τὸ στέμμα, τὸ σκῆπτρο καὶ τὸ εἶφος γιὰ τὴ στέψι τοῦ Ὄθωνος. Τὰ βασιλικὰ ὅμως ἐμβλήματα ἔφτασαν στὸν Πειραιὰ μόνο τὸ βράδυ τῆς 20ῆς Μαΐου, γιατὶ τὸ γαλλικὸ βασιλικὸ βρίκιο «Δαίμων τοῦ Ἀέρος» μὲ τὸ ὁποῖο εἶχαν σταλῆ ἀπὸ τὴ Μασσαλία, ἀργησε νὰ φτάσῃ, λόγω καθυστερήσεως. Καί, ἀκριβῶς ἡ καθυστέρησι τοῦ πλοίου μὲ τὰ βασιλικὰ ἐμβλήματα, ὑπῆρξε, κατὰ τὴν ἐπίσημη ἐκδοχή, ἡ αἰτία ποὺ ὁ Ὄθων ἀνῆλθε στὸν ἑλληνικὸ θρόνο χωρὶς τὴν τελετὴ τῆς στέψεως.

Εἶναι ὅμως προφανὲς ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ ἄλλος βασικώτερος λόγος τοῦ χρίσματος, ἡ θρησκευτικὴ ἑορτὴ τῆς στέψεως θ' ἀνεβάλλετο γιὰ μερικὲς ἡμέρες καὶ μέχρις ὅτου φτάσουν στὴν Ἑλλάδα τὰ βασιλικὰ ἐμβλήματα.

Ὁπωσδήποτε, ἡ ἀνάρησι στὸ θρόνο τοῦ πρώτου βασιλιᾶ περιορίστηκε σὲ μιὰ τελετὴ ποὺ ἔγινε, τὸ πρωῒ τῆς 20ῆς Μαΐου τοῦ 1834, σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ προσωρινοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου, ποὺ βρισκόταν στὴν πλατεῖα, ποὺ σὲ νεώτερα χρόνια πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ Κήπου τοῦ Κλαυθμῶνος.

Στὸ προσωρινὸ αὐτὸ ἀνάκτορο ὁ πρόεδρος τῆς Ἀντιβασιλείας Ἄρμπανσπεργ «κατέθηκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βασιλέως τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ καὶ τοῖς συναδέλφοις του ὑψηλὴν ἀρχὴν τῆς Ἀντιβασιλείας». Μετὰ τὸν Ἄρμπανσπεργ ὁ διευθύνων τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο Ἰω. Κωλέττης προσφώνησε τὸν Ὄθωνα μὲ μιὰ προσλαλιὰ ποὺ ἄρχιζε μὲ τὰ ἑξῆς: «Ὅλα τὰ ἔθνη ἔχουν μίαν ἡμέραν εὐτυχίας· ἡ σημερινὴ εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἑλλάδος. Πόσαι ἐλπίδες πόσαι εὐχαὶ δὲν ἐκπληροῦνται σήμερον! Ὁ Βασιλεὺς ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους. Ὢ! πόσον τὸ μέλλον παρουσιάζεται, Μεγαλειότατε, λαμπρὸν ἐμπροσθέν Σου· διότι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς περιστοιχεῖ τὸν θρόνον Σου μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν του...»

Μετὰ τὴν τελετὴ τῶν ἀνακτόρων ὁ Ὄθων μετέβη στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης «ἐν μέσῳ λαμπρᾶς στρατιωτικῆς παρατάξεως», ὅπου ἐψάλη δοξολογία στὴν ὁποία παρέστη τὸ διπλωματικὸ σῶμα, οἱ ἀρχὲς καὶ ἄπειρο πλῆθος. Ἑβδομήντα πέντε κανονιὲς ἐχαιρέτισαν τὸ χαρμόσυνο τῆς ἡμέρας, ἐνῶ στὸ λαὸ τῆς πρωτεύουσας καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸ κράτος διένειμαν μιὰ μακρὸ προκήρυξι τοῦ Ὄθωνος ποὺ κατέληγε μὲ τὰ ἑξῆς: «Μὲ θάρρος ἀναλαμβάνω τὰ χρέη τὰ ὁποῖα ἡ χεὶρ τοῦ Ὑψίστου μ' ἐπέβαλε· μὲ τὴν Θείαν Ἀντίληψιν καὶ τὴν ὑμετέραν συνδρομὴν θέλω τὰ ἐκπληρώσει. Ἡ δόξα, ἡ εὐδαιμονία σας, εἶναι ὁ μόνος Μου σκοπός. Ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἡ μεγίστη Μου ἀνταμοιβή».

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας (20 Μαΐου 1835) ἡ Ἀθήνα φωταγωγήθηκε καὶ ὁ Ὄθων ἔκανε περίπατο στὴ μικρὰ τότε πόλι, ἐπευφημούμενος ζωηρῶς ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο. Τὶς ἑπόμενες ἡμέρες ἔγιναν ἀγῶνες, δρόμου πηδήματος καὶ Ἱππασίας. Καὶ οἱ γιορτὲς γιὰ τὴν ἐνηλικίωσι τοῦ βασιληᾶ τέλειωσαν μ' ἕνα χορὸ ποὺ ἔδωκε ἡ κοινότης τῶν Ἀθηνῶν (ἀκόμη ἡ πρωτεύουσα δὲν εἶχε γίνει δῆμος) καὶ στὸν ὁποῖο παρευρέθη καὶ ὁ Ὄθων.

Μιὰ χαριτωμένη Ἀθηναία, ἡ Ἀγγελικὴ Λιανοσταφίδα προσφώνησε τὸ νεαρὸ βασιληᾶ καὶ τοῦ πρόσφερε μιὰ ἀνθοδέσμη.

Ἔτσι, τέλειωσαν οἱ γιορτὲς τῆς ἐνηλικιώσεως καὶ κατὰ σύγχρονο χρονικογράφο: «Ὁ Βασιλεὺς Ὄθων ἐν μιᾷ αἰθούσῃ τῶν ἀνακτόρων ἀνήρχετο εἰς τὸν θρόνον, στερούμενος ἔτι τοῦ τε Στέμματος καὶ Σκήπτρου αὐτοῦ».

Τὰ ἀχρησιμοποίητα αὐτὰ βασιλικὰ ἐμβλήματα ἔμειναν ὅλο τὸ διάστημα τῆς ὀθωνικῆς περιόδου στὰ παλιὰ παλάτι — ὅπου σήμερα τὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου — καὶ ἐφυλάσσοντο μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα τιμαλφῆ τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὴν ἡμέρα τῆς ἐξώσεως τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας.

Τὸ βράδυ τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1862 ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας ἐπαναστάτησε καὶ κήρυξε ἐκπτώτους τὸν Ὄθωνα καὶ τὴν Ἀμαλία.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα οἱ βασιλεῖς, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ μιὰ περιοδεία ποὺ εἶχαν κάνει στὴ Μάνη, ἐφθασαν μὲ τὸν ἀτμοδρόμωνα τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου «Ἀμαλία» στὸν Πειραιά. Τὸ πλοῖο μὲ τοὺς Βασιλεῖς εἶχε ἀγκυροβολήσει στὸν, προλιμένα τοῦ Πειραιῶς, ἀπ' ὅπου τὴν ἑπομένη ἀνεχώρησαν οἱ ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι βασιλεις γιὰ νὰ ἐπιβιβαστοῦν στὸ ἀγγλικὸ πολεμικὸ «Σκύλλα», ποὺ τοὺς μετέφερε στὸν τόπο τῆς ἐξορίας των.

Μετὰ τὴν ἐπανάστασι τὰ διαμερίσματα τῶν Βασιλέων στὰ ἀνάκτορα σφραγίστηκαν, κατόπιν διαδηλώσεων τῶν πρέσβεων τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Βαυαρίας ποὺ ἐζήτησαν νὰ παραδοθῆ σ' αὐτοὺς ἡ κινητὴ βασιλικὴ περιουσία. Οἱ δύο πρέσβεις, ποὺ εἶχαν ἐγγραφη πληρεξουσιότητα τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας, παρέλαβαν ἀργότερα ὁλόκληρη τὴν κινητὴ περιουσία τῶν βασιλέων, ἐκτὸς τῆς ἑλληναρχαίας τοῦ Ὄθωνος, ποὺ τὴν εἶχε κρατήσει ἡ προσωρινὴ κυβέρνησι γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ περιεχόμενό της. Ἡ ἐξέτασι τῶν βασιλικῶν ἐγγράφων ἀπέδειξε μὲ πόσο φλογερὸ πατριωτισμὸ εἶχε ἐργαστῆ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ καλὸς ἐκεῖνος Βασιληᾶς. Καὶ ὅταν ἀργότερα διάβασαν στὸν Κωνσταντῖνο Κανάρη, ποὺ ἀποτέλουσε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία μέλη τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως ποὺ συνεστήθη μετὰ τὴν ἐπανάστασι τὶς 10 Ὀκτωβρίου, τὸ περιεχόμενο τῆς ἑλληναρχαίας τοῦ Ὄθωνος, ὁ ἀτρόμητος πυροπλήκτης ἔπε:

«Ἐβγάλαμε μόνοι μας τὰ μάτια μας».

Κι' ἀπὸ τότε ἔπαυσε πιὰ ν' ἀνακατεύεται μὲ τὴν προσωρινὴ ὑβέρνησι.

Ὡστόσο, προτοῦ νὰ γίνη ἡ σφράγισι τῶν βασιλικῶν διαμερισμάτων, ἡ μεγάλη κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς Ἀμαλίας Βαοὺνη Πλούσκωβ κατώρθωσε τὸ βράδυ τῆς 11 Ὀκτωβρίου νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ παλάτι τὴν ἰδιαίτερη ἀλληλογραφία τῆς Ἀμαλίας, καθὼς καὶ ὅλα τὰ κοσμήματα καὶ τὰ πολύτιμα κειμήλια τῶν βασιλέων καὶ τὰ μεταφέρη στὸν Πειραιὰ καὶ στὸ Βασιλικὸ πλοῖο, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Γάλλου πρέσβεως Βουρέ, ποὺ τὴν πῆρε μὲ τὸ ἁμάξι του στὸ ὁποῖο κυμάτιζε ἡ γαλλικὴ σημαία.

Μεταξὺ τῶν τιμαλφῶν ποὺ ἔπηρε ἡ Πλούσκωφ ἀπὸ τὸ παλάτι αἱ παρέδωκε στοὺς βασιλεῖς ἦταν τὸ στέμμα καὶ τὸ σκῆπτρο τοῦ Ὄθωνος.

Τὰ βασιλικὰ ἐμβλήματα μετεφέρθησαν τότε στὴ Βαυαρία, ὅπου καὶ εὑρίσκοντο ἕκτοτε καὶ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὁπότε ὁ ἐκ τῶν ἀπογόνων τῆς οἰκογενείας τοῦ Ὄθωνος πρίγκηψ Μαξιμιλιανὸς τὰ μετέφερε στὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ παρέδωκε στὸν βασιλέα Παῦλο.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τα ψέματα της ρουλέττας

Το μαύρο, το κόκκινο, τα 36 νούμερα και το «ζερό»

Από τὴν ρουλέττα ἔχω τὴν πρωσωπική μου πεῖρα, τὴν ἀκριβοπληρωμένη. Ἀπὸ τὴ φιλολογία της διάβασα βιβλία πολλὰ... καὶ καλά. Τὸ περιεχόμενό τους θὰ τὸ καταλάβετε ἀμέσως ἀπὸ τοὺς τίτλους τους: «Ἡ τέχνη νὰ κερδίζετε στὴ ρουλέττα» «Τὸ ἀλάνθαστον μέσον τῆς ἐπιτυχίας». «Ἕνα ἀσφαλὲς σύστημα». «Ποιὸ εἶναι τὸ μυστήριον τοῦ κέρδους;». «Ἂν δὲν θέλῃς νὰ χάσῃς, διάβασέ με»!

Τὰ βιβλία αὐτὰ εἶναι ξένα. Ὅλα σὲ γλῶσσα γαλλική. Θὰ τὰ βρῆτε νὰ πουλιοῦνται στὰ βιβλιοπωλεῖα, στὰ περίπτερα, στὰ καφενεῖα, στὰ καπνοπωλεῖα, στὰ ἐστιατόρια ἀλλὰ καὶ στοὺς δρόμους τοῦ Μόντε Κάρλο.

Αὐτὰ εἶναι τὰ «καλὰ» βιβλία γιὰ τὴ ρουλέττα.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἀντιρουλεττικὴ φιλολογία, βίαιη, φοβερή, τραγική — αὐτὴ σὲ φυλλάδια ἰδίως — ποὺ σὲ πιάνει φρίκη ἂν ρίξῃς μιὰ ματιὰ στὶς σελίδες της. Ἐκεῖ βλέπεις ὅτι τὸ Μόντε Κάρλο, αὐτὸ τὸ μικρὸ βασίλειο τῆς ρουλέττας εἶναι ἕνα πελώριο νεκροταφεῖο γεμάτο ἀπὸ πτώματα θυμάτων τῆς ρουλέττας, κι' ὅπου κάθε μέρα δεκάδες κατεστραμμένων αὐτοκτονοῦν!

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀντιμοντεκαρλικὴ φιλολογία, ἡ ὑπερβολική, ποὺ πολιορκεῖ τὴ γῆ τοῦ Μονακὸ ἀπὸ τὸ γαλάζιο ἔδαφος, τὸ ἰταλικὸ καὶ τὸ ἑλληνικό, ὅσο γιατί, καὶ ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἑλβετία ἔχουν κι' αὐτὲς τὰ καζίνα μὲ τὶς ρουλέττες. Λοιπόν, ἐδῶ καταλαβαίνεις ὅτι πρόκειται γι' ἀνταγωνισμὸ τουριστικὸ καὶ τίποτα παραπάνω. Γιατὶ ὅταν ἕνας τόπος ἀκόμη καὶ μὲ τοιχοκολλήματα καὶ μὲ πανώ, νὰ μὴ πατήσῃ αὐτὴ ἡ ἴδια χώρα, νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε γιὰ δείγμα δημόσιο χαρτοπαίγνιο, ρουλέττα, μπούλ, μπακαρᾶ, ἑκαρτέ, τράντ ἐ καράντ... καταγώγια αὐτά, ὅταν μπαίνῃ ὁ ἄνθρωπος δὲ χάνει μόνο τὸ χαρτοφυλάκιο του, ἀλλὰ καὶ τὴ ζωή του καὶ τὴν τιμή του;

Λοιπόν, ἐδῶ, τώρα, ἡ ἀλήθεια βρίσκεται στὸ μέσον. Καὶ ὅσοι λυτὴ ἐπίγνωσι καὶ συνείδησι. Ἐπὶ τέλους, γιατὶ θὰ καταστρα-φοῦν στὸ Μόντε Κάρλο κι' ὄχι στὰ καζίνα τῆς Νίκαιας, τοῦ Ζουάν Λὲ Πέν, τοῦ Ἐβιάν, τῶν Καννῶν κλπ. κλπ.;

*

Πολλοὶ παίκτες τῆς ρουλέττας, ποὺ πέρασαν ἀπὸ διάφορα καζίνα, ἔχουν νὰ ποῦνε ὅτι ἡ ρουλέττα τοῦ Μόντε Κάρλο εἶναι σχεδὸν ἡ καλύτερη, ἐπειδή, ἂν κάσῃς θὰ κάσῃς ὅσα λεφτὰ ἔχεις μαζί σου καὶ δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται, ἀπὸ τὸν κανονισμό, νὰ παίξῃς ὄχι ρουλέττα, ἀλλὰ καὶ μπακαρᾶ ἢ σεμὲν ντὲ φὲρ «ατομικὰ τιμῆς». Καί, ὅπως κι' ἂν εἶναι τὸ πρᾶγμα, σὲ ὅλα τῆς τύχης τὰ γυρίσματα καὶ τὶς τροπὲς δὲν ἔχεις ν' ἀντιτέχνασμα ποὺ ἔγινε σὲ βάρος σου, ἢ γιὰ καμμιὰ μπαγαπόντια αἰσχροκέρδεια. Τὸ παιγνίδι γίνεται ὅπως-θέλει, ὅπως λένε.

Ὕστερα ἡ διεύθυνσι τοῦ καζίνου δὲν παρακολουθεῖ μόνο τοὺς παίκτες μὲ τοὺς ὁποίους ἔχει νὰ κάνῃ, τοὺς ξένους ποὺ χάσανε ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν δὲν τοὺς ἐγκαταλείπει στὴν οἰκτρὴ τύχη τους, δίνοντάς τους τὰ μέσα νὰ γυρίσουν στὸν τόπο τους μὲ χρηματικὸ βοήθημα. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι πιθανὸ νὰ θελήσουν νὰ παίξουν καὶ αὐτὰ στὴ ρουλέττα ἢ σ' ἄλλο παιγνίδι δὲ γίνονται μένος πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ φύγῃ κι' ἂν ξαναγυρίσῃ ἀργότερα μὲ ἄλλα χρήματα δικά του, τότε γιὰ νὰ πάρῃ δελτίο εἰσόδου στὸ καζίνο, θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βοήθημα ποὺ πῆρε.

Πολλοὶ παίκτες πῆραν βοήθημα τέσσερες καὶ πέντε φορὲς φεύγοντας γιὰ τὴν πατρίδα τους καὶ ξαναγυρίζοντας ἐκεῖ μὲ «ἀνθράκευσι» νέων κεφαλαίων γιὰ παίξιμο καὶ χάσιμο. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔχασε πρὶν ἀπὸ χρόνια ἀρκετὰ ἑκατομμύρια, ποὺ σχηματίζαν τὴν κολοσσιαία ἀτομικὴ περιουσία του. Ἡ διεύθυνσι τοῦ καζίνου τὸν συντηρεῖ καὶ τὸν ἔχει γιὰ «καλὸ παράδειγμα». Τοῦ δίνει μιὰ μικρὴ σύνταξι ἀπὸ 25 ἑλβετικὰ φράγκα τὴν ἡμέρα, (κάπου 180 δρ.) καὶ περνάει τὶς μέρες του ἐκεῖ ὅπου εἶδε νὰ καταποντίζεται ὁλόκληρη ἡ περιουσία του.

Ἡ διεύθυνσι ὅμως ἔχει ἕνα παράπονο μαζί του: ὅτι μ' ὅλ' αὐτὰ δὲ μπόρεσε νὰ γιατρευτῇ ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ρουλέττας. Κάνει οἰκονομίες ἀπὸ τὴ σύνταξι ποὺ τοῦ ἔδωσε τὸ καζίνο καὶ μόλις μαζέψῃ 300 ἢ 400 φράγκα τὰ ριψοκινδυνεύει στὴ ρουλέττα. Ἅμα κερδίσῃ τρέχει νὰ παίξῃ μπακαρᾶ, παιγνίδι ποὺ θέλει μεγαλύτερα κεφάλαια. Ἂν χάσῃ, ἀρχίζει πάλι μὲ τὴν οἰκονομία τῶν στεοῦσων γιὰ νὰ παίξῃ τὸν ἄλλο μῆνα.

Τὸ καζίνο — τί νὰ κάνῃ κι' αὐτό; — τὸν ἀφίνει νὰ παίξῃ ἐπειδὴ βλέπει ὅτι αὐτὴ ἡ γεμάτη συγκινήσεις ζωὴ τοῦ συνταξιούχου του, μὲ τὴ ρουλέττα καὶ τὸ σεμὲν ντὲ φὲρ, τὸν ψυχαγωγεῖ φοβερὰ καὶ τὸν κάνει νὰ φαίνεται πάρα πολὺ εὐχαριστημένος, ἔστω καὶ ὁ-ταν χάνῃ.

*

Περίεργος ὁ ἐπισκέπτης τοῦ καζίνου βλέπει ὅτι λείπει τέλεια ἀπὸ τὶς αἴθουσές του ἡ χαρά, ἡ εὐθυμία καὶ ἡ ζωηρότητα. Καὶ τοῦ κάνει λύπη νὰ ἀντικρύζῃ φυσιογνωμίες παικτῶν, σοβαρὲς πολύ, κουρασμένες καὶ σκυθρωπές. Θὰ ἐπερίμενε κανένας νὰ ἐβλεπε μιὰ κάποια ζωντάνια μεγαλύτερη, ἕνα κάποιο τόνο ξεγνοιασιάς, ἀφέλειας, ἢ ἔστω καὶ φύχραιμης ἀδιαφορίας. Τίποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν ὑπάρχει.

Γύρω ἀπὸ τὰ τραπέζια ὅπου ἀέναα γυρίζει τὸ μηχάνημα (στρογγυλὸ κασκαβάλι) τῆς ρουλέττας μὲ τοὺς 36 ἀριθμοὺς καὶ τὸ μηδὲν (ζερὸ) γιὰ νὰ δεχτῇ τὴν μικρὴ ἀπὸ ἐλεφαντόκοκκαλο σφαίρα (μπίλια) στὴ θέσι τοῦ τυχεροῦ ἀριθμοῦ τῆς κάθε φορᾶς, ποὺ τὴν ἐκφώνησι του μὲ φωνὴ καθαρὴ καὶ δυνατὴ θὰ τὴν κάνῃ ὁ ἴδιος ὁ μπιλιέρης τονίζοντας: 20 μαῦρο, ἢ 1 κόκκινο ἢ 11 μαῦρο, ἢ 36 κόκκινο—γύρω, λοιπόν, ἀπὸ τὸ τραπέζι θὰ δῇ σοβαροὺς ἀνθρώπους νὰ κρατάνε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ μολύβι καὶ μὲ τ' ἄλλο τὶς μάρκες (κόκκαλα) καὶ νὰ γράφουν τοὺς ἀριθμούς, ποὺ βγαίνουν πόνω σὲ καρτέλες καὶ νὰ βασανίζουνε τὸ τσερβέλο τους μὲ βαθύτατους ὑπολογισμοὺς καὶ μὲ τὴν σφραγίδα τῆς πνευματικῆς ὑπερεντάσεως ζωγραφισμένη στὰ χαρακτηριστικά τους.

Θὰ τοὺς ἔπαιρνε κανένας γιὰ μαθηματικοὺς ποὺ ἐπίμονα καταγίνονται μὲ τὴ λύσι τῶν δυσκολώτερων προβλημάτων. φαινόμενο εἶναι νὰ σημειωθῇ ἡ ἐξαίρεσι κανενὸς ζωηρότερου παίκτη, ποὺ χειρονομεῖ ἢ καὶ φωνάζει πρὸς τὸν «κρουπιέρη» ὅταν κάποιο παρακινδυνευμένο κόλπο του ἢ κάποια τολμηρὴ ἐμπνευσι του νὰ ποντάρῃ τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ στὸ ζερό, ἐπέτυχε.

Τότε τὸ σιωπηλὸ παιγνίδι ζωογονεῖται. Κι' ὅταν κατὰ τύχη συμβῇ κάτι τέτοιο, ὅλοι σταματᾶνε καὶ παρακολουθοῦν τὸ παρόδοξο καὶ ἀπροσδόκητο αὐτὸ θέαμα καὶ γεγονός! Ὅλοι σχεδὸν παρακολουθοῦνε μὲ ἔκπληξι καὶ νεκρικὴ σιγὴ τὴν πλημμυρίδα καὶ τὴν ἄμπωτι τῆς τύχης. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπάνιο καὶ τὸ ἔκτακτο, ποὺ σπανὰ δὲν γίνεται καὶ δὲν ἀπαντιέται.

Γιατὶ ἡ συνηθισμένη ἀτμόσφαιρα μέσα στὶς σάλες τῆς ρουλέττας καὶ τοῦ μπακαρᾶ εἶναι ἡ στυγνὴ ἠρεμία. Μόνο ὁ ἦχος τῆς μάρκες ποὺ πᾶνε κι' ἔρχονται ἀκούγεται καὶ ἡ φωνὴ τοῦ μπιλιέρη ποὺ θὰ ἀναγγείλῃ τὸν κόκκινο ἢ τὸν μαῦρο ἀριθμὸ ποὺ βγῆκε. Κι' ἕνας ἄλλος ἦχος ποὺ ἀκούγεται, κάθε δυὸ ἢ τρία λεπτά, εἶναι αὐτὸς τοῦ γυρίσματος τῆς μπίλλιας στὸ στρογγυλὸ λοῦκι τῆς ρουλέττας, ποὺ ἀφοῦ γυρίσῃ 20 ἕως 25 βόλτες, μὲ τὴ φόρα ποὺ παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ μπιλιέρη θὰ πέσῃ στὴ θέσι τοῦ τυχεροῦ ἀριθμοῦ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἀναπηδήσεις της ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

*

Ἡ ἐντύπωσι γενικὰ εἶναι πένθιμη καὶ μάλιστα γιὰ κεῖνον ποὺ παρακολουθεῖ καὶ δὲν παίζει. Κάποτε τὴ σιωπὴ τὴν διακόπτει μιὰ φιλονεικία: Δυὸ παίκτες διαφωνοῦν ζωηρὰ μεταξύ τους καὶ διεκδικοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό του χωριστὰ ὁ καθένας τὸ ποντάρισμα τοῦ ἴδιου ἀριθμοῦ:

—Παρακαλῶ, κύριε, καὶ οἱ δυὸ μάρκες τοῦ 18 εἶναι δικές μου...

—Μὲ συγχωρεῖτε, κάνετε λάθος, ἡ μιὰ εἶναι δική μου

Ἡ διαφωνία ἀναθέει. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς γίνεται ὑψηλότερος. Ἐπεμβαίνουν οἱ ἐπόπται καὶ οἱ ἐγκρουπιέρηδες. Κι' ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι σταμπαρισμένος, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ καζίνου, γιὰ κάτι τέτοιου εἴδους φασαρίες, ποὺ προκαλεῖ συχνὰ-πυκνά, τότε δικαιώνουν τὸν ἄλλο, τὸν πιὸ τακτικὸ παίκτη καὶ τοῦ πληρώνουν ὁλόκληρη τὴ «μίζα», διαφορετικὰ πληρώνουν καὶ τοὺς δυὸ κι' ἔτσι ξαναγυρίζει ἡ ἡσυχία...

Ὅπως ὅλες οἱ ἐπιστῆμες καὶ ἡ ἐπιστήμη της... ρουλέττας στηρίζεται πάνω στὴν πεῖρα. Οἱ κερδισμένοι ἀριθμοὶ καταγράφονται μὲ ἐπιμέλεια καὶ κάθε βράδυ δημοσιεύονται στὸ ἐπίσημο δελτίο «ἐξαχθέντων ἀριθμῶν» κατὰ ρουλέττα: Πρώτη, δεύτερη, τρίτη, τέταρτη κλπ., ποὺ πουλιέται στὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ στὰ κιόσκια γιὰ δέκα λεπτὰ τοῦ φράγκου.

Ἀπὸ τὰ περασμένα προσπαθοῦν οἱ παίκτες νὰ βγάλουν συμπεράσματα γιὰ τὰ μέλλοντα...

Ἡ τέχνη νὰ κερδίζῃς στὴ ρουλέττα, ὅπως εἶπα στὴν ἀρχὴ διδάσκεται καὶ ἀπὸ βιβλία ποὺ πρέπει —ἂν θέλῃς νὰ τὰ διαβάσῃς— νὰ τὰ πληρώσῃς γιατὶ ὅλ' αὐτὰ εἶναι κλεισμένα μέσα σὲ φακέλλους καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφυλλισθοῦν πρόχειρα καὶ στὰ πεταχτά. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ «ἔργα» εἶναι φτηνὰ καὶ μὲ ἕνα ἢ δύο φράγκα μπορεῖς νὰ μάθῃς πῶς.. θὰ κερδίσῃς ἑκατομμύρια. Ὅμως ὑπάρχει κι' ἕνα βιβλίο τέτοιου εἴδους ποὺ ἔχει τιμὴ πωλήσεως 250 ἑλβετικὰ φράγκα! Ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὸ ἀγόρασα γιὰ νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὸ περιεχόμενό του.

Ἀλλὰ τὰ μαθήματα γιὰ νὰ νικήσῃς τὸν μπάνκο γίνονται καὶ προφορικὰ ἀπὸ δασκάλους, ποὺ τριγυρίζουν τὰ τραπέζια τῆς ρουλέττας. Οὔτε τίτλους ἔχουνε, οὔτε βαθμούς, οὔτε διπλώματα. Στὸ Μόντε Κάρλο αὐτὴ ἡ διδασκαλία εἶναι ἐλεύθερη ὅπως στὰ ἀμερικανικὰ καὶ τὰ γερμανικὰ Πανεπιστήμια, ὅπου ὁ φοιτητὴς πληρώνει ἀπ' εὐθείας τὸν καθηγητή, ποὺ διάλεξε.

Οἱ δάσκαλοι τῆς ρουλέττας δὲ σπουδάσανε μὲ βιβλία ποὺ σὲ μαθαίνουν περισσότερο θεωρίες καὶ λιγώτερο πράγματα. Εἶναι εὐγενικοὶ ἄνθρωποι «προσφέροντες εἰς ὑπηρεσίαν τῆς ἀνθρωπότητος τὴν πεῖραν τὴν ὁποίαν ἠγόρασαν πολὺ ἀκριβά».

Ἀπὸ τὴ μορφή τους, ἀπὸ τὴ στάσι τους, ἀπὸ τὰ ροῦχα τους ἀμέσως καταλαβαίνει κανεὶς πὼς ἡ δυστυχία ἐμόρφωσε τὴν πεῖρα τους. Περιμένουν τοὺς μαθητές τους ὄρθιοι πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι τῆς ρουλέττας καὶ πολὺ κοντὰ στοὺς καθισμένους. Κρατάνε μολύβι καὶ χαρτὶ καὶ γράφουνε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ βγαίνουνε ἀλλὰ κι' ἐκείνους ποὺ δὲν βγαίνουν κι' ἔχουμε μεγάλη καθυστέρησι. Ὑπολογίζουν τοὺς εὐνοούμενους ἀριθμούς, κρατᾶνε σημειώσεις, ὑπογραμμίζουν τὶς ἐπαναλεῖψεις (repetisiόν), τὶς σειρὲς (serοὶ) καὶ κάποτε σηκώνουν τοὺς ὤμους καὶ κουνᾶνε τὸ κεφάλι λέγοντας:

—Ἦταν τῆς τύχης! Τὸ εἶχα πῆ ἐγώ, ὅτι θὰ ἔβγαινε τὸ 2 μαῦρο!

Αὐτὰ τὰ λένε φιθυριστὰ ἀλλὰ καθαρὰ γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ ὁ παίκτης ποὺ κάθεται μπροστά τους καὶ ποντάρει. Κι' ὅταν τὸ καταφέρουν ν' ἀνοίξουν κουβέντα μαζί του, τοῦ δίνουνε κάποια πολύτιμη συμβουλὴ γύρω ἀπὸ τὰ μυστήρια τοῦ παιγνιδιοῦ, τοῦ λένε τὸ σύστημα ποὺ θ' ἀκολουθοῦσαν ἂν ἔπαιζαν οἱ ἴδιοι τὰ κόκκαλα καὶ τέλος τοῦ ἀποκαλύπτουν τὸν τρόπο ποὺ πρέπει νὰ παίξῃ γιὰ νὰ κερδίσῃ. Κι' ἂν πραγματικὰ κερδίσῃ ὁ παίκτης δὲ θ' ἀρνηθῇ, βέβαια, στὸν ὁδηγό του μιὰ ἀμοιβή, ἂν κάση ὅμως δὲ θὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ποτὲ πουθενά. Ἔχει γίνει ἀφαντος καὶ ψάχνει νὰ βρῇ καινέναν ἄλλο γιὰ νὰ τὸν συμβουλέψῃ.

*

Μιὰ ἄλλη τάξι ρουλετατζήδων εἶνε οἱ ἁπλοὶ σημειωτὲς τῶν ἀριθμῶν, ποὺ κρατᾶνε σ' ἕνα σημειωματάριο τοὺς ἀριθμοὺς ὡρισμένης ρουλέττας ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἄνοιξε (10 π. μ.) τὸ καζίνο καὶ δίνουν πληροφορίες γιὰ τὴν πορεία τοῦ παιγνιδιοῦ: «Θέρνει διαρκῶς τὰ μικρὰ» ἢ «ἔφερε κατὶ συνέχεια 17 φορὲς κόκκινο» ἢ «τὰ νούμερα 9, 13, 21 καὶ 34 δὲν τὰ ἔφερε διόλου σήμερα».

Ἡ βουλεία αὐτὴ τῶν σημειωτῶν δὲν περιέχει καμμιὰ ἀπάτη. Εἶναι ἁπλῶς πληροφοριακὴ γιὰ τὴν πραγματικὴ πορεία τοῦ παιγνιδιοῦ καὶ ἐξυπηρετικὴ γιὰ κεῖνον ποὺ θέλει νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ θέσι ἄνετη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ «ταμπλὼ» τῆς ρουλέττας

Ὁ σημειωτὴς θὰ σᾶς δώσῃ καὶ τὴ θέσι του νὰ καθίσετε καὶ ὅλες τὶς πληροφορίες ἂν τὸν πληρώσετε γι' αὐτὰ μὲ 20 φράγκα. Αὐτὸ τὸ κάνουν τρεῖς-τέσσερες φορὲς κάθε μέρα ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὰ μεσάνυχτα πιάνοντας πάντοτε τὶς καλύτερες θέσεις τῆς ὥρες τῶν γεμάτων καὶ τῶν συναυλιῶν τοῦ καζίνου ὁπόταν οἱ σάλες τῆς ρουλέττας ἀραιώνουν αἰσθητὰ ἀπὸ τὸν κόσμο.

Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι παίζουν; Παίζουν καὶ εἶναι οἱ πιὸ προσεκτικοὶ στὸ παιγνίδι τους. Περιορίζονται σὲ πολὺ μικρὰ κέρδη. Ξέρουν πὼς τὰ μικρὰ ρυάκια σχηματίζουνε τοὺς μεγάλους ποταμούς. Εἶναι, ἴσως, οἱ πιὸ κερδισμένοι παίκτες τῆς ρουλέττας.

Ἐξὸν ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς καὶ τοὺς σημειωτὲς τῆς ρουλέττας ὑπάρχουν καὶ οἱ κατ' ἐπάγγελμα παίκτες καὶ παίκτριες, δηλαδὴ ἐκεῖνοι ποὺ παίζουνε ἐπὶ πληρωμῇ γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων. Ἀληθεία μέσα στὸ καζίνο θὰ συναντήσῃ κανένας ἀνδρες καὶ γυναῖκες φτωχιὰ ντυμένους νὰ παίζουν κολοσσιαία ποσά, ποντάροντας μονότονα πάνω στοὺς ἴδιους ἀριθμοὺς ἐπὶ ὀκτὼ καὶ δέκα ὥρες συνεχῶς!

Τὰ λεφτὰ ποὺ παίζουν δὲν εἶναι δικά τους, ἀλλ' ἀνήκουν σὲ ἑταίριες παικτῶν μὲ κεφάλαια 40.000, 50 000, 100.000 ἢ 500.000 φράγκων. Μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ ἐλπίδες τοῦ κέρδους εἶναι πολὺ περισσότερες μὲ τὰ μεγαλύτερα κεφάλαια, μαζεύονται 5 ἢ 6 γεροὶ παίκτες, βάζουν ὁ καθένας ἀπὸ 20 ἢ 30 ἢ καὶ περισσότερα φράγκα καὶ φτιάχνουν ἑταιρία μὲ ἴσα μερίδια. Στὸ Μόντε Κάρλο ὅπως καὶ στ' ἄλλα μεγάλα καζίνα ὑπάρχουν πολλὲς ἑταιρίες αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Καὶ εἶναι: ἀρκετὰ γνωστὲς ἡ γαλλική, ἡ ἑβραική, ἡ Ἰταλική, ἡ ἀρμένικη, ἡ ἀγγλική κ. ἀ.

Αὐτὲς παίρνουν ὑπαλλήλους ποντατόρους μὲ ἡμερομίσθιο 25 φραγκων — κάπου 180 δραχμὲς— ποὺ ἀλλάζουν βάρδια κάθε τέσσερες ὧρες. Ἡ ἀγγλικὴ ἑταιρία θεωρεῖται ἡ μεγαλύτερη καὶ ἡ σπουδαιότερη. Αὐτὴ πῆρε ὑπάλληλους παληοὺς τραπεζικοὺς καὶ τοὺς πληρώνει πολὺ καλύτερα ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὰ μέλη μιᾶς ἑταιρίας μποροῦν νὰ παίζουν ταυτόχρονα σὲ δέκα τραπέζια, ἐνῶ περιοδεύουν στὶς Κάννες, στὸ Σὰν Ρέμο, στὴ Γενεύη ἢ στὸ Παρίσι. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα μόλις τελειώσῃ τὸ παιγνίδι, οἱ ὑπάλληλοι δίνουνε ἀναφορὰ στὸ διευθυντὴ τῆς ἑταιρίας. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ μεγάλη δουλειὰ ποὺ κρατάει ὡς τὸ πρωΐ. Μελετᾶνε τὴν ἱστορία τῶν ἀριθμῶν, σημειώνουνε ἐκείνους ποὺ βγῆκανε περισσότερες φορές, τοὺς ἄλλους ποὺ δὲ βγήκανε καθόλου, ὅσους βγῆκαν μόνον 2 φορὲς σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ παιγνιδιοῦ, τοὺς μονοὺς, τοὺς ζυγούς, τὰ ζερό, τὰ κρὼματα, τοὺς μικρούς, τοὺς μεγάλους... Καὶ ἑτοιμάζουνε τὴν ἐφοδο γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

Ἔξω ἀπὸ τὸ καζίνο γίνεται μιὰ ἄλλη βιομηχανία ποὺ εἶναι ἡ πιὸ σπουδαία καὶ ἡ πιὸ ἐπικερδής: Εἶναι ἡ δουλειὰ τῶν δανειστῶν καὶ δανειστριῶν. Ὅλοι ἀνεξαίρετα, ξενοδόχοι, καφετζῆδες, ἐστιάτορες, μπάρμαν, θυρωροί, σερβιτόροι — ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, τέλος, ποὺ ὁ ξένος ἔρχεται σὲ καθημερινὴ μαζί του ἐπαφὴ — δανείζουν, δανείζουν... Πῶς; Μὲ ἐνέχυρα ρολόγια, δαχτυλίδια, χρυσὰ κουμπιὰ ἀλλὰ καὶ μὲ κοστούμια, μὲ σμόκιν, μὲ φράκα. Στὰ 1000 φράγκα παίρνουν τόκο 100 φράγκα τὴν ἡμέρα. Δηλαδὴ τοκογλυφοῦν δίχως ἱερὸ καὶ ὅσιο, εἰσπράττοντας τόκο 3.650 στὰ ἑκατό! Καί, βέβαια, δὲν ὑποχρεώνουν τοὺς παίκτες νὰ δανειστοῦν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιὰ του πιάνεται, ὅλοι οἱ καμένοι τρέχουν σ' αὐτούς.

Λένε πὼς προτιμότεροι εἶναι οἱ ἀρσενικοὶ τοκογλύφοι ἀπὸ τοὺς θηλυκούς. Αὐτὲς ἔχουν ἀκριβὰ ἀγορασμένη τὴν πεῖρα τους ἀπὸ παληὲς εὐτυχισμένες ἡμέρες γεμάτες ξεγνοιασιά, τότε ποὺ εἶχαν κάποιο ἄλλο ἐπάγγελμα. Ἀλλὰ τὰ χρόνια πέρασαν, ὅλα ἐπέταξαν μακρυὰ τώρα. Καὶ γι' αὐτὸ προσοῦνε ἀγρια ζηλοτυπία γιὰ κάθε ὡραία, γιὰ κάθε νέα γιὰ κάθε ἀμέριμνη κι' εὐτυχισμένη γυναίκα. Γίνονται λοιπὸν «τραπεζίτιδες» γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦνε

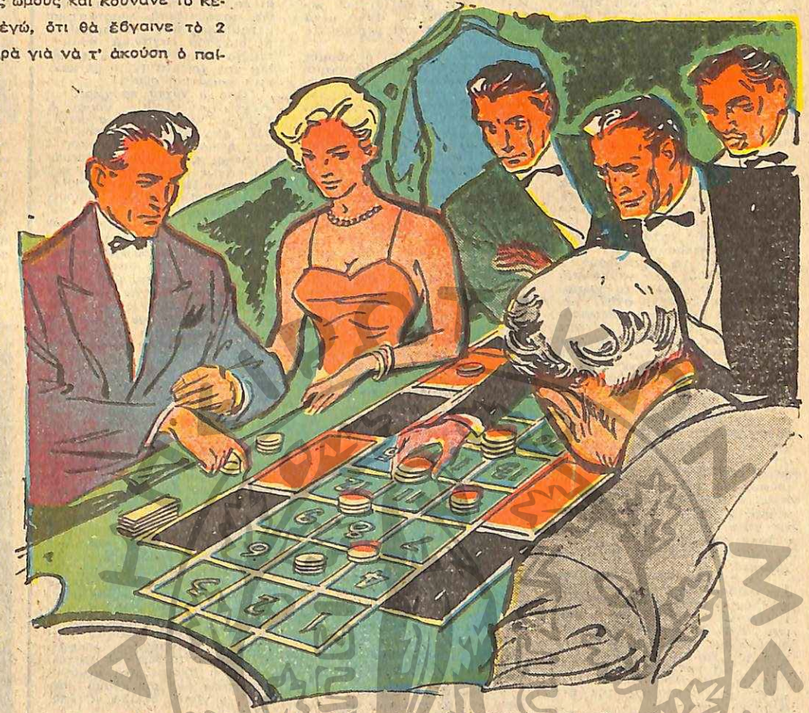

Περίεργος ὁ ἐπισκέπτης τοῦ καζίνου ἀντικρύζει φυσιογνωμίες παικτῶν σοβαρὲς πολύ, κουρασμένες καὶ σκυθρωπές...

καὶ νὰ πλουτίσουν μὲ τὴν τοκογλυφία καὶ τὴν αἰσχροκέρδεια. Δοκιμάζουν μεγάλη ὁδυνὴ ν' ἀπογυμνώνουν δυστυχισμένες παίκτριες, πρὸ πάντων ἂν εἶναι ὡραῖες, ἀπὸ τὰ διαμάντια, τὰ κολλιέ, καὶ τὰ δαχτυλίδια τους. Ὅσες πέσουν στὰ χέρια τους κυριολεκτικὰ τὶς γδύνουν γιὰ λίγα ἑκατόφραγκα. Πολλὲς φορὲς αὐτὲς οἱ γυναῖκες παραφέρονται τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ μανία τοῦ παιγνιδιοῦ, ποὺ βγαίνουν ἔξαλλες ἀπὸ τὸ καζίνο καὶ τρέχουν καὶ παραδίδουν στὶς γυναῖκες τοκογλύφους ὅλα τους τὰ κοσμήματα. Θὰ ἦταν ἱκανὲς νὰ παίξουν καὶ τουαλέττες καὶ παλτὰ καὶ καπέλλα ἂν δὲν τὸ ἀπαγόρευε ὁ κανονισμὸς καὶ ἡ ἀστυνομία τοῦ καζίνου.

Αὐτὲς εἶναι οἱ κυριώτερες «ἐξωρουλετικὲς»—ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασι— ὀμηχανίες. Καὶ οἱ μόνες ποὺ παραλείψαμε εἶναι τῶν «καμπούπηδων» ποὺ νοικιάζουν οἱ προληπτικοὶ γιὰ τὸ γοῦστο, οἱ «κάφτρες» (ὑπὸ τὴν χαρτοπαικτικὴ σημασία καὶ ἔννοια) γυναικες τῆς τράπουλας, ποὺ ἔχουνε «καλὸ χέρι» καὶ τέλος οἱ χαρτορίχτρες καὶ καφετζοῦδες ποὺ προφητεύουνε ποιοι ἀριθμοὶ θὰ κερδίσουν!...

Κρκδς

Μιὰ ἄποψι τοῦ Μόντε Κάρλο μὲ τὸ θρυλικὸ καζίνο στὸ ἄκρον δεξιά.

Οἱ Γαπωνέζοι ξενυχτᾶνε γιὰ νὰ χαιρετίσουν τὴν ἀνατολὴ τοῦ νέου χρόνου!

Πρωτοχρονιὰ στὴν Ἰαπωνία

Τὰ πλήθη ξενυχτᾶνε στοὺς δρόμους, περιμένοντας νὰ χαιρετίσουν, μὲ τὸ ξημέρωμα, τὸ νέο χρόνο, ποὺ ἀνατέλλει

Ἂν τὰ Χριστούγεννα εἶναι ὡραιότερα παρὰ παντοῦ στὴν βόρεια καὶ τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη, ὅπου τὰ ἄφθονα χιόνια καὶ τὰ πελώρια ἔλατα, τὰ καταυγαζόμενα ἀπὸ τὴ λάμψι τῆς φωτιᾶς, δημιουργοῦν μιὰ ὑποβλητικὴ χριστουγεννιάτικη ἀτμόσφαιρα, τὴν Πρωτοχρονιὰ εἶναι ἀσύγκριτα σαγηνευτικώτερο νὰ τὴν ζῆ κανεὶς—ἂν μπορῆ, φυσικά!—στὴν Ἰαπωνία.

Ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι δημοσιογράφοι, ποὺ ἔτυχε νὰ βρεθοῦν μιὰ τέτοια μέρα—ἢ πιὸ σωστά, μιὰ τέτοια νύχτα—στὴ μακρυνὴ αὐτὴ χώρα, συμφωνοῦν στὴν διαπίστωσι πὼς πουθενὰ ἀλλοῦ ἡ Πρωτοχρονιὰ δὲ γιορτάζεται τόσο ὄμορφα καὶ τόσο συγκινητικά, πουθενὰ δὲν ἔχει τὴν ψυχή, μὰ καὶ τὸ λαμπρὸ χρῶμα, ποὺ ἔχει στὴν Ἰαπωνία.

«Πόσο φτωχά, πόσο συμβατικά, πόσο ἀνιαρὰ—παρατηρεῖ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς—φαίνονται τὰ δικά μας ρεβεγιὸν μπροστὰ στὸ ἀληθινὸ αὐτὸ «ρεβεγιὸν» ἑνὸς ὁλόκληρου λαοῦ, ποὺ ξενυχτάει στοὺς κατάφωτους καὶ πλούσια διακοσμημένους δρόμους, ὥσπου νὰ ξημερώση».

Πραγματικά, μιὰ παμπάλαιη παράδοσι ἐπιβάλλει τὸ πρωτοχρονιάτικο ξενύχτι στὴν Ἰαπωνία. Οἱ Εὐρωπαῖοι, θεωροῦμε ὑποχρέωσί μας νὰ μείνωμε ξυπνητοὶ ὡς τὰ μεσάνυχτα, γιὰ νὰ χαιρετίσωμε τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου τὴν ὥρα ἐκείνη. Γιὰ τὸν Ἰάπωνα, ὅμως, ἡ «συμβολικὴ» αὐτὴ ἀλλαγὴ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Πιὸ κοντὰ στὴ ζωντανὴ πραγματικότητα, νοιώθει πὼς ἦρθε ὁ νέος χρόνος μονάχα ὅταν ξημερώση, ὅταν οἱ πρῶτες ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου σκίσουν τὰ σκοτάδια καὶ ρίξουν τὸ φῶς τους στὴ γῆ. Καί, ἡλιολάτρης ἀπὸ ἀμνημόνευτα χρόνια, ξενυχτάει γιὰ νὰ χαιρετίση τὸ φῶς, τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου—ποὺ εἶναι, συνάμα, ἡ ἀνατολὴ τοῦ νέου χρόνου!

Ἐννοεῖται, πὼς ὁ κατάλληλος χῶρος γιὰ ἕνα τέτοιο ξενύχτι δὲν εἶναι τὸ σπίτι, οὔτε τὸ νυχτερινὸ κέντρο. Εἶναι ὁ δρόμος. Καὶ τὸ θέαμα, ποὺ παρουσιάζουν τὴν τελευταία νύχτα τοῦ χρόνου οἱ δρόμοι τοῦ Τόκιο, μὰ καὶ τῶν ἄλλων ἰαπωνικῶν μεγαλουπόλεων, εἶναι κάτι, ποὺ ξεπερνάει τὴν ἀνθρώπινη φαντασία.

Νὰ χαράξετε μόνος μιὰ δική σας πορεία ἀνάμεσα στὴν ἀπέραντη αὐτὴ ἀνθρωποθάλασσα, ποὺ κινεῖται μ' ἕναν ἀργό, ἀφρόντιστο, γιορταστικὸ ρυθμό, εἶναι ἀδύνατο. Τὸ καλύτερο, ἀλλὰ καὶ τὸ πρακτικώτερο εἶναι ν' ἀφήσετε νὰ σᾶς παρασύρουν οἱ χείμαρροι, ποὺ σχηματίζει τὸ πλῆθος. Ἔτσι, ἄλλωστε, θὰ ταυτιστῆτε ἐντελῶς μὲ τὴν μαγεία τῆς μαγικῆς αὐτῆς νύχτας, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο προορισμὸ ἀπὸ τὴν προσμονὴ τοῦ ξημερώματος.

Ἀναρίθμητα φῶτα — ἐκτυφλωτικὰ «νέον», μὰ καὶ χρωματιστὰ γιαπωνέζικα φαναράκια—θὰ σᾶς παρασύρουν σὲ μιὰ μεθυστικὴ παραζάλη, ποὺ θὰ τὴν κάνουν ἀκόμη πιὸ ἔντονη τὰ μεγάφωνα, οἱ κραυγὲς τῶν μικροπωλητῶν, τὰ χαρούμενα ξεφωνητὰ τῶν παιδιῶν. Ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, γυναῖκες καὶ ἄντρες, θὰ τοὺς δῆτε νὰ γυρίζουν μὲ πακέτα καὶ πακετάκια στὸ χέρι καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ψωνίζουν ἀδιάκοπα, μπαινοβγαίνοντας στὰ μαγαζιά, ποὺ μένουν ἀνοιχτὰ ὡς ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ μερικὰ ὡς τὸ πρωΐ!

Παντοῦ, βέβαια, ὁ κόσμος ψωνίζει μὲ μανία τὴν παραμονὴ τοῦ καινούργιου χρόνου, ἀλλὰ ὁ ἀγοραστικὸς πυρετός, ποὺ κυριαρχεῖ αὐτὴ τὴ νύχτα στὴν Ἰαπωνία, εἶναι ἕνα φαινόμενο, ποὺ δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰ σύγκρισι. «Ἐνενήντα ἑκατομμύρια Ἰάπωνες—γράφει ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Ρομπὲρ Γκιλλαὶν—ἀγοράζουν δῶρα γιὰ ἐνενήντα ἑκατομμύρια Ἰάπωνες!»

Καὶ δὲν ἀγοράζουν μονάχα ἕνα ὁ καθένας τους, ἀλλ' ἀναρίθμητα μικρὰ δῶρα— μιᾶς πεντάρας πράγματα—ποὺ τοὺς δίνει, ὡστόσο, μιὰ ξεχωριστὴ γοητεία καὶ χάρι τὸ πακετάρισμά τους, τὸ φανταχτερό τους δέσιμο, καμωμένο μὲ τὸ ἀπαράμιλλο γιαπωνέζικο γοῦστο, ἀπὸ τὰ ἐπιδέξια μικροσκοπικὰ χέρια τῶν πωλητριῶν.

Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ποὺ μπαινοβγαίνει στὰ μαγαζιὰ μὲ τὶς ὀρθάνοιχτες πόρτες, ποὺ μοιάζει σὰ νὰ ὀνειρεύεται, στὸν ἴλιγγο ἀπὸ τὰ φῶτα καὶ τὶς πολύχρωμες ταινίες ποὺ ἁπλώνονται ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου, ξεχωρίζουνε κάθε τόσο, σὰν λαμπρά, ἐξωτικὰ λουλούδια τὰ ρὸζ καὶ τὰ κόκκινα κιμονό.

Τὸ γραφικὸ κιμονό, ἐξωρισμένο πιὰ ἀπὸ τὴν σύγχρονη Ἰαπωνία, ὅπου γυναῖκες καὶ ἄντρες ντύνονται κατὰ τὸν δυτικὸ τρόπο, ξαναγυρίζει στὴ δόξα του γιὰ μιὰ ἑβδομάδα—τὴν τελευταία ἑβδομάδα τοῦ χρόνου. Τότε, πολλὲς Γιαπωνέζες βγάζουν τὸ κιμονό τους ἀπ' τὴν κασέλα, ὅπου τὸ εἶχαν φυλαγμένο, καὶ τὸ φορᾶνε, γιὰ νὰ τὸ ξανακρύψουν καὶ πάλι τὴν ἑπομένη τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Φορῶντας τὸ κιμονό, ἀλλάζουν καὶ τὸ χτένισμά τους, σηκώνουν τὰ μαλλιά τους σὲ κότσο, τὰ στολίζουν μὲ καρφίτσες κι' ἀστραφτερὲς χτένες, ὅπως γινόταν τὸν παληὸ καιρό. Μερικές πού, πιὸ ἐκμοντερνισμένες, τὰ ἔχουν κόψει κοντά, δὲ διστάζουν, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ περίστασι, νὰ δανειστοῦν ἢ νὰ νοικιάσουν μιὰ περροῦκα!

Μαζὶ μὲ τὰ μαγαζιά, ποὺ πουλᾶνε τὶς ἀμέτρητες ποικιλίες τῶν δώρων, μένουν ἀνοιχτά, τὴ νύχτα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα. Τὰ συνηθισμένα γλυκὰ ἐξαφανίζονται γιὰ νὰ δώσουν τὴ θέσι τους σὲ πανάρχαιες λιχουδιές, ποὺ ξαφνιάζουν—ὡρισμένες, μάλιστα, καὶ τρομάζουν—τὸν ξένο: Παράξενες πάστες ἀπὸ φύκια, γλυκίσματα ἀπὸ φασόλια, κουκιὰ γκλασέ, χαβιάρια ἀπὸ ἄγνωστα ψάρια, ρὸζ κρέμες ἀπὸ ρύζι, ποὺ μοιάζουν μὲ ὀδοντόπαστες! Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀριστοτεχνικὰ τοποθετημένα σὲ κουτιὰ ἀπὸ μπαμποῦ ἢ ἀπὸ γυαλιστερὸ ἄσπρο ξύλο.

Στὶς πλατειοῦλες τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν, κάτω ἀπὸ ἁψῖδες καὶ τόξα μὲ ὀνειρικὰ παστὲλ χρώματα, εἶναι ἐγκαταστημένοι πάγκοι, φορτωμένοι ἀπὸ μπομπόνια, ἑκατομμύρια μπομπόνια, ποὺ στοιχίζουν μιὰ δεκάρα τὰ τρία. Τυλιγμένα σ' ἀστραφτερὰ πολύχρωμα ἀσημόχαρτα, τὰ πάμφθηνα αὐτὰ μπομπόνια σπιθοβολοῦν, καθὼς εἶναι ἐκεῖ σωριασμένα ἀμέτρητα, σὰν καταρράκτες ἀπὸ διαμάντια!

Τέτοια θεάματα ξαφνιάζουν, βέβαια, σὲ μιὰ χώρα, φημισμένη γιὰ τὴν φτώχεια καὶ τὴν λιτότητα τῶν κατοίκων της. Μὰ ὁ Γιαπωνέζος, στερημένος, ὅλο τὸ χρόνο, ἀπὸ κάθε ξεχωριστὴ γευστικὴ ἀπόλαυσι, γίνεται, τὴν Πρωτοχρονιά, καλοφαγᾶς καὶ λιχούδης. Ὄχι μόνο θὰ ψωνίση φοῦχτες ὁλόκληρες ἀπὸ ζαχαρωτά, μὰ καὶ θὰ ἑτοιμάση, ὅσο φτωχὸς κι' ἂν εἶναι, τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητὰ γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο τραπέζι του. Τὸ κρέας θὰ μείνη πάλι μονάχα γιὰ τοὺς πλουσίους. Μὰ δὲ θὰ λείψη τὸ ψάρι καὶ τὸ πατροπαράδοτο ρύζι θὰ παρουσιαστῆ γιορταστικὰ μεταμορφωμένο, γαρνιρισμένο μὲ διάφορα λαχανικά, ἀνακατεμένο μὲ μαυρομάτικα φασόλια καὶ χρωματισμένο μὲ κόκκινη χρωστικὴ οὐσία!

Ὅσο ἡ νύχτα προχωρεῖ — «νύχτα μαγευτικὴ — γράφει ὁ Ρομπὲρ Γκιλλαὶν—ποὺ σπιθοβολάει ἀπὸ μέθη ἀνάλαφρη, ὅπως ἡ μέθη τῆς σαμπάνιας»—ἡ κίνησι στὰ μαγαζιὰ ἀραιώνει κάπως καὶ τὸ πλῆθος, ποὺ ἀνεβοκατεβαίνει πάντα πολύβουο ποτάμι, στοὺς δρόμους, κατευθύνεται στοὺς ναούς, στὶς παγόδες καὶ στὰ μνημεῖα τῶν Γιαπωνέζων αὐτοκρατόρων.

Εἶναι ἕνα συγκινητικὸ προσκύνημα, γεμᾶτο σιωπηλὸ μεγαλεῖο, ποὺ γίνεται μιὰ τέτοια ἐπίσημη νύχτα σὰν ὅρκος ἑνὸς λαοῦ στὴν ἱστορία καὶ στὴν παράδοσί του. Καί— τὸ πιὸ παράξενο—στὸ προσκύνημα αὐτὸ δὲν παίρνουν μέρος μόνο οἱ πιὸ ἡλικιωμένοι, μὰ καὶ οἱ νέοι, ἡ σημερινὴ γιαπωνέζικη γενιά, ποὺ καπνίζει ἀμερικάνικα τσιγάρα, ποὺ πίνει τζὶν καὶ οὐΐσκυ, ποὺ χορεύει ρὸκ καὶ χούλα-χούπ. Θάλεγε κανείς, ὅτι, τὴ νύχτα αὐτή, ξυπνάει μέσα της ἡ παληὰ γιαπωνέζικη ψυχή, ἡ κληρονομημένη ἀπ' τὶς γενιὲς τῶν αὐστηρῶν προγόνων, καὶ ξεφτίζει τὸ δυτικὸ βερνίκι, ποὺ τὴν σκεπάζει...

Μόλις ἀρχίση νὰ θαμποχαράζη, σπίτια, κέντρα, παγόδες, καταστήματα ἀδειάζουν. Τὸ κρύο εἶναι τσουχτερό, μὰ κανείς, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γέρους καὶ τοὺς ἀρρώστους, δὲ μένει μέσα. Ἀκίνητο στοὺς δρόμους τὸ πλῆθος ἔχει καρφωμένα τὰ μάτια του στὸν οὐρανό. Καὶ ἄπληστα, χαρμόσυνα ρουφάει τὸ καινούργιο φῶς ποὺ ἀνατέλλει, ποὺ σκορπίζεται σιγὰ-σιγὰ πάνω ἀπ' τὸν κόσμο σὰν μιὰ μεγάλη ἐλπίδα κι' ὑπόσχεσι...

✪✪

Ἡ ἱστορία τῆς ἀχλαδιᾶς

Τὸ πιὸ διαδεδομένο ὀπωροφόρο δέντρο σ' ὅλο τὸν κόσμο εἶναι σήμερα ἡ ἀχλαδιά. Ἔχει ἱστορία δεκάδων αἰώνων. Ὅπως ἀναφέρουν οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς, εὐδοκιμοῦσε στὴ Συρία, τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἀπ' τὴν Ἑλλάδα μεταφέρθηκε στὴν Ἰταλία, κι' ὕστερα διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Τὸ Μεσαίωνα οἱ γιατροὶ συνιστοῦσαν τὸ ἀχλάδι γιὰ τοὺς γκρινιάρηδες καὶ τοὺς κακόκεφους!

ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Ἕνα νέο ἀστέρι ἀνατέλλει στὸ ἑλληνικὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα. Πρόκειται γιὰ τὴ Νίτσα Μαρούδα, τὴν ὁποία μερικοὶ χαρακτηρίζουν ὡς τὴν «Ἑλληνίδα Μαίριλυν Μονρόε». Ἡ Νίτσα, ἡ ὁποία κάνει τέσσερες ἐμφανίσεις στὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ θεάτρου «Κυβέλης», παίζει καὶ σὲ τέσσερα συγχρόνως φίλμ, ποὺ γυρίζονται τώρα στὰ ἑλληνικὰ στούντιο: «Ματωμένη σάρκα», «Τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος», «Ἡ Γεωργία τοῦ Γ'» καὶ «Τὸ κορίτσι τοῦ δρόμου»

ΣΤΗΝ ΠΛΗΜΜΥΡΙΣΜΕΝΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

Μιὰ ἀκόμα φωτογραφία ἡ ὁποία δείχνει τὴν κακοκαιρία ποὺ ἐπεκράτησε τελευταῖα σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. Πρόκειται, ὅπως θὰ καταλάβατε ἀμέσως γιὰ τὴν περίφημη πλατεία τοῦ Ἁγίου Μάρκου στὴ Βενετία, ἡ ὁποία, σκεπάστηκε ὁλόκληρη ἀπὸ τὰ νερά. Οἱ ἀρχὲς ἀναγκάστηκαν νὰ κατασκευάσουν ξύλινες ἕξεδρες μεγάλου μήκους, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ κάτοικοι νὰ ἐπιβιβάζωνται στὰ πλοιάρια ποὺ ἐκτελοῦν συγκοινωνία στὸ μεγάλο κανάλι.

ΓΙΑΤΙ ΠΑΙΖΟΥΜΕ ΧΑΡΤΙΑ τὴν Πρωτοχρονιά;

Ὁ Ἂη-Βασίλης κουβαλάει καὶ μερικὲς τράπουλες ἀπὸ τὴν Καισάρεια!

Σ' ὅλο τὸν κόσμο οἱ ἄνθρωποι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ παίζουν χαρτιὰ κάθε Πρωτοχρονιά. Ἀκόμη καὶ στὸ πιὸ αὐστηρὸ σπίτι, ποὺ βλέπει ὡς «μέσον ἀπωλείας» — καὶ πολὺ δίκαια — τὸ χαρτί, θὰ κάνη την ἐμφάνισί της ἡ τράπουλα, γιὰ το καλὸ τοῦ χρόνου...

Τί σχέσι ὅμως ἔχουν τὰ τυχερὰ παιχνίδια μὲ τὴ δοκιμὴ τῆς Τύχης τῶν ἀνθρώπων; Γιατί παίζουν χαρτιὰ οἱ ἄνθρωποι τὴν Πρωτοχρονιά; Πῶς δέθηκε ἡ χαρτοπαιξία μ' ἕναν καλόβολο ἅγιο, ποὺ σκορπίζει τὴ χαρὰ στὰ παιδιά, κουβαλῶντας τους δῶρα;

Ρωτήσαμε πολλοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν τὴ μανία τοῦ παιχνιδιοῦ. Κυττάξαμε ἀκόμη καὶ τὴν ἱστορία τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν καὶ εἴδαμε πώς, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας Σέουν-Χὸ (1120 π. Χ.) ἔβαλε πρῶτος τὰ χαρτιὰ στ' ἀνάκτορά του καὶ ἔμαθε στὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του τὰ τυχερὰ παιχνίδια, γιὰ νὰ διασκεδάζουν τὴν πλῆξι τους μέσα στὸ γυναικωνίτη, δὲ φανταζόταν τί φωτιὰ ἄναβε στὸν κόσμο! Γρήγορα τὰ χαρτιά, ἀπὸ τὴν Κίνα, διαδοθήκανε στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν Ἀραβία κι' οἱ Ἄραβες μᾶς τὰ ἔφεραν στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, τὸ 14ο αἰῶνα. Οἱ πρῶτοι Εὐρωπαῖοι χαρτοπαῖχτες ἦταν οἱ Ἱσπανοὶ (1370). Ἔπειτα τοὺς ἀκολούθησαν οἱ Ἰταλοί, τὸ 1376. Μετὰ οἱ Γερμανοί, τὸ 1377 καί, τέλος, οἱ Γάλλοι, τὸ 1400. Ἕνα αἰῶνα ἀργότερα, ὅλη ἡ Εὐρώπη δοκίμαζε τὴν τύχη της στὰ χαρτιὰ κι' οἱ ἄνθρωποι σκόρπιζαν τὶς περιουσίες τους καὶ τὴ ζωή τους στοὺς τέσσερις ἀνέμους.

Ἡ Πολιτεία κι' ἡ Ἐκκλησία ὡστόσο θεωροῦσε τὰ τυχερὰ παιχνίδια ἐπικίνδυνα. Εἶχε διαπιστωθῆ, ἄλλωστε, τὸ ἀκόλουθο γεγονός: Εἶναι ἀδύνατο νὰ μάθη κανεὶς ὅλους τοὺς συνδυασμοὺς ἑνὸς παιχνιδιοῦ καὶ νὰ ἔχη τόση τέχνη κι' ἐξυπνάδα, ὥστε νὰ κερδίζη πάντα. Κι' ἔπειτα, ἐκεῖνος, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὰ τυχερὰ παιχνίδια, γρήγορα κυριεύεται ἀπὸ τὸ πάθος τους. Χάνει τὴ δραστηριότητά του καὶ τὴν ὑπομονή του, δὲ νοιάζεται πιὰ γιὰ μιὰ παραγωγικὴ δουλειά, χάνει τὴν ἐκτίμησί του γιὰ τὸ χρῆμα, ἀφοῦ τὸ βλέπει νὰ περνᾶ ἀπὸ χέρι σὲ χέρι στὸ πράσινο τραπέζι, γίνεται τεμπέλης καὶ ἄχρηστος ἄνθρωπος. Τέλος, γιὰ νὰ μπορέση νὰ βρῆ λεπτά, γιὰ νὰ παίξη, κάνει ἕνα σωρὸ συνδυασμούς, ποὺ δὲν ἀργοῦν νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν οἰκονομικὴ καταστροφή, στὴν αὐτοκτονία ἢ στὸ ἔγκλημα.

Ὅλα τὰ τυχερὰ παιχνίδια ἡ Ἐκκλησία τὰ ἔβλεπε μὲ κάποιο δέος. Οἱ διάφοροι Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀπαγόρευαν στοὺς χριστιανοὺς τὴν «κυβεία» μὲ τὴν ποινὴ τοῦ ἀφορισμοῦ. Ἀπαγόρευαν ἐπίσης στοὺς ἱερεῖς νὰ δοκιμάζουν τὴν τύχη τους στὰ παιχνίδια, μὲ τὴν ποινὴ τῆς καθαιρέσεως.

Μὰ καμμιὰ Σύνοδος, κανένας νόμος, καμμιὰ ποινὴ μποροῦσε νὰ συμμορφώση τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ πάθος τοῦ τυχεροῦ παιχνιδιοῦ τοὺς εἶχε... δηλητηριάσει. Ὅλο τὸ Βυζάντιο χαρτόπαιζε. Πιὸ παλιὰ ἐπίσης οἱ Ρωμαῖοι ἄφηναν τὰ ἱμάτιά τους στὰ τυχερὰ παιχνίδια τους. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἦταν μεγάλος χαρτοπαίχτης (κι' ὁ Αὔγουστος, καθὼς κι' ἄλλοι αὐτοκράτορες).

Μεγάλο μεράκι στὸν ἄνθρωπο τὸ κυνήγημα τῆς Τύχης: Ἡ ἀγωνία τῆς αὔριον κι' ἡ παρηγοριὰ τῆς ἐλπίδας. Τὸ τυχερὸ παιχνίδι, ἀπὸ τὴ Μινωϊκὴ ἐποχὴ ὡς τὰ χρόνια μας, κρατάει σιδηροδέσμιους τοὺς ἀνθρώπους. Στὴ Κνωσὸ βρέθηκε ἕνα παιχνίδι, ποὺ μοιάζει μὲ τάβλι καὶ ποὺ [illegible] χρησιμοποίησί του γινόταν ἀπ[illegible] 2000 π. Χ. Ἔπειτα, τὸν 7ο αἰ[illegible] κατέκτησε τὸν κόσμο τὸ σκάκι. Οἱ Βυζαντινοὶ εἶχαν προσφιλὲς παιχνίδι, σύμφωνα μὲ τὶς σχετικὲς ἱστορικὲς μελέτες, τὴν «Ὠκ[illegible]». Ἡ «Ὠκα» εἶχε κα[illegible] Κρῆτες, ποὺ φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μίνωα εἶχαν τὴ μανία τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν.

Στοὺς χρόνους τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου κατέκτησε τὴν Εὐρώπη τὸ τάβλι καὶ τὸ σκάκι. Μὰ τὰ χαρτιὰ κατέκτησαν ὅλο τὸν κόσμο. Κέντρα κατασκευῆς χαρτιῶν ἦταν ἡ Οὔλμ, τῆς Γερμανίας, ἡ Κολωνία, ἡ Βιέννη ἢ Γένουα. Ἔπειτα ἡ Τεργέστη καὶ τὸ Παρίσι.

Τὸ 1829 τυπώθηκαν στὴν Οὐγγαρία καὶ τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ χαρτιά, μὲ τὶς φιγοῦρες τοῦ Κανάρη, τοῦ Κουντουριώτη, τοῦ Μιαούλη, τοῦ Καποδίστρια. Γιὰ ντάμες χρησιμοποίησαν τὴν Ἀθηνᾶ, τὴν Καστελλὴ καὶ τὴν Ἑλλάδα! Ἔπειτα μᾶς προμήθευσε χαρτιὰ ἡ Βενετία καὶ τέλος ἄρχισαν νὰ τυπώνωνται στὴν Κέρκυρα καὶ τὴν Ἀθήνα γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Κράτους, γιατὶ ἀπὸ τὸ 1884 ἀποτελοῦν εἶδος τοῦ μονοπωλίου.

Πῶς ὅμως ὁ Ἂη-Βασίλης ἔγινε ὁ προστάτης τῶν... χαρτοπαιχτῶν; Γιατί ὅλοι οἱ ἄνθρωποι παντοῦ παίζουν χαρτιὰ τὴν Πρωτοχρονιά; Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ ἐξηγηθῆ αὐτὸ τὸ γεγονὸς μὲ τὴν ἀκόλουθη παρατήρησι ὅπως μᾶς ἀναφέρθηκε:

Τὴν Πρωτοχρονιὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη κι' οἱ αὐστηροὶ τηρηταὶ τῶν νόμων ἔχουν τὸ νοῦ τους στὸ σπίτι τους. Ἔτσι χαλαρώνεται ἡ παρακολούθησι κι' ἡ δίωξι τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν. Ὅλοι τους κάνουν τὰ «στραβὰ μάτια», μὰ κι' ὁ κόσμος ἔχει κάπως περισσότερα λεπτὰ τὴν Πρωτοχρονιὰ καὶ δὲν χάθηκε ὁ κόσμος ἂν ἀφήσουν στὸ πράσινο τραπέζι μερικὰ χρήματα. Δίνεται ἀκόμη ἡ εὐκαιρία στὸν ἄνθρωπο νὰ ξεγελαστῆ ἀπὸ τὴν παρηγοριὰ τῆς ἐλπίδας ἑνὸς νέου χρόνου, ποὺ θὰ εἶναι πιὸ καλὸς ἀπὸ τὸν παληό. Καὶ γιὰ νὰ τὸ διαπιστώσουν, δοκιμάζουν στὸ τυχερὸ παιχνίδι καὶ κάνουν τις προβλέψεις τους γιὰ τὸ μέλλον... Μὰ αὐτὴ ἡ συνήθεια δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχη ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια καλλιεργηθῆ ἀπο τους «ἀετονυχηδες» τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν.

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα πάντα ὑπῆρχαν «ἀετοὶ» τῆς τράπουλας ἢ τῶν ζαριῶν... Πάντα ἦταν οἱ ἐπιτήδειοι, ποὺ ἤξεραν νὰ στρώνουν τὶς... ζαριὲς ἢ [illegible]! Καὶ φυσικά κάθε Πρωτοχρονιά, ποὺ ξελασκάρουν καὶ τὸ ρίχνουν ἔξω οἱ ἄνθρωποι, ἦταν μιὰ εὐκαιρία γι' αὐτοὺς νὰ τοὺς παρασύρουν μὲ τὴν ἰδέα τῆς δοκιμῆς τῆς τύχης, ποὺ τοὺς φέρνει ὁ νέος χρόνος. Ἔτσι ἀπὸ τὶς λέσχες, τὰ λωποδυτικὰ «σπίτια», τοὺς «χαρτοκλέφτες» καὶ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος χαρτοπαῖχτες ἡ μανία πέρασε καὶ στὸ σπίτι. Κι' ὁ Ἂη Βασίλης, μαζὶ μὲ τὰ τυχερὰ παιχνίδια κατάντησε νὰ κουβαλᾶ καὶ μερικὲς τράπουλες ἀπὸ τὴν Καισάρεια!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

✪✪

Ὁ μπουναμᾶς τοῦ ἑκατομμυριούχου

Τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρο, ποὺ χάρισε ὁ ἑκατομμυριοῦχος τῆς Βαλτιμόρης κ. Στέφενς στὸ γυιό του, ἦταν τὸ ἑξῆς:

Σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πατρικοῦ του μεγάρου εἶχαν κατασκευάσει ἕνα ὁλόκληρο χωριό, μὲ τὴν ἐκκλησία, τὸ σχολεῖο, τὰ σπιτάκια, τὶς βρύσες, τὰ ποταμάκια, τὶς ἀγροικίες καὶ τοὺς ἀνεμόμυλους. Ἦταν ἀρκετὸ νὰ πιέση κανεὶς ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπί, γιὰ ν' ἀρχίσουν ἀμέσως τ' ἁμάξια νὰ τρέχουν στοὺς δρόμους, οἱ βάρκες νὰ πλέουν στὸ ποτάμι, οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας νὰ σημαίνουν, τὰ παιδιὰ νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ νὰ τρέχουν στὴν ἀκροποταμιά, γιὰ νὰ παίξουν. Φανταστῆτε πόσοι πολύπλοκοι μηχανισμοὶ λειτουργοῦσαν γιὰ νὰ δημιουργοῦν ὅλην ἐκείνη τὴ ζωὴ καὶ τὴ φασαρία!...

— Βρὲ πῶς ἔμπλεξα... Πῶς νὰ μοιράσω τὸν 13ο μισθό;

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

Ἦρθαν, φίλε μου κι' οἱ μέρες τῶν μεγάλων ἑορτῶν
καὶ στὰ χέρια σου ὀφείλεις νάχης πάντα μετρητόν,
γιατὶ πρέπει νὰ πληρώσης ὑπὲρ δώρου εἰσπρακτόρων,
ὑπὲρ δώρου ταξιτζήδων πειρατῶν καὶ σερβιτόρων...

★

Νὰ πληρώσης ὑπὲρ δώρου ταχυδρόμων καὶ κουρέων,
ἀπιθάνων συνεργείων, στιλβωτῶν, σκουπιδιαρέων...
Καὶ μ' αὐτὴ τὴν τακτικὴ
τὴν ὑποχρεωτική,
ὄχι μόνο θὰ ρεστάρης ἀπ' τὸ δῶρο τὸ δικό σου,
μὰ θὰ δώσης κι' ἀπὸ πάνω ὅλο τὸ... μηνιάτικό σου!

ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ ΦΩΤΕΙΝΕΣ

Συνεχεῖς φωταγωγήσεις βλέπει, αἰσίως, τὸ κοινὸν
σὲ ἀμέτρητα σημεῖα τῶν κλεινῶν τῶν Ἀθηνῶν
καὶ τὸ φῶς ἀπλέτως λάμπει καὶ χωρὶς οἰκονομία
στοὺς ἀρχαίους χώρους ὅλους καὶ στὰ σύγχρονα (μνημεῖα...

★

Ὅλο στὶς φωταγωγήσεις, μὰ καὶ στὴ φωτοχυσία
οἱ φωστῆρες τῆς φυλῆς μας δίνουν ἤδη σημασία
κι' οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲ λένε τοὺς ἀπόρους νὰ προ- (σέξουν,
ποὺ κοντεύουν, τέτοιες μέρες, νὰ σκεβρώσουν καὶ (νὰ φέξουν!

ΘΕΑΜΑΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΤΙΚΑ

Οἱ θαμῶνες τῆς ὀθόνης εὐτυχεῖς πανηγυρίζουν,
γιατὶ θάχουμε συντόμως καὶ ταινίες ποὺ μυρίζουν
καὶ ποὺ τέρπουν τὶς ὀσφρήσεις γενικῶς τῶν θεατῶν
μὲ ἀρώματα ποικίλα καὶ μὲ κνίσες.. φαγητῶν!

★

Δηλαδὴ ἐντὸς ὀλίγου ὅλοι οἱ κινηματογράφοι
μὲ φαγιὰ θὰ σκανδαλίζουν τοὺς θαμῶνες τους καὶ (φίλους
καὶ τὸ ἔργον τους ἀπ' ἔξω ἐπιβάλλεται νὰ γράφη:
«Ἀκατάλληλον δι' ἄνδρες...δημοσίους ὑπαλλήλους»!

ΟΥΔΕΝ ΝΕΩΤΕΡΟΝ

Τὰ τερραὶν τοῦ ποδοσφαίρου τὰ γνωστὰ καὶ τὰ με- (γάλα
καὶ .. μηχάνημα σκοπεύουν νὰ προσθέσουν μέσα στ' (ἄλλα,
ποὺ μὲ μιὰν αὐτόματή του καὶ σπουδαία συσκευὴ
τῶν φιλάθλων, λέει, θὰ κάνη καταμέτρησι ἀκριβῆ...

★

Ὅμως αἴσθησι δὲν κάνει, οὔτ' ἐντύπωσι καμμιὰ
ἡ λεγόμενη εὐσχήμως μηχανο-καινοτομία
γιατὶ ξέρει ἡ πλειονότης τῶν ποδοσφαιροθαμώνων
πῶς τῆς μπάλλας οἱ φωστῆρες «μηχανὲς» δουλεύουν (μόνον!

ΤΡΟΠΟ—ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἀπ' τὸ κόσμο ἀπειλοῦνται τὰ Ψαρὰ ν' ἀποκοποῦν,
γιατὶ σπάνια βαπόρι πρὸς τὰ 'κεῖ θὰ καταπλέη,
σ' ἄλλα μέρη οἱ κάτοικοί τους, ἑπομένως, θὰ τρα- (ποῦν
καὶ θ' ἀρχίση ὁ κόσμος ὅλος συντομώτατα νὰ λέη:
«Στῶν Ψαρῶν τὴν... ὁλόμαυρη ράχη
βασιλεύει ἐρημιὰ καὶ σιγή
κι' ἡ παληά τους ἡ δόξα μονάχη
περπατᾶ σὲ μιὰν... ἔρημη γῆ»!

ΠΡΑΞΙΣ ΑΝΩΦΕΛΟΣ

Τὴν ἀπόφασιν ἐπῆρε περιέργως ἡ Α.Τ.Ε.
ποὺ χρεῶστες δὲν ἀφίνει σὲ χλωρὸ κλαδὶ ποτὲ
καὶ μετὰ γαλαντομίας καθιστᾶ γνωστὸν ἐν τέλει,
πῶς τὰ χρέη ὡρισμένων σφουγγαράδων ἀναστέλλει!

★

Ὅμως ἡ ἀναστολή της ἀσφαλῶς δὲν ἔχει ἀξία
μιὰ κι' οἱ πλεῖστοι σφουγγαράδες ἔχουν πέσει σ' (ἀπραξία
κι' οἱ φτωχοὶ θὰ τῆς χρωστοῦσαν, τέλος πάντων, κά- (ποια χάρι,
στὶς παληὲς τὶς ὀφειλές τους ἐὰν ἔβαζε... σφουγ- (γάρι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Βοῦ, ἡ αἱματοβαμένη
ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Τὰ θηριώδη κι' ἀποτρόπαια ἐγκλήματά της

Η ΙΣΤΟΡΙΑ μιλάει γιὰ πολλὲς ἀκόλαστες κι' αἱματοβαμένες βασίλισσες. Ἀλλὰ καμμιὰ δὲν ξεπερασε σὲ ἀκολασία καὶ θηριωδία τὴν αὐτοκράτειρα τῆς Κίνας Βοῦ, ποὺ ἔζησε κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας.

Πρὶν ἀνεβῇ στὸ θρόνο λεγόταν Βοῦ Τσὲρ-τιέν', πού σήμαινε «Τὸ ἁγνὸ λουλοῦδι» καὶ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ τοῦ αὐτοκράτορα Τάϊ-Σούνγκ. Στὸ αὐτοκρατορικὸ χαρέμι εἶχε μπῆ ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν δεκατεσσάρων χρόνων κι' ἦταν εἴκοσι ἑπτὰ ὅταν πέθανε ὁ αὐτοκράτορας.

Σύμφωνα μὲ τὰ κινεζικὰ ἔθιμα, ὅταν πέθαινε ὁ αὐτοκράτορας, οἱ γυναῖκες του κλείνονταν σὲ μοναστήρια, ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνες ποὺ ὁ διαδοχός του ἤθελε νὰ κρατήσῃ κοντά του.

Ἡ Βοῦ Τσὲρ-Τιέν', προτοῦ φύγῃ γιὰ τὸ μοναστῆρι ποὺ εἶχε ὁριοθῆ γι' αὐτήν, πῆγε γ' ἀποτραπῇ τὸν καινούργιο αὐτοκράτορα Γκάο-Τσοὺνγκ καὶ φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τοῦ ἔκαμε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, πῆγε, νὰ ἀπὸ τότε τακτικὰ τὶς ἐπισκέψεις του. Ἔτσι, μιὰ μέρα, ἡ Βοῦ τὸ κατάλαβε πὼς ἦταν ἔγκυος.

Ὁ αὐτοκράτορας, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ σκάνδαλο, ἀποφάσισε τότε νὰ ζητήσῃ τὴ συνδρομὴ τῆς γυναίκας του. Κι' ἡ αὐτοκράτειρα Βάνγκ, πῆρε τὴ Βοῦ κοντά της.

Ἡ κρυφὴ ἐλπίδα τῆς Βοῦ ἦταν πὼς θ' ἀποντοῦσε ἀγόρι, ποὺ θὰ γινόταν διάδοχος τοῦ θρόνου, γιατὶ ὁ αὐτοκράτορας δὲν εἶχε ἀποχτήσει παιδιὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Γέννησε, ὅμως, κορίτσι... Κατάστωσε τότε ἕνα σατανικὸ σνέδριο, νὰ δῇ τὸ βρέφος. Ἡ Βοῦ παράγγειλε, λοιπόν, σ' ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ τὴν ὑπηρετοῦσαν γιὰ νὰ τῆς δείξουν ἕτοι τὴν ταπείνωσι καὶ τὸ σεβασμό τους. Καὶ τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ἡ ἴδια... Μόλις ἔφυγε ἡ αὐτοκράτειρα, ἡ Βοῦ γλύστρησε κρυφὰ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ μωροῦ καὶ τὸ πνίγει μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια. Ὕστερα ξαναβγῆκε... Οἱ γυναῖκες της, ποὺ τὸ βρῆκαν σὲ λίγο νεκρὸ στὴν κούνια του, σκέφτηκαν, ὅπως ἦταν φυσικό, ὅτι τὸ ἴδιο πίστεψε κι' ὁ αὐτοκράτορας.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, βρέθηκε στὸ κρεβάτι τῆς αὐτοκράτειρας ἕνα κέρινο ὁμοίωμα ποὺ παριστάνει τὸν αὐτοκράτορα, μὲ μιὰ βελόνα γουλέρικος ἔκτὸς ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα ἰμποροῦσε νὰ εἶχε φτιάξει αὐτὸ τὸ ὁμοίωμα; Ὁ αὐτοκράτορας διέλυσε ἀμέσως τὸ γάμο του μαζί της καὶ τὴν παρέσυρε διαδοχικὰ σὲ παγίδες καὶ τοὺς σκότωσε. Ὁ μόνος ποὺ κατάφερε νὰ ξεφύγῃ ἦταν ὁ τρίτος ὁ Ζέο. Κι' αὐτὸς ἀνέτρεψε μιὰ μέρα τὴ μητέρα του καὶ τὴς πῆρε τὴν ἐξουσία. Ἡ Βοῦ πέθανε μερικοὺς μῆνες ἀργότερα ἀπὸ τὸ κακό της. Ἦταν τότε 83 χρόνων κι' εἶχε κυβερνήσει ἀπολυταρχικὰ τὴν Κίνα πάνω ἀπὸ πενῆντα χρόνια.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μπορῶ νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ μαγαζί μου;

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Τὴ φωτιά σας, παρακαλῶ!...

— Θεωμάνη, ἢ ἐσὺ ἄλλαξες γουαμάτεα ἢ ἡ γουαματεύς σου ἄλλαξε σοὺς!

— Τηλεφωνοῦν ἀπὸ τὴ λέσχη τῶν καπνιστῶν!

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ
κι' ἡ ψυχολογία τους

Οἱ ὅροι, ποὺ πρέπει νὰ ἐκπληρώνουν

ΟΤΑΝ χαρίζουνε παιχνίδια στὰ παιδιά, οἱ «μεγάλοι» κάνουν συχνὰ ἕνα βασικὸ λάθος: Τὰ διαλέγουν σύμφωνα μὲ τὰ δικά τους γούστα κι' ἐνδιαφέροντα, ἀντὶ νὰ κυττάξουν νὰ βροῦνε ἐκεῖνο ποὺ ταιριάζει στὶς ἱκανότητες καὶ τὴν πεῖρα τοῦ παιδιοῦ.

Θάχετε παρατηρήσει, ἀσφαλῶς, ὅτι τὰ παιδιὰ φτιάνουν τὰ παιχνίδια τους, μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐφευρετικότητα, ἀπὸ τὰ πιὸ κοινὰ ὑλικά: χαλίκια, ὄστρακα, ἀδειανὰ κουτιὰ ἀπὸ κονσέρβες ἢ χαρτονένια.. Αὐτὸ λοιπὸν δείγνει ὅτι τὰ παιδιὰ θέλουν παιχνίδια ἁπλᾶ κι' εὐκολομεταχείριστα, τέτοια ποὺ νὰ μποροῦν νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν ὅπως -ὅπως, δίχως περιορισμούς. Χαρίστε τους λοιπὸν κοῦκλες, ξύλινα αὐτοκινητάκια ἢ τρενάκια, ἁλλὰ καὶ μπλόκ, μπογιές, μολύβια, σελλοφάν, χαρτὶ (ὑλικὰ δηλαδὴ γιὰ νὰ φτιάσουν μόνα τους παιχνίδια δικῆς τους ἐπινοήσεως).

"Ὅταν ἕνα παιδὶ δὲν ἔχῃ μὲ τί νὰ παίξῃ, στενοχωριέται καὶ πλήττει. Ἀλλὰ κι' ὅταν ἔχῃ πάρα πολλὰ παιχνίδια, μπορεῖ νὰ τὰ βαρεθῇ καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται πιὰ γιὰ κανένα ἀπ' αὐτά.

Γιὰ ν' ἀποφύγουν αὐτὴ τὴν ὑπερπληθώρα, πολλοὶ γονεῖς χαρίζουν παιχνίδια στὰ παιδιὰ τοὺς μόνο μιὰ-δυὸ φορὲς τὸ χρόνο — τὰ Χριστούγεννα καὶ στὴ γιορτή τους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅμως, δὲν τὰ ἱκανοποιοῦν ἀρκετά. Γιατὶ τὰ παιδιὰ σχηματίζουν ἔτσι τὴν ἐντύπωσι πὼς οἱ γονεῖς τους ἐκπληρώνουν μιὰ ὑποχρέωσι κάνοντάς τους δῶρα αὐτὲς τὶς ὡρισμένες μέρες. Ἐνῶ ἐκεῖνο ποὺ εὐχαριστεῖ προπάντων τὸ παιδί, εἶναι τὸ ἀπροσπὸ δῶρο, τὸ παιχνίδι ποὺ τοῦ χαρίζουν ὄχι ἀπὸ «ὑποχρέωσι», ἀλλὰ γιὰ ἐκδήλωσι ἀγάπης ἢ ἐπιδοκιμασίας.

"Αν παρατηρήσετε ὡστόσο ὅτι τὸ παιδί σας ἔχει τόσο πολλὰ παιχνίδια, ὥστε δὲν παίζει μὲ κανένα, πᾶρτε καὶ κρύψτε του μερικά, ἀφίνοντάς του ἔξω τὰ ἁπλούστερα.

Καλὸ εἶναι νὰ ἐξετάσετε συγχρόνως πῶς συγκέντρωσε τέτοιον ὑπερβολικὸ ἀριθμὸ παιχνιδιῶν. Μήπως τὰ μεταχειρίζεσθε σὰν ἕνα εἶδος δωροδοκίας; Ἰσῶ τὰ χαρίζετε σὰν ἐκδήλωσι τῆς ἀγάπης σας, ἢ σὰν ἀναπλήρωμα στοργῆς ποὺ τοῦ στέρειτε; Μήπως εἶναι σύμβολο τῆς ἀνθηρῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως; Ἢ μήπως ἐξωτερικεύουν ἕνα συναίσθημά σας ὅτι στὴν παιδικὴ σας ἡλικία δὲν εἴχατε ἀρκετὰ παιχνίδια:...

Πότε θ' ἀρχίσετε νὰ χαρίζετε παιχνίδια στὸ παιδί σας; Καὶ τί θὰ τοῦ δώσετε σὲ κάθε ἡλικία;

"Ενα μωρὸ 6 ἑβδομάδων εὐχαριστιέται μὲ παιχνίδια ποὺ τραβοῦν τὴν ὅρασι καὶ τὴν ἀκοή του: γυαλιστεροὺς κρίκους, κουδουνάκια κλπ. Οἱ Ρῶσοι μεταχειρίζονται πολὺ τέτοιου εἴδους παιχνίδια, ποὺ διεγείρουν τὶς αἰσθήσεις τῶν μωρῶν.

"Οταν τὸ παιδὶ εἶναι ἱκανὸ νὰ πιάσῃ κάτι στὴ φούχτα του —δηλαδὴ στοὺς 2 ἢ 3 μῆνες— μπορεῖτε νὰ τοῦ προσφέρετε μιὰ «κουδουνίστρα» ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη. Στους 4 μῆνες, τοῦ δίνετε ἕνα κρίκο γιὰ τὰ δόντια. Στοὺς 6, τοῦ χαρίζετε κουκλίτσες ἢ ζωάκια ποὺ μποροῦν νὰ πλυθοῦνε. "Οταν ἀρχίσῃ νὰ «ἀρκουδίζῃ» μὲ τὰ τέσσερα, τὸ εὐχαριστοῦν τὰ παιχνίδια ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ σπρώξῃ. Ἀργότερα, προτιμάει ἐκεῖνα ποὺ σκαρφαλώνει πάνω τους.

Εἶναι φυσικὸ γιὰ μιὰ ταχτικὴ νοικοκυρὰ νὰ θέλῃ νὰ συγυρίσῃ τὸ σπίτι της, πετῶντας τὰ φθαρμένα ἢ σπασμένα παιχνίδια, ποὺ τάχει βαρεθῆ καὶ ἐγκαταλεῖψει τὸ παιδί της. Κι' ὅμως τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι νὰ τὰ μαζέψῃ καὶ νὰ τὰ φυλάξῃ κάπου, γιὰ τοὺς ἑξῆς δυὸ λόγους:

Πρῶτον, τὰ παιδιὰ εὐχαριστοῦνται συχνὰ ξανακαλύπτοντας τὰ πολλὰ τους παιχνίδια, τὰ ἴδιο ὅσο καὶ μὲ τὰ καινούργια ποὺ τοὺς χαρίζουμε. Δεύτερον —καὶ σπουδαιότερο— τὰ παιχνίδια τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἡ μόνη πραγματικὴ ἰδιοκτησία του. Τὰ θεωροῦμε πολύτιμα. Δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ πάρετε καὶ νὰ πετάξετε κάτι ποὺ τοῦ ἀνήκει ἀπόλυτα, χωρὶς νὰ τὸ συμβουλευθῆτε. Θὰ τὸ θεωρήσῃ ἀδικία.

"Απ' ὅσα εἴπαμε, θγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἕνα ἀληθινὰ καλὸ παιχνίδι πρέπει νὰ ἐκπληρώνη τοὺς ἑξῆς ὅρους:

1) Ν' ἀρέση στὰ παιδιά, κι' ὄχι στοὺς «μεγάλους».

2) Νὰ εἶναι κατάλληλο γιὰ τὴν ἡλικία καὶ τὶς δυνατότητες τοῦ παιδιοῦ. Πολλὲς φορές, ἕνα ἀκριβὸ παιχνίδι μένει ἄχρηστο μέσα σ' ἕνα ντουλάπι, γιατὶ αὐτὸς ποὺ τὸ προσφερε βιάστηκε κατὰ μερικὰ χρόνια.

3) Νὰ εἶναι ἀνάλογο μὲ τὶς δυνάμεις καὶ τὶς σωματικὲς διαστάσεις τοῦ παιδιοῦ (ὄχι πολὺ μεγάλο, οὔτε πολὺ βαρύ)

4) Νὰ μὴν εἶναι πολύπλοκο.

5) Νὰ εἶναι πρακτικὸ καὶ νὰ λειτουργῆ κανονικὰ καὶ εὔκολα.

6) Νὰ εἶναι νερὸ καὶ νὰ μὴν ἔχη μέρη ποὺ μποροῦν νὰ τὰ σπάσῃ τὸ παιδὶ ἢ νὰ τὰ ξεκολλήσῃ.

7) Νὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀπ' τὸ παιδὶ κατὰ πολλοὺς τρόπους καὶ γιὰ διάφορους σκοπούς.

8) Νὰ εἶναι ἀκίνδυνο — χωρὶς κοφτερὲς ἢ μυτερὲς ἄκρες, χωρὶς δηλητριῶδη χρώματα, ὄχι τόσο μικρὰ ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τὸ καταπιῇ τὸ παιδί, οὔτε τόσο βαρὺ ὥστε νὰ κινδυνεύῃ ἂν πέσῃ ἀπάνω του.

Ἡ Ἱστορία τῆς τραπουλας

Ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ τὴν ἀποκαλοῦσαν «προ σευχητάριο τοῦ διαβόλου» ὡς τὶς ἡμέρες μας

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ αἰνίγματα, ποὺ δὲ θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ λύσουν οἱ ἱστορικοί, εἶναι καὶ αὐτό: Ἀπὸ ποιὰ ἐποχὴ χρονολογεῖται ἡ πρώτη τράπουλα! Κανεὶς δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ προσδιορίσῃ, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισι, καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἀποφανθῇ μὲ βεβαιότητα σὲ ποιὸ λαὸ ἀνήκει ἡ ἐφεύρεσί της.

Τὸ πιθανώτερο εἶναι, ὅτι ἀνήκει στοὺς Κινέζους μὰ τὴ διεκδικοῦν ἀκόμη οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Πέρσες. Ὑπερσέβηστε — καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο σίγουρο σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία — ἡ τράπουλα ἀποτελεῖ μιὰ νεώτερη ἐξέλιξι τῶν κυβων καὶ τοῦ ντόμινου, ποὺ εἶναι τὰ δυὸ ἀρχαιότερα παιχνίδια τοῦ κόσμου καὶ προέρχονται ἐπίσης ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς.

Στὴν Εὐρώπη, τὰ τραπουλόχαρτα ἔγιναν γνωστὰ πολὺ ἀργότερα, χωρίς, ὅμως, καὶ πάλι νὰ εἶναι γνωστὸ μὲ ἀκρίβεια τὸ πότε. Οἱ ἐκδοχές, ποὺ ὑποστηρίζονται σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀπὸ τοὺς ἱστοριοδίφες, εἶναι δυο: Κατὰ τὴν πρώτη, τὰ φέρανε στὴν ἠπειρό μας οἱ Μογγόλοι ἐπιδρομεῖς καί, κατὰ τὴ δεύτερη, Ἀτσίγγανοι, προερχόμενοι ἀπὸ τὶς Ἰνδίες.

Ἡ μόνη θετικὰ ἐξακριβωμένη χρονολογία στὴν ἱστορία τῆς τράπουλας εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἀφορᾶ τὴν πρώτη της ἀπαγόρευσι! Πράγματι, τὸ 1300 ἀπαγορεύτηκαν, στὸ Στρασβοῦργο, ὅλα τὰ παιχνίδια μὲ τὴν τράπουλα καὶ ἀοίστηκαν αὐστηρὲς ποινὲς γιὰ τοὺς παραβάτες. Τὴν ἀπαγόρευσι ἐκείνη, ποὺ στάθηκε ἡ ἀπαρχὴ ὅλων τῶν κατοπινῶν ἀγώνων ἐναντίον τῆς χαρτοπαιξίας, τὴν ἀκολούθησαν κι' ἀμέτρητες ἄλλες σὲ διάφορες ἐποχές, χωρίς, ὅμως, καθὼς ξέρομε, κανένα ἀποτέλεσμα!

Οἱ συστηματικώτερες προσπάθειες γιὰ τόν... ἐξοβελισμὸ τῆς τράπουλας ἔγιναν στὰ χρόνια τοῦ Μεσαίωνα, ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ποὺ, γιὰ νὰ καταστήσῃ τὴν τράπουλα ἀντικείμενο μίσους καὶ ἀποστροφῆς γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς, τὴν εἶχε ἐπονομάσει «Προσευχητάριο τοῦ Διαβόλου».

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ «προσευχητάρια τοῦ διαβόλου» ἐξακολουθοῦσαν νὰ κατασκευάζωνται ὁλόενα σὲ μεγαλύτερες ποσότητες, μολονότι ἡ κατασκευή τους δὲν ἦταν τόσο εὔκολη, σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ ἡ τυπογραφία δὲν εἶχε ἀκόμη ἐφευρεθῆ καὶ τὰ τραπουλόχαρτα ἔπρεπε νὰ ζωγραφίζωνται ἕνα-ἕνα μὲ τὸ χέρι ἀπὸ εἰδικευμένους καλλιτέχνες.

Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, μάλιστα, δὲν ἐπρόκειτο πάντα γιὰ «τραπουλόχαρτα», τὰ πρῶτα χρόνια, ἀλλὰ μερικὲς φορές, καὶ γιά... τραπουλόχυλα! Δηλαδή, μερικὲς τράπουλες, δὲν ἦταν κομωμένες ἀπὸ χαρτί, ἀλλὰ ἀπὸ λεπτὲς φέτες ξύλου, μὲ χαραγμένες πάνω τους τὶς διάφορες φιγοῦρες. Στὰ μουσεῖα, διατηροῦνται ὡρισμένες τέτοιες τράπουλες ἀπὸ ξύλο, ποὺ ἀποτελοῦν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα χαρακτικῆς τοῦ 14ου καὶ τοῦ 15ου αἰῶνα.

Ἐξ ἴσου ἀριστουργηματικές, ἦταν καὶ ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς τράπουλες τὶς ζωγραφισμένες σὲ χαρτὶ ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς. Γιὰ δυὸ τέτοιες τράπουλες, ὁ δούκας τοῦ Μιλάνου Φίλιππο Μαρία Βισκόντι πλήρωσε στὸν καλλιτέχνη, ποὺ τὶς κατασκεύασε, 1500 χρυσὰ σκοῦδα, δηλαδὴ 150.000 σημερινὲς δραχμὲς περίπου. Ἑξήντα ἑφτὰ τραπουλόχαρτα ἀπὸ τὶς δυὸ ἐκεῖνες ἱστορικὲς τράπουλες διασώζονται ἀκόμη καὶ βρίσκονται ἄλλα σὲ μουσεῖα καὶ ἄλλα σὲ ἰδιωτικὲς συλλογές, ἀγορασμένα ἀπὸ τοὺς συλλέκτες στὸ πολλαπλάσιο τῆς τιμῆς, ποὺ εἶχαν στοιχίσει στὸ δοῦκα τοῦ Μιλάνου.

Στὸ μεταξύ, οἱ διάδοχοι ἐναντίον τῆς τράπουλας ποὺ εἶχαν ἀρχίσει, ὅπως εἴπαμε, τὸ 1300, συνεχίζονταν πάντα καὶ φτάσανε στὸ ὀξύτερο σημεῖο τους, τὶς ἀρχὲς τοῦ 15ου αἰῶνα. Ἡ μεγαλύτερη μαζικὴ καταστροφὴ τραπουλόχαρτων ἔγινε, τὴν ἐποχὴ αὐτή, στὴ Νυρεμβέργη τῆς Γερμανίας ὅπου, μὲ πρωτοβουλία τῆς ἐκκλησίας, οἰχτήκανε στὴ φωτιὰ πάνω ἀπὸ χίλιες τράπουλες, σὰν «ἔργα τοῦ διαβόλου!»

Ὡστόσο, ἡ ἐφεύρεσι τῆς τυπογραφίας στάθηκε μοιραία γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς τράπουλας, γιατὶ τὰ τραπουλόχαρτα ἀρχίσαν νὰ κατασκευάζωνται πιὰ σὲ πολὺ γοργότερο ρυθμὸ ἀπ' ὅσο ἦταν δυνατὸ νὰ καταστρέφωνται. Ἐξ ἄλλου, ἀνάμεσα στοὺς πιστούς τους, συγκαταλέγανε πιὰ ἡγεμόνες, πρίγκηπες, ἀνώτερους τιτλούχους καὶ κυρίες τῆς Αὐλῆς καὶ ἡ ἐκκλησία ἔκρινε σὰ σκόπιμο νὰ ἐγκαταλείψῃ ἕναν ἀγώνα, ποὺ θὰ τὴν ἔφερνε σὲ σύγκρουσι μὲ τὶς ἐγκόσμιες ἀρχές.

Τὸ 1552 ἦταν ἕνας ἀποφασιστικὸς χρόνος γιὰ τὴ διάδοσι τῆς τράπουλας, μὲ τὴν ἵδρυσι τῆς πρώτης «τραπουλοβιοτεννίας» στὴν πόλι, Ἄλτενμπουργκ τῆς Θουριγγίας, ἀπὸ τὸν Κρίστοφ Χόκεντοφ. Οἱ τράπουλες πάψανε ἔτσι νὰ κατασκευάζωνται ἀπὸ μεμονωμένους τεχνίτες καὶ ἄρχισε ἡ συστηματικὴ παραγωγή τους γιὰ τὴ μεγάλη κατανάλωσι.

Ἱστορικὴ συνέχεια τοῦ παλιοῦ ἐκείνου ἐργαστηρίου τοῦ Χόκεντοφ, στάθηκε ἡ ὠργανωμένη βιομηχανία «κατασκευῆς παιγνιοχάρτων», ποὺ ἵδρυσε, στὴν ἴδια αὐτὴ γερμανικὴ πόλι, ὁ χημικὸς Βίλχελμ Μπεχστάϊν μὲ τοὺς δυὸ ἀδελφούς του, τοὺς λιθογράφους Ὄττο καὶ Μπέρναρντ Μπεχστάϊν, τὸ 1832. Ἡ βιομηχανία αὐτὴ διατηρήθηκε ὡς τὶς ἡμέρες μας καὶ δὲν ἔπαψε νὰ ὑπάρχῃ παρὰ τὸ 1946, ὅταν οἱ Ρῶσοι τὴ διαλύσανε, γιὰ νὰ μεταφέρουν στὴ Μόσχα ὅλα τὰ μηχανήματα καὶ ἐξαστήματα, παίρνοντας συγχρόνως καὶ ὅλο τὸ ὑλικό, ποὺ ὑπῆρχε στό, μοναδικὸ στὸν κόσμο, Μουσεῖο Παιγνιοχάρτων τοῦ Ἀλτενμπουργκ.

Σήμερα, ἡ βιομηχανία αὐτὴ ἔχει ἀνασυσταθῆ, μὲ τὸ παλιό της ὄνομα, στὴ Στουτγάρδη, καὶ ἀποτελεῖ μὲ τὶς τελειότατες τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις της, ποὺ ἐκτυπώνουν τραπουλες σὲ 16 διαφορετικὲς ἀποχρώσεις, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐκουγχρονισμένες βιομηχανίες τοῦ κόσμου. Ἡ παραγωγή της φτάνει τὶς 30.000 τράπουλες τὸ εἰκοσιτετράωρο!

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ κατασκευὴ τῶν τραπουλοχάρτων ἄρχισε νὰ μηχανοποιῆται καὶ ἡ ἐκκλησία ἔπαψε νὰ τὰ βλέπῃ σὰν δόγανα τοῦ διαβόλου, ὁ φανατικώτερος ὑποστηρικτὴς τῆς τράπουλας στάθηκε ἡ Ἐλισάβετ Α' τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ φανατικώτερος ἐχθρός της... ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ! Μ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ νομίσῃ κανεὶς πὼς ἡ Μεγάλη Ἐλισάβετ ἦταν... χαστόμουτρο! Γιὰ νὰ βροῦν τὰ ἀπαραίτητους πόρους γιὰ τὴ χρηματοδότησι τοῦ πολέμου της ἐναντίον τῆς Ἱσπανίας, φορολόγησε τὰ χαρτοπαίγνια καὶ τὶς τράπουλες καὶ φούντωσε συγχρόνως νὰ ἐνθαρρύνη τὴν κατασκευή τους, ὥστε νὰ αὐξάνουν τὴ κέρδη της ἀπὸ τοὺς φόρους! Τὸ παράδειγμα τῆς Ἐλισάβετ σπεύσανε νὰ τὸ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλες χῶρες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι παντοῦ σήμερα ἡ φορολογία τῶν τραπουλόχαρτων ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους κρατικοὺς πόρους, χωρὶς νὰ συνυπολογίσωμε τοὺς φόρους, ποὺ πληρώνουν οἱ λέσχες καὶ τὰ καζίνα.

Ὁ μόνος ποὺ δὲ λογάριασε αὐτὸ τὸ ἔξοδο καὶ θέλησε νὰ περιορίσῃ τὴ βιομηχανία τραπουλόχαρτων, ἦταν ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ. Στὰ χρόνια τοῦ πολέμου, ὅμως ἀναγκάστηκε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασί του, καὶ νὰ ἔξῃ καινούργια ὥθησι στὴ βιομηχανία αὐτή, διαπιστώνοντας πὼς ἡ τράπουλα ἀποτελοῦσε βασικὴ ἀνάγκη ἀγαψυχῆς, στὶς ὧρες τῆς ἀναγκαστικῆς ἀργίας, γιὰ τὸ μαχόμενο γεωμανικὸ στρατό.

Τελειώνοντας θάπρεπε νὰ προσθέσωμε πὼς, ἀπὸ παλιὰ εἶναι ἡ τράπουλα στὴν Εὐρώπη, ἄλλο τόσο εἶναι... κι' οἱ χαρτοκλέφτες! Ἀπὸ χρονικὰ τοῦ 15ου καὶ τοῦ 16ου αἰῶνα, μαθαίνουμε πὼς ὑπῆρχαν καὶ τότε χαρτοκλέφτες καὶ πὼς ἡ ποινή τους, ὅταν τοὺς ἀνακάλυπταν, ἦταν νὰ τοὺς κόβεται τὸ δεξὶ χέρι. Ἀναφέρεται, μάλιστα, καὶ ἡ περίπτωσι ἑνὸς χαρτοκλέφτη, ποὺ τὸ δικαστήριο διέτασε νὰ τὸν δέσουν χοροπάδαρα καὶ νὰ τὸν πετάξουν στὸ ποτάμι!

Σήμερα, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς μιᾶς ἀμερικανικῆς στατιστικῆς, ἂν οἱ χαρτοκλέφτες ὅλου τοῦ κόσμου, ἀποφάσιζαν νὰ ἱδρύσουν ἕνα σωματεῖο, αὐτὸ θὰ ἀριθμοῦσε τριάντα χιλιάδες μέλη!

«Φύλλο» ἀπὸ τράπουλα χαραγμένη σὲ ξύλο, ἔργο Γερμανοῦ καλλιτέχνη τοῦ 1475.

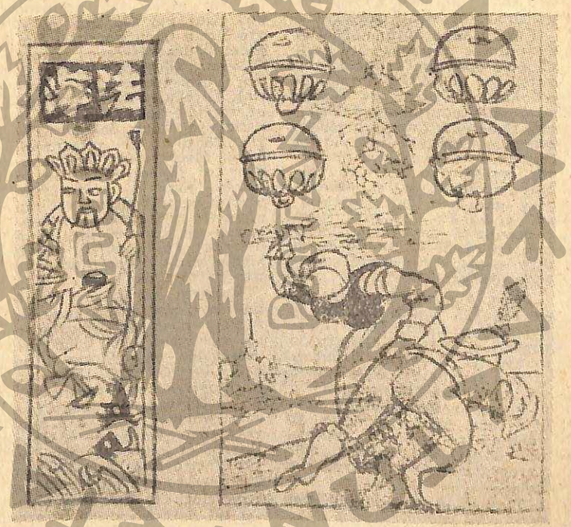

Ἕνα κινέζικο τραπουλόχαρτο. Δεξιά: Τὸ 4 κούπα ἀπὸ μιὰ γερμανικὴ τράπουλα τοῦ 15ου αἰῶνος, μὲ χιουμοριστικὲς παραστάσεις.

Ενδιαφέρουσα σελίδα

Νεώτερα μέσα στή θεραπεία τοῦ ἄσθματος

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος καὶ τοῦ περιβάλλοντος

Στὰ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἄσθμα, ὅλες οἱ ψυχολογικὲς συγκινήσεις, ἰδίως ἐκεῖνες ποὺ ἀναφέρονται σὲ οἰκογενειακὰ ζητήματα, μποροῦν νὰ προκαλέσουν κρίσεις, ποὺ εἶναι ἀλλοτε περισσότερο κι' ἄλλοτε λιγώτερο ἰσχυρές. Κατὰ τὸ Γάλλο καθηγητὴ Κουριλσκύ, διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου τοῦ 'Αγίου 'Αντωνίου, οἱ περισσότερες ἀλλεργικὲς παθήσεις ἀναπτύσσονται μέσα στὸ πλαίσιο ψυχολογικῶν συγκρούσεων, ἀπὸ τὴ μορφὴ καὶ τὴν ἔντασι τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται κι' ἡ κατοπινὴ πορεία τους. Ὅταν οἱ ψυχολογικὲς συγκρούσεις ἐξαφανισθοῦν, οἱ ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις ὑποχωροῦν καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἡ θεραπεία ἐπέρχεται αὐτομάτως.

Τρεῖς γιατροὶ τῆς Μασσαλίας, οἱ δόκτορες Καΐν, Σαπέν καὶ Πλανσόν παρετήρησαν ἐπίσης ὅτι οἱ περισσότεροι ἀσθματικοὶ εἶναι ἄτομα ποὺ κατέχουν ἢ ἀπὸ ἔμμονες ἰδέες καὶ κάπου ὑποφέρουν ψυχικά, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ βροῦν διέξοδο στὴν ἀγωνία τους.

Λεπτομερέστερες εἶναι οἱ στατιστικὲς παρατηρήσεις τοῦ Οὔγγρου ἐπιστήμονος δόκτορος Χάγιος καὶ τῆς συζύγου του «Ἐπὶ 1000 ἀσθενῶν ἀπὸ βρογχικὸ ἄσθμα, γράφουν, μιὰ προσεχτικὴ ψυχολογικὴ ἔρευνα μᾶς ἐπέτρεψε νὰ διαπιστώσωμε ὅτι περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς παρουσίαζαν ψυχικὲς διαταραχές. 16% ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν συχνὲς φιλονεικίες μὲ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τους. 24% ἀντιμετώπιζαν μεγάλες δυσχέρειες στὸ ἐπάγγελμά τους καὶ 14% διατηροῦσαν ζωηρὴ τὴν ἀνάμνησι δραματικῶν περιστατικῶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου καὶ τῆς Κατοχῆς.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, πολλοὶ ἐπιστήμονες θεωροῦν ὡς πρωτάσθματος τὴν ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος. Κατὰ τὸν 'Αμερικανὸ παιδίατρο δόκτορα Μούρακ Πέσκιν, ἡ ἀποτυχία τῶν ἐφαρμοζομένων μεθόδων γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ παιδικοῦ ἄσθματος ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ παιδιὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀσαναέουν μέσα στὸ ἴδιο οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Γιὰ νὰ ἐπιτύχη ἡ θεραπεία, ὑποστηρίζει, πρέπει τὸ παιδὶ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ καὶ κοινωνικό του περιβάλλον.

Στὴν 'Αμερικὴ ὑπάρχουν σήμερα πολλὰ λύκεια ἢ κολλέγια ἀσθματικὰ παιδιά. «Παρετηρήσαμε, λέει ὁ 'Αμερικανὸς ἐπιστήμων ὅτι στὰ ἱδρύματα αὐτὰ ἡ θεραπεία τοῦ ἄσθματος γίνεται σὲ πολλὲς περιπτώσεις μὲ τρόπο κεραυνοβόλο. Τὸ παιδὶ ξεχνάει στὴν κυριολεξία νὰ πάθη κρίσι. Ἀποκτᾶ τουναντίον, θάρρος καὶ δυνάμεις, ποὺ τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο ἄνθρωπο».

Τὶς ψυχολογικὲς μεθόδους θεραπείας ἐφαρμόζει κι' ὁ Γάλλος καθηγητὴς Κουριλσκὺ μὲ ἐξιόλογα ἀποτελέσματα. Δυστυχῶς, ὅπως παρατηρεῖ, δὲν εἶναι πάντοτε δυνατὸν ν' ἀπομακρύνη κανεὶς ἕναν ἀσθενῆ ἀπὸ τὸ περιβάλλον του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος φαίνεται ὅτι ἔχει ἐπίδρασι στὴ θεραπεία τοῦ ἄσθματος (ἄλλο πρᾶγμα ἡ ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἄλλο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος). Οἱ Ἰταλοὶ ἐπιστήμονες Μαρκιονίνι καὶ Μπορέλλι παρετήρησαν σημαντικὲς βελτιώσεις ἐπειτα ἀπὸ παραμονὴ τοῦ ἀσθενοῦς ἐπὶ μερικὲς ἑβδομάδες σὲ ὕψος ἄνω τῶν 1500 μέτρων. Οἱ ἐν λόγω ἐπιστήμονες ὑπογραμμίζουν ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ ἁπλὴ ἀλλαγὴ τοῦ τόπου διαμονῆς, ἀλλ' ὅτι τουναντίον ἀπαιτεῖται ριζικὴ μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως.

Μεταξὺ τῶν νεωτέρων μεθόδων θεραπείας τοῦ ἄσθματος, ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ σημειώσωμε ἰδιαιτέρως τὶς ἐνέσεις μὲ ὁρὸ αἵματος προερχόμενο ἀπὸ ὑγιῆ καὶ μὴ ἀλλεργικὰ ἄτομα. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐφαρμόζεται ἰδίως ἀπὸ τὸν Γάλλο ἐπιστήμονα Παρρό, διευθυντὴ τοῦ φυσιοπαθολογικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ νοσοκομείου Μπουσικώ.

Ἡ ἀρχὴ πάνω στὴν ὁποίαν στηρίζεται αὐτὴ ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος εἶναι πολὺ ἁπλή:

Οἱ ἀλλεργικὲς ἀσθένειες, ὡς γνωστόν, ὀφείλονται στὴν ἀπελευθέρωσι μιᾶς οὐσίας, τῆς ἱστα-μίνης, ποὺ βρίσκεται φυσιολογικὰ μέσα στὰ κύτταρα τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Στὰ εὐαίσθητα ἄτομα, ἡ εἰσπνοή, ἡ κατάποσις ἢ καὶ ἡ ἁπλὴ ἐπαφὴ ὡρισμένων «ἐρεθιστικῶν» οὐσιῶν, ὅπως εἶναι ἡ γῦρις τῶν ἀνθέων οἱ βιομηχανικοὶ κονιορτοί, τὰ δέρματα τῶν κατοικιδίων ζώων οἱ διάφορες τροφὲς κτλ προκαλοῦν. Ἔπειτα ἀπὸ ἕναν πολύπλοκο μηχανισμό, τὴν ἔκκρισι ἱσταμίνης.

Αὐτὴ ἡ ἱσταμίνη συσσωρεύεται στὸ μέρος τοῦ σώματος ποὺ εἶναι πιὸ εὐάλωτο, π. χ. στὸ δέρμα ὅπου προκαλεῖ διάφορες βλάβες (ἔκζεμα), στοὺς βρόγχους (βρογχικὸν ἄσθμα) ἢ στὴ μύτη (σπασμωδικὴ ρινίτις). Οἱ οὐσίες αὐτὲς ἐπιδροῦν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ στὰ μὴ εὐαίσθητα ἄτομα, δηλαδὴ τὰ ὑγιῆ. Τὸ αἷμα τῶν τελευταίων ὅμως, ἐξουδετερώνει τὴν ἱσταμίνη καὶ τὴν κάνει ἀνίκανη νὰ βλάψη. Αὐτὴ ἡ ἐξουδετέρωσι γίνεται μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς παράγοντος ποὺ ἀπεκλήθη ἀνθισταμινικὸς καὶ ποὺ ἔχει ἱσταμινοπηκτικὲς ἰδιότητες. Ἡ ἔκκισις αὐτῆς τῆς οὐσίας καθίσταται τότε ἀδύνατη.

Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι τὸ αἷμα τῶν εὐαισθήτων ἀτόμων δὲν περιέχει αὐτὸ τὸν ἀνθισταμινικὸν παράγοντα, ποὺ βρίσκεται, τουναντίον σὲ ἀφθονία, μέσα στὸ αἷμα τῶν ὑγιῶν. Γι' αὐτό, ἡ εἰσαγωγὴ ὁροῦ αἵματος ἀπὸ τὰ δεύτερα στὰ πρῶτα ἐπιφέρει πάντοτε πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα. Κατὰ τὸν δόκτορα Παρρό, οἱ κρίσεις ἐξαφανίζονται ἔπειτα ἀπὸ 3 ἑβδομάδες ἕως 3 μῆνες ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς θεραπείας. Ἡ βελτίωσι διαρκεῖ ἐπὶ ἀόκετὸ χρονικὸ διάστημα μειὰ τὸν τερματισμὸ τῶν ἐνέσεων. Κατὰ γενικὸ κανόνα, ὅμως, ἡ θεραπευτικὴ αὐτὴ ἀγωνὴ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ ὕστερα ἀπὸ 1½—2 χρόνια.

✪✪

Νέα ἀναλγητικὴ ἀλοιφὴ

Σὲ πολλὲς ὀξεῖες ἢ χρόνιες παθήσεις τῶν νεύρων καὶ τῶν ἀρθρώσεων — ρευματοειδὴς ἀρθρῖτις, ὀστεοτραθρῖτις, πόνοι στὴν πλάτη, στοὺς ὤμους, στὸν τράχηλο, κάμψεις συχνὰ τὸ ἀσαφές. Συνήθως γίνεται μὲ μιὰ ἀδρανῆ οὐσία, ποὺ διευκολύνει ἁπλῶς τὸ γλύστρημα τοῦ γεριοῦ (βαζελίνη, λανολίνη, τάλκ). Ὥρα ὅμως παρασκευάστηκε στὴν Ἀμερικὴ μιὰ νέα ἀλοιφή, ποὺ περιέχει κι' ἕνα ἀναλγητικὸ φάρμακο. Λέγεται «Ἰζέρ-ο-φλὶξ. Δοκιμάστηκε δὲ μ' ἐπιτυχία πάνω σὲ 41 πάσχοντες, στὸ Ἰνστιτοῦτον 'Αναπήρων τῆς Ν. Ὑόρκης. Τὸ ἀναλγητικὸ φάρμακο ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸ δέρμα καὶ αὐξάνει τὴν ἐνδογενετικὴ ἐνέργεια τοῦ μασάζ ἐναντίον τῶν πόνων.

Ἀντιβιοτικὸ γιὰ τὴν ἀκμή

Δυὸ δερματολόγοι τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γέϊλς μεταχειρίστηκαν τὸ ἀντιβιοτικὸ «τετρακυκλίνη» σὲ 485 πάσχοντες ἀπὸ ἀκμή. Ἐπὶ χρονικὸ διάστημα κυμαινόμενο ἀπὸ 6 μῆνες ὡς 4 χρόνια. Σὲ ὅλους αὐτοὺς λοιπόν. ἑκτὸς ἀπὸ 16. ἡ ἀκμὴ ὑποχώρησε καὶ ἐλαττώθηκαν σημαντικὰ οἱ σὐλλες ποὺ ἀφινε στὸ δέρμα. Σὲ καμένα δὲν παρατηρήθηκαν σοβαρὲς παρενέργειες.

Ἡ ἀλλεργία θεραπεύεται μὲ μιὰ ἔνεσι

Ἀφ' ὅτου ἐγκαινιάστηκε, τὸ 1911, ἡ κλασσικὴ μέθοδος καταπολεμήσεως τοῦ ἀλλεργικοῦ «πυρετοῦ τοῦ χόρτου» συνίστατο σὲ μιὰ σειρὰ ἐνέσεων. Ἡ θεραπεία αὐτὴ ἄρχιζε πάντα τὸ χειμῶνα. Ἡ πρώτη ἔνεσι περιεῖχε μιὰ μικρὴ ποσότητα γύρεως φυτῶν κι' οἱ ἑπόμενες ὁλοένα περισσότερη ἕως ὅστε νὰ ἐξοικειωθῆ σιγὰ-σιγὰ ὁ ὀργανισμὸς καὶ νὰ γάση τὴν ἀλλεργικὴ εὐαισθησία του.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐπιτυγχάνει στὸ 75% τῶν περιπτώσεων. Εἶναι ὅμως κουραστική καὶ πολυδάπανη (ἀπαιτοῦνται 15—30 ἐνέσεις ἑβδομαδιαῖες ἢ δισεβδομαδιαῖες), συνήθως δὲ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ θαρρυνθοῦν οἱ πάσχοντες καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν

Ἐκεῖνο ποὺ χρειαζόταν λοιπόν, ἦταν μιὰ νέα θεραπευτικὴ μέθοδος, μὲ μιὰ ἔνεσι μονάχα. Καὶ πραγματικά, τὴν ἐπινόησε ἡ 'Αμερικανίδα ἀλλεργιολόγος δόκτορ Μαίρη Λάβελες. Ἀνακάτεψε ἐκχύλισμα γύρεως μὲ γαλάκτωμα ὁρυκτῶν λαδιοῦ κι' ἔκανε στοὺς πάσχοντες μόνο μιὰ ἔνεσι μὲ ἰσχυρὴ δόσι ἀπ' τὸ μίγμα.

Βασίστηκε στὴ θεωρία ὅτι ἡ ἀπορροφησι τοῦ ἐκχυλίσματος ἀπ' τὸν ὀργανισμὸ θὰ γινότανε σιγὰ-σιγὰ στὸ σημεῖο τῆς ἐνέσεως κι' ἔτσι θὰ διακοῦσε ἡ δόσις ἐπὶ πολλοὺς μῆνες.

Ὅπως ἀνακοίνωσε λοιπὸν τελευταίως, δοκίμασε τὴ μέθοδό της σὲ 685 ἄτομα καὶ εἶχε ἀπόλυτη ἐπιτυχία στὰ 572 ἀπ' αὐτά.

Οἱ ὑπερῆχοι ἐξαφανίζουν τὶς κρεατοελιὲς

Ὅταν οἱ κρεατοελιὲς φωλιάσουν στὰ πέλματα τῶν ποδιῶν εἶναι ἐξαιρετικὰ ὀδυνηρές, ἀλλὰ καὶ ἐπίμονες. Τώρα λοιπὸν ἐπινοήθηκε μιὰ νέα μέθοδος ἐξαλείψεώς τους μὲ ὑπερηχητικὰ κύματα. Ἡ ἐπίδρασί τους πρέπει νὰ διαρκέση ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Μετὰ τὰ πρῶτα 5 λεπτὰ ἐξαφανίζονται συχνὰ οἱ πόνοι. Κάποτε ἡ θεραπεία ὁλοκληρώνεται μὲ τὴν πρώτη φορά. Συνήθως ὅμως πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ. Τὸ φυσιολογικὸ δέρμα δὲν παθαίνει καμμιὰ ἀλλοίωσι. Φαίνεται δὲ ὅτι προλαμβάνονται καὶ οἱ ὑποτροπές.

Τὸ δυσκολώτερο ἐμβόλιο

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ δόκτορος Ρόμπερτ Χέμπνερ, διευθυντοῦ τοῦ ἐργαστηρίου μολυσματικῶν ἀσθενειῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ 'Εθνικοῦ Ἰνστιτούτου Ὑγείας, ἡ παρασκευὴ ἑνὸς προφυλακτικοῦ ἐμβολίου κατὰ τοῦ κοινοῦ συναγιοῦ θὰ παρουσιάση 30 φορὲς περισσότερες δυσκολίες ἀπ' ὅ,τι τὸ ἐμβόλιο κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος. Κι' αὐτὸ γιατὶ τὸ συνάγι προκαλεῖται ὄχι ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντα ἰον, ἀλλ' ἀπὸ πολλοὺς — ἄλλους γνωστοὺς καὶ ἄλλους ἀγνώστους. Ἴσως μάλιστα νὰ μὴ παρασκευασθῆ ποτὲ ἕνα ἐμβόλιο ἀποτελεσματικὸ νιὰ ὅλους τοὺς τύπους τοῦ συναγιοῦ.

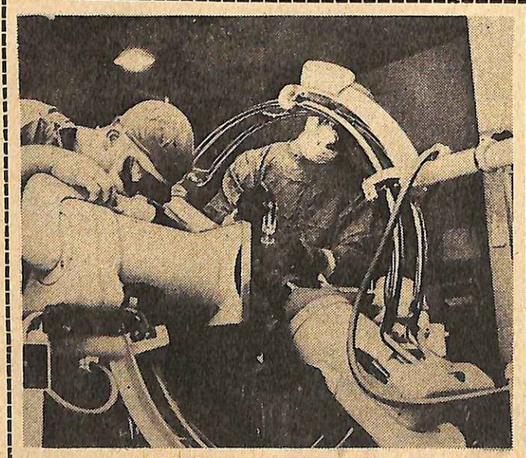

ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας κόσμος, ποὺ ἔχει μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ἐξερεύνησι. Γιὰ νὰ ἐξαναβρῆ τὴν ὑγεία του ἕνας ὀργανισμὸς καταφεύγει στοὺς γιατροὺς καὶ πολὺ συχνὰ στοὺς χειρούργους. Οἱ τελευταῖοι ὅμως, πρὶν κάνουν μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι χρησιμοποιοῦν ὅλα τὰ μέσα ποὺ ἔχουν στὴ διάθεσί τους, γιὰ νὰ δοῦν ὅσο μποροῦν καλύτερα τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀρρώστου καὶ νὰ σχηματίσουν μιὰ σαφῆ ἰδέα γι' αὐτό, πρὶν ἀκόμα πιάσουν στὰ χέρια τους τὸ νυστέρι. Στὴ φωτογραφία μας μιὰ τελευταίου τύπου πολύπλοκη συσκευή, ποὺ ἐπιτρέπει στὸν ἐπιστήμονα ὄχι μόνο νὰ εἰσδύση στὸ ἀνθρώπινο κρανίο, ἀλλὰ καὶ νὰ φτάση στὴν ὑπόφυσι, δηλαδὴ στὸ πιὸ δυσπρόσιτο σημεῖο τοῦ κεφαλιοῦ καὶ νὰ κάνη μιὰ ἔνεσι μὲ ραδιενεργὸ ὑτρίον 90 στὸν προσδεδλημένο καὶ τόσο πολύτιμο γιὰ τὸν ὀργανισμό μας ἀδένα, χωρὶς νὰ χρειαστῆ ν' ἀνοίξη τὸ κρανίο.

Τὰ χάπια ποὺ ΕΜΠΟΔΙΖΟΥΝ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΙ

Κάνουν, ἀντίθετα, γόνιμες τὶς στεῖρες γυναῖκες

ΠΡΙΝ ἀπὸ κάμποσο καιρό, οἱ ἀναγνῶστες τῶν «Τάϊμς» διάβαζαν ἐκπληκτοι τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία: «Ζητοῦνται πρόσωπα προικισμένα μὲ κοινωνικὸν αἴσθημα. Ὅπως εἶναι σ' ὅλους γνωστό, ἡ καλυτέρευσις τῶν ἀντιγονιμοποιητικῶν μεθόδων ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλὰ τὰ νέα μέσα μποροῦν νὰ δοκιμασθοῦν μόνο μὲ τὴν πρόθυμη συνεργασία ζευγαριῶν, ποὺ εἶναι διατεθειμένα νὰ διατρέξουν τὸν κίνδυνο ν' ἀποχτήσουν παιδιά. Ἔχομε ἐπείγουσα ἀνάγκη ἐθελοντῶν γιὰ τὰ σχετικὰ πειράματά μας».

Ἡ ἀγγελία ὑπογραφόταν ἀπὸ τὸν δόκτορα Χένρυ Μπέρικ Ράϊτ, γενικὸ γραμματέα τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν γεννήσεων.

Ὁ δόκτωρ Ράϊτ εἶχε δώσει προηγουμένως αὐτὴ τὴν ἀγγελία στὴ λαϊκὴ ἐφημερίδα «Νταίλυ Τέλεγκραφ». Ἀλλ' ἡ σύνταξι ἀρνήθηκε νὰ τὴν δημοσιεύση, βρίσκοντας πὼς ἦταν «σόκιν». Ὁ δόκτωρ Ράϊτ τὴν ἔστειλε κατόπιν, μ' ἐλάχιστες ἐλπίδες, στοὺς αὐστηροὺς «Τάϊμς». Αὐτὴ τὴ φορά, εὐτυχῶς, ἡ ἀγγελία εἶδε τὸ φῶς... Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἱατρεῖο τοῦ Ἄγγλου ἐπιστήμονος ἄρχισε νὰ κατακλύζεται ἀπὸ ζευγάρια, ποὺ ἤθελαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν σὰν πειραματόζωα.

Ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ πρόβλημα τῶν γεννήσεων ἀπασχολεῖ σοβαρὰ τοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ προβλέπουν ὅτι, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἡ γῆ θὰ εἶναι τὸ ἴδιο πυκνοκατοικημένη ὅσο καὶ μιὰ μυρμηκοφωλιά. Γι' αὐτό, ὁ περιορισμὸς τῶν γεννήσεων παρουσιάζεται σὰν ἀναπότρεπτη ἀνάγκη, ποὺ τὴν ἀναγνώρισε κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἐκκλησία. Διάφορα μέσα μελετῶνται ἤδη γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ δοκιμάζεται ἀπὸ κάμποσο καιρὸ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, διάφορες χῶρες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, τὴν Ἀγγλία καὶ τὶς Ἰνδίες.

Πρόκειται γιὰ ἕνα χάπι ποὺ περιέχει προγεστερόνη, δηλαδὴ μιὰ ἀπὸ τὶς θηλυκὲς ὁρμόνες. Τὰ χάπια αὐτὰ πρέπει νὰ παίρνωνται ἐπὶ 20 ἡμέρες κάθε μήνα, κατὰ τὸ μεταξὺ δύο ὡορῶν διάστημα. Κάνουν τότε τὴ γυναῖκα προσωρινὰ στεῖρα. Τὰ γενόμενα πειράματα ἔδειξαν ὅτι, ὅταν τηροῦνται οἱ ἀπαιτούμενες προϋποθέσεις, ἡ ἐπιτυχία τους εἶναι βέβαιη 100%.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ τῆς προγεστερόνης οἱ ἐπιστήμονες τὰ ἤξεραν ἀπὸ καιρό. Ἤξεραν, δηλαδή, ὅτι ἡ ὁρμόνη αὐτὴ προκαλεῖ καθυστέρησι τῶν ἐμμήνων τῆς γυναίκας. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ἔχει καὶ ἡ φολλικυλίνη, ποὺ εἶναι ἐπίσης θηλυκὴ ὁρμόνη, καθὼς καὶ ἡ τεστοστερόνη ποὺ εἶναι, ἀντίθετα, ἀσσενικὴ ὁρμόνη. Ὡς προχτές, ὅμως, δὲν εἶχε κατοσθωθῆ ἡ ἀπαιτουμένη συμπύκνωσι αὐτῆς τῆς ὁρμόνης, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ καπριτσόζες. Ἀλλά, τελευταία, χάοις στὶς προόδους ποὺ ἔχει πραγματοποιήσει ἡ φαρμακευτικὴ γηνεία στὶς ἡμέρες μας, κατορθώθη νὰ παρασκευασθοῦν χάπια ποὺ περιέχουν ἰσχυρότατες δόσεις προγεστερόνης μέσα σὲ μικρότατο ὄγκο.

Ἡ πρόσκαιρη στεῖρωσε ποὺ προκαλοῦν αὐτὰ τὰ χάπια ὀφείλεται στὸ ὅτι σταματοῦν τὴν παραγωγὴ τοῦ ὠαρίου. Ἔτσι, ἡ γυναῖκα εἶναι ἀνίκανη νὰ συλλάβη.

Τὰ χάπια αὐτά, ὅμως, ἔχουν μερικὲς περίεργες ἰδιότητες. Οἱ ἐπιστήμονες πρόσεξαν π.χ. ὅτι οἱ γυναῖκες ποὺ τὰ χρησιμοποίησαν, μόλις παοέλθη ἡ προσωρινὴ στείρωσι, γίνονται πιὸ γόνιμες ἀπὸ ποίν. Μιὰ ἄλλη περίεργη ἰδιότης εἶναι ὅτι μιὰ στεῖρα γυναῖκα, χρησιμοποιώντας αὐτὰ τὰ χάπια, γίνεται γόνιμη, ἐφ' ὅσον ἡ στείρωσι δὲν ὀφείλεται σὲ ἀνατομικοὺς λόγους (ἀναστροφὴ τῆς μήτρας κτλ.). Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀπίστευτο, κι' ὅμως εἶναι ἀληθινό. Τὰ ἴδια, δηλαδὴ χάπια, ποὺ κάνουν τὶς γόνιμες γυναῖκες προσωρινὰ στεῖρες, κάνουν τὶς στεῖρες γυναῖκες γόνιμες.

Ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι βρέθηκε ταυτόχρονα τὸ φάρμακο ποὺ παρεμποδίζει ἢ εὐνοεῖ τὴ σύλληψι, ἀνάλογα μὲ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ θέλομε νὰ ἐπιτύχωμε.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσουν σὲ ποιὲς αἰτίες ὀφείλεται αὐτὴ ἡ διπλὴ ἐπίδρασι τῶν χαπιῶν τῆς προγεστερόνης. Γιὰ τὴ στιγμή, μελετοῦν τὶς καθ' ἑκαστα περιπτώσεις, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ καταλήξουν σὲ θετικὰ συμπεράσματα.

Ἀλλὰ τὰ χάπια αὐτὰ εἶναι τελείως ἀκίνδυνα; Πολλοὶ ἐπιστήμονες ἔχουν σοβαρὲς ἐπιφυλάξεις σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὅπως εἴπαμε, στὶς γυναῖκες μὲ φυσιολογικὴ γενετήσιο λειτουργία, τὰ χάπια αὐτὰ σταματοῦν τὴν παραγωγὴ τοῦ ὠαρίου. Ἀλλά, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀναστατώνουν τὸν ὀργανισμὸ τῆς γυναίκας καὶ διαταράσσουν τὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ἰδίως τῶν γεννητικῶν.

Αὐτὴ ἡ ἀναστάτωσι δὲν φαίνεται νὰ ἔχη ἄμεσες συνέπειες. Οἱ γυναῖκες, δηλαδή, ποὺ χρησιμοποίησαν αὐτὰ τὰ χάπια δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ ἀνωμαλία. Ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει σήμερα. Ποιός, ὅμως μπορεῖ νὰ προβλέψη τί θὰ συμβῆ ἔπειτα ἀπὸ 10 ἢ 20 χρόνια; Ὁ διάσημος γυναικολόγος δόκτωρ Ἄλαν Γκουτμάχερ ἐξέφρασε κατηγορηματικὰ τὴν ἀποδοκιμασία του ἐναντίον αὐτῶν τῶν μεθόδων κι' ἐτόνισε ὅτι κάθε ἐκπροθέσεως διαταραχὴ τῆς ὁρμονικῆς λειτουργίας τῆς γυναίκας ἀποτελεῖ ἐγκλημα μὲ ἀπροσδιόριστες συνέπειες. Τὴ γνώμη του συμμερίζονται καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες.

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ ἐπιστήμη κατέχει σήμερα ἕνα τρομερὸ ὅπλο στὰ χέρια της. Τὸ ὅπλο αὐτὸ θὰ τῆς ἐπιτρέψη αὐριο νὰ ἐλέγχη τὶς γεννήσεις καὶ νὰ προλάβη τὶς τρομερὲς συνέπειες τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ. Τὸ ὅπλο αὐτό, ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μειονεκτήματα ποὺ ἀναφέραμε, ἐνδέχεται νὰ ἔχη ἐπίδρασι, καὶ στὸ ἠθικὸ ἐπίπεδο. Τὸν κίνδυνο αὐτὸ ὑπογράμμισαν πολλοὶ κοινωνιολόγοι, ποὺ ἐτόνισαν ὅτι ὁ φόβος τῆς μητρότητος ἀποτελεῖ τὸ σοβαρώτερο ἠθικὸ χαλινὸ τῆς γυναίκας. Ἂν αὐτὸς ὁ χαλινὸς ἐκλείψη, ἡ ἀνηθικότης θὰ ἐξαπλωθῆ σὲ βαθμὸ ἀσυγκρίτως μεγαλύτερο ἀπὸ ὅ,τι στὶς ἡμέρες μας.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

ΓΙΑ πρώτη φορά, στην ιστορία του κινηματογράφου, ή πρώτη παγκόσμιος προβολή μιάς ταινίας έγινε σε 17 πρωτεύουσες συγχρόνως. Πρόκειται γιά τό τελευταίο φίλμ τοῦ Στάνλεϋ Κράμερ «Ὅσο θά ὑπάρχη ὁ κόσμος» («Στήν ἄμουδιά») στό ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ὁ Γκρέγκορυ Πέκ, ἡ Ἄβα Γκάρντνερ, ὁ Φρέντ Ἄστερ καί ὁ Ἄντονυ Πέρκινς. Τό τολμηρό αὐτό ἔργο, πού γυρίστηκε στήν Αὐστραλία, μᾶς δείχνει τό τέλος τῆς ἀνθρωπότητος. Ὕστερα ἀπό ἕνα ἀτομικό πόλεμο. Ὅταν πρίν ἀπό μερικές μέρες προεβλήθη στή Νέα Ὑόρκη, εἰδικά γιά τούς ἀτομικούς ἐπιστήμονες τῆς Ἀμερικῆς, αὐτοί θυμήκαν ἀπό τήν αἴθουσα κατατρομοκρατημένοι καί μέ δάκρυα στά μάτια. Τήν ἴδια φοβερή

Ὁ Χάρντυ Κρύγκερ

ἐντύπωσι ἔκανε τό ἔργο καί στούς θεατές, πού τό παρακολούθησαν τό φράδυ τῆς πρεμιέρας.

Στήν πρεμιέρα τοῦ ἔργου στή Μόσχα παρευρέθηκε ὁ ἴδιος ὁ Γκρέγκορυ Πέκ, ὁ ὁποῖος κάνει μαζί μέ τήν γυναῖκα του Βερονίκ Πασανί τό γύρο τῆς Εὐρώπης, πρίν καταλήξη στή Ρόδο γιά τό γύρισμα τοῦ φίλμ «Τά κανόνια τοῦ Ναβαρόνε».

Τό φίλμ «Ὅσο θά ὑπάρχη ὁ κόσμος» μᾶς δείχνει τή Γῆ μας τό... 1964. «Ὅλα ἔχουν καταστραφῆ καί ἐρημωθῆ ἀπό ἕνα ἀτομικό πόλεμο. Μόνο τά φάρια καί οἱ Αὐστραλοί ἔπιασαν παντοῦ τά θάνατο, πού σκόρπισαν τά ραδιενεργά νέφη. Καί οἱ Αὐστραλοί ὅμως δέν ἔχουν ἐξασφαλίσει παρά μιά παράτασι τῆς ζωῆς τους γιά τρεῖς μόνο μῆνες!...

Τό ἐντυπωσιακό αὐτό φίλμ ἀποτελεῖ μιά κραυγή φρίκης τῆς ἀνθρωπότητος μπροστά στόν κίνδυνο ἑνός ἀτομικοῦ πολέμου. Πιστεύεται δέ πώς θά βάση τήν ἐδκαιρία σ' ἐκείνους, πού κρατοῦν στά χέρια τους τήν τύχη τοῦ κόσμου νά σκεφτοῦν καλά πρίν ρίξουν τήν ἀνθρωπότητα σέ μιά περιπέτεια, ἡ ὁποία θά σημάνη τό τέλος της.

★ Τό κινηματογραφικό Φεστιβάλ τῶν Καννῶν 1960 θά διεξαχθῆ μεταξύ τῆς 4ης καί 20ης Μαΐου. Οἱ ὅροι συμμετοχῆς παρασημένων οἱ ἴδιοι ἐκτός τῆς ἀκολούθου προσθήκης:

«Κάθε παραγωγός, πού θά συμμετάσχη στό Φεστιβάλ, ἀναλαμβάνει αὐτομάτως τήν ὑποχρέωσι νά μή παρουσιάση τό ἔργο του σέ κανένα ἄλλο Φεστιβάλ, ἄν κέρδιση τό πρῶτο βραβεῖο «Χρυσοῦς φοίνιξ» ἡ τό «Εἰδικό βραβεῖο τῆς Ἐπιτροπῆς».

★ Ὁ Λουί Μπυνιέλ εἶναι ὁ μεγάλος θριαμβευτής τοῦ «Φεστιβάλ τῶν Φεστιβάλ» στό Ἀκαπούλκο τοῦ Μεξικοῦ. Ὁ διάσημος σκηνοθέτης κέρδισε γιά τό συνολικό του ἔργο τό βραβεῖο «Ἀντρέ Μπαζέν», νικῶντας μέ μικρή διαφορά ψήφων τόν Ρουμέρτο Ροσελίνι.

★ Ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας τῆς Ἐντίθ Πιάφ παρουσιάζει αἰσθητή βελτίωσι χάρις στήν αὐστηρή κούρα ὕπνου, πού τῆς ἐπεβλήθη ἀπό τούς γιατρούς. Ὡς γνωστόν ἡ διάσημη τραγουδίστρια εἶχε δηλώσει πώς προτιμᾶ νά πεθάνη παρά νά πάψη νά τραγουδᾶ, ἀλλά ἡ κούρασι καί ἡ κατάχρησι ναρκωτικῶν ἔβαλαν σέ σοβαρό κίνδυνο τήν ὑγεία της.

★ Οἱ ἀσβεστικές γῶρες ἀπηγόρευσαν τήν προβολή τοῦ φίλμ «Σολομών καί Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ». Δέν ἀρκέστηκαν δέ μόνο σ' αὐτό. Βρῆκαν πώς τό φίλμ κάνει ἀντιαραβική προπαγάνδα καί διέταξαν τό μπούκοτάζ ὅλων τῶν φίλμ τοῦ ἰδίου σκηνοθέτη ἡ παραγωγοῦ καθώς καί τά ἄλλα φίλμ, στά ὁποῖα παίζουν οἱ βασικοί πρωταγωνιστές Τζίνα Λολομπριτζίντα, Γιούλ Μπρύννερ καί Τζώρτζ Σάντερς.

★ Ἡ Σοῦζαν Χαϊηγουωρθ θά ξαναζωντανέψη στήν ὀθόνη τήν Εὔα Περόν. Πολλοί εἶχαν ἀποφασίσει καί κατά τό παρελθόν νά γυρίσουν ἕνα φίλμ μέ θέμα τή ζωή τοῦ εἰδώλου τῶν «ντεσκαμισάντο» τῆς Ἀργεντινῆς. Φοβήθηκαν ὅμως πώς ἕνα τέτοιο ἔργο θά προκαλοῦσε διπλωματικά ἐπεισόδια μέ τήν Ἀργεντινή καί γι' αὐτό δέν πραγματοποίησαν τελικά τό σχέδιό τους. Ὁ Γουόλτερ Σάμπερ ὅμως εἶναι ἀποφασισμένος νά προχωρήση ὁπωσδήποτε στήν πραγματοποίησι τοῦ δικοῦ του ἔργου. Δήλωσε δέ στούς δημοσιογράφους πώς κανείς δέν πρόκειται νά προβάλη ἀντιρρήσεις γιατί ἡ Εὔα Περόν ἀνήκει πιά στήν Ἱστορία.

★ Ἡ στάρ Λίντα Κριστάλ ἐξέπληξε τούς Ἀμερικανούς καί προκάλεσε τό θαυμασμό τους μέ τήν ἀπόφασί της νά μήν πάρη καμμιά διατροφή ἀπό τόν πρῶην σύζυγό της, τό βασιλέα τῶν πετρελαίων Ρόμπερτ Τσάμπιον. Ἡ ὡραία Λίντα, πού εἶναι ἀργεντινῆς καταγωγῆς καί 25 χρόνων, πῆρε τήν περασμένη ἑβδομάδα διαζύγιο στό Σάντα Μόνικα τῆς Καλιφορνίας.

"Επειτα ἀπό τήν προβολή τοῦ φίλμ «Ὁ δραπέτης τοῦ στρατοπέδου Ζ. 41» στήν Ἀμερική, τό Χόλλυγουντ ἔδειξε ἀμέσως μεγάλο ἐνδιαφέρον γιά τόν πρωταγωνιστή του, τό Γερμανό ἠθοποιό Χάρντυ Κρύγκερ. Μετά τόν Κούρτ Γιοῦργκενς καί τόν Χόρστ Μπουχχόλτς, ὁ Χάρντυ εἶναι ὁ τρίτος Γερμανός, πού κατακτᾶ τούς Ἀμερικανούς.

★ "Οταν ρώτησαν τήν Μισελίν Πρέλ, ἄν πιστεύη στά ὡροσκόπια, ἐκείνη ἀπάντησε: «Καί βέβαια πιστεύω. Δυό ἀστρολόγοι, πού μελέτησαν τό ὡροσκόπιό μου εἶδαν καθαρά δυό γάμους καί δυό διαζύγια. Καινείς ὅμως δέ μοῦ μίλησε γιά τρίτο γάμο. Εἶμαι περίεργη νά δῶ τώρα, ἄν ἔπεσαν ἔξω ἤ ὄχι σ' αὐτό τό ζήτημα. Μέχρι στιγμῆς πάντως δέν ὑπάρχει καμμιά προοπτική τρίτου γάμου».

★ Ἡ Γαλλίδα στάρ Πασκάλ Ὠυτρὲ ζήτησε τήν κατάσχεσι τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Πλαίηπουῦ», ἐπειδή κοντά σέ μιά φωτογραφία της δημοσιεύει τή φωτογραφία μιᾶς ἄλλης νέας μέ γυμνό στῆθος, χωρίς καμμιά λεζάντα, ἀφίνοντας τόν ἀναγνώστη νά πιστέψη πώς πρόκειται γιά μιά ἐπίσης δική της φωτογραφία.

★ Στό Παρίσι προβάλλεται ἀπό τήν περασμένη ἑβδομάδα τό τελευταῖο φίλμ τῆς Μπριζίτ Μπαρντώ «Θέλετε νά χορέψετε μαζί μου;» τό ὁποῖο τῆς πρεμιέρας ὑπῆρχαν τρία καθίσματα κενά. Τά δυό προορίζονταν γιά τόν Ἀντρέ Βιντάλ καί τή σύζυγό του Μισέλ Μοργκάν. Ἀλλά καί ἡ ἴδια ἡ Μπαρντό ἀρνήθηκε νά παρευρεθῆ στήν πρεμιέρα ἐκδηλώνοντας ἔτσι τή λύπη της γιά τό θάνατο τοῦ παρτεναίρ της. Κατά μιά τραγική σύμπτωσι, στό φίλμ συμπρωταγωνιστοῦσε καί ἡ Σόλβια Λοπές, τήν ὁποίαν ὅμως ἡ ἀρρώστεια της (λευχαιμία) ὑποχρέωσε νά ἐγκαταλείψη τό ρόλο της καί νά τόν παραχωρήση στήν Ντάουν Ἄνταμς, γιά νά πάη νά πεθάνη στό Παρίσι, τρεῖς ἑβδομάδες πρίν ἀπό τόν Ἀνρὸ Βιντάλ.

★ Τό δικαστήριο τοῦ Τσιντσινάτι (Η.Π.Α.) ἀθῴωσε παμψηφεί τούς «Πλάττερς». Μιά μέρα τοῦ καλοκαιριοῦ, οἱ νέγροι καλλιτέχνες συνελήφτηκαν σ' ἕνα ὑποπτο πάρτυ καί κατηγορήθηκαν τότε γιά ἀποπλάνησι ἀνηλίκων.

★ Ὁ Βίκτωρ Μάτιουρ (45 χρόνων) καί ἡ Τζίν Ὀβρίκ (25 χρόνων), τούς ὁποίους πολλοί θεωροῦσαν κρυφά παντρεμένους, παντρεύτηκαν τήν περασμένη ἑβδομάδα στό Μεξικό. Ὁ γάμος αὐτός εἶναι ὁ τέταρτος τοῦ καλλιτέχνη.

★ Πρίν ἀπό ἕνα χρόνο ὁ "Εντυ Κωνστανταίν δήλωσε: «Δέν πρόκειται νά μέ ξαναδῆτε νά παίζω τό ρόλο τοῦ Λέϊμυ Κώσιου. Θά πάψω πιά νά εἶμαι ἕνας ὑπεράνθρωπος». Ἡ μείωσι ὅμως τῶν εἰσπράξεων, πού σημειώνουν ἀπό τότε τά νέα του φίλμ τόν ἔκαναν ν' ἀλλάξη ἀπόφασι. Τό Φεβρουάριο ἀρχίζει τό γύρισμα ἑνός νέου ἔργου τοῦ Πήτερ Τσένεϋ μέ τίτλο «Ποῦ τήν βρίσκετε;», στό ὁποῖο ὁ "Εντυ-Λέμυ Κώσιου θά κάνη νέα θαύματα.

★ Κατά τό πέρασμά του ἀπό τό Παρίσι, οἱ δημοσιογράφοι ρώτησαν τόν Γκρέγκορυ Πέκ γιατί ἀρνήθηκε τελικά νά παίξη μέ τή Μαριλύν Μονρόε στό φίλμ «Ὁ ἑκατομμυριοῦχος».

«Τά πράγματα δέν συνέβησαν ὅπως τά περιέγραψε ὁ τύπος, εἶπε, ἱπποτικά ὁ Γκρέγκορυ. Ἡ Μαίρλυν εἶναι μιά πολύ καλή ἠθοποιός, δυστυχῶς ὅμως δέ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά διαπιστώσω ἄν εἶναι καί καλή συνάδελφος πάνω στήν ἐργασία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς ἔχει πολλά «κόμπλεξ». Νά σκεφτῆτε ὅτι ποτέ δέν διασχίζει ἕνα δρόμο μόνη της. Κι' ἔχει μιά φοβία, πού τήν κάνει νά

Ἡ Μισελίν Πρέλ

πλαισιώνεται συνεχῶς ἀπό πλῆθος σωματοφυλάκων».

★ Ὁ Τσίκο Μάρξ, θά ξαναγυρίση στόν κινηματογράφο, γιά νά μπορέση νά καλύψη μέ τά ἔσοδα πού θά ἐξασφαλίση τά τεράστια ἔξοδά του, «Χάνω, εἶπε κάθε χρόνο 70.000 δολλάρια στίς κοῦρσες!»

★ Στά 70 του χρόνια, ὁ Κλάϋντ Ραίηνς παντρεύτηκε τήν "Αγι Τζάμπρ, μιά ὡραία νέα, πού δέν ἔχει οὔτε τά μισά του χρόνια.

★ Ἡ Ζακελίν Κόλλινς (22 χρόνων), ἀδελφή τῆς διασήμου στάρ Τζόαν Κόλλινς ἄλλαξε πάλι ὄνομα. Ἐπί χρόνια εἶχε κρατήσει τό ἴδιο ἐπώνυμο μέ τήν ἀδελφή της καί ἀπασχολοῦσε τόν τύπο ὡς Τζάϊκυ Κόλλινς. Γιά νά μή τήν συγχέουν μέ τήν ἀδελφή της ὅμως τῆς ἄλλαξαν τό ὄνομα καί τῆς ἔδωσαν τό καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Τζαΐκυ Ντάγκλας. Δέν τῆς ἄρεσε ὅμως καί τό ἀντικατέστησε μέ τό νέο ψευδώνυμο Λούν Κέρτις, τό ὁποῖο κατά τούς ἰσχυρισμούς της θά εἶναι τό ὁριστικό.

★ Ἡ Ὑβόν Μίτσελ, ἡ Ἀγγλίδα ἠθοποιός πού εἶδαμε πέρυσι στό φίλμ «Ἡ γυναῖκα μέ τήν κόκκινη ρόμπα» καί φέτος στό ἀστυνομικό φίλμ «Οἱ 10 ὁπόπτοι» γράφει τώρα τό δεύτερο μυθιστόρημά της.

★ Ἡ Βίβλος ἐξακολουθεῖ νά ἐμπνέη τήν παραγωγή τοῦ Χόλλυγουντ. "Υστερα ἀπό τό «Μπέν Χούρ» καί τό «Σολομών καί βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ» ἀναγγέλλονται τά φίλμ «Ὁ γυιός τοῦ ἀνθρώπου», «Ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ», «Ἡ μεγαλύτερη ἱστορία τοῦ κόσμου», «Ἡ Ἱστορία τῆς Ρούθ», «Ὁ μεγάλος ψαρᾶς». ("Αγιος Πέτρος), «Μαρία ἡ Μαγδαληνή», «Ὁ Ἰωσήφ καί τ' ἀδέλφια του».

★ Τό φίλμ τοῦ Ζόλ Ντασσέν «Ὁ Χριστός ξαναταυρώνεται» θεωρήθηκε ἀπό τήν «Ἕνωσι κινηματογραφικῶν κριτικῶν τῆς Χιλῆς» ὡς τό καλύτερο ξένο φίλμ πού προεβλήθη στή Χιλή κατά τό 1959.

★ Ὁ Φρέντ Μάκ Μάρραι ἡ ἀνακάλυψε μιά πετρελαιοπηγή κάτω ἀπό τό σπίτι του.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

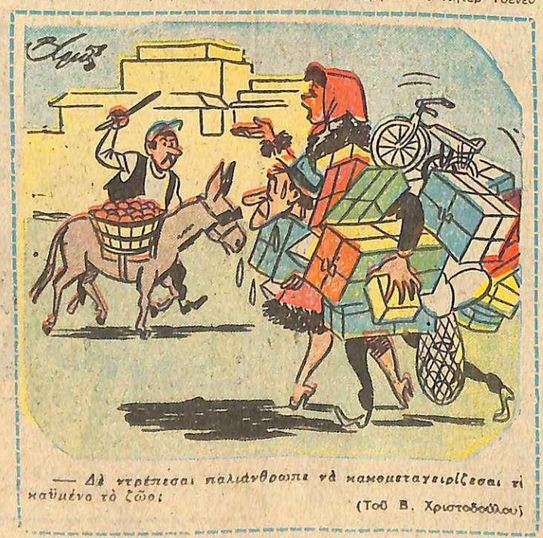

— Δέ ντρέπεσαι παλιάνθρωπε νά καπνοπαταγιρίζεσαι τί καϋμένα τά ζῶα!

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ὁ περιζήτητος ζωντοχῆρος καί οἱ ἐξαφανίσεις του

Ρόκ Χάτσον

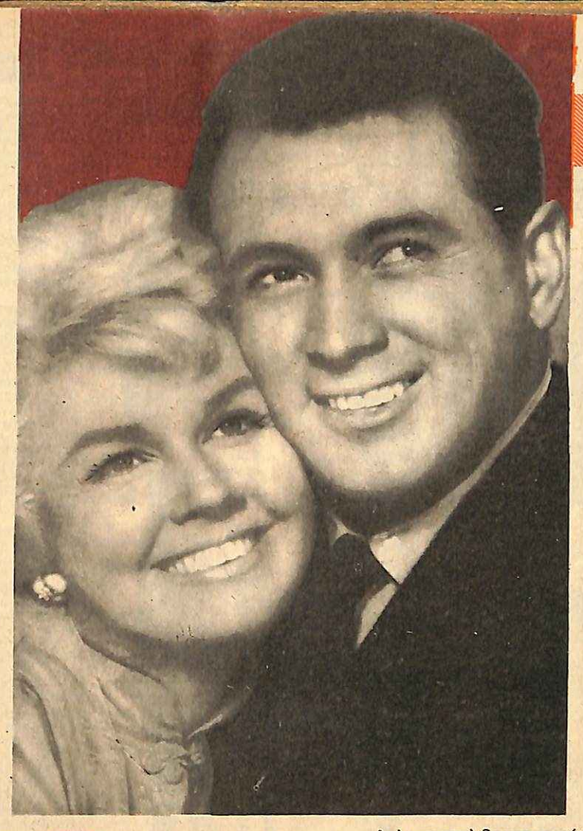

Ὁ Ρὸκ καί ἡ Ντόρις Νταίη σέ μιά σκηνή τῆς αἰσθηματικῆς κωμῳδίας «Τά ἀπόρρητα τῆς κρεβατοκάμαρας».

Ὁ ΡΟΚ ΧΑΤΣΟΝ, ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 σήμερα γόης τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. Δέν εἶναι ὁ μόνος ἀπό τούς ζωντοχήρους τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶναι ὁ μόνος, ὅμως, γύρω ἀπό τό πρόσωπο καί τό ὄνομα τοῦ ὁποίου γίνονται ἕνα σωρό σχόλια καί διαδίδονται οἱ πιό παράξενες φῆμες. Ἀπό τό διαζύγιό του κι' ἐδῶ μέ τήν Φύλλις Γκέϊτς, πού πῆρε ὁριστική μορφή χωρισμοῦ ἐφέτος τόν Αὔγουστο, οἱ φῆμες ὀργιάζουν καί λένε τά πιό ἀντίθετα πράγματα. Καί νά σκεφτῆ κανείς ὅτι ὁ ἀρχικός χωρισμός τοῦ ζεύγους καί ἔπειτα ἡ ὅλη διαδικασία τοῦ διαζυγίου του ἐτηρήθησαν ἀπ' ὅλα τά μέρη μέ θρησκευτική εὐλάβεια μυστικά ὅσο ἦταν δυνατόν. Κι' ὡστόσο, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἀποφεύγει νά πῆ τό παραμικρό γιά τόν ἄτυχο γάμο του μέ τό οἰκτρό τέλος, οἱ «κακές γλῶσσες» τοῦ Χόλλυγουντ λένε ὅτι ξέρουν τά πάντα...

Ὁ πρῶτος καί μοναδικός μέχρι τώρα γάμος τοῦ «μεγάλου παιδιοῦ» τοῦ Χόλλυγουντ — ἔτσι εἶναι γνωστότερος ὁ Ρὸκ στή Μέκκα τοῦ κινηματογράφου — ἔγινε στίς 9 Νοεμβρίου τοῦ 1955. "Ενα χρόνο ἀργότερα ἄρχισαν οἱ πρῶτες διαφορές ἀντιλήψεων καί οἱ πρῶτες διαφωνίες μεταξύ τοῦ ζεύγους, πού γίνονταν διαρκῶς καί πιό ἀγεφύρωτες καθώς κυλοῦσε ὁ χρόνος, καί τήν ἄνοιξι τοῦ 1958 ὁ Ρὸκ ἐγκατέλειψε τή γυναῖκα του ζητώντας διαζύγιο. Παρέμειναν ἕνα χρόνο περίπου σέ διάστασι, ἐνῶ οἱ φίλοι τους προσπαθοῦν νά γεφυρώσουν τίς διαφορές τους κι' ἐφέτος τόν Αὔγουστο χώρισαν ὁριστικά. Ἀπό τότε ὁ Ρὸκ, γιά νά ἀποφύγη τά σχόλια καί τίς συνεντεύξεις, ἐγκατέλειψε τό Χόλλυγουντ καί πούλησε τή Βίλλα του μέ τά ὑπάρχοντά της. Ἀντί αὐτῆς ἀγόρασε ἀμέσως ἕνα γιώτ μήκους 12 μέτρων καί μετέφερε τήν κατοικία του σ' αὐτό. Τό ἔχει λιμενισμένο στό Νιοῦπορτ Μπήτς, σέ ἀπόστασι 90 χιλιομέτρων ἀπό τό Χόλλυγουντ. Στό καραβάκι αὐτό περνάει τίς ἡμέρες καί τίς νύχτες του. Καί ὅταν τό βαρεθῆ—πρᾶγμα πολύ σπάνιο — τότε καταφεύγει πότε στό σπίτι τῆς μητέρας του ἤ σ' ἕνος πιστοῦ φίλου, ἀλλά ποτέ στήν πόλι τοῦ κινηματογράφου.

Μέσα σέ διάστημα ἑνός περίπου χρόνου, στό Χόλλυγουντ πῆγε δυό φορές καί γιά λίγες ἡμέρες, μόνο καί μόνο γιά νά «γυρίση» μερικές ἐσωτερικές σκηνές ἀπό τίς τελευταῖες ταινίες του «Ἐπαναστατημένοι πόθοι», μέ τήν Τζίν Σίμμονς, καί «Τά ἀπόρρητα τῆς κρεβατοκάμαρας» μέ τήν Ντόρις Νταίη. "Επειτα χάθηκε πάλι...

Ἡ «μυστηριώδης» ἐξαφάνισί του ἔδωσε λαβή στούς «κουτσομπόληδες» κύκλους νά διαδώσουν ἕνα σωρό φῆμες. Ἄλλοι τόν ἤθελαν παντρεμένο μυστικά ἄλλοι παράφορα ἐρωτευμένο μέ μιά γνωστή καί παντρεμένη στάρ καί ἄλλοι «ἐπικίνδυνο Δόν Ζουάν» πού εἶχε μεταβάλει τό γιώτ σέ ἐρωτική φωλιά, ἀκολουθώντας τό παράδειγμα τοῦ μακαρίτη συναδέλφου του Ἔρρολ Φλύν, Φυσικά, ὅλες αὐτές οἱ φῆμες φτάνουν καί στ' αὐτιά τοῦ ἰδίου. Ἀλλά τίποτα δέ μπορεῖ νά τόν κάνη νά μιλήση. Συνεχίζει τή σιωπή του καί τήν αὐτοεξορία του ἀπό τό Χόλλυγουντ καί ἀφίνει τούς ἄλλους νά λένε ὅ,τι θέλουν.

Οἱ μόνες ἐπίσημες δηλώσεις πού ἔκανε πρό καιροῦ — δυό μῆνες περίπου μετά τόν ὁριστικό χωρισμό του — εἶναι οἱ ἑξῆς:

— Μέχρι τώρα, εἶπε, ἐπανέλαβα πολλές φορές ὅ,τι εἶχα νά πῶ γιά τό διαζύγιό μου καί τό ἄτομό μου. "Εχω κουραστῆ πιά νά μιλῶ διαρκῶς καί νά κάνω διαψεύσεις γύρω ἀπό τό ἴδιο ζήτημα. Δέν ἔχω, δυστυχῶς, πολλή φαντασία ὥστε νά ἐφευρίσκω διαρκῶς καινούργιες λεπτομέρειες. Ἐπί πλέον εἶμαι καί ἔχθρὸς τῆς ψευτιᾶς. Προτίμησα νά ἐγκαταλείψω τό Χόλλυγουντ, γιατί ἡ ζωή μου σ' αὐτό μετά τό διαζύγιό μου εἶχε καταντήσει ἀφόρητη. Διαρκῶς μέ παρουσίαζαν γιά ἐρωτευμένο καί παντρεμένο μυστικά καί διαρκῶς μοῦ μιλοῦσαν γιά ὅμορφες κοπέλλες καί γιά γάμο. Ἀλλά ἡ ἰδιωτική ζωή μου ἀνήκει ἀποκλειστικά σέ μένα τόν ἴδιο καί εἶμαι ἕτοιμος νά ἀγωνιστῶ γι' αὐτήν γιά νά τήν διατηρήσω ἀθίκτη καί δική μου...

Ὁ Ρὸκ Χάτσον εἶναι σήμερα περιζήτητος ἀπ' ὅλα τά ἀμερικανικά στούντιο γιατί, ὅπως λένε οἱ ἐκπρόσωποί τους, οἱ ταινίες πού γυρίζει βρίσκουν ἰδιαίτερη ἀπήχησι στό γυναικεῖο κοινό τοῦ κινηματογράφου, εἶναι, δηλαδή ταινίες «γυναικεῖες». Ἀλλά ὁ Ρὸκ δέν βρίσκεται πιά στά πρῶτα βήματα τῆς καριέρας του καί δέν ἔχει ἀνάγκη, οὔτε ἀπό χρήματα, οὔτε ἀπό διαφήμισι, ἀφοῦ εἶναι ἤδη πλούσιος καί διάσημος.

Τούς τελευταίους αὐτούς μῆνες ἔφτασαν νά τοῦ προσφέρουν 700.000 δολλάρια γιά τό γύρισμα μιᾶς ταινίας. Ἀλλά αὐτός, ἀφοῦ διάβασε τό σενάριο, τό ἐπέστρεψε πίσω λέγοντας:

— Δέν κάνει γιά μένα. Βρῆτε κάποιον ἄλλον...

Περιζήτητος εἶναι ἐπίσης καί ἀπ' ὅλες τίς γυναῖκες, τόσο τοῦ Χόλλυγουντ ὅσο καί τῆς Ἀμερικῆς.

Οἱ πρῶτες, οἱ βεντέττες, τόν θέλουν γιά συμπρωταγωνιστή τῶν ταινιῶν πού γυρίζουν, καί οἱ δεύτερες, οἱ πλούσιες ἀριστοκράτισσες πού κάνουν παρέα μέ τούς ἀστέρες, γιά σύζυγο.

Ἀλλά ὁ Ρὸκ πρὸς τό παρὸν τουλάχιστον δέν συγκινεῖται ἀπό κανενὸς εἴδους «προσφορά».

Συνεχίζει τήν ἀποτραβηγμένη ζωή πού κάνει καί ἀποφεύγει κάθε τί πού θά μποροῦσε νά προκαλέση θόρυβο καί σχόλια γύρω ἀπό τό ἀτομό του.

Οἱ τελευταῖες ἐξακριβωμένες πληροφορίες λένε ὅτι πολλοί γνωστοί δημοσιογράφοι ἀνεκάλυψαν τό «κρησφύγετό» του, τό γιώτ, ἐπάνω στό ὁποῖον περνάει τόν καιρό του, δηλαδή, ἀλλά μόνο ἡ γνωστή Λουέλλα Πάρσονς κατώρθωσε νά γίνη δεκτή ἀπό τόν ἴδιον γιά λίγα λεπτά.

«—Ἀγαπῶ τήν ἐλευθερία μου καί τήν ἀνεξαρτησία μου. Ὁ γάμος δέν εἶναι γιά μένα. Ἄδικα, λοιπόν γνωστοί καί ἄγνωστοι, φίλοι καί ἐχθροί, ἔχουν βαλθῆ νά μέ ξαναπαντρέψουν. Πρὸς τό παρὸν οὔτε σκέψη κἄν δέν ἔκανα γιά δεύτερο γάμο...», ἦταν τά πρῶτα λόγια πού τοῦ εἶπε ἀμέσως μόλις τόν ἀντίκρυσε.

— Εἶναι ἐρωτευμένος μέ τή θάλασσα καί παντρεμένος μέ τό γιώτ του... λένε μισοαστεῖα καί μισοσοβαρὰ οἱ κύκλοι τοῦ Χόλλυγουντ σήμερα.

— Μιμεῖται τό προηγούμενο τοῦ Ἔρρολ Φλύν, λένε ἄλλοι, καί ἔχει μετεβάλει τό καράβι του σέ μυστικό τόπο προσκυνήματος ἑνὸς εἰδώλου ἀπό δεκάδες γυναῖκες κάθε ἡμέρα...

— Ἀπό τότε πού ἔγινε περιζήτητος ἀπ' ὅλα τά στούντιο, προσθέτουν τρίτοι, ἔχει γίνει ὑπερήφανος καί ἐγωϊστής. Πρέπει νά σκεφθῆ ὅμως, ὅτι ὁ κόσμος τοῦ κινηματογράφου ξέρει νά τιμωρῆ καμμιά φορά...

Αὐτά καί ἄλλα πολλά λένε εἰς βάρος τοῦ Ρόκ. Ἀλλά αὐτός, ἀπτόητος συνεχίζει τή ζωή πού διάλεξε.

Ἄς σημειωθῆ ὅτι μέχρι πρό ὀλίγων ἐτῶν ὁ Ρὸκ ὄχι μόνον ἦταν φανατικὸς «στερισάνος» ἀλλά καί φόβαγε τή θάλασσα ὅσο τίποτ' ἄλλο. Ἡ σημερινή στενή φιλία του μέ τό ὑγρό στοιχεῖο καί ὁ αὐτοδιορισμός του σέ «καπετάνιο» ὀφείλεται στόν μακαρίτη Τάϋρον Πάουερ, μανιώδη φίλο τῆς θάλασσας.

Ὁ Ταύ τόν πῆρε μαζί του μιά μέρα σέ θαλάσσια ἐκδρομή μέ τό γιώτ του καί ἔκτοτε ὁ Ρὸκ ἀγάπησε τή θάλασσα περισσότερο καί ἀπό τίς γυναῖκες!

— Ἡ θάλασσα μπορεῖ νά ἀγριεύη καί νά φουρτουνιάζη πολλές φορές ἀλλά ἄπιστη δέν γίνεται ποτέ!... λέει συχνά μέ σκεπτικισμό.

ΦΡΕΝΤ ΑΣΛΥ

Κινηματογραφικές πεννιές

* "Υστερα ἀπό τόν Ζάκ Σαρριέ ἕνας ἄλλος Γάλλος ζέν πρεμιέ, ὁ Ζάν Κλάϋντ Μπριαλύ, ὁ πρωταγωνιστής τῶν φίλμ «Ὁ ὡραῖος Σέργιος» καί «Τά ξαδέρφια» μπῆκε γιά δυό μῆνες στήν κλινική, μέ μιά μυστηριώδη ἀρρωστια.

Λέγεται πώς μεσοκοπιὲς σπόνδυλοι ἔφυγαν ἀπό τή θέσι τους, σέ μιά πτῶσι του κατά τό γύρισμα τοῦ τελευταίου του φίλμ «Τά μάτια τοῦ ἔρωτος». Οἱ γιατροί λένε πώς μετά τό δίμηνο, ὁ Ζάν Κλάϋντ θά χρειαστῆ μακρόχρονη ἀνάπαυσι.

* Ἡ πρεμιέρα τοῦ φίλμ «Μπέν Χούρ» στή Νέα Ὑόρκη ὑπῆρξε μεγαλειώδης καί σεμνή συγχρόνως.

— "Άσε με τώρα νὰ γυρίσω στὰ κοπάδια μου... εἶπε ἡ Ἀβισὰχ στὸ Σολομῶντα.

ΣΟΛΟΜΩΝ καὶ ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

ΤΕΡΟΣ πολὺ κι' ἐξαντλημένος ἀπ' τὰ χρόνια, ὁ βασιλιᾶς Δαυῒδ ἔνοιωθε νὰ τὸν ὁ ἀπερνᾶη τὸ παγερὸ ρίγος τοῦ θανάτου. Ἀδύνατο νὰ ζεσταθῆ, ὅσα ροῦχα κι' ἂν ἔρριχνε πάνω του! Τότε οἱ αὐλικοί του σκέφτηκαν:

(Εἶν' ἀνάγκη νὰ βροῦμε γιὰ τὸ βασιλιᾶ μας μιὰ κοπέλλα ποὺ νὰ τὸν περιποιῆται, νὰ τὸν ξεκουράζη μέσ' στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ ξαναδίνη στὰ παγωμένα μέλη του τὴ ζεστασιὰ τῆς ζωῆς!).

Ψάξανε λοιπὸν παντοῦ καὶ βρήκανε στοὺς κάμπους τοῦ Σουλὰμ μιὰ ὁμορφη καὶ δροσερὴ βοσκοπούλα, τὴν Ἀβισάκ. Ὁ Δαυῒδ τὴν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ ζεσταίνεται, χωρὶς ὅμως νἄχη καμμιὰ σχέσι μαζί της.

Δίπλα στὸ Δαυῒδ βρισκόταν πάντα κι' ὁ ἀγαπημένος του γυιός, ὁ Σολομών, ποὺ τὸν εἶχε ὁρίσει ἐκεῖνος γιὰ διάδοχό του. Βλέποντας τὴ βοσκοπούλα, ἔλυωνε ἀπ' τὸν πόθο καὶ τὴ λαχταροῦσε. Μὰ δὲν τῆς ἔλεγε τίποτα. Τὴν ἀγαποῦσε κρυφά, γιατὶ στεκόταν ἀνάμεσά τους ὁ Δαυῒδ.

Ὅταν ὅμως πέθανε ἐπιτέλους ὁ γερο-βασιλιᾶς, ἡ Ἀβισὰχ παρουσιάστηκε στὸ Σολομῶντα, ποὺ εἶχε ἀνεβῆ τώρα στὸ θρόνο, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ κύριός μου ἀναπαύθηκε. Ἄσε με τώρα νὰ γυρίσω στὰ κοπάδια μου...

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια κι' εἶπε μονάχα:

— Μεῖνε!

Καὶ τῆς πρότεινε νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του καὶ βασίλισσα.

Μὰ ἐκείνη εἶχε δοσμένη τὴν καρδιά της σ' ἕνα βοσκό, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτός. Πολλὲς φορές, ὁ Σολομών, ἀγρυπνῶντας τὶς νύχτες ὅπλα στὸ Δαυῒδ, τὴν εἶχε ἀκούσει ν' ἀναφέρη τὸν ὁμορφο βοσκό, στὰ νοσταλγικὰ τραγούδια της...

Ἀπαντῶντας τώρα στὴν πρότασί του, ἡ Σουλαμίτις τοῦ εἶπε σταθερά:

— Οὔτε κι' οἱ πιὸ μεγάλοι χείμαρροι δὲ μποροῦν νὰ σβύσουν τὴν ἀγάπη! . . .

Ἦταν δίκαιος ὁ Σολομών. Κι' ὅμως, ἔδωσε διαταγὴ νὰ πιάσουν τὴ Σουλαμίτισα καὶ τὸν ἀγαπημένο της...

Τὴν ἄλλη μέρα ὡστόσο, ὅταν τοὺς φέρανε μπροστά του γιὰ νὰ τοὺς δικάση, κατάλαβε τὸ σφάλμα του. Καί, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, τοὺς ἔλυσε τὶς ἁλυσίδες καὶ τοὺς εἶπε:

— Πηγαίνετε καὶ ζῆστε ἐν εἰρήνῃ!

Κι' αὐτό, γιατὶ ἦταν δίκαιος...

*

Ἐνῶ οἱ εἰδωλολάτρες, μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰσραήλ, χτίζανε τὸ ναὸ ποὺ ὁ Σολομὼν ἤθελε ν' ἀφιερώση στὸν Αἰώνιο, αὐτὸς ἔγραφε ἕνα ποίημα ποὺ ὑμνοῦσε τοὺς ἐρωτες τῆς Σουλαμίτιδος καὶ τοῦ ἀγαπημένου της. Κι' αὐτὸ τὸ τραγούδι εἶναι τὸ περίφημο («Ἆσμα Ἀσμάτων»).

Ὅταν τελείωσε ὡστόσο ὁ ναός, παρουσιάστηκε στὸ Σολομῶντα ὁ Ἱεροδιδάσκαλος Σεμεί—αὐτὸς ποὺ τὸν εἶχε μυήσει ἀπὸ μικρὸ παιδὶ στὰ ἱερὰ κείμενα τῆς Τόρα—καὶ τοῦ εἶπε:

— Πῶς μπορεῖς ν' ἀφιερώσης τὸ ναὸ στὸν Ὕψιστο, ἀφοῦ δὲ ζῆς σύμφωνα μὲ τὸ νόμο του; Εἶναι γραμμένο: «Ὁ ἄντρας νὰ μὴ μένη μονάχος του»! Διάλεξε λοπὸν τὴ συντρόφισά σου, ἀνάμεσα στὶς παρθένες τοῦ Ἰσραήλ...

Τὰ ἴδια τοῦ εἶπαν κι' οἱ ἄλλοι ἱεροδιδάσκαλοι. Μὰ ὁ Σολομών—ποὺ στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του πονοῦσε πάντα γιὰ τὴ Σουλαμίτιδα — εἶχε πάψει πιὰ νὰ πιστεύη στὴ γυναῖκα. Γι' αὐτὸ τοὺς ἀποκρίθηκε:

— Μπορῶ νὰ βρῶ ἕναν ἄντρα μέσ' στοὺς χίλιους. Ἀλλ' οὔτε μέσα σὲ δώδεκα χιλιάδες δὲ μπορῶ νὰ βρῶ μιὰ γυναῖκα.

Καὶ τοὺς ἐξήγησε ὕστερα:

— Θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, αὐτό! Πηγαίνετε νὰ μοῦ φέρετε τὸν καλύτερο ἄντρα τοῦ τόπου, αὐτὸν ποὺ ἔχει τὴν καλύτερη γυναῖκα.

Οἱ αὐλικοί του πῆγαν, τὸν βρῆκαν καὶ τὸν παρουσιάσανε στὸ Σολομῶντα. Κι' αὐτὸς τοῦ εἶπε τότε:

— Θέλω νὰ σὲ τιμήσω...

— Ἐμένα;... ἀπόρησε ὁ ταπεινὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας φτωχὸς βοῦλος σου...

— Πᾶρε αὐτὸ τὸ σπαθί, τοῦ εἶπε ὁ Σολομών. Κι' ἂν αὔριο τὸ πρωῒ μοῦ φέρης τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας σου, θὰ σὲ κάνω ἀμέσως πρωθυπουργό μου παντοδύναμο!

Ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος πῆρε τὸ σπαθὶ κι' ἔφυγε.

Πῆγε στὸ σπίτι του, ἀμίλητος καὶ λυπημένος. Βρῆκε τὴν γυναίκα του νὰ παίζη μὲ τὰ δυό παιδιά τους. Φάγανε κι' ὕστερα πέσανε νὰ κοιμηθοῦνε.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ ἄντρας σηκώνεται γιὰ νὰ κόψη τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας του. Μὰ ἐκείνη κρατοῦσε πάνω στὸ στῆθος της τὸνα της παιδί, ἐνῶ τ' ἄλλο εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφαλάκι του στὸν ὦμο της. Κι' αὐτὴ χαμογελοῦσε τόσο εὐτυχισμένα!...

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα, τὸ χέρι του παράλυσε. Τὸν πῆραν τὰ κλάματα καὶ γύρισε ἀπὸ τ' ἄλλο πλευρό.

Σὲ λίγο, ξαναση κώθηκε. Ὁ πειρασμὸς ἦταν πολὺ μεγάλος: Πρωθυπουργὸς τοῦ Ἰσραήλ!...

Κόντευε νὰ ξημερώση... Τὰ μαλλιὰ τῆς γυναίκας του πέφτανε πάνω στὰ παιδιά της, ποὺ τὰ κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της, σὰν νἄθελε νὰ τὰ ζεστάνη...

Τὸν πῆραν πάλι τ' ἀναφυλλητὰ καὶ πέταξε μακρυὰ τὸ σπαθί του...

Τ' ἄλλο πρωῒ, ξαναπαρουσιάστηκε στὸ Σολομῶντα.

— Μοῦ φέρνεις τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας σου; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ὄχι, βασιλιᾶ μου, δὲ μοῦ πῆγε ἡ καρδιὰ νὰ τὴ σκοτώσω! ἀπάντησε μὲ πάθος ὁ φτωχός.

Ὁ Σολομὼν γύρισε τότε στοὺς ἄλλους καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ ὁ ἄντρας ποὺ βρῆκα μέσ' στοὺς χίλιους!

Ἀφισε νὰ περάση μιὰ βδομάδα. Ὕστερα ἔστειλε κρυφὰ καὶ φώναξε τὴ γυναῖκα τοῦ ἰδίου ἀνθρώπου.

— Ἀγαπᾶς τὸν ἄντρα σου; τὴ ρώτησε.

— Τὸν λατρεύω, βασιλιᾶ μου! Εἶν' ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν μου...

— Ἄκουσε! τῆς εἶπε τότε ὁ Σολομών. Ἡ ὁμορφιά σου μοῦ θάμπωσε τὰ μάτια! Πάρε αὐτὸ τὸ σπαθί... κι' ἂν αὔριο τὸ πρωῒ μοῦ φέρης τὸ κεφάλι τοῦ ἄντρα σου, θὰ σὲ πάρω ἀμέσως γυναῖκα μου καὶ θὰ κάνω παντοδύναμη βασίλισσα!

Ἡ γυναῖκα πῆρε τὸ σπαθί, γύρισε βιαστικὰ στὸ σπίτι της, ἔστρωσε χαρούμενα τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἀτόλισε μὲ λουλούδια... Κι' ὅταν ὁ ἄντρας της γύρισε τὸ βράδυ ἀπ' τὴ δουλειά του, τοῦ εἶπε:

— Ἀντρούλη μου χρυσέ, κρυφὸ καμάρι μου, ἔλα νὰ φᾶμε, νὰ πιοῦμε, νὰ γλεντήσουμε!...

Τοὔδωσε νὰ πιῆ πολύ, νὰ μεθύση. Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἀποκοιμήθηκε βαθειά, πῆρε τὸ σπαθὶ γιὰ νὰ τοῦ κόψη τὸ κεφάλι!

Μὰ ὁ Σολομὼν τῆς εἶχε δώσει ἐπίτηδες ἕνα σπαθὶ σκουριασμένο καὶ στομωμένο, ποὺ δὲν ἔκοβε...

Ἔτσι, ὁ ἄντρας της ξύπνησε ἀπότομα, νοιώθοντας τὸ κρῦο σίδερο στὸ λαιμό του, κι' ἀμέσως κατάλαβε τί ἔτρεχε...

— Ἐγὼ τὴ λυπήθηκα! εἶπε τὴν ἄλλη μέρα στὸ Σολομῶντα. Αὐτὴ ὅμως δὲ μὲ λυπήθηκε καθόλου... Τὴν ἔπιασα ἐκεῖ ποὺ ἤταν ἑτοιμη νὰ μὲ σφάξη!

Ὁ Σολομων γυρισε τότε σὲ κείνους ποὺ τὸν βιάζανε νὰ παντρευτῆ, καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ ἡ γυναῖκα ποὺ δὲ μπόρεσα νὰ βρῶ οὔτε μέσα στὶς δώδεκα χιλιάδες...

Ε. ΦΛΕΓΚ

✪✪

ΟΛΑ ΑΠΟ ΧΑΡΤΙ

Φαίνεται πὼς δὲ θ' ἀργήση ὁ καιρὸς ποὺ οἱ γυναῖκες θ' ἀγοράζουν ἕνα φόρεμα, θὰ τὸ φοροῦνε μιὰ μέρα κι' ὕστερα... θὰ τὸ πετᾶνε στὰ σκουπίδια, γιὰ νὰ πάρουνε ἄλλο, καινούργιο!

Αὐτὸ προφητεύει ἕνας εἰδικὸς τῆς μόδας. Κατὰ τὴ γνώμη του, ὡς τὸ 1965 τὸ πολύ, οἱ γυναῖκες κι' οἱ νέες κοπέλλες θὰ ντύνωνται μὲ πάμφθηνα φορέματα ἀπὸ χαρτί. Φυσικά, τὸ πλύσιμο καὶ τὸ καθάρισμα τῶν φορεμάτων θὰ καταργηθῆ τελείως. Καὶ κάθε γυναῖκα θὰ μπορῆ τότε ν' ἀκολουθῆ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας μ' ἐλάχιστα ἔξοδα.

Ὁ ἐπαναστατικὸς αὐτὸς νεωτερισμὸς θὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκπληκτικῶν προόδων ποὺ ἔχει σημειώσει ἡ χαρτοβιομηχανία. Ἀπὸ χαρτὶ ἐπίσης θὰ κατασκευάζωνται καὶ οἱ διάφορες ποδιὲς γιὰ τὸ γραφεῖο, γιὰ τὴν κουζίνα, κλπ. Ἤδη φοράνε τέτοιες χάρτινες ποδιὲς οἱ ἐργαζόμενοι στὰ ἐργοστάσια ἀτομικῆς ἐνεργείας, θὰ τοὺς μιμηθοῦν δὲ καὶ οἱ νοικοκυρὲς τοῦ μέλλοντος.

Οἱ κομμωτὲς θὰ φοροῦνε χάρτινες μπλοῦζες στὴ δουλειά τους. Ὅσο γιὰ τὶς πετσέτες καὶ τὰ πιάτα ἀπὸ χαρτί, εἶναι ἤδη σὲ χρῆσι ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Ἐξ ἄλλου, γίνονται τὸν τελευταῖο καιρὸ πειράματα γιὰ τὴν ὑφανσι βαμπακιοῦ μαζὶ μὲ εἰδικὰ ἐνισχυμένο χαρτί. Τὸ βαμπάκι δίνει στὸ πρωτότυπο αὐτὸ ὕφασμα τὴ μαλακότητα ποὺ χρειάζεται νὰ ἔχη γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ σὲ φορέματα.

ΞΕΝΕΣ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ Ἕλληνες Ναυτάς

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΑ

ΤΟ φθινοπωρινὸ ἐκεῖνο βράδυ, οἱ βαθειὲς πευκοφυτεμένες χαράδρες τῆς Κάτζας, βρέθηκαν ἀποκλεισμένες ἀπὸ πυκνὰ καὶ καταδιωχτικὰ ἀποσπάσματα. Χωροφύλακες καὶ στρατιῶτες ἐνέδρευαν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους, ἕτοιμοι νὰ ὑποδεχτοῦν μὲ θεριστικὲς ὁμοβρονητιὲς κάθε ἐπίθεσι. Ἔτσι, μιὰ ἀνθρώπινη ἁλυσίδα ἐσφιγγε ἀποπνιχτικὰ τὶς δυὸ μεγάλες συμμορίες τῆς ἐποχῆς: Τοῦ Κακαράπη καὶ τοῦ Νταβέλη.

Κόντευε πιὰ νὰ ξημερώση. Ἡ ἐπίθεσι ὅμως τῶν ἀποσπασμάτων ποὺ θὰ γινόταν κατὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες, ἀπέτυχε πάλι ὅπως καὶ τόσες ἄλλες φορές. Γιατὶ οἱ ληστές, εἰδοποιημένοι ἐγκαίρως ἀπὸ δικούς τους ἀνθρώπους, κατόρθωσαν νὰ διαφύγουν τὸν κλοιό, σκαρφαλώνοντας στὶς πιὸ ἀπόκρημνες κορφὲς τῆς Κάτζας. Ἡ ἀποτυχία αὐτή, εἶχε ἐξάψει τοὺς ἀθηναϊκοὺς κύκλους.

Ὁ τῦπος κατηγοροῦσε τὴν Κυβέρνησι ὅτι ὑπέθαλπε τὴ ληστεία.

Ὡστόσο μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐκεῖνες νύχτες, ἕνας πανύψηλος φουστανελλοφόρος πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς «οἰκίσκου», στὴν ἀρχὴ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ. Ἦταν ἕνα μικρὸ ἀσήμαντο σπιτάκι, χαμένο μέσα στ' ἀρχαῖα μάρμαρα ποὺ ἦταν σκορπισμένα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχή. Τὸ χτύπημα ἦταν συνθηματικὸ καὶ ἡ ξύλινη πόρτα ἀνοιξε ἀμέσως. Ὁ ἄγνωστος πέρασε μέσα, χωρὶς νὰ προσέξη ὅτι μιὰ σκιά, μιὰ γυναικεία σιλουέττα, τὸν παρακολουθοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα.

— Ἄ, Γιάννη! ψιθύρισε αὐτὴ μὲ σφιγμένα τὰ δόντια. Ἄ, προδότη τῆς ἀγάπης μου! Σὲ τοῦτο τὸ κονάκι λοιπὸν ἔρχεσαι καὶ σμίγεις μὲ τὴ Φράγκισσά σου;

Ἡ γυναῖκα ἔπιασε τὸ στῆθος της γιὰ νὰ μερώση τοὺς ἄγριους χτύπους τῆς καρδιᾶς της. Ὕστερα, κάνοντας μιὰ ἀπειλητικὴ κίνησι μὲ τὴ γροθιά της, ξέσπασε:

— Ἔννοια σου καὶ δὲ θὰ σ' ἀφήσω νὰ τὴ χαρῆς! Ἐμένα μὲ λένε Μοσχούλα Τζαβάρα καὶ ξέρω νὰ πληρώνω μὲ τὸν ἴδιο πῆχυ. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ ὥσπου νὰ ξεπορτίσης. Καὶ τότε τὰ λέμε..

Κουκουλώθηκε καλὰ μὲ τὸ πανωφόρι της κι' ἀκούμπησε σ' ἕναν τοῖχο, χαϊδεύοντας ὑπομονετικὰ μιὰ παλιὰ πιστόλα ποὺ εἶχε κρυμμένη. Μὰ οἱ ὧρες ἀρχισαν νὰ περνοῦν, κόντευε πιὰ νὰ ξημερώση κι' ὁ ἄνθρωπος της δὲν ἔλεγε νὰ φανῆ. Κι' ἦταν πολὺ φυσικό. Μέσα στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ, κατοικοῦσε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια τώρα μιὰ πεντάμορφη Βενετσιάνα: Ἡ Μπιάνκα Ρουτζέρι, γυναῖκα τοῦ Ἰταλοῦ ἀρχαιολόγου Ἰσίντρο Ρουτζέρι ποὺ εἶχε ἔρθει στὸν τόπο μας γιὰ νὰ μελετήση τὶς ἀρχαιότητές του. Πρὶν πρεῖς βδομάδες περίπου, ἡ Μπιάνκα εἶχε πάει μὲ τὸν Ἰσίντρο στοὺς Δελφούς. Ἐκεῖ ἐνῶ ὁ ἄντρας της εἶχε βυθιστῆ στὶς μελέτες του αὐτὴ προχώρησε ὁλομόναχη πρὸς τὸν ἀντικρυνὸ ἐλαιῶνα. Ξάφνου πρόβαλε μπροστά της ἕνα ρημάκορμο παλληκάρι. Ἡ κατάλευκη φουστανέλλα του, τὸ ἀσημοστόλιστο σελόχι του καὶ πρὸ παντὸς τὸ ἀρρενωπὸ πρόσωπό του, ἔκαναν βαθειὰ αἴσθηση στὴ Βενετσιάνα. Σὰ νὰ τὸ κατάλαβε αὐτὸ ὁ ἄγνωστος, χαμογέλασε. Ἡ γυναῖκα τὸν κύτταξε μὲ τὰ ἀνυπόκριτα μάτια της.

— Δὲ φοβᾶσαι ποὺ γυρίζεις μόνη, κυρά; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος. Λένε πὼς ἐδῶ κοντὰ ὑπάρχουν ληστές, ποὺ εἶναι ἐπικίνδυνοι.

Ἡ Μπιάνκα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Δὲν τὸ σκέφτηκα, εἶπε μὲ τὴν ξενικὴ προφορά της. Τώρα ποὺ μὲ εἰδοποίησες ὅμως, ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι. Ἐδῶ πιὸ κάτω εἶναι ὁ ἄντρας μου. Μὰ καὶ νὰ φώναζα ἀκόμη, δὲ θὰ μ' ἄκουγε.

— Εἶναι κουφός;

— Ὄχι. Οἱ σοφοὶ ὅμως ὅταν μελετοῦνε δὲν ἀκοῦνε κανένα...

Περισσότερο ἀπὸ μῆνα, ἡ Μπιάνκα καὶ ὁ Ἰσίντρο ἐμεναν στοὺς Δελφούς. Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ πεντάμορφη ξένη δὲν ἔπαψε νὰ συναντᾶ τὸν μηλὸ φουστανελλοφόρο καὶ νὰ κουβεντιάζη ὧρες ὁλόκληρες μαζί του. Ἔτσι σιγὰ-σιγά, ἕνα ρωμαντικὸ εἰδύλλιο ἄρχισε νὰ πλέκεται ἀνάμεσά τους.

— Σὲ λένε Γιάννη Ζαρκάδα, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἐκείνη καθὼς ὀνειροπολοῦσαν στὴ σκιὰ ἑνὸς πλατάνου. Μὰ δὲ μοῦ εἶπες ποτὲ τί δουλειὰ κάνεις.

Τὸ παλληκάρι ἀναστέναξε βαθειά.

— Ὁ πατέρας μου εἶναι πλούσιος ἀρχιτσέλιγκας, ἀποκρίθηκε. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔμαθα μήτε δουλειά, μήτε γράμματα. Χτὲς εἶδα τὸν ἄντρα σου ἀπὸ μακρυὰ μ' ἕνα βιβλίο καὶ τὸν ζήλεψα. Ἂν ἤξερα νὰ διαβάζω, ἴσως νὰ ἤμουν ἄλλος ἄνθρωπος σήμερα.

— Ἂν ἤσουν ἄλλος, δὲ θὰ σ' ἀγαποῦσα. Μοῦ ἀρέσεις ὅπως εἶσαι, Γιάννη. Ἁπλὸς καὶ πρωτόγονος. Καὶ σκέφτομαι πῶς θὰ μπορέσω νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Σὲ δυὸ μέρες φεύγουμε γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Ζαρκάδας πῆρε τὰ λεπτὰ της χέρια μέσα στὰ δικά του.

— Μεῖνε κοντά μου, τὴν παρακάλεσε.

Ἡ Βενετσιάνα τὸν κύτταξε λυπημένη.

— Σ' ἀγαπῶ, μὰ δὲ μπορῶ ν' ἀφήσω τὸν Ἰσίντρο, ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια. Εἶναι γέρος, ἄρρωστος, καὶ δὲν ἔχει ἄλλον ἀπὸ μένα. Θέλω νὰ μὲ καταλάβῃς Γιάννη. Στὴν Ἀθήνα θὰ μείνουμε ἄλλο ἕνα χρόνο. Ἔλα νὰ μὲ βρῆς. Θὰ σμίγουμε κρυφὰ τὶς νύχτες καὶ κανεὶς ποτὲ δὲ θὰ μάθῃ τὸ μυστικό μας.

Ὁ φουστανελλοφόρος ἔμεινε σκεφτικὸς γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἦταν φανερὸ ὡστόσο πὼς στὴν ψυχή του ἄρχισε νὰ γίνεται κάποια πάλη. Κι' ἄξαφνα, σὰ νὰ ἐνοιωσε τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ἐξομολογηθῆ, τῆς εἶπε ἀνασαίνοντας βαθειά:

— Πρὶν σὲ γνωρίσω, ἤμουν ἕνας ἄνθρωπος κακὸς καὶ τιποτένιος. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε οὔτε ἱερό, οὔτε ὅσιο. Ἔχεις ἀκούστὰ τὸ Νταβέλη καὶ τὸν Κακαράπη, τοὺς δυὸ τρομεροὺς κακοῦργους; Ἐγὼ εἶμαι τὸ πρωτοπαλλήκαρό τους, Μπιάνκα! Ὢ, μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι! Ὅταν παρουσιάστηκα μπροστά σου, ἤρθα νὰ πάρω ἐσένα καὶ τὸν ἄντρα σου αἰχμαλώτους. Θὰ ζητούσαμε λύτρα πολλά, γιὰ νὰ σᾶς ἀφήσουμε ἐλεύθερους. Μὰ ὅταν σὲ εἶδα ἀπὸ κοντά, ὅταν σοῦ μίλησα, μονομιᾶς ἔγινα ἐγὼ ὁ σκλάβος σου. Καὶ τότε πρόδωσα τοὺς συναδέλφους μου γιὰ χάρι δική σου... Τοὺς εἶπα ψέμματα πὼς δὲν ἔχετε δεκάρα κι' ἂν σᾶς πιάναμε, δὲ θὰ εἴχαμε νὰ κερδίσουμε τίποτα.

Ἡ Μπιάνκα Ρουτζέρι τὸν ἄκουγε βουβὴ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Ἀντὶ νὰ τρομάξη ὡστόσο καὶ ν' ἀποτραβηχτῆ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, σφίχτηκε ἀκόμη περισσότερο πάνω του. Τὰ χέρια της πασπάτευαν τὰ δικά του. Τὴν εἶχε πισει μιὰ ἀλλόκοτη συγκίνησι κι' ἔτρεμε ὁλόκληρη. Καὶ μέσα στὴν τρεμούλα της ἐκείνη, τοῦ ἔλεγε ψιθυριστὰ σιμὰ στ' αὐτί:

— Τί μὲ νοιάζει ποιὸς εἶσαι; Φτάνει ποὺ εἶσαι δικός μου καὶ δὲ θέλω, δὲ θέλω νὰ σὲ χάσω. Ληστὴς ἢ κακοῦργος, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Ἔλα νὰ μὲ βρῆς στὴν Ἀθήνα. Κι' ἂν ὁ Ἰσίντρο καλυτερέψη, ἀρκίζομαι νὰ σ' ἀκολουθήσω στὰ βουνά.

Δυὸ μέρες ἀργότερα ἔφευγε τὸ ζεῦγος Ρουτζέρι ἀπὸ τοὺς Δελφούς. Ὁ Ζαρκάδας, ἐρωτευμένος στὸ ἔπακρο μαζί της, δὲν ἄργησε νὰ πάη στὴν Ἀθήνα, Ἐκεῖ, σιμὰ στὴν Ἱερὰ ὁδό, εἶχε μιὰ φιλενάδα: Τὴ Μοσχούλα Τζαβάρα, «ἐλευθερίων ἠθῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ λεβέντες ἐσχετίζοντο». Πῆγε καὶ τὴ βρῆκε γιὰ νὰ κρυφτῆ προσωρινὰ στὸ σπίτι της, ὥσπου νὰ κατορθώση νἀρθῆ σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ Βενετσιάνα. Ἡ Μοσχούλα ὅμως βλέποντάς τον ἀδιάφορο καὶ ψυχρὸ ἀπέναντί της, ἐνοιωσε πὼς κάποια ἄλλη γυναῖκα ὑπῆρχε στὴ μέση.

— Ἔλα, τοῦ εἶπε, ἔλα νὰ ξαναγίνουμε ταῖρι ὅπως ἄλλοτε. Ἴσως νὰ γνώρισα πολλοὺς ἄντρες ἀπὸ τότε ποὺ μὲ παράτησες. Μὰ ἐγὼ μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ, Γιάννη. Κλαίω κι' ἀναστενάζω κάθε φορὰ ποὺ σὲ θυμᾶμαι. Ἐσὺ ὅμως ἔχτισες ἀλλοῦ φωλιὰ καὶ μένα δὲ μὲ σκέφτεσαι.

— Ἔχει περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, Μοσχούλα, ἀποκρίθηκε βαρὺς ὁ Ζαρκάδας. Κι' ἂν ἤρθα τώρα στὸ σπιτικό σου, εἶναι γιατὶ ἔχω κάποια δουλειὰ στὴν Ἀθήνα καὶ πρέπει νὰ τὴν τελειώσω. Ὕστερα θὰ φύγω καὶ δὲ θὰ μὲ ξαναδῆς πιά.

Ἡ κοπέλλα δάγκωσε τὰ χεῖλη της χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Κι' ὅταν ὁ ληστὴς βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της, νύχτα, ἔρριξε ἕνα ζιποῦνι στοὺς ὤμους της καὶ τὸν πῆρε ξοπίσω. Περπάτησαν ἔτσι πολλὴ ὥρα. Κι' ὅταν τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ σπίτι τῆς Μπιάνκας, ἡ ψυχή της πλημμύρισε ἀπὸ ἀδάσταχτο μῖσος. Ἤξερε πὼς ἐκεῖ κατοικοῦσε μιὰ πεντάμορφη Φράγκισσα. Μονομιᾶς κατάλαβε τότε πὼς ὁ Ζαρκάδας ἦταν ξελογιασμένος μαζί της. Τρεῖς νύχτες τὸν παρακολούθησε συνέχεια. Καὶ τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο βράδυ — ποὺ περιγράψαμε στὴν ἀρχὴ — ἀποφάσισε νὰ πάρη τὴν ἐκδίκησί της. Τοῦ ἔστησε καρτέρι καὶ τὸν σκότωσε, ἀδειάζοντας πάνω του τὴν πιστόλα της.

Ἡ φόνισσα ἔφυγε τρέχοντας. Μὰ ὁ ληστὴς δὲν εἶχε πεθάνει. Βαρειὰ πληγωμένος, σύρθηκε ὡς τὸ σπίτι τῆς Μπιάνκας Ρουτζέρι καὶ χτύπησε μὲ δυσκολία τὴν πόρτα της. Ἄνοιξε ἐκείνη, εἶδε τὸν ἀγαπημένο της βουτηγμένο στὸ αἷμα κι' ἔμπηξε τὶς φωνές. Ἡ γειτονιὰ πετάχτηκε στὸ πόδι κι' ἔτρεξε νὰ μάθη τί συμβαίνει. Καὶ τότε οἱ φτωχοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, εἶδαν ἕνα παράξενο θέαμα: Ἡ πεντάμορφη Βενετσιάνα, καθισμένη κατάχαμα κι' ἔχοντας στὰ γόνατά της ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι τοῦ Γιάννη Ζαρκάδα, ἔκλαιγε σπαραχτικά.

Πίσω της ἀκριβῶς, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπ' τὴν ἔκπληξι καὶ τὸν τρόμο, στεκόταν βουβὸς ὁ τραγικὸς ἀρχαιολόγος, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τίποτε. Σὰν τρελλὴ ἡ Μπιάνκα ἔλεγε μονάχα μιὰ λέξι:

— Πέθανε. πέθανε, πέθανε.

Τὴν ἑπομένη ἔγιναν μερικὲς ἀνακρίσεις ἀπὸ τὸν περίφημο μοίραρχο Γ. Τσοκόπουλο. Ἡ Μοσχούλα ποὺ δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτε ἀφοῦ σκότωσε ἕναν ἐπικηρυγμένο ληστή, παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία καὶ τ' ἀφηγήθηκε ὅλα. Μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, ἡ Μπιάνκα Ρουτζέρι ἔφευγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μαζὶ μὲ τὸν Ἰσίντρο. Ἀπὸ τότε κανένας πιὰ δὲν ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τ' ὀνομά της.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

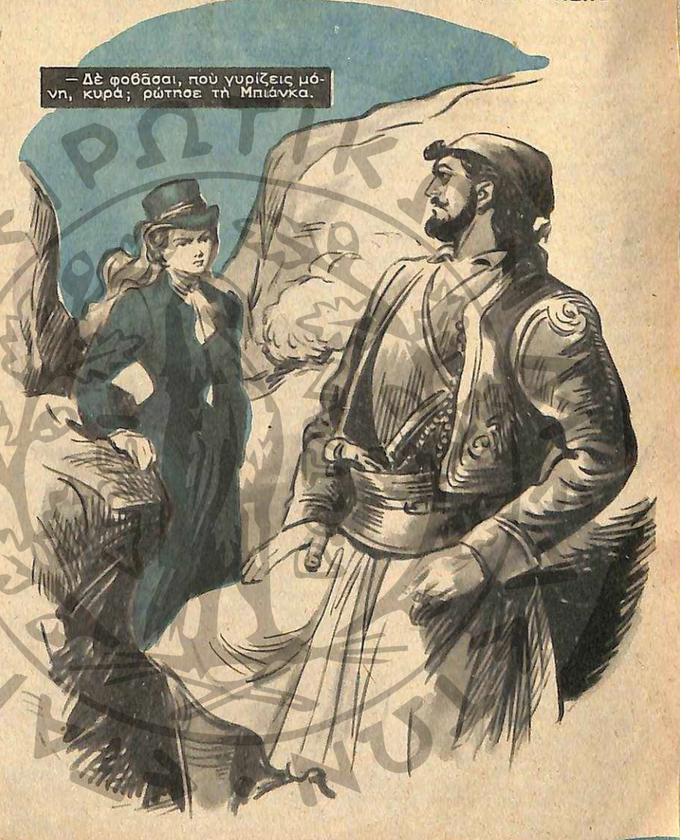

— Δὲ φοβᾶσαι, ποὺ γυρίζεις μόνη, κυρά; ρώτησε τὴ Μπιάνκα.

Πρωτοχρονιά ΣΤΗ ΣΚΙΑΘΟ

ΝΗΣΙΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΥΛΙΓΜΕΝΟΣ στὴ χοντρὴ μαντύα του πάνω στὴ κουβέρτα τοῦ καραβιοῦ, ὁ Στάθης Μπαλούκας κάπνιζε τὸ τσιμπούκι του ἀγναντεύοντας στὸ ζαφειρένιο οὐρανὸ τὴ μυρμηγκιὰ τῶν ἄστρων. Σκεφτόταν τὴν Ἑλλάδα, τὴ Σκιάθο του. Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ συλλογιστῆ ἕνας θαλασσινός, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο νησί του; Στὸ νοῦ του ξαναγύριζε ἡ θλιβερὴ σκηνὴ τοῦ μισεμοῦ του. Κανεὶς δὲν ἤρθε νὰ τὸν ξεπροβοδίση. αὐτόν, ὡς τὸ λιμάνι. Ἔτσι, ζήλευε τοὺς ἄλλους συντρόφους του ποὺ τοὺς ἀποχαιρετοῦσαν μὲ δάκρυα οἱ μανάδες τους, κι' οἱ ἀδελφές τους. Τοὺς ζήλευε, γιατὶ ὁ καϋμός του ἦταν πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὸ δικό τους. Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ αὐτοί, μ' ὅλη τὴν ἀπέραντη θλίψη τους, ἀφήνουν σ' ἐκεῖνον ποὺ φεύγει μιὰ γλυκειὰ συγκίνησι, ποὺ ἡ ἀνάμνησί της τοῦ ζεσταίνει τὴν ἔρημη καρδιά του.

Ἡ ἄμοιρη μάνα τοῦ Στάθη Μπαλούκα πέθανε ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια. Ὕστερα ἀπὸ τὸ σκληρὸ χαμὸ τοῦ ἄντρα της, τοῦ καπετὰν Ἀντρέα, ποὺ τὸν πῆρε ἡ πικροκυματοῦσα θάλασσα, τὴν ἔπιασε μιὰ τέτοια φρίκη γιὰ τὸ ναυτικὸ ἐπάγγελμα, ποὺ ποὶν κλείση τὰ μάτια της, ἔβαλε τὸ γυιό της νὰ τῆς ὑποσχεθῆ πὼς ποτὲ δὲ θὰ γινόταν ναυτικός.

Ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε τὸ λόγο του. Μὰ οἱ νέοι ξεχνοῦν γρήγορα τὶς ὑποσχέσεις τους. Ἔτσι ἕνα βράδυ, μουντὸ καὶ συννεφιασμένο, ὁ Στάθης βρέθηκε στὸ λιμάνι, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παλληκάρια, ποὺχε διαλέξει ὁ μεγάλος ἐφοπλιστὴς τοῦ νησιοῦ, γιὰ πλήρωμα τοῦ «Νικοτσάρα», τοῦ παληοῦ φορτηγοῦ, ποὺ ἀγόρασε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ μεταφέρη καφέδες τῆς Βραζιλίας.

Τὴ συγκινητικὴ ἐκείνη στιγμή, ποὺ ὁ Στάθης κλείδωνε τὸ ἔρημο πιὰ σπίτι του, γιὰ νὰ κατεβῆ στὸ λιμάνι, μιὰ κοπέλλα τοῦ χωριοῦ, ὁ Μαροῦσα Γαλανοῦ, πρόβαλε κατάχλωμη ἀπὸ τὴ γειτονικὴ πόρτα καὶ στύλωσε ἀπάνω του αὐστηρὰ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της.

— Στάθη, τοῦπε μὲ παράπονο, θὰ φύγης; Δὲ θυμᾶσαι τί ὑποσχέθηκες στὴ μακαρίτισσα τὴ μάνα σου;

Ἐκεῖνος χαμήλωσε τὸ βλέμμα του ντροπιασμένος καὶ μουρμούρισε:

— Δὲ μπορῶ νὰ μείνω πιά, Μαροῦσα. Πῶς νὰ ζήσω στὸ φτωχὸ νησί μας;

— Μὰ ἔδωκες τὸ λόγο σου!...

— Οἱ πεθαμένοι δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ λόγο μου. Οἱ ζωντανοὶ τὸν ἔχουν ἀνάγκη! Ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτό μου νὰ δουλέψω στὴ θάλασσα γιὰ ν' ἀγοράσω ἕνα καλὸ ψαροκάϊκο καὶ γιὰ νὰ μπορέσω ὕστερα νὰ παντρευτῶ τὴ καλή μου...

Ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Λίγο ἤθελε γιὰ νὰ ξεσπάση σὲ κλάματα.

— Δὲν τόξερα, Στάθη... ψιθύρισε.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε.

— Θὰ τὸ μάθης, ὅταν θάρθη ἡ εὐλογημένη ὥρα νἀρθῶ νὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τοὺς γονιούς σου! τῆς ἀπάντησε.

Τὸ σταρᾶτο πρόσωπό της ἔφεξε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ ἕνα κῦμα χαρᾶς, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ κέρωσε ἀπὸ τὸ φόβο της.

— Ὄχι Στάθη, ὄχι, τοῦπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, ἂν εἶναι γιὰ μένα, μεῖνε! Σὲ παίρνω καὶ χωρὶς τὸ ψαροκάϊκο. Κάλλιο ἡ φτώχια, παρὰ ὁ καϋμὸς τῆς θάλασσας...

Ἐκεῖνος δὲν ἤθελε ν' ἀκούση πιὰ τίποτ' ἄλλο.

— Γειά σου καὶ καλὴ ἀντάμωσι! τῆς εἶπε.

Πῆρε ἀναμάσκαλα τὸ μπογαλάκι του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ λιμάνι δίχως οὔτε μιὰ φορὰ νὰ κυττάξη πίσω του. Ἡ Μαροῦσα μπῆκε στὸ σπίτι της γιὰ νὰ κρύψη ἀπὸ τὶς γειτόνισσες τὰ δάκρυά της.

Ὁ Στάθης καὶ ἡ Μαροῦσα, ποὺχαν σχεδὸν τὴν ἴδια ἡλικία, μεγάλωσαν μαζί. Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια ἀγαπιόντουσαν κρυφά, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ φανερώσουν. Μιὰ μεγάλη φιλία ἔνωνε τὶς δυὸ οἰκογένειές τους. Ἡ Μαροῦσα παραστάθηκε στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς μάνας τοῦ Στάθη, ποὺ ξεψυχώντας, τῆς εἶπε:

— Κόρη μου, σ' εὐχαριστῶ... Ἄφησα παραγγελιὰ στὸ γυιό μου νὰ παντρευτῆ ἐσένα. Ἔχετε τὴν εὐχή μου...

*

Ἀπὸ τότε πέρασαν πέντε χρόνια. Ὁ Στάθης πρόκοψε στὴ θάλασσα. Ἔγινε δεύτερος καπετάνιος τοῦ «Νικοτσάρα». Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν.

Ὁ καραβοκύρης τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν πάρη καπετάνιο τῆς «Εὐαγγελίστριας», τοῦ νέου καραβιοῦ, ποὺ σκάρωνε στὴν Ἰαπωνία. Μὰ ὁ Στάθης, ποὺ δὲν ξεχνοῦσε τὴ μαυρομάτα φίλη του, εἶχε σκοπὸ νὰ ξεμπαρκάρη σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Περνώντας ἀπὸ τὴ Σύρα, θὰ ἔπαιρνε τὸ ψαροκάϊκο καὶ θἄφτανε ἀνήμερα τῆς Πρωτοχρονιάς στὴ Σκίαθο γιὰ ν' ἀρραβωνιαστῆ τὴν καλή του.

Αὐτὰ σκεφτόταν, τυλιγμένος στοὺς καπνοὺς τοῦ τσιμπουκιοῦ του, ὅταν ξαφνικὰ ἡ θάλασσα φρεσκάρισε. Βαρειὰ καὶ πένθιμα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανό. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε δυνατὰ κι' ἄγρια. Τὸ παληὸ καράβι ἔτριζε ἀδιάκοπα σὰν πληγωμένο ζῶο, ποὺ στενάζει. Ὁ Στάθης δὲν ὀνειροπολοῦσε πιά. Ἔτρεξε νὰ βοηθήση τὸν πρῶτο καπετάνιο στὶς μανοῦβρες ποὺ ἔκανε, μεταβιβάζοντας τὶς διαταγές του μέσα στὰ οὐρλιάσματα τοῦ ἀνέμου. Μὰ ἡ φουρτούνα ὁλοένα καὶ θέριευε. Ὁ «Νικοτσάρα» πότε ὑψωνόταν ὡς τὰ σύννεφα καὶ πότε βούλιαζε στὶς μαῦρες ἀβύσσους, ποὺ ἄνοιγαν σὰν τάφους τὰ θεόρατα κύματα.

Ὁ πρῶτος καπετάνιος τὰ χρειάστηκε.

— Ἀβαρία, καπετὰν Νικόλα, τὸν συμβούλεψε ὁ Στάθης.

Ἔρριξαν στὴ θάλασσα κάμποσα τσουβάλια καφέ, μὰ τὸ παληὸ καράβι ἔγερνε ὁλοένα ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μάσκα.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἄγριο σκαμπανέβασμα, δυὸ πελώρια κύματα σάρωσαν τὴν κουβέρτα τοῦ «Νικοτσάρα». Τὰ νερὰ πλημμύρισαν τὸ μηχανοστάσιο καὶ τὸ καράβι, ποὺ ἔμεινε ἀκυβέρνητο, ἔγειρε ἀκόμα πιὸ πολὺ μ' ἕνα σπασμὸ ἀγωνίας.

— Πνιγόμαστε! φώναξε ὁ Στάθης.

Ἔρριξαν τὶς δυὸ βάρκες στὴ θάλασσα, μὰ ἕνα τεράστιο κῦμα τὶς ἀναποδογύρισε, παρασύροντας δυὸ ναῦτες ποὺ οἱ κραυγές τους χάθηκαν μέσα στὸ σάλο τῆς φουρτούνας. Ἕνας βουβὸς τρόμος κάρφωσε τοὺς ἄλλους στὴ θέσι τους. Ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα σωτηρίας εἶχε χαθῆ. Τὰ παγωμένα νερὰ ἄρχισαν νὰ σκεπάζουν πιὰ τὸ κατάστρωμα. Τότε ὁ Στάθης κατατρομαγμένος, σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ ψιθύρισε:

— Παναγιὰ Κονίστρα, σῶσε με ἀπὸ τὴν κακιὰ θάλασσα! Σπλαγνίσου με κι' ἐγὼ θἀρθῶ ἐμπόλιτος τὴν Πρωτοχρονιὰ νὰ σοῦ φέρω ἕνα ἀσημένιο καντήλι!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνα δυνατὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου ξερρίζωσε τὸ κατάρτι ἀπ' ὅπου βαστιόταν, ἐνῶ ἕνα τεράστιο κῦμα τὸν ἄρπαξε μαζὶ μὲ τὸ σπασμένο κατάρτι καὶ τὸν ἔρριξε στὴ θάλασσα. Πνιγόταν!

Ὡστόσο μέσα στὴ φρίχτη ἀγωνία του, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε μιὰ γλυκειὰ καὶ τρυφερὴ φωνὴ νὰ τοῦ ψιθυρίζη μὲ λαχτάρα:

— Πάλεψε γιὰ νὰ σωθῆς, Στάθη μου! Προσεύχομαι κι' ἐγὼ γιὰ σένα!...

Τὴν ἴδια νύχτα τοῦ ναυαγίου, ἡ Μαροῦσα πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, τρόμοντας ἀπὸ ἕνα φοβερὸ ὄνειρο, ἕνα ἐφιάλτη. Εἶδε τὸν ἀγαπημένο της νὰ χαροπαλεύη μέσα στὴ μανιασμένη θάλασσα.

— Παναγία μου, σῶσε τον!

Καὶ ξύπνησε κατατρομαγμένη.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἤρθε στὸ χαροκαμένο νησὶ ἡ θλιβερὴ εἴδησι τοῦ ναυαγίου τοῦ «Νικοτσάρα». Μανάδες καὶ παιδιὰ ἔκλαιγαν τὸ χαμὸ τῶν παλληκαριῶν.

Μὰ ἡ Μαροῦσα, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ κλάψη στὰ φανερά, ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ μετιώνη ἀπὸ τὸν πόνο, «Γιατί νὰ μὴν κρατήση τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ ἔδωσε στὴ μάνα του;» ψιθύρισε.

Καὶ ἐπειδὴ κανένας δὲν σκεφτόταν πιὰ τὸν ὁρφανὸ Στάθη ποὺ πνίγηκε, γιὰ νὰ τοῦ κάμη μιὰ λειτουργία, ἡ Μαροῦσα πῆγε κρυφὰ καὶ βρῆκε τὸν παπᾶ.

— Γέροντα, τοῦπε κοκκινίζοντας ἀπὸ τὴ ντροπή της, κάμε μιὰ λειτουργία γιὰ ἕναν πνιγμένο, ποὺ δὲν ἔχει κανένα νὰ φροντίση γιὰ τὴ ψυχή του...

Κι' ὁ γέρος ἐφημέριος τῆς ὑποσχέθηκε.

*

Ἀνήμερα τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἀναπάντεχη εἴδησι ἀναστάτωσε τὸ μικρὸ λιμάνι.

Ὁ Στάθης Μπαλούκας ὁ δεύτερος καπετάνιος τοῦ «Νικοτσάρα», ποὺ εἶχε χαθῆ αὐτὸ τὸ φθινόπωρο στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, ξαναγύρισε μ' ἕνα μεγάλο ψαροκάϊκο στὴ Σκίαθο.

Γιὰ τὸ χαροκαμένο νησί, ὁ ἐρχομὸς τοῦ Στάθη ἦταν σὰν μιὰ νεκρανάστασι. Οἱ καμπάνες χτυποῦσαν χαρμόσυνα κι' ὅλος ὁ κόσμος κατέβηκε στὸ λιμάνι γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ τὸ τυχερὸ παλληκάρι.

— Πῶς τὰ κατάφερες καὶ γλύτωσες; τὸν ρωτοῦσαν μὲ κατάπληξι.

Ὁ Στάθης ἀπάντησε ἐκεῖνος ἔνοιωσα μιὰ θεϊκὴ δύναμι νὰ μ' ἐμψυχώνη. Κρατήθηκα πάνω στὸ σπασμένο κατάρτι καὶ πάλεψα ὧρες πολλὲς τὰ κύματα. Τὰ ξημερώματα μισοπεθαμένο πιά, μ' ἔπιασε ἕνα ἀγγλικὸ καράβι...

Ἡ Μαροῦσα, ποὺ τὸν ἄκουγε δὲ μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῆ.

— Στάθη! φώναξε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Δὲν ἔκανες καλὰ ποὺ ἔφυγες!...

— Ἡσύχασε, ἀγαπημένη μου τῆς εἶπε. τώρα πιὰ δὲ θὰ ξαναφύγω!...

Καὶ πέρασε στὸ δάχτυλο τῆς κοπέλλας ἕνα χρυσὸ ἀρραβώνα.

— Πᾶμε στὸ σπίτι, Στάθη, τοῦπε ὁ πατέρας τῆς Μαροῦσας.

—Πρῶτα πρέπει νὰ κάνω τὸ χρέος μου στὴν Παναγιά. Θὰ πάω ἐμπόλιτος νὰ τὴν προσκυνήσω καὶ νὰ τῆς κρεμάσω τὴν ἀσημένια καντήλα ποὺ τῆς ἔταξα.

— Πρωτοχρονιὰ εἶναι σήμερα! ἀπάντησε τότε ὁ παπᾶ Γιώργης, ὁ γέρος ἐφημέριος τῆς Σκιάθου. Πᾶμε ὅλοι μαζὶ νὰ κάνουμε δοξολογία καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσουμε.

Κι' ὅλοι ξεκίνησαν μὲ μεγάλη πομπή. Μπροστὰ ὁ παπᾶ Γιώργης μὲ τὸ πετραχήλι του καὶ πίσω του ἐμπόλιτος ὁ Στάθης Μπαλούκας μὲ τὴν ἀσημένια καντήλα στὸ χέρι.

Ὁ κόσμος ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ ὑμνοῦσε κατανυχτικὰ τὴν Παναγία Κονίστρα, τὴ θαυματουργὴ προστάτισσα τῆς Σκιάθου, ποὺ ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο ἕνα καλὸ παλληκάρι.

Ι. Γ. Α.

— Θὰ τὸ μάθης, ὅταν θἀρθῶ νὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τοὺς γονιούς σου!... εἶπε ὁ Στάθης τῆς Μαροῦσας.

Η ξανθή ΜΑΓΙΣΣΑ

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ νὰ χτυπᾶη τὸ τὰμ-τάμ, ὁ Γκόμπο κάρφωσε τὰ μικρὰ καὶ σκληρὰ μάτια του στὴ γυναίκα ποὺ εἶχε βγῆ στὸ κατώφλι τοῦ ξύλινου σπιτιοῦ.

Ἦταν λεπτή, μὲ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ πέφτανε κυματιστὰ στοὺς ὤμους της. Τὰ γαλάζια μάτια της καρφώθηκαν τρομαγμένα στὸ μάγο.

— Φύγε, Γκόμπο, τοῦ εἶπε. Δὲ θὰ γίνω ποτὲ δική σου, ἀκόμα κι' ἂν πεθάνη ὁ ἄντρας μου.!

Ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο χαράχτηκε στὸ βαμμένο πρόσωπο τοῦ μαύρου. Τὰ χείλια του μισάνοιξαν, φανερώνοντας μιὰ σειρὰ σαπισμένα δόντια. Τὰ δάχτυλά του χτύπησαν πιὸ γρήγορα τὸ τεντωμένο δέρμα τοῦ τύμπανου.

Ἡ Λώρα τοῦ γύρισε τὴν πλάτη καὶ μπῆκε στὸ σπιτι. Ὁ Νταίηβις, ὁ ἄντρας της, ἦταν ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα στρῶμα, ἀκίνητος καὶ χλωμὸς σὰν πεθαμένος.

Ἡ νέα γυναῖκα γονάτισε δίπλα του. Ἡ καρδιά της ἦταν γεμάτη φόβο καὶ μίσος. Φοβόταν καὶ μισοῦσε τὴ ζέστη. τὴ ζούγκλα, τὰ πανύψηλα δέντρα ποὺ κρύβανε τὸν οὐρανό.. καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὸ Γκόμπο!

Πρὶν ἀπὸ 24 ὧρες, μισοῦσε καὶ τὸ Νταίηβις, γιατὶ δὲ δεχόταν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ γιατὶ τὴν εἶχε μπλέξει σ' αὐτὴ τὴ σκληρὴ περιπέτεια: Τὴν εἶχε πείσει ν' ἀφίσουν τὸ Γιοδαμαντωρυχεῖο καὶ νὰ χωθοῦν στὴ ζούγκλα. γιὰ νὰ βροῦν ἕνα ἀλησὸ κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων.

Μά, παρ' ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὶς ταλαιπωρίες τους δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ τὸ βροῦνε, γιατὶ οἱ Ιθαγενεῖς εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ τοὺς βοηθήσουν. Στὴν ἀρχή, τοὺς φέρνονταν ἁπλῶς ἀδιάφορα. Ἀλλά, τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ μάγος τοὺς εἶχε κηρύξει ἀνοιχτὰ τὸν πόλεμο. Ὄχι μὲ τόξα καὶ μὲ βέλη, ἀλλὰ μὲ μάγια!

Εἶχε δηλώσει ὅτι, μὲ τὴ βοήθεια τῶν πνευμάτων, θὰ προκαλοῦσε τὸ θάνατο τοῦ Νταίηβις καὶ θ' ἀνάγκαζε τὴ Λώρα νὰ γίνη γυναῖκα του.

Τὸ ἀντρόγυνο εἶχε γελάσει μὲ τὶς φοβέρες του. Σὲ λίγες μέρες ὅμως. ὁ Νταίηβις ἔπεσε ἄρρωστος βαρειά. Τοῦ χρειαζόταν ἀνάπαυσι καὶ ἡσυχία. Κι' ἀντὶ γι' αὐτὰ ἦταν ὑποχρεωμένος ν' ἀκούη τὸ μονότονο ἦχο τοῦ τὰμ-τὰμ ποὺ χτυποῦσε ὁ Μπόγκο!

Ὁ μάγος εἶχε ἐγκατασταθῆ κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, δίπλα στὸ σπίτι, κι' ἔκανε ὅσο περισσότερο θόρυβο μποροῦσε.

Οἱ Ιθαγενεῖς εἶχαν πιστέψει πὼς αὐτὸς εἶχε προκαλέσει τὴν ἀρρώστια τοῦ λευκοῦ καὶ πὼς γρήγορα θὰ τὸν σκότωνε μὲ τὰ μάγια του. Μαζεμένοι τώρα γύρω ἀπ' τὸ Γκόμπο περίμεναν ν' ἀκούσουνε τὴν ἀπελπισμένη κραυγὴ ποὺ θάβγαζε ἡ γυναῖκα, ὅταν θὰ ἔβλεπε τὸν ἄντρα της ν' ἀφίνη τὴν τελευταία του πνοή...

Ντούμ... ντούμ... ντούμ..

Ἡ Λώρα ἔφραξε τ' αὐτιά της μὲ τὰ χέρια της. Ἔνοιωθε πὼς ὁ ἐκνευρισμός της ὅλο καὶ μεγάλωνε, καὶ καταλάβαινε πὼς ἔπρεπε νὰ συγκρατηθῆ μὲ κάθε τρόπο, νὰ μὴν πάθη ὑστερικὴ κρίσι.

Πετάχτηκε ὄρθια κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα.

— Φῦγε! φώναξε στὸ Γκόμπο.

Ὁ τρόμος ποὺ πρόδιναν τὰ μάτια της γέμισε μὲ ἱκανοποίησι τὸ μάγο. Ἔγειρε πίσω τὸ μαῦρο του κεφάλι, ποὺ ἦταν στολισμένο μὲ χάντρες κι' ἐλεφαντόδοντο, κι' ἔμπηξε ἕνα οὐρλιασμα. Ἡ Λώρα ξανασμπήκε στὸ σπίτι καὶ σωριάστηκε δίπλα στὸ ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ Νταίηβις.

Ἕνας παράλογος φόβος τῆς ἔσφιγγε τὸ λαιμό... Μήπως ἦταν ἀλήθεια πὼς τὰ μάγια τοῦ Γκόμπο μποροῦσαν νὰ σκοτώσουν;...

«Ὄχι! εἶπε μιὰ φωνὴ μέσα της. Ἄλλη εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀρρώστιας τοῦ ἄντρα σου... Καὶ τὴν ξέρεις: Εἶναι ἡ ἀπογοήτευσι! Οἱ ἐλπίδες του πὼς θὰ γινόσαστε πλούσιοι. διαψεύσθηκαν. Καὶ σύ, ἀντὶ νὰ τὸν βοηθήσης τοῦ φέρθηκες σὰν νὰ ἦταν ἐχθρός σου. Ἔφτασες στὸ σημεῖο νὰ τὸν μισήσης!... Τάχασε ὅλα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀφιλόξενη ζούγκλα: τὴ δύναμί του, τὰ ὄνειρά του. τὴν ἀγάπη σου...»

Οἱ τύψεις βάσανιζαν τὴν καρδιά της. Ναί, αὐτὴ ἔφταιγε γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ κατάπτωσι τοῦ Νταίηβις. Τὸ λάθος ἦταν δικό της κι' εἶχε ὑποχρέωσι νὰ τὸν σώση!

— Δὲ θὰ σ' ἀφίσω νὰ τὸν σκοτώσης! φώναξε γυρίζοντας πρὸς τὴν πόρτα. Τὰ μάγια μου εἶναι δυνατώτερα ἀπ' τὰ δικά σου!

Τῆς ἀπάντησε τὸ ἀπαίσιο γέλιο τοῦ Γκόμπο:

— Ὅταν βασιλέψη ὁ ἥλιος. ὁ λευκὸς θὰ πεθάνη!

Ἡ Λώρα ἔγειρε πάνω ἀπ' τὸν ἄντρα της καὶ χάιδεψε μὲ τὶς δροσερὲς παλάμες της τὸ ἱδρωμένο του μέτωπο.

— Νταίηβιντ, ἀγάπη μου, προσπάθησε νὰ συνέλθης! τὸν παρακάλεσε. Μὴ μ' ἀφίσης μόνη μου μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος, ἀνάμεσα στοὺς μαύρους! Πρέπει νὰ ζήσης. νὰ ζήσης γιὰ μένα, Νταίηβις, γιὰ χάρι μου!... Σ' ἀγαπῶ... σ' ἀγαπῶ τόσο!...

Ὁ νέος ἀναστέναξε Τὰ βλέφαρά του σάλεψαν, σὰν νὰ προσπαθοῦσαν ν' ἀνοίξουνε.

— Σ' ἀγαπῶ... Σ' ἀγαπῶ... Πρέπει νὰ ζήσης! Μπορεῖς! συνέχισε ἡ Λώρα.

Ὁ ξερὸς ἦχος τοῦ τὰμ-τὰμ ἀντηχοῦσε μονότονα, σὰν ἕνα ἀναστριχιαστικὸ κάλεσμα θανάτου.

Μ' αὐτὸ τὸν ἦχο πάλευε ἡ Λώρα... καὶ μὲ τὴν ἀπελπισία ποὺ τὴν τρέλλαινε!

— Νταίηβις, θέλω νὰ γίνης καλά, ἀγαπημένε μου. Δὲν ἔχω ἄλλον ἀπὸ σένα στὸν κόσμο...

«Ντούμ... ντούμ... ντούμ...»

— Σ' ἀγαπῶ, Νταίηβις! Εἶμ' ἐγώ, ἡ Λώρα σου! Μίλησέ μου...

Ὁ λαιμός της εἶχε στεγνώσει, τ' αὐτιά της βούιζαν, ὁ ἱδρώτας κυλοῦσε στὰ μάγουλά της. Ἀλλὰ συνέχιζε τὸν τραγικὸ ἀγῶνα, μὴ τολμῶντας νὰ σταματήση οὔτε γιὰ νὰ πιῆ λίγο νερό...

Ὁ ἥλιος ἔγερνε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴ δύσι.

Ὁ Νταίηβις βογγοῦσε ποῦ καὶ ποῦ, ἀλλὰ ξανάπεφτε ἀμέσως σὲ κῶμα.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔνοιωθε τὶς δυνάμεις της νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν. Κι' ὅμως ἔπρεπε ν' ἀνθέξη, ἔπρεπε νὰ νικήση, σ' αὐτὴ τὴ θανάσιμη πάλη!

Σὲ μιὰ στιγμή, πρόσεξε ὅτι τὸ τὰμ-τὰμ ἀκουγόταν πιὸ δυνατά. σὰν νὰ πλησίαζε.

Σχεδὸν ἀμέσως, ἕνα σωρὸ σγουρόμαλλια κεφάλια πρόβαλαν ἀπ' τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ τοῦ παράθυρου. Ἀνάμεσά τους ξεχώριζε τὸ φριχτὸ πρόσωπο τοῦ Γκόμπο.

— Ὁ ἥλιος βασίλεψε! εἶπε μ' ὑπόκωφη φωνή. Λευκὲ ἄντρα, θὰ πεθάνης!

— Ἀγάπη μου, μὴ μ' ἀφίνης! οὐρλιασε ἡ Λώρα.

Κι' ἔπεσε πάνω στὸ στῆθος τοῦ ἄντρα της. Τὸ χέρι της ἄγγιξε τὸ μαχαῖρι ποὺ βρισκόταν περασμένο στὴ ζώνη του. Τὸ τράβηξε κι' ἔσφιξε τὴ λαβή του στὴ χοῦφτα της. Προτιμοῦσε νὰ σκοτωθῆ παρὰ ν' ἀφίση τὸ Γκόμπο ν' ἁπλώση ἁπάνω της τὰ βρωμόχερά του!

Τὴν ἴδια στιγμή. τὰ μάτια τοῦ Νταίηβις ἄνοιξαν καὶ τὰ μάγουλά του πῆραν λίγο χρῶμα.

— Λώρα, γλυκειά μου, μουρμούρισε, νοιώθω πολὺ κουρασμένος. σὰν νὰ πέρασα μιὰ βαρειὰ ἀρρώστια!

Δάκρυα εὐτυχίας κι' ἀνακουφίσεως τρέξανε ἀπ' τὰ μάτια τῆς νέας γυναίκας.

— Ναί, καλέ μου, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ τὴν πνίγανε οἱ λυγμοί. Ἡ ἀρρώστια πέρασε... τὴν ἔδιωξα ἐγώ, ἡ μικρή σου μάγισσα!

Γύρισε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ πίσω της. Τὰ κεφάλια τῶν Ιθαγενῶν εἶχαν χαθῆ. Τὰ μάγια τοῦ μάγου τους εἶχαν νικηθῆ ἀπ' τὰ μάγια τῆς ἀγάπης.

ΕΝΤΙΘ ΚΟΥΡΤΝΕΥ

— Φῦγε, Γκόμπο, δὲ θὰ γίνω ποτὲ δικὴ σου, εἶπε ἡ Λώρα στο μάγο.

ΠΛΗΡΩΣΕ ΔΙΠΛΑ

Ἕνας κάποιος Φρέντ Πλίντ, στὸ Σαὶν-Τζὼν τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, πῆρε κλῆσι ἀπὸ ἕνα πόλισμαν τῆς τροχαίας, γιατὶ στάθμευε τ' αὐτοκίνητό του σὲ ἀπηγορευμένο μέρος. Τὸν πιάσανε τότε τὰ νεῦρα του, ἔκανε χίλια κομμάτια τὸ χαρτὶ καὶ τὸ πέταξε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πληρώση πρόστιμο 1 δολλάριο γιὰ τὴν παράνομη στάθμευσι...κι' ἄλλα 5 γιατὶ ἔκανε σκουπίδια στὸ δρόμο!

ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ και ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΙ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΩΝ ΘΗΒΩΝ

ΣΑΝ μιὰ νεράϊδα τοῦ παραμυθιοῦ, ὡραία σὰν ἕνα σπάνιο ἄνθος, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ παιδικὰ της χείλη, πρόβαλε στὸν ψηλὸ ἐξώστη τοῦ πύργου της, ἡ πεντάμορφη Ἰζαμπέλα, ἀνεψιὰ τοῦ Ὄθωνος Ντελαρός, αὐθέντη τῆς Θήβας. Ξεγελασμένη ἀπὸ τὸ ἀρωμά της, μιὰ πεταλούδα ἤρθε καὶ κάθησε ἁπαλὰ στὰ κατάξανθα μαλλιά της, ὅπως θὰ ζυγιαζόταν στὰ πέταλα ἑνὸς μοσχοβολημένου λουλουδιοῦ. Ἡ ἀπροσδόκητη, ἡ χαριτωμένη αὐτὴ ἐπίσκεψι, ποὺ ἀποτελοῦσε μιὰν ἀκόμη ἀπόδειξι πὼς ἡ ὁμορφιὰ της ἦταν ἀσύγκριτη, αὔξησε τὴ χαρὰ τῆς μικρῆς πυργοδέσποινας. Κι' ἦταν ἀλήθεια τόσο εὐτυχισμένη σήμερα ἡ Ἰζαμπέλα!

Γιὰ πρώτη φορὰ χτές τὸ βειλινό, γνώριζε τὸν ἄνθρωπο τῶν ὀνείρων της. Τὸν γνώρισε καὶ μίλησε μαζί του, ἀφοῦ μὲ μιὰ ἀνεμοσκάλα, ποὺ τοὔριξε ἀπὸ ψηλά, τὸν ἔμπασε στὸν παρθενικὸ της κοιτώνα, γιὰ νὰ καταθέση στ' ἀβρά της πόδια, μαζὶ μὲ τὴν καρδιά του, τὸ στιβαρό του χέρι καὶ τὸ ἀτσαλένιο, τ' ἀνίκητο σπαθί του. Κι' εἶχε, στ' ἀλήθεια, τόση ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη, ἀφοσίωσι καὶ προστασία τὸ ὑπέροχο αὐτὸ τριαντάφυλλο τῶν Θηβῶν! Δύο ὁλόκληρα χρόνια τώρα, ὁ θεῖος της προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείση νὰ παντρευτῆ τὸ Γουΐδο Παλαβιτσίνι, τὸ σκληρὸ φεουδάρχη τῆς Βόνιτσας. Καὶ δυὸ χρόνια δακρύων, στεναγμῶν καὶ πόνων πέρασε ἡ φτωχή, παλεύοντας ν' ἀποφύγη τὸν ἀταίριαστο αὐτὸ δεσμό, ποὺ θὰ σύντριβε τὰ ὄνειρά της, θὰ νέκρωνε τὶς ἐλπίδες της καὶ θὰ ἔβαζε γιὰ πάντα, κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι τῶν γηρατειῶν του, τ' ἀνθισμένα της νειᾶτα.

Μὲ τὸ πρόσχημα πὼς δὲν ἤθελε νὰ φύγη τόσο σύντομα κοντὰ ἀπὸ τὸ θεῖο της, μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς, ἀργότερα, θὰ ἱκανοποιοῦσε τὴ θέλησί του, εἶχε κατορθώσει νὰ σπρώξη τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, περιμένοντας τὸ λυτρωτή της: Τὸ δυνατὸ σιδερόφραχτο Ἱππότη μὲ τὸ ἀτίθασσο ἄλογο, ποὺ θὰ τὴν ἁρπαζε ἕνα ἑνάστρο βράδυ, θὰ τὴν ἔβαζε πάνω στὸ ἄτι του καὶ μὲ ὁρμὴ θύελλας, θὰ τὴν ἔφερνε μακρυὰ ἀπὸ τὸ βαρύσκιωτο αὐτὸ πύργο, θὰ τὴ λύτρωνε ἀπὸ τὸν κίνδυνο μιᾶς γέρικης ἀγκαλιᾶς.

— Προσπάθησε νὰ λογικευτῆς, τῆς εἶπε ἕνα βράδυ ὁ θεῖος της. Ἂν παντρευτῆς τὸν Παλαβιτσίνι, θὰ σώσης καὶ μένα. Γιατί, ὅπως ξέρεις, τοῦ χρεωστῶ πολλά. Καὶ δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὸν ξεπληρώσω, παρὰ μόνο μὲ τὸ γάμο σου. Σκέψου τί ἔκανα γιὰ σένα ἀπὸ τότε ποὺ ἔμεινες ὀρφανὴ στὰ χέρια μου! Σειρὰ σου τώρα νὰ μὲ βοηθήσης κι' ἐσύ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Ντελαρὸς ἀγαποῦσε τὴν ἀνεψιά του. Καί, ἂν δὲν ἦταν χρεωμένος ὡς τὸ λαιμὸ στὸ φεουδάρχη τῆς Βόνιτσας — ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία, ποὺ εἶχε κάνει στὸ Ναύπλιο — ἤξερε μὲ ποιὸν τρόπο θὰ τὸν ἔβαζε στὴ θέσι του. Ὅμως ὁ Παλαβιτσίνι τοῦ ἔθεσε ὡμὰ τὸ ζήτημα:

— Ἢ θὰ μοῦ δώσης τὴν ἀνεψιά σου, ἢ θὰ μοῦ ξοφλήσης τὸ δάνειο, ποὺ πῆρες!

Ὁ Ντελαρὸς ἔνοιωσε νὰ τὸν πνίγη ἡ ἀγανάκτησι. Μὰ γρήγορα σκέφτηκε πὼς, ἂν σκότωνε αὐτὸ τὸν αὐθάδη, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦταν φοβερὸ κι' ἴσως ἀνεπανόρθωτο: Τὰ δύο φεουδάρχη τῆς Θήβας καὶ τῆς Βόνιτσας, θὰ καταπιάνονταν σὲ μακροχρόνιο πόλεμο. Καί, φυσικά, στὸ διάστημα αὐτό, θὰ πλέκονταν καὶ τ' ἄλλα γειτονικὰ δουκᾶτα. Ἔτσι ὁ πόλεμος θὰ γενικευόταν, πρᾶγμα πολὺ συνηθισμένο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Αὐτὸ ὅμως ἤθελε νὰ τὸ ἀποφύγη μὲ κάθε τρόπο ὁ Ντελαρός. Γιατὶ δὲν ἦταν ἀκόμη σὲ θέσι νὰ πολεμήση ὅπως πρέπει. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Ναυπλίου, εἶχε σχεδὸν ξετινιχτῆ. Ἀναγκαστικά, λοιπόν, ἔκλεισε ἡ συμφωνία. Μὰ μὲ τὴν πτώφασι πὼς ἔπρεπε νὰ προετοιμάση τὴν ἀνεψιά του, ὁ καιρὸς ἄρχισε νὰ περνᾶ.

Ὁ Γουΐδο Παλαβιτσίνι σκέφτηκε τότε πὼς, γιὰ νὰ μὴ θέλη ἡ Ἰζαμπέλα νὰ τὸν παντρευτῆ, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη κάποιος ἄλλος στὴ μέση. Ἔτσι, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὸ ἐξακριβώση. Ἕνας πιστὸς ἄνθρωπός του ἄρχισε τότε νὰ τριγυρίζη κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό της, ὅπου, κάθε δειλινό, ἡ μικρὴ πυργοδέσποινα ρέμβαζε κεντώντας. Ρέμβαζε, ἐνῶ κάθε τόσο ἄφηνε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῆ ὁλόγυρα, καρτερῶντας τὸ θρύλικο Ἱππότη. Κι' ἐκείνος ἔφτασε στὴν κοίσιμη στιγμή. Ἕνα ἀνοιξιάτικο ἡλιοβασίλεμα, πέρασε καλπάζοντας κάτω ἀπὸ τὸν πύργο ὁ Ροβέρτος Ντεσά, ποὺ δὲν ἦταν μόνο φημισμένος τροβαδοῦρος, ἀλλὰ καὶ καλὸς πολεμιστής. Τὰ γαλανὰ του μάτια διασταυρώθηκαν μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ δικά της. Αὐτὸ ἦταν.

Ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη του καὶ τὸ χέρι του κινήθηκε σὲ χαιρετισμό. Ἔφερε τὸ ἄλογό του ἐγγύτερα πρὸς τὸν πύργο καί, καθὼς ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε ὑποχρεωτικά, ἄρχισε τὴν κουβέντα μαζί της:

— Ὦ, δέσποινα! τῆς εἶπε μὲ τὸ χέρι στὸ στῆθος. Ἄφησέ με νὰ σὲ κυττάξω γιὰ μιὰ μόνη φορά, κι' ὕστερα ἂς πεθάνω. Γιατί, ἂν πεθάνη κανεὶς γιὰ σένα, θὰ κερδίση τὴν ἀθανασία.

Ἡ Ἰζαμπέλα ἔκλεισε μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της κι' ἔμεινε ἀκίνητη. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε κι' ἔγειρε βιαστικὰ ἀπὸ τὸν ἐξώστη της.

— Ὁποιος κι' ἂν εἶσαι Ἱππότη, σ' εὐχαριστῶ! τοῦ ψιθύρισε ἀπὸ κεῖ πάνω. Τώρα ὅμως δὲ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ μιλήσω περισσότερο. Ἂν θὲς ὡστόσο νὰ μ' ἐπισκεφτῆς, ἀπόψε θὰ σοῦ ρίξω μιὰ μεταξένια ἀνεμοσκάλα. Τὴν ἔπλεξα μὲ τὰ χέρια μου, γιατὶ πάντα περίμενα τὸν ἐρχομό σου...

Ἀπότομα, τραβήχτηκε πρὸς τὰ μέσα, ἐνῶ ὁ τροβαδοῦρος τῆς ἔστελνε μὲ τὸ χέρι ἕνα φιλί. Καί, τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ξαναβρέθηκε πάλι κάτω ἀπὸ τὸν πύργο. Ἡ Ἰζαμπέλα πρόβαλε. Ἡ ἄσπρη νυχτερινὴ περιβολή της τὴν ἔκανε, στ' ὠχρὸ φῶς τῆς σελήνης, νὰ μοιάζη περισσότερο μὲ ὄραμα, μὲ ὑπερφυσικὴ ἐμφάνισι, παρὰ μὲ ζωντανή, πραγματικὴ ὕπαρξι. Ἡ καρδιὰ τοῦ Ροβέρτου κόντευε νὰ σπάση στὰ στήθη του ἀπὸ τὰ δυνατὰ χτυπήματα. Ἀνίκανος πιὰ νὰ συγκρατηθῆ, χωρὶς νὰ ξέρη τί κάνει, σκαρφάλωσε στὸν τοῖχο τοῦ πύργου ἀπὸ κάτι προεξοχὲς καὶ βρέθηκε πολὺ κοντὰ στὸν ἐξώστη. Ἡ μικρὴ πυργοδέσποινα τοῦ ἔρριξε τότε τὴ μεταξένια της ἀνεμόσκαλα. Γερά τὰ κορδόνια της, ἀπὸ τὶς φημισμένες κλωστὲς τῆς Θήβας, ποὺ ἦταν πιὸ στέρεές κι' ἀπὸ σχοινί. σήκωσε τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του. Μέσα σ' ἕνα λεπτό, βρέθηκε σιμά της.

— Ὦ, ἥλιε, ποὺ φωτίζεις τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας! ψιθύρισε ἐκστατικὸς ὁ τροβαδοῦρος. Ὦ, ἀγαπημένη λάμψι τῆς σελήνης! Μὰ τί λέω; Ἂν τὰ δυὸ σου μάτια βρισκόντουσαν στὸν οὐρανό, θὰ σκόρπιζαν φῶς τόσο δυνατό, ὥστε τὰ πουλιὰ θ' ἀρχίζαν νὰ κελαηδοῦν, νομίζοντας πὼς ἔγινε μέσα.

Ἡ Ἰζαμπέλα τὸν ἄκουγε γοητευμένη. Κι' ἄξαφνα, γέρνοντας ἀσυναίσθητα στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ ἐξομολογήθηκε ὅλο της τὸν πόνο. Τοῦ εἶπε γιὰ τὸ θεῖο της, γιὰ τὸν Παλαβιτσίνι, τοῦ εἶπε ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ τράβηξε μέσα στὰ δυὸ μαρτυρικὰ χρόνια. Ὁ Ροβέρτος ἔπεσε στὰ πόδια της.

— Ἡ ἀγάπη μου θὰ σοῦ δώση φτερά, τῆς εἶπε. Αὔριο, τὴν ἴδια ὥρα, περίμενέ με σ' αὐτὸ τὸν ἐξώστη. Θάρθω νὰ σὲ πάρω γιὰ νὰ σὲ ὁδηγήσω στὴν εὐτυχία. Ὦ, ἀγαπημένη δέσποινα! Δέξου τὴ μικρὴ προσφορὰ ἑνὸς φτωχοῦ τραγουδιστῆ καὶ μὴν τὴν ἀρνηθῆς.

— Τὴ δέχομαι μ' ὅλη τὴν ψυχή μου, ἱππότη! ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Θὰ μετρῶ τὰ δευτερόλεπτα, ὥσπου νὰ φτάση ἡ ὥρα ποὺ θὰ σὲ ξαναδῶ.

Ὁ τροβαδοῦρος τῆς φίλησε τὰ κρινοδάχτυλα. Καί, σὰ νὰ τραγουδοῦσε, τῆς εἶπε μὲ τὴ γλυκειὰ του φωνή:

— Ὁ ὕπνος ἂς σοῦ κλείση τὰ βλέφαρα, ἀπαλὸς σὰ χνοῦδι, καὶ ἡ γαλήνη ἂς ξεκουράση τὴν καρδιά σου! Ἂχ, γιατί νὰ μὴν εἶμαι ὕπνος καὶ γαλήνη, γιὰ νὰ γείρω στὰ μάτια σου καὶ στὴν καρδιά σου!

Τὴν κύτταξε γιὰ τελευταία φορὰ καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ χριστοῦμε γιὰ λίγο μόνο. Ὅταν ξημερώση καὶ ἡ νύχτα ξαναπέση ὁλόγυρα, θάρθω νὰ σὲ πάρω μακρυὰ ἀπὸ τὴ Θήβα κι' ἀπὸ τὸν ἀέρα της, ποὺ τὸν ἔχει δηλητηριάσει τὸ μῖσος! Θὰ πᾶμε νὰ χτίσουμε ἀλλοῦ δικό μας κόσμο, ἕναν καινούργιο κόσμο ἀγάπης καὶ καλωσύνης. Φεύγω τώρα, ἀγαπημένο ἀστρο τῆς αὐγῆς. Αὔριο βράδυ θὰ ξανασμίξουμε, γιὰ νὰ μὴ χωριστοῦμε ποτὲ πιά.

— Ναί, ποτὲ πιά! ψιθύρισε ἡ Ἰζαμπέλα. Ποτὲ πιά...

Ὁ τροβαδοῦρος ἔφυγε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ποὺ ἦρθε κοντά της. Πραγματικά, ἡ πεντάμορφη νέα δὲν ἔκλεισε μάτι ἐκείνη τὴ νύχτα. Ὅταν ξημέρωσε, ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται. Δὲ θάπαιρνε τίποτ' ἄλλο μαζί της, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μενταγιὸν τῆς μητέρας της, τῆς τραγικῆς Λεονώρας Ὁρσίνι, ποὺ εἶχε πεθάνει στὴ Λάρισα, πολεμώντας στὸ πλευρὸ τοῦ πατέρα της. Ἦταν τότε, ποὺ εἶχε εἰσβάλει στὸ δουκᾶτο τους ὁ Γουλιέλμος Σαμπλίτ. Ἡ Ἰζαμπέλλα, ποὺ ἦταν ἀκόμη μωρό, μεταφέρθηκε κρυφὰ ἀπὸ ἕνα πιστὸ ὑπηρέτη τους, γιὰ νὰ παραδοθῆ στὰ χέρια τοῦ θείου της Ὄθωνα Ντελαρός.

— Δὲ θὰ τὸν ἐγκαταλείπα ποτέ, ψιθύρισε ἡ μικρὴ πυργοδέσποινα. Ἀφοῦ ὅμως ἐπιμένει νὰ μὲ παντρέψη μ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν τὸν ἀγαπῶ, πρέπει νὰ φύγω. Νὰ φύγω ὅσο πιὸ μακρυὰ μποροῦ ἀπ' αὐτὸ τὸν τόπο, ποὺ μόνο δάκρυα καὶ πόνους μὲ πότισε.

Ἡ μέρα πέρασε γεμάτη ἀνυπομονησία. Μόλις σκοτείνιασε, βγῆκε στὸ παράθυρο τοῦ πύργου της. πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ βαθὺ αἴσθημα τῆς εὐτυχίας, ποὺ θὰ γνώριζε σὲ λίγο. Τὸ φεγγάρι ἀσήμωνε τὸν κάμπο τῶν Θηβῶν. Ξαφνικά, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ τῆς ἔλεγε ἕνα παλιὸ λησμονημένο τραγοῦδι. Καὶ τὸ τραγοῦδι αὐτὸ τῆς ἐξηγοῦσε συνθηματικά, πὼς εἶχε φτάσει ἡ ὥρα τῆς φυγῆς τους. Ἡ Ἰζαμπέλα ἔριξε ἀπὸ τὸν ἐξώστη τὴν ἀνεμόσκαλα, περιμένοντας νὰ δῆ τὸ Ροβέρτο. Καὶ τὸν εἶδε. Ζύγωνε, ἀκροπατώντας πρὸς τὸν τοῖχο τοῦ πύργου, ἀπ' ὅπου θ' ἀνέβαινε γιὰ νὰ φτάση κοντά της. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ἕνας γίγαντας ὀρθώθηκε μπροστά του, ξετρυπώνοντας ἀπὸ μιὰ συστάδα ἀγριοτριανταφυλλιῶν. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Γουΐδο Παλαβιτσίνι, ποὺ τὸν εἶχε βάλει νὰ παρακολουθῆ τὶς κινήσεις τῆς μικρῆς πυργοδέσποινας.

Νὰ λοιπόν, ποὺ ὁ κύριός μου εἶχε δίκιο! φώναξε καθὼς εἶδε τὸν τραγουδιστή. Τώρα ὅμως θὰ σοῦ μάθω τὸ τραγοῦδι τοῦ θανάτου...

Ὁ τροβαδοῦρος δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔσυρε μόνο τὸ σπαθί του καὶ πεσώμενε. Ὁ γίγας τὸν μιμήθηκε. Μιὰ ἄγρια μονομαχία ξετυλίχτηκε τότε μπρὸς στὰ μάτια τῆς Ἰζαμπέλας, ποὺ ἡ καρδιά της σφίγγόταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Τὰ σπαθιὰ ἀστραφταν κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἀκούγονταν χτυπήματα καὶ βλαστήμιες. Ἡ μικρὴ νέα ἔκλεισε τὰ ὑπέροχα μάτια της καὶ ὕψωσε τὰ χέρια σὲ προσευχή. Ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ θόρυβος ἔπαψε καὶ τὰ ξανάνοιξε, ὁ γίγας κειτόταν κάτω, πλημμυρισμένος στὸ αἷμα του, ἐνῶ ὁ περήφανος τροβαδοῦρος ἔβαζε τὸ σπαθί του στὴ θήκη, χαμογελώντας. Μ' ἕνα πήδημα κατόπιν, ἁρπαξε τὴ μεταξένια ἀνεμόσκαλα καὶ βρέθηκε σιμά της.

— Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ πάρω, ὦ τῶν ὀνείρων μου δέσποινα! τῆς εἶπε, πέφτοντας στὰ πόδια της. Ἔλα! Ὁ δρόμος τῆς εὐτυχίας μας εἶναι ἀνοιχτός...

Κατέβηκε πρῶτος γιὰ νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά του. Μά, πρὶν προλάβη νὰ πατήση στὴ γῆ, ἕξη σπαθιὰ τὸν χτύπησαν ἀνανδρα ἀπὸ πίσω. Τὰ χέρια τῆς Ἰζαμπέλας, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ κατεβαίνη κι' αὐτή, παράλυσαν τότε. Καὶ τὸ ἄβρό της κορμὶ συντριβόταν σὲ λίγο κάτω ἀπ' τὸν πύργο της, πλάϊ στὸ ματωμένο κορμὶ τοῦ ἀγαπημένου της τροβαδούρου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

— Ὦ, δέσποινα, τῆς εἶπε, ἄφησέ με νὰ σὲ κυττάξω γιὰ μιὰ μόνη φορὰ κι' ὕστερα ἂς πεθάνω.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ Χ

Τελειοποιήθηκαν οι μέθοδοι καὶ τὰ μηχανήματα

ΠΑΝΩ ἀπὸ μισὸ αἰώνα, οἱ ἀκτῖνες Χ ἐθεωροῦντο ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σωτήρια ὅπλα τῆς ἰατρικῆς. Ἀλλά, μέσα στὴν τελευταία διετία, ἔγινε πολὺς λόγος γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ παρουσιάζουν οἱ ἀκτῖνες αὐτές.

Ἔτσι, γεννιέται σήμερα στὸν καθὲ ἄνθρωπο τὸ ἑξῆς ἀνησυχαστικὸ ἐρώτημα: Πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλλεται σὲ ἀκτινοσκοπήσεις καὶ ἀκτινοθεραπεῖες, ὅταν τὸ ἀπαιτῇ ἡ ὑγεία του;

Γιὰ νὰ βροῦμε τὴ σωστὴ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτό, πρέπει νὰ ἐξετάσουμε ποιοί ἀκριβῶς εἶναι οἱ κίνδυνοι τῶν ἀκτίνων Χ καὶ ποιὰ τὰ μέσα προστασίας ἀπ' αὐτούς.

Ἄλλοτε, ὅταν χρειάζονταν 20 λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ λιγώτερο γιὰ μιὰ ἀκτινογράφηση, οἱ γιατροὶ κι' οἱ ἄρρωστοι πάθαιναν συχνὰ ἐγκαύματα, στείρωσι, καρκῖνο, λευχαιμία, κλπ. Ὅταν ὅμως ἔγισαν ἡ ἀσφαλείας ἐναντίον τους. Οἱ γυάλινες φωτογραφικὲς πλάκες ἀντικαταστάθηκαν μὲ εὐαισθητότερα φίλμ, ἐπινοήθηκαν μέθοδοι ποὺ δυναμώνουν τὶς εἰκόνες τῶν ἀκτινοσκοπήσεων, ἐλαττώθηκε ὁ χρόνος τῆς ἀκτινογραφήσεως σὲ δευτερόλεπτα ἢ σὲ κλάσματα τοῦ δευτερολέπτου, κλπ.

Ἔτσι, περιορίσθηκαν οἱ κίνδυνοι στὸ ἐλάχιστο—χωρὶς ὅμως νὰ λείψουν τελείως. Καὶ οἱ ἀκτῖνες Χ ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται εὐρύτατα, γιὰ χίλιους-δυὸ σκοπούς, διαγνωστικοὺς ἢ θεραπευτικούς, κι' ἔσωσαν τὴ ζωὴ ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

Πρὸ 2 ἐτῶν ὅμως, ἄρχισε νὰ τονίζεται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες ἕνας καινούργιος κίνδυνος ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες Χ: ὄχι γιὰ τοὺ καὶ τοὺς ἀπογόνους του.

Πράγματι, ὅπως καὶ ἡ ραδιενέργεια ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ διάσπασι, ἔτσι καὶ οἱ ἀκτῖνες Χ βλάπτουν τὰ γεννητικὰ κύτταρα, ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά, κι' ἔπομένως ἐπηρεάζουν ἐμμεσα τὶς μελλοντικὲς γενεές.

Μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ 100 Ἀμερικανοὺς εἰδικοὺς συνιστοῦν νὰ μὴν περνάη τὰ 30 ραίντγκεν τὸ σύνολο τῶν ἀκτινοβολιῶν ποὺ δέχονται οἱ γεννητικοὶ ἀδένες ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴ σύλληψι ὡς τὰ 30 χρόνια του. Ἂν εἶναι δὲ δυνατόν, νὰ μένη ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ μέγιστο ὅριο ἀνοχῆς—γιατὶ καὶ ἡ πιὸ μικρὴ ἀκόμη δόσις ἀκτινοβολίας εἶναι πάντως βλαβερή.

Ἀποδείχθηκε ἀκόμη ὅτι ἡ ραδιενέργεια ἀπὸ τὶς πυρηνικὲς ἐκρήξεις δὲν εἶναι τόσο μεγάλη ὅσο νομίζομε. Κι' ἂν ἀκόμη συνεχίζονταν γιὰ ἀόριστο χρονικὸ διάστημα οἱ δοκιμὲς τῶν ἀτομικῶν καὶ ὑδρογονικῶν βομβῶν μὲ τὸ σημερινὸ ρυθμό, οἱ γεννητικοὶ ἀδένες μας θὰ δέχονταν ἀπ' αὐτές, μέσα σὲ μιὰ 30ετία, μόλις μισὸ ραίντγκεν—δηλαδὴ 5% τῆς «ἐπιτρεπομένης» δόσεως. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, στὰ ἴδια 30 χρόνια, ὁ ὀργανισμός μας θὰ δεχθῇ ὅπωσδήποτε 3 ραίντγκεν περίπου, ἀπὸ φυσικὲς πηγὲς ἀκτινοβολιῶν (κοσμικὲς ἀκτῖνες, ραδιενεργὰ ὀρυκτά, κλπ.). Ἡ πρόσθετη ἀκτινοβολία ἀπὸ τὶς πυρηνικὲς ἐκρήξεις εἶναι σχετικὰ μικρή.

Ἀντίθετα, εἶναι μεγαλείτερη ἀπ' ὅση θὰ πίστευε κανεὶς ἡ ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων Χ στοὺς γεννητικοὺς ἀδένες. Φτάνει δηλαδὴ κατὰ μέσον ὅρο τὴν προερχομένη ἀπὸ τὶς φυσικὲς πηγὲς (3 ραίντγκεν).

Πρέπει λοιπὸν νὰ μὴν κάνωμε ποτὲ ἀκτινοσκόπησι ἢ ἀκτινοθεραπεία;

Ὄχι, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν κάνωμε μόνον ὅταν εἶναι πραγματικὴ ἀνάγκη, κι' ὄχι νὰ πιέζωμε τὸ γιατρό μας νὰ μᾶς «στείλη στὶς ἀκτῖνες» γιὰ ψύλλου πήδημα, ἐπειδὴ ἔχουμε λίγο βῆχα ἢ στραμπουλήξαμε τὸ πόδι μας! Ὁ γιατρὸς εἶναι ὁ μόνος ἁρμόδιος νὰ κρίνῃ πότε χρειάζεται πραγματικὰ νὰ καταφύγη σ' αὐτὸ τὸ πολύτιμο ἀλλὰ καὶ κάπως ἐπικίνδυνο διαγνωστικὸ μέσον.

Οἱ εἰδικοὶ κατακρίνουν, ἰδίως τὴν, χωρὶς λόγο ἀκτινοσκόπησι τῶν ἐγκύων κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, γιὰ τὴ μέτρησι τῶν ἐσωτερικῶν διαστάσεων τῆς λεκάνης τους. Ἀποδείχθηκε πράγματι ὅτι, μὲ μιὰ τέτοια ἐξέτασι, οἱ γεννητικοὶ ἀδένες τοῦ ἐμβρύου μπορεῖ νὰ δεχθοῦν ἀκτινοβολία μέχρι 3 ραίντγκεν! Ἄλλη τόση δόσις μπορεῖ νὰ φτάση στὶς ὠοθῆκες τῆς μητέρας καὶ νὰ βλάψη τὰ γεννητικά της κύτταρα. Ὑπάρχει ἀκόμη ὁ κίνδυνος ν' ἀναπτυχθῇ ἀνώμαλα τὸ ἔμβρυο, ἀπ' αὐτὴ τὴν αἰτία.

Ἡ μέτρησι τῶν διαστάσεων τῆς λεκάνης μπορεῖ νὰ γίνη πολὺ καλὰ στὶς περισσότερες περιπτώσεις ἀπὸ τὸ μαιευτῆρα, μὲ τὸ χέρι μόνο ἢ μ' ἕνα ἁπλὸ ἐργαλεῖο.

Ἐπίσης ἐπικρίνεται ἡ προληπτικὴ ἐξέτασι τῶν ὑγιῶν παιδιῶν μὲ ἀκτῖνες Χ, ὅταν ἐπαναλαμβάνεται κάθε τόσο. Μιὰ καὶ μόνη ἀκτινοσκόπησις, ἂν γίνη χωρὶς τὶς ἀπαιτούμενες προφυλάξεις, μπορεῖ νὰ ἐκθέση τοὺς γεννητικοὺς ἀδένες τοῦ παιδιοῦ σὲ ἀκτινοβολία 3 ραίντγκεν. Εὐτυχῶς, κατὰ τὶς ἀκτινοσκοπήσεις τοῦ θώρακος (τὶς πιὸ συνηθισμένες ἐξετάσεις μὲ ἀκτῖνες) μπορεῖ ἕνας ἔμπειρος καὶ προσεχτικὸς ἀκτινολόγος νὰ φροντίση ὥστε νὰ μὴ φτάσουν σχεδὸν καθόλου ἀκτῖνες στοὺς γεννητικοὺς ἀδένες.

Πιὸ ἐπικίνδυνες εἶναι οἱ ἐξετάσεις τῆς κοιλιᾶς, ἀφ' ἑνὸς γιατὶ διαρκοῦν περισσότερο καὶ ἀφ' ἑτέρου γιατὶ γίνονται ἀκριβῶς στὴν περιοχὴ τοῦ σώματος ὅπου βρίσκονται οἱ γεννητικοὶ ἀδένες. Εἶναι, βέβαια, ἀπαραίτητες, ὅταν ὁ γιατρὸς ὑποπτεύεται ἕλκος, καρκῖνο τοῦ στομάχου, κλπ. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐπαναλαμβάνωνται συχνότερα ἀπὸ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, γιὰ τὸν ἔλεγχο καὶ τὴν παρακολούθησι τῆς σχετικῆς θεραπείας.

Ἡ χρησιμοποίησι τῶν ἀκτίνων Χ γιὰ τὴ θεραπεία τῆς θυλακίτιδος, τοῦ τριχοφάγου, τῆς ἀκμῆς κλπ., ἢ γιὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν περιττῶν τριχῶν, πρέπει ν' ἀποφεύγεται ἀπολύτως. Γιὰ τὶς περιπτώσεις αὐτὲς ὑπάρχουν ἄλλες μέθοδοι θεραπείας, πιὸ ἀκίνδυνες.

Εὐτυχῶς, οἱ νεώτερες τελειοποιήσεις τῶν μηχανημάτων τῶν ἀκτίνων Χ περιορίζουν ἀκόμη περισσότερο τοὺς κινδύνους. Τὰ ἀκτινογραφικὰ φίλμ ἔγιναν εὐαισθητότερα, μέσα στὴν τελευταία διετία. Στὶς ἀκτινοσκοπήσεις οἱ εἰκόνες γίνονται εὐκρινέστερες, μὲ διαφόρους τρόπους, ἔτσι ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἐλαττωθῇ ἡ δόσις τῶν ἀκτίνων σὲ 1)100 τοῦ ραίντγκεν στὸ λεπτό.

Γιὰ νὰ καθορίσουν τὴν ἀκριβῆ θέσι ἑνὸς ὄγκου ἢ ἄλλης ἀνωμαλίας πρὶν ἀπὸ μιὰ ἐγχείρησι, οἱ ἀκτινολόγοι ἔβγαζαν ἄλλοτε 7 ἀκτινογραφίες στὴ σειρά, ἀνταποκρινόμενες σὲ διάφορα βάθη τῶν ἱστῶν. Τώρα ἐπιτυγχάνουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μὲ μιὰ μονάχα ἀκτινογράφησι, χρησιμοποιῶντας 7 φίλμ τοποθετημένα σὲ διάφορες ἀποστάσεις ἀπὸ τὸ μηχάνημα.

Ἐπίσης, γιὰ τὴν ἐξέτασι τῶν δοντιῶν, δὲ χρειάζονται πιὰ ἀλεπάλληλες ἀκτινογραφήσεις, μὲ μετακίνησι τοῦ μηχανήματος τῶν ἀκτίνων σὲ διάφορες θέσεις. Ἕνα νέο μηχάνημα ἀκτινογραφεῖ ὁλόκληρο τὸ στόμα μιᾶς, σ' ἕνα μόνο φίλμ.

Ἔτσι, οἱ γιατροὶ μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν τὶς ἀκτῖνες Χ, ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη, ἐλαττώνοντας συγχρόνως τὴν ἐπίδρασί τους στοὺς γεννητικοὺς ἀδένες κατὰ 75% περίπου.

✪✪

ΜΗΝ ΚΟΙΜΩΣΑΣΤΕ Μ' ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Αὐτὸ συμβουλεύει ὁ Ἀμερικανὸς γιατρὸς Ζάρβις. Τὴ γνώμη του αὐτὴ τὴ στηρίζει σὲ παρατηρήσεις ποὺ ἔκαμε στὰ πουλιὰ καὶ σὲ διάφορα ζῶα. Οἱ κόττες κι' ὅλα γενικὰ τὰ πουλιά, ὅταν κοιμοῦνται, χώνουν τὸ ράμφος τους μέσα στὰ φτερά τους, γιὰ ν' ἀναπνέουν ζεστομένον ἀέρα. Ὅλα τὰ ζῶα προστατεύουν ἐπίσης τὸ κεφάλι τους τὴν ὥρα ποὺ κοιμοῦνται. Ὁ δόκτωρ Ζάρβις παρακολούθησε, ἐξ ἄλλου, 500 λατόμους ποὺ προέρχονταν ἀπὸ 14 διαφορετικὲς χῶρες. Οἱ ἐργάτες αὐτοί, κοιμόνταν ἄλλοι μὲ κλειστὰ κι' ἄλλοι μ' ἀνοιχτὰ παράθυρα. Ὁ δόκτωρ Ζάρβις παρατήρησε, λοιπόν, ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ συναχώνονταν πιὸ συχνὰ ἦταν οἱ δεύτεροι.

Ἡ ἀκτινοσκόπησι δὲν πρόκειται νὰ βλάψη αὐτὸ τὸ ἀγοράκι, ἀλλὰ νὰ ἐπιταχύνη τὴ θεραπεία του, ἢ ἀκόμη νὰ σώση τὴ ζωή του. Τὰ σημερινὰ μηχανήματα ἀκτίνων Χ εἶναι τελειοποιημένα καὶ ἀσφαλῆ.

Ἱστορικὸ περιπετειῶδες μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ μονομαχίες

Δολοφονικὰ σχέδια

ΕΝΩ ὁ Μαρινὺ προετοιμαζόταν γιὰ νὰ χτυπήση τὸ Μπουριντάν, ἐνῶ ὁ Βαλουὰ καραδοκοῦσε τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ στείλη στὸ Ἰκρίωμα τὸ Μαρινύ, ἐνῶ ὁ Ρόλλερ περίμενε γιὰ νὰ καταφέρη τὸ θανατηφόρο χτύπημα στὴ Βασίλισσα, ἐνῶ ὁ Μπουριντὰν κι' οἱ σύντροφοί του ὀχυρώνονταν μέσα στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, ἡ Μαργαρίτα προπαρασκεύαζε τὴ δολοφονία τοῦ Φιλίππου ντ' Ὠλναί.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πάντοτε ἕνας μεγάλος κίνδυνος. Τὴν εἶχε σώσει, βέβαια, κάμποσες φορὲς ὡς τότε. Ἀλλ' αὐτὸς ἦταν ἕνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ πεθάνη. Γιατὶ ἤξερε πολλὰ πράγματα καὶ θὰ μποροῦσε μὲ μιὰ μόνο λέξι του νὰ τὴν καταστρέψη.

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ βασιλιὰς μπῆκε στὸ δωμάτιό της. Φαινόταν πολὺ χαρούμενος.

— Ἀγαπητή μου Μαργαρίτα, πέρασα σήμερα ἀπὸ τὰ κελλιὰ τοῦ μεγάλου πύργου, τῆς εἶπε. Καὶ ξέρεις ποιὸς ἔμαθα πὼς βρίσκεται ἐκεῖ;

— Πῶς θέλετε νὰ τὸ ξέρω, Μεγαλειότατε; τραύλισε ἡ Βασίλισσα, ποὺ τὰ λόγια τοῦ βασιλιᾶ τὴν ἔκαμαν ν' ἀνησυχήση.

— Ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναί, συνέχισε ὁ βασιλιάς, ποὺ ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια. Πῶς βρέθηκε ἐκεῖ μέσα; Μόνο ὁ διάβολος τὸ ξέρει! Ποιὸς τὸν ἔπιασε; Καὶ γιατὶ τὸν ἔφεραν ἐδῶ; Κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ μοῦ τὸ πῇ... Τὸ βέβαιο, πάντως, εἶναι ὅτι βρίσκεται ἐδῶ...

— Καταλαβαίνω τὴ χαρά σας, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναὶ εἶναι θανάσιμος ἐχθρός σας...

— Ἐχθρός μου; φώναξε ὁ βασιλιάς. Ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναὶ δὲν ἦταν ποτὲ ἐχθρός μου... Μπορεῖ νὰ πῶ μάλιστα πὼς εἶναι φίλος μου. Μόνο αὐτὸς ξέρει τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας, ποὺ μὲ προδίδει. Καὶ τώρα, ποὺ τὸν κρατάω θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μιλήση. Στὴν ἀνάγκη, θὰ τὸν ὑποβάλω στὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια...

— Ἔχετε δίκιο, ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα. Δὲν πρέπει νὰ ζῆτε πάντα στὴν ἀμφιβολία... Ἐμπιστευθῆτε σὲ κάποιον τὴ φροντίδα νὰ τὸν ἀνακρίνη...

— Νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ ἄλλον τὴ φροντίδα νὰ τὸν ἀνακρίνη; εἶπε ὁ βασιλιάς. Οὔτε στὸ Θεὸ δὲ θὰ ἐμπιστευόμουνα αὐτὴ τὴ φροντίδα... Θέλω νὰ τὸν ἀνακρίνω μόνος μου καὶ νὰ μάθω ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ ὄνομα τῆς ἄθλιας γυναίκας, ποὺ μὲ προδίδει. Καταλαβαίνεις, Μαργαρίτα;

Ἡ Βασίλισσα ἀνατρίχιασε. Εἶχε ἀπομακρύνει τὴ θύελλα, ἀλλὰ τώρα δὲ μποροῦσε νὰ κάμη τίποτα πιά... Ὅ,τι ἦταν νὰ γίνη, ἂς γινόταν, λοιπόν, τὸ συντομώτερο! Αὐτὴ ἡ ἀγωνία τὴ βασάνιζε περισσότερο.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, νὰ τὸν ἀνακρίνετε, εἶπε. Ὅσο γρηγορώτερα, τόσο καλύτερα θὰ εἶναι.

— Πρέπει πρῶτα ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος 10ος. Ἐλπίζω, ὅμως, πὼς αὔριο τὸ πρωῒ θὰ εἶμαι ἐλεύθερος, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ φίλιππο ντ' Ὠλναὶ στὸ κελλί του.

Τὰ λόγια αὐτὰ ξανάδωσαν στὴ Μαργαρίτα τὸ θάρρος της.

«Ἔχω ὅλη τὴ νύχτα δική μου, σκέφτηκε. Καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμη πολλὰ πράγματα μέσα σὲ μιὰ νύχτα... Σώθηκα κι' αὐτὴ τὴ φορά! Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἀλλάξη γνώμη ὁ Βασιλιάς...».

Τυλίχτηκε ἀμέσως μὲ μιὰ μεγάλη μπέρτα, κατέβασε τὴν κουκούλα στὸ πρόσωπό της κι' ἀφοῦ εἶπε μερικὲς λέξεις στὴ Ζουάνα, βγῆκε ἀπὸ τὸ Λούβρο.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Μαργαρίτα ἔβγαινε μόνη της ἀπὸ τὸ Λούβρο. Ἡ Βασίλισσα εἶχε θαραλέα ψυχὴ κι' ἀποφασιστικὸ χαραχτῆρα. Ὑπῆρχαν, ἄλλωστε, πράγματα ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὰ ἐμπιστευθῇ σὲ κανένα ἄλλο, χωρὶς νὰ προκαλέση ὑποψίες.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ Μαργαρίτα ἔφτασε στὸ θηριοτροφεῖο τῆς ὁδοῦ Φρομαντέλ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς φύλακες τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ὁ πιστός της Στραγκίλντο ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της.

— Τί ἐπιθυμεῖ ἡ βασίλισσά μου; ρώτησε.

Ἡ βασίλισσα ἔμεινε συλλογισμένη κάμποσες στιγμές.

— Ξέρεις ποῦ βρίσκεται ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναί; τὸν ρώτησε ἐπειτα.

— Ἂν τὸ ἤξερα, θἄρρεχα νὰ τὸν βρῶ ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Στραγκίλντο.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιὰ νὰ τοῦ χώσω ἕξη πόντους ἀπὸ τὸ ἐγχειρίδιό μου κάτω ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ ὦμο... Αὐτὸ εἶναι τὸ κατάλληλο σημεῖο. Κανένας δὲν ἔζησε ἀπὸ κείνους ποὺ χτύπησα σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Μισεῖς λοιπόν, αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;

— Δὲν τὸ κρύβω, ἀπάντησε ὁ Στραγκίλντο.

— Ἀλλὰ τί σοῦ ἔκαμε;

— Τίποτα. Μισῶ κι' αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφό του Γκωτιέ... Ἴσως γιατὶ εἶναι ζωντανοί... Δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ζωντανοί, ἀφοῦ τοὺς πέταξα καὶ τοὺς δύο μέσα στὸ ποτάμι, κλεισμένους μέσα σ' ἕνα σακκί.

— Ξεχνᾶς, ὅμως, ὅτι ὁ Φίλιππος μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὸν Κύκλωπα, ποὺ εἶναι τὸ φοβερότερο ἀπὸ τὰ λιοντάρια σου;

— Γι' αὐτὸ τὸν μισῶ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἀδελφό του. Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς σώσῃ... Αὐτὸ ἦταν δική μου δουλειά... Νά γιατί, ἂν ἤξερα ποῦ θὰ τὸν εὕρισκα, θἄτρεχα ἀμέσως νὰ τὸν σκοτώσω.

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ.

Καί, σκύβοντας, τοῦ μίλησε κάμποσες στιγμὲς σιγά.

— Εἶμαι ἕτοιμος, ἀπάντησε ὁ Στραγκίλντο.

— Ἀκολούθησέ με τότε, εἶπε ἡ Βασίλισσα.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς δοῦν νὰ μποῦμε μαζὶ στὸ Λούβρο, παρατήρησε ὁ θηριοδαμαστής.

— Δὲ θὰ μποῦμε μαζὶ στὸ Λούβρο, ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα. Θὰ μὲ συνοδεύσῃς ὡς τὸν πύργο τοῦ Νέλ... Ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω γιὰ νἀρθῇς νὰ μοῦ πῇς ὅτι ἐκτέλεσες τὴ διαταγή μου... Πίστεψέ με, Στραγκίλντο, δὲν αἰσθάνομαι καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ ξαναγυρίσω στὸ Λούβρο, προτοῦ μάθω, ὅτι ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναὶ δὲ ζῇ πιά.

Βγῆκαν μαζὶ ἀπὸ τὸ θηριοτροφεῖο καὶ πέρασαν μὲ τὴ βάρκα στὴν ἀπέναντι ὄχθη. Μπῆκαν κατόπιν στὸν πύργο. Ἡ Βασίλισσα ἀνέβηκε ὡς τὴν ταράτσα κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἀπέραντο Παρίσι, ποὺ τὸ τύλιγαν τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας. Κάτι σὰν ὑπόκωφη βουὴ ἔφτανε στ' αὐτιά της... Ἦταν ὁ θόρυβος ἀπὸ τὶς προετοιμασίες γιὰ τὴ μάχη ποὺ θ' ἄρχιζε σὲ λίγο.

— Ὁ Μπουριντὰν θὰ πεθάνη! ψιθύρισε. Αὐτὴ τὴ φορά, καμμιὰ δύναμι δὲ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ!

Πέρασαν κἄμποσα λεπτά. Ἡ Μαργαρίτα κύτταζε πάντα πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ὁ θόρυβος.

— Στραγκίλντο! φώναξε ξαφνικά.

Ὁ θηριοδαμαστὴς πῆγε κοντά της.

— Μὲ φωνάξατε, κυρία; ρώτησε.

Ἡ Βασίλισσα ἀνατρίχιασε.

— Εἶσαι ἕτοιμος; τὸν ρώτησε.

Ὁ Στραγκίλντο τράβηξε τὸ μανδύα του κι' ἔδειξε ἕνα πλατὺ ἐγχειρίδιο, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴ ζώνη του.

Τὸ Παρίσι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶχε τρομαχτικὴ ὄψι. Περίπολοι ἀπὸ πεζοὺς καὶ καβαλλάρηδες τὸ αὐλάκωναν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ὅλες οἱ πύλες ἦταν κλειστὲς καὶ κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ μπῇ ἢ νὰ βγῇ χωρὶς ἔγγραφη διαταγὴ τοῦ Βασιλιᾶ... Πυκνὲς μάζες ἀπὸ στρατιῶτες προχωροῦσαν πρὸς τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Ὁ κλοιὸς σφιγγόταν ὁλόενα.

«Σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ ἡ ἔφοδος, συλλογιζόταν ἡ Βασίλισσα. Κι' ἡ ἔφοδος αὐτὴ πρέπει νὰ πετύχῃ! Εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου γιὰ τὸ Μαρινύ, τὸ Βαλουὰ καὶ γιὰ μένα. Ὁ Μπουριντὰν δὲν πρέπει νὰ ζῇ αὔριο τὸ πρωΐ».

Ὁ θηριοδαμαστὴς ἔλεγε ἐκείνη τὴ στιγμή:

— Τί ἐπιθυμεῖ ἡ βασίλισσά μου; ρώτησε ὁ Στραγκίλντο.

— Γιατί ν' ἀνησυχῆτε, κυρία, γιὰ πράγματα, ποὺ δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο;... Δὲν ἀγνοεῖτε βέβαια, ὅτι ἔχω τοὺς ἀνθρώπους μου ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες, ποὺ θὰ κάμουν τὴν ἔφοδο. Κι' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἐντολὴ νὰ σᾶς γλυτώσουν μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ Μυρτίλλη... Ἔπειτα ἀπὸ τὴ Μυρτίλλη, θὰ πεθάνῃ κι' ὁ Μαρινὺ ἀπὸ τὴ λύπη του. Ἔτσι, θὰ γλυτώσωμε κι' ἀπὸ τοὺς δύο.

Ἡ βασίλισσα φαινόταν διστακτική.

— Δὲν πρέπει νὰ χάνωμε καιρό, κυρία, συνέχισε ὁ Στραγκίλντο. Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀσχολούμεθα μ' ἐκείνους, ποὺ βρίσκονται στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων ἀφοῦ ὅλοι θὰ πεθάνουν... Ὁ μόνος ποὺ μένει εἶναι ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναί... Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὸν κλείσετε μέσα στὸ Λοῦβρο, ἀντὶ νὰ τὸν ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα; Βλέπετε τώρα, ὅτι ὁ βασιλιᾶς θέλει νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ... Μιὰ μόνο λέξι ἂν τοῦ ξεφύγῃ, εἴσαστε χαμένη!

— Εἶναι ἀλήθεια, συμφώνησε ἡ βασίλισσα. Ἂς πεθάνῃ, λοιπόν!... Εἶσαι ἕτοιμος;

— Περιμένω νὰ μοῦ πῆτε σὲ ποιὸ κελλὶ βρίσκεται ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναί, ἀπάντησε ὁ Στραγκίλντο.

— Ναί, πήγαινε, εἶπε μὲ βραχνὴ φωνὴ ἡ Μαργαρίτα. Θὰ βρῇς τὸ Φίλιππο ντ' Ὠλναὶ στὸ ὑπ' ἀριθ. 5 κελλί.

— Ἂς μὲ βοηθήσῃ ὁ διάβολος νὰ φτάσω ἐγκαίρως! βρυχήθηκε ὁ Στραγκίλντο. Ἀργήσατε πολύ, κυρία!

Χάθηκε ἀμέσως μέσα στὸ σκοτάδι. Πέρασε σὲ λίγο τὸ Σηκουάνα, κι' ἔτρεξε στὸ Λοῦβρο.

Τὴ στιγμή, ποὺ περνοῦσε τὴν κρεμαστὴ γέφυρα, εἶδε τὸ βασιλιᾶ, ποὺ προχωροῦσε στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ Λούβρου, συνοδευόμενος ἀπὸ κἄμποσους ὁπλοφόρους. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσαν στὰ χέρια τους φανάρια.

— Ποῦ πάει ὁ βασιλιᾶς; ρώτησε ὁ Στραγκίλντο ἕναν ἀπὸ τοὺς φρουρούς.

— Πάει ν' ἀνακρίνῃ ἕνα φυλακισμένο, ποὺ βρίσκεται στὸ ὑπ' ἀριθμ. 5 κελλί, τοῦ ἀπάντησε αὐτός.

— Κατάρα! βρυχήθηκε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ θηριοδαμαστής.

Εἰρήνη ἢ πόλεμος;

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε μείνει ὁλομόναχη πάνω στὴν ταράτσα τοῦ πύργου τοῦ Νέλ. Δὲ θἄφευγε ἀπὸ κεῖ, ἂν ὁ Στραγκίλντο δὲν ἐρχόταν γιὰ νὰ τῆς πῇ, ὅτι ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναὶ δὲν ζοῦσε πιά.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἄκουσε θόρυβο πίσω της. Γύρισε τότε τὸ κεφάλι της κι' εἶδε μιὰ ὁλόμαυρη σιλουέττα μπροστά της... Ἦταν, ἄραγε, ἕνα ζωντανὸ πλάσμα, ἢ τὸ φάντασμα κάποιου ἀπὸ τὰ τόσα θύματά της;

Τὸ φάντασμα, ἂν ἦταν φάντασμα, εἶχε μιὰ μαύρη μάσκα στὸ πρόσωπό του. Ἀλλά, μὲ μιὰ ἀργὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ τὴν ἔβγαλε... Ἡ βασίλισσα ξεφώνισε ἀμέσως ἀπὸ τὴ χαρά της.

— Μάμπελ! εἶπε.

— Ναί, βασίλισσά μου· ἐγὼ εἶμαι, τῆς ἀπάντησε ἡ μητέρα τοῦ Μπουριντάν.

— Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ καὶ νὰ σὲ προστατεύῃ! εἶπε ἡ βασίλισσα. Ἔρχεσαι πάντα τὶς ὧρες, ποὺ κινδυνεύω κι' ἔχεις τὴ δύναμι ν' ἀπομακρύνῃς μὲ μιὰ λέξι σου, μ' ἕνα βλέμμα σου, μὲ μιὰ πνοή σου, τὸν κίνδυνο.

— Ὑπάρχει, λοιπόν, κάποιος κίνδυνος, ποὺ σᾶς ἀπειλεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή; ρώτησε ἡ Μάμπελ.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ βασίλισσα. Ἔκαμα τὴν ἀπερισκεψία νὰ ρίξω τὸ Φίλιππο ντ' Ὠλναὶ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κελλιὰ τοῦ Λούβρου. Ὁ βασιλιᾶς, ὅμως, τὄμαθε. δὲν ξέρω μὲ ποιὸ τρόπο καὶ θέλησε νὰ τὸν δῇ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἴσως νὰ βρίσκεται μέσα στὸ κελλί του καὶ νὰ τοῦ μιλάῃ... Ἐκτὸς ἂν πρόλαβε ὁ Στραγκίλντο...

— Ὁ Στραγκίλντο δὲ θὰ προλάβῃ, εἶπε ἡ Μάμπελ.

— Εἶμαι χαμένη! ξεφώνισε ἡ βασίλισσα. Πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί της.

— Θὰ τρέξω στὸ Λοῦβρο κι' ἐκεῖ θὰ δῶ ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη ἐλπίδα νὰ σωθῶ, εἶπε.

Ἡ Μάμπελ, ὅμως, ἅπλωσε τὰ χέρια της.

— Μὴ βιαζόσαστε, βασίλισσά μου· εἶπε. Ξεχνᾶτε τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ μοῦ δώσατε, ὅτι θὰ ἱκανοποιήσετε κάθε ἐπιθυμία μου;

— Τί θέλεις, λοιπόν; τὴ ρώτησε ἔκπληκτη ἡ βασίλισσα.

— Τὴ χάρι τοῦ Μπουριντάν, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ. Μπορεῖτε νὰ τὴν πετύχετε ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ, μὲ μιὰ μόνο λέξι σας.

Ἡ Μαργαρίτα σταμάτησε. Μιὰ τρομερὴ πάλη γινόταν μέσα της.

Ἡ Μάμπελ τὴν κύτταξε μὲ μάτια, ποὺ ἔλαμπαν μέσα στὸ σκοτάδι.

— Τί πρέπει νὰ κάμω; εἶπε τέλος ἡ βασίλισσα. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, θὰ σώσω τὸν Μπουριντάν... Δὲν τὴ θέλεις ἐσὺ μόνο τὴ σωτηρία του. Κι' ἐγὼ ἐπίσης τὴ θέλω. Ναί... ὁ Μπουριντὰν πρέπει νὰ ζήσῃ. Ἡ τύχη μου εἶναι δεμένη μὲ τὴ δική του... Τρέχω ἀμέσως γιὰ νὰ σώσω τὸν Μπουριντάν.

Ἀλλ' ἡ Μάμπελ ἅπλωσε καὶ πάλι τὰ χέρια της.

— Ἂν σκοτώσετε τὴ Μυρτίλλη, εἶναι τὸ ἴδιο σὰ νὰ σκοτώνατε καὶ τὸν Μπουριντάν, εἶπε. Ἐνῶ, ἂν ὁ Μπουριντὰν ἤξερε πὼς σώσατε τὴ Μυρτίλλη, θὰ πέθαινε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη... Ὄχι, κυρία, δὲ μπορεῖτε νὰ σώσετε τὸ Μπουριντὰν χωρὶς νὰ σώσετε καὶ τὴ Μυρτίλλη.

Ἡ Μαργαρίτα τίναξε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι της.

— Γιατί θέλεις νὰ σωθῇ ὁ Μπουριντάν; ρώτησε.

Ἡ Μάμπελ δὲν εἶχε πιὰ κανένα λόγο νὰ κρυφτῇ.

— Γιατὶ εἶναι γυιός μου, ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνή.

— Ὁ Μπουριντὰν εἶναι γυιός σου;

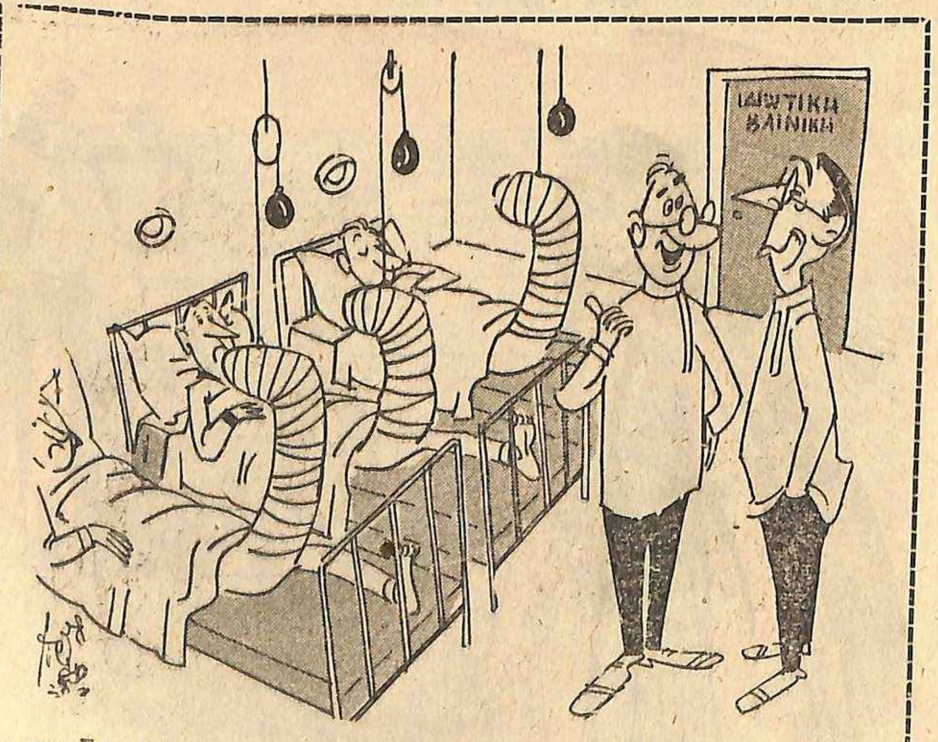

— Σπουδαῖο ἔθιμο τὸ «ποδαρικό», κύριε συνάδελφε!...

(Τοῦ Ἀρχελάου)

— Ναί... Ἀκοῦστε με Μεγαλειοτάτη. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἀργὰ γιὰ μένα, γιὰ τὸ γυιό μου καὶ γιὰ σᾶς. Σᾶς εἶπα, ὅτι ὁ Μπουριντὰν εἶναι γυιός μου. Σᾶς λέω ἀκόμη ὅτι, μαζὶ μ' αὐτόν, πρέπει νὰ σώσετε καὶ κείνην ποὺ ἀγαπάει. Διαφορετικά, ἡ σωτηρία του θὰ ἦταν χωρὶς ἀξία...

— Ἀλλὰ πῶς γίνεται ὁ Μπουριντὰν νὰ εἶναι γυιός σου; ξαναρώτησε ἡ βασίλισσα.

— Ἦρθε ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τὸ μάθετε, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ, μὲ ἤρεμη φωνή. Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς κάποτε ἀγάπησα κι' ἐγώ... Μιὰ μέρα, ὁ ἀγαπημένος μου μ' ἐπισκέφτηκε στὸ ἀπόμερο σπίτι, ὅπου ἔμενα. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὥρμησε μέσα ἡ καινούργια ἀγαπημένη του...

— Τ' ὄνομά της;

— Θὰ τὸ μάθετε σὲ λίγο. Ἡ καινούργια ἀγαπημένη του ἦταν μιὰ νέα μὲ πέτρινη καρδιά, ποὺ δὲν ἤξερε τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσωπική της ἀπόλαυσι. Αὐτὴ ἡ νέα ρίχτηκε πάνω μου καὶ μὲ χτύπησε μ' ἐγχειρίδιο...

— Λοιπόν; ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνὴ ἡ βασίλισσα.

— Ἡ ἀντίπαλός μου νόμισε πὼς εἶχα πεθάνει, συνέχισε ἡ Μάμπελ. Ἀλλὰ ζοῦσα, ἔβλεπα, ἄκουγα... μόνο, ποὺ δὲ μποροῦσα νὰ κάμω καμμιὰ κίνησι. Καὶ τότε, κυρία, ἔγινε ἕνα πρᾶγμα πολὺ φριχτό... Ἡ ἀντίπαλός μου ἀποφάσισε, ὅτι ὁ γυιός μου θὰ πέθαινε ὅπως κι' ἐγώ... Κι' αὐτὸ δὲν τῆς τὸ συχώρεσα ποτέ. Ὁ ἀγαπημένος μου συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία της. Παρέδωσε τὸ παιδί μου, ποὺ ἦταν καὶ δικό του, σ' ἕναν ὑπηρέτη του γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὸ πετάξῃ στὸ ποτάμι.

Ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητὸ βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Μαργαρίτας.

— Ὁ ὑπηρέτης, ὅμως, δὲν ἔπνιξε τὸ παιδί, εἶπε ἡ Μάμπελ. Τὸ ἄφησε σὲ μιὰ καλύβα, ὅπου τὸ βρῆκε κάποιος χωριάτης ἀπὸ τὸ Μπετοὺμ καὶ τὸ πῆρε. Ἔτσι, τὸ παιδὶ δὲν πέθανε. Κι' ἐγὼ ἐπίσης δὲν πέθανα... Ὁ χρόνος ἔκαμε τὰ ὑπόλοιπα... Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὸ πρόσωπό μου γέμισε ρυτίδες, γιατὶ οἱ ὧρες λογαριάζονταν διπλὲς γιὰ μένα καὶ κάθε λεπτὸ ἦταν ἕνας πόνος.

— Πάψε! φώναξε ἡ βασίλισσα. Πάψε!

— Μιὰ μέρα, κατάφερα νὰ μπῶ στὴν ὑπηρεσία ἐκείνης, ποὺ μὲ εἶχε μαχαιρώσει κι' εἶχε διατάξει νὰ πνίξουν τὸ γυιό μου, ἐξακολούθησε ἀτάραχη ἡ Μάμπελ. Ἔγινα ἡ ἔμπιστή της, ἡ φίλη της σχεδόν. Ἔμαθα ἔτσι τὰ μυστικά της καὶ προπαρασκεύασα σιγὰ-σιγὰ τὴν ἐκδίκησί μου.

— Πάψε! βρυχήθηκε καὶ πάλι ἡ βασίλισσα.

— Πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅλα, εἶπε ἡ Μάμπελ. Τὰ περιστατικά, ποὺ σᾶς ἀφηγήθηκα ἔγιναν στὴ Ντιζόν. Ὁ ἀγαπημένος μου ἦταν Κάρολος τοῦ Βαλουὰ κι' ἦταν θεῖος τοῦ βασιλιᾶ. Ἡ νέα, ποὺ ἔγινε φιλενάδα του καὶ ποὺ μὲ μαχαίρωσε, λεγόταν Μαργαρίτα.

— Δὲ χρειάζεται νὰ μοῦ πῇς τὸ δικό σου ὄνομα, φώναξε ἡ βασίλισσα. Εἶσαι ἡ Ἄννα ντὲ Ντραμάν.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

— Εἶναι ἡ τελευταία φορά, ποὺ ἀκούστηκε αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Τὸ ἐγχειρίδιό μου θ' ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο, ποὺ ἄρχισα στὴ Ντιζόν.

Ἡ γυαλιστερὴ λεπίδα ἑνὸς ἐγχειριδίου ἔλαμψε μέσα στὴ νύχτα. Τὸ χέρι τῆς βασίλισσας κατέβηκε μὲ ὁρμή...

Ἀλλ' ἡ Μάμπελ ἔμεινε στὴν ἴδια θέσι.

Τὸ χέρι τῆς βασίλισσας κατέβηκε καὶ δεύτερη φορά... Ἡ λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου ἔσπασε. Ἀλλ' ἡ Μάμπελ ἔμεινε καὶ πάλι ἀκλόνητη.

— Εἶναι ἀλήθεια, λοιπόν, πὼς εἶσαι μάγισσα; φώναξε τρομαγμένη ἡ βασίλισσα.

Ἡ Μάμπελ, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ξεκούμπωσε τὸ κορσάζ της κι' ἔδειξε κάτω ἀπ' αὐτὸ ἕναν ἁλυσιδωτὸ θώρακα, ποὺ τῆς προστάτευε ὁλόκληρο τὸ στῆθος.

— Καὶ τώρα ἄκουσέ με Μαργαρίτα, εἶπε ἡ Μάμπελ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμαθα πὼς ὁ γυιός μου εἶναι ζωντανός, ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως ἔσβυσε σιγὰ-σιγὰ μέσα στὴν ψυχή μου... Θὰ σὲ σώσω, ἂν καὶ σὺ σώσῃς τὸ γυιό μου καὶ κείνην, ποὺ ἀγαπάει.

Ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένη.

— Μοῦ προτείνεις, λοιπόν, νὰ διαλέξω ἀνάμεσα στὴν ἐκδίκησί σου καὶ τὴ συγγνώμη σου, ἀνάμεσα στὴν καταστροφή μου καὶ τὴ σωτηρία τοῦ Μπουριντάν; εἶπε τέλος.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ. Σᾶς προτείνω νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στὴν εἰρήνη καὶ στὸν πόλεμο. Ἂν διαλέξετε τὸν πόλεμο, ἐκείνη ποὺ θὰ χάσῃ, θὰ εἴσαστε σεῖς.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, διαλέγω τὸν πόλεμο, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Προτιμῶ νὰ χάσω τὸ θρόνο μου καὶ νὰ συρθῶ μπροστὰ στὸ δήμιο, παρὰ νὰ παρασταθῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὴν εὐτυχία τους... Στὸν πόλεμο αὐτό, τὰ πρῶτα θύματα θὰ εἶναι ὁ γυιός σου κι' ἡ κόρη μου. Μὴν ἀμφιβάλῃς γι' αὐτό!

Ἡ Μάμπελ χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ σὲ λίγο βγῆκε ἀπὸ τὸν πύργο... Μερικὰ βήματα πιὸ πέρα ἕνας ἄνθρωπος πρόβαλε ἀπὸ ἕνα δέντρο. Ἦταν ὁ Βίλχελμ Ρόλλερ.

— Εἶναι καιρός· ρώτησε.

Ἡ Μάμπελ τὸν εἶχε πάρει μαζί της γιὰ νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ ἂν πάθαινε κακό.

— Ναί, ἀπάντησε. Ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἔφτασε. Πήγαινε νὰ μὲ περιμένῃς στὸ σπίτι τοῦ Κοιμητηρίου τῶν Ἀθώων. Ἂν δὲ μὲ δῇς ὡς αὔριο τὸ μεσημέρι, θὰ βρῇς τὰ χαρτιά, γιὰ τὰ ὁποῖα σοῦ μίλησα καὶ θὰ τὰ πᾶς στὸ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας.

Ἔκαμαν μερικὰ βήματα μαζί. Ἔπειτα χώρισαν... Ὁ Ρόλλερ προχωροῦσε πλάϊ στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα.

Ἕνας ἄνθρωπος πρόβαλε, ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Τὸ χέρι του, ποὺ κρατοῦσε ἕνα ἐγχειρίδιο, κατέβηκε μὲ ὁρμή... Ὁ Ρόλλερ σωριάστηκε κάτω, βγάζοντας ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητό.

Ὁ δολοφόνος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Στραγκίλντο, ἔσκυψε ἀμέσως τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σηκουάνα. Ἀλλ' ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν πετάξῃ μέσα στὸ νερό, εἶδε μπροστά του τὴ βασίλισσα, ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸν πύργο μερικὰ λεπτὰ ὕστερα ἀπὸ τὴ Μάμπελ.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα, βλέποντας τὸ πτῶμα.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Στραγκίλντο.

— Καὶ γιατί τὸν σκότωσες;

— Γιατὶ ἄκουσα τὴ Μάμπελ νὰ τοῦ λέῃ πὼς ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἔφτασε... Εἶναι ἄνθρωπός της. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ Μάμπελ σᾶς προδίδει.

— Τί ἔγινε ἡ Μάμπελ;

— Τὴν ἔχασα, ξαφνικά, ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἀλλ' ὁ σύντροφός της δὲ μπόρεσε νὰ μοῦ γλυτώσῃ.

— Θὰ τὴν ξαναβροῦμε... Κι' ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναί;

— Ἀλλοίμονο κυρία, ἔφτασα ἀργά...

— Θέλεις νὰ πῇς, ὅτι ὁ βασιλιᾶς βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ μέσα στὸ κελλὶ τοῦ Φιλίππου ντ' Ὠλναί;

— Ναί...

Ἡ βασίλισσα σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Ἔλα μαζί μου στὸ Λοῦβρο, εἶπε ἔπειτα. Δὲ χάθηκε ἀκόμη κάθε ἐλπίδα. Στὸ μεταξύ, ἀφηγήσου μου τί εἶδες καὶ τί ἄκουσες...

Ὁ θηριοδαμαστὴς ἄφησε ἀμέσως τὸ θῦμα του στὴ θέσι, ὅπου βρισκόταν κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴ βασίλισσα... Καθὼς προχωροῦσαν, τῆς ἐξιστόρησε ὅσα εἶχε δῆ κι' ὅσα εἶχε ἀκούσει στὸ Λοῦβρο. Κι' ἡ ἀφήγησί του ἔκαμε τὴ Μαργαρίτα ν' ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ φρίκη καὶ τρόμο.

Ἡ κομμένη γλῶσσα

Ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναὶ εἶχε χάσει τὴ συναίσθησι τοῦ χρόνου. Τὸ μυαλό του ἔτρεχε πάντα στὴ Μαργαρίτα... Κι' ἦταν στιγμές, ποὺ νόμιζε πὼς τὰ σκοτάδια τοῦ κελλιοῦ του σχίζονταν καὶ πὼς τὴν ἔβλεπε μπροστά του. Ἔπεφτε τότε στὰ γόνατα καὶ στὰ χείλη του ἀνέβαιναν λόγια ἀγάπης... Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ ὀπτασία χανόταν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ δὲν ἔβλεπε τίποτα πιά.

Πόσες φορὲς δὲ γελάστηκε, νομίζοντας πὼς ἡ Μαργαρίτα βρισκόταν μπροστά του!

Ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀγωνία, ἔκλεισε, τέλος τὰ μάτια του. Καὶ στὸν ὕπνο του ξαναεῖδε τὴ Μαργαρίτα...

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια του, τὸ κελλὶ του ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ φῶς. Δυὸ ἄνθρωποι στέκονταν μπροστά του. Ὁ Φίλιππος τοὺς κύτταξε ἔκπληκτος.

— Ποιοὶ εἴσαστε; τοὺς ρώτησε.

Οἱ ἐπισκέπτες του ἦταν ὁ βασιλιᾶς κι' ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά.

— Νομίζω πὼς θἄπρεπε νὰ μᾶς γνωρίζετε, ἀπάντησε ὁ Λουδοβῖκος 10ος.

Ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναί, ποὺ τὸν ἀναγνώρισε, τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθιος.

— Ἀ, τώρα μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε, εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ μοῦ πῇς τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας, ποὺ μὲ προδίδει;... Ποιὸ μυστικὸ ἔκρυβαν τὰ χαρτιά, ποὺ ἔκαψες μέσα στὸν πύργο τοῦ Νέλ;... Ἄκουσε, τόλμησες νὰ ἐπαναστατήσῃς ἐναντίον τοῦ βασιλιᾶ σου... τόλμησες ἀκόμη νὰ σηκώσῃς χέρι πάνω μου... Ὅλα αὐτά, ὅμως, σοῦ τὰ συγχωρῶ ἂν μιλήσῃς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα κεφάλι χώθηκε ἀνάμεσα στοὺς φρουρούς, ποὺ στέκονταν κοντὰ στὴν πόρτα... Ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ Στραγκίλντο. Ὅλοι ἤξεραν τὸ θηριοδαμαστὴ τῆς βασίλισσας κι' οἱ στρατιῶτες τοῦ ἔκαμαν ἀμέσως τόπο.

— Ἐμπρός, μίλησε, ξαναεῖπε ὁ βασιλιᾶς. Ποιὸς σ' ἔπιασε;... Ποιὸς σ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ κελλί;... Θὰ σοῦ δώσω χάρι γιὰ ὅλα, ἂν ἀποφασίσῃς ν' ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου.

Ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναὶ τὸν κύτταζε περίεργα. Ἐκείνη τὴ στιγμή, φοβήθηκε γιὰ πρώτη φορά. Δὲ φοβήθηκε οὔτε τὸ θάνατο, οὔτε τὰ βασανιστήρια, οὔτε κανένα ἄλλον. Φοβήθηκε μόνο τὸν ἑαυτό του. Ἂν σὲ κάποια στιγμὴ λιποψυχίας ἄνοιγε τὸ στόμα του καὶ φανέρωνε τὸ μεγάλο μυστικό, ποὺ ἤξερε; Ἂν ἔχανε τὸ λογικό του καὶ μέσα στὸ παραμιλητό του ἔλεγε λόγια, ποὺ ἐνοχοποιοῦσαν τὴ Μαργαρίτα;

— Μίλησε, ξαναεῖπε ὁ βασιλιᾶς. Μίλησε ἤ, μὰ τὴν Παναγία, θὰ διατάξω νὰ σὲ γδάρουν ζωντανὸ καὶ νὰ σὲ πετάξουν ὕστερα στὴ σπηλιά.

Ὁ Φίλιππος ἀνατρίχιασε. Κι' ὁ φόβος, ποὺ ἔνοιωθε, μεγάλωσε.

— Μίλησε! οὔρλιαξε καὶ πάλι ὁ βασιλιᾶς. Πές μου τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς γυναίκας, ποὺ μὲ προδίδει καὶ ποὺ εἶναι φιλενάδα σου... Μίλησε, γιατί, ἀλλοιῶς θὰ σὲ σκοτώσω!

Ὁ Φίλιππος κούνησε μὲ ὁρμὴ τὸ κεφάλι του... Ἄνοιξε ὕστερα τὸ στόμα του καὶ πέταξε κάτω ἕνα κομμάτι κατακόκκινο κρέας... Ἦταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ γλῶσσα του, ποὺ τὸ εἶχε κόψει μὲ τὰ δόντια του, γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι καμμιὰ ἐνοχοποιητικὴ λέξι δὲ θἄβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή, σωριάστηκε ἀναίσθητος πάνω στὸ ὑγρὸ πάτωμα τοῦ κελλιοῦ του.

Ὁ βασιλιᾶς ἔφυγε ἀγανακτισμένος κι' ἀνέβηκε στὸ διαμέρισμά του. Ὁ Βαλουὰ τὸν συνώδευε.

— Μεγαλειότατε τοῦ εἶπε ὁ πρίγκηπας, ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ἀναλαμβάνω νὰ κάμω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ μᾶς φανερώσῃ τὸ μυστικό του. Θὰ βρῶ τὸν τρόπο γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ μᾶς πῇ μὲ νοήματα ἢ νὰ γράψῃ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει... Θὰ σᾶς παρακαλέσω μόνο νὰ μ' ἀφίσετε νὰ τὸν πάρω μαζί μου στὸ Τέμπλο, γιὰ νὰ τὸν ἔχω ὅλες τὶς ὧρες στὴ διάθεσί μου.

— Κάμε ὅπως νομίζεις, Βαλουά, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς. Βασίζομαι σὲ σένα!

Ὁ Βαλουὰ ἔφυγε ἀμέσως. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἕνα καρροτσάκι μετάφερε τὸ Φίλιππο ντ' Ὠλναὶ στὸ Τέμπλο.

— Καὶ τώρα δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ κάμῃς τίποτα, Μαργαρίτα, ψιθύρισε ὁ πρίγκηπας, ἀφοῦ κλείδωσε μόνος του τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ, ὅπου οἱ ἄνθρωποί του εἶχαν ρίξει τὸν Ὠλναί. Ἔχω ἕνα τρομερὸ ὅπλο ἐναντίον σου!

Ἀνέβηκε κατόπιν στὸ ἄλογό του κι' ἔτρεξε στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, γιὰ νὰ πάρῃ μέρος στὴν ἐπίθεσι.

Κι' ὁ βασιλιᾶς ἐπίσης ἑτοιμάστηκε νὰ πάῃ στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Προηγουμένως, ὅμως, θέλησε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴ βασίλισσα.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε γυρίσει μόλις πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Ἡ ἀφήγησι, ποὺ τῆς ἔκαμε ὁ Στραγκίλντο τὴν εἶχε γεμίσει φρίκη καὶ τρόμο... Ἀλλὰ κατάφερε νὰ βρῇ τὴν ψυχραιμία της κι' ὑποδέχτηκε ἤρεμα τὸ σύζυγό της.

Ὁ βασιλιᾶς τῆς πρότεινε νὰ πάῃ μαζί του γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐκπόρθησι τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων καὶ τὴ συντριβὴ τῶν ἀνταρτῶν.

Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ἀρνήθηκε.

— Συχωρέστε με, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε. Εἶμαι γυναίκα κι' αὐτὰ τὰ θεάματα δὲ μ' εὐχαριστοῦν.. Θα μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ προσεύχωμαι γιὰ σᾶς.

— Εἶσαι ἡ πιὸ τρυφερὴ γυναῖκα, ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο, τῆς εἶπε ὁ Λουδοβῖκος, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του. Κι' εἶμαι εὐτυχισμένος, ποὺ μ' ἀγαπάει ἕνας ἄγγελος σὰν καὶ σένα... Φεύγω τώρα... Θὰ ξαναγυρίσω ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, γιὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω πὼς κανένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους δὲν ζῇ πιά.

— Ὁ Θεὸς ἂς σᾶς προστατεύῃ, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα.

Ὁ Λουδοβῖκος ἔφυγε.

Ἡ Μαργαρίτα σωριάστηκε τότε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἡ σκέψι της ἔτρεχε στὸ Μπουριντάν. Μισοῦσε θανάσιμα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ταὐτόχρονα τὸν λάτρευε... Καὶ τί δὲ θἄδινε γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν σφίξῃ ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν ἀγκαλιά της!

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε λοιπόν, καμμιὰ ἐλπίδα νὰ τὸν σώσῃ;

Ἔτρεξε σὲ λίγο σ' ἕνα μικρὸ γραφεῖο, πῆρε στὰ χέρια της ἕνα φτερὸ χήνας, κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ. Καὶ νά τί ἔγραψε:

«Μπουριντάν, σὲ ρωτάω γιὰ τελευταία φορά θέλεις νὰ σωθῇς; Θέλεις νὰ γίνῃς πλούσιος, ἔνδοξος καὶ δυνατός; Θυμήσου τί σοῦ εἶπα στὸν πύργο τοῦ Νέλ. Ὅ,τι σοῦ πρόσφερα τότε, σοῦ τὸ προσφέρω καὶ πάλι σήμερα. Σὲ μερικὲς ὧρες, ἂν δὲ θελήσῃς ν' ἀκούσῃς τὰ λόγια μου, θὰ πεθάνῃς.. Ἂν συμφωνῇς, δὲ χρειάζεται παρὰ νὰ πῇς ἕνα «ναὶ» στὴ γυναῖκα, ποὺ θὰ σοῦ φέρῃ αὐτὸ τὸ χαρτί. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά»

Δὲν ὑπόγραψε αὐτὸ τὸ χαρτί, οὔτε τὸ σφράγισε. Τὸ δίπλωσε μόνο. Ἄνοιξε κατόπιν ἕνα συρτάρι, ὅπου βρίσκονταν κάμποσα χαρτιὰ μὲ τὴν ὑπογραφὴ καὶ τὴ σφραγῖδα τοῦ βασιλιᾶ. Ἡ Μαργαρίτα πῆρε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ χαρτιὰ κι' ἔγραψε: «Διαταγὴ ν' ἀφεθῇ ἐλεύθερος νὰ πάῃ ὅπου θέλει ὁ κομιστὴς τῆς παρούσης».

Χτύπησε ὕστερα ἕνα ἀσημένιο κουδουνάκι.

Ἡ Ζουάνα φάνηκε ἀμέσως.

— Ζουάνα, τῆς εἶπε ἡ βασίλισσα πάρε αὐτὸ τὸ χαρτὶ καὶ κρύψε το στὸ στῆθος σου.

Ἡ νέα ὑπάκουσε.

— Καὶ τώρα νά μιὰ διαταγὴ μὲ τὴν ὁποία μπορεῖς νὰ πᾷς παντοῦ συνέχισε ἡ βασίλισσα. Ἡ διαταγὴ αὐτὴ θὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ φτάσῃς στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Θὰ ζητήσῃς ἐκεῖ τὸν Μπουριντὰν θὰ τοῦ δώσῃς

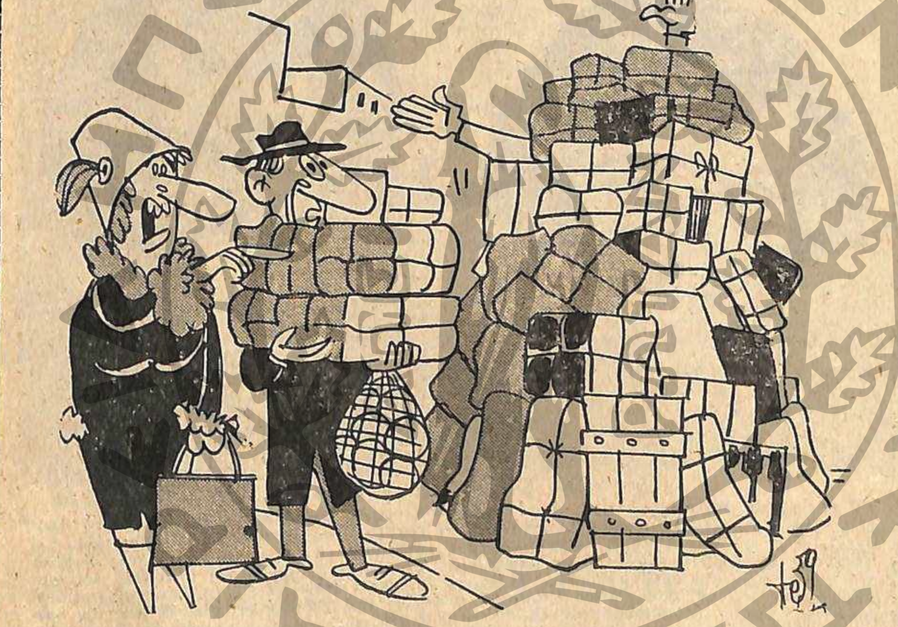

— Εἶδες, Σοφοκλῆ, ποὺ γκρινιάζεις; Ὁ κύριος ψώνισε τὰ τριπλᾶ ἀπὸ σένα!

(Τοῦ Ἀρχελάου)

τὸ χαρτί ποὺ σοῦ ἐμπιστεύθηκα καὶ θὰ μοῦ φέσης τὴν ἀπάντησί του... Πρέπει νὰ γυρίσης πρωτοῦ ξημερώση, Ζουάνα... Πήγαινε, κόρη μου.

Ἡ Ζουάνα ἔφυγε ἀμέσως.

Ἡ Ζουάνα

Ἡ Μάμπελ, ὅπως εἴδαμε, ἄφησε τὸν Ρόλλερ νὰ γυρίση στὸ σπίτι τοῦ Κοιμητηρίου τῶν Ἀνθέων. Ἔπειτα, ἀνύποπτη γιὰ τὸ δράμα ποὺ ξετυλίχτηκε πίσω της, πέρασε μὲ μιὰ βάρκα τὸ Σηκουάνα καὶ διευθύνθηκε στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Ἤθελε νὰ κάμη μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν Μπουρινιτάν. Εἶχε κάμει ὡς τότε πολὲς ἀπόπειρες γιὰ νὰ μπορέση νὰ μπῆ στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Καὶ μόνον ὅταν εἶδε ὅτι ὅλες της οἱ προσπάθειες ναυάγησαν ἀποφάσισε νὰ κατοφύγη στὴ βασίλισσα. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν κατάφερε νὰ συγκινήση τὴ σκληρὴ καρδιὰ τῆς Μαργαρίτας... Ἔτσι, ξαναπῆρε τὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων.

Τὰ στοατιωτικὰ ἀποσπάσματα γίνονταν πιὸ πυκνὰ ὅσο προχωροῦσε. Μιὰ ὑπόλευκη ἀνταύγεια ἁπλωνόταν κι' ὅλας στὸν οὐρανὸ. Σὲ λίγο θὰ ξημέρωνε.

— Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες ὅλα θὰ ἔχουν τελειώσει, ψιθύρισε ἡ Μάμπελ.

Ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τοξότες ἔφραξε πέρα ὡς πέρα τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε. Ἡ Μάμπελ ἀνατρίχιασε ἀναγνωρίζοντας τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ διοικοῦσε αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα. Ἦταν ὁ Ζεφρουὰ ντὲ Μαλεστρουά.

Ἡ Μάμπελ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς Βασίλισσας, τοῦ εἶπε.

— Καὶ τί ζητᾶς; τὴ ρώτησε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός.

— Θέλω νὰ μπῶ στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Τί ἀξία ἔχει μιὰ γυναίκα παραπάνω ἢ παρακάτω;

Ὁ Μαλεστρουὰ κούνησε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του.

— Ἔχω διαταγὴ νὰ μὴν ἀφήσω κανένα νὰ περάση, ἀπάντησε.

— Λυπηθῆτε με, φώναξε ἡ Μάμπελ. Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα... Ὑποθέστε ὅτι βρίσκεσθε μέσα στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, περιμένοντας ἴσὴ γιὰ τελευταία φορά... Νομίζω ὅτι ἀρχίσετε νὰ μὲ καταλαβαίνετε... Ναί, εἶμαι μιὰ γυναῖ τῆς. Ὁ γυιός μου βρίσκεται ἐκεῖ μέσα καὶ θὰ πεθάνη... Σκεφθῆτε, ὅτι δὲν τὸν πέσασα τὴ ζωὴ μου κλαίγοντάς τον, γιατὶ μεγάλη χάρι αὐτὴ ποὺ σᾶς ζητάω. Τὸ μόνο, ποὺ θέλω, εἶναι νὰ πάω νὰ πεθάνω μαζὶ μὲ τὸ γυιό μου... Λυπηθῆτε με...

— Πῶς λέγεται ὁ γυιός σου; ρώτησε ὁ Μαλεστρουά ποὺ εἶχε συγκινηθῆ.

— Μπουρινιτάν, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

Ὁ Μαλεστρουὰ σήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Τοξότες, διῶξτε μακρυὰ αὐτὴ τὴ γυναίκα, πρόσταξε.

Πέντε ἢ ἓξη στρατιῶτες ρίχτηκαν ἀμέσως πάνω της.

— Καὶ σύ, ἂς εἶσαι καταραμένος! φώναξε ἡ Μάμπελ. Ὁ Θεὸς νὰ δώση νὰ πέσης πρῶτος στὴ μάχη, ποὺ θ' ἀρχίση σὲ λίγο!

Ὁ Μαλεστρουὰ ἀνατρίχιασε καὶ θέλησε ν' ἀνακαλέση τὴ διαταγή του. Ἀλλὰ ντράπηκε τοὺς στρατιῶτες του καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

Ἡ Μάμπελ περιπλανήθηκε κάμποση ὥρα, χωρὶς νὰ ξέρη τί ἔπρεπε νὰ κάμη. Καί, ξαφνικά, εἶδε μιὰ νέα, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος.

— Ἡ Ζουάνα! ψιθύρισε, ἀναγνωρίζοντάς την. Ποῦ μποροῦ νὰ πηγαίνει αὐτὴ τὴν ὥρα; Ποιὸ δυστυχισμένο πρόκειται νὰ ὁδηγήσης κοντὰ στὴν ἀκόλαστη κυρά σου;

— Μὴ μὲ σφίγγετε ἔτσι, παρακάλεσε ἡ νέα. Μὲ κάνετε νὰ πονάω... Ὦ, ἀφῆστε με, πρέπει νὰ ἐκπληρώσω μιὰ παραγγελία, ποὺ δὲν παίρνει ἀναβολή.

— Παραγγελία τῆς Βασίλισσας;

— Καὶ βέβαια. Μήπως καὶ σεῖς δὲν πήγατε ἀναρίθμητες φορὲς ὡς τώρα παραγγελίες τῆς Βασίλισσας; Ἂν εἴσαστε στὸ Λούβρο, ἡ Βασίλισσα θὰ ἐπιφόρτιζε σίγουρα σᾶς μ' αὐτὴ τὴν παραγγελία.

— Ἔχεις δίκιο, εἶπε ἡ Μάμπελ. Δός μου τὸ γράμμα τῆς Βασίλισσας. Θὰ τὸ πάω ἐγώ.

— Ἀδύνατον ἀπάντησε ἡ Ζουάνα. Πρέπει νὰ τὸ πάω μόνη μου... Ἀφῆστε με.

Ἡ Μάμπελ ἄφησε τὸ ἕνα χέρι τῆς νέας καὶ μὲ τὸ ἄλλο τράβηξε τὸ ἐγχειρίδιο, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴ ζώνη της.

— Θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε; τραύλισε ἡ Ζουάνα.

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, ἡ Μάμπελ σήκωσε τὸ ὁπλισμένο χέρι της. Μιὰ στιγμὴ ἀκόμη κι' ἡ λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου θὰ χωνόταν μέσα στὸ στῆθος τῆς νέας.

Ἀλλ' ἡ Ζουάνα δὲν ἤθελε νὰ πεθάνη. Ἔβαλε ἀμέσως τὸ χέρι μέσα στὸ κορσάζ της κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ δυὸ χαρτιά, ποὺ ἦταν διπλωμένα τὸ ἕνα μέσα στὸ ἄλλο.

Ἡ Μάμπελ ἄρπαξε ἀμέσως αὐτὰ τὰ χαρτιά, ἐνῶ ἡ Ζουάνα ἐλευθερη πιά, ἄρχισε νὰ τρέχη γιὰ νὰ σωθῆ.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ Μάμπελ τὴν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Ἔπρεπε νὰ τὴ σκοτώσω, ψιθύρισε τότε. Τί μὲ νοιάζει ἡ Ζουάνα, ἀφοῦ πρόκειται νὰ πεθάνη ὁ γυιός μου;... Κι' αὐτὰ τὰ χαρτιά; Θὰ εἶναι ἕνα μήνυμα γιὰ κάποιο δυστυχισμένον...

Ἀλλ' ὅλα πιὰ τῆς ἦταν ἀδιάφορα. Κι' ἄφησε τὰ χαρτιὰ νὰ πέσουν ἀπὸ τὰ χέρια της.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ

Τὰ δυὸ αὐτὰ χτενίσματα εἶναι χαρακτηριστικά, γιατὶ ἀποτελοῦν μιὰ ἀδιάψευστη ἀπὸ δυὸ γυναῖκες τῶν δημιουργῶν τους. Ἡ μιὰ (ἀριστερὰ) ὀφειλεται στοὺς «ἀτομικιστὰς» ἐνῶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ «κλασσικὴ» μιὰ κόμωσις «Κύκνος» ποὺ υἱοθέτησε γιὰ τὸ 1960 τὸ Συνέδριο τῶν Γάλλων Κομμωτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ κομμωτὲς ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ πειθαρχοῦν στὰ συνθήματά του. Ἡ πρώτη ὀφείλεται στὸν Ἀλεξάντρ ἕνα ἀπὸ τοὺς διασημότερους «ἀνεξαρτήτους» τοῦ Παρισιοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν βάφτισε «Νιτοκρὶς» καὶ τὴν λανσάρει κι' αὐτὸς ὡς κόμωσι τοῦ 1960. Ἡ διαμάχη αὐτὴ ἀποβαίνει πρὸς ὄφελος τῶν ὡραίων ὅλου τοῦ κόσμου οἱ ὁποῖες ἔχουν ἔτσι μεγαλύτερες δυνατότητες ἐπιλογῆς, προκειμένου νὰ διαλέξουν τὸ χτένισμα ποὺ τὶς κολακεύει.

Ἀποσκούμπησε κατέπινν... Δὲν ἔλπιζε πιά, ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ σώση τὸ γυιό της. Τὸ μόνο, ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ πεθάνη μαζί του.

Ἀλλὰ γιατί εἶχε ἀφίσει αὐτὰ τὰ χαρτιὰ νὰ πέσουν ἀπὸ τὰ χέρια της; "Ἴσως νὰ μποροῦσε νὰ μάθη ἀπ' αὐτὰ τί σχεδίαζε ἡ Βασίλισσα...

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ ξαναγυρίση στὰ βήματά της. Τὰ χαρτιὰ βρίσκονταν στὴν ἴδια θέσι... Ἡ Μάμπελ ἔσκυψε καὶ τὰ σήκωσε. Ξεδίπλωσε ὕστερα τὸ ἕνα. Αὐτὸ τὸ χαρτὶ ἦταν μιὰ διαταγὴ ἐλευθέρας κυκλοφορίας μὲ τὴν ὑπογραφὴ καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ βασιλιᾶ.

Τὸ πρόσωπο τῆς Μάμπελ ἔλαμψε ἀπὸ χαρά. Ξεδίπλωσε κατόπιν τὸ δεύτερο χαρτί, ποὺ ἦταν τὸ γράμμα τῆς βασίλισσας στὸ Μπουρινιτάν. Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν εἶχε ὑπογραφή, ἀλλ' ἡ Μάμπελ δὲ δυσκολεύτηκε νὰ μαντέψη ποιὰ τὸ εἶχε γράψει.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μου! ψιθύρισε

Αἰνιγμάλωτοι

Ὅπως εἴδαμε, ὁ Σιμὸν Μαλὲγκρ κι' ἡ Ζιλμπέρτη, ἀφοῦ παρέδωσαν τὴ Μυρτίλλη στὸ Μπουρινιτάν, ἐπωφελήθηκαν ἀπὸ τὴ συγκίνησί του γιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν. Φοβόνταν κι' οἱ δυὸ τὶς ἐρωτήσεις τοῦ Μπουρινιτὰν κι' ἤθελαν νὰ τὶς ἀποφύγουν.

Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ σχεδίου τους εἶχε πετύχει. Τὸ δεύτερο ἦταν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Κάρολο τοῦ Βαλουὰ ποὺ μποροῦσε νὰ βρῆ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους, γιὰ νὰ σκοτώση τὸν Μπουρινιτὰν καὶ νὰ ξαναπάρη στὴν ἐξουσία τὸν Μυρτίλλη. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἐξασφάλιζαν τὴ συγγνώμη τοῦ πρίγκηπα κι' ὅτι θὰ ἤθαιρναν ταὐτόχρονα μιὰ γενναία ἀντιμοιβή.

Τὸ κυριώτερο γι' αὐτοὺς τώρα ἦταν νὰ φύγουν. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κατάλαβαν πὼς τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν ἦταν τόσο εὔκολο ὅσο εἶχαν φαντασθῆ... Ὅταν μπῆκαν στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, κανένας ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους της δὲ φάνηκε πὼς τοὺς πρόσεξε. Ἀλλὰ τώρα μικρὲς ὁμάδες εἶχαν σχηματισθῆ ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

— Ὄχι ἀπὸ δῶ! τοὺς φώναζαν στὴ μιὰ γωνιά.

— Ὄχι ἀπὸ κεῖ! τοὺς φώναζαν στὴν ἄλλη.

Βρέθηκαν σὲ λίγο σὰ μέσα σ' ἕνα κλοιὸ ἀπὸ ζητιάνους καὶ ψευτοσακάτηδες. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τοὺς ἐσπρωχναν πότε πρὸς τὰ δῶ καὶ πότε πρὸς τὰ κεῖ, ὥσπου, στὸ τέλος, τοὺς ἀνάγκασαν νὰ μποῦν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χαμόσπιτα τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων... Μόλις μπήκαν, ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω τους.

Ὁ Μαλὲγκρ κι' ἡ Ζιλμπέρτη εἶδαν πὼς βρίσκονταν μέσα σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα μικρὸ παράθυρο μὲ κάγκελλα. Μερικὲς σαραβαλισμένες καρέκλες, ἕνα μπασούλο, ἕνα παλιοτράπεζο, ἦταν τὰ μοναδικὰ ἐπιπλα αὐτῆς τῆς αἴθουσας. Στὸ βάθος, καθόταν ἕνας ἄνθρωπος, που, μόλις τοὺς εἶδε, χτύπησε τὰ χέρια του μὲ χαρά.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπε. Πάει τόση ὥρα ποὺ σᾶς περίμενα!

— Ὁ Λανσελὸ Μπιγκόρν! ξεφώνισε ὁ Μαλέγκο, ποὺ προσπάθησε νὰ χαμογελάση. Μᾶς περίμενες;

— Δηλαδή, ἤθελα νὰ πῶ πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐνδιαφέρουσα συνομιλία ποὺ εἴχαμε στὸ σπίτι τοῦ Στραβοπόδη, σὲ ζήτησα παντοῦ, ἀπὸ λίγο, σκέφτηκα πὼς εἴχες ἔρθει ἐδῶ μόνο γιὰ νὰ μοῦ μιλήσης.

— Εἶσαι σύμφωνος, λοιπόν; ρώτησε ὁ Μαλέγκο.

— Σύμφωνος, ἀπάντησε ὁ Μπιγκόρν.

— Πρέπει τότε ἡ Ζιλμπέρτη κι' ἐγὼ νὰ πᾶμε νὰ εἰδοποιήσωμε τὸν Κάρολο τοῦ Βαλουά, εἶπε ὁ Μαλέγκρ. Ἔλα, Ζιλμπέρτη. Ὁ καλὸς Μπιγκόρν θὰ μᾶς βοηθήση νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων...

Ἀλλὰ ἔκανε τοὺς λογαριασμούς του χωρὶς τὴ Ζιλμπέρτη, ποὺ εἶχε μιὰ σατανικὴ ἔμπνευσι ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Ἐγὼ δὲ θέλω νὰ φύγω, εἶπε ἡ μέγαιρα.

— Πῶς; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Μαλέγκρ. Εἶσαι τρελλή;

— Τὸ μόνο, ποὺ ξέρω εἶναι πὼς δὲ θέλω νὰ φύγω. Ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτη. Τὴν ἀγαπάω τὴ Μυρτίλλη καὶ δὲ θὰ θέλω νὰ τὴ δῶ νὰ κλαίη. Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὰ θέλω τὰ χρήματα ποὺ θὰ κερδίσωμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

— Σίγουρα, τρελλάθηκε! ψιθύρισε ὁ Μαλέγκρ.

Ἀλλ' ἡ Ζιλμπέρτη συνέχισε τὸ παιχνίδι της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Συναρπαστικὸ Ἱπποτικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ Κόκκινη Σφίγγα

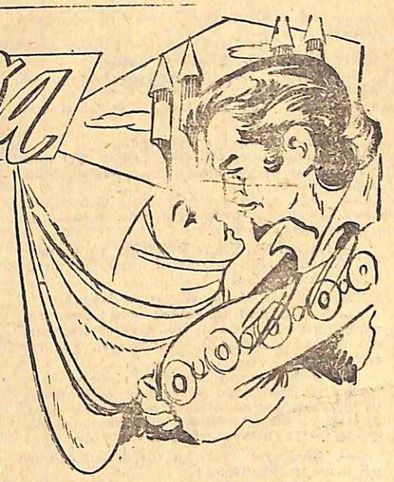

21ον

Ἡ Βασίλισσα, ποὺ κατάλαβε τί σήμαιναν τὰ τελευταία λόγια του, ἀνατρίχιασε.

Ὁ Μαρινὺ ἔκαμε ἕνα ἀκόμη βήμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βασιλιᾶ. Τὸ πλατὺ στῆθος του εἶχε φουσκώσει σὰ νὰ ἦταν ἕτοιμο νὰ σπάση.

— Μεγαλειότατε, πρόσθεσε, θὰ καταλάβετε ἀπὸ ὅ,τι πρόκειται νὰ σᾶς πῶ πόσος μεγάλος εἶναι ὁ φόβος μου γιὰ τὸ βρόνο σας καὶ γιὰ σᾶς τὸν ἴδιο... Μάθετε, λοιπόν, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἀγαπάει ὁ Μπουρινιτὰν καὶ ποὺ τὴν κρατάει φυλακισμένη μέσα στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, εἶναι κόρη μου... Κι' ὡστόσο, δὲ θὰ διστάσω νὰ ὁρμήσω πρῶτος ἐναντίον τῶν κακοποιῶν, ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ δωμάτιο, ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὸ προσευχητήριο, ἀδειασε. Ἡ Μάμπελ, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μάθη τίποτα ἄλλο, ἔφυγε βιαστικά.

— Μ' ἀκούσατε, Μεγαλειότατε; φώναξε ὁ Μαρινύ. Μ' ἀκούσατε, Μεγαλειοτάτη;... Μ' ἀκουσες, Κάρολε τοῦ Βαλουά;... Ἡ κόρη μου βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Μπουρινιτὰν κι' ὁ Μπουρινιτὰν εἶναι ὁ Βασιλιὰς τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων.

Ὁ Βαλουὰ ἔ'γκωσε τὰ γείλη του γιὰ νὰ μὴ φωνάξη.

Ἡ Μαργαρίτα κατακίτρινη σὰ νεκρή, σκεφτόταν:

— Καλύτερα νὰ καῆ τὸ Παρίσι κι' αὐτοὶ μαζί του, παρὰ νὰ ξέρω πὼς βρίσκονται ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Ὁ πατέρας τοῦ Μπουρινιτὰν κι' ἡ μητέρα τῆς Μυρτίλλης δὲ σκέφτονταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρὰ πὼς νὰ τοὺς χωρίσουν. Καὶ τὸ μυαλό τους πήγαινε στὸ θάνατο. Ὁ Βαλουὰ ἐπιθυμοῦσε τὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ του κι' ἡ Μαργαρίτα τὸ θάνατο τῆς κόρης της.

Κανεὶς δὲ σκεφτόταν πιὰ γιὰ ποιὸ λόγο εἶχαν καλέσει τὸ Μαρινὺ στὸ Λούβρο. Ὁ Βασιλιάς, ἡ Βασίλισσα κι' ὁ Βαλουὰ περίμεναν ἀπ' αὐτὸν καὶ μόνο τὴ σωτηρία τους ἢ τὴν ἱκανοποίησι τῶν παθῶν τους. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀλληλοκυττάχτηκαν. Καὶ βρέθηκαν σύμφωνοι... Ὁ Λουδοβίκος ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα καὶ ψιθύρισε μερικὲς λέξεις στὸ αὐτὶ τοῦ Τρανκαβέλ. Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν ἡ ἀνάκλησι τῆς διαταγῆς γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ Μαρινύ.

Ὁ Βασιλιὰς πηγαίνωσε κατόπιν στὴ σταὰ κι' ἔκαμε γνωστὴ στοὺς εὐγενεῖς, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ τὴν ἀπόφασι τοῦ πολέμου ἐναντίον τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων.

Τὰ λόγια του ἔγιναν δεκτὰ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό.

Ἀπὸ τὸ Λούβρο, τὸ τρομακτικὸ νέο ἁπλώθηκε σ' ὅλη τὴν πόλι. Ὁ Βασιλιὰς εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων. Καί, στὸν πόλεμο αὐτό, εἶχε ὅλο τὸ λαὸ μ...ί του. Γιατὶ ὅλοι, λίγο ἢ πολύ, φοβόταν τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ζοῦσαν μέσα στὸν καταραμένο περίβολο.

— Θάνατος στὸν Μπουρινιτάν!

Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἀκουγόταν σ' ὅλη τὴν πόλι.

Σημαντικὲς δυνάμεις συγκεντρώνονταν ταυτόχρονα γύρω στὸ Λούβρο. Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τέσσερες χιλιάδες ἄνδρες ἦταν ἕτοιμοι νὰ βαδίσουν ἐναντίον τῶν ἀνταρτῶν.

Ἡ ἀγωνία μιᾶς μητέρας

Ἡ Βασίλισσα εἶχε γυρίσει τώρα στὸ σαλόνι, ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὴν κρεβατοκαμαρά της. Ἡ Μάμπελ τὴν ἔβλεπε νὰ κάνη βόλτες ἐπάνω - κάτω. Τὸ πρόσωπο κι' οἱ κινήσεις της ἔδειχναν μεγάλη ταραχή. Κάθησε ὕστερα σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔπιασε μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι της.

Ἡ Μάμπελ διευθύνθηκε τότε πρὸς τὴν πόρτα, κάνοντας πὼς ἤθελε νὰ φύγη. Ἦταν βέβαιη ὡστόσο, πὼς ἡ Βασίλισσα δὲ θὰ τὴν ἄφηνε. Κι' αὐτὸ ἔγινε.

— Μεῖνε κοντά μου, τῆς φώναξε ἡ Μαργαρίτα. Δὲ βλέπεις, λοιπὸν πόσο εἶμαι ταραγμένη;

— Τί φοβόσαστε; εἶπε ἡ Μάμπελ. Ὁ Βασιλιὰς δὲν ὑποπτεύεται κι' οὔτε μπορεῖ νὰ ὑποπτευθῆ τίποτα.

— Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ Βασιλιᾶ, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Ὁ μόνος, ποὺ μ' ἀπασχολεῖ εἶναι ὁ Μπουρινιτάν... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μ' ἐξευτέλισε... μὲ κουρέλιασε... Καὶ νὰ ποὺ τώρα μαθαίνω...

— Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ μάθατε; ρώτησε ἡ Μάμπελ.

— Τίποτα ἀπάντησε μὲ θυμὸ ἡ Βασίλισσα. Ἀλλ' ὄχι... ἄκουσε... ἴσως μπορέσης νὰ μοῦ δώσης μιὰ συμβουλή... Ὁ Μπουρινιτὰν βρίσκεται στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων.

— Μήπως θὰ θέλατε νὰ τὸν σώσετε; ρώτησε πονηρὰ ἡ Μάμπελ.

— Ἐγὼ νὰ τὸν σώσω; εἶπε ἡ Βασίλισσα. Θάθελα νὰ ἤμουν ἑίνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοξότες, ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ πολιορκήσουν τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων... Θάθελα νὰ μπῶ πρώτη μέσα σ' αὐτὴ τὴ σφηκοφωλιά, γιὰ νὰ τὸν μαχαιρώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, κι' ἂς πεταίνα κατόπιν ἀπὸ τὴ λύπη μου πάνω του!... Ἐκεῖνο, ποὺ μὲ ξεσχίζει εἶναι πὼς ξέρω, ὅτι αὐτὴ βρίσκεται μαζί του... Ἂν ὁ Μπουρινιτὰν πεθάνη, θὰ ξεψυχήση στὴν ἀγκαλιά της... αὐτὴν θ' ἀγαπᾶ ὡς τὴν τελευταία του πνοή!

— Ἡ Μυρτίλλη βρίσκεται στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων; ρώτησε ἡ Μάμπελ. κάνοντας πὼς δὲν ἤξερε τίποτα.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα.

— Μαζὶ μὲ τὸν Μπουρινιτάν;

— Ναί, ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τῆς Μυρτίλλης μὲ πληροφόρησε γιὰ τὴ δυστυχία μου.

Ἡ Μαργαρίτα τινάχτηκε ὄρθια. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν.

— Θὰ πεθάνουν κι' οἱ δύο κι' αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἱκανοποίησι γιὰ μένα, ψιθύρισε.

— Ναί εἶπε ἡ Μάμπελ. Θὰ εἶναι μιὰ τρομακτικὴ ἱκανοποίησι γιὰ σᾶς... Τίποτα, λοιπόν, δὲ μπορεῖ νὰ τοὺς σώση;

— Τίποτα, ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ πεθάνουν κι' οἱ δύο!

Ἡ Μάμπελ βγῆκε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ Λούβρο. Εἶχε ἐλπίσει ὡς τὴν τελευταία στιγμή, ὅτι ἡ Βασίλισσα θ' ἀποφάσιζε νὰ σώση τὴν κόρη της καὶ τὸν Μπουρινιτάν. Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα τοὺς εἶχε καταδικάσει κατὰ τοὺς δυο... Ἔτσι, ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἔπρεπε νὰ ἐνεργήση μόνη της.

Ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι, ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὸ κοιμητήριο τῶν Ἀθώων. Ὁ Ρόλλερ περίμενε μὲ τὴν ὑπομονή, ποὺ δίνει τὸ μῖσος κι' ὁ πόθος γιὰ ἐκδίκησι.

— Ἦρθε ἡ στιγμή; ρώτησε.

— Ὄχι ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν ἀργεῖ, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ... Ἄκουσε τώρα. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ὑπάρχει ἕνα δέμα μὲ χαρτιά.. Ἂν ὁ Βασιλιὰς διαβάση αὐτὰ τὰ χαρτιά, θὰ παραδώση ἀμέσως τὴ Μαργαρίτα στὸ δήμιο. Ἔτσι, ἡ ἐκδίκησί σου θὰ εἶναι πιὸ τρομερὴ ἀπὸ ὅ,τι τὴ φαντάστηκες... Ἐγὼ θὰ λείψω μερικὲς ὧρες ἢ μερικὲς ἡμέρες. Ὅταν γυρίσω, θὰ σοῦ πῶ τί πρέπει νὰ κάμης. Ἂν δὲν ξαναγυρίσω σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἔ...νησης μόνος σου.

— Κατάλαβα, εἶπε ὁ Ρόλλερ. Ποῦ εἶναι τὰ χαρτιά;

— Θὰ στὸ πῶ ὅταν γυρίσω. Ἂν, ὅμως, δὲ γυρίσω, θὰ μπῆτε καὶ θὰ τὰ βρῆς σίγουρα... Μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐτό. Δὲ θὰ δυσκολευτῆς νὰ βρῆς τὰ χαρτιά, ποὺ θὰ εἶναι ἡ καταδίκη τῆς Μαργαρίτας.

Ἔφυγε ἔπειτα ἀπὸ τὸ στοιχειωμένο σπίτι καὶ πῆρε ἕναν ἀπὸ τοὺς δρόμους ποὺ ὁδηγοῦσαν στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων

Ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ πλησιάση ὅσο θὰ ἐπιθυμοῦσε. Ὁ Ἀνγκεράν ντὲ Μαρινὺ εἶχε βάλει παντοῦ σκοπούς, ποὺ εἶχαν ἀποκλείσει τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων κι' εἶχαν κάμει ἀδύνατη κάθε ἐπικοινωνία μ' ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' αὐτήν.

Ἡ Μάμπελ, δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες, δὲ στάθηκε πουθενὰ ἀχεθόν. Ἔτρεχε ἀπὸ τὸν ἕνα δρόμο στὸν ἄλλο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰβρισκε κάποιον τρόπο γιὰ νὰ τρέξη κοντὰ στὸ γυιό της. Ἀλλ' ὅλες της οἱ προσπάθειες ἔμειναν ἄκαρπες.

Τὸ βράδυ τῆς δεύτερης ἡμέρας ἀπὸ τὰ λόγια τῶν τοξοτῶν καὶ τὶς προετοιμασίες τους κατάλαβε πὼς ἡ ἐπίθεσι θὰ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα.

Κι' αὐτὴ δὲν εἶχε καταφέρει ἀκόμη νὰ δῆ τὸ γυιό της!

Κατάκοπη ὅπως ἦταν, κάθισε τότε στὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Κάθε ἐλπίδα, λοιπόν, εἶχε χαθῆ. Δὲ θὰ κατάφερνε νὰ σώση τὸ γυιό της.

Σηκώθηκε ξαφνικὰ κι' ἄρχισε νὰ τρέχη ποὺς τὸ Λούβρο. Εἶχε βρῆ ἄραγε, τὸ μέσο, ποὺ ζητοῦσε; Τὸ ἐλπίζε τουλάχιστο... Θὰ πήγαινε νὰ πέση στὰ πόδια τῆς Βασίλισσας. Θὰ τῆς φανέρωνε τὰ πάντα. Θὰ τῆς ἔλεγε πὼς ὁ Μπουρινιτὰν ἦταν γυιός της καὶ θὰ τὴν ἐκλιπαροῦσε νὰ τοῦ χαρίση τὴ ζωή... Ὁ Βασιλιὰς εἶχε ἀποφασίσει βέβαια τὴν ἐξόντωσί του. Ἀλλά, ἡ Μαργαρίτα μποροῦσε μ' ἕνα της χαμόγελο νὰ πετύχη τὸ πάντα.

Ὅλες οἱ πύλες τοῦ Λούβρου ἦταν κλειστές. Ἀλλ' ἡ Μάμπελ εἶχε τὸ δικό της τρόπο γιὰ νὰ μπαίνη ὅποτε ἤθελε μέσα στὸ ἀνάκτορο.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφτασε στὸ δια-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Νέον Ἔτος

Γιὰ τὴν καινούργια τὴ χρονιὰ
καὶ τὸ δικό της τὸ χατῆρι,
πρέπει στὰ κρασοταβερνειὰ
θραῦσι νὰ πάνη τὸ ποτῆρι..
Ὅλοι, τουτέστι, στὸ πιοτί
πρέπει ἀπόψε νὰ στρωθοῦμε
κι' ὅλοι στοῦ χρόνου τὴ γιορτὴ
«χρόνια πολλὰ» νὰ εὐχηθοῦμε!

*

Μὲ κρασοπότι συνεχὲς
νὰ ποῦμε ὅλοι ἀνεξαιρέτως
αἰσιον-πάντα-κι' εὐτυχὲς
νάναι τὸ νέον μας τὸ Ἔτος...
Νὰ μὴ θυμίζη ἄλλες χρονιὲς
καὶ νὰ φυλάη τοὺς μπεκροπὲς
ἀπὸ χαλάζια, καταχνιὲς
καὶ πρὸ παντὸς ἀπό... ἀκρίδες!

*

Πάντα σὲ δρόμο χαρωπὸ
τοὺς κρασοπότες νὰ προτρέπη
καὶ τῆς... ἀμπέλου τὸ καρπὸ
ἀνελλιπῶς νὰ ἐπιθλέπη...
Φίλος νὰ εἶναι τοῦ κρασιοῦ
καὶ νὰ συντρέχη ἐπιμόνως
τοὺς ἀμπελῶνες Διο
(πεσιού
...αι ὄχι τὴ λίμνη... Μα
(ραθῶνος!

*

Αἴσιος χ... νος καὶ
(«γουρλῆς»)
στὴν πλάσι ἐτούτη
(γιὰ νὰ φέξη.
οἶνος χρειάζεται πο
(λὺς
...μέσ' στὶς ταβέρνες
(μας νὰ τρέξη.
...σος νὰ κατανα-
(λωθῆ
μὲ ἀρ...σεια καὶ
(ντιαβαντοῦρι,
γιατὶ κρασὶ ὅταν χυ-
(θῆ,
τῶνουν οἱ Ἕλληνες
(γιὰ...γούρι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

μερίσματα τῆς Μαργαρίτας.

Μόνο ἡ Ζουάνα βρισκόταν ἐκεῖ.

— Ποῦ εἶναι ἡ βασίλισσα; τὴ ρώτησε ἡ Μάμπελ.

— Βγῆκε, ἀπάντησε ἡ νέα. Τρομερὰ πράγματα πρόκειται νὰ γίνουν ἀπόψε...

— Ἐννοεῖς τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων;

— Ὄχι... Ὁ βασιλιᾶς... Ὢ, εἶναι τρομερό!

Ἡ Μάμπελ πῆγε κοντά της.

— Μίλησέ μου, τῆς εἶπε. Ξέρεις ὅτι μπορῶ νὰ κάνω πολλὰ πράγματα... Μήπως ὁ βασιλιᾶς ἔμαθε;

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Ζουάνα. Ὁ βασιλιᾶς δὲν ὑποπτεύεται ἀκόμη τίποτα... ἀλλά...

—Μίλησε, λοιπόν!

— Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς εἶδα τὸ Φίλιππο ντ' Ὠλναί, εἶπε ἡ Ζουάνα ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ ἡσυχάσῃ.

— Ποῦ τὸν εἶδες; ρώτησε ἡ Μάμπελ.

— Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κελλιά, ποὺ βρίσκονται πάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι... Μοῦ εἶπε νὰ εἰδοποιήσω τὸ βασιλιὰ πὼς βρισκόταν ἐκεῖ. Καὶ τὸν εἰδοποίησα.

— Ἡ βασίλισσα δὲν ξέρει τίποτα;

— Ἡ βασίλισσα ξέρει πὼς ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναί βρίσκεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ κελλί. Δὲν ξέρει, ὅμως, πὼς ἐγὼ εἰδοποίησα τὸ βασιλιά... Ὢ σώστε τόν... Εἶναι τόσο νέος!

— Ἀλλ' ἀπὸ ποιὸν νὰ τὸν σώσω; ρώτησε μὲ θυμὸ ἡ Μάμπελ.

— Ἀπὸ τὸν Στραγκίλντο, ἀπάντησε ἡ Ζουάνα. Ἡ βασίλισσα φοβᾶται μήπως μιλήσῃ τὸ Ὠλναί... Καὶ πῆγε νὰ φέρῃ τὸν Στραγκίλντο... Καταλαβαίνετε... ὁ Στραγκίλντο θὰ κεῖ, ὁ Φίλιππος ντ' Ὠλναὶ δὲ θὰ βρίσκεται μέσα στὸ κελλί κι' ὅταν θὰ βγῇ ἀπὸ πιὰ στὴ ζωή.

Ἀλλ' ἡ Μάμπελ δὲν τὴν ἄκουγε πιά. Ἔφυγε βιαστικὰ καὶ σὲ λίγο βγῆκε ἀπὸ τὸ Λούβρο.

— Θὰ τὸν σώσῃ, ψιθύρισε ἡ Ζουάνα.

Ἡ Μάμπελ, ὅμως, δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸ Φίλιππο. Τὸ μόνο, ποὺ εἶχε προσέξει ἀπὸ τὴν ἀφήγησι τῆς Ζουάνας, ἦταν τὸ ὅτι ἡ βασίλισσα εἶχε πάει νὰ βρῇ τὸν Στραγκίλντο.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, βρισκόταν κι' ἡ ἴδια στὸ θηριοτροφεῖο τῆς ὁδοῦ Φρομαντέλ.

— Λυποῦμαι πεθερούλα μου, ἀλλὰ περιμένω νάρθῃ τὸ ἀνηψάκι μου ὁ Γιωγάκης νὰ μᾶς κάνῃ ποδαρικό!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἀλλ' ἡ βασίλισσα δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ. Ἕνας ὑπηρέτης ποὺ ἀναγνώρισε τὴ Μάμπελ, τῆς εἶπε, ὅτι ἡ βασίλισσα εἶχε κουβεντιάσει κάμποση ὥρα μὲ τὸν Στραγκίλντο κι' ὅτι κατόπιν εἶχαν φύγει μαζί.

— Ποῦ νὰ πῆγε; ἀναρωτήθηκε ἡ Μάμπελ. Ὄχι, βέβαια, στὸ Λούβρο, ἀφοῦ ἔρχομαι ἀπὸ κεῖ.

Προχωροῦσε τώρα πλάϊ στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα. Καί, ξαφνικά, ἕνα πρᾶγμα τῆς ἔκαμε ἐντύπωσι. Ἡ βάρκα τῆς βασίλισσας δὲ βρισκόταν στὴ συνηθισμένη της θέσι. Αὐτὴ τὴ βάρκα χρησιμοποιοῦσε ἡ Μαργαρίτα κάθε φορά, ποὺ πήγαινε στὸν πύργο τοῦ Νέλ.

— Τί ζητάει στὸν πύργο τοῦ Νὲλ αὐτὴ τὴν ὥρα; ψιθύρισε ἡ Μάμπελ.

Ἄρχισε ταὐτόχρονα νὰ τραβᾷ τὸ σχοινὶ μιᾶς ἄλλης βάρκας γιὰ νὰ τὴ φέρῃ κοντὰ στὴν ὄχθη.

Ἡ πρώτη της σκέψι ἦταν νὰ πάῃ κι' αὐτὴ στὸν πύργο τοῦ Νέλ. Ἀλλὰ ξαφνικά, ἄλλαξε γνώμη.

— Κι' ἂν ἀρνηθῇ τὴ χάρι, ποὺ θὰ τῆς ζητήσω; ψιθύρισε. Κι' ἂν, μαθαίνοντας πὼς εἶμαι μητέρα τοῦ Μπουριντάν, βάλῃ τὸ Στραγκίλντο νὰ μὲ σκοτώσῃ;... Ἡ Μαργαρίτα θὰ μείνῃ, λοιπόν, ἀτιμώρητη; Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι! Ἂν ἐγὼ πεθάνω, πρέπει κάποιος ἄλλος νὰ τὴ χτυπήσῃ γιὰ λογαριασμό μου.

Τὸ μυαλό της ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Ρόλλερ. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ τιμωροῦσε τὴ βασίλισσα τῆς Γαλλίας γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματά της. Τὰ μάτια τῆς Μάμπελ ἔλαμψαν μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ἡ Μαργαρίτα ἢ θὰ σώσῃ τὸ Μπουριντὰν ἢ θὰ πεθάνῃ! ψιθύρισε.

Κι' ἔφυγε γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό της.

ΤΕΛΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὁ συνάδελφος καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Σῶτος Πετρᾶς, μετὰ ἀπὸ τὰ «Γέλια καὶ Τὰ Δάκρυα» τὸ βιβλίο τοῦ ὁποίου σχεδὸν καὶ ἡ τρίτη ἔκδοσις ἐξηντλήθη, ἔθεσε σὲ κυκλοφορία τὸ νέο του βιβλίο μὲ τὴν Ἱστορία καὶ τ' ἀνέκδοτα τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀπερέττας ("Ἐκδοσις καλλιτεχνικῆς βιβλιοθήκης — μὲ πρόλογο τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου κ. Γιάννη Σιδέρη). Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Πετρᾶ ἀπὸ τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας καλλιτεχνικὰς ἐκδόσεις καὶ πρωτότυπον στὸ εἶδος του ἐκτὸς τῶν σπαρταριστῶν καὶ μὲ ἱστορικὴ ἀκρίβειαν ἀνεκδότων του πλουτίζεται καὶ μὲ 100 πρωτοτύπους φωτογραφίας τῶν μεγάλων πρωταγωνιστῶν καὶ ἱδρυτῶν τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀπερέττας. Οἱ φίλοι τοῦ θεάτρου θὰ ξανανοιώσουν παληὲς συγκινήσεις καὶ περασμένα θεατρικὰ μεγαλεῖα. Θὰ ξανάζήσουν τὶς ὡραῖες καὶ ἐξέχαστες νύχτες τῆς Ἀθήνας καὶ θὰ χειροκροτήσουν νοερῶς ὅλους τοὺς παληοὺς καὶ μεγάλους ἀρτίστες ποὺ πρωταγωνίστοῦν ὄχι πιὰ στὴ σκηνὴ ἀλλὰ στὶς σελίδες τοῦ νέου βιβλίου τοῦ κ. Πετρᾶ.

Ἀναπολίτικο Χιοῦμορ

Θὰ φροντίσῃ ὁ Ἀλλάχ!

ΚΑΠΟΙΕ στὸ χωριὸ τοῦ Ναστραδίν, ἄναψε μεγάλος σαματᾶς. Ξεσηκωθήκανε οἱ μισοὶ χωριανοὶ νὰ «ἐβγάλουνε τὸ μάτι» τῶν ἄλλων μισῶν γιὰ φύλλου πήδημα. Ἄδικα ὁ Χότζας κι' ἕνα-δυὸ ἄλλοι ἀκόμη μυαλωμένοι προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ἡμερέψουν.

Ἀφορμὴ ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία ἦταν ὁ Μουδίρης ποὺ ἔβγαλε διαταγὴ νὰ γκρεμίσῃ τὸ χαμάμι τοῦ χωριοῦ. Οἱ μισοὶ τότε ἀπ' τοὺς χωριανοὺς συμφώνησαν μαζί του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μισοὶ τὸν καταριόντουσαν γιὰ τὸ μέτρο, ποὺ εἶχε πάρει...

— Ἐδῶ δὲν ἔχουμε νὰ φᾶμε καὶ θέλουμε χαμάμ καὶ λοῦσα;... Ὅσοι ἔχουν παράδες καὶ καιρό, ἂς πηγαίνουν στὴν Προῦσσα νὰ κάνουν τὸ ἀπέτζι τους!... φώναζαν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μουδίρη.

Κι' οἱ ἄλλοι ἀπαντοῦσαν:

— Ὅλοι οἱ ἀκάθαρτοι τοῦ χωριοῦ βρῆκαν καὶ κάναν ἀρχηγὸ τὸν πιὸ ἀκάθαρτο τῆς Ἀνατολῆς. Ἀφοῦ πλένονται κάθε ραμαζάνι, ἀχρηστο τοὺς εἶναι θέθαια, τὸ χαμάμ!...

Κι' ἀπ' τὰ λόγια ἤρθαν σὲ λίγο στὰ χέρια κι' ἀπ' τὰ χέρια δὲν ἄργησαν νὰ βγάλουνε μαχαίρια, καὶ τὸ φονικὸ ἦταν ἕτοιμο νὰ ξεσπάσῃ στὸ χωριό!...

Ὁ Χότζας τότε, μαζὶ μὲ τὸν Καδῆ καὶ τὸν Ἰμάμη, ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ Μουδίρη καὶ νὰ πῇ πὼς ἐξ αἰτίας τῆς διαταγῆς του, ἔχει ἀρχίσει νὰ χαθῇ ἕνα ὁλόκληρο χωριό.

— Ἄφησε τὸ χαμάμι, ἐφέντημ' κι' ὁ Ἀλλὰχ θὰ σὲ ἀνταμείψῃ!... τοῦ εἶπε πρῶτος ὁ Ἰμάμης.

— Ἄμ' ἔτσι αὐτοὶ ποὺ δὲν τὸ θέλουνε θ' ξυριέψουν περισσότερο καὶ τότε ἀλλοίμονό μας!... τὸν διέκοψε τότε ὁ Καδῆς.

Κι' ὁ Μουδίρης, ποὺ εἶδε ὅτι δὲν συμφωνοῦσαν οὔτε τὰ κεφάλια τοῦ χωριοῦ, σηκώθηκε καὶ τοὺς ἐδιώξε.

— Ἐγὼ ἔβγαλα τὴ διαταγὴ καὶ τὸ χαχάμ αὔριο θὰ γκρεμιστῇ... Ὅσο γιὰ τὸ φονικὸ ποὺ μοῦ λέτε πὼς θὰ γίνῃ, λίγο μὲ νοιάζει, ἀφοῦ κι' οἱ ἴδιοι δὲν συμφωνᾶτε μεταξύ σας θὰ πῇ πὼς τὸ σταλίεμο εἶναι δικό σας!...

Ἔτσι, οἱ προϋχοντες πῆραν ἄπρακτοι τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ. Μονάχα ὁ Χότζας δὲ φαινόταν ἀπελπισμένος, σὰν κάτι νὰ βασάνιζε τὸ μυαλό του.

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ὅμως, ὁ Χότζας σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ γυρνῶντας στὸν Καδῆ καὶ στὸν Ἰμάμη, τοὺς λέει χασούμενος:

— Μπρέ, τόπιασα τὸ γέλι τούτη τὴ φορά καὶ τὸ βαστῶ, τόσο σφιχτά, ποὺ δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ μοῦ ξεγλυστρήσῃ...

— Δηλαδή;

—Ἡ ἰδέα ποὺ σᾶς ἔλεγα μοῦ ἦρθε... Ἀφῆστε ὅμως νὰ πᾶμε πρῶτα καὶ κεῖ τὰ λέμε καλλίτερα...

Σὰν φτάσανε λοιπὸν στὸ χωριό, ἔτρεξαν οἱ χωριανοὶ νὰ τοὺς προϋπαντήσουν.

— Ἔ, τί ἔγινε μὲ τὸ χαμάμι; Θὰ γλυτώσουμε αὔριο ἀπὸ δαῦτο; ρώτησαν αὐτοὶ ποὺ θέλανε νὰ γκρεμιστῇ...

— Δίχως ἄλλο!... Πρωΐ-πρωΐ κιόλας θὰναι ὅλο πέτρα καὶ χῶμα.. ἀποκρίθηκε σινὰ ὁ Χότζας.

— Ἔ, τί ἔγινε μὲ τὸ χαμάμι; Ἐβαλε μυαλὸ ἐπὶ τέλους ὁ Μουδίρης γιὰ νὰ τ' ἀφήσῃ στὴ θέσι του; ρώτησαν οἱ ἀντίθετοι.

— Δίχως ἄλλο... Ἀπὸ αὔριο ἴσαμε ποὺ ν' ἀρχίσουν τὰ ἐγγόνια σας νὰ πηγαίνουν στὸ χαμάμι, θὰ μείνῃ στὴ θέσι του... ἀποκίθηκε σιγὰ πάλι ὁ Ναστραδίν.

Κι' ἔτσι ὅλο τὸ χωριὸ διαλύθηκε ἤρεμα κι' ὁ καθένας πῆγε εὐχαριστημένος νὰ κοιμηθῇ.

— Τρελλάθηκες, μωρὲ Ναστραδίν; Γιατί εἶπες φέματα στὸν κόσμο;... τοῦ φώναξε ὁ Ἰμάμης. Ποιὰ ἦταν ἡ ἰδέα σου, ποὺ θὰ μᾶς τὴν ἔλεγες, μόλις φτάναμε στὸ χωριό; ρώτησε θυμωμένος ὁ Καδῆς.

Ὁ Χότζας, χαϊδολογῶντας τὰ γένεια του, ἀποκρίθηκε:

— Μπρὲ ἀχάριστοι, θέλετε κι' ἄλλη ἀπ' αὐτή; Ὅλο τὸ χωριὸ θὰ κοιμηθῇ ἡσυχο ἀπόψε χωρὶς αἵματα καὶ φασαρίες...

— Κι' αὔριο ποὺ θἄρθουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μουδίρη νὰ γκρεμίσουν τὸ χαμάμι;

— Ἔ! ὡς αὔριο, ἂς ξημερώσῃ πρῶτα καὶ βλέπουμε!... Ὁ Ἀλλὰχ εἶναι μεγάλος καὶ θὰ φροντίσῃ γι' αὐτό. ἐνῶ ἐμεῖς σὰν μικροὶ ποὺ εἴμαστε, φτάνει ποὺ φροντίσαμε γι' ἀπόψε μονάχα!... ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας χαμογελῶντας.

— Παιδιά, προβλέπω ὅτι ἡ Δουλοῦ θὰ πάσῃ καὶ 14ο μισθό!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Αὐτὸ τὸ ποτηράκι στὸ προσφέρω ἐγώ, γιατὶ τώρα σοῦ γρειάζεται κουραγιο!...

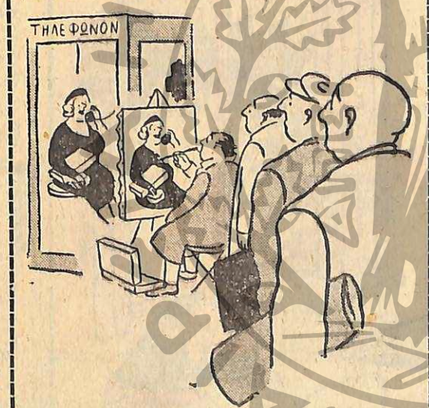

Χωρὶς λόγια!

Τὰ βάσανα ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τσὸκ ἱλαρά

ΑΜΑΝ ἀμάν, μέσα πολυκατοικία, Ντογρούτι μαχαλεσοιντὲν τουρλοῦ τουρλοῦ κιρατζῆδες βάρ. Πλάι μου ἕνας χοντρός, καλοφαγᾶς, ζαμπαρᾶς πολυλογᾶς, μὲ ὑναικούλα του, μικρούλα, κοντούλα, νοστιμούλα, γκέλ ζαμάν γκὶτ ζαμάν. Σίμντι τὰ λέτε πὼς μ' αὐτὴ τσακίστρα, ντηλαθέρια ἔκω γιαβρούμ. Χάϊρ, χάϊρ, γιατὶ αὐτὴ ντηλαγκὰ ἔκει μ' ἕνα μαντραχαλὰ ποὺ πολυκατοικία καραλαμᾶ εἶναι.

Μπουνοῦν ἐτσοὺν ἅμα ἐκείνη νεῦρα ἔκει, κάμαρά τση μέσα κλειδώνεται καὶ τότες ἰστὲρ ἰστεμεζ ἄντρα τση παρέα κάνω σεργιάνι μπεραμπὲρ γκιντιόρουμ.

Ὄντὰν σόνρα, ἅμα πάλι ἐκεῖνος, σερετλῆκι, τζαναμπετλῆκι ἔκει, κουμπανιάρω ἐκείνη γιαβρούμ. Μυστικοσύμβουλος εἶμαι.

Μποϊλὲ περνούσαμε πολυκατοικία μέσα. Ὅμως ἰηροχτὲς βράδυ, ποὺ ἀπὸ ρεβεγιὸν γύριζα τσακὶρ κέφ, νταλντσμένος, κατὰ λάτος μέσα ἀπαρτμὰν τσοὺ μπῆκα, κρεβατοκάμαρα ἀνοιχτὴ ἦτανε. Ἴτς κανένα ντὲν ε.δα, καὶ τὰ 'μπρὸς πίσω νὰ φύγω σκέφτηκα, ξαφνικὰ ὅμως μιὰ ὑναικεία φωνὴ ἄκουσα κι' ἕνα ἀντρικὸ ξερόβηχα.

Ἰντρπασμένος ντογρούι ἤφυγα πόρτα ηκλεισα καὶ φώναξα:

— Βάϊ, βάϊ χουζοῦρι σας χάλασα.

Ἅμα καμπαὲτι ντικό τους ἤτανε, γιατί μπὲ πόρτα ἰους ντὲν κλειδώσανε;

Γι' αὐτὸ ἅμα γεμεκτὲν σόνρα τραγάραμε νὰ δ.καιολογητῶ ἤτελα καὶ εἶπα:

— Σαμπάλα, σαμπάλα ἀνησυχία ἤτελα πρὶν σηκωτῆτε νὰ σᾶς πῶ τσὸκ ἱλαρά.

Εὐτὺς ἐκείνη κοκκάλωσε κι' ἐκείνος κίτρινος ἰγένηκε.

— Βρὲ Καραμπέτ, τί λές; Δὲν εἴχαμε σηκωθῆ; Ἐγὼ εἶχα φύγει ἀπ' τὶς ἑφτὰ τὸ πρωΐ!

— Γιαγνὶς ὁλντοῦ μπέ, γράψε λάτος! μουρμούρισα

— Ὄνειρα θἄδες, μοῦ λέει καὶ σκουντάει καὶ μὲ σπναμασία ποντάρι μου πατάει.

Σόνρα ἐκείνη ἀροῦτι μπαροῦτι μοῦ φώναξε:

— Βρὲ Καραμπέτ, μὴ λὲς κουταμάρες, κ' ἐγὼ ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ μπάνιο μου ἤπαιρνα.

Καὶ κρυφὰ ἀπ' τ' ἄλλο πλευρὸ κι' αὐτὴ μὲ σπναμασία σκουντάει ἐμένα.

Βάλαι μπίλαι σασιρντίμ!

Τὴν ἄλλη μέρα ἀνήμερα πρωτοχρονιά, ἐκείνη ἤρτε καὶ βρῆκε ἐμένα.

— Μπράβο, Καραμπέτ, φώναξε, πολὺ ὁμορφα μοῦ τὰ κατάφερες! Εἶπες στὸν ὄντρα μου πὼς μὲ βρῆκες στὸ κρεβάτι, ἐνῶ ἐκείνος νόμιζε πὼς ἤκανα τὸ μπάνιο μου.

— Γιατί μπέ; ρώτησα. Ἀφοῦ μέσα ἰντια κάμαρα μπεραμπὲρ ἤσαστε καὶ βῆκα τοῦ ἄκουσα;

— Μπορεῖ βῆχα ἀντρικὸ ν' ἀκουσες; ὅμως, δὲν ἤταν ὁ ἄντρας μου, ἀλλὰ ὁ μαντραχαλᾶς ἀπ τὸ βιζαβί μας. Βλέπεις, λοιπόν, τί βλακεία ἤκανες;

Μπὲς τακ κὰ σόνρα ἤρτε ἄντρας τση.

— Μωρέ, Καραμπέτ! λέει ἐμένα. Πολὺ ὁμορφα τὴν σκάρωσες Βρὲ γιατὶ νὰ πῆς μπρὸς στὴν γυναίκα μου πὼς μὲ βρῆκες;

— Οὐλὲν κακὸ εἶναι ποὺ εἶπα πὼς σὲ βρῆκα μὲ ὑναίκα σου;

— Βρὲ κουτεντέ, τὴν ὥρα ποὺ σοῦ φάνηκε πὼς μπῆκες στὸ δικό μας ἀπαρτμάν, μπῆκες κατὰ λάθος στὸ διπλανὸ τῆς κυρίας Τσύλας, ποὺ μὲ εἶχε φωνάξει κρυφὰ νὰ μοῦ πῇ κάτι οἰκογενειακά της. Βλέπεις, λοιπόν, βρὲ κολοκύθα τί μούκαγες; Τώρα ἡ γυναίκα μου βρίσκει κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ κρεπόρτ Γι' αὐτό, κύτταξε νὰ σιάξῃς τὴ γκάφα σου. Πὲς της πὼς εἶσαι σερεπῆς, πὼς σοῦρχονται ἐξάψεις ἐγκεφαλικὲς διαταράξεις καὶ βλέπεις ἀλλ' ἀντ' ἄλλων... Πὼς εἶσαι ἕνας καζὰν καφαλῆς! Γιατὶ θὰ σοῦ φάω τὸ λαρούγκι.

Κι' ἔτσι καλμαρ ὁμένος ἤφυγε.

Βαΐ, βαΐ, τί ἤπατα, σοῦ φώναξ' Ἀλλάχ μπελανιθεροιν μὲ καυγὰ ἀρχ σε τὸ 1960.

Ἄϊντε μπακαλοὺμ, τσὸκ ἱλαρά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΤΙΜΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΕΔΩ καὶ δυὸ χιλιάδες τόσα χρόνια, ζοῦσε στὴν Ἀθήνα ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος, ποὺ τὸν ἔλεγαν Τίμωνα. Ἦταν σοφός, εἶχε ὑπηρετήσει τὴν πατρίδα του στοὺς πολέμους ἐναντίον τῶν Περσῶν, γι' αὐτὸ κι' ἀπόκτησε τὴν ἐκτίμησι τοῦ κόσμου.

Ἦταν γέρος πιά, ξεκουραζόταν ἀπ' τοὺς πολλοὺς κόπους, ἀλλὰ δὲν αἰσθανόταν εὐτυχισμένος. Τὸ γιατί οὔτε ὁ ἴδιος τὸ ἤξερε.

Κάποτε, ποὺ ἀνέβηκε στὸν Ἱερὸ Βράχο, γιὰ νὰ προσφέρη θυσία στὴ θεὰ Ἀθηνᾶ, τὴν ἄκουσε κατάπληκτος νὰ τοῦ λέῃ:

— Ὦ! Τίμων, ἐμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, ποὺ δερόμαστε τὰ καλὰ ποὺ ἔκανες στοὺς ἀνθρώπους, ἀποφασίσαμε νὰ σὲ ἀνταμείψωμε ὅπως εἴμαστε ἐμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Τίμων. Προτιμῶ νὰ μείνω θνητός. Θέλω μόνο ἀπὸ σᾶς τοὺς θεοὺς νὰ μοῦ πῆτε σὲ ποιὸ μέρος τῆς Γῆς βρίσκεται ἡ εὐτυχία.

— Μέσα στὸ δάσος, ποὺ δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ δῶ, θὰ βρῇς τὸ δέντρο τῆς εὐτυχίας, τοῦ ἀπάντησε ἡ θεά. Πήγαινε, λοιπόν, νὰ τὸ βρῇς. Θὰ τὸ γνωρίσῃς ἀπὸ τρία πολύχρωμα λουλούδια, ποὺ εἶναι φυτρωμένα στὴ ρίζα του καὶ στὰ κλαδιά του κρέμονται νόστιμα καὶ δροσερὰ φρούτα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ θὰ τὸ βρῇς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου. Τὸ φροῦτο αὐτὸ δίνει τὴν εὐτυχία σ' ὅποιον τὸ φάῃ, φτάνει ἀλλοίμονό του! Γιατί, ἂν εἶναι κακός, τῆς εὐτυχίας, πρέπει ν' ἀκούσῃς πρῶτα τρεῖς φοβερὲς τὴ φωνὴ τῶν σειρήνων.

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἡ θεὰ ἔπαψε νὰ μιλᾷ.

Ὁ Τίμων, ὅπως ἦταν φυσικό, θέλησε νὰ βρῇ τὸ δέντρο τῆς εὐτυχίας καὶ ξεκίνησε ἀλλὰ περνοῦσαν οἱ μέρες οἱ μῆνες, τὰ χρόνια, χωρὶς νὰ τὸ βρίσκῃ. Στὸ τέλος, ἀπελπίστηκε καὶ γύρισε στὸ σπίτι του, ὅπου, σιγὰ-σιγά, ἔζησε.

Σὰν εὐγενὴς ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν, μὲ ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ καλὴ καρδιά, ἀποκτοῦσε ὅλο καὶ περισσότερους φίλους, ποὺ τοὺς φιλοξενοῦσε στὸ σπίτι του. Ἔτσι, κάθε μέρα, πολλοὶ μοσφιραῖοι, ἄλλοι πλούσιοι κι' ἄλλοι φτωχοί, κάθονταν στὸ τραπέζι του.

Μιὰ μέρα, ἕνας ζωγράφος χάρισε στὸν Τίμωνα ἕνα ἔργο του κι' αὐτὸς, γιὰ ἀνταμοιβή, τοῦ ἔστειλε σαράντα χρυσὰ νομίσματα.

Μιὰ ἄλλη μέρα, κάποια γυναῖκα, τὸν παρακάλεσε μὲ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ τῆς δώσῃ τὰ χρήματα, ποὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν ἄντρα της ἀπ' τὴ φυλακή. Ἐκεῖνος τὸν δέχτηκε εὐγενικά. Ὅταν, ὅμως, ἄκουσε γιὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχε πάει, τοῦ εἶπε, ὅτι, δυστυχῶς, δὲ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ τὸ ἀφεντικό του ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἂν ἤθελε, μποροῦσε νὰ πάῃ τὴν ἄλλη μέρα.

Ὁ Φίλιππος ἔφυγε καὶ πῆγε στὸ ζωγράφο.

— Λυπᾶμαι, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Ἄργησες νάρθῃς. Ἂν ἐρχόσουν χθές, θὰ μποροῦσα νὰ βοηθήσω τὸν ἀφεντικό σου. Σήμερα, δυστυχῶς, δὲν ἔχω ἑκεάρα!

Τὴν ἴδια περίπου ἀπάντησι πῆρε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ὁ ἀφεντικός του τοὺς εἶχε εὐεργετήσει.

Τότε ὁ Τίμων, ἀπογοητευμένος ἀπ' τὴν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ ζήσῃ στὴν ἔρημο.

Συντροφιὰ μὲ τὸν πιστὸ ὑπηρέτη του, ἔρχισαν νὰ περπατοῦν πρὸς τὴ θάλασσα.

Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ὧρες παρέα, ἔφτασαν στὸ μέρος, ποὺ σήμερα βρίσκεται ἡ Γλυφάδα. Μπήκανε στὸ πευκόδασος κι' ἔψαξαν νὰ βροῦν ἕνα κατάλληλο μέρος, γιὰ νὰ μείνουν.

Καὶ δὲν ἄργησαν νὰ τὸ βροῦν. Ἔστησαν τὴ σκηνή τους κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο κι' ἔζησαν ἐκεῖ ἐννιὰ μῆνες. τρώγοντας μονάχα χόρτα, ἄγρια φροῦτα καὶ ψάρια, ποὺ τὰ ἔπιαναν μόνοι τους.

Κάθε βράδυ, ὁ Τίμων κατέβαινε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ καθόταν στοὺς βράχους, ἀκούγοντας τὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων.

Μιὰ τέτοια βραδυὰ ἄκουσε ξαφνικὰ τρεῖς φορὲς τὴ φωνὴ τῶν σειρήνων. Κι' ἀμέσως εἶδε τὶς σειρῆνες νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ πάλι νὰ βουτάνε στὸ βυθό της.

Τότε τοῦ ἦρθαν στὸ μυαλὸ τὰ λόγια τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Καί, καθὼς γύρισε στὴ σκηνή του, εἶδε τὰ τρία πολύχρωμα λουλούδια, ποὺ εἶχαν φυτρώσει στὴ ρίζα τοῦ μεγάλου δέντρου.

Ἀμέσως κατάλαβε πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ δέντρο τῆς εὐτυχίας κι' ἀνέβηκε ἀπάνω, γιὰ νὰ κόψῃ τὸ φροῦτο, ποὺ θὰ ἔδινε καὶ σ' αὐτὸν τὴν εὐτυχία.

Μόλις τὸ ἔκοψε καὶ τὸ ἔφαγε. ἔγινε τὸ θαῦμα. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, μποροῦσε νὰ ἀποκτήσῃ ὅτι ἐπιθυμοῦσε. Ἤθελε χρυσάφι, δὲν εἶχε παρὰ ν' ἁγγίξῃ τὶς πέτρες κι' ἀμέσως γίνονταν μαλαματένιες. Ἤθελε διαμάντια, δὲν εἶχε παρὰ νὰ χαϊδέψῃ τὰ πετραδάκια κι' ἀμέσως γίνονταν ἀστραφτερὰ μπριλάντια!

Ἔτσι, ὁ Τίμων γίνηκε πάλι πλούσιος. Κι' οἱ φίλοι του, ποὺ τόμαθαν, ἔτρεξαν στὸ δάσος νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦν. Ὁ Τίμων τοὺς δέχτηκε χαρούμενος καὶ τοὺς διηγήθηκε τὴν ἱστορία γιὰ τὸ δέντρο τῆς εὐτυχίας.

— Νά, τοὺς εἶπε, ἀνεβῆτε στὸ δέντρο καὶ φᾶτε κι' ἐσεῖς τὸν καρπὸ τῆς εὐτυχίας, γιὰ νὰ γίνετε πλούσιοι.

Ἕνας ἀπ' αὐτούς, δὲν ἔχασε οὔτε στιγμή! Ἀνέβηκε στὸ δέντρο, ἀλλὰ μόλις ἅπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ κόψῃ τὸν καρπὸ τῆς εὐτυχίας, ἕνα κλαρὶ μπῆκε στὸ μάτι του κι' ἔπεσε κάτω ἀπ' τὸ δέντρο, σκάζοντας σὰν καρπούζι.

Ἕνας ἄλλος, ποὺ ἐπιχείρησε κι' αὐτὸς νὰ κόψῃ τὸν καρπὸ τῆς εὐτυχίας, μπλέχτηκε στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου καὶ κρεμάστηκε. Τέτοιο φοβερὸ θάνατο βρῆκαν κι' ὅσοι ἀπ' τοὺς ἄλλους ἐπιχείρησαν νὰ κόψουν τὸν καρπὸ τῆς εὐτυχίας.

Ὅταν μαθεύτηκε στὴν Ἀθήνα τὸ τί ἔπαθαν οἱ ἀχάριστοι φίλοι τοῦ Τίμωνα, κανεὶς πιὰ δὲν ξαναπῆγε στὸ δάσος γιὰ νὰ τὸν δῇ. Ὅλοι φοβόντουσαν, ὅτι θὰ πάθουν τὸ ἴδιο, γιατὶ ὅλοι ἦταν ἀχάριστοι.

Ἔτσι, ὁ Τίμων, ποὺ ἔμεινε στὸ δάσος μὲ τὸν πιστό του ὑπηρέτη, ξεχάστηκε. Καὶ θὰ ἔμενε ξεχασμένος γιὰ πάντα, ἂν στὴν ἐποχή μας — ὕστερα ἀπὸ τόσες χιλιάδες χρόνια — ἕνας Ἀμερικανὸς ἀρχαιολόγος, ποὺ ἔκανε ἀνασκαφὲς στὴ Γλυφάδα, δὲν εὕρισκε μιὰ πέτρα μὲ ἐπιγραφή. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα γράμματα, ποὺ ἦταν χαραγμένα ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν πέτρα, ἦταν γραμμένο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Τίμωνα.

Νά τί ἔγραφε ἡ ἐπιγραφὴ ἀπὸ κάτω:

«Τὴν εὐτυχία δὲ μπορεῖ νὰ τὴ βρῇ κανεὶς οὔτε στὶς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, οὔτε μέσα στὸ περιβόλι τῆς φύσεως, ἂν πρῶτα δὲν προετοιμάσῃ τὴ συνείδησί του γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ πρὸς τὸ τέλειο»

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

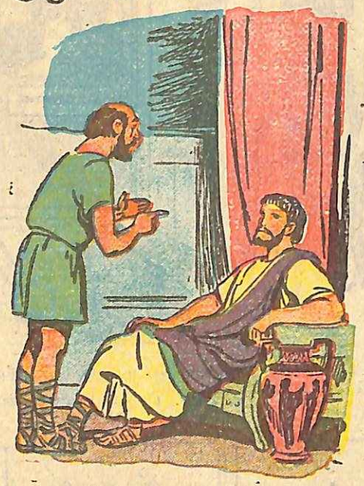

— Ἀφέντη μου πρόσεξε, γιατὶ μὲ τὰ καλά, ποὺ κάνεις στὸν κόσμο, θὰ χάσῃς ὅλη τὴν περιουσία σου... τοῦ εἶπε ὁ ὑπηρέτης.

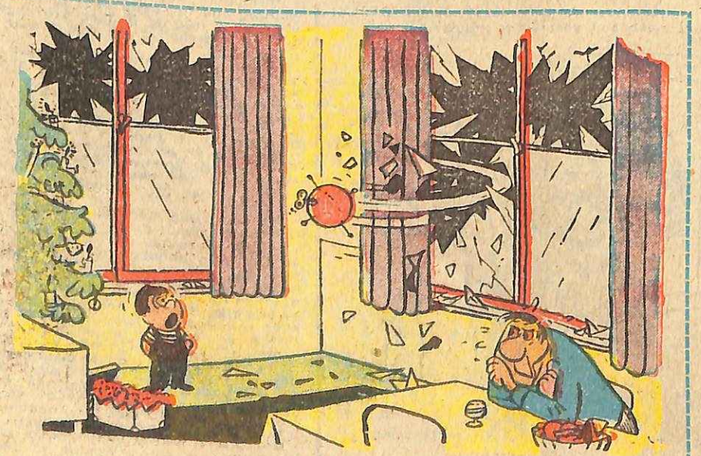

— Εἶδες μπαμπᾶ τί ὡραῖο παιγνίδι αὐτὸς ὁ δορυφόρος ποὺ μοῦ ἔφερε ὁ νουνός;

Συγκινητικὸ παιδικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Λ. ΝΤΕ ΚΕΡΑΝΝΥ

Η ΜΙΚΡΗ ΑΡΜΟΥΤΑ

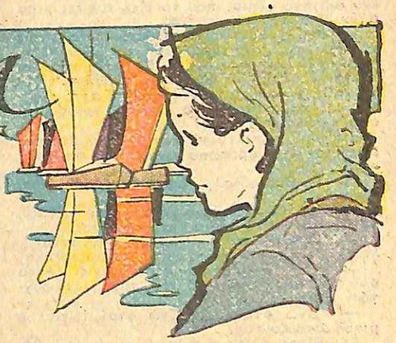

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ μικρὴ Σολάνζ Σαρσὲν βασιλεύει σὰν παντοδύναμη ἀρχόντισσα στὸν παλιὸ πατρικό της πύργο, ποὺ εἶναι σὲ μιὰ ἀπόκρημνη ἀκτὴ τῆς Βρετάνης. Ἔχει δεσποτικὸ καὶ ἀγέρωχο χαρακτῆρα κι' ὅλοι οἱ φαράδες καὶ οἱ θαλασσινοὶ τοῦ χωριοῦ παραξενεύονται γιὰ τὴ συμπάθεια τῆς Σολάνζ σὲ μιὰ παράξενη γρηά, τὴ θεία Γκὼτ Κλεντέρ, ποὺ τὴ διασκεδάζει, λέγοντάς της τρομακτικὲς Ἱστορίες γιὰ φαντάσματα. Ἔτσι, μιὰ σκοτεινὴ νύχτα καταιγίδας, ἡ Σολάνζ καὶ ἡ παιδαγωγός της καταφεύγουν στὸ σπιτάκι τοῦ φαροφύλακα, ὅπου βρίσκουν τὴ γρηὰ Γκώτ, ποὺ τοὺς διηγήθηκε μιὰ ἀλλόκοτη Ἱστορία γιὰ τὸ «καρροτσάκι τοῦ θανάτου», ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀντικρύσῃ κανείς, γιατὶ θὰ πεθάνῃ. Ὅταν ὅμως φτάνη στὸ σπιτάκι ὁ τελωνοφύλακας Φαζιόλ, ἡ γρηὰ Γκὼτ φεύγει γιὰ νὰ πάῃ κοντὰ στὴ φυσοκόρη της, τὴ θυμούλα.

2ον

— Ἡ Ἰουλιανὴ εἶναι καλὴ κοπέλλα. εἶπε ὁ Φαζιόλ. Φροντίζει γιά, τ' ἀδέλφια της σὰ νάναι ἡ ἴδια ἡ μάννα τους.

— Δὲν τὰ βαρυέσαι; τὴ ρώτησε ἡ Σολάνζ, ποὺ αὐτὴ βέβαια δὲ θάκανε τὸ ἴδιο ποτέ.

— Ὦ, ὄχι, δεσποινίς, τ ἀγαπῶ τόσο πολύ!

— Θἄθελα νἄχα κι' ἐγὼ ἀδέλφια...

— Θἄχετε τὰ ξαδέλφια σας, τοὺς Ρουβέλ, ποὺ θἄρθουν τὶς διακοπές, τῆς θύμισε ἡ παιδαγωγός.

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ροζὲ εἶναι κακοὶ καὶ μὲ πειράζουν. Ἂν ἦταν ὅμως ἀδέρφια μου, θὰ μ' ἀκούγαν...

— Εἶστε βέβαιη γι' αὐτό;

Ἡ μικρὴ δὲν ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο.

Τὸ σκοτάδι φαινόταν ἀκόμη πηχτό. Σοῦδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς βρίσκεσαι ἀπέναντι σ' ἕνα μαῦρο τοῖχο.

Ἡ Σολάνζ ἀνατρίχιασε στὴν ἰδέα τοῦ δρόμου, ποὺ θἄκανε μέσ' στὴ σκοτεινιά. Καί, γυρίζοντας στὸν τελωνοφύλακα, τὸν ρώτησε:

— Λέτε πὼς δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε ἀμάξι γιὰ νὰ μᾶς γυρίσῃ στὸν πύργο;

Ὅλοι ξέσπασαν σὲ γέλια καὶ μουρμούρισαν:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ γυρεύῃ ἀμάξι σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο μέρος!...

Ὁ Φραζιὸλ μάλιστα θέλησε ν' ἀστειευθῇ καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ δεχόσαστε τοὐλάχιστο ν' ἀνεβῆτε στό... καρροτσάκι τοῦ θανάτου;

Νέα γέλια ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴ συντροφιὰ μὲ τὰ λόγια τοῦ Φαζιόλ. Ἀκόμα κι' ἡ μικρὴ Φραγκίσκα, ποὺ εἶχε τρομάξει μὲ τὶς φοβέρες τῆς γριᾶς Γκώτ, διασκέδαζε τώρα μὲ τὴν ἰδέα τοῦ γερο-τελωνοφύλακα.

Ξαφνικά, μέσα στὴ σιωπή, ποὺ εἶχε διαδεχτῇ τὴ μανιασμένη καταιγίδα, ποὺ πέρασε, ἀκούστηκε καθαρὰ ὁ ἦχος τῶν τροχῶν ἑνὸς κάρρου.

Ἦταν τόσο παράξενο, τόσο ἀπρόοπτο αὐτό, ποὺ οἱ μουσαφίρηδες τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ κυττάχτηκαν κάπως ἀνήσυχα. Τῆς Σολάνζ καὶ τῆς Φραγκίσκας ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὰ δόντια.

Ἡ μὶς Βαρβάρα ξαναβρῆκε πρώτη τὴν ψυχραιμία της.

— Ἡσυχάστε. εἶπε, δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ παράξενο, ποὺ νὰ σᾶς κάνῃ νὰ ταράξεστε. Οἱ ἐργάτες δὲ μεταχειρίζονται καρροτσάκια γιὰ νὰ μεταφέρουν τὰ φύκια;

— Οἱ ἐργάτες δὲ δουλεύουν τὴ νύχτα! ἀποκρίθηκε ὁ Φαζιόλ.

Φαινόταν σὰ νὰ τὸν ἀπασχολοῦσε μιὰ ἰδέα.

— Πάω νὰ δῶ τί συμβαίνει, πρόσθεσε.

Ἀλλά, πρὶν προφτάσῃ νὰ περάσῃ τὴν πόρτα, ἡ Ἰουλιανή, ἡ Φραγκίσκα κι' ὁ μικρὸς Πέτρος πέσανε ἀπάνω του, πιάνοντάς τον ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ μανδύα, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ χέρι κ' ὁ τρίτος ἀπ' τὸ πόδι.

— Μή, κύριε Φαζιόλ! Μὴν πηγαίνετε!

Ὁ τελωνοφύλακας ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἄ, ἔτσι, μικρά μου; Θέλετε νὰ μ' ἐμποδίσετε κιόλας νὰ κάνω τὸ χρέος μου; Δὲν ξέρετε πὼς σὲ μένα ἔχουν ἀναθέσει νὰ φυλάω τὴν ἀκρογιαλιά, πρὸ πάντων ἀπὸ τούς... «ἔξω ἀπὸ ἐδῶ»;

Μιλοῦσε μὲ ἀστεῖο ὕφος. Ἡ παιδαγωγὸς ὅμως πρόσεξε πὼς ἡ φωνή του ἔγινε ἀλλοιώτικη. Κρίνοντας τὸν ἀρκετὰ ἔξυπνο, σὲ τρόπο, ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ πέσῃ θῦμα μιᾶς ἐξωφρενικῆς δεισιδαιμονίας, κατάλαβε πὼς ὑπῆρχαν ὡρισμένοι φόβοι, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς φανερώσῃ στὰ παιδιά.

— Ὑποψιάζεστε τίποτα; τὸν ρώτησε μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ τελωνοφύλακας.

— Κἄποιον;...

— Ναί...

— Κι' εἶναι λογικὸ νὰ ἐκτεθῆτε μόνος σας στὸν κίνδυνο;

— Εἶναι βέβαιο πώς, ἂν εἶχα μαζί μου δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες μου, θὰ κανονιζόταν πιὰ ἐδικολα ἡ δουλειά. Θὰ κάνω ὅμως ὅ,τι μπορέσω. Ἐμπρός, κουτσούδελα! Ἀφήστε με ἐλεύθερο. Κι' ἂν φοβόσαστε γιὰ μένα, πέστε καμμιὰ προσευχὴ γιὰ τὸ γέρο-Φαζιόλ...

Ξεκόλλησε ἀπὸ πάνω του τὰ μικρὰ χέρια τοῦ Πέτρου, φίλησε τὸ παιδὶ στὰ πεταχτὰ κι' ἀφοῦ τυλίχτηκε στὸ μανδύα του, ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ Σολάνζ καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ φαροφύλακα ἔμειναν ἀμίλητοι ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἡ μὶς Βαρβάρα προσπάθησε νὰ τὰ ἡσυχάσῃ. Μὰ κι' αὐτὴ ἦταν ἀνήσυχη καὶ καταρίστηκε τὴν τρελλὴ ἐμπνευσι τῆς μαθητρίας της, γιὰ τὸ νυχτερινὸ ἐκεῖνο περίπατο.

Πῶς θὰ μποροῦσαν τώρα νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους; Ὁ τελωνοφύλακας εἶχε φύγει. Ὁ Μουριὲ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ φάρο. Κι' οἱ γυναῖκες μοναχὲς κι' ἄοπλες, δὲ μποροῦσαν νὰ ἐκτεθοῦν, γυρίζοντας τὶς ἀκρογιαλιές, σὲ συναντήσεις πιὸ ἐπικίνδυνες κι' ἀπὸ τὸ «καρροτσάκι τοῦ θανάτου».

Ἡ ἀπουσία τοῦ τελωνοφύλακα βάσταξε πολύ.

Στὸ τέλος ἄκουσαν τὴ χοντρὴ του φωνὴ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ ἡ Ἰουλιανὴ ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

— Δὲν εἶναι τίποτα! εἶπε, μπαίνοντας. Μὰ θὰ συνεχίσω τὸ ψάξιμο. Ἂν θέλατε, λοιπόν, δεσποινίδες μου, θὰ μποροῦσα ν' ἀργοπαρήσω λιγάκι. γιὰ νὰ σᾶς συνοδέψω ὡς τὸν πύργο.

Ἡ μὶς Βαρβάρα ἔσκεπτε αὐτὴ τὴν πρόταση, μὲ προθυμία. Καί, τυλίγοντας τὴ Σολάνζ στὸ πανωφόρι, ποὺ εἶχε πέσει τόσο ξαφνικὰ στὴν κατοχή της, ἀκολούθησε τὸν ἄφοβο ἐκεῖνο ἄντρα.

Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι εἶχε διασλύσει τὴν ὁμίχλη. Κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ φανερωνόταν τὸ φεγγάρι, σὰ νὰ τοῦ ἄρεσε νὰ παίζῃ κρυφτούλι μὲ τὰ σύννεφα...

Ἡ Σολάνζ, τρομαγμένη ἀπ' αὐτὰ τὰ παιγνιδίσματα τῆς σκιᾶς καὶ τοῦ φωτός, ἔβγαζε κάθε στιγμὴ φωνὲς φοβισμένες. Ἡ μὶς Βαρβάρα ὁλοένα καὶ τὴν καθησύχαζε.

— Μὴν κάνῃς θόρυβο, τὴν παρακαλοῦσε. Σὲ λίγο θἄχουμε φτάσει. Νά, βλέπω κιόλας τὸ σπίτι...

Κι' ἀλήθεια, τὸ σπίτι τους εἶχε ἀρχίσει νὰ φαίνεται. Ἡ ἀπουσία τῆς Σολάνζ καὶ τῆς δασκάλας, εἶχε ἀναστατώσει ὅσους βρίσκονταν ἐκεῖ καὶ τὰ παράδυρα ἦταν φωτισμένα.

— Ἐπὶ τέλους, φτάνουμε, φώναξε ἡ δασκάλα, ἀναστενάζοντας.

Μὰ εἶχε βιαστῇ νὰ μιλήσῃ ἔτσι. Ἔμενε ἀκόμα νὰ περάσουν ἕνα ἀκάλυπτο διάστημα. Καὶ τὸ μισοκρυμμένο φεγγάρι ἐρρίχνε τὴν παράξενη ἐκείνη λάμψι, ποὺ κάνει ἀλλοιώτικο κάθε ἀντικείμενο.

Ἡ προσοχὴ τῆς Σολάνζ τραβήχτηκε σὲ λίγο ἀπὸ ἕνα μαῦρο ὄγκο. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, τῆς φάνηκε σὰν ἕνας βράχος ἢ σὰν πολλὰ δέντρα μαζί. Ὁ φόβος της μεγάλωσε, ὅταν ξεχώρισε πὼς ὁ ὄγκος αὐτὸς σάλευε.

Λησμονώντας τότε τὶς παραγγελίες, ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴ μὶς Βαρβάρα, σήκωσε τὸ δάχτυλό της κι' ἔδειξε πρὸς τὰ ἐκεῖ:

— Κύττα!... Κύττα!...

Τὸ ἄγνωστο ἐκεῖνο πλάσμα, ποὺ θἄταν κανένα ζῶο ἢ κανένας ἄνθρωπος, φάνηκε νὰ τρόμαξε πολὺ ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς Σολάνζ. Θέλησε νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, ἀλλὰ δὲν εἶχε λογαριάσει καλὰ τὴν ὁρμή του... Πολὺ κοντὰ ἀπὸ ἐκεῖ ἀνοιγόταν μιὰ βαθειὰ λακκούβα, ὅπου ἔπεσε μέσα μὲ μιὰ ἀδύνατη κραυγή.

— Εἶναι γυναῖκα! εἶπε ὁ Φαζιόλ.

— Εἶναι παιδί! φώναξε ἡ μὶς Βαρβάρα. Ὁ τελωνοφύλακας ὥρμησε κατὰ κεῖ καὶ κατέβηκε μέσα στὰ λάκκο ὅσο πιὸ γρήγορα τοῦ ἐπέτρεπαν ἡ ἡλικία του καὶ τὸ βάρος του.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ Ἂν Βασίλης

Περνώντας ἔκταση μεγάλη
κοιλάδες, λόφους καὶ βουνὰ
μὲ τὸ βαρὺ σακκὶ του πάλι,
ὁ Ἂν Βασίλης ξεκινᾶ
μ' ὅλα τῶν γερατειῶν τὰ βάρη,
ξεκούραστος σὰν παλληκάρι!
Ὅσα καλὰ παιδιὰ ἀντικρύζει
στὸ δρόμο τοὺς γλυκομιλεῖ...
Αὐτὸς ὁ Ἅγιος ἀξίζει
ἀπὸ τοὺς ἄλλους πιὸ πολύ!
Γιατί, νὰ σᾶς τὸ πῶ συντόμως,
εἶναι καλὸς καὶ γαλαντόμος.
Ἂχ, γιατί, Ἂν Βασίλη, μόνο,
νἄρχεσαι μιὰ φορὰ τὸ χρόνο;

ΦΟΙΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

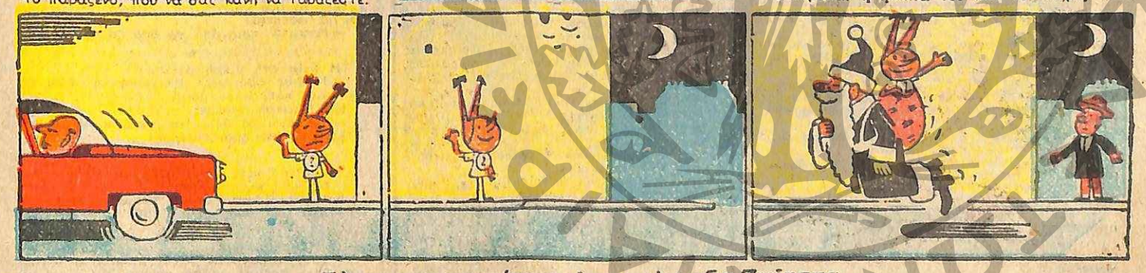

Τὸ πρωτοχρονιάτικο ὠτο-στὸπ τῆς Ζωΐτσας

Καὶ ξαναβγῆκε, κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα ἀκίνητο σῶμα, ποὺ τὸ εἶχε τυλίξει μέσα στὸν ἴδιο του τὸ μανδύα.

— Δὲν εἶναι τίποτα σοβαρό, εἶπε, χωρὶς νὰ περιμένη τὶς ἐρωτήσεις τῆς δασκάλας. Μιὰ ἁπλὴ λιποθυμία. Δὲ θὰ πάθη τίποτα. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τί θέλουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ τρέχουν τὴ νύχτα στὶς ἀκρογιαλιὲς καὶ στὰ βράχια, ἀντὶ νὰ κοιμοῦνται στὰ κρεβατάκια τους!

Ξεδίπλωσε ἐπειτα τὸ μαντύα του. Καὶ παρουσίασε ἕνα πρόσωπο ὠχρό, ποὺ φαινόταν χωρὶς ζωή.

— Ἡ Θυμιούλα! ξεφώνισε ἡ μὶς Βαρβάρα.

Ἡ Σολάνζ, ποὺ εἶχε κρύψει, στὸ μεταξύ, τὸ πρόσωπο στὰ χέρια της, πλησίασε.

— Ὢ, Θεέ μου!... Ἡ μ κρὴ Ἄγνωστη!... Μήπως εἶναι πεθαμένη, κύριε τελωνοφύλακα;

— Ὄχι, ἀγαπητή μου δεσποινίς. Ἀλλὰ φοβᾶμαι μὴν ἔσπασε τὸ πόδι της, γιατὶ βογγάει μόλις τ' ἀγγίξω...

— Ἐγὼ φταίω!... Ἐγὼ φταίω! εἶπε ἡ μικρὴ σκούζοντας.

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ φωνή, ποὺ βάλατε, τὴ φόβισε ἄσχημα.

— Σοῦ εἶπα τόσες φορὲς νὰ σωπαίνης, ἀναστέναξε ἡ μὶς Βαρβάρα. Μὰ ἐσὺ δὲ θὰ μ' ἀκούσῃς ποτέ!... Τὸ καλύτερο ποὺ μπορεῖ νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ πᾶμε τὴν κοπέλα στὸν πύργο κι' ἐκεῖ νὰ τὴ περιποιηθοῦμε...

Ὁ τελωνοφύλακας φάνηκε κάπως διστακτικός.

— Θέλετε νὰ πάρετε τὴ μικρὴ κοντά σας; ρώτησε.

— Μὰ ναί... Γιατί ὄχι;

— Ἐπειδή...

Κι' ἐξακολούθησε νὰ διστάζῃ. Ἡ μὶς Βαρβάρα τὸν κύτταξε στὸ πρόσωπο καλὰ-καλὰ τὴν ἀκρώρα ἡ Σολάνζ ψιθύρισε:

— Ἔχετε καμμιὰ ὑποψία γιὰ τοὺς Κλέντερ;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Κι' αὐτὸ μοῦ διπλαρόλος τῆς Μικρῆς Ἄγνωστης σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Ἔχω πολὺ μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴν ἐξυπνάδα καὶ στὴν εἰλικρίνεια αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Ἐξ ἄλλου, δὲ μποροῦμε νὰ τὴν φέρω τὶς πρῶτες περιποιήσεις. Κι' ὁ κύριος Σασσέν, ποὺ πρόκειται νἄοβη αὔριο τὸ πρωΐ, θ' ἀποφασίσῃ τί πρέπει νὰ γίνῃ παρακάτω.

Ὁ Φαζιὸλ ἔμεινε σύμφωνος. Κι' ἡ θλιβερὴ συνοδεία ἐξακολούθησε τὸ δρόμο γιὰ τὸν πύργο.

Ἡ Σολάνζ πεσπατοῦσε μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο. Δοκίμαζε ἀρκετὲς τύψεις βέβαια. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη της περιέργεια, ὑπεροκοῦσε ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ κυνηγητοῦ τῶν φαντασμάτων, ποὺ εἶχε φέσει στὴ μέση τόσα ἀπρόοπτα.

Μόλις ἔφτασαν στὸν πύργο, ὁ τελωνοφύλακας ξάπλωσε τὴ Θυμιούλα στὸ κρεβάτι, ποὺ ἔστρωσε βιαστικὰ ἡ μὶς Βαρβάρα.

Τὸ σπίτι τοῦ μυστηρίου

Ἡ μικρὴ ἄρρωστη, κατάχλωμη, μὲ τὰ μακρυὰ μαῦρα μαλλιά της, σκόρπια στοὺς ὤμους, ἔμοιαζε μὲ τὶς ὡραῖες Ἁγίας Ἀγνῆς, ποὺ ἡ Σολάνζ εἶχε βάλει τὴν εἰκόνα της σὲ τζαμωτὴ κορνίζα μέσα στὴν κάμαρά της. Κι' ἡ μὶς Βαρβάρα συγκινήθηκε στὴν ἰδέα πὼς ἡ μοῖρα της ἔμοιαζε μὲ τὴ μοῖρα τῶν μικρῶν μαρτύρων τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ποὺ ἤταν θύματα βάρβαρων γονιῶν.

Ἀποφάσισε νὰ κάνη τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ μυστήριο, ποὺ τύλιγε τοὺς Κλέντερ. Ἀλλὰ ἤταν βέβαιη ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς ἡ Θυμιούλα δὲ θὰ τὴ βοηθοῦσε καθόλου σ' αὐτὴ τὴν προσπάθειά της. Γιατὶ τίποτα δὲ θὰ τὴν ἔκανε νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸ ἐκείνων, πού, δίκαια ἢ ἄδικα, τοὺς λογάριαζε ὡς εὐεργέτες της.

Ἡ πρώτη φροντίδα τῆς δασκάλας ἤταν νὰ κυττάξῃ τὴν πληγή. Κι' ἀμέσως ἀνακουφίστηκε, βλέποντας πὼς εἶχε μπροστά της ὄχι κανένα σπάσιμο, ὅπως εἶχε φοβηθῆ, ἀλλὰ ἕνα ἁπλὸ στραπουλήγμα! Ἔτρεξε, λοιπόν, νὰ βάλη ἕναν ἐπίδεσμο. Ἐνῶ ὅμως καταγινόταν μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἡ μικρὴ ἄνοιξε τὰ μάτια της, καί, γυρίζοντάς τα δεξιὰ κι' ἀριστερά, ψιθύρισε μὲ ἀπορία:

— Ποῦ εἶμαι;

Πρὶν ἡ μὶς Βαρβάρα προφτάσῃ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα της μάτια τὴ Σολάνζ, τὸ γέρο-τελωνοφύλακα κι' ὅλα τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου. Καὶ μ' ἀνήσυχη φωνὴ ρώτησε:

— Μήπως εἶμαι στὸν πύργο;

— Ναί, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ δασκάλα. Καὶ θὰ μείνετε ἐδῶ ὥσπου νὰ γιατρευτῆτε. Εἶσθε αἰχμάλωτή μας!...

Τὰ λόγια αὐτά, ἂν καὶ εἰπώθηκαν μὲ ἀστεῖο τρόπο, ἀνέβασαν τὸ αἷμα στὰ μάγουλα τῆς μικρούλας.

— Αἰχμάλωτη! ψιθύρισε.

Μὰ ἡ στεναχώρια της ἤταν τόσο φανερή, ποὺ ἡ μὶς Βαρβάρα ἐξακολούθησε:

— Θὰ βρῆτε τὴν ἐλευθερία σας, μόλις σᾶς περάσῃ τὸ στρατπούλῃγμα. Μὰ τί ἰδέα ἤταν ἐκείνη, νὰ τρέξετε, σὰν παλαβή, ἀντὶ νὰ μᾶς δώσετε μιὰ ἀπάντησι, ὅταν σᾶς φωνάξαμε;

Ἡ μικρὴ κατακοκκίνισε καὶ δὲν ἀπάντησε. Ἡ δασκάλα σκέφτηκε, ὅτι θἄταν ἄσχημο νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀνάκρισί της.

— Καλά εἶπε, ἂς μὴ μιλήσουμε πιὰ γι' αὐτό. Θὰ σᾶς περιποιηθῶ ἐγὼ ἡ ἴδια καὶ θὰ γίνετε γρήγορα καλά. Πονᾶτε πολύ;

— Ὤ, ναί πολύ!...

Τὸ εἶπε αὐτὸ μ' ἕνα τρόπο τόσο πονεμένο, ποὺ ἡ καλὴ μὶς Βαρβάρα, μὲ μητρικὴ συμπόνια, ἔσκυψε στὸ μέτωπο τῆς μικρῆς ἄρρωστης καὶ τὴ φίλησε. Παραξενεύτηκε ὅμως, νοιώθοντας ξαφνικὰ δυὸ μπράτσα νὰ τυλίγωνται γύρω στὸ λαιμό της κι' ἔπειτα νὰ λύγωνται ἀμέσως, λὲς κι' ἡ Θυμιούλα νὰ ντράπηκε γιὰ τὴν αὐθόρμητη αὐτὴ κίνησί της.

— Ὢ, δεσποινίς, συχωρέστε με... τῆς εἶπε. Μὰ εἶναι τόσος καιρός, ποὺ δὲ μὲ φίλησε κανένας!...

— Πῶς; Ἡ θειὰ Γκὼτ δὲν εἶναι καλὴ μὲ τὴν ψυχοκόρη της;

Τὰ μάτια τῆς Θυμιούλας πέταξαν σπίθες.

— Δὲν εἶμαι ψυχοκόρη τῆς Γκώτ... Ἤμουν ψυχοκόρη τῆς Μόνας... Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὸ θάνατό της δὲν ἔχω κανέναν, ποὺ νὰ μὲ ἀγαπᾶ...

Δάκρυα τῆς ἤρβαν στὰ μάτια. Ὁ Φαζιὸλ κι' ἡ μὶς Βαρβάρα κυττάχτηκαν. Χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύεται, ἡ μικρὴ εἶχε ξεστομίσει μιὰ βαρειὰ κατηγορία γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς καλύβας.

— Ἔτσι εἶναι, μουρμούρισε ὁ τελωνοφύλακας. Τὴν κακομεταχειρίζονται τὴ Θυμιούλα, γιατὶ δὲ θέλει ν' ἀνακατευτῆ στὶς βρωμοδουλειές τους.

Καὶ συνέχισε δυνατά;

— Μὰ εἶναι ὥρα νὰ πάω νὰ εἰδοποιήσω αὐτὴ τὴ γριὰ μάγισσα!...

Στὰ λόγια αὐτά, ζωγραφίστηκε στὰ μεγάλα μάτια τῆς Θυμιούλας, ὁ ἴδιος φόβος, ποὺ εἶχε φανῆ καὶ πρίν, ὅταν ἡ μὶς Βαρβάρα πρόφερε ξαφνικὰ τὴ λέξι «αἰχμάλωτη».

— Ὢ! Ὄχι, ὄχι εἶπε, μὴν πηγαίνετε!... Εἶναι πολὺ ἀργά... Θὰ κοιμᾶται... Μπορεῖ νὰ τὴν τρομάξετε...

— Θὰ φωνάξω κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά της. Πιστεύω πὼς τέτοια νύχτα θἄναι στὸ σπίτι.

Οἱ μακρεῖες βλεφαρίδες τῆς κόρης χαμήλωσαν. Κι' ἡ φωνή της βγῆκε πνιγμένη:

— Εἶναι στὴ θάλασσα...

Ὁ Φαζιὸλ μὲ δυσκολία κρατήθηκε γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ.

«Φτωχὴ μικρούλα! σκέφτηκε. Δὲν ξέρει οὔτε νὰ πῇ ψέμματα. Εἶναι κρίμα νὰ βλέπῃ κανεὶς ἕνα τόσο καλὸ κορίτσι μέσα σ' ἐκεῖνη τὴ λυκοφωλιά. Μὰ τί θὰ μπορούσαμε νὰ τῆς κάνουμε;».

Κι' ἐξακολούθησε δυνατά:

— Καλά. Θ' ἀφίσω τότε τὴ θειὰ Γκὼτ νὰ κοιμηθῆ. Προσπάθησε ὅμως νὰ κοιμηθῆς κι' ἐσὺ καὶ νὰ γίνης γρήγορα καλά. Ὁ γερο-Φαζιὸλ θὰ στενοχωρηθῆ πολὺ ἂν δὲ μπορῆς νὰ περπατᾶς παρὰ μὲ τὸ ἕνα πόδι, σὰν κανένα σακάτικο καβούρι.

Ἔσφιξε τὰ δάχτυλα τῆς μικρῆς μέσα στὸ χοντρό του χέρι, ποὺ εἶχε κι' αὐτὸ ἀκόμα ὁμοιότητα μὲ τὶς δαγκάνες τῶν ὀστρακοδέρμων. Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν πύργο, βυθισμένος σὲ μιὰ βαθειὰ ἀπορία.

Ἦταν πολὺ καιρός, ποὺ εἶχε ἀμφιβολίες γιὰ τὴν τιμιότητα τῶν Κλέντερ. Μὰ ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὶς ἐπιβεβαιώσῃ γιατὶ ἡ Γκὼτ κι' οἱ γυιοί της ἤταν παμπόνηροι.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶχε ἐλπίσει πὼς θὰ μάζευε μερικὲς ἀποδείξεις, τρέχοντας νὰ δῇ τὸ περίφημο «καρροτσάκι τοῦ θανάτου». Ἀλλ' ἀφοῦ παρατήρησε κάμποσα ἴχνη τροχῶν πάνω στὴν παραλία. τὰ εἶδε νὰ χάνωνται τόσο ξαφνικά, ποὺ ἔπρεπε νὰ συμπεράνη πὼς τὸ ἀμάξι αὐτὸ ἤταν πραγματικὰ ἕνα ἀμάξι-στοιχειό, ἱκανὸ νὰ σηκωθῆ στὸν ἀέρα, ἢ νὰ χωθῆ μέσα στὴ γῆ.

Ἀφοῦ σκέφτηκε κάμποσα λεπτὰ γιὰ τὴν τακτική, ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε, βρῆκε πὼς ἦταν καλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ μιὰν ἀναγνώρισι πρὸς τὸ σπίτι τῆς γριᾶς Γκώτ. Εἶχε καὶ μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ περιπλανηθῆ πρὸς τὰ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὶς ὑποψίες τῆς γριᾶς.

Ἡ καλύβα της ἤταν ἀπομονωμένη καὶ σκασφαλωμένη στὴν κορφὴ τῆς ἀπόκοσμης ἀκτῆς. Βαθειὰ σιωπὴ βασίλευε στὰ περίχωρα.

Ὁ τελωνοφύλακας χτύπησε τὴν πόρτα. Ἡ Γκὼτ πῆγε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Δὲν ἤταν θυμωμένη ὅπως στοῦ φαροφύλακα, ἀλλὰ χαμογελαστὴ καὶ πρόσχαρη.

— Ἐσεῖς ἐδῶ! Σὲ τί χρωστῶ τὴν τιμὴ τῆς τόσο κολακευτικῆς ἐπισκέψεώς σας;

Ὁ Φαζιὸλ σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἡ ἐπίσκεψί μου, τῆς εἶπε, δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη. Ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς πῶ πὼς ἡ Θυμιούλα μεταφέρθηκε πληγωμένη στὸν πύργο.

Ἡ γριὰ-Σκὼτ ἔβγαλε ἕνα προσποιητὸ ξεφωνητὸ ἐκπλήξεως.

— Ἡ Θυμιούλα!... Μὰ αὐτὴ εἶναι στὸ κρεβάτι της...

— Πήγαινε νὰ δῆς, τῆς εἶπε ὁ τελωνοφύλακας αὐστηρά.

Ἡ γριὰ μπῆκε στὸ φτωχοκάλυβο. Γύρισε τὸ λυχνάρι της σὲ μιὰ στενὴ γωνιὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

— Θυμιούλα! φώναξε δυνατά.

Κι' ἐπειδὴ δὲν τῆς ἀποκρίνόταν κανένας ξαναπῆγε στὸ Φαζιόλ.

— Τὸ κακόπαιδο τόσκασε! εἶπε. Ποῦ τὴν ἀνταμώσατε, λοιπόν;

— Στὴν ἀκρογιαλιά. Μόλις μᾶς εἶδε μαζὶ μὲ τὴ δεσποινίδα τοῦ πύργου καὶ τὴ δασκάλα της, θέλησε νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Ἀλλὲ ἔπεσε μέσα σὲ μιὰ λακκούβα καὶ χτύπησε...

— Καὶ τὴ σηκώσατε;

— Βέβαια! Ἡ δασκάλα τὴν πῆρε καὶ τὴν περιποιεῖται καλύτερα κι' ἀπὸ γιατρό.

— Ἡ Θυμιούλα!... Στὸν πύργο!...

Ὁ Φαζιὸλ ποσέξεξε ἀμέσως τὴν ἀλλαγὴ τοῦ προσώπου της. Μὰ μὲ μιὰ δυνατὴ προσπάθεια κατανίκησε τὴν ταραχή της. Καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ της πῆραν τὴν πρώτη τους ἀταραξία.

— Δὲν ξέρω τί ἀλογόμνιγα τὴν τσίμπησε, εἶπε, σηκώνοντας τοὺς ὤμους της, καὶ πῆρε τέτοια ὥρα τοὺς δρόμους... Ὅταν ἐγὼ βγῆκα, κοιμόταν ἤσυχα στὸ κρεβάτι της.

Ὁ Φαζιὸλ πῆρε ὕφος περιπαιχτικό:

— Μπορεῖ νἄβελε νὰ δῆ φαντάσματα ὅπως ἡ Σολάνζ. Καὶ διάλεξε καλὰ τὴ στιγμή! Γιατὶ λίγο πιὸ ὕστερα, ἀφοῦ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ φαροφύλακα, ἀκούσαμε νὰ πεονάη τὸ «καροτσάκι τοῦ θανάτου»!

Ἐνῶ μιλοῦσε προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ στὸ πρόσωπο τῆς Γκώτ. Ἀλλὰ ἡ ὄψι τῆς «μάγισσας» ἔμενε ἀνεξιχνίαστη.

— Τὸ «καρροτσάκι» πεονάει συχνά, εἶπε. Ξέρετε ποῦ σταμάτησε;

— Παρακολούθησα κάμποσο τὰ ἀχνάρια του στὴν ἀκτή. Μὰ χάθηκαν ἀπότομα κι' αὐτὸ μοῦκανε κατάπληξι... Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό, ἐσεῖς ποὺ πιστεύετε σὲ τέτοια μαγικά;

Καὶ γελοῦσε. Ἡ γριὰ-Γκὼτ ἔμενε σοβαρή.

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες θὰ ξανάσθη γιὰ τὸν κύριο Φαζιόλ.

— Εὐχαριστῶ πολύ. Προτιμῶ ὅμως ν' ἀκούσετε τ' ἀμάξι... Αὐτὸς κι' ὁ Μουρὶε δὲν πιστεύουν στὸ «καροτσάκι τοῦ θανάτου». Εἶναι φοβεροὶ ἐχθροί μας.

— Στὸ τέλος, πιστεύω, θὰ μᾶς πιάσουν.

— Θὰ ἐκδικηθῶ ἐνῶ γιὰ σᾶς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

—Ἀμάν, μᾶς τὸσκασε ὁ ταμίας!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Μιὰ νέα μόδα διαδόθηκε ἐφέτος στὸν παραδεισένιο γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ ἰδίως γιὰ τὰ μικρὰ κορίτσια, κόσμο τῶν παιγνιδίων. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀρρωστη κούκλα, ἡ ὁποία ξυπνᾶ στὸ παιδὶ τὸ μητρικὸ ἐνστικτο, συχρόνως δὲ κάνει πιὸ ἔντονο τὸ αἴσθημα στοργῆς καὶ φροντίδος. Ἡ πρώτη ἄρρωστη κούκλα κυκλοφόρησε στὴν Ἀμερικὴ κι' ἔγινε ἀμέσως... διάσημη μὲ τὸ ὄνομα Μασυμπέλ. Στὴ φωτογραφία μας (δοιστερὰ) δυὸ μικρὲς φίλες ἐπιδένουν μαζὶ τὸ χτυπημένο πόδι τῆς κούκλας τους. Εἶναι δὲ ὑπερήφανες κατόπιν ἐπειδὴ, χάρις στὴ φροντίδα τους, θὰ μπορέση ἡ κούκλα τους νὰ περπατήση βοηθουμένη ἀπὸ τὰ δυὸ δεκανίκια, ποὺ βάζουν στὴ διάθεσί της (δεξιά).

«ΟΙ ΚΑΣΚΑΡΙΚΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΤΟΥ»

Ἡ μπανάνα

ΕΙΜΑΙ τριοευτυχισμένος, χρυσά μου παιδιά, γι' αὐτὸ καὶ... ἀναφωνῶ λαριιιί... λαροοό!... Γιατί; Χμ! Γιατὶ σὲ φίλοι μου ἄρχισαν νὰ μοῦ στέλνουν τὰ δῶρα τους!... Ὁ Χρηστάκης Παπαδέας ἀπ' τὴν Αἴγυπτο, μοῦ ἔκανε... σεφτέ! Μπράβο στὸ καλὸ παιδί! Ἴ' ὄνομά του τὸ γράναμε στὸ σημειωματάριο ποὺχω γιὰ τοὺς καλοὺς φίλους, μὲ γρυσᾶ γράμματα!

Μὰ καλλίτερα νὰ σᾶς τὰ πῶ μὲ τὴ σειρά.

Πρωτίτες, ποὺ λέτε, νἄσου τον ὁ ταχυδρόμος στὸ γραφεῖο μου, φορτωμένος ὅπως κάθε μέρα μὲ τὴν ἀλληλογραφία τῶν φίλων μου.

— Βλέπω, μπόλικα γράμματα πάλι σήμερα, τοῦ λέω.

— Καὶ μονο γράμματα; κάνει ἐκεῖνος. Σοῦ φέρνω καὶ... πεσκέσι!

Καὶ «χράπ, θγάζει ἀπ' τὴν τσάντα του ἕνα μακρόστενο κουτάκι.

— Πάρτο, μοῦ λέει, κι' ὁ Θεὸς βοηθᾶς τί ἔγει μέσα!

Δὲν τὸ κρύβω, χρυσά μου παιδιά, πὼς καθὼς τὸ ἔβλεπα τὸ μυστηριῶδες πακετάκι ἀπάνω στὸ γραφεῖο ποὺ ἄφησε ὁ ταχυδρόμος, ἡ καρδιά μου χτυποῦσε «τάκ... τάκ». Ποῦ νὰ τολμήσω νὰ τὸ ἀγγίξω!

— Νιάρ-νιούρ, λέει ὁ Τρισκεμίας ποὺ εἶχε ἀνέβει στὸν ὦμο μου.

— Τί «νιάρ-νιούρ» τοῦ ἀπαντῶ. Ἂν εἶσαι πολληκάρι ἀνοιξέ το οὐ! Στὸ ἐπιτρέπω!...

Ἐ!, λοιπόν, παιδιά μου! Τέτοια παλληκαριὰ δὲν τὴν περίμενα ἀπ' τὸν Ἰρισκεμία. Νιούρ, μοῦκανε σὰν νὰ μοῦλεγε «δὲν ντρέπεσαι φοβιτσιάρη».

Καὶ μ' ἕναν πῆδο βρέθηκε στὸ γραφεῖο μου.

Μὲ δυὸ σαϊτιὲς τῆς οὐρίτσας του, τζιν ξετυλίξει κιόλας τὸ πακετάκι. ἀπ' τὸ χαρτὶ ποὺ ἦταν τυλιγμένο. γιὰ νὰ μπορέση νὰ ταξιδέψη ταχυδρομικῶς. Ὕστερα, χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή, ξεκαπάκωσε τὸ κουτάκι!

Ὢ! Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶδαν τὰ μάτια μου! Μέσα στὸ κουτάκι ἦταν ξαπλωμένη μὲ ὅλο τό... ραχάτι της μιὰ πελώρια μπανάνα, διπλωμένη σ' ἕνα ραχάτακι!.

— Νὶρ-νίρ, κάνει ὁ Τρισκεμίας, τραβάει τὸ ραχάτακι καὶ μοῦ τὸ δίνει.

Νὰ τί ἔγραφε:

«Ἀγαπητέ μου Μπάρμπα Μίλτο!

»Εἶμαι ἕνα ξεντεμένο Ἑλληνόπουλο, γιατὶ ζῶ μὲ τοὺς γονεῖς μου στὴν Αἴγυπτο. ἀπὸ δῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Ἀναπῶ. ὅμως. πολὺ τὴν ἀγαπημένη μου Πατρίδα, γι' αὐτὸ καὶ διαβάζω τὸ «Θησαυρὸ» ὅπως καὶ οἱ γονεῖς μου. ποὺ μᾶς τὴν φέρνει κάθε ἑβδομάδα κοντά μας. Σ' ἀγαπῶ πολὺ Μπάρμπα Μίλτο μου, γιατὶ διασκεδάζω πολὺ μὲ τὶς «κασκαρίκες» σου. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀνάπη μου. σοῦ στέλνω τὴ μπανάνα ποὺ βρῆκες στὸ κουτάκι. Νὰ τὴ φᾶς στὴν ὑγεία μου μαζὶ μὲ τὸν Τρισκεμία.

»Πολλὰ φιλιὰ

»Χρηστάκης Παπαδέας»

— Τρισκεμία μου, ψιθύρισα γεμᾶτος συγκίνησι, εἶμαι τσιευτυχισμένος!

Ἐκεῖνος, ὅμως, ποῦ νὰ μ' ἀκούσῃ! Εἶχε δαγκώσει τὴ μπανάνα στὸ κεφάλι της γιὰ ν' ἀνοίξη ντορὰ καὶ μὲ τὰ ποδαράκια του τὴν καβάτζιζε κιόλας!

— Μπᾶ! σὲ καλό σου. τοῦ φώναξα, κρατήσου λίγο. θὰ τὴ φᾶμε τὸ μεσημέρι μετὰ τὸ φαΐ γιὰ φροῦτο!

Ἀλλὰ ἐκεῖνος οὔτε μ' ἄκουσε. Καθὼς κρατοῦσε τὴν καθαρισμένη μπανάνα ἔχωσε τὴ μισὴ κεῖ μοῦδωσε τὴν ὑπόλοιπη!

Τί νὰ σᾶς πῶ. χρυσά μου παιδιά! Ἤτοια νόστιμη μπανάνα δὲν ἔχω ξαναφάει!

— Τοῦτο τὸ πρᾶμμα ἦεν εἶναι μπανάνα! Εἶναι... ἀμβροσί!, φώναξα. Λαρὶ-λαρό!

Μὲ τὸ «λαρὶ-λαρό», ὅμως κάνω νὰ πηδήσω. τὸ τακούνι μου πατάει μιὰ ἀπ' τὶς μπανανόφλουδες ποὺ εἶχε πετάξει ὁ Τρισκεμίας στὸ πάτωμα καὶ ποὶν προλάβω νὰ κρατηθῶ, νἄμαι μὲ τὸ κεφάλι στόν... τοῖνο τοῦ γραφείου μου!

— Λιμάν, φώναξα κι' ἅρπαξα τὸν... καροῦμπαλο τοῦ πετάγτηκε στὴν καράφλα μου.

— Νιὰρ-νιούρ. ἔκανε κι' ὁ Τρισκεμίας τάγα στενογωρημένος!

— Τί «νιάρ-νιούρ» οὐρλιαξα. Ἐπίτηδες τὶς πέταξες ἐ!ε φλοῦδες!

— Νιιιιίρ. ἔκανε ὁ Τρισκεμίας καὶ πῆγε νὰ πηδήση ἀπ' τὸ γραφεῖο.

Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Τὸν ἅρπαξα ἀπ' τὴν οὐρά καὶ τὸν ἔκανα τ' ἀλατιοῦ! "Αμ τοῦ χρειαζόταν τὸ ξύλο. γιὰ νὰ μάθη ἄλλη φορὰ νὰ μὴ μοῦ σκαρώνη κασκαρίκες

Λαρὶ-λαρό

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΙΟΣ

Χιοῦμορ

— Τὰ μάτια σου ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας, λέει ἡ κυρία στὴ μικρὴ Νίνα.

Κι' αὐτὴ ἀπαντᾶ:

— Γι' αὐτό, λοιπόν, τὰ δάκρυά μου εἶναι ἁλμυρά;

★

Ὁ μικρὸς Τάκης πῆγε στὸ Μαιευτήριο νὰ δῇ τὰ δίδυμα ἀδελφάκια του, ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο ἡ μαμά του. Ἀφοῦ, λοιπόν, τὰ κύτταξε καὶ τὰ δυὸ καλὰ καλά, ρώτησε τὸ μπαμπᾶ του μὲ ἀφέλεια:

— Μπαμπᾶ, ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ πετάξουμε;

★

Ἡ θεια στὴ μικρὴ ἀνεψιά:

— Κάθισε φρόνιμα, Ἐλενίτσα κι' ἐγὼ θὰ σὲ κάμω κληρονόμο μου!

Κι' ἡ μικρὴ ἀνεψιά:

—Ἄ! ἐγὼ δὲ θέλω νὰ γίνω κληρονόμος! Θέλω νὰ γίνω ὀδοντοϊατρός!

★

Ἡ μητέρα λέει στοὺς δυὸ γυιούς της:

— Θὰ σᾶς κάνω καπαμᾶ,,

Κι' ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, τρομαγμένος:

— Καὶ τοὺς δυό, καλὲ μαμά;...

★

Ὁ Ντιντῆς ἀπορεῖ:

— Τὸ καταλαβαίνω νἀναι μαῦρος ὁ ἴσκιος μας ὅταν φοράμε μαῦρα ροῦχα. Μὰ γιατί νὰ μὴν εἶναι ἄσπρος, ὅταν φοράμε ἄσπρα λινά;

ΠΕΘΕΡΑ δὲν ἔχω. "Οταν παντρεύτηκα, πρὸ δύο ἐτῶν, τὸ ἄκουσα μ' εὐχαρίστησι καὶ τὸ σημείωσα στὰ «ὑπερ» μὲ κεφαλαῖα γράμματα. Μοῦ τόλεγαν κι' οἱ φίλοι μου:

— Εὐτυχὴς ἄνθρωπος εἶσαι. Δὲ θἄχης πεθερά.

Προσωπικῶς, νομίζω πὼς αὐτὴ ἡ γενικὴ κατακραυγὴ κατὰ τῶν πεθερῶν εἶναι ἀδικη καὶ ἀνοητη. Γιατὶ ὑπάρχουν πεθερὲς ποὺ λυπᾶσαι γιατὶ δὲν τὶς γνώρισες νεώτερες νὰ παντρευτῆς αὐτὲς κι' ὄχι τὶς κόρες τους. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀφοῦ ἔτσι ἐπικράτησε, νὰ θεωροῦμε τὴν πεθερὰ σὰ διορισμένο ἀπὸ τὴν κοινωνία ἐχθρό μας, εἶπα κι' ἐγὼ «δόξα σοι ὁ Θεός ποὺ δὲ θἄχω πεθερά» τὸν καιρὸ ποὺ παντρευτήκα τὴν Τιτίκα. Οὔτε ἄλλους συγγενεῖς εἶχε ἡ γυναίκα μου.

Κάτι ἄκουσα τότε περὶ τῆς ὑπάρξεως μιᾶς θείας Μαριέττας, ἀδελφῆς τοῦ πατέρα της, ποὺ ἔμενε μονίμως στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ζοῦσε μὲ τὴ σύνταξή της. "Ηταν νήρα στρατηγοῦ. Μᾶς ἔστειλε κι' ἕνα εὐγενικὸ γράμμα γεμάτο εὐχὲς γιὰ τὸ γάμο μας κι' ἔκτοτε δὲν τὴ θυμόμουνα παρὰ κάθε Χριστούγεννα. Πάσχα καὶ στὶς ὀνομαστικὲς γιορτὲς ποὺ ἀνταλλάσσαμε πάλι κάρτες εὐχετήριες.

"Ενα μεσημέρι μοῦ λέει ἡ Τιτίκα:

— Εἴχαμε γράμμα ἀπὸ τὴ θεία τὴ Μαριέττα.

— "Α, εἶπα ἐγὼ ἀδιάφορα.

— Ναί, Πούλησε τὸ σπίτι τὴ Θεσσαλονίκη κι' ἔρχεται στὴν 'Αθήνα.

— Γιατί; Ἐκεῖ ζῆ τόσα χρόνια, ἔχει τὶς συνήθειές της, τοὺς φίλους της, τὸν κύκλο της... Πῶς ἀποφάσισε νὰ φύγη;

— Μοῦ τὸ γράφει. Οἱ φιλενάδες της, λέει, μιὰ-μιὰ πεθάνανε ὅλες. Ἔμεινε ὁλομόναχη κι' ἔπληξε. Καὶ μιὰ ποὺ βρέθηκε εὐκαιρία νὰ πουλήση τὸ σπίτι, γιὰ νὰ γίνη πολυκοτοικία, εἶπε νἀρθῆ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν 'Αθήνα γιὰ νἄναι κοντά μας νάχη κι' αὐτὴ μιὰ συντροφιά.

— "Ε, καλῶς νἀρθη.

— Ξέρεις δὲν εἶναι τόσο ἁπλὸ αὐτὸ εἶπε ἡ Τιτίκα μὲ ὕφος σκεπτικό.

— Γιατί; 'Εγὼ τὸ βρίσκω ἁπλούστατο.

— Κι' ὅμως δὲν εἶναι. Φυσικά, θὰ καταργήσουμε τὴν τραπεζαρία καὶ θὰ τὴν κάνω δωμάτιο τῆς θείας, ἀλλὰ δὲ στάνει αὐτό.

— Θὰ καταργήσουμε τὴν τραπεζαρία; εἶπα μὲ ξυνισμένα μοῦτρα.

Κι' ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω πὼς ἡ εἴδησις τῆς ἀναμενομένης μετακόμισεως τῆς θείας ἀπὸ τῆς συμπεθερουσύνης εἰς τὴν πρωτεύουσαν «δὲν ἦτανε καὶ τόσο ἁπλῆ».

— "Ε, βέβαια, δὲ γίνετ' ἀλλοιῶς, εἶπε ἡ Τιτίκα. Δὲ μπορεῖ, φυσικά, ἡ θεία ἡ Μαριέττα νὰ μείνη στὰ ξενοδοχεῖο! Μιὰ γυναίκα λεπτεπίλεπτη καὶ καλομαθημένη!... 'Αλλὰ δὲν εἶν' αὐτὸ ποὺ μ' ἀπασχολεῖ. "Οταν εἶν' ἐδῶ ἡ θεία ἡ Μαριέττα, εἶν' ἀδύνατο νὰ τὰ ἀγάλω πέρα μὲ μιὰ μόνον ὑπηρεσία. 'Η θεία θέλει προσωπικὴ περιποίησι. Θέλει κάποιον ν' ἀσχολῆται μαζί της ἀποκλειστικῶς.

— 'Η 'Αννούλα δὲ φτάνει;

— "Α, μπᾶ!

— Γιατί; Εἶναι τόσο εὐγενικὴ καὶ πρόθυμη κοπέλλα ποὺ θὰ δεχτῆ νὰ κουραστῆ λίγο περισσότερο. Κάτι θὰ τῆς δώσ κι' ἡ θεία σου.

— Δὲ γίνοντ' αὐτὰ ποὺ φαντάζεσαι Λευτεράκη μου! 'Η θεία ἡ Μαριέττα δὲν εἶν' ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ δολεύονται ὅπως-ὅπως. Εἶναι προσκεκολλημένη στὶς παληὲς συνήθειες.

— "Ε,... νὰ ξεπροσκολληθῆ!

— Μὰ τί λὲς τώρα; Θέλει τὴν κάμαρέρα της νὰ τῆς πάη τὸ πρωγεύμα στὸ κρεββάτι, γιὰ τῆς κάνη τὸ μπάνιο της, νὰ τὴ ντύση...

— Νὰ τὴ ντύση;

— "Ε, βέβαια! "Υστερα ποιός θὰ τῆς κάνη τὴν ἐντριβή της, ποιός θὰ τῆς ἑτοιμάζη τὸν καφέ της στὴν ὥρα του, ποιός θὰ τῆς κάνη τὰ προσωπικά θελήματα... Καταλάβες τί προβλήματα ἔχουμε ν' ἀντιμετωπίσουμε;...

— "Οχι, δὲν τὸ κατάλαβα! ἀντέδρασα αὐθόρμητα γιατὶ ἔννοιωσα πὼς μοῦ ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Γιατὶ ν' ἀντιμετωπίσουμε προβλήματα;

— Θὰ τὸ δῆς στὴν πρᾶξι, μοῦ εἶπε ἡ Τιτίκα σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε κανένας τρόπος νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὴ συφορὰ ποὺ μᾶς βρῆκε. Θὰ τὸ δῆς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀφίξεως.

— Μὰ δὲν πρόκειται περὶ ἀφίξεως! Πρόκειται περὶ εἰσβολῆς! φώναξα θυμώνοντας ἀπὸ τὰ συνηθισμένα θόρια τῆς συζυγικῆς ψυχραιμίας μου. "Αν ἡ θεία σου ἡ Μαριέττα εἶναι τόσο μοσχαναθρεμμένη καὶ ὑπερπολυτελής, ἂς πάη στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας»! Λεφτὰ ἔχει ἀφοῦ πούλησε τὸ σπίτι! "Ας κάτση ἐκεῖ νὰ τὰ φᾶη, κι' ὅταν τελειώσουνε, ἂς πάη νὰ πέση ἀπ' τὴν 'Ακρόπολι ποὺ εἶναι καὶ θάνατος ρωμαντικός, γιατὶ θὰ θυμηθῆ τὸ Μιλίκο καὶ τὴ Μαίρη!

Μετὰ διετῆ ἀνέφελο καὶ μελισταγῆ συζυγικὸν βίο, πρώτη φορὰ εἶδα τὴν Τιτίκα νὰ μὲ ἀγριοκυτάζη:

— Μένω ἐμβρόντητη! μοῦ εἶπε. Δὲ σ' ἀναγνωρίζω! Σὲ νόμιζα ἀνίκανο νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ μιλᾶς τόσο πρόστυχα! "Εχει γοῦστο νὰ δυσαρεστῆσαι ποὺ θὰ φιλεξενήσω τὴ θεία μου!

— Καθόλου! Εὐχαριστοῦμαι ἰδιαιτέρως. 'Αλλ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, ἔχω ἀγάλει τὸ συμπέρασμα πὼς ἂν φιλεξενούσαμε τὴ βασίλισσα τῆς 'Αγγλίας θὰ ἦταν εὐκολώτερο!

— Καὶ ποιός σοῦ εἶπε πὼς ἡ θεία ἡ Μαριέττα δὲν ἔχει συνηθίσει νὰ ζῆ σὰ βασίλισσα;

— Κανείς. Αὐτὸ ἀκριβῶς φοβοῦμαι! "Οτι δὲ θὰ μπορέσουμε ν' ἀνταποκριθοῦμε καί... θὰ ἦταν, ἴσως, καλλίτερα νὰ πάη σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο.

— Αὐτὸ νὰ μὴ τὸ ξανάπῆς. 'Η θεία θὰ μείνη ἐδῶ. Θὰ βάλουμε μιὰ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα γὰ ζητᾶμε καλὴ μαγείρισσα καὶ «στυλὲ» καμαριέρα καὶ θὰ προσέχουμε πολὺ τὸ «μενού».

— Κι' ἡ 'Αννούλα τί θὰ γίνη;

— Θὰ μείνη ὡς ὑπηρεσία βοηθητική.

— Καὶ ποῦ θὰ κοιμοῦνται καὶ οἱ τοεῖς;

— Τὸ σκέφτηκα κι' αὐτό. Νοικιαζόταν στὴ γωνία ἕνα μεγάλο δωμάτιο...

— «Νοικιαζόταν»; Δὲ νοικιάζεται πιά;

— "Οχι! Τὸ νοίκιασα σήμερα τὸ πρωΐ. Θὰ μένη ἐκεῖ ἡ μαγείρισσα μὲ τὴν 'Αννούλα κι' ἡ νέα καμαριέρα θὰ μένη ἐδῶ μήπως χρειοστῆ τίποτα τὴ νύχτα ἡ θεία.

— 'Ωραία!... "Αλλο τίποτα σὲ ἀπασχολεῖ;

— Πρὸς τὸ παρόν, ὄχι. "Ας ἔρθη μὲ τὸ καλὸ καὶ βλέπουμε.

— Ναί! "Ας ἔρθη «μὲ τὸ καλό»! εἶπα μὲ τὰ μοῦτρα κατεβασμένα ὡς τὸ πασκέ.

★

Καὶ ἦρθε «μὲ τὸ καλὸ» ἡ θεία ἡ Μαριέττα.

'Η Τιτίκα ἐπέμενε νὰ πᾶμε νὰ τὴν ὑποδεχτοῦμε ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα ραντεβοῦ μ' ἕνα διοικητὴ Τραπέζης» καὶ δὲν ἐνοοῦσα νὰ τὸ ἐγκαταλείψω ἔστω κι' ἂν ἐποικείτο νὰ γωρίσω μὲ τὴ γυναίκα μου. Πάντως ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ μὴ πάω — ἕνας πολὺ ζωηρὸς καυγᾶς μεταξύ μας κι' ἐγὼ ἔφυγα μουρμουρίζοντας λέξεις ποὺ φανέρωναν πὼς δὲν εἶχα τόσο καλοανατεθραμμένο λεκτικό.

Τὸ μεσημέρι, γύρισα μὲ γλυκὰ καὶ ἄνθη, πρὸς τιμὴν τῆς θείας τῆς Μαριέττας ποὺ μὲ ὑπεδέχθη μὲ μειδίαμα συγκαταβατικὰ καὶ μὲ ὀλη-ρότατα ἐξεταστικὸ βλέμμα. Μοῦρρωγνε συνεχῶς ἐρευνητικὲς ματιὲς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, σὰν ζυγὸν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ προσλάβη θωσιὰ καὶ σὰν στρατηγὸς συνταγματάρχης ποὺ ἐπιθεωρεῖ τὸ Σύνταγμα κι' ἐξετάζει ὁ «ἐνεπίληπτον τὴν ἐυφανίσεως τῶν ὑφασμάτων».

"Ηταν μιὰ ψηλὴ ἀποστεωμένη καὶ ἀφυδατωμένη γρηᾶ —ὄχι πολὺ γρηᾶ, πάντως κάτω τῶν ἑβδομήντα καὶ ἄνω τῶν ἑξηντασέντε— μὲ ξέβαρα πρωνυχαλανά μάτια, δέρμα ἢ μᾶλλον πετσί, γεμάτο γεροντικὲς σχηδὲς καφὲ γαλάματος, μύτη γαμψὴ νείλη ἀνύπαρκτα καὶ φαλάκρα μὲ ἐλάχιστα βαμμένα μαλλιά.

Πήραμε τὸ «ἀπεριτίφ». Βερμοὺτ Ἰταλικὸ μὲ σόδα καὶ μιὰ φέτα λεμόνι. Αὐτὸ ἔπιαμε ἡ θεία ἡ Μαριέττα ποὺ θ' ἔκανε καὶ δίαιτα μ' ὅλο ποὺ τῆς τὸ εἶχαν συστήσει οἱ γιατροί: 'Αλλὰ ἐπῆρε τὸ «πάν μέτρον ἄριστον» Οἱ κοινωνίτες μας ἦταν τυπικές. Περὶ ζωῆς ἐδῶ, περὶ ζωῆς στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ τὴν "Εκθεση, γιὰ τὸ φεστιβάλ, γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι καὶ τὰ λοιπά.

'Η Τιτίκα, παιυτυχὴς καὶ καταθαρυθημένη, τσακιζότανε νὰ περιποιῆται τὴ θεία καὶ εἶχε τὸ «τράκ» λαϊκῆς νοικοκυρούλας ποὺ πηγαίνει στὸ σπίτι της ὁ πωθωπουργός.

Εἴχαμε «ὀρ ντ' ἔβρ» —μὲ μαῦρο χαβιάρι — μπαμπούνια σγάρτε, «πὸν-φιλὲ», κοτόπουλο, σαλάτες, γλυκὸ τοῦ σπιτιοῦ, γλυκὰ ποὺ εἶχε φέρει ἐγὼ καὶ περιφρονήθηκαν, γιατὶ ἡ θεία «ὅλα εἶχε ἐμπιστοσύνη σ' ἀζαγαροπλαστεῖα — τεσσάρων εἰδῶν τυρά, καὶ ἐκλεκτὰ φροῦτα. Παρετήρησα πὼς ἡ θεία περιδιάμιαζε μετὰ μεγάλης ὀρέξεως. Πῶς δὲν ἔπιανε κρέας ἀπάνω της ἔκανα τὸ σταυρό μου. Σκεπτόμουν ὅμως ὅτι ἂν ἡ θεία πλανταμώνη κατ' αὐτὸν τὸν ἀδηφάγον τρόπο, θὰ θέλη τοὐλάχιστον τρία μὲ τέσσερα κατοστάρικα ἡμερησίως, μόνο γιὰ νὰ ντερλικώση. Γιατ' ἤταν ἐκεῖ γερὸ ποτῆρι κι' ἔπινε ἀκοιβὰ κρασιὰ παληὰ καὶ κονιὰκ «δὲ σὲ πῶ—«κουρβουαζιὲ» μὲ τὸν κάφε της.

Μετὰ τὸ νεῦμα μοῦ ἀνέθεσε νὰ τῆς ἐρῶ μεσίτη, γιατὶ ἤθελε νὰ τοποθετήση τὰ χρήματά της σὲ μιὰ καλὴ ἀγοσιά. Καὶ μοῦ ἐξήγησε:

— 'Εγὼ θὰ μείνω ἐδῶ, Συνεπῶς δὲν ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ σπίτι γιὰ νὰ κατοικήσω. Μ' ἐνδιαφέρει μόνον ἕνα καλὸ εἰσόδημα. "Ετσι μπορῶ ν' ἀγοράσω κατάστημαται. Φτάνει νὰ εἶναι ἀπόδοτικά.

— "Εν τάξει, θεία μου! εἶπα ἐγὼ προθύμως.

Καὶ σκέφτηκα πὼς ἀφοῦ μοῦ ἀνκολύνωσε ὅτι «θὰ ἐγκατασταθῆ μονίμως μαζί μας, τὸ καλὸ εἰσόδημά της ἐνδιέφερε πλέον κι' ἐμένα, ἀμέσως καὶ προσωπικῶς. Καὶ νὰ δοῦμε ἂν θἄστανε — μαζὶ μὲ τὴ σύνταξι, ἐννοεῖται — γιὰ νὰ τὴν κάνη «σταράτσα» πολυτελῶς ἡ θεία καὶ νὰ μπερκουγιάζη ἀριστοκρατικὰ καὶ ραφιναρισμένα .

★

Τὴ νύχτα τὴν ἔπιασα «κρίσις». Νεῦρ κή, κακοδιακή, ἀσθεμίτατη κρίσις. Δὲν ἐρῶ τί διάβολος ἤταν. Μᾶς πληροφόρησε πὼς αὐτὸ εἶπε πιάνει τακτικὰ» καὶ νὰ μὴ ἀνησυχοῦμε. Πάντως νὰ τηλεφωνοῦμε ἀμέσως στὸ γιατρό, γιατὶ χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἔνεσις.

Φυσικά, δὲν ἔκλεισα ματι καὶ πῆγα στὴ δουλειά μου, ἀδιάθετος καὶ νυσταλέος. Τὸ μεσημέρι γύρισα «σπῶμα» στὸ σπίτι, ἀλλὰ ἡ θεία ἰταν «πεοδίκι».

— "Ετσι γίνεται πάντα, μοῦ ἐξήγησε. Σὲ δυὸ-τρεῖς ὧρες εἶμαι πολὺ καλά.

Κι' ἔφαγε κι' ἤπιε μὲ τὴν ψυχή της. Μὲ πληροφόρησε ὅτι «τὸ πᾶν εἶναι γιὰ τοὺν κανεὶς καλὰ γιὰ τὰ μὴν ἐξασθενῆση ὁ ὀργανισμός», ἀλλὰ καὶ νὰ πίνη «κιατὶ τὸ ἀλκοὸλ ἀρέσκει τὶς ἀσθενίες καὶ ὠφελεῖ ἀφάνταστα σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις», φτάνει νὰ εἶναι ἀοίατης ποιότητος!

Μέσα στὰ πολλὰ προτερήματα τῆς θείας, ἤτων καὶ ἡ ζωηρότης της. Λιγώνυσα νὰ σᾶς πῶ ὅτι μοῦ εἶχε κολλήσει καὶ τὴ «Μπέσσου», μία τεράστια καὶ πραγματικῶς ὡραιοτάτη λυκοσκύλα, ποὺ τὴν εἶχε στὴ Θεσσαλονίκη στὸν κῆπο της, ἀλλὰ ἐνῶ δὲν εἶχα κῆπο κι' ἡ σκύλα κυκλοφοροῦσε στὸ διαμέρισμα καὶ ἔτρωγε στὸ τραπέζι ὅπως «τὴν εἶχε συνηθίσει». Καταλαβαίνετε κατὰ πόσον εἶναι δυνατὸν νὰ συνηθίση ἕνας σκύλος ἔστω καὶ τοῦ Ἱπποδρομίου, νὰ κάνη τὸ «συνδιαιτημένο»....

'Εκτὸς τῆς ζωοφιλίας ἡ θεία ἡ Μαριέττα εἶχε καὶ μιὰ ἰδιοτύπη θρησκοληψία. Πίστευε πὼς πρέπει νὰ γίνεται κάθε μιὰ ὥρα προσευχὴ καὶ νὰ λιβανίζεται ὁλόκληρο τὸ σπίτι! Εἶμαι θρησκος καὶ καλὸς χριστιανός, ἀλλὰ — ὁ Θεός νὰ μὲ συγχωρήση — τὴ μυρωδιὰ τοῦ λιβανιοῦ δὲ μπορῶ νὰ τὴν ὑποφέρω μέσα στὸ σπίτι, γιατὶ μοῦ θυμίζει θλιβερὲς καὶ μακάβριες ἱεροτελεστίες. Παρακάλεσα τὴ θεία μὲ μεγάλη εὐγένεια, νὰ μὴν ἐπιμείνη σ' αὐτὸ τὸν τρόπο τῆς ἐκτελέσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων της, ἀλλὰ οὔτε νάτ' ἄκουσε δὲ θέλησε. Μὲ εἶπε, μάλιστα καὶ ἄθεο! Καὶ ἁμαρτωλό!... Κι' ὁμολογῶ πὼς μὲ μιὰ φράσι ζωηρὸς ἀνεκλαθῆ ποὺ ψιθύρισα μέσα μου, ἁμάρτησα πολὺ ἄσχημα!

★

Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς πλήρωσα κάτι ἄγνωστους λογαριασμοὺς στὸ μπακάλη, στὸ χασάπη, στὸ φρουτᾶ, στὶς τοεῖς γυναῖκες ποὺ ἐργαζότουσαν στὸ σπίτι στὸ γιατρό, σὲ μιὰ γουοκόμα καὶ σὲ κάτι ἄλλα

— Ποῦ εἶναι ὁ δέκατος τρίτος μισθὸς ποὺ πῆρες Λύγουστη!

—'Εδῶ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

μαγαζιὰ ποὺ μᾶς προμήθευαν σοκολάτες, «πτὶ φούρ», «φρουὶ γκλασέ», ποτὰ κι' ἄλλα παρόμοια γιατὶ ἡ θεία ἤθελε καὶ νὰ γνωρισθῆ μὲ «τοὺς ἀθηναϊκοὺς κύκλους» κι' ἡ Τιτίκα σκάρωνε κάθε δεύτερη μέρα κι' ἕνα «τσάϊ-πινάκλ».

— Τιτίκα, σοὔδωσε τίποτε χρήματα ἡ θεία; ρώτησα ἕνα βράδυ τὴ γυναῖκα μου.

— Χρήματα; Τί χρήματα; Γιὰ ποιὰ δουλειά;

— Μὰ γι' αὐτὰ ποὺ τρώει! Γιὰ τὰ τεράστια ἔξοδα ποὺ κάνουμε!

Ἡ Τιτίκα μὲ κύτταξε μὲ φρίκη!

— Θὰ τολμήσης νὰ ζητήσης λεπτὰ ἀπ' τὴ θεία; μοῦ εἶπε.

— Τιτίκα μου... ἀναγκαστικῶς! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ Ὠνάσης, ἀλλὰ κι' ὁ Ὠνάσης νὰ ἤμουνα... ἡ θεία σου δὲν εἶναι ἡ Κάλλας! Τὰ ἔξοδά μας ...δεκαπλασιάστηκαν! Ποιὸς θὰ τὰ πληρώση αὐτά;

— Κι' ἐννοεῖς νὰ τὰ πληρώνη ἡ θεία;

— Ἀλλά; Ποιὸς θὰ τὰ πληρώνη; Τὸ κράτος ἀπ' τὰ «μυστικὰ κονδύλια»;

— Ἔ, λοιπὸν εἶσαι αἶσχος! Δὲν τὸ φανταζόμουνα! Εἶσαι νύφτος κυριολεκτικῶς!

— Ἐγὼ εἶμαι γύφτος ἢ ἐσὺ εἶσαι τρελλή;

Ἔτσι ἔγινε ὁ πρῶτος τρικούβερτος καυγᾶς μὲ τὴν Τιτίκα κι' ἀντηλλάγησαν φράσεις πικρότατες καὶ βαρύτατες.

Τὴν ἑπομένη τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ φαγητό, μίλησα στὴν ἐρίτιμο καὶ σεβαστὴ θεία Μαριέττα μὲ τὴ ρεαλιστικὴ γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν καὶ τῆς ἐξήγησα ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ὡρισμένων οἰκονομικῶν δυνατοτήτων καὶ δὲν ἔχω περιθώρια γιὰ «τραῖνο ζωῆς» τόσο πολυδάπανο. Ἡ θεία μὲ κύτταξε μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσαν γιὰ κάτι προσωπικό τους:

— Ἐγὼ παιδί μου, δὲ διαθέτω χρήματα γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω, μοῦ εἶπε. Τὴ σύνταξί μου καὶ τὸ εἰσόδημα ποὺ θἄχω τὰ χρειάζομαι, γιατί μπορεῖ ν' ἀρρωστήσω καὶ νὰ χρειαστῆ νὰ ταξιδέψω στὴν Εὐρώπη. Συνεπῶς δὲ μπορεῖς νὰ ὑπολογίζης σὲ μένα οὔτε γιὰ μιὰ δραχμή!

— Πολὺ καλά, θεία, εἶπα. Μόνο ποὺ ἔπρεπε νὰ μοῦ τὄχατε πῆ ἀπ' τὴν ἀρχή.

Καὶ κάλεσα τὴ μαγείρισσα καὶ τὴν καμαριέρα:

— Φροντίστε νὰ βρῆτε σπίτι. Θὰ σᾶς πληρώσω ὅλο τὸ μῆνα καὶ θὰ φύγετε. Θὰ μείνη μόνο ἡ Ἀννούλα. Κι' ἀπὸ σήμερα τὸ «μενοῦ» τὸ καθονίζω ἐγὼ καὶ μόνον ἐγώ. Αὔριο θὰ φᾶμε φασολάδα, ἐλιὲς καὶ σαρδέλλες βραστές. Τὸ βράδυ λουκάνικα τηγανητὰ καὶ κουνουπίδι σαλάτα. Μεθαύριο σπανακόρυζο. Καὶ οἰκονομία καὶ στὸ λάδι καὶ στὰ καύσιμα γιὰ νὰ βγάλουμε τὰ τεράστια ἔξοδα ποὺ κάναμε. Καὶ νὰ τηλεφωνήσετε νἄρθη ἡ Ἑταιρεία Προστασίας Ζώων νὰ πάρη τὴ «Μπέσυ». Δὲ μπορῶ νἄχω σκύλους μέσ' τὰ πόδια μου.

— Τρελλάθηκες; φώναξε ἡ Τιτίκα.

— Ἀκόμα δῶ γιὰ νὰ μὴν τρελλαθῶ παίρνω αὐτὰ τὰ μέτρα.

— Μὰ τότε ἡ θεία θὰ φύγη!

— Νὰ πάη στὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας! Κι' ἀκόμα παραπέρα!

— Τότε θὰ φύγω κι' ἐγὼ μαζί της.

— Στὸ καλὸ κιόλ... μὲ τὴ νίκη» Ὠρεβουάρ» γιατὶ ἐγὼ ἔχω δουλειά κι' ἂν δὲ σὲ δῶ καλὴ τύχη! «Γκοὺντ λάκ»!

Κι' ἔφυγα.

Τὸ βράδυ ποὺ γύρισα ἡ θεία μοῦ ἀνεκοίνωσε ἀξιοπρεπῶς ὅτι «φεύγει σὲ δυὸ μέρες γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη». Θὰ ἔμενε ἐκεῖ σὲ μιὰ φίλη της. Τῆς εἶπα σοβαρὰ ὅτι «ἦταν τὸ καλλίτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνη». Ἡ Τιτίκα εἶχε κλειστῆ στὸ δωμάτιό της. Μπήκα μοῦ εἶπε πὼς «ἔχει πονοκέφαλο» τῆς εἶπα νὰ πάρη μιὰ ἀσπιρίνη καὶ γύρισα στὴν τραπεζαρία κι' ἔπεσα μὲ τὰ μοῦτρα στὸ φαΐ. Ἡ θεία μοῦ δήλωσε ὅτι «δὲν εἶνε βρεξι».

— Τότε μὴν πιέσετε τὸν ἑαυτό σας εἶπα. Γιατὶ μπορεῖ νὰ πάθετε πάλι «κρίσι» τὸ βράδυ!

★

Σὲ δυὸ μέρες ξεκουμπίστηκε. Ἡ Τιτίκα ἔχει νὰ μοῦ μιλήση μιὰ βδομάδα.

Θὰ τῆς περάση... **Ε.**

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Διπλὸς κοχλίας

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἀριστεροῦ κοχλία θὰ συμπληρώσετε τὸ σχέδιό μας αὐτὸ μὲ 22 λέξεις τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς ἐξηγήσεις. Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, τότε διαβάζοντας τὰ γράμματα ἀντιστρόφως, δηλαδὴ μὲ ἀφετηρία τὸ κέντρο τοῦ δεξιοῦ κοχλία, θὰ σχηματίσετε 27 νέες λέξεις τῶν ὁποίων τὶς σημασίες σᾶς δίνομε ἐπίσης κατωτέρω. Ὁ ἀριθμὸς μέσα σὲ παρένθεσι, ποὺ συνοδεύει τὴν κάθε ἐξήγησι, ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως.

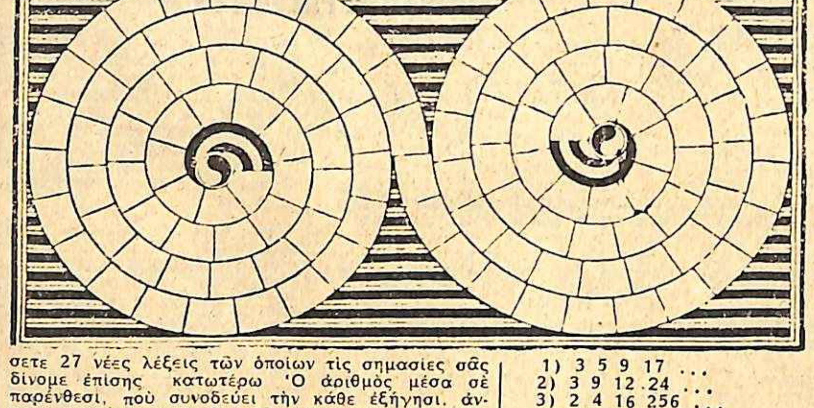

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Ἀρέσκεται νὰ βασανίζη (8).
2) Ἀρρίγωτα ἀλλὰ καὶ ἀνοχύρωτα (9).
3) Μικρὴ ράβδος τῶν ἀρχαίων (5).
4) Τίτλος τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ρώσων Κοζάκων (6).
5) Χρονικὸ ἐπίρρημα τῆς δημοτικῆς (6).
6) Ἀξίωμα σὲ χῶρες τῆς Ἀνατολῆς (5).
7) Κίνησις στὴ δημοτικὴ (6).
8) Συγχρόνως (4).
9) Σύνολο ἐργαλείων, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, (λέξι τουρκική) (6).
10) Κρεβάτι μωροῦ (6).
11) Εὔθυμος (6).
12) Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμου στὰρ (3).
13) Ἀγγλίδα λογία τὴν ὁποία ερωτεύτηκε ὁ Βύρων (3).
14) Λίμνη τῆς Ν.Α. Θεσσαλίας (6)
15) Παίζει κάποιο ρόλο στὸ Λαχεῖο Συντακτῶν (5).
16) Συνοδεύει κάποιο μαγειρικὸ σκεῦος (6).
17) Περίοδος νηστείας γιὰ τοὺς Μωαμεθανοὺς (8)
18) Κουρέλι (5).
19) Σωματικὴ κάκωσι, ἀλλὰ καὶ προσβολὴ (5).
20) ... ποστάλ: κυκλοφοροῦν μὲ εὐχὲς (4).
21) Περίφημος κατασκευαστὴς βιολιῶν (5).
22) Ἐπώνυμο Γάλλου συγγραφέως (3).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Δυνατὸ ποτὸ (4).
2) Ἀφιέρωμα (4).
3) Κομμάτι νήματος, ποὺ περνιέται σὲ μιὰ βελόνα (3).
4) Πλοιάριο (5).
5) Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ (3).
6) Μέρος τοῦ πλοίου (6).
7) Ἀποτελοῦν περιουσία γιὰ τοὺς χωρικοὺς (2).
8) Ὄνομα γυναικεῖο, ποὺ φέρουν πολλὰ ἀστέρια τοῦ θεάτρου μας (6).
9) Ἀμερικανικὴ μάρκα αὐτοκινήτων (5)
10) Ἐγγονὸς τοῦ Βοὸζ καὶ τῆς Ρούθ πατέρας τοῦ Δαυΐδ (6).
11) Μέσος τοῦ 24ώρου (3).
12) Πάρα πολὺ (4).
13) Πόλις τοῦ Ἰράκ στὴ Μεσοποταμία (6).
14) Εἶδος ὑφάσματος (5).
15) Φτηνὸ χαλὶ (6)
16) Ἀόριστη ἀντωνυμία (4).
17) Πόλις τῆς Νουμιδίας, στὰ Δ. τῆς Καρχηδόνος κοντὰ στὴν ὁποία τὸ 202 π.Χ. ὁ Ἀννίβας νικήθηκε ἀπὸ τὸ Σκιπίωνα τὸ νεώτερο (4).
18) Συγγραφεὺς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς (5).
19) Χαϊδευτικὸ γυναικείου ὀνόματος (4).
20) Ἀρχὴ προσευχῆς (5)
21) Συγχρόνως (6).
22) Ὑπῆρχαν δυὸ στὶς παλιὲς ζυγαριές, ἐδῶ μόνο ἕνα (4).
23) Ἐγκαταλείπω (6)
24) Κεφαλὴ ἁγίου λειψάνου (4).
25) Περίοδος κατὰ τὴν ὁποία μικραίνει ὁ δίσκος τῆς Σελήνης (4).
26) Θὰ σᾶς θυμίση Κρητικὸ ἢ Σμυρνιὰ (3)
27) Φώτιζε τοὺς ἀρχαίους (3) **Δ.**

Μικρὰ προβλήματα

1) Ἕνας πτηνοτρόφος ἔχει 200 ἐν ὅλῳ κοττόπουλα τὰ ὁποῖα ἀποφασίζει νὰ μοιράση σὲ τρία κοτέτσια. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα κοττόπουλα ἔβαλε μέσα στὸ κάθε κοτέτσι γνωρίζοντας ὅτι: στὸ πρῶτο καὶ στὸ δεύτερο ὑπάρχουν ἐν ὅλῳ 120 κοττόπουλα ἐνῶ στὸ δεύτερο καὶ στὸ τρίτο μαζὶ ὑπάρχουν 152;

Ἀπαντῆστε σὲ 30 δευτερόλεπτα.

★

2) Κάποιος ρωτάει τὸν Κωστάκη νὰ τοῦ πῆ πόσων χρόνων εἶναι κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾶ:

— Ἂν διπλασιάσης τὰ χρόνια μου καὶ τοὺς προσθέσης ἄλλα 16, τότε θὰ ἔχω τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸν πατέρα μου.

— Μὰ ὁ πατέρας σου εἶναι νομίζω 40 χρόνων.

— Ἀκριβῶς, τοῦ λέει ὁ Κωστάκης. Μοῦ φαίνεται λοιπὸν πὼς μισὸ λεπτὸ σοῦ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ βρῆς τώρα τὴ δική μου ἡλικία.

Μήπως μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε κι' ἐσεῖς αὐτό;

★

3) Ποιοὺς ἀριθμοὺς πρέπει νὰ τοποθετῆστε στὴ θέσι τῶν στιγμῶν στὸ τέλος κάθε σειρᾶς γιὰ νὰ διατηρηθῆ ἡ ὑπάρχουσα μεταξὺ αὐτῶν σχετικότης;

1) 3 5 9 17 ...
2) 3 9 12 24 ...
3) 2 4 16 256 ...
4) 12 11 9 6 ...
5) 1 2 2 4 ...

★

4) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς ἀριθμοὺς 1 μέχρι 9, ἔτσι ὥστε κάνοντας τοὺς λογαριασμούς, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε στὴν κάθε σειρὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ σᾶς δίνουμε:

... — ... X ... = 18
... X ... + ... = 19
... X ... + ... = 20

Θὰ χρησιμοποιῆστε ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

Τὲστ μνήμης καὶ παρατηρητικότητος

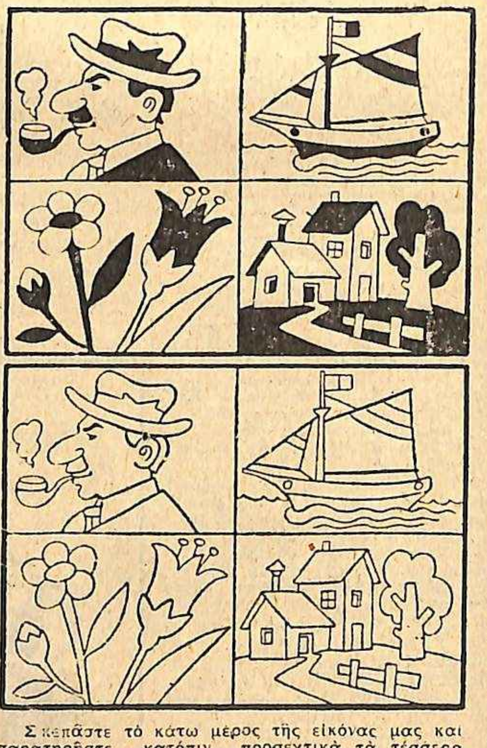

Σκεπᾶστε τὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνας μας καὶ παρατηρῆστε κατόπιν προσεχτικὰ τὰ τέσσερα σχέδια τοῦ ἄνω μέρους.

Προσέξετε, ὅ,τι εἶναι μαυρισμένο καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῆτε ὅτι τίποτα δὲ σᾶς διέφυγε, σκεπᾶστε μὲ τὸ χαρτὶ τὸ πάνω μέρος καὶ προσπαθῆστε ἀπὸ μνήμης νὰ μαυρίστε στὶς τέσσερις εἰκόνες τοῦ κάτω μέρους ὅ,τι ἦταν μαυρισμένο ἐπάνω. Γιὰ κάθε λάθος ἢ παράλειψι θ' ἀφαιρέσετε ἕνα βαθμὸ ἀπὸ τὸ 10. Ἂν σᾶς μείνουν ἔτσι 9 βαθμοὶ εἶστε ἄξιος συγχαρητηρίων. Μέχρι τοὺς 7 βαθμοὺς ἔχει καλῶς, ἀπὸ τοὺς 6 βαθμοὺς καὶ κάτω ὅμως αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ παρατηρητικότης σας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐξάσκησι.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 84

Ὁ γιατρός σας

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ἐπαρχιώτη Κ.: Πολλὲς εἶναι οἱ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὸ βῆχα καὶ ποὺ μόνο ὁ ἐξετάζων γιατρὸς θὰ τὶς καθορίση. Πάντως κάμετε χρῆσι τοῦ φαρμάκου Bronho-on R. καὶ ἐφ' ὅσον ἐπιμένει δοκιμάσετε ἐπίσης τὸ φάρμακο Longiiene, ἴσως εἶναι καὶ ἀλλεργικῆς αἰτιολογίας. Ἀποταθῆτε κατόπιν σὲ γιατρὸ ἢ ξαναγράψετέ μου.

Ἀναγνώστη Δ. Μ.: Δὲ νομίζω ὅτι ὑπάρχει περίπτωσι ἀνησυχίας. Καλὴ διαιτητικὴ ἀγωγή, ἀνάπαυσι καὶ 10—15 σταγόνες τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Adesal, κατὰ τὴν ἐσώκλειστη ὁδηγία.

Δερματοπαθῆ: Ἐκεῖνος ποὺ θἄχη γνώμη εἶναι ὁ εἰδικὸς δερματολόγος.

Ἀναγνώστρια Χ.: Θὰ πρέπει νὰ τὸ ἐξετάση παιδίατρος ἢ ἕνας καλὸς παθολόγος. Μπορεῖτε νὰ κάνετε χρῆσι τοῦ φαρμάκου Adesal 10—15 σταγόνες μέσα σὲ λίγο νερὸ ἢ στὸ γάλα ἢ μέσα στὴ σούπα του. Καὶ μοῦ ξαναγράφετε.

5 + 7 + 9: Οὔτε ἐγώ, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ εἰδικὸς νευρολόγος στὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ὁποίου ἀνήκει τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, δὲ θὰ ἔχη τὴ δυνατότητα τῆς διαγνώσεως, χωρὶς τὴν προσωπικὴ ἐξέτασί του. Μέχρις ὅτου ἐξεταστῆτε, κάμετε 15 — 20 ἐνέσεις Ca c bromine καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα νὰ παίρνετε ἀπὸ μιὰ κουταλίτσα τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ φάρμακο Passineurol ἢ A arax. Συνιστῶ καὶ πάλι νὰ ἐξεταστῆτε ὁπωσδήποτε ἀπὸ νευρολόγο.

Κ. Φ. Τ.: Πολλὲς φορὲς δὲν εἶναι ἀρκετὴ μόνο ἡ κλινικὴ ἐξέτασι γιὰ τὴ σαφῆ διάγνωσι τῆς ἐν λόγῳ παθήσεως. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ κάμετε μιὰ ἀκτινογραφία τῆς σπονδυλικῆς στήλης (φὰς καὶ προφίλ), ὁπότε θὰ βρῆτε τὴν αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὶς ἐνοχλήσεις. Στὸ μεταξὺ θὰ κάνετε 1—2 κουτιὰ ἐνέσεις Bedoc τῶν 1000γ ἢ Dodec ἐπίσης τῶν 1000γ κάθε δεύτερη ἡμέρα.

Ε. Μ. Π.: Εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι τῶν κοπράνων γιὰ παράσιτα, τὰ ὁποῖα πιστεύω ὅτι ἀσφαλῶς ὑπάρχουν, καὶ πρέπει νὰ ἀνευρεθοῦν. Στὸ μεταξὺ μπορεῖτε νὰ κάμετε χρῆσι τοῦ φαρμάκου Enterazine κατὰ τὴν ἐσώκλειστη ὁδηγία.

Δυστυχῆ: Ἡ περίπτωσί σας ἔχει ἀνάγκη προσωπικῆς ἐξετάσεως ἀπὸ γιατρό.

Ζ. Κ., Κρήτη: Σᾶς ἔκαμα ἀκριβὲς ἀντίγραφο τοῦ σημειώματος τοῦ φυματιολόγου καὶ ἐπαναλαμβάνω: 1) Θὰ προηγηθῆ τὸ πρῶτο καὶ θὰ ἀκολουθήση τὸ δεύτερο. 2) Θὰ παίρνετε 12 ἡμερησίως, ἐπὶ 1—2 μῆνες. Τὸ χρονικὸ διάστημα θὰ ὑπερβῆ τὸ ἑξάμηνο, ἴσως καὶ τὸ ἔτος. Νὰ μοῦ γράψετε τὴ διεύθυνσί σας, ὁπότε εὐχερέστερα θὰ μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω.

Ἄλμα Ρ.: Θὰ κάμετε χρῆσι τῆς Leci.hin Cream τῆς Lyd'a P. σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Tonique Lotion καὶ θὰ μοῦ γράψετε σὲ καιρὸ ἀποτελέσματα.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ἀμφιβολία Α — Ω, Ἐνταῦθα: Εἶναι ἀνάγκη νὰ παραμείνετε στὸ κρεβάτι μέχρι σταθεροποιήσεως τῆς καταστάσεως. Κάθε ἀλλαγὴ μηνὸς θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις Amp. Lutorm τῶν 25 mg. Ἀπὸ δὲ τοῦ πέμπτου μηνὸς θὰ παίρνετε ἔξη χάπια τὴν ἡμέρα — ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα — ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite No 1 Boite ποὺ θὰ σᾶς βοηθήση στὴ συμπληρωματικὴ διατροφὴ καὶ ἀνάπτυξι τοῦ ἐμβρύου.

Πρωτόβγαλτη, Κέρκυρα: Εἶναι τόσο πολλὰ τὰ ἐρωτήματά σας, ποὺ δὲ μοῦ ἐπιτρέπουν ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Σᾶς συμβουλεύω νὰ διαβάσετε προσεχτικὰ τὸ βιβλίο «Ἰατρικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς γυναίκας», ποὺ θὰ σᾶς κατατοπίση πλήρως.

Ε. Ι. Σ., Αἰγάλεω: Ἡ μόνη θεραπεία στὴν περίπτωσί σας εἶναι ἡ δι' ἐγχειρήσεως πλαστικὴ ἀποκατάστασι τῆς διαβατότητος τῶν σαλπίγγων. Πρὸς τὸ παρὸν καὶ γιὰ τὴν πιθανὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε δέκα ἐνέσεις — μιὰ καθημερινῶς — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Oblob nthine No 1 Boite. Στὴ συνέχεια τὸν ἑπόμενο μῆνα μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε εἴκοσι διαθερμίες.

Μ. Γ., Ἐνταῦθα: Ἡ θεραπεία ἦτο ἀνεπαρκής. Συμπληρωματικῶς, ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς, τὸ πρωῒ καὶ τὸ βράδυ ἀνὰ ἕνα χάπι ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. OTINIL. Σὲ συνέχεια θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin ointment. Ἡ θεραπεία θὰ διακοπῆ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου καὶ θὰ συνεχιστῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐπὶ ἑπταήμερο ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι της. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Μιμόζα, Μοσχᾶτο: Ὅπως σᾶς ἔγραψα καὶ προηγουμένως, ἡ καλύτερη θεραπευτικὴ ἀγωγὴ στὴν περίπτωσί σας εἶναι ἡ ἀποφυγὴ φυσικῶν ὁρμονῶν. Ἑπομένως θὰ συνεχίσετε ἐπὶ τετράμηνο τὴ θεραπεία σας μὲ Tabl. Lynoral καὶ Tab. E-VIT.

Βασανισμένη Π. Τ., Ἐνταῦθα: Οἱ φόβοι σας εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένοι. Ὅλα τὰ συμπτώματα ποὺ μοῦ περιγράφετε μαρτυροῦν ὅτι ἀσφαλῶς ἐπῆλθε ζημία καὶ βλάβη στὸ τμῆμα αὐτὸ τοῦ σώματος. Γιὰ τὴν πλήρη ὅμως ἐξακρίβωσι, εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ λεπτομερὴς γυναικολογικὴ ἐξέτασι.

Μιὰ ἄγνωστη Δ. 27, Πύργο: Ἡ ἄτυχη ἐπέμβασι προκάλεσε τὴ λοίμωξι καὶ τὴ σαλπιγγίτιδα, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ δευτεροπαθῆ στείρωσι. Πρὸ πάσης θεραπείας πρέπει νὰ κάνετε μία σαλπιγγογραφία γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ κατὰ πόσον οἱ σάλπιγγες, ἔπειτα ἀπὸ τὴ λοίμωξι καὶ τὸν ἐρεθισμὸ ποὺ ὑπέστησαν, παραμένουν ἀνοιχτές. Στὸ μεταξὺ θὰ παίρνετε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνός, γιὰ τὴν τόνωσι τῶν ὠοθηκῶν τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tab'. EVIT.

Ε. Μ. Κ., Ἀγρίνιο: Λόγω τοῦ θέματος, γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Ἀμαζόνα Χ. 19, Πάτρας: Οἱ ἀνωμαλίες τῆς περιόδου στὴν περίπτωσί σας προέρχονται ἀπὸ ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν καὶ ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, θὰ κάνετε πέντε ἐνέσεις, μιὰ ἀνὰ δυὸ ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Feminorm τῶν 5 mg. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε δυὸ ἐνέσεις — μιὰ ἀνὰ δυὸ ἡμέρες — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 25 mg. Κατὰ τὸ μεσοδιάστημα τῆς περιόδου, θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. EVIT. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ἀνναμπέλα 303, Κέρκυρα: Τὰ δυσάρεστα συμπτώματα, ὀφείλονται σὲ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπὸ τριχομονάδες. Ἡ θεραπεία πρέπει νὰ γίνη συστηματικὴ καὶ νὰ τηρῆται ἄκρα καθαριότης. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε κάθε βράδυ κολπικὴ πλύσι μ' ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate solution μέσα σ' ἕνα κιλὸ νερὸ χλιαρό. Σὲ συνέχεια θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ μαλακὰ δισκία ἀπὸ τὸ φάρμακο Tablettes Mycil No 1 flacon καὶ θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Pommade Nupercainal. Ἡ θεραπεία θὰ διακοπῆ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου καὶ θὰ συνεχιστῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐπὶ ὀκταήμερο, ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Ἀπρόσεχτη, Κύμη: Διατρέχετε τὴν περίοδο τῆς ἐμμηνοπαύσεως. Ὅλα τὰ δυσάρεστα συμπτώματα ἐκεῖ ὀφείλονται. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρες κατὰ μῆνα τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tab'. Cycladiene τοῦ ½ mg. Σὲ συνέχεια καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. EVIT. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ ἑξάμηνο.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

T. G., Australia: Τὸ ζήτημα, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ, δὲν εἶναι σωματικὴ ὀργανικὴ ἀρρώστια, ἀλλὰ σύμπτωμα τῆς ψυχονευρώσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχετε. Οἱ μελαγχολικὲς ἐκδηλώσεις βρίσκονται ἀσφαλῶς μέσα στὸ πλαίσιο τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀρρώστιας. Πρέπει στὸ σύνολό της ν' ἀντιμετωπιστῆ ἡ κατάστασι καὶ ὄχι κάθε σύμπτωμα ξεχωριστά. Ἡ ὑπνοθεραπεία, εἶναι ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη θεραπεία, ἀλλὰ καθὼς ἔγινε σὲ σᾶς εἶναι πολὺ ἐλλιπὴς καὶ ποιοτικῶς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως διαρκείας. Ἔχετε ἀνάγκη συστηματικῆς κλινικῆς ὑπνοθεραπείας. Τὰ ἡμίμετρα δὲ φέρνουν ἀποτέλεσμα θεραπευτικό.

Δυστυχὴ ὁμογενὴ Α. Π., Ἀμερική: Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὸ γιατρό σας, ὅτι ἔχετε ἀνάγκη συστηματικῆς θεραπείας σὲ κλινικὴ τουλάχιστο ἐπὶ τρίμηνο. Ἡ ἰνσουλινοθεραπεία καὶ ὄχι τὰ ἠλεκτροσὸκ θὰ σᾶς ἀποδώση τὴν ὑγεία. Βασικὸ εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ δράσετε σύντομα καὶ ἐφόσο ἀκόμη εἶναι καιρός. Ἡ ἀρρώστια σας εἶναι ἀπ' αὐτές, ποὺ δὲν περιμένουν. Ἐνέσεις καὶ φάρμακα στὸ σπίτι δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ φέρουν ἀποτέλεσμα. Ἐξ ἄλλου ἔχετε ἀρκετὴ πεῖρα τῆς ἀρρώστιας, ἀπὸ τὴν ὁποία πρέπει νὰ διδαχτῆτε καὶ ὄχι ν' ἀπελπιστῆτε.

Α. Β. Β., Ἐνταῦθα: Ἡ περίπτωσί σας δὲν εἶναι τῆς εἰδικότητός μου. Νὰ γράψετε στὸ συνάδελφο γυναικολόγο. Ἐφόσον ὑπάρχουν καὶ νευροψυχικὲς ἐκδηλώσεις, τότε μόνο μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

Τακτικὴ ἀναγνώστρια, Θεσ/νίκη: Ἡ τοξίνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τὶς πυώδεις ἀμυγδαλὲς καὶ ὁ κλονισμὸς τῆς ἐγχειρήσεως καὶ κυρίως ὁ ψυχικὸς τραυματισμός σας, ἐπειδὴ ἔχει κοινωνικὸ καὶ γενικώτερο ἀντίκτυπο στὴ ζωή σας ἐν γένει ἡ ἀρρώστια σας, ἔχουν κουράσει τὰ νεῦρα σας καὶ ἄρχισαν τὰ φαινόμενα μὲ νευρικὰ ἐνοχλήματα καὶ ψυχικὲς ἐκδηλώσεις. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ συμβιβαστῆτε μὲ τὴ νέα σας κατάστασι. Ἀλλαγὴ περιβάλλοντος καὶ σχετικὴ ψυχαγωγία εἶναι ἀναγκαία. Νὰ πάρετε Tabl. Largactil 25 mg. No 100, ἀπὸ τρία ἡμερησίως συνεχῶς ἐπὶ τρίμηνο τουλάχιστο. Ἡ ἐνορξι τῆς θεραπείας νὰ γίνη μὲ μειωμένες δόσεις. Ὑπνοθεραπεία σὲ κλινικὴ εἶναι τὸ πιὸ σωστὸ ἂν βρίσκεται στὰ πλαίσια τῶν δυνατοτήτων σας.

Σ. Δ., Ἀλεξάνδρεια: Πιθανῶς πρόκειται γιὰ σχιζοφρένεια. Ἐφόσο σᾶς εἶναι εὔκολο, νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὴν κλινικὴ μία λεπτομερῆ ἔκθεσι τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ ἀρρώστου κατὰ τὴν ἐκεῖ νοσηλεία του, μὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις καὶ ἀντιδράσεις του. Ἐπίσης ἀναλυτικῶς τῶν θεραπειῶν ποὺ ἔγιναν. Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ μορφώσω σαφῆ γνώμη καὶ ἴσως σᾶς φανῶ χρήσιμος ἀπὸ μακρυά. Ἂν αὐτὰ δὲ μπορέσουν νὰ γίνουν, νὰ μοῦ γράψετε σεῖς λεπτομερῶς γιὰ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις του.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ λωλάδες τῆς Ἑφταλιᾶς

Στὸ ρεβεγιόν

Σ΄ΤΗΝ Ἑφταλία, ποὺ πρωῒ-πρωῒ ξεπόρτισε, γιὰ νὰ κάνη τοὺς χριστουγεννιάτικες προβιζιόνες, βγῆκε κι' εἶπε ἡ καρσινή του:

—Ἄποψε, καθὼς καὶ τὴν παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς, θὰ κάνω τ' ἀντέτι καὶ θὰ ριτσιδάρω τὸ σοῖ καὶ τὸ συγγενολόϊ μου, γι' αὐτὸ νὰ πάρης τὸ Νικολάκη σου καὶ νἀρθης, γιατὶ χωρὶς ἐσένα, τὸ ζυμηντοῦρι τσῆ παρέας, θἄμαστε νεροβράστες! Ἀγκαλὰ δὰ οὔλοι μοῦ γουδοκοπανοῦνε (πρέπει νἀχνὶς τὴν κερὰ Ἑφταλία γιὰ νὰ μᾶς ἀλεγκράρη)»

Τὴν ἴδια στιγμὴ στὸν καφενὲ τοῦ μαχαλᾶ ὁ καζοινὸς πλεγε στὸ Νικολάκη:

—Θέλω νὰ μᾶς κάνη ἡ κερὰ Ἑφταλία μιὰ εὐκολία, ἐπειδὴ τὸ σπίτι μας εἶναι μικρό. Νὰ φέρω, ἀπόψε, ποὺ θἄχουμε κόσμο, ν' ἀκουμπήσω μερικὰ μόμπιλα...

Κι' ὁ Νικολάκης, φιλότιμος καὶ τσιριμονιόζος ὅπως πάντα, τοῦπε πρόθυμα:

—Τί λές...Καὶ βέβαια! Ἄλλωστε τόνα χέρι νίβει τ' ἄλλο.

Κι' ευθὺς ἀφε-σβῦσε, λύσανε καὶ κουβαλήσανε ντουλάπες, δεσπέντσιες, κονσόλες, φορτσέρια.

Δυστυχῶς σὲ λίγο π' ἀρριβάρισε ἡ Ἑφταλία κι' εἶδε τὸ σπίτι τση σπιτάλιο, ξεφώνισε:

—Ἤθοι! Τύφλα νἄχη τὸ Δημοπρατήριο! Ἕνα μινοῦτο ἤλειψα καὶ μαῦλα-νε τὸ σπίτι Γιουσουρούμ! Ποῦ ἀκούστηκε νἄχω στὸ σπίτι μου, μέρες ποδιάβολε, σὰν ἀγαπῶ, ἔχω χρέος νὰ σοῦ θυμίσω ἄλλα αὐτά, θεὸς καὶ γειτονας δὲ λαθεύει: ἐσὺ εἶσαι μέσ' τὸ νερὸ ἐξηντάρα καὶ σὲ λίγες μέρες θἄχης στὴ καμπούρα σου ἕνα καινούργιο βάρος, βαία. Λοιπὸν τί μοῦ ντουζτίζεις τσιμπούσια καὶ ντοναλμάδες;

—Μωρὴ λωλὸ-Ἑφταλία, ντροπὴ σου!... ξεφώνισε ἡ καρσινὴ καὶ χύμηξε νὰ τὴν παρτασιάση.

Κι' εὐθὺς δίσκοι, ποτήρια, πιάτα, καρέγλες, τραπέζια, ἀναποδογυρίζουνε. Κι' ἡ Ἑφταλία ξεπορτίζει καὶ ἐν κοντολογία ξεφωνίζει:

—Μοῦκανες τὸ σπίτι μου ἀτσιγγανάρια, σούκανα τὸ δικό σου μπὶτ-παζάρ, κι' ἔτσι χρονιάρα μέρα σὲ πλέρωσα πεσίνι!

ΣΦΚΡ. ΡΩΝΑΣ

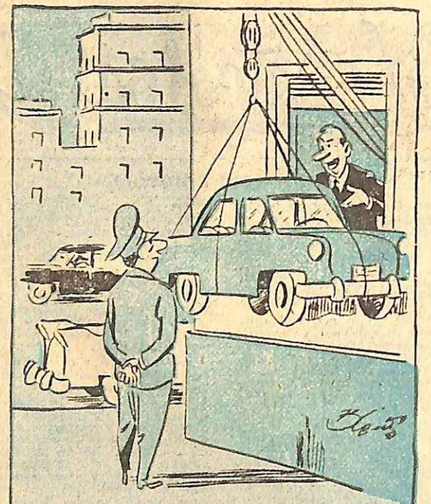

— Τί θέλετε νὰ κάνω, κύριε ἀστυφύλαξ, ἀφοῦ δὲ βρίσκω θέσι νὰ τὸ παοκάρω;

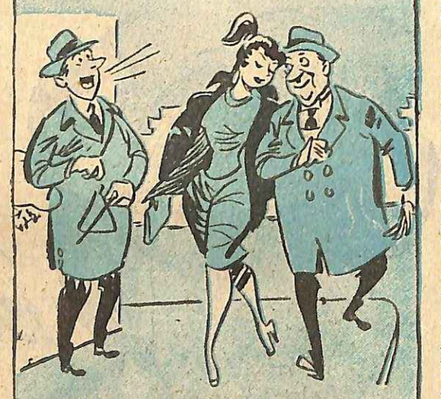

«... Δὲς κι' ἐμέ, δὲς κι' ἐμὰ τὸ παλιν-κάου...».

— Κάθεστε πάνω στὴν καμπαρντίνα μου!
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Τὰ θορυβώδη

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ΜΕ, φίλτατε κύριε Τσιμπλιτσίδη. Ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ ὁμιλήσω ἐπ' εὐκαιρία τῆς μεθαυριανῆς πρωτοχρονιᾶς, ἁπαξ καὶ ἡ τύχη ἠθέλησε νἀρθῆτε νὰ κατοικήσετε στὸ ἀπὸ πάνω μου διαμέρισμα, μετὰ τῶν συμπαθεστάτων τέκνων σας. Τί εἴπατε; Ἐμαντεύσατε περὶ τίνος πρόκειται; Γιὰ πέστε μου νὰ ἰδῶ καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ διαπιστώσω ὅτι ὄντως ἐννοήσατε τί ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εἴπω. Μπᾶ; Ὥστε ἔτσι ἐνομίσατε; Ὅτι θέλω νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί δῶρο θὰ εὐχαριστοῦσε τὰ παιδιά σας γιὰ τὴν πρωτοχρονιά; Πολὺ ἀπέχετε, φίλτατέ μου καὶ μοῦ δίνετε τὸ δικαίωμα νὰ καγχάσω. Αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια τοῦ δίδειν καὶ λαμβάνειν δῶρα πρὸ παντὸς δὲ σὲ παιδιά, τὴν ἔχω πρὸ πολλοῦ διαγράψει ἀπὸ τὸ λεξικό μου. Περὶ δώρων, πρόκειται, βέβαια. Ἀλλὰ περὶ τῶν δώρων ποὺ θὰ κάνουν οἱ ἄλλοι στὰ εὐγενέστατα κουτσούβελά σας, τρία τὸν ἀριθμὸν καὶ ἀρσενικὰ ἅπαντα. Οἱ θεῖοι, οἱ θεῖες, οἱ νουνοί, οἱ διάφοροι οἰκογενειακοὶ φίλοι καὶ τοῦ λόγου σας, κύριε Τσιμπλιτσίδη.

Λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ νὰ εἰδοποιήσετε ἀπαξάπαντας τοὺς συγγενεῖς νὰ προσκομίσουν δῶρα ἀνθρωπινά, πολιτιομένα καὶ ἀθόρυβα. Γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε τὰ περσυνά. Παιχνίδια μὲ τὰ ὁποῖα νὰ παίζουν μὲν τὰ Τσιμπλιτσιδόπουλα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κάνουν σεισμὸ στὸ πάτωμα καὶ νὰ συνταράσσουν τὴν πολυκατοικία.

Καὶ ἐξηγοῦμαι:

Τούμπανα, καραμοῦζες, μπάλλες, τόπια, ροκάνες, βόλοι, πατίνια, ποδηλατάκια, σιδηροδρομάκια καὶ αὐτοκινητάκια, ποὺ κουρδίζουν, πιστολάκια μὲ καφούλια, στεφάνια μετὰ κώδωνος ἢ μή, καὶ γενικῶς παιχνίδια προκαλοῦντα πάταγον, κτύπον, κωδωνισμόν, σφύριγμα, ὑδοῦπον καὶ παντὸς εἴδους θόρυβον, ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς. Τί εἴπατε, παρακαλῶ; Καὶ τί παιχνίδια νὰ τοὺς πάρουν;

Μὰ εἶπα, κύριε Τσιμπλιτσίδη καὶ ἐξηγήθην σαφῶς: Παιχνίδια ἡσυχα καὶ ἀθόρυβα. Παραδείγματος χάριν μπαλλόνια, φωτεινὲς ἐγκυκλοπαίδειες, βιβλία παραμυθιῶν, καασαγκιόζηδες, σπιτάκια, ζωγραφιές, κραγιόνια καὶ τὰ παρόμοια. Δόξα σοι ὁ Θεὸς τὸ ἐμπόριον διαθέτει καὶ παιχνίδια πολιτισμένα καὶ ὄχι βάρβαρα Διότι, κύριε Τσιμπλιτσίδη, δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ ὑποστῶ κι' ἐφέτος τὴν περσυνὴ τραγῳδία, ὅταν εἶχα διαρκῶς ἀπὸ πάνω μου ἕνα πατίνι νὰ τρέχη δώδεκα ὧρες τὸ εἰκοσιτετράωρο, τὰ δὲ τούμπανα ἐκρούοντο δαιμονιωδῶς, συνοδευόμενα ἀπὸ τὸ θόρυβο ροκανῶν καὶ καραμουζῶν καὶ μοῦ θύμιζαν τὸ γνωστὸ ποίημα:

«Ἀπὸ κρότου τυμπάνων βαῖζει,
τὸ ἀπὸ πάνω τὸ σπίτι συχνά!»

Ὄχι, κύριε Τσιμπλιτσίδη. Δὲν εἶμαι διατεθειμένος ν' ἀνεχθῶ τέτοιο σαματᾶ ἐφέτος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καὶ λάθετέ το σοβαρῶς ὑπὸ σημείωσιν.

Πῶς εἴπατε; Ἂν φέρουν τέτοια παιχνίδια στὰ Τσιμπλιτσιδόπουλα τί νὰ τὰ κάνετε; Νὰ εἰδοποιήσετε ἐγκαίρως συγγενεῖς καὶ φίλους ν' ἀποφύγουν τὰ θορυβοποιὰ καὶ κροτοῦντα. Καὶ ἂν φέρουν παρ' ὁλα ταῦτα, νὰ τὰ βάλετε στὸ ψυγεῖο ἢ νὰ τὰ πετάξετε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Διότι ἄλλως, κύριε Τσιμπλιτσίδη, ἐὰν ἀκούσω θόρυβο, δὲν θὰ διστάσω ἐφέτος. Θ' ἀνέβω ἀπάνω, θὰ εἰσβάλω σ' αὐτὸ τὸ ἱπποδρόμιο ποὺ λέγεται σπίτι σας καὶ θὰ συντρίψω ἐγὼ τὰ διαβολοπαίχνιδα, καρπαζῶνων ἀμειλίκτως καὶ τὰ εὐγενῆ τέκνα σας. Καὶ μὲ ξέρετε καλά, κύριε Τσιμπλιτσίδη, ὥστε νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν ἀστειολογῶ. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ φτάσω στὰ ἄκρα. Ἀκόμα καὶ νὰ ἐγκληματήσω, προστατεύων τὴν ἡσυχία μου.

Τ' ἀκούσατε ,κύριε Τσιμπλιτσίδη; Χαίρω πολὺ καὶ χρόνια πολλὰ κύριε Τσιμπλιτσίδη, Κι' ἐδῶ εἴμαστε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Χαρούμενη Πρωτοχρονιά

— Εἶναι ἡ κόρη μου, ἡ Πίτσα, εἶπε ὁ κὺρ-Στέφανος μ' ἕνα χαμόγελο στὸ Γιῶργο.

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ πολλὰ τρεξίματα καὶ παρακάλια, τὰ κατάφερε ὁ κὺρ Στέφανος νὰ πάρη κι' αὐτὸς μιὰ ἄδεια γιὰ ἕνα τραπεζάκι.

Τὸ πιὸ εὐχάριστο ὅμως γι' αὐτὸν ἦταν, ὅτι τὸ τραπεζάκι του βρισκόταν σὲ κεντρικὸ μέρος, κοντὰ στὸ Ταχυδρομεῖο. Τί θἄβαζε καὶ τί θὰ πουλοῦσε, αὐτὸ δὲν τόξερε, γιατὶ δὲν εἶχε πολλὰ λεφτὰ κι' οὔτε ἦταν γνωστὸς σὲ κανένα, γιὰ νὰ τοῦ κάνη πίστωσι.

Ἡ Πίτσα, ἡ κόρη του, τὸν συμβούλευε νὰ πάρουν φτηνὰ εἴδη τῆς δραχμῆς καὶ τοῦ δίφραγκου, γιὰ ἰὰ τοὺς φτάσουν οἱ λίγες οἰκονομίες, ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸ ράψιμό της καὶ γιὰ νὰ γεμίσουν τὸ τραπεζάκι τους μὲ πράγματα, ποὺ θὰ μάζευαν τὰ παιδάκια...

Ἔτσι, μὲ πόσα χτυποκάρδια στόλισε τὸ τραπεζάκι τους καὶ πόσες ἐλπίδες στήριξε ἡ Πίτσα σ' αὐτό!...

Θὰ περνοῦσαν Χριστούγεννα καὶ Πρωτοχρονιὰ καλά, δὲ θὰ ὑπέφεραν ὅπως καὶ πέρσι. Πολὺ πιθανὸν νὰ τῆς ἔμενε καὶ κάτι γιὰ νὰ ψωνίση κανένα ἐσώρουχο γιὰ τὸν πατέρα της, ποὺ εἶχε μείνει σχεδὸν γυμνός.

Θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ τὸ ράψιμό της, μὰ ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα τῆς εἶχε ἀπαγορέψει ὁ γιατρὸς νὰ συνεχίση αὐτὴ τὴ δουλειά, συστηματικά, γιατὶ ὑπέφερε ἀπὸ τὸ στομάχι της ἀπὸ τὸ σκύψιμο, καὶ τὰ μάτια της δὲν ἄντεχαν στὰ ξενύχτια.

Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα της, δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ βοηθᾶ τὸ σπίτι, παρὰ μὲ κάτι μεροκάματα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ τὸν ἀπόλυσαν ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, ὅπου δούλευε.

Ἡ Πίτσα εἶχε κι' ἄλλον ἕνα καϋμό: ἕνα ἀγοράκι δίχως πατέρα!

Τ' ἀγοράκι αὐτὸ τὸ εἶχε ἀποκτήσει πρὶν πέντε χρόνια. Γεννήθηκε ὀρφανό, ἀπροστάτευτο καὶ δὲ γνώρισε πατέρα.

Δὲν πρόφτασε ἡ Πίτσα νὰ παντρευτῆ τὸ Ντῖνο. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ καϋμὸς τῆς ζωῆς της. Γιατὶ τὸ Ντῖνο, δυὸ βδομάδες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους, ποὺ εἶχε ἀποφασιστῆ νὰ γίνη, μόλις θὰ ἔπαιρνε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ καράβι του, ὅπου δούλευε ὡς μηχανικός, τὸν χτύπησε ὁ γερανὸς στὸ ξεφόρτωμα καὶ τὸν σκότωσε.

Τὸ παιδὶ γεννήθηκε πάνω στὴ μεγάλη λύπη καὶ στὴν ἀρρώστια τῆς Πίτσας, ἀπὸ τὴ μεγάλη της ἀπελπισία.

Ἦταν τυχερὸ νὰ μείνη δίχως ἄντρα καὶ τὸ παιδί της δίχως πατέρα!

Τότε πέθανε κι' ἡ μητέρα της ἀπὸ τὸν καϋμό της. Ἦταν θεοφοβούμενη γυναίκα καὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀντιτὸν καϋμό της. Ἦταν θεοφοβούμενη γυναίκα καὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀντικρύση στὰ μάτια τὸν κόσμο, ποὺ τῆς χαμογελοῦσε εἰρωνικά, ὅταν ἄκουστηκε ὁ τοκετὸς τῆς Πίτσας.

Σὲ τέτοιες λύπες καὶ στενοχώριες βρέθηκε ὁ κὺρ-Στέφανος, μέσα δηλαδὴ σὲ μιὰ καταιγίδα ἀπὸ γεγονότα, ποὺ τὸν ξετίναξαν ψυχικὰ καὶ τὸν ἔκαναν κουρέλι.

Πῆγαινε στὴ δουλειά του σὰν ἀφηρημένος κι' ὁ προϊστάμενος τοῦ ἐργοστασίου τοὔκανε διαρκῶς παρατηρήσεις γιὰ τὰ σφάλματά του. Ζητοῦσε συγγνώμη, ὑποσχόταν πὼς θὰ ἦταν πιὸ προσεχτικός, μὰ ὁ πόνος τῆς καρδιᾶς, ποὺ μεγάλωνε κάθε στιγμὴ στὴ θύμησι τῆς μακρῆς γυναίκας του καὶ τῆς δυστυχισμένης κόρης του, τοῦ τσάκιζε τὰ νεῦρα, τοῦ γέμιζε τὴν ψυχὴ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ τοῦ θόλωνε τὸ μυαλό.

Πῶς νὰ μὴν κάνη λάθη στὴ δουλειά του, ὁ δύστυχος;

Τ' ἀφεντικό του τὸν ἀγαποῦσε, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ σκεπάζη διαρκῶς τὰ σφάλματά του.

Ἔτσι, μιὰ μέρα, τοῦδωσαν μιὰ ἀποζημίωσι, τοῦ εἶπαν μερικὰ λόγια παρηγορητικὰ καὶ τὸν ἀπέλυσαν.

Δουλειά του ἦταν ἡ διακόσμησι βάζων. Ἦταν καλὸς τεχνίτης, μὰ ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξη ἐπάγγελμα. Δὲν κέρδιζε ὅμως παρὰ μερεκάματα. Δὲν ἦταν μισθός, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ κανονίση τὰ ἔξοδά του.

Ὅταν γύριζε τὸ βράδυ στὸ σπίτι, πολλὲς φορὲς δίχως λεφτά, κοντοστεκόταν στὸ δρόμο, γιὰ νὰ στεγνώσουν καλὰ τὰ μάτια του, γιὰ νὰ μὴ φανῆ πὼς τὰν εἶχε πάρει τὸ παράπονο κι' εἶχε κλάψει ἀπὸ τὴ στενοχώρια του...

Ἡ Πίτσα προσπαθοῦσε νὰ βοηθήση τὸ σπίτι. Λίγο ράψιμο, ποὺ ἤξερε, τόβαλε μπρὸς κι' ἔρραβε εὔκολα πραγματάκια γιὰ τὴ γειτονιά.

Καταλάβαινε τὸ μεγάλο πόνο τοῦ πατέρα της καὶ τοῦ χαμογελοῦσε, τὸν παρηγοροῦσε πῶς, μετὰ τὴν καταιγίδα ποὺ τοὺς βρῆκε, θἀρχόταν ἡ γαλήνη καὶ γι' αὐτούς.

Τὰ ἔξοδά τους ὅμως ἦταν πολλά, γιατ' εἶχαν καὶ τὸ μικρό, τὸ Ντῖνο — ἔτσι τόβγαλαν, γι' ἀνάμνησι τοῦ πατέρα του — ποὺ ἤθελε τὴν ἰδιαίτερη τροφή του, τὴν περιποίησί του. Κι' ἡ Πίτσα ἄρχισε νὰ ξενυχτᾶη, γιὰ νὰ δουλεύη πιὸ πολύ. Μὰ τὸ ξενύχτι βγῆκε σὲ κακό, γιατὶ ἀρρώστησε. Ἔπρεπε νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ φροντίση τὸν ἑαυτό της, γιὰ νὰ μὴ μείνη τὸ παιδὶ κι' αὐτὸ ὀρφανό.

Εὐτυχῶς, τοὺς λυπήθηκε μιὰ ἀδελφὴ τοῦ κὺρ-Στέφανου καὶ πῆρε τὸ παιδὶ κοντά της. Τοὺς ὑποσχέθηκε μάλιστα νὰ τὸ κρατήση, ὅσο πιὸ πολὺ μποροῦσε, γιατὶ ἐκείνη εἶχε λεφτὰ καὶ ὑπηρέτρια γιὰ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Ἔτσι, ξαλάφρωσε ἡ Πίτσα, μὰ ὁ γιατρὸς τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει τὰ ξενύχτια καὶ τὴν πολλὴ δουλειά.

— Θὰ κάνω κάτι ἄλλο... εἶπε ἕνα βράδυ στὸν πατέρα της. Θὰ βρῶ καμμιὰ ἐξωτερικὴ δουλειά. Τὰ γράμματα τοῦ Γυμνασίου, ποὺ ξέρω, θὰ μὲ βοηθήσουν.

Καὶ τὴ βοήθησαν. Ἔγινε πλασιέ. Πουλοῦσε βιβλία, μὰ κουραζόταν πολύ. Καὶ ξανάρχισε τὸ ράψιμο. Ἀπὸ λίγο, ὅσο χρειαζόταν γιὰ τὸ καθημερινό.

Καὶ τώρα, νά ποὺ ἔβαλαν τὸ τραπεζάκι τους γιὰ τὶς γιορτές. Ἦταν ἰδέα τῆς Πίτσας κι' αὐτό.

*

Τὰ Χριστούγεννα πέρασαν καὶ τοὺς ἄφησαν ἀρκετὰ κέρδη. Ἐκεῖ ποὺ βασιζόταν ἡ Πίτσα κι' ὁ πατέρας της ἦταν ἡ Πρωτοχρονιά. Τὰ δῶρα, τὰ παιχνίδια, ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν, θἄρεπε νὰ τοὺς ἀφίσουν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ψωνίσουν κάτι καὶ γι' αὐτούς καὶ γιὰ τὸ παιδί.

*

Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς! Ἡ ὀδὸς Αἰόλου εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ κόσμο. Οἱ βιτρίνες καὶ τὰ φῶτα στοὺς δρόμους ἔφεγγαν χαρούμενα. Ἡ Πίτσα κι' ὁ κυρ-Στέφανος εἶχαν φτηνὰ παιχνιδάκια. Ἡ πλημμύρα τοῦ κόσμου μόλις συγκρατιόταν. Κάποιος σκούντησε, χωρὶς νὰ τὸ θέλη τὸν κὺρ Στέφανο, καὶ γύρισε νὰ τοῦ ζητήση συγγνώμη, μὰ ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη κραυγή:

— Κὺρ Στέφανε!

Ὁ κὺρ Στέφανος γύρισε καὶ κύτταξε τὸν κομψὸ νέο καὶ προσπάθησε νὰ θυμηθῆ ποὺ τὸν εἶχε δῆ.

— Δὲ μὲ θυμᾶσαι; Πάνε βέβαια πολλὰ χρόνια... Ἤμουν μικρὸς τότε... Δὲ θυμᾶσαι τὸ Γιῶργο; Ἐρχόμουν τότε γιὰ νὰ μὲ μάθης νὰ ζωγραφίζω βάζα...

— Γιῶργο! Ἐσύ, τὸ παιδὶ τ' ἀφεντικοῦ μου! Μὰ ἐσὺ ἔγινες ἄντρας, ἄλλαξες!... Ἔ, ὡραῖα ἐκεῖνα τὰ χρόνια... Ἔπειτα, ὅλα ἀλλαξαν!...

— Ναί, ὅταν γύρισα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, σὲ γύρεψα καὶ μοῦπανε πὼς ἔφυγες...

— Μὲ γύρεψες;... Τί καλὸς ποὺ εἶσαι!...

— Εἶχα μάθει πολλὰ πράγματα ἐκεῖ, ποὺ σπούδασα... Ξέρεις;... Ἐκεῖνο τὸ μῆσιμο, ποὺ κάναμε στὰ βάζα, δὲν ἦταν τὸ καταλληλο... Μὰ πάνε τώρα αὐτὰ τὰ παλιὰ συστήματα... Ἔχω ἀναλάβει ἐγὼ τὸ ἐργοστάσιο, γιατὶ ὁ πατέρας μου πέθανε...

— Πέθανε ὁ κὺρ-Δημήτρης! Δὲν ἔφταιγε αὐτός... Ἐγὼ τὰ μπέρδενα...

— Πατέρα! ἀκούστηκε μιὰ φωνή. Δῶσε ρέστα ἀπὸ ἑκατοστάρικο.

Ὁ Γιῶργος γύρισε καὶ κύτταξε τὴν Πίτσα. Ἦταν πολὺ ὄμορφη, μὲ τὸ ἁπλὸ ἐκεῖνο χτένισμά της.

— Εἶναι ἡ κόρη μου ἡ Πίτσα! εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο ὁ κὺρ Στέφανος. Αὐτὴ εἶχε τὴν ἰδέα νὰ στήσουμε τὸ τραπεζάκι... Κάτι θὰ βγῆ... Θὰ φᾶμε τὴν Πρωτοχρονιά... — εἶπε γελώντας ὁ κὺρ-Στέφανος.

Ὁ Γιῶργος εἶχε τόσο πολὺ ἐνθουσιασθῆ, ποὺ συνάντησε τὸν παλιό του φίλο, ὥστε δὲν ἔφυγε ἀπὸ κοντά τους, ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἔμεινε μαζί τους καὶ τοὺς βοηθοῦσε στὸ πούλημα τῶν παιγνιδιῶν.

Κι' ὅταν πιὰ ὅλα εἶχαν ἡσυχάσει, ὅταν ἤρθε ἡ ὥρα νὰ τὰ μαζέψουν, τοὺς βοήθησε νὰ τυλίξουν τὰ ὑπόλοιπα στὸ τραπεζάκι νὰ τὰ δέσουν καὶ νὰ φύγουν μαζί.

Χαρούμενοι τώρα οἱ τρεῖς κουβεντιάζαν σὰν καλοὶ φίλοι.

— Ἄ, ἀπόψε θὰ σᾶς κάνω·τὸ τρατέλ· ἔλεγε ὁ Γιῶργος. Πρέπει νὰ κουβεντιάσω μὲ τὸν κὺρ Στέφανο... Ἐπιτρέπετε, δεσποινίς, νὰ σᾶς καλέσω στὸ σπίτι μου; Δὲν ἔχω κανένα καὶ θὰ μοῦ κάνετε ἔτσι συντροφιά.

Περνῶντας ἔξω ἀπὸ ἕνα μπὰρ μὲ ἕτοιμα φαγητὰ ὁ Γιῶργος ψώνισε διάφορα πράγματα κι' ἔπειτα, μ' ἕνα ταξί τους πῆγε σπίτι του, μιὰ ὡραία ἔπαυλι στὸ Ψυχικό.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ὁ κὺρ Στέφανος καὶ ἡ Πίτσα πέρασαν μιὰ τόσο εὐχάριστη Πρωτοχρονιά. Ἔμειναν ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα, ἔμειναν καὶ τὴν Πρωτοχρονιά, καθὼς κι' ἄλλες μέρες. Πολλές... γιὰ πάντα, στὸ σπίτι τοῦ Γιώργου. Γιατὶ ὁ Γιῶργος παντρεύτηκε σὲ λίγο καιρὸ τὴν Πίτσα. Τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς, ποὺ τὴν πρωτογνώρισε.

Τὸ τραπεζάκι, δεμένο μὲ τὰ λίγα παιχνίδια, ξεχάστηκε καὶ ποιὸς ξέρει ποιὰ τύχη νἄχε, γιατὶ ὁ κὺρ Στέφανος δὲν τὸ ξαναζήτησε. Ἡ Τύχη εἶχε παρουσιαστῆ καὶ τὸν ζήτησε μόνη της ἐκείνη τὴ χαρούμενη Πρωτοχρονιά. Ὁ κ. Στέφανος διορίστηκε διευθυντὴς στὸ ἐργοστάσιο τοῦ γαμπροῦ του κι' ἡ Πίτσα εἶναι τώρα, μαζί με τὸ παιδάκι της, ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου!

MIPANTA

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΓΡΑΜΜΗ

Σ ΤΙΣ ἀπογευματινὲς καὶ βραδυνὲς τουαλέττες, ποὺ φοριοῦνται ἰδιαιτέρως αὐτὲς τὶς ἡμέρες, κυριαρχεῖ τὸ χαρακτηριστικὸ σκέρτσο τῆς ἐφετεινῆς μόδας, δηλαδὴ τὸ τονισμένο ἐβαζὲ στὸ πάνω μέρος τοῦ σώματος, μὲ χτυπητὴ ἀντίθεσι στὸ κάτω.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς γραμμῆς ἔγκειται στὸ καλὸ κόψιμο τῆς ράφτρας καὶ στὴν τέλεια ἐφαρμογή. Μεγάλο ὅμως ρόλο παίζουν καὶ τὰ μανίκια. Αὐτὰ βοηθοῦν πολὺ στὸ νὰ πετύχωμε τὴ νέα αὐτὴ γραμμή.

Σὲ μιὰ τουαλέττα ἀπὸ σατὲν ἢ ἄλλο μεταξωτὸ ὕφασμα ἢ καὶ ἀπὸ λεπτὸ λαινάζ, βλέπουμε τὸ κορσὰζ ἀρκετὰ ἄνετο, μὲ μεγάλο ντεκολτὲ στρογγυλὸ ἢ ὀβὰλ καὶ πολὺ φαρδυὰ μανίκια. Τὸ φάρδος τους ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημεῖο, ποὺ ἑνώνονται στὸ φόρεμα καὶ συνεχίζεται ὡς κάτω. Δηλαδὴ τὰ μανίκια καταντοῦν νὰ μοιάζουν μὲ μικρὲς μπέρτες, ποὺ τελειώνουν στοὺς ἀγκῶνες.

Ἡ φούστα τοῦ φορέματος ἢ τῆς τουαλέττας συνεχίζεται ἐφαρμοστὴ στὸ σῶμα καὶ μάλιστα μὲ μιὰ κλίσι στενέματος πρὸς τὰ κάτω.

Μιὰ πολὺ φαρδειὰ ζώνη σὲ τύπο κορσελέ, συντελεῖ στὸ νὰ τονίζη τὴν ἀντίθεσι ἀνάμεσα στὸ φαρδὺ κορσὰζ καὶ στὴ στενὴ φούστα. Ἔτσι πετυχαίνουμε τὸ χαρακτηριστικὸ σκέρτσο, ποὺ λανσάρει ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας, δηλαδὴ τὸ μετατοπισμὸ τῆς ἐβαζὲ γραμμῆς ἀπὸ τὴ φούστα στὸ κορσάζ.

Μερικοὶ μάλιστα ραπτικοὶ οἶκοι τοῦ Παρισιοῦ, φθάνουν στὸ νὰ τονίζουν ἀκόμη πιὸ πολὺ αὐτὸ τὸ σκέρτσο, κάνοντας τὰ μανίκια τοῦ φορέματος ἀπὸ ὕφασμα διαφορετικοῦ χρώματος ἀπὸ τὸ φόρεμα. Λ. χ. σ' ἕνα φόρεμα μονόχρωμο ἀπὸ λαινάζ, βάζουν μανίκια ἀπὸ μεταξωτὸ ταξωτὴ λουρίδα, ποὺ σχηματίζει ἕνα στρωτὸ ρέλι.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἄλλος ἕνας τρόπος γιὰ νὰ πετύχωμε τὴν ἰδιότροπη αὐτὴ γραμμή, ποὺ εὐνοεῖ τόσο ἡ μόδα:

Σ' ἕνα εὐθύγραμμο φόρεμα, τοποθετοῦμε μιὰ μπερτούλα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος, ἢ ἀπὸ διαφορετικὸ ὕφασμα. Ἡ μπερτούλα αὐτὴ γίνεται ἄνετη κι' ἔτσι δίνει στὸ κορσὰζ τὸ φάρδος, ποὺ θέλει ἡ νέα γραμμή.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΛΑΙΝΑΖ

Τὰ φετεινὰ λαινὰζ διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὰ περσινά, γιατὶ εἶναι ὅλα σχεδὸν ντοὺμπλ-φάς. Ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι μονόχρωμα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη φανταιζί, σὲ χρώματα ἀνάλογα φυσικά.

Αὐτὰ τὰ «ντοὺμπλ-φὰς» χρησιμοποιοῦνται ἰδίως γιὰ σπορτὶφ ἐπανωφόρια, ποὺ ράβονται τόσο τακτικὰ κι' ἀπὸ μέσα, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μποροῦν νὰ φορεθοῦν κι' ἀπὸ μέσα κι' ἀπ' ἔξω. Φυσικά, εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσωμε, ὅτι παραλείπομε τὴ φόδρα. Ὁ γιακᾶς, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς ντοὺμπλ-φάς, γίνεται σὲ τρόπο, πού, ὅταν φοριέται τὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ τὴ μονόχρωμη ὄψι, ὁ γιακᾶς εἶναι φανταιζὶ καὶ τἀνάπαλιν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τὸ γαρνίρισμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ.

ΡΕΛΙΑΣΜΑ ΣΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Κι' ἄλλο ἕνα χαρακτηριστικὸ τῆς φετεινῆς μόδας εἶναι τὸ ρέλιασμα τῶν ταγιέρ.

Γύρω ἀπὸ τὸ γιακᾶ καὶ τὸ ἄνοιγμα τῆς ζακέττας βάζομε μιὰ μεταξωτὴ λουρίδα, ποὺ σχηματίζει ἕνα στρωτὸ ρέλι.

Αὐτὸ μπαίνει ἀκόμη καὶ στὰ φανταιζὶ ταγιέρ, μονόχρωμα φυσικά. Εἶναι ἕνα ὡραῖο στόλισμα.

Τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ ρέλι ἔχουν καὶ τὰ κουμπιά. Ἔτσι ἔχουμε ἁρμονία στὸ σύνολο, ἰδίως ἂν προσέξωμε λίγο στὴν ἐκλογὴ τῆς τσάντας καὶ τῶν παπουτσιῶν, ἢ τῶν γαντιῶν καὶ τοῦ καπέλλου.

ΑΠΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἂν ἡ ἐποχὴ εἶναι κάπως φορτωμένη μὲ δεξιώσεις καὶ ποικίλες συγκεντρώσεις, ποὺ ἀπαιτοῦν πολυτελὲς ντύσιμο, αὐτὸ δὲ σημαίνει, πὼς δὲ θὰ μᾶς χρειάζωνται καὶ ἁπλᾶ φορέματα, ποὺ κι' αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι ὡραῖα καὶ κομψά. Εἴτε φοριοῦνται κάτω ἀπὸ ἐπανωφόρι, εἴτε ἀποτελοῦν μέρος ἑνὸς ντὲ-πιές, γίνονται ἀπὸ λεπτὰ λαινὰζ κάθε εἴδους, μονόχρωμα ἢ φανταιζί, σὲ διάφορα χρώματα.

Ὡραῖοι συνδυασμοὶ ἄσπρου καὶ μαύρου, γκρὶ καὶ πράσινου, ταμπᾶ καὶ βιολέ.

Πάντοτε κλασσικὰ ὅμως παραμένουν τὰ ντιαγκονὰλ καὶ τὰ καντριγιέ, ὅταν πρόκειται γιὰ φορέματα σεμιζιέ.

Ἄλλη κόψι, ποὺ συμβουλεύει ἡ μόδα, εἶναι ἡ ἴσια γραμμή, ποὺ τόσο ταιριάζει γιὰ ἁπλᾶ φορέματα, καὶ τὸ κουφὸ κούμπωμα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Ὑπάρχει μιὰ ἐσωτερικὴ φάσα, ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὸ κούμπωμα καὶ ἀπὸ πάνω μπαίνουν μόνο δυὸ μεγάλα κουμπιά, ἕνα στὸ λαιμὸ καὶ ἄλλο ἕνα στὸ ὕψος τῶν γονάτων. Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα ἰδιότροπο σκέρτσο, ποὺ δίνει μιὰ χαρακτηριστικὴ νότα στὸ σύνολο.

Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ φορέματος, ἔχει κανονικὰ μανίκια, σὲ μάκρος τρουὰ-κάρ, καὶ μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ποὺ περιβάλλει ἁπαλὰ τὴ μέση, μὲ τὶς δύο ἄκρες της κρεμαστές.

1) Ἀμπιγιὲ τουαλέττα μὲ ἰδιότροπα φαρδυὰ μανίκια. 2) Ἀπογευματινὸ φόρεμα ἀμπιγιέ, ποὺ συμπληρώνεται μὲ γούνινη μπέρτα. 3) Ἐπανωφοράκι ντοὺμπλ-φάς, ραμένο σὲ τρόπο ποὺ νὰ φοριέται κι' ἀπὸ τὶς δύο πλευρές.

1

2

3

Τρία πουλόβερ μὲ διαφορετικὲς πλέξεις τὸ καθένα καὶ διαφορετικὰ σχέδια.

Ἕνα ἄλλο φόρεμα ἀπὸ ὕφασμα πτὶ-καρρώ, σὲ συνδυασμὸ ἀσπρόμαυρο, ποὺ ἀκολουθεῖ τὴν ἴσια γραμμή, ἔχει, ἐν τούτοις, κιμονὸ κορσάζ, κοντὰ μανίκια καὶ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ σὲ σχῆμα ὀβάλ. Ἡ φούστα εἶναι τελείως ἴσια καὶ ὅλο τὸ σκέρτσο αὐτοῦ τοῦ μοντέλου, εἶναι μιὰ πολὺ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ρελιασμένη ὁλοτρίγυρα μ' ἕνα διαγώνιο ρέλι, ποὺ σχηματίζει κορσελὲ πρὸς τὰ πάνω, ἐνῶ πρὸς τὰ κάτω ξεπερνᾶ τὴ θέσι τῆς μέσης.

ΦΑΡΔΟΣ ΣΤΑ ΣΕΜΙΖΙΕ

Μερικὰ φορέματα σὲ τύπο σεμιζιέ, ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἴσια γραμμὴ καὶ παρουσιάζουν κάποιο φάρδος στὴ φούστα.

Τὸ φάρδος αὐτὸ πετυχαίνεται ἄλλοτε μὲ πιέττες καὶ ἄλλοτε μὲ κόψι κλός. Καὶ τὰ δυὸ συνηθίζονται.

Σ' ἕνα φόρεμα μ' αὐτὴ τὴν κόψι, ἡ κλὸς φούστα, τῆς ὁποίας τὸ μπροστινὸ φύλλο στολίζεται μὲ ἐξωτερικὰ γαζιὰ στὶς ραφές, συμπληρώνεται μ' ἕνα κορσὰζ ἀρκετὰ ἄνετο, ὥστε νὰ σχηματίζη ἐλαφρὲς σοῦρες στὴ μέση.

Τὰ φορέματα, ποὺ πετυχαίνουν τὸ φάρδος μὲ πιέττες, παρουσιάζουν ἀκόμη πιὸ καλὰ ἀπὸ τ' ἄλλα μοντέλα τὴν πραγματικὴ σεμιζιὲ γραμμή.

Τὸ κούμπωμά τους τὸ βλέπουμε ἄλλοτε νὰ ἐκτείνεται σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ φορέματος, ἄλλοτε νὰ περιορίζεται στὸ κορσὰζ καὶ σὲ πολὺ μικρὸ μέρος τῆς φούστας.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι τὸ κλασσικό, μὲ γιακᾶ καὶ ρεβέρ. Γενικῶς, τὸ κορσὰζ ἔχει ἀρκετὸ φάρδος, εἴτε κιμονὸ εἶναι, εἴτε ἐφαρμοστό, μὲ κοντὰ ἢ τρουὰ-κὰρ μανίκια.

Ὅσο γιὰ τὴ φούστα, ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ πιέττες συνηθίζονται, καὶ οἱ πλαγιαστὲς καὶ οἱ κουφωτὲς καὶ ὁ συνδυασμὸς τῶν δύο.

Γι' αὐτὰ τὰ φορέματα τὰ καταλληλότερα ὑφάσματα εἶναι τὰ πτὶ-καρρώ, τὰ ντιαγκονάλ, τὰ καντριγιὲ καὶ τὰ σκωτσέζικα.

Ἡ ζώνη εἶναι σχετικῶς φαρδειά, μὲ ἀγκράφα, καὶ γίνεται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ἢ ἀπὸ δέρμα.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΛΕΚΤΑ

Στὴν καθημερινὴ ζωὴ μεγάλο ρόλο παίζουν καὶ τὰ πλεκτά. Πουλόβερ καὶ σουέτερ προσφέρουν ἀμέτρητες ὑπηρεσίες, μὲ τὴ χαριτωμένη τους ἐμφάνισι καὶ τὴν πρακτικότητα, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν.

Ἔπειτα, γιὰ τὴ γυναῖκα, ποὺ ἐργάζεται, εἶναι σχεδὸν ἀπαραίτητα, συνδυαζόμενα μὲ τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη φούστα. Ἔτσι, ἡ γυναῖκα, ποὺ ἐργάζεται σ' ἕνα γραφεῖο ἢ σ' ἕνα κατάστημα, παρουσιάζεται νοικοκυρεμένη καὶ κομψή.

Ἐπιδιώκομε πάντα ἁρμονικὲς ἀντιθέσεις. Ἔχουν ὅμως κι' ἄλλο προορισμὸ τὰ πλεκτά: Μᾶς ἐξυπηρετοῦν στὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου. Δὲ νοεῖται ταξιδάκι ἢ ἐκδρομὴ χωρὶς νὰ εἴμαστε καλὰ ἐφοδιασμένες μ' ἕνα-δυὸ πλεκτά.

Ἡ μόδα γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι συμβουλεύει πουλόβερ πολὺ ἄνετα, ἀπὸ χονδρὸ μαλλί, σὲ ἀδρὰ πλεξίματα, καὶ σὲ κόψι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ραγκλὰν ἢ κιμονό. Τὰ μανίκια, ποὺ μπαίνουν καλλητά, ἔχουν τὴ ραφὴ χαμηλὰ καὶ σὲ σχῆμα ἴσιο, χωρὶς δηλαδὴ νὰ σχηματίζη τὸ μανίκι τὴ στρογγυλεμένη γραμμή.

Ἀνάμεσα στὰ διάφορα μαλλιά, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὰ ἐκδρομικὰ πουλόβερ, πολὺ τῆς μόδας εἶναι καὶ τὸ μαλλὶ «μοχαίρ», μὲ τὴν τριχωτὴ ἐπιφάνεια. Προσδίδει κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ πλούσιο στὸ σύνολο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἰδιαιτέρως ζεστὸ καὶ εὐχάριστο.

ΓΙΟΡΤΙΝΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

Εἶναι ἡ περίοδος, ποὺ τὰ παιδιὰ χαίρονται ἰδιαιτέρως τὶς διακοπές τους, γιατὶ ἔχουν χορευτικὲς συγκεντρώσεις καὶ ἄλλες διασκεδάσεις, ποὺ ὀργανώνουν γι' αὐτὰ οἱ μητέρες τους.

Τὰ λουσᾶτα φουστανάκια εἶναι ἀπαραίτητα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις.

Ἡ φετεινὴ μόδα τονίζει πὼς αὐτὲς οἱ τουαλεττίτσες πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλαφρες καὶ ἁπαλὲς στὶς γραμμές τους, χωρὶς περιττὰ στολίδια, ποὺ θὰ βάραιναν χωρὶς λόγο τὶς νεαρὲς σιλουέττες.

Ὁ ταφτᾶς καὶ τὸ βελοῦδο πρωτοστατοῦν. Θὰ τὰ δοῦμε σ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τῶν παστὲλ καὶ μόνο γιὰ τ' ἀγοράκια θὰ δοῦμε τὸ μπλὲ μαρὲν σὲ τόνο φωτεινό. Βελοῦδο γιὰ τὰ μικρότερα καὶ λαινὰζ γιὰ τὰ πιὸ μεγάλα.

ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ ΤΟ ΦΑΡΔΟΣ

Οἱ φοῦστες εἶναι φαρδειές, μὲ σοῦρες, ἢ πλισσεδωτές. καὶ αὐτὸ εἶναι κάτι, ποὺ ταιριάζει ἰδιαιτέρως στὸ παιδικὸ ντύσιμο.

Βλέπουμε φορέματα μὲ ἐφαρμοστὰ μπουστάκια, κλειστὰ ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, ἀλλὰ χωρὶς μανικάκια. Συμπληρώνονται μὲ τὶς φαρδειὲς φοῦστες, ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω. Ἕνας χωριστὸς μεγάλος γιακᾶς ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος, σχηματίζει σὰ μπερτούλα καί, σουρώνοντας δένει στὸ λαιμὸ μὲ μιὰ βελούδινη κορδέλλα.

Ἄλλα φορεματάκια εἶναι μονοκόμματα, μ' ἕνα ὀβὰλ ἄνοιγμα στὸ λαιμό. Τὰ μανίκια εἶναι πολὺ κοντὰ καὶ μιὰ βελούδινη ζώνη δένει στὴ μέση.

ΒΕΛΟΥΔΙΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Τὸ βελοῦδο ταιριάζει πολὺ στὰ πολὺ μικρὰ παιδάκια, ὅσο καὶ στὰ κάπως πιὸ μεγάλα. Γιὰ ἕνα παιδάκι 4—6 χρόνων νὰ προτιμήσετε μιὰ κόψι μὲ νωμίτη καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸν συνεχίζεται τὸ φόρεμα μὲ σοῦρες. Κατὰ μῆκος τοῦ νωμίτη ὑπάρχουν δυὸ σειρὲς βελούδινη κορδέλλα, σὲ βαθύτερο τόνο. Τὰ μανικάκια εἶναι φουσκίτσες, στολισμένα κι' αὐτὰ μὲ τὴν ἴδια κορδέλλα. Γιὰ ἕνα μεγαλύτερο κοριτσάκι τὸ μπουστάκι ἀπὸ βελοῦδο συνεχίζεται μὲ μιὰ πολὺ σουρωτὴ φούστα, στολισμένη κάτω μὲ στενὲς μεταξωτὲς φάσες. Μιὰ ὁμοιόμορφη ζώνη συμπληρώνει τὴν τουαλεττίτσα. Ἐπίσης ἡ μόδα λανσάρει καὶ παιδικὲς τουαλέττες, μὲ ἐντελῶς μακρειὲς φοῦστες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Ἀγορίστικο κοστοῦμι μὲ μακρὺ παντελόνι. 2) Βελούδινο φόρεμα μὲ φαρδειὰ φούστα γαρνιρισμένη μὲ μεταξωτὲς φάσες. 3) Πλισσεδωτὸ ταφταδένιο φόρεμα πολὺ κομψό. 4) Ριχτὸ φορεματάκι μαῦρο ἀπὸ κεντητὸ ὀργκαντί. 5) Καὶ ἄλλο μακρὺ φόρεμα κεντητὸ μὲ σουρωτὴ φούστα.

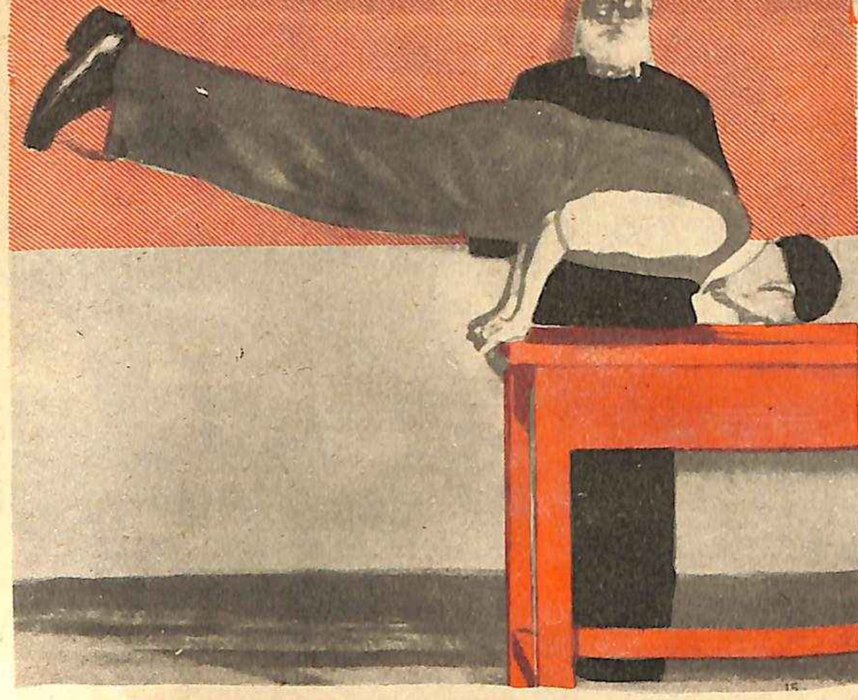

Ἕνας αἰωνόβιος κάνει γυμναστική, ἐνῶ τὸν παρακολουθεῖ ἕνας γέρος 112 χρονῶν, ποὺ θυμᾶται τώρα στὴν ἐντέλεια ἑπτὰ ξένες γλῶσσες, τὶς ὁποῖες εἶχε ξεχάσει ἀπὸ καιρό. Κι' οἱ δυὸ ἔχουν ὑποβληθῆ σὲ θεραπεία μὲ Η3 ἀπὸ τὴν καθηγήτρια Ἄννα Ἀσλάν.

ΓΙΑΤΙ ΓΕΡΝΑΕΙ ὁ ἄνθρωπος;

Τὰ τελευταῖα συμπεράσματα τῆς «γεριατρικῆς»

Ο ΘΟΡΥΒΟΣ ποὺ εἶχε γίνει πέρυσι στὴν Ἑλλάδα γύρω ἀπὸ τὴ νοβοκαΐνη, ἐπαναλαμβάνεται τώρα τελευταῖα στὴ Μεγάλη Βρεταννία. Ἡ Ρουμανίδα καθηγήτρια Ἄννα Ἀσλάν, τοῦ Ἰνστιτούτου Γεριατρικῆς τοῦ Βουκουρεστίου, πῆγε ἀεροπορικῶς σ' αὐτὴ τὴ χώρα, γιὰ νὰ καταπλήσῃ τοὺς Ἄγγλους γιατροὺς γιὰ τὸ ἐπιστημονικὸ ἔργο της.

Ἡ Ἄννα Ἀσλὰν ἔχει χρησιμοποιήσει καὶ στὸν ἑαυτό της τὸ φάρμακό της, ποὺ τὸ ἔχει ὀνομάσει Η3 καὶ ποὺ εἶναι μιὰ μορφὴ νοβοκαΐνης. Εἶναι 61 ἐτῶν, φαίνεται ὅμως πολὺ νεώτερη.

Ὅπως λέει ἡ ἴδια, τὸ φάρμακό της ἔχει «εὐτροφικὴ» ἐνέργεια. Καλλιτερεύει δηλαδὴ καὶ τακτοποιεῖ τὶς λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει καινούργια ζωὴ γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους.

Τὰ περιστατικὰ ποὺ ἀναφέρει ἡ δοκτορέσσα Ἀσλάν, εἶναι ἀληθινὰ καταπληκτικά. Μιὰ Ρουμανίδα 60 ἐτῶν, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ἀρθριτικὰ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ περπατήσῃ χωρὶς μπαστοῦνι, κάνει τώρα ὀρειβατικὲς ἐκδρομές. Τὸ Η3 θαυματούργησε στὴν περίπτωσί της.

Μιὰ περίφημη ἄλλοτε τραγουδίστρια τῆς ὄπερας, ἀπ' τὴν Ὀδησσό, ξαναβρῆκε τὴν κρυστάλλινη φωνή της στὰ 80 χρόνια της.

Δυὸ σύζυγοι, ἡλικίας 70 καὶ 85 ἐτῶν, ἀρθριτικοὶ καὶ ἐξασθενημένοι, ξανάγιναν ἀπὸ κάθε ἄποψι σὰν μεσόκοποι.

Ἡ δοκτορέσσα Ἀσλὰν ἔχει βρῆ ἐξ ἄλλου μιὰ πρωτότυπη μέθοδο καθορισμοῦ τῆς πραγματικῆς βιολογικῆς ἡλικίας ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἐφαρμόζει χαμηλὴ θερμοκρασία στὸν ἀγκῶνα του καὶ μετράει τὴν ἐλάττωσι τοῦ ὄγκου τοῦ χεριοῦ, ποὺ ὀφείλεται στὴ συστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ἀπὸ τὴν ψῦξι. Ἐπαναλαμβάνει τὸ ἴδιο, πολλὲς φορές. Πάντοτε δέ, 15 δευτερόλεπτα πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ψῦξις, χτυπάει ἕνα ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι. Σιγὰ-σιγὰ δημιουργεῖται μιὰ ἀντανακλαστικὴ ἀντίδρασις, ἔτσι ὥστε νὰ συστέλλωνται τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα καὶ νὰ λιγοστεύῃ ὁ ὄγκος τοῦ χεριοῦ, μόλις χτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι καὶ πρὶν ἀκόμα ἐφαρμοστῇ ἡ ψῦξις.

Στοὺς νέους λοιπόν, ἡ ἀντανακλαστικὴ αὐτὴ ἀντίδρασις προκαλεῖται γρηγορώτερα παρὰ στοὺς ἡλικιωμένους. Ἔτσι, ἔχομε ἕνα ἀντικειμενικὸ τρόπο μετρήσεως τῆς νεανικότητος καὶ τῆς ζωτικότητος τοῦ ὀργανισμοῦ.

Μὲ τὴ μέθοδο αὐτή, κατάλληλα τροποποιημένη, ἡ δοκτορέσσα Ἀσλὰν μπόρεσε νὰ καθορίσῃ τὴ «βιολογικὴ ἡλικία» τῶν διαφόρων ὀργανικῶν συστημάτων τοῦ σώματος καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Η3.

Ἀλλ' οἱ ἐργασίες τῆς δοκτορέσσας Ἀσλὰν δὲν ἀποτελοῦν τὶς μόνες ἐνδιαφέρουσες ἔρευνες τῆς «γεριατρικῆς». Ὁ καινούργιος αὐτὸς κλάδος τῆς ἰατρικῆς, ποὺ ἀσχολεῖται ἀποκλειστικὰ μὲ τὰ γεράματα καὶ μὲ τοὺς ἡλικιωμένους, ἔχει ἀποκτήσει πολὺ μεγαλείτερη σημασία, τώρα ποὺ οἱ ἰατρικὲς πρόοδοι καὶ τὰ νέα φάρμακα ἔχουν καταπολεμήσει τὶς μικροβιακὲς παθήσεις.

Τὸ ποσοστὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ φτάνουν σὲ προχωρημένη ἡλικία, εἶναι τώρα πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε. Παράλληλα ὅμως, εἶναι τόση ἡ αὔξησι τῶν «ἀσθενειῶν φθορᾶς», ὥστε ἕνας μεσόκοπος ἔχει πιθανότητες ζωῆς μόνον κατὰ 3 χρόνια μεγαλείτερης, ἀπ' ὅσο εἶχε πρὸ ἑνὸς αἰῶνος.

Οἱ στατιστικὲς μᾶς πληροφοροῦν ὅτι πάνω ἀπ' τὶς μισὲς συνταγὲς ποὺ χορηγοῦν οἱ γιατροί, προορίζονται γιὰ ἀνθρώπους ἄνω τῶν 60 ἐτῶν.

Ὁ Καναδὸς δόκτωρ Χὰνς Σέλυε, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μοντρεάλ — ποὺ τὸ ἔργο του μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τοῦ Παστέρ, τοῦ Φρόυντ καὶ τοῦ Φλέμινγκ — βεβαιώνει ὅτι, σ' ὅλες τὶς νεκροψίες ποὺ ἔχει κάνει, δὲ βρῆκε οὔτε μιὰ περίπτωσι ἀνθρώπου ποὺ νὰ πέθανε ἀπὸ γεράματα.

«Θάνατος ἀπὸ γεράματα —λέει— προϋποθέτει φθορὰ ὅλων μαζὶ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, ἀπὸ πολὺ μακρὰ χρῆσι τους. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, οἱ ἡλικιωμένοι πεθαίνουν, γιατὶ ἕνα ζωτικὸ ὄργανό τους ἔχει φθαρῆ πρόωρα, γρηγορώτερο ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα».

Στὸν ἄνθρωπο, ὅπως καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ζῶα, ἡ ἀντίστασι στὶς ἀσθένειες λιγοστεύει σιγὰ-σιγά, ὅσο προχωροῦνε τὰ χρόνια. Οἱ γέροι πεθαίνουν ἀπὸ αἰτίες ποὺ δὲ θὰ θανατώνανε ποτὲ ἕνα νέο.

Μάλιστα, ὁ Βρεταννὸς ζωολόγος Ἄλεξ Κόμφορτ ὑπολογίζει ὅτι ἂν σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ διατηρούσαμε τὴν ἴδια ἀντοχὴ στὶς ἀσθένειες καὶ στὶς καταπονήσεις, ποὺ εἴχαμε ὅταν ἤμαστε 10 χρονῶν, οἱ μισοὶ ἀπὸ μᾶς θὰ ζοῦσαν 700 χρόνια!

Ἴσως αὐτὸ νἆναι ὑπερβολή. Ἂς κάνωμε ὅμως μιὰ σύγκρισι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ ἄλλα θηλαστικὰ ζῶα. Γενικά, τὰ ζῶα αὐτὰ ζοῦνε ἑξαπλάσια χρόνια ἀπ' ὅσα χρειάζονται, γιὰ νὰ ἐνηλικιωθοῦνε. Μὲ τὸ μέτρο λοιπὸν αὐτό, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔπρεπε νὰ ζοῦνε περίπου 140 χρόνια.

Γιατί ἡ ζωή μας περιορίζεται σχεδὸν στὸ μισό; Αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ βρῇ ἡ γεριατρική. Κι' ἔχει διατυπώσει πολλὲς θεωρίες.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ κύτταρά μας χρειάζονται ὡρισμένα «ἔνζυμα», γιὰ νὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὶς θρεπτικὲς οὐσίες ποὺ τοὺς προσφέρει τὸ αἷμα, καὶ νὰ τὶς μεταβάλουν σὲ ἐνέργεια. Στοὺς ἡλικιωμένους, λείπουν ὡρισμένα ἀπὸ τὰ ἔνζυμα αὐτά, ποὺ ἀφθονοῦν στοὺς νέους. Ἔτσι, τὰ κύτταρα φθείρονται καὶ δὲ μποροῦν πιὰ ν' ἀνανεωθοῦν.

Εἶναι πιθανώτατο λοιπὸν ὅτι οἱ οὐσίες στὶς ὁποῖες διασπᾶται τὸ Η3, ὅταν μπῇ στὸν ὀργανισμό, ἀποτελοῦν πρῶτες ὕλες γιὰ τὸ σχηματισμὸ νέων ἐνζύμων. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ξαναποκτοῦν τὰ κύτταρα τὴ ζωτικότητα καὶ τὴν ἱκανότητα πολλαπλασιασμοῦ τους, στὸ σημεῖο τῆς ἐνέσεως μὲ Η3. Τὰ ξανανειωμένα αὐτὰ κύτταρα παράγουν νέα ἔνζυμα, ποὺ ζωογονοῦν τὰ γειτονικὰ κύτταρα, κι' αὐτὸ ἐπεκτείνεται σιγὰ-σιγὰ σ' ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό.

Μιὰ Σουηδὴ ἐπιστήμων, ἡ Ἄστριντ Μπρόχουλτ, ἔκαμε μιὰν ἄλλη ἐνδιαφέρουσα ἀνακάλυψι: Ἀπομόνωσε ἀπὸ τὸ λίπος ζώων ποὺ πέφτουν σὲ χειμερία νάρκη, μιὰ οὐσία ποὺ ἀποκαθιστᾶ τὴ λειτουργία τῶν αἱματοπαραγωγῶν ἱστῶν, ὅταν ἔχουν πάθει βλάβη ἀπὸ ραδιενέργεια. Μὲ τὴν οὐσία αὐτὴ ἐπουλώνονται τὰ ἐγκαύματα τοῦ ραδίου.

Ἔχομε γράψει ἐξ ἄλλου λεπτομερῶς γιὰ τὴν «κυτταροθεραπεία» τοῦ καθηγητοῦ Πὼλ Νίεχανς, ποὺ συνίσταται σὲ ἐνέσεις ἀπὸ ζωντανὰ κύτταρα ἐμβρύου ἀρνιοῦ. Ὁ δόκτωρ Νίεχανς βρίσκει πρῶτα μὲ εἰδικὲς δοκιμὲς ποιὰ ὄργανα ἔχουν «γεράσει», καὶ καθορίζει ἔτσι τὸ εἶδος τῶν κυττάρων ποὺ πρέπει νὰ μεταχειριστῇ. Φαίνεται δὲ ὅτι πετυχαίνει σὲ πολλὲς περιπτώσεις καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἕνα ἀνάλογο σύστημα ἐφαρμόζει καὶ ὁ Σκανδιναυὸς δόκτωρ Τβοενσγκάαρντ Χάνσεν: Μεταφυτεύει στοὺς μηροὺς τῶν ἡλικιωμένων ἀνθρώπινη «ἀμνιωτικὴ μεμβράνη» (τὸ σάκκο δηλαδή, ποὺ περιβάλλει τὸ ἔμβρυο κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη). Ἔτσι, θεραπεύει διάφορες παθήσεις τῶν ἀρτηριῶν καὶ ἄλλες «ἀσθένειες φθορᾶς».

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἄγγλος καθηγητὴς Ρόναλντ Τάνμπριτζ ἔχει στρέψει τὴν προσοχή του στὸ συνδετικὸ ἱστὸ — αὐτὸν ποὺ συνδέει μεταξύ τους καὶ συγκρατεῖ στὴ θέσι τους ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος. Ὁ ἱστὸς αὐτὸς πρέπει ν' ἀνανεώνεται συχνά, γιὰ νὰ διατηροῦν τὴ νεανική τους ἐλαστικότητα τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, τὸ δέρμα, οἱ μῦς καὶ οἱ τένοντες. Ὅταν λείψῃ ἡ ἐλαστικότης αὐτή, ὁ ὀργανισμός μας γερνάει.

Ὁ καθηγητὴς Τάνμπριτζ βρῆκε, ὅτι ὁ συνδετικὸς ἱστὸς φθείρεται ἀπὸ ἕνα ἔνζυμον, τὴν «ἐλαστάση». Εὐτυχῶς, ἕνας ἀνταγωνιστικὸς παράγων ἐξουδετερώνει συνεχῶς τὴν ἐπίδρασι τῆς ἐλαστάσης. Στοὺς ἡλικιωμένους ὅμως, ὑπερισχύει ἡ ἐλαστάση καὶ φθείρεται ὁ συνδετικὸς ἱστός, χωρὶς νὰ μπορῇ πιὰ ν' ἀνανεωθῇ.

Ἂν τώρα οἱ ἐπιστήμονες κατορθώσουν ν' ἀπομονώσουν τὸν ἀνταγωνιστικὸ παράγοντα, νὰ μελετήσουν τὴ χημική του σύστασι καὶ νὰ τὸν μεταχειριστοῦν ὡς φάρμακο, θὰ διατηροῦνται οἱ ἱστοὶ νεανικοὶ καὶ ἐλαστικοὶ γιὰ μακρὸ χρονικὸ διάστημα.

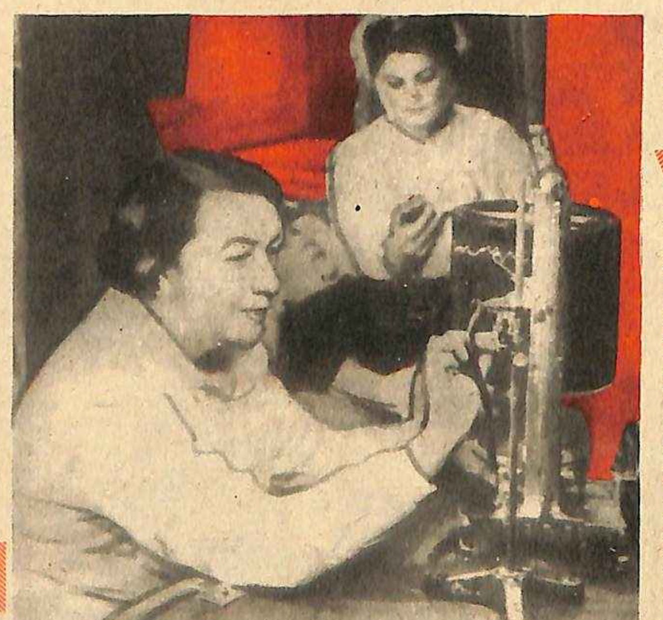

Ἡ καθηγήτρια Ἄννα Ἀσλάν, στὸ ἐργαστήριό της, στὸ Ἰνστιτοῦτον Γεριατρικῆς τοῦ Βουκουρεστίου.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΝΤΕΡΟΚΩΛΙΤΙΔΟΣ

Ἡ σπαστικὴ κωλῖτις (ἢ ἀλλέως βλεννώδης ἐντεροκωλῖτις) εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ διαδεδομένες καὶ τὶς πιὸ ἐνοχλητικὲς παθήσεις. Ἀποτελεῖ λειτουργικὴ ἀνωμαλία τοῦ παχέος ἐντέρου. Τὰ συμπτώματά της ποικίλλουν ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ «φούσκωμα» ὡς δυνατοὺς πόνους στὸ ὑπογάστριο, ἢ καὶ στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ ὑπάρχῃ μιὰ κακὴ γεῦσι στὸ στόμα, ναυτία, ἔμετοι, διάρροια ἢ δυσκοιλιότης, ἀδυναμία, κόπωσι, πονοκέφαλοι ἀϋπνία, τρεμοῦλες.

Ἡ αἰτιολογία τῆς παθήσεως αὐτῆς δὲν εἶναι ἀπόλυτα ἐξακριβωμένη, φαίνεται ὅμως, ὅτι παίζει πολὺ ρόλο ἡ νευρικὴ ὑπερένταση. Ἔχει παρατηρηθῆ δέ, ὅτι εἶναι συχνότερη στοὺς διανοουμένους, παρὰ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Τελευταίως, ἔγιναν σ' ἕνα ἀμερικανικὸ νοσοκομεῖο πειράματα πάνω σὲ 135 πάσχοντες, ἡλικίας 19—64 ἐτῶν. Ἀποδείχτηκε, λοιπόν, ὅτι φέρνουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα δυὸ ἠρεμιστικὰ φάρμακα: τὸ «μεπρομπαμάτ» καὶ ἡ «φαιναγλυκοδόλη».

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΓΟΥΕΪΝΤ ΜΙΛΛΕΡ

Τὸ κυνήγι ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Τζάκομπ Φάροου εἶναι ἕνας πρώην ντέτεκτιβ, ποὺ κάποιο σκάνδαλο εἰς βάρος του τὸν ἀνάγκασε νὰ γίνῃ κυνηγὸς θηρίων στὴν Ἀφρική. Ἕνας φίλος του, ὁ Ἀμερικανὸς τραπεζίτης Γουώλτερ Στένις, τὸν καλεῖ ἀπὸ κεῖ στὴν Ἀμερικὴ καὶ τοῦ προτείνει ν' ἀναλάβῃ ἕνα πρωτότυπο ἀνθρωποκυνήγι: ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ γκάγκστερ Κλὲλ Μπόκοκ, ποὺ μὲ τὴ συμμορία του λήστεψε τὴν Τράπεζά του καὶ σκότωσε τὸ μοναχογυιό του Στήβ. Γιατὶ φοβᾶται πὼς ἡ ἀστυνομία δὲ θὰ τὸν βρῇ ἤ, κι' ἂν ἀκόμα τὸν συλλάβουν, ὅτι δὲ θὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο. Θέλει λοιπὸν νὰ πάρῃ μόνος του τὴν ἐκδίκησί του. Καὶ θεωρεῖ καταλληλότερο γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ τὸ φίλο του Φάροου, ἐφόσον εἶναι συγχρόνως ντέτεκτιβ καὶ κυνηγός.

2ον

Ἕνα ἀσανσὲρ τοὺς ἀνέβασε στὸ τελευταῖο πάτωμα τοῦ κτιρίου. Πέρασαν ἀπὸ διάφορα γραφεῖα καὶ αἴθουσες συσκέψεων μὲ πολυτελέστατη ἐπίπλωσι, γιὰ νὰ καταλήξουν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, σχεδὸν γυμνό, ποὺ τὸ μοναδικὸ παράθυρό του ἔβλεπε πρὸς τὸ ποτάμι. Ἦταν τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Στένις. Ὅλη ἡ ἐπίπλωσί του περιοριζότανε σὲ μιὰ καρέκλα, ἕνα ντιβάνι καὶ μιὰ παληὰ ἀρχειοθήκη.

—Ἐδῶ κλείνομαι, ὅταν θέλω ν' ἀπομονωθῶ μὲ τὶς σκέψεις μου, ἐξήγησε ὁ Στένις.

Ὁ Φάροου βρῆκε τὴν καμαροῦλα ἐκείνη περισσότερο τοῦ γούστου του ἀπ' ὅ,τι εἶχε δῆ μέχρι τότε.

Ἡ μόνη εἰκόνα ποὺ κρεμότανε στὸν τοῖχο, ἦταν ἡ κάπως θολὴ μεγέθυνσι μιᾶς φωτογραφίας, ποὺ παρίστανε δυὸ ἄντρες ὄρθιους δίπλα σ' ἕνα σκοτωμένο ἐλέφαντα. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Στένις, πιὸ νέος. Ὁ Φάροου ἀναγνώρισε στὸν δεύτερο τὸν ἑαυτό του καὶ ξαναθυμήθηκε τὴν παληὰ ἐκείνη ἱστορία.

— Μοῦ εἶχες σώσει τότε τὴ ζωή, σκοτώνοντας αὐτὸ τὸν ἐλέφαντα, εἶπε ὁ Στένις. Δὲ θἆναι μικρότερη ἡ ἐξυπηρέτησι ποὺ μπορεῖς νὰ μοῦ προσφέρῃς τώρα!...

Ὁ Φάροου στράφηκε καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Δὲ μ' ἀρέσει νὰ μασῶ τὰ λόγια μου, Γουώλτ, πρόφερε. Ἔχω λοιπὸν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ πόνος σου σὲ κάνει νὰ παραλογίζεσαι λίγο. Πιστεύω πὼς εἶσαι ἀκόμα ἀπερίσκεπτος, ὅπως τότε ποὺ σὲ γλύτωσα ἀπ' τὸν ἐλέφαντα. Καὶ μπορεῖ νὰ βρῇς τὸ μπελά σου!

— Ἴσως... ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαιο! Ἄκουσε, Τζάκομπ. Πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς μοῦ ἔχει συμβῆ πολλὲς φορὲς στὴ ζωή μου ν' ἀγνοήσω τὸ νόμο, ὅταν δὲ βρίσκεται στὸ ὕψος του. Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν περίπτωσι, ὁ νόμος δὲ μπορεῖ τίποτα γιὰ μένα. Οἱ κανόνες τῆς ἐποχῆς μας δὲν ἐπιτρέπουνε τὴν προσωπικὴ ἐκδίκησι. Αὐτὴν ὅμως ἀκριβῶς τὴν ἐκδίκησι θέλω ἐγώ! Ὁ φόνος τοῦ γυιοῦ μου ἦταν μιὰ ὑπόθεσι προσωπικὴ κι' ἔγινε μπροστὰ στὰ μάτια μου. Θέλω νὰ βρῇ τὴ ἴδια τύχη κι' ὁ Μπόκοκ, καὶ νἆμαι ἐγὼ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του!

»Ἕνα ὅρο σοῦ βάζω μονάχα, Τζάκομπ: Ὅταν τὸν ἀνακαλύψῃς, νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς ἀμέσως, γιὰ νἆμαι μπροστὰ ὅταν θὰ τὸν σκοτώσῃς!

—Ἡ ἐκδίκησι καὶ τὸ κυνῆγι εἶναι δυὸ διαφορετικὰ πράγματα, παρατήρησε ὁ Φάροου. Κυνηγᾶμε γιὰ νὰ τραφοῦμε, ἢ γιὰ σπόρ. Στὴν περίπτωσι λοιπὸν τοῦ ἀνθρωποκυνηγιοῦ ποὺ μοῦ ζητᾶς, δὲν ἰσχύει κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ λόγους.

— Μὰ ὁ Κλὲλ Μπόκοκ δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ὅπως ἐσὺ κι' ἐγώ! φώναξε ὁ Στένις. Αὐτὸ πρέπει νὰ βάλῃς καλὰ στὸ μυαλό σου... Εἶναι ἕνα ἄγριο κι' ἐπικίνδυνο ζῶο! Δολοφονῶντας, ἔχασε τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Εἶν' ἕνα θηρίο, ποὺ πρέπει νὰ τὸ σκοτώσῃ ὅποιος τὸ βρῇ μπροστά του!... Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀραδιάσῃς τώρα ἕνα σωρὸ ἠθικοὺς δισταγμούς!

Ὁ Φάροου κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ ντιβανιοῦ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἀνάμεσα στὰ γόνατά του.

—Ὄχι, ἀπάντησε, δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ ἠθική. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς σκέφθηκες λογικά! Χιλιάδες ἀστυνομικοὶ θὰ ψάχνουνε τώρα γιὰ τὸ Μπόκοκ. Ξέρουν καλὰ τὴ δουλειά τους καὶ τὰ κατατόπια. Πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ φανῶ ἱκανώτερος ἀπ' ὅλους αὐτούς;

Ὁ Στένις ἔκανε μιὰ χειρονομία σὰν νὰ σάρωνε αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα.

— Τόσο ἡ τοπικὴ ἀστυνομία, ὅσο καὶ ἡ Ὁμοσπονδιακή, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ὑπόθεσι ἐδῶ καὶ 25 μέρες, εἶπε. Κι' ὅμως δὲν καταλήξανε σὲ τίποτα ἀπολύτως. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἐσὺ θὰ τὰ καταφέρῃς πολὺ πιὸ καλά. Ὁ Μπόκοκ εἶναι ἕνας ἀγρότης, φερμένος ἀπ' τοὺς βάλτους τῆς Γεωργίας. Ἐσὺ θὰ καταλάβῃς τὴ συμπεριφορά του καὶ τὶς ἀντιδράσεις του καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον!

— Κι' ἂν σπάσω τὰ μοῦτρα μου; Θὰ πληγωθῶ ὕστερα στὸ φιλότιμό μου.

— Ποτὲ δὲν ἔχεις σπάσει τὰ μοῦτρα σου. Πάντα ἔβγαλες πέρα ὅ,τι ἀνέλαβες, τόσο ὡς ντέτεκτιβ, ὅσο καὶ ὡς κυνηγός.

»Φυσικά, χρειάζεται ἐχεμύθεια καὶ διακριτικότης στὶς ἐνέργειές σου. Ὅσο περισσότερος θόρυβος γίνῃ, τόσο θὰ λιγοστέψουν οἱ πιθανότητες ἐπιτυχίας σου... Σοῦ ἔχω ἑτοιμάσει χαρτιὰ ποὺ σὲ παρουσιάζουνε σὰν ἐπιθεωρητὴ Τραπέζης, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ τὰ χρειαστῇς. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σκοτώσῃ τὸ Μπόκοκ, θὰ προσφέρῃ μιὰ ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία...

»Ἔχω ἐκδώσει μερικὰ ταξιδιωτικὰ τσὲκ στ' ὄνομά σου. Εἶν' ἐκεῖ, στὸ γραφεῖο μου... Ἡ Λίνκολν ποὺ περιμένει κάτω εἶναι τ' αὐτοκίνητο ποὺ χρησιμοποιῶ συνήθως ὅταν κυνηγάω στὸν Καναδᾶ. Τὸ πὸρτ - μπαγκὰζ της εἶναι γεμᾶτο μὲ ὑλικὰ κατασκηνώσεως. Καὶ κάτω ἀπ' τὴ ράχη τοῦ πισινοῦ καθίσματος ὑπάρχει ὁλόκληρη ὁπλοθήκη. Τ' αὐτοκίνητο αὐτὸ μπορεῖ νὰ περάσῃ παντοῦ καί...

— Θὰ κάνω λοιπὸν μακρυνὸ ταξεῖδι, κατὰ τὴ γνώμη σου;

Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ φυσιογνωμία τοῦ Στένις ἦταν ὅπως κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς του: γεμάτη ἀγωνία κι' ἀνυπομονησία νὰ πείσῃ τὸ Φάροου. Τώρα ὅμως ἠρέμησε λίγο καὶ φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο εὐγνωμοσύνης.

—Ἤξερα πὼς θὰ δεχόσουνα, Τζάκομπ, εἶπε. Εἶναι κάτι ποὺ γίνεται... κι' ἂν κάποιος μπορῇ νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ αὐτὸς εἶσαι σύ.

— Δὲν εἶπα πὼς δέχομαι. Σὲ ρώτησα μονάχα ἂν θἆναι μακρυνὸ τὸ ταξεῖδι.

Μὰ ὁ Στένις εἶχε πάρει θάρρος.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε. Θὰ γυρίσῃς πολλὰ μέρη... Ἡ συμμορία Μπόκοκ δὲ βρίσκεται στὴν περιοχή μας. Αὐτὸ εἶναι ἐξακριβωμένο. Ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα, λήστεψε μιὰ τράπεζα στὸ Τζέφερσον Σίτυ τοῦ Μισούρι. Αὐτὸς ὁ μανιακός, ὁ Ἔγκαν, ἔκανε κόσκινο ἕνα ταμία, μὲ τὰ σκάγια τοῦ ντουφεκιοῦ του. Ὕστερα τὸ σκασε πάλι ἡ συμμορία... Τότε ἀκριβῶς ἔστειλα τὸν Ὄσερ νὰ σὲ βρῇ.

— Εἶναι παράξενο... μουρμούρισε ὁ Φάροου.

Ὁ Στένις ἀνασήκωσε τὰ φρύδια του καὶ τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Εἶναι παράξενο, συνέχισε ἐκεῖνος, πὼς ἐπιχειρήσανε μιὰ καινούργια ληστεία, μέσα σὲ τόσο λίγο διάστημα ἀφ' ὅτου πήραν τόσα λεφτὰ ἀπὸ δῶ! Κανονικά, μιὰ καὶ τοὺς κυνηγᾶνε ὅλες οἱ ἀστυνομίες, θἄπρεπε νὰ μείνουνε κρυμμένοι κάπου κάμποσο καιρό, ξεκοκκαλίζοντας τὶς 120 χιλιάδες δολλάρια!

Ὁ Στένις ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ περιφρονήσεως.

— Θὰ διαπιστώσῃς καὶ μόνος σου εἶπε, ὅτι ὁ Μπόκοκ δὲ διακρίνεται γιὰ νοημοσύνη. Δὲν εἶναι παρὰ ἕνα «ρεβόλβερ μὲ πόδια»... Θὰ σοῦ δείξω τώρα τὶς φάτσες αὐτῶν τῶν κυρίων.

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν ἀρχειοθήκη μερικοὺς φακέλλους γεμάτους ἀπὸ χαρτιὰ καὶ τετράδια μὲ ἀποκόμματα ἐφημερίδων.

—Ἀνέθεσα στὰ καλλίτερα ἀστυνομικὰ πρακτορεῖα νὰ κάνουν ἔρευνες σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα, συνέχισε. Ξεδιάλεξα καὶ ταξινόμησα τὰ στοιχεῖα ποὺ μάζεψα, γιὰ νὰ προσπαθήσω νὰ ἐξακριβώσω τὰ ἀδύνατα σημεῖα τοῦ Μπόκοκ καὶ τῆς παρέας του.

Πῆρε τὶς πρῶτες φωτογραφίες, κομμένες ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Παρίσταναν ἕνα νεαρὸ μέλος τῆς συμμορίας μὲ ἀσήμαντη φυσιογνωμία, τὸ Λάρρυ Σίντελ.

— Πουλοῦσε ἐφημερίδες, πρὶν πάῃ μὲ τὴ συμμορία τοῦ Μπόκοκ, ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, εἶπε ὁ Στένις.

Ὁ Φάροου ἐξέτασε τὶς φωτογραφίες τοῦ δεύτερου συμμορίτη — ἐκείνου ποὺ εἶχε φυλάξει κοντὰ στ' αὐτοκίνητα, μαζὶ μὲ τὸ Σίντελ.

— Αὐτὸς εἶν' ὁ Νίκολας Μέλικ. Τὸν ἔχουνε βγάλει «Καθηγητὴ Νίκ». Εἶναι ἕνας παλιὸς ἀπατεώνας, ποὺ ἀποφάσισε τώρα νὰ γίνῃ καὶ γκάνγκστερ. Φαίνεται πὼς τὸν ἔπεισε ὁ Μπόκοκ ν' ἀλλάξῃ... εἰδικότητα!

Ὁ Μέλικ εἶχε τὴν καλοκἀγαθη ἐκείνη ὄψι ποὺ δίνει τὸ πάχος. Τὰ μαλλιά του ἦταν μαυρὰ καὶ γυαλιστερά. Ὁ Φάροου ὑποπτεύθηκε πὼς θὰ τἄβαφε, γιατὶ ὅλη του ἡ φυσιογνωμία εἶχε μιὰ ὄψι γεροντικῆς κοκεταρίας.

—Ἀριθμὸς τρία, Τζέιμς Ἔγκαν, ὁ ἐπιλεγόμενος «Ποντικός».

Αὐτὸς ἦταν ἄσχημος, μὲ σπειριά, μὲ πεταχτὰ δόντια, φαρδὺ μέτωπο καὶ σαγόνι, ἀλλὰ στενὰ μάγουλα — σὰν νὰ τοῦ εἶχαν ζουλήξει τὸ κρανίο στὴ μέση ὅταν γεννήθηκε. Ἀκόμα καὶ στὶς ἀνθρωπομετρικὲς φωτογραφίες του εἶχε ἕνα ὕφος σαστισμένο.

— Πρώην ἀπατεώνας κι' αὐτός. Φονιὰς πολὺ πρὶν ἀπ' τὴ ληστεία ποὺ ἔκανε ἐδῶ. Τοξικομανὴς καὶ σωστὸς λυσσασμένος

Μικρὴ ἱστορία

Θετικὸ κέρδος

Ὁ κύριος Ἀτυχίδης πῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφασι, παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, τὴν ὁποίαν καὶ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ γνωστοποιήσῃ στὴ συμβία του:

— Ἐγὼ ἐφέτος θὰ πάω νὰ παίξω μόνος μου χαρτιὰ στὴ λέσχη!...

— Τί ἔκανε λέει; ἔβαλε τὶς φωνὲς ἐκείνη. Ἐσὺ δὲ μπορεῖς νὰ κερδίσῃς μιὰ φορὰ ὅλο τὸ χρόνο παίζοντας οἰκογενειακὰ στὸ σπίτι καὶ θὰ πᾶς νὰ παίξῃς μὲ τοὺς ἐπαγγελματίες χαρτοπαῖκτες;

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω! ἐπανέλαβε ὁ σύζυγος.

Καί, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὸ μεγάλο παιγνίδι.

— Βαρέθηκα πιὰ τὰ σαχλοκουνκὰν μὲ τὴν... ἐξαδέλφη μου, τὸν ἄντρα της, τὴν πεθερά μου καὶ τὸ γείτονα...πρόσθεσε ὁ κ. Ἀτυχίδης.

Κι' ἔφυγε γιὰ τὴ λέσχη.

Τὰ χαράματα ὅμως ποὺ ἐπέστρεψε, ἔδειχνε σωστὸ ἐρείπιο. Ἠθικό, σωματικὸ καὶ... χρηματικό.

— Πάει, καταστράφηκα! δήλωσε μὲ ἀπόγνωσι στὴ συμβία του. Μεγάλη γκίνια μὲ κυνηγοῦσε... Οὔτε ἕνα κόλπο δὲν πῆρα στὸ χαρακίρι

— Εἶδες ποὺ στἄλεγα, καϋμένε; Τώρα τί κάθεσαι καὶ κλαῖς τὴ μοῖρα σου; Τὰ ἤθελες καὶ τὰ ἔπαθες!... τοῦ ἀπάντησε ἡ σύζυγος ἀδιάφορη.

Καὶ ἀπεχώρησε στὰ... ἰδιαίτερα διαμερίσματά της.

Ὁ σύζυγος τότε, ἀφοῦ ἔμεινε μόνος καὶ σιγουρεύτηκε πὼς δὲ τὸν παρακολουθοῦσε κανείς, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ μεγάλη δέσμη χαρτονομισμάτων καὶ φώναξε πανευτυχής:

— Βέβαια, μπορεῖ νὰ μὴν κέρδισα στὰ χαρτιά, ἀφοῦ δὲν ἔπαιξα... Ἀλλ' ἐφέτος θὰ μοῦ μείνῃ καὶ μένα τὸ δῶρο μου νὰ τὸ χαρῶ μόνος μου κι' ὄχι νὰ πάῃ... στράφι σὲ μοδίστρες, καπελλοῦδες καὶ δὲν συμμαζεύεται!...

σκύλος δταν βαστάη ντουφέκι στό χέρι του.

Ήρθε ύστερα ή σειρά τοῦ Βίτο Ντουκόνε, ἑνός γοριλλα μέ ριγωτό κοστούμι.

— Τό δεξί χέρι τοῦ Μπόκοκ, ἐξήγησε ὁ Στένις. "Εχει κατηγορηθῆ γιά ἕνα σωρό βρωμοδουλειές, ἀλλά δέν κατεδικάστηκε ποτέ. Ἔμαθα πολλά πράγματα γιά λογαριασμό του ἀπ' τό ἀστυνομικό πρακτορεῖο Κρέμ τοῦ Σικάγου. Ὁ Ντουκόνε εἶναι ὁ κύριος σύνδεσμος τῆς συμμορίας μέ τό «περιβάλλον».

Ὁ ὑπαρχηγός τοῦ Μπόκοκ χαμογελοῦσε σ' ὅλες τίς φωτογραφίες του, μ' ἕνα ὑπουλο χαμόγελο πού ἔδειχνε ἀκόμα πιό ἀπαίσια τή φυσιογνωμία του. Τό φαλακρό κρανίο του γυάλιζε.

— Νά τώρα κι' ὁ ἀρχηγός τῆς συμμορίας, ὁ Κλέλ Μπόκοκ!

Ὁ Φάροου πῆρε τίς τελευταῖες αὐτές φωτογραφίες καί τίς ἄπλωσε πάνω στό ντιβάνι. Πρόσεξε πρῶτα τά μάτια. Ἦταν μεγάλα καί λαμπερά. Ὡστόσο, ὅταν τά κύτταξε κανείς καλύτερα ἔβλεπε πῶς εἶχαν μιά ματιά σκοτεινή, ἐπιτακτική καί πειστική.

— Ἔχω τήν ἐντύπωσι πῶς τοῦ ἀρέσει πολύ ὁ ποδόγυρος, παρατήρησε ὁ Φάροου.

— Δέν ἔχω καμμιά πληροφορία πάνω σ' αὐτό τό ζήτημα. Πάντως, εἶναι ἕνας τύπος ἀστοσι ποτέ πουθενά. Κατά τίς ἐφημερίδες, οἱ γονεῖς του εἶναι κολλήγοι. Ἔχει παντρευτῆ μέ μιά κοπελλίτσα, σχεδόν παιδί ἀκόμα... Φαίνεται πῶς οἱ δικοί του μιλάνε πρόθυμα στούς δημοσιογράφους γιά τόν «πρωθ» τους. Δέν εἶμαι βέβαιος ὅμως πῶς ξέρουν νά διαβάζουν ὅσα γράφονται γι' αὐτόν...

Ὁ Κλέλ Μπόκοκ ἦταν φηλός κι' ἀδύνατος, ὡς 25 χρόνων. Εἶχε θεληματική φυσιογνωμία καί χρώμα χλωμό. Ὅταν χαμογελοῦσε, τά σαρκώδη χείλια του μισοάνοιγαν πρός τό ἀριστερό μέρος. Εἶχε μαλλιά μαῦρα πυκνά καί κατσαρά. Μιά μπούκλα κρεμόταν διαρκῶς πάνω στό μέτωπό του. Σέ τρεῖς διάφορες φωτογραφίες, φορούσε ἕνα μαῦρο σπόρ πουκάμισο μέ ἄσπρη μπορντούρα.

Οἱ γυναῖκες πρέπει νά τόν εὕρισκαν ὁμορφόπαιδο κι' οἱ ἄντρες ἀνησυχαστικό τύπο.

Ὁ Φάροου κύτταξε πολλή ὥρα τά μάτια του.

— Εἶναι ἐπίφοβος σκοπευτής, τοῦ εἶπε ὁ Στένις.

— Δέ μέ παραξενεύει, αὐτό.

Ἀκούστηκε ἀπ' τό ποτάμι τό πένθιμο σύριγμα μιᾶς σειρήνας βαποριοῦ.

— Ξέρω τί σκέπτεσαι, Τζάκομπ, εἶπε ὁ Στένις. Κατά βάθος, εἶναι μιά ὑπόθεσι πού ἀφορᾶ ἐμένα μόνο. Μιά πού ἔχω πληγώσει τό ἀγρίμι, εἶναι δική μου δουλειά νά παρακολουθήσω τά ἴχνη του γιά νά τό ἀποτελειώσω... Φοβᾶμαι ὅμως μήπως δέν τά κατάφερω! Μπορεῖ νάχω ἀρκετά λεφτά, ἀλλά μοῦ λείπουν οἱ σωματικές δυνάμεις. Ἔχω γεράσει πολύ...

— Μή λές ἀνοησίες Γουάλτ, διαμαρτυρήθηκε ὁ Φάροου μέ κάποια ἀμηχανία. Ἄφισέ με νά σκεφθῶ.

Ἤθελε βέβαια ν' ἀναλάβη, ἀπό φιλία πρός τό Στένις. Ἄφισε ὅμως κατά μέρος αὐτό τόν παράγοντα καί προσπάθησε νά κρίνη τήν ὑπόθεσι ἀπό καθαρά ἐπαγγελματική πλευρά.

Μιά καί συνεδύαζε τίς ἰδιότητες τοῦ ντέτεκτιβ καί τοῦ κυνηγοῦ, ἦταν ἀσφαλῶς ὁ πιό κατάλληλος γιά νά τή φέρη σέ τέλος. Θά πληρωνόταν καλά γι' αὐτήν, ἐνῶ ἄν γύριζε στήν Κένυα θάμενε ἄεργος ὅλη τήν ὑπόλοιπη χρονιά.

— Καλά, δέχομαι, εἶπε ἐπιτέλους ἀργά.

Ὁ Στένις ἀνάστεναξε μ' ἀνακούφισι, ἀκούμπησε τό χέρι του στόν ὦμο του καί τοῦ εἶπε:

— Ὁ Θεός νά σ' εὐλογῆ, Τζάκομπ!

Ὕστερα ξανάγινε ἀμέσως ἐπιχειρηματίας καί μπῆκε στό κύριο θέμα του:

— Ἡ συμμορία ἐπισημάνθηκε τήν τελευταία φορά στό Μισοῦρι πρόσθεσε. Ἀνάθεσα λοιπόν σέ δυό μεγάλα ἀστυνομικά πρακτορεῖα αὐτῆς τῆς πολιτείας νά...

— Ὄχι, τόν διέκοψε ὁ Φάροου, δέ θά πάω στό Μισοῦρι. Ἡ τοπική ἀστυνομία εἶναι ἀρκετή γιά νά φάξη τά μέρη ὅπου ἐμφανίστηκε πρόσφατα ὁ Μπόκοκ.

— Μά πρέπει πάντως νά πιάσης ἀπό κάπου τά ἴχνη τους.

Ὁ Φάροου ξεφύλλισε ἀφηρημένα τά ἀποκόμματα τῶν ἐφημερίδων, πού ἀποτελοῦσαν μιά χρονολογική ἔκθεσι τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Μπόκοκ.

— Θά βρῶ βέβαια ὡρισμένα στοιχεῖα σ' αὐτά τά ἀποκόμματα καί στίς ἀναφορές τῶν ἀστυνομικῶν πρακτορείων. Ὅλ' αὐτά ὅμως θάναι γραπτά... ἐνῶ ἐγώ θέλω ν' ἀγγίξω μέ τό δάχτυλό μου τά ἴχνη. Ὅπως τ' ἀγρίμια, ἔτσι καί οἱ ἄνθρωποι ἀφίνουν ἀποτυπώματα. Τό ἴδιο θά κάνη κι' ὁ Μπόκοκ, σύμφωνα μέ τίς συνήθειές του καί τό περιβάλλον του.

»Θ' ἀρχίσω λοιπόν ἀπό κεῖ πού ξεκίνησε κι' αὐτός. Θά προσπαθήσω νά τόν γνωρίσω καλά καί νά καταλάβω μέ ποιό τρόπο σκέπτεται. Μ' ἄλλα λόγια, πρέπει ν' ἀρχίσω ἀπ' τήν πατρίδα του, τή Γεωργία.

— Μά θ' ἀργήσης πολύ ἔτσι, παρατήρησε ὁ Στένις. Κι' ἄν στό μεταξύ τόν πιάση ἡ ἀστυνομία;

Ὁ Φάροου ἔβαλε τά γέλια.

— Πάντα ἴδιος θά εἶσαι, Γουόλτ! Ὁ ἄνθρωπος τῶν γρήγορων ἀποφάσεων πού προχωρεῖ μέσ' στά ὅλα!... Ἐγώ ὅμως δέ συμφωνῶ μαζί σου στόν τρόπο ἐνεργείας. Προτιμῶ νά πλησιάζω ἀπό πίσω τό πληγωμένο ἀγρίμι.

Ὁ Στένις δέ φαινότανε νάχη πεισθῆ. Ὡστόσο ἀνασήκωσε τούς ὤμους του, μέ μιά κουρασμένη κίνησι, καί πῆρε ὕστερα ἀπ' τήν ἀρχειοθήκη ἕνα γεωγραφικό ἄτλαντα.

— Κάνε ὅπως καταλαβαίνεις, Τζάκομπ, εἶπε. Ἐσύ διευθύνεις τό κυνῆγι. Ὁ δικός μου ρόλος συνίσταται στό νά σοῦ δώσω τίς πληροφορίες πού διαθέτω.

Ἄνοιξε τόν ἄτλαντα κι' ἔδειξε ἕνα χάρτη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

— Ἐχεις ἐδῶ μπροστά σου ὅλη τή χώρα, συνέχισε. Νά τό Ἄλμπανυ, ὅπου βρισκόμαστε τώρα. Νά καί τό Γουέϊκρος, τῆς Γεωργίας.

Ἔκανε ἕνα γρήγορο ὑπολογισμό μέ τό μυαλό του καί πρόσθεσε:

— Ἀπέχει περί τά 1800 χιλιόμετρα, δηλαδή 30 ὧρες μέ τ' αὐτοκίνητο. Ἄν ξεκινήσης αὔριο τό πρωΐ, θά βρίσκεσαι ἐκεῖ τήν Τρίτη τό βράδυ. Θά σοῦ συνιστοῦσα νά πᾶς ἀεροπορικῶς, ἀλλά σκέπτομαι πῶς θά χρειαστῆς ἐκεῖ τ' αὐτοκίνητο... Θά τηλεφωνήσω νά σοῦ κρατήσουνε μιά κάμαρα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

— Μά δέν ὑπάρχει λόγος...

— Ἀφισέ με νά κάνω ὅ,τι καταλαβαίνω! Ἐσύ φρόντισε νά βρίσκεσαι σ' ἐπαφή μαζί μου καί μή διστάσης ν' ἀποταθῆς στούς ἀνθρώπους πού ἔχω πληρώσει γιά νά σέ βοηθήσουνε.

Ὁ Φάροου «νιψε ἀναί» μέ τό κεφάλι. Πῆρε τίς ἀναφορές κι' ἄρχισε νά τίς διαβάζη.

Ὁ Στένις κάθησε δίπλα του στό ντιβάνι.

— Σοῦ εὔχομαι καλή τύχη στό κυνῆγι σου, εἶπε.

Δ΄

Τρίτη 1 Μαΐου, 9 τό βράδυ.

Ὁ Φάροου ἔβγαλε τό ἕνα του παπούτσι καί, καθώς τίναζε τό πόδι του, τό πέταξε στήν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας τοῦ ξενοδοχείου. Πῆγε νά τό μαζέψη, χωρίς νά βιάζεται, καί στάθηκε κοντά στό παράθυρο γιά ν' ἀναπνεύση τό χλιαρό ἀέρα τῆς νύχτας.

Μολονότι ἄρχιζε μόλις ὁ Μάϊος, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἐντελῶς ἀνοιξιάτικη. Στή δευδροστοιχία πού περνοῦσε μπροστά ἀπ' τό ξενοδοχεῖο, ἔκαναν τόν περίπατό τους χλωμές κοπέλλες μέ ἄσπρα καί ἄντρες χλωμοί κι' αὐτοί, δίχως σακκάκι.

Ὁ Φάροου σκέφθηκε πῶς ὁ Κλέλ Μπόκοκ ἦταν κάποτε ἕνας ἀπ' αὐτούς...

Ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τό παράθυρο κι' ἔπεσε στό κρεβάτι, παίρνοντας μαζί του καί τίς ἐφημερίδες.

Τήν προηγούμενη μέρα, μιά ἀπογευματινή ἐφημερίδα τῆς Βιργινίας εἶχε γράψει ὅτι, σύμφωνα μέ φῆμες ὄχι ἐπιβεβαιωμένες, ὁ Κλέλ Μπόκοκ εἶχε ἐμφανιστῆ, μόνος του, στήν Ἀριζόνα. Σήμαρα τό πρωΐ, πάλι ἄλλη ἐφημερίδα, τῆς Νοτίου Καρολίνης, ἀνάφερε ὅτι ὅλη ἡ συμμορία εἶχε καταφύγει στόν Καναδᾶ.

Μονάχα, ὁ ἀποφινὸς «Κῆρυξ» τοῦ Γουέϊκρος φαινόταν νά προσφέρη κάποιο χρήσιμο καί σοβαρό στοιχεῖο: Ἔγραφε γιά μιά καινούργια ληστεία, πού εἶχε γίνει σέ μιά Τραπέζα, στό Μπούτ τῆς Μοντάνα ἀπ' τή συμμορία Μπόκοκ. Δέν ἐπρόκειτο γιά ἁπλή ὑπόθεσι, οὔτε γιά διάδοσι, γιατί ἡ συμμορία εἶχε ἀφίσει ἐπί τόπου τό πτῶμα ἑνός ἀπ' τά μέλη της: τοῦ Λάρρυ Σίντελ, τοῦ παφραστη φυσιογνωμία. Τόν εἶχαν γαζώσει οἱ σφαῖρες ἑνός φύλακα τῆς Τραπέζης.

— Καί ἦταν τέσσερις... μουρμούρισε ὁ Φάροου.

Τό Μπούτ ἀπέχει πολύ ἀπ' τό Γουέϊκρος. Ὁ Φάροου σκέφτηκε νά τηλεφωνήση στό Γουώλτερ Στένις, ἀλλά μετάνοιωσε. Ὁ Στένις θά τοῦ ζητοῦσε σίγουρα νά τρέξη ἀμέσως στή Μοντάνα ὅπως εἶχε θελήσει ἤδη νά τόν στείλη στό Μισοῦρι. Μά ἡ μέθοδος αὐτή ἦταν κακή. Δέν ἔπρεπε βιαστῆ, ἄν δέν ἤθελε νά τοῦ ξεφύγουν πολύτιμες λεπτομέρειες.

Τέντωσε μ' ἀπόλαυσι τά δάχτυλα τῶν ποδιῶν του, εὐχαριστέλους ἀπ' τά παπούτσια του, ἔπειτα ἀπό δυό ἡμερῶν δρόμο.

Αὔριο, πού θά πήγαινε νά δῆ τήν οἰκογένεια Μπόκοκ, θά φορούσε τίς κυνηγετικές μπότες του. Ἀρκετά εἶχε μαστουρήσει μέ τά στενόχωρα π' πούτσια!...

Σήκωσε ξαφνικά τό κεφάλι του, ἀκούγοντας ἕνα ξύσιμο στήν πόρτα. Εἶδε τό πόμολο νά γυρίζη. Ἡ πόρτα ἄνοιξε — γιατί τήν εἶχε ἀφίσει ξεκλείδωτη.

Ὁ Φάροου σηκώθηκε ἀμέσως καί ρώτησε ζωηρά:

— Σέ τί μπορῶ νά σᾶς ἐξυπηρετήσω;

Μιά νέα κοπέλλα στεκότανε στό κατώφλι. Εἶχε τόσο σκυμμένο τό κεφάλι της, ὥστε τά μακριά μαλλιά της κρέμονταν μπροστά καί σκέπαζαν τό πρόσωπό της. Ἦταν ξανθή, πυκνά, καί γυαλίζανε στό ἠλεκτρικό φῶς.

Ἡ ἄγνωστη ἦταν μισογυμνη, δίχως φόρεμα. Μέ τό κομπινιζόν.

— Ξέρω πῶς δέν ἔποπε ναρθῶ ἐδῶ... πρόφερε μέ κόπο.

Ὁ Φάροου τήν κύτταξε. δίχως νά καταλαβαίνη...

Πρόσεξε πῶς μύριζε οὐΐσκυ ἀπό μακριά. Εἶχε χάσει. ὄχι μονο τό φόρεμά της, ἀλλά καί τό ἕνα ἀπ' τά φηλοτάκουνα πασουμακια της.

Τό κορυί της ἦταν καλοσχηματισμένο. ἀλλά ἄγουσο ἀκόμα, σχεδόν παιδιάστικο.

— Κάνετε λάθος στήν κάμαρα, δεσποινίς. τῆς εἶπε ὁ Φάροου. Ποιος εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ δωματίου σας;

Ἐκείνη ἀναστέναξε. Τά γόνατά της λύγισαν, καί θἄπεφτε χάμω ἄν δέν πρόφταινε νά τήν κρατήση ὁ Φάροου. Τήν καυβάλησε ὡς τό κρεβάτι, δίχως κόπο. Ἐκείνη κάθησε στήν ἄκρη, παραμέρισε μέ μιά ἀδέξια κίνησι τά μαλλιά πού τῆς ἔκρυβαν τό πρόσωπο, καί φιθύρισε:

— Ἔκανα λάθος...

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, ἀπάντησε ψυχρά ὁ Φάροου.

Ἡ μυρωδιά τοῦ οὐΐσκυ γινότανε πιό ἔντονη. Δέν ἦταν κάν οὐΐσκυ καλῆς ποιότητος...

Ὁ Φάροου πῆγε ὡς τήν πόρτα καί κύτταξε μ' ἀμηχανία στό διάδρομο, δεξιά κι' ἀριστερά. Καμμιά πόρτα δέν ἦταν ἀνοιχτή. Κανείς δέν ἀναζητοῦσε τήν κοπέλλα.

Ἐκείνη φαινότανε νά διασκεδάζη γιά τήν ὥρα. μέ τήν περιπέτειά της.

Ὁ Φάροου ξαναγύρισε κοντά της, ἀφίνοντας ὅμως τήν πόρτα ὀρθάνοιχτη, γιά τήν περίπτωσι πού θἄψαχνε κάποιος νά βρῆ τήν ἄγνωστη. Ἐκείνη προσπάθησε νά καρφώση τή ματιά της στή δική του. Εἶχε μάτια γκρίζα, ἀλλά πιό σκοῦρα καί πιό γλυκά ἀπ' τοῦ Φάροου, μέ μακοειές καί κυρτές μαῦρες βλεφαρίδες.

— Εἴσαστε πολύ ὄμορφη, τῆς εἶπε ὁ Φάροου.

Ἡ κοπέλλα γέλασε. μέ τά δροσερά της ... ια ἐνῶ συγχρόνως πάλευε μέ τό ἀλκοόλ γιά νά κρατήση ἀνοιχτά τά μάτια της. Ἡ ἀθῶα φυσιογνωμία της ἔδειχνε πῶς δέν ἦταν συνηθισμένη σέ τέτοια ὀργιαστικά γλέντια καί μεθύσια...

Εἶχε κοντή καί λεπτή μύτη κι' ἕνα χαριτωμένο λακκουβάκι στό πηγοῦνι. Τό μισό στῆθος της ἔμενε ξεσκέπαστο... Ὁ Φάροου ἔνοιωσε ὅτι κοκκίνιζε.

— Μοῦ προσφέρετε ἕνα πολύ ὡραῖο θέαμα, ἴσως χωρίς νά τό καταλαβαίνετε εἶπε χαμογελῶντας. Μή φοβόσαστε ὅμως! Δέν ὑπάρχει πιό τζέντλεμαν ἀπό μένα...

Ἐκείνη γαντζώθηκε ἀπ' τό μπράτσο του.

— Μή φύγετε! βόγγησε. Μή μ' ἀφήσετε μόνη!

Τό κορμί της ἄγγιξε ἀπάνω του. φέρνοντάς του ἕνα κῦμα πόθου.

Κύτταξε τήν ἀνοιχτή πόρτα, δαγκάνοντας τά χείλια του, κι ὕστερα εἶπε χαμογελῶντας στήν ἐπισκέπτριά του:

— Τί κρῖμα νάχετε πιῆ τόσο πολύ!... Ποῦ μπορῶ νά βρῶ τό φίλο σας; Ποιός σᾶς ἔφερε ἐδῶ στό ξενοδοχεῖο;

Ἐκείνη ἄρχισε νά κλαίη μέ λυγμούς.

— Θέλω νά γυρίσω στό σπίτι μου! βόγγησε. Θέλω νά γυρίσω στό σπίτι μου!

Τά δάκρυα κυλοῦσαν στά μάγουλά της. ὡς τίς γωνιές τῶν χειλιῶν της.

Ὁ Φάροου ἐλευθέρωσε τό μπράτσο του καί πῆγε ὡς τή βαλίτσα του. Πίστευε ὅτι καταλάβαινε τί εἶχε συμβῆ: Ἡ εἰκοσάχρονη αὐτή κοπελλίτσα εἶχε βγῆ κρυφά ἀπ' τό σπίτι της, γιά μιά ἐρωτική περιπέτει εἶχε μεθύσει κι' εἶχε τρομάξει ξαφνικά ἀπ' τήν ἐπίθεσι τοῦ φίλου της.

Ἔβγαλε ἀπ' τή βαλίτσα τό ἀδιάβροχό του, τή σήκωσε καί τήν τύλιξε μ' αὐτό.

— Γυρίστε τώρα στό σπίτι σας, πρόφερε ἀργά. Ποῦ μένετε;

Ἐκείνη σταμάτησε νά κλαίη, ἀνασήκωσε τό κεφάλι της καί ψιθύρισε:

— Εἶμαι μιά "Ινγκραμ.

Ὁ Φάροου τήν κύτταξε. δίχως νά καταλαβαίνη...

Πρόσεξε πῶς μύριζε οὐΐσκυ ἀπό μακουά. Εἶχε χάσει. ὄχι μονο τό φόρεμά της, ἀλλά καί τό ἕνα ἀπ' τά φηλοτάκουνα πασουμακια της.

Τό κορυί της ἦταν καλοσχηματισμένο. ἀλλά ἄγουσο ἀκόμα, σχεδόν παιδιάστικο.

— Κάνετε λάθος στήν κάμαρα, δεσποινίς. τῆς εἶπε ὁ Φάροου. Ποιος εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ δωματίου σας;

Ἐκείνη ἀναστέναξε. Τά γόνατά της λύγισαν, καί θἄπεφτε χάμω ἄν δέν πρόφταινε νά τήν κρατήση ὁ Φάροου. Τήν καυβάλησε ὡς τό κρεβάτι, δίχως κόπο. Ἐκείνη κάθησε στήν ἄκρη, παραμέρισε μέ μιά ἀδέξια κίνησι τά μαλλιά πού τῆς ἔκρυβαν τό πρόσωπο, καί φιθύρισε:

— Ἔκανα λάθος...

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, ἀπάντησε ψυχρά ὁ Φάροου.

Ἡ μυρωδιά τοῦ οὐΐσκυ γινότανε πιό ἔντονη. Δέν ἦταν κάν οὐΐσκυ καλῆς ποιότητος...

Ὁ Φάροου πῆγε ὡς τήν πόρτα καί κύτταξε μ' ἀμηχανία στό διάδρομο, δεξιά κι' ἀριστερά. Καμμιά πόρτα δέν ἦταν ἀνοιχτή. Κανείς δέν ἀναζητοῦσε τήν κοπέλλα.

Ἐκείνη φαινότανε νά διασκεδάζη γιά τήν ὥρα. μέ τήν περιπέτειά της.

Ὁ Φάροου ξαναγύρισε κοντά της, ἀφίνοντας ὅμως τήν πόρτα ὀρθάνοιχτη, γιά τήν περίπτωσι πού θἄψαχνε κάποιος νά βρῆ τήν ἄγνωστη. Ἐκείνη προσπάθησε νά καρφώση τή ματιά της στή δική του. Εἶχε μάτια γκρίζα, ἀλλά πιό σκοῦρα καί πιό γλυκά ἀπ' τοῦ Φάροου, μέ μακοειές καί κυρτές μαῦρες βλεφαρίδες.

— Εἴσαστε πολύ ὄμορφη, τῆς εἶπε ὁ Φάροου.

Ἡ κοπέλλα γέλασε. μέ τά δροσερά της ... ια ἐνῶ συγχρόνως πάλευε μέ τό ἀλκοόλ γιά νά κρατήση ἀνοιχτά τά μάτια της. Ἡ ἀθῶα φυσιογνωμία της ἔδειχνε πῶς δέν ἦταν συνηθισμένη σέ τέτοια ὀργιαστικά γλέντια καί μεθύσια...

Εἶχε κοντή καί λεπτή μύτη κι' ἕνα χαριτωμένο λακκουβάκι στό πηγοῦνι. Τό μισό στῆθος της ἔμενε ξεσκέπαστο... Ὁ Φάροου ἔνοιωσε ὅτι κοκκίνιζε.

— Μοῦ προσφέρετε ἕνα πολύ ὡραῖο θέαμα, ἴσως χωρίς νά τό καταλαβαίνετε εἶπε χαμογελῶντας. Μή φοβόσαστε ὅμως! Δέν ὑπάρχει πιό τζέντλεμαν ἀπό μένα...

Ἐκείνη γαντζώθηκε ἀπ' τό μπράτσο του.

— Μή φύγετε! βόγγησε. Μή μ' ἀφήσετε μόνη!

Τό κορμί της ἄγγιξε ἀπάνω του. φέρνοντάς του ἕνα κῦμα πόθου.

Κύτταξε τήν ἀνοιχτή πόρτα, δαγκάνοντας τά χείλια του, κι ὕστερα εἶπε χαμογελῶντας στήν ἐπισκέπτριά του:

— Τί κρῖμα νάχετε πιῆ τόσο πολύ!... Ποῦ μπορῶ νά βρῶ τό φίλο σας; Ποιός σᾶς ἔφερε ἐδῶ στό ξενοδοχεῖο;

Ἐκείνη ἄρχισε νά κλαίη μέ λυγμούς.

— Θέλω νά γυρίσω στό σπίτι μου! βόγγησε. Θέλω νά γυρίσω στό σπίτι μου!

Τά δάκρυα κυλοῦσαν στά μάγουλά της. ὡς τίς γωνιές τῶν χειλιῶν της.

Ὁ Φάροου ἐλευθέρωσε τό μπράτσο του καί πῆγε ὡς τή βαλίτσα του. Πίστευε ὅτι καταλάβαινε τί εἶχε συμβῆ: Ἡ εἰκοσάχρονη αὐτή κοπελλίτσα εἶχε βγῆ κρυφά ἀπ' τό σπίτι της, γιά μιά ἐρωτική περιπέτει εἶχε μεθύσει κι' εἶχε τρομάξει ξαφνικά ἀπ' τήν ἐπίθεσι τοῦ φίλου της.

Ἔβγαλε ἀπ' τή βαλίτσα τό ἀδιάβροχό του, τή σήκωσε καί τήν τύλιξε μ' αὐτό.

Ὡραία σέ κάθε ἐποχή!

Ἄν εἶχε λεκισμένο πρόσωπο ἡ ξεφλουδισμένη μύτη, θά τήν λέγατε ὡραία;

Ἔχει καθάριο, φρέσκο πρόσωπο διότι περιποιεῖτε τήν ἐπιδερμίδα της μέ τά ἐπιστημονικά καλλυντικά **«Φυλλίς»**, πού εἶναι μελετημένα στό δικό μας κλῖμα καί στήν δική μας ἐπιδερμίδα.

Crème τροφή τοῦ δέρματος
Neige θάσις τῆς πούδρας καί τοῦ μακιγιάζ
Mousse (διά ξηρά δέρματα) } δύο ἰδεώδη
Perle (διά λιπαρά δέρματα) } ντεμακιγιάζ

Φυλλίς

Sabrina

... Κάθε γυναίκα μπορεί νά αποκτήση τά ώραιότερα λαμπερά μάτια.

Ή Κρέμα βλεφαρίδων Sabrina μεγαλώνει καί δυναμώνει τίς άδύνατες κοντές καί σπασμένες βλεφαρίδες

Τό Ρίμμελς Sabrina διατηρεί τίς βλεφαρίδες γυρισμένες πρός τά έπάνω καθ' όλην τήν διάρκειαν τής ήμέρας

Τό μολύβι φρυδιών Sabrina συμπληρώνει τήν γοητεία τής γυναικείας όμορφιάς σας.

Μάτια λαμπερά σάν άστέρια μέ Sabrina

ΑΚΜΗ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΦΑΚΙΔΕΣ - ΡΥΤΙΔΕΣ

Χιλιάδες Κυρίες καί Δεσποινίδες έθεραπεύθησαν ριζικά άπό ΑΚΜΗΝ – ΛΕΚΕΔΕΣ – ΦΑΚΙΔΕΣ – ΡΥΤΙΔΕΣ – ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΝ Τα δάρωσιν μέ τήν νέαν βιολογικήν μέθοδον μεγάλων ξένων έπιστημόνων, πού έφαρμόζεται μόνον είς τό 'Ινστιτούτον μας. Έγγυόμεθα τήν τελείαν άπαλλαγήν σας. Καί σύ εργαζόμενη γυναίκα ήμπορείς νά περιποιηθής τήν όμορφιά σου μέ όλίγα χρήματα. Έπιστημονικόν 'Ινστιτούτον Αίσθητικής ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ «ΠΛ. Καπνικαρέας 8, τηλ. 25.562, Ώραι 10-2 & 4-8

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ – ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ – ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Άχαρνων 98 – Αιμιλοχίας 1
Δέχεται καθ' έκάστην 10 – 12 καί 5 – 7 ώς καί έπ' συνεντεύξει. Τηλέφωνον 810 760

ΦΗΛ. 612-010

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ άπό τίς περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Είμαστε άδυναγώνιστοι
Ή ύπερτρίχωσις θεραπεύεται
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ ὁ ΚΟΛΩΝΑΚΗ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΙΣΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΑΡΩΣΙΝ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ
ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA
Μ. KASTRIOTIS

μικρῆς πόλεως μὲ τοὺς 16.000 κατοίκους. Ἡ κοπέλλα, ωραιομένη δίπλα του, πάνω στὸ καθίσμα, μὲ τὸ κεφάλι της κρεμασμένο ἀπ' ἔξω δὲν τοῦ ἔδινε καμμιὰ ὁδηγία γιὰ τὴ διεύθυνσι ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρη.

Στοιμάτησε σ' ἕνα ἔρημο δρόμο καὶ τῆς ἔδωσε μερικὰ χαστούκια. Μὰ ἐκείνη δὲ φάνηκε νὰ τὸ κατάλαβε.

Τέλος, φάνηκε πὼς ξεκαθάριζε λίγο τὸ μυαλό της.

— Ποιὸς εἶσαστε σεῖς; ρώτησε.

—Ὁ καλὸς Σαμαρείτης, ἂς ποῦμε! Πῶς θὰ πᾶμε τώρα στὸ σπίτι σας;

— Δὲ σᾶς γνωρίζω, τραύλισε ἡ κοπέλλα παραμονεμένα.

Ὡστόσο, τοῦ ἔδειξε ἕνα δρόμο, πρὸς τὸ νότο. Καὶ ξεκίνησαν πάλι, μέσα στὴ σκοτεινὴ ἐξοχή.

Ἡ ἄγνωστη ἔσκυβε μπροστά, τόσο ποὺ ἄγγιζε σχεδὸν μὲ τὴ μύτη της τὸ παρμπρίζ τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ κύτταζε τὶς ὁλοσκότεινες φέρμες ἀπ' ὅπου περνοῦσαν.

—"Οχι. Ἔλεγε κάθε φορά.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χιλιόμετρα, εἶπε ἐπιτέλους:

— Ναί.

Ὁ Φάρουου σταμάτησε. Δὲ φαινόταν ὅμως κανένα σπίτι. Μονάχα μερικὰ κυπαρίσια, κοντὰ στὸ δρόμο. Ἔνοιωθε κανεὶς πολλὴ ὑγρασία. Ὁ Φάρουου σκέφτηκε πὼς δὲ θὰ βρίσκονταν μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἀπέραντους βάλτους τοῦ Ὀκεφενόκη, ποὺ τοὺς εἶχε δῆ στὸ χάρτη.

Ἡ νύχτα, σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἦτον γαλήνια κι' ἄγρια μαζί. Τὴ ζωντάνευε τὸ τραγούδι τῶν τριζονίων κι' ὁ θρῆνος τῆς κουκουβάγιας.

— Δὲ θέλω νὰ σᾶς ἀφίσω ἐδῶ μονάχη εἶπε ὁ Φάρουου.

Ἡ κοπέλλα ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ γλύστρησε ἔξω, ἀφίνοντας τὸ ἀδιάβροχο πανὼ στὸ κάθισμα.

— Τὸ σπίτι μου εἶναι κοντά, μετὰ τὴ στροφή, ἐξήγησε.

"Εσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ πρόσθεσε, ντροπιασμένη:

— Δὲν τολμῶ νὰ μπῶ ἀπ' τὴν ἐμπρὸς πόρτα. Πρέπει νὰ χωθῶ μέσα κρυφά.

Ὁ Φάρουου κύτταξε τὸ ὡραῖο μισόγυμνο σῶμα της.

— Ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα τί πρέπει νὰ κάνετε, ἀπάντησε.

Ἐκείνη ἔβγαλε τὰ ποσουμάκια της.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι βέβαιο... εἶπε. Πάντως φανήκατε πολὺ εὐγενικὸς μαζί μου.

Κι' ἀπομακρύνθηκε, τρεκλίζοντας λίγο, ἀνάμεσα στὰ φηλὰ χόρτα. Ὁ Φάρουου τῆς φώναξε «Καληνύχτα!». Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπάντησε καὶ χάθηκε σὲ λίγες στιγμές.

Ὁ Φάρουου ἔκανε μισὴ στροφὴ μὲ τ' αὐτοκίνητο καὶ ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ νέγρος τοῦ γκαράζ χαμογέλασε πονηρά, βλέποντάς τον.

Ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του. Εἶχε ἀφίσει καὶ πάλι ξεκλείδωτη τὴν πόρτα του. Μπαίνοντας λοιπόν, ἀντίκρυσε ἕναν ἄγνωστο καθισμένο στὴν πολυθρόνα του, νὰ καπνίζη ἕνα τσιγάρο.

— Καλησπέρα! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος χωρὶς νὰ σηκωθῆ. Σᾶς περιμένα.

Χαμογέλασε, δείχνοντας δυὸ χρυσὰ δόντια του.

Ἦταν νέος ψηλός, ξανθός, ὁμορφοπαίδι, ἀλλὰ μᾶλλον πρόστυχος τύπος. Φοροῦσε ἕνα κοστούμι σπορ κι' εἶχε ἕνα μουστακάκι καλοσπαλιδισμένο σὰν λεπτὴ γραμμὴ πάνω ὁπ' τὸ στόμα του. Τὸ καπέλλο του ριγμένο πρὸς τὰ πίσω, στολίζοταν μ' ἕνα φτερὸ κόκκινο καὶ πράσινο.

— Νὰ ποὺ ἤ-θα λοιπόν, ἀπάντησε ὁ Φάρουου.

Δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου ἡ πονηὴ ἔκφρασι τοῦ ἐπισκέπτη του...

— Μένω στὸ δωμάτιο 319, στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, εἶπε ὁ ξένος. Ποῦ εἶναι ἡ κοπέλλα;

— Ποιὰ κοπέλλα;

Ὁ ἄγνωστος εἶχε πάνω στὰ γόνατά του ἕνα μαῦρο ταφταδένιο φόρεμα πρόχειρα τυλιγμένο.

—Ἡ φιλενάδα μου, ἐξήγησε. Μοῦ ξέφυγε, μὲ τὴ βοήθειά σας! Ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ ἀράπης τοῦ γκαράζ.

— Δὲν τοῦφτανε, φαίνεται, τὸ δολλάριο ποὺ τοῦδωσα... μουρμούρισε ὁ Φάρουου ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

— Τελοσπάντων, τί θὰ γίνη τώρα μὲ τὴ μικρή; Θὰ μοῦ τὴν ξαναφέρετε;

— Μὴν τὸ περιμένετε! Μοῦ ζήτησε ἡ ἴδια νὰ τὴν πάω στὸ σπίτι της. Κι' αὐτὸ ἔκανα.

Ὁ ἄγνωστος ἔκανε μιὰ γκριμάτσα ἀπογοητεύσεως, ποὺ τὴν ἀκολούθησε ἀμέσως ἕνα καινούργιο χαμόγελο.

—Ἄσχημο, πολὺ ἄσχημο αὐτό! γκρίνισε. Δὲν τὰ βάζω μαζί σας! Ἀλλά... δὲν πίστευα πὼς θὰ μοῦ ξεγλυστροῦσε μέσ' ἀπ' τὰ χέρια, στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή! Τελοσπάντων, δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰχη ἐμπιστοσύνη στὶς γυναῖκες...

Οἱ δυὸ ἄντρες κυττάχτηκαν. Ὕστερα ὁ Φάρουου εἶπε ψυχρά:

— Λυπᾶμαι ποὺ σᾶς χάλασα τὴ βραδυά σας.

Ἔνοιωθε μιὰ πικρὴ ἀπογοήτευσι, στὴ σκέψι πὼς εἶχε τόσο κακὸ γοῦστο ἡ κοπέλλα...

Ὁ ἄλλος ἔσβυσε τὸ τσιγαρο του στὸ τασάκι, σηκώθηκε κι' ἁπάντησε:

—"Ε, δὲν πειράζει. Θὰ βρῶ ἄλλη... Εἶχα κατεβῆ γιὰ νὰ βρῶ κάτι νὰ πιοῦμε. Ὅταν ξανανέβηκα, βρῆκα τὸ κρεβάτι ἀδειανο. Μοῦμεινε μονάχα... ἡ μπουκάλα!...

Κύτταξε γελῶντας τὸ φόρεμα ποὺ κρατοῦσε.

— Κι' αὐτὸ τὸ φουστάνι της, πρόσθεσε. Μὰ τί νὰ τὸ κάνω; Κρατῆστε το σεῖς!

Καὶ τοῦ πέταξε τὸ φόρεμα. Ὁ Φάρουου τὸ ἅρπαξε στὸν ἀέρα, μὲ τὰ δυό του χέρια.

Μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε πάρει, ὁ ἄγνωστος προχώρησε ἕνα βῆμα. Ξαφνικὰ τινάχτηκε μπροστὰ ἡ γροθιά του, μὲ γρηγοράδα καὶ ἀκρίβεια, καὶ βρῆκε τὸ Φάρουου κάτω ἀπὸ τ' αὐτί.

Τοῦ φάνηκε πὼς ἔσκαζε κάτι στὸ κεφάλι του κι' ἔπεσε γονατιστός. Εἶδε ἀόριστα ἕνα ρόπαλο ἀπὸ πλεγμένα λουριά, ποὺ ταλαντευότανε στὸ χέρι τοῦ ἀντιπάλου του.

— Νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ μὴ φυτρώνης ἐκεῖ ποὺ δὲ σὲ σπέρνουνε! μούγκρισε ἐκείνος.

Τὸ ρόπαλο ἀνεβοκατέβηκε δυὸ φορές, στὸ ἴδιο μέρος. Ὁ Φάρουου ἔπεσε μὲ τὰ τέσσερα κι' ἔμεινε ἔτσι γιὰ ἕνα λεπτό. Ὕστερα κυλίστηκε χάμω κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

"Οταν συνῆλθε, τὸ πρόσωπό του ἦταν χωμένο σὲ κάτι μαλακό, ποὺ μύριζε γυναικεῖα. Ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' εἶδε πὼς ἦταν τὸ ταφταδένιο φόρεμα.

Σηκώθηκε μὲ κόπο. Τὸ κεφάλι του πονοῦσε ἀνυπόφορα.

Ὁ ἄγνωστος εἶχε φύγει, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα τῆς κάμαρας.

Ὁ Φάρουου ἀναρωτήθηκε πόση ὥρα εἶχε μείνει ἀναίσθητος...

Κύτταξε στὸν καθρέφτη τὸ πρῆξιμο ποὺ εἶχε πίσω ἀπ' τὸ ἀριστερὸ αὐτί του. Δὲν εἶχε μαυρίσει ἀκόμα — κι' ἴσως δὲ θὰ μαύριζε, γιατὶ δὲν εἶχε εὐαίσθητο δέρμα ὁ Φάρουου.

Κόκκινος ἀπ' τὸ θυμό του, πέταξε τὸ φόρεμα μέσα στὴ βαλίτσα του κι' ἔψαξε στὰ ποάγματά του. Δὲν ἔλειπε τίποτα. Μὰ ἦταν λίγο ἀνακατεμένα — κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ θυμώση ἀκόμα πιὸ πολύ.

Μουσυριζόντας ἀσυνάρτητες συλλαβὲς ἀνάμεσα στὰ δόντια του, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του — ἐκεῖνο ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ σκοτώνη τὰ φίδια—κι' ἔβαλε μιὰ σφαῖρα στὴν κάννη. Ὁ πέρασε στὴ ζώνη του καὶ τὴν ἔδεσε κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του. Ἔτσι, ἀφοῦ κούμπωσε τὸ σακκάκι, δὲ φαινότανε πιὰ πολὺ τὸ πιστόλι.

Βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ 319. Τὸ δωμάτιο ἦταν σκοτεινό. Δὲν ἀπάντησε κανείς.

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, ὁ Φάρουου κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ ρώτησε τὸν ὑπάλληλο τῆς νυχτερινῆς βάρδιας. Ἐκεῖνος ἔξυσε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν εἶναι πιὰ κανεὶς στὸ 319, ἐξήγησε. "Εμενε ἐκεῖ κάποιος ἀπ' τὸ Σικάγο, ἔφυγε ὅμως ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, ἀφοῦ πλήρωσε τὸ λογαριασμό του.

Συμβουλεύθηκε τὸ βιβλίο καὶ πρόσθεσε:

— Λεγότανε Σὰμ "Ωγκυστιν. Αὐτὸν γυρεύετε;

— Μπορεῖ νάναι αὐτός, ἀπάντησε ὁ Φάρουου. Εὐχαριστῶ πολύ.

Ξανανέβηκε στὴν κάμαρά του καὶ κάθησε στὸ κρεβάτι, κρατῶντας τὸ κεφάλι του. Ὁ δυνατὸς πονοκέφαλος ποὺ ἔνοιωθε, δὲ διευκόλυνε καθόλου τὴν ἐργασία τοῦ μυαλοῦ του...

Δὲν ἤξερε πῶς νὰ ξαναβρῆ τὸ Σὰμ "Ωγκυστιν. Εὐχότανε μονάχα νὰ τὸν ξαναφέρη μπροστά του ἡ Τύχη...

Ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῆ. Ἀλλὰ ὁ μακρυνὸς θόρυβος μιᾶς πριονοκορδέλας χωνότανε μέσα στὸ μυαλό του, βασανιστικὸς κι' ἐπίμονος...

Τέλος, ξανακατέβηκε στὸ γκαρὰζ καὶ κάθησε στὸ θολὰν τῆς Λίνκολν.

Πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὸ νότο, γιὰ δεύτερη φορὰ μέσα στὴν ἴδια νύχτα. Ξαναβρῆκε εὔκολα τὸ ἔρημο καὶ ἥσυχο μέρος ὅπου εἶχε ἀφίσει τὴν κοπέλλα. Σταμάτησε τ' αὐτοκίνητό του στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. "Εκανε τὶς μετεωρολογικὲς προβλέψεις του "Υστερα πῆρε μιὰ κουβέρτα ἀπ' τὸ πορτ-μπαγκάζ, τὴν ἅπλωσε κοντὰ στὰ κυπαρίσια καὶ τυλίχτηκε μ' αὐτήν.

Κύτταξε ψηλά, ἄκουγε τὶς κουκουβάγιες κι' ἀναρωτιόταν ἂν ἡ κοπέλλα θὰ ξαναεμφανιζότανε ὅπως εἶχε χαθῆ — σὰν νεράϊδα, σὰν ὀπτασία...

Ἡ βδομάδα ποὺ εἶχε περάσει, τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ σὰν φανταστικὸ παραμύθι, κι' ἀκόμα περισσότερο ὁ πόθος ποὺ εἶχε νοιώσει γιὰ τὴν παραζαλισμένη κοπέλλα. Ἀκόμα καὶ τ' ἀστέρια τοῦ φαίνονταν ἄψυλα, διεμάντια πάνω σὲ μαῦρο βελοῦδο...

Ἀποκοιμήθηκε, μὲ τὸ χέρι στὸ πιστόλι του...

Ε΄

Τετάρτη 2 Μαΐου, 9 τὸ πρωΐ

Τὸν ξύπνησε τὰ ξημερώματα μιὰ ψιλὴ βροχή, ποὺ τὴ διαδέχτηκε ἀμέσως ὁ καυτὸς ἥλιος.

Ἡ πρώτη φροντίδα του ἦταν νὰ ψαχουλέψη τὸ ἀριστερό μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πονάη, καὶ διαπίστωσε πὼς εἶχε χαθῆ πιὰ τὸ πρήξιμο.

Προγευμάτισε μὲ μερικὲς κονσέρβες ποὺ εἶχε βρῆ μέσα στ' αὐτοκίνητο. Ξυρίστηκε, στὴν ὄχθη ἑνὸς ρυακιοῦ. Ἐγκαταστάθηκε στὸ πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου κι' ἄρχισε νὰ καθαρίζη μὲ προσοχὴ τὰ ὅπλα του. "Θέλε ν' ἀφίση τὸν καιρὸ στὴν οἰκογένεια Μπόκοκ νὰ κάνη τὴν προϊὸ προσευχή της.

Στὶς 9, ἔβαλε τὸ πιστόλι του καὶ τὴ ζώνη του μέσα στὴ θήκη τῶν γαντιῶν τοῦ αὐτοκινήτου. Στὰ θηκε ὑστερα στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ σταμάτησε ἕνα φορτωμένο καμιόνι ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ Γουέϊκρος. Ὁ σωφὲρ ἦταν ἕνας χλωμὸς νεαρός.

Ὁ Φάρουου τὸν ρώτησε γιὰ τὸ σπίτι τῶν Μπόκοκ.

— Εἶν' ἐδῶ κοντά, μετὰ τὴ στροφή, τὸν πληροφόρησε ἐκεῖνος. Θὰ δῆτε ἕνα γραμματοκιβώτιο μὲ τ' ὄνομα «Κάπτεν Γκρέϋ Μπόκοκ».

Ὁ Φάρουου τὸν εὐχαρίστησε. Ἀφοῦ ἔφυγε τὸ καμιόνι, στράφηκε καὶ κύτταξε μ' ἀπορία τὰ κυπαρίσια.

Ἐκεῖ εἶχε φέρει τὴ νύχτα τὴν κοπέλλα. Στὸ κτῆμα τῶν Μπόκοκ.

Ξανανέβηκε στ' αὐτοκίνητό του, παραξενεμένος, καὶ προχώρησε ὥσπου βρῆκε τὸ γραμματοκιβώτιο.

Ἡ φέρμα φαινόταν ἀπ' τὸ δρόμο. Ἦταν ἕνα ξύλινο σπίτι, φρεσκοβαμμένο ἄσπρο μὲ κατραμωμένη σκεπὴ καὶ μὲ βεράντα—πολὺ πιὸ ἄσχημο ἀπ' ὅ,τι τὸ περίμενε ὁ Φάρουου σύμφωνα μὲ τὶς περιγραφὲς τῶν ἐφημερίδων.

Φαινότανε νάχη τέσσερες κάμαρες σὲ κάθε πλευρὰ ἑνὸς ἀνοιχτοῦ διαδρόμου, ποὺ διέσχιζε σὰν τοῦννελ ὁλόκληρο τὸ σπίτι.

Βρισκότανε στημένο πάνω σὲ μιὰ βάσι ἀπὸ τοῦβλα, στὴ μέση τοῦ καλλιεργημένου κτήματος ποὺ ἦταν χωρισμένο πάνω σὲ μιὰ βάσι ἀπὸ τοῦβλα, στὴ μέση τοῦ καλλιεργημένου κτήματος ποὺ ἦταν χωρισμένο σὲ ὀχτὼ διαφόρες φυτείες.

Καθὼς προχωροῦσε στὴν ἀλλέα, ὁ Φάρουου ἀνακάλυψε, στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἕνα δασάκι καὶ κάμποσες κυψέλες ἀπὸ ἄσπρο ξύλο.

— "Αλτ! τοῦ φώναξε ξαφνικὰ κάποιος.

Πάτησε τὰ φρένα του. Εἶχε φτάσει στὴν ἄκρη τῆς ἀλλέας, 50 μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι.

Ἀναζήτησε μὲ τὰ μάτια ἐκεῖνον ποὺ εἶχε μιλήσει, κι' εἶδε ἕνα νέγρο, ἀδύνατο καὶ μικροκαμωμένο, ποὺ εἶχε ξεπροβάλει πίσω ἀπό κάτι ψηλὰ φυτὰ καὶ τὸν σημάδευε μ' ἕνα δίκανο.

Γύρω στὸν καπτὸ τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του εἶχε τυλιγμένα δυὸ λουρία, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε δεμένα δυὸ πελώρια σκυλιά. Τὰ ζῶα αὐτὰ δὲ μουγκρίζανε, ἀλλὰ δείχνανε ἀπειλητικὰ τὰ δόντια τους.

— Καλημέρα... τοῦ εἶπε ὁ Φάρουου, φροντίζοντας νὰ φαίνωνται καλὰ τὰ ἀδειανὰ χέρια του. Θἄθελα νὰ δῶ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μπόκοκ.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ντές, εἶπε ὁ

"Οταν θρίσκομε μὲ τὸν ἀγαπημένο μου...

Εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ δέρμα μου εἶναι ἁπαλὸ σὰν βελοῦδο χάρις εἰς τὸ PAN-CAKE MAKE-UP τοῦ MAX FACTOR

Δῶστε ἕνα μαλακὸ καὶ μάτ τελείωμα στὰ μακιγιάζ γιατὶ καλύπτη καὶ ἐξαφανίζει ὅλους τοὺς πόρους. Ἐπὶ πλέον ἡ λανολίνη ποὺ περιέχει τὸ PAN-CAKE MAKE-UP εἶναι τόσο δροσερὴ καὶ ἐλαφρὰ ποὺ δὲν δημιουργεῖ ποτὲ τὴν ἐντύπωσι «μάσκας».

Νὰ εἶσθε βεβαία ὅτι εἶσθε ἐλκυστικὴ ἀκόμη καὶ ἀπὸ κοντὰ ὅταν μεταχειρίζεσθε τὸ PAN-CAKE MAKE-UP τοῦ MAX FACTOR

Δοκιμάσατε ὁμέσως τὸ

PAN-CAKE
MAKE-UP

MAX FACTOR
HOLLYWOOD

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Α.Τ.Ε.Π. Α.Ε.
ΤΗΛ. 493.130

ΝΙΚΟΣ ΖΟΡΝΤΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΗ – ΖΟΡΝΤΟΥ – ΓΣΟΥΓΣΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ
Χειρούργος – Ὀδοντίατρος
Δώρου 10 (Ὁμόνοια), 2ος Ὄροφος – τηλέφ. 522-867. Δέχεται: 9 – 12 π.μ. καὶ 3½ – 7½ μ.μ.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ 4 ΤΥΠΩΝ:

ΚΟΛΙΜΠΡΙ ΚΟΜΕΤ ΠΕΡΦΕΤΤΑ ΠΡΟΤΑΡΙ	Μὲ 3 βελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ ἐκάστη. Δωρεὰν ἐκμάθησις. 3 χρόνια ἐγγύησις. Εὔκολοι πληρωμῆς

"ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ"
Θεμιστοκλέους 41 (Στοά) Ἀθῆναι

ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ
ΑΝ[illegible]ΜΟΓΡΑΦΙΑΣ
Μὲ τὴν Μέθοδον τῶν Προβλημάτων. Διὰ πληροφορίας γράψατε: Λογιστικὰ ΕΛ-ΕΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 80 Ἀθῆναι.

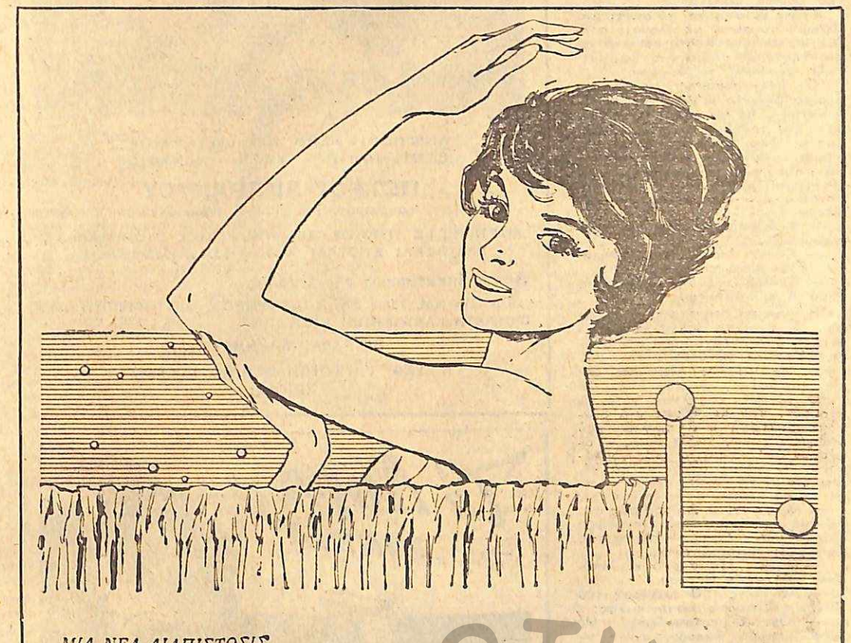

ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Ἀπὸ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες ἔχει βεβαιωθῆ: βασικὸς συντελεστὴς γιὰ τὴν νεανικὴ φρεσκάδα καὶ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος εἶναι ἡ περιεκτικότης του σὲ ὑγρό. Μὲ τὰ χρόνια ὅμως τὸ δέρμα δὲν μπορεῖ μόνο του νὰ διατηρήση τὴν ποσότητα τοῦ ὑγροῦ ποὺ χρειάζεται · τότε ἀρχίζει νὰ διψᾶ. Πρώτη ἔνδειξι εἶναι οἱ μικρὲς ρυτίδες γύρω στὰ μάτια καὶ τὸ στόμα.

Μιὰ ἀποτελεσματικὴ προστασία

Ἡ κρέμα NIVEA σᾶς παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐξουδετερώσετε αὐτὸ τὸ μειονέκτημα.

Τὰ ὑγρο-δημιουργὰ συστατικὰ τῆς κρέμας NIVEA δίνουν στὸ δέρμα νὰ πιῆ καὶ ἀποκαθιστοῦν τὴν ἰσορροπία τοῦ ὑγροῦ, ξαναδίνοντας ἔτσι στὸ δέρμα τὴν ὁμορφιά του.

Δοκιμᾶστε καὶ σεῖς!

Μιὰ ἁπλὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ συνταγὴ γιὰ τὴν ὁμορφιά σας:
Χρησιμοποιεῖτε κάθε βράδυ κρέμα NIVEA γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος.

Κρέμα NIVEA

Τακτικὴ περιποίησις τοῦ δέρματος μὲ NIVEA εἶναι μιὰ ἀληθινὴ εὐεργεσία γιὰ τὴν ὁμορφιά του.
Τὸ διψασμένο δέρμα ἀπορροφᾶ μὲ ἁπληστία τὰ θρεπτικὰ καὶ ὑγρο-δημιουργὰ συστατικὰ τῆς κρέμας NIVEA. Ἔτσι, τρέφεται, ξαναπαίρνει τὸ χαμένο ὑγρό του καὶ γίνεται φρέσκο καὶ ἀνθηρὸ μὲ ὡραῖο ρόδινο χρῶμα.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

νέγρος. Βγῆτε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, νὰ σᾶς δῶ καλύτερα.

Ὁ Φάροου ὑπάκουσε. Οἱ δυὸ ἄντρες κυττάχτηκαν.

— Μὴ μοῦ κάνετε τὸν ἔξυπνο! πρόσθεσε ὕστερα ὁ νέγρος. Ξέρω καλὰ ποιὸς εἶσαστε καὶ γιατί ἤρθατε ἐδῶ!

Καὶ σφύριξε δυνατά. Ἕνας ἄλλος ἄντρας ξεπρόβαλε τότε ἀνάμεσα στὶς κυψέλες καὶ πλησίασε τρέχοντας, ἐνῶ συγχρόνως ἔβγαζε τὰ χοντρὰ γάντια καὶ τὸ καπέλλο μὲ τὸ δικτυωτὸ ποὺ τὸν προφυλάγανε ἀπ' τὶς μέλισσες.

Αὐτὸς ἦταν λευκός, μᾶλλον ἡλικιωμένος, ψηλόλιγνος, μὲ ἄταχτα ἄσπρα μαλλιά.

Βγῆκε ἐπίσης ἀπ' τὸ σπίτι μιὰ εὔσωμη γυναῖκα, μὲ πλούσιο στῆθος, σκουπίζοντας τὰ κόκκινα χέρια της στὴν ποδιά της, καὶ κύτταξε αὐστηρὰ τὸ Φάροου.

Ὁ μελισσοκόμος σταμάτησε μερικὰ βήματα μακρυὰ ἀπ' τὸν ἐπισκέπτη, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, καὶ τούρριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Ὕστερα, χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του, οὔτε νὰ κουνήση κἂν τὰ κιτρινωπὰ μάτια του, φώναξε στὴ γυναῖκα ποὺ ἔβγαινε στὴ βεράντα:

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν τσακώσαμε!...

— Κάνετε λάθος, εἶπε ὁ Φάροου. Ἐγὼ ἤρθα γιὰ νά...

— Βούλωσ'το! τὸν ἔκοψε ἀπότομα ὁ μελισσοκόμος.

Ἡ γυναῖκα φαινότανε νὰ μιλάη ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα μὲ κάποιον ποὺ βρισκότανε μέσα στὸ σπίτι. Ὕστερα φώναξε:

— Ἡ Μάρτζετ λέει πὼς δὲν εἶν' αὐτός!

Ὁ νέγρος χαμήλωσε τότε τὸ ντουφέκι του κι' ἔδωσε μιὰ σύντομη διαταγὴ στὰ σκυλιά, ποὺ κάθησαν χάμω, χωρὶς ὅμως ν' ἀφίσουν ἀπ' τὰ μάτια τους τὸ Φάροου. Ὁ γέρος σκούπισε τὰ χέρια του μὲ τὰ γάντια του κι' ἔγνεψε μὲ τὸ κεφάλι στὸν ἐπισκέπτη.

— Μᾶς συγχωρῆτε ποὺ σᾶς φέρθήκαμε ἄσχημα, δικαιολογήθηκε. Παρεξήγησι! Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω; Ποιὸν ζητᾶτε;

— Μήπως εἴσαστε ὁ κ. Μπόκοκ; ρώτησε ὁ Φάροου.

— Ὁ ἴδιος! Ὁ πατέρας τοῦ Κλέλ... Εἴσαστε ἀστυνομικός;

— Ὄχι, δημοσιογράφος. Μὲ λένε Τζάκομπ Φάροου.

Δὲ συνήθιζε ὁ Φάροου νὰ λέη ψέματα. Ἀκούγοντάς τον τώρα, θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν ἔλπιζε νὰ τὸν πιστέψουνε...

Ὡστόσο, ἡ φυσιογνωμία τοῦ γερο-Μπόκοκ φωτίσθηκε σιγὰ-σιγά, ἀνασήκωσε τοὺς σκυφτοὺς ὤμους του κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ἐπισκέπτη.

— Περάστε μέσα, κύριε Φάροου. Θὰ χαροῦμε «πολὺ νὰ σᾶς φιλοξενήσουμε γιὰ λίγο. Κι' εἶμαι σίγουρος πὼς ἡ γυναῖκα μου θὰ φλέγεται ἀπ' τὴν περιέργεια νὰ σᾶς ἀκούση.

Ὁ Ντὲς ξανακοίταξε πίσω ἀπὸ τὰ φηλὰ φυτά. Ὁ Φάροου κι' ὁ πατέρας τοῦ Κλὲλ Μπόκοκ διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι.

Ἡ οἰκοδέσποινα τοὺς περίμενε στὸ κεφαλόσκαλο. Ἦταν πιὸ χοντρὴ καὶ πιὸ ψηλὴ ἀπ' τὸν ἄντρα της κι' εἶχε κάνει κότσο τὰ γκοίζια μαλλιά της. Ὁ Φάροου ἀναγνώρισε σ' αὐτὴν τὰ σαρκώδη χείλια καὶ τὰ βαθειὰ ὑπνωτικὰ μάτια τοῦ Κλὲλ Μπόκοκ.

Ὅταν τῆς συστήθηκε ὁ Φάροου, τοῦ χαμογέλασε περιποιητικά. Καὶ τὸ χαμόγελό της ἦταν ἀκριβῶς ὅμοιο μὲ τοῦ γιοῦ της.

Ὁ Φάροου εἶπε πὼς ἀντιπροσώπευε τὸ Ρώϋτερ. Ἡ γυναῖκα δὲν κατάλαβε. Μὰ δὲ καταδέχτηκε νὰ ρωτήση τί ἦταν αὐτό... Ἀλλωστε ὁ Φάροου ἔσπευσε νὰ τὴν πληροφορήση πὼς τὸ Ρώϋτερ ἦταν ἕνα ἀγγλικὸ πρακτορεῖο πληροφοριῶν.

Ἡ φυσιογνωμία της ἔλαμψε τότε.

— Ἄ! ἄ, ἀγγλικό! φώναξε. Γι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ φανήκατε τόσο διαφορετικὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔρχονται ἐδῶ συνήθως... Ὥστε λοιπὸν ὁ Κλὲλ εἶναι διεθνὴς διασ-

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολῶν Παρισίων)

ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥ ΥΠΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ. — ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

Λόγω ἐπεκτάσεως τῆς Σχολῆς

Τὴν 1ην καὶ 15ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΝΕΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20. ΤΗΛ. 612.588
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Λουτσίδου-Ἀμπαζῶ
ΕΡΜΟΥ 51 ΤΗΛ.352|3
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Ἐπιτακείως Δωρεάν

ρστης... Περάστε μέσα, παρακαλῶ!

Δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς οἱ Μπόκοκ θὰ μιλοῦσαν γιὰ τὸ γυιό τους, γιὰ τὸν ὁποῖο νοιώθανε μιὰ παιδιάστικη πεῦρηφάνεια. Μολονότι ὁ Φάροου τοὺς ἤτανε ἐντελῶς ἄγνωστος, τὸν εἶχαν δεχτῆ σὰ Μεσία ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε περάσει γιὰ δημοσιογράφος.

Ἡ κ. Μπόκοκ τὸν ὡδήγησε στὸ διάδρομο ποὺ ἤταν γεμάτος ρεύματα κι' ἄνοιξε τὴν πρώτη πόρτα ἀριστερά.

— Ἔλα κι' ἐσύ, εἶπε στὸν ἄντρα της. Ἐλπίζω νὰ δικαιολογήθηκες στὸν κ. Φάροου γιὰ ὅ,τι συνέβη μὲ τὸν Ντές... Ἤμαστε πολὺ στενοχωρημένοι κ. Φάροου. Βλέπετε, ὑπάρχουν τόσοι παληάνθρωποι στὸν κόσμο! Μπορούσε νἄσαστε καὶ σεῖς ἕνας ἀπ' αὐτούς.

— Ἡ κανένας ἀστυνομικός, πρόσθεσε ὁ γερο-Μπόκοκ. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν θέσι στὸ σπίτι μας.

Τὸ λίβινγκ-ρούμ ἦταν μισοσκοτεινό, περιποιημένο καὶ γεμάτο παληὰ ἐπιπλα σὲ καλὴ κατάστασι. Ἡ κ. Μπόκοκ ἐπέμεινε νὰ καθίση ὁ Φάροου στὴ μεγάλη πολυθρόνα.

— Δὲν μᾶς ἀρέσουν οἱ φασαρίες, εἶπε. Ὑπάρχει ὅμως κάποιος ξένος, ποὺ κυνηγάει τὴν Μάρτζετ, ὅπως μᾶς εἶπε ἡ ἴδια. Ὑποθέταμε λοιπὸν πὼς θάρχότανε κατὰ δῶ... Εἶναι ψηλός, μὲ μουστάκι. "Οπως ἐσεῖς, κ. Φάροου. Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς παρεξηγήσατε... Μάρτζετ, ἔχουμε ἐπίσκεψι!

Ἡ κοπέλλα στεκότανε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας, κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο. Τὰ κοκκινόξανθα μαλλιά της, καλοχτενισμένα, πέφτανε στοὺς ὤμους της. Τὰ γκρίζα μάτια της ἦταν καρφωμένα στοῦ Φάροου, ἀνήσυχα μὰ ὄχι τρομαγμένα.

Ἐκείνος τὴ χαιρέτισε κουνώντας τυπικὰ τὸ κεφάλι του. Ἔκανε πὼς δὲν τὴν ἤξερε καθόλου. Καὶ περίμενε νὰ καθίση ἐκείνη σὲ μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ κάνη κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Οἱ ματιές της δὲν ξεκολλοῦσαν. Κι' ὁ Φάροου νόμιζε πὼς μάντευε κάθε γραμμὴ τοῦ κορμιοῦ της κάτω ἀπ' τὸ βαμπακερὸ ἐμπριμὲ φόρεμά της.

— Πῶς εἶσθε, δεσποινίς; εἶπε.

Καὶ περίμενε νὰ συμπληρώση κάποιος τὶς συστάσεις.

Τὸ ἀνέλαβε ἡ κ. Μπόκοκ:

— Κύριε Φάροου, ἀπὸ δῶ ἡ Μάρτζετ, ἡ γυναῖκα τοῦ Κλέλ.

Ὁ Φάροου δὲ μπόρεσε νὰ μὴ ζαρώση τὰ φρύδια του ἀπ' τὴν ἔκπληξι. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ νέα γυναῖκα, κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ πρόσεξε.

Ἡ Μάρτζετ τὸν χαιρέτησε εὐγενικά, κοκκινίζοντας λιγάκι. Ἦταν φανερὸ ὅτι θυμότανε τὸ περιστατικὸ τῆς περασμένης νύχτας. Ἀλλ' ὁ Φάροου κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε κάνει λόγο γιὰ τὴν ἀταξία της στὰ πεθερικά της. Ὡστόσο τοὺς εἶχε παραπονεθῆ ποσφανὼς πὼς τὴν ἐνοχλοῦσε ὁ Σὰμ Ὄγκυστιν, ὁ ψηλὸς μὲ τὸ μουστάκι.

Ὅπως καὶ ἂν εἶχαν τὰ πράματα, ἡ γυναῖκα τοῦ Κλὲλ Μπόκοκ εἶχε κάνει τὰ δικά της τὴν περασμένη νύχτα σὲ μιὰ κάμαρα ξενοδοχείου μ' ἕναν ἄντρα ἀπ' τὸ Σικάγο. Γιατί;...

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Φάροου γιὰ τὴ νέα γυναῖκα δὲν ξέφυγε ἀπ' τὴν πεθερά της. Γέλασε καλόκαρδα καὶ εἶπε, ἐνῶ ξαπλωνόταν σὲ μιὰ κουνιστὴ πολυθρόνα:

—Θάλεγε κανεὶς πὼς παραξεύεστε ποὺ βλέπετε τὴν Μάρτζετ, κ. Φάροου. Ὑποθέτω νὰ διαβάσατε τὶς ψευτιὲς μερικῶν ἄλλων δημοσιογράφων, ποὺ γράψανε πὼς ὁ Κλὲλ εἶχε παντρευτῆ μιὰ ἀνήλικη κοπελλίτσα, κι' ἄλλα τέτοια παραμύθια. Θεέ μου! Ἡ Μάρτζετ ἦταν δεκαοχτὼ χρονῶν ὅταν παντρεύτηκε. Εἶναι ἀπ' τὴν οἰκογένεια "Ινγκραμ τοῦ Χόλγκστον.

Ἀπ' τὸν τόνο ποὺ εἶχε προφέρει τὶς τελευταῖες λέξεις, καταλάβαινε κανεὶς πὼς ἦταν σπουδαία αὐτὴ ἡ οἰκογένεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ὑπάρχουν ἄγνωστα ζῶα στὴ Γῆ; ΟΧΙ

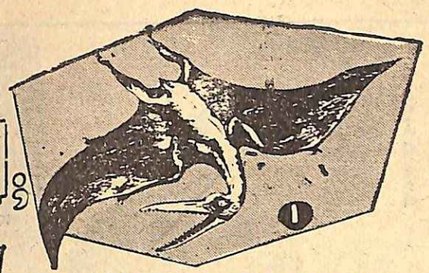

1) Ὁ πτεροδάκτυλος ἦταν ἕνα τεράστιο καὶ σαρκοφάγο πουλὶ-ἑρπετό, ποὺ ἔλειψε ἀπ' τὴ γῆ πρὶν ἀπὸ ἑκατομμύρια αἰῶνες. Ἕνα τέτοιο τέρας ἐπετέθη σ' ἕνα ἐξερευνητή. 2) Ὁ πιθηκάνθρωπος («ὁράνγκ πεντὲκ») τῆς Ἰάβας εἶναι μικρόσωμος, τριχωτός, καὶ μιλάει μιὰ γλῶσσα ἀκατανόητη. 3) Δὲν ἀποκλείεται νὰ ζοῦνε ἀκόμα μαμοὺθ στὰ παγωμένα δάση τῆς βορείου Σιβηρίας. 4) Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ξέρη ἂν ἔχη ἐξαφανισθῆ τελείως ἀπὸ τὴ Γῆ τὸ «μόα», τὸ τεράστιο αὐτὸ πουλὶ ποὺ δὲν πετοῦσε.

Πτεροδάκτυλος, πιθηκάνθρωποι καὶ μαμοὺθ

ΖΟΥΝ ἀκόμα στὰ παγωμένα δάση τῆς Σιβηρίας ζωντανὰ μαμοὺθ — οἱ πρόγονοι αὐτοῦ τοῦ ἐλέφαντα; Τὸ τεράστιο «μόα», τὸ πουλὶ αὐτὸ ποὺ δὲν πετοῦσε, ποὺ εἶχε ὕψος 3½ μέτρων καὶ ποὺ κάθε αὐγό του μποροῦσε νὰ γίνη ὁμελέτα γιὰ 70 ἀνθρώπους, δὲν ἔχει λείψει ἀκόμα ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς;...

Ἕνας Βέλγος ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Μπερνὰρ Ἐβελμάν, θεωρεῖ πιθανώτατη τὴν ὕπαρξί τους. Ἀσχολεῖται συστηματικὰ μ' αὐτὸ τὸ θέμα στὸ καινούργιο βιβλίο του «Ἐπὶ τὰ ἴχνη ἀγνώστων ζώων».

Μολονότι ἔχουν βρεθῆ καὶ περιγραφῆ ὡς τώρα περὶ τὰ 60.000 ζωϊκὰ εἴδη — γράφει ὁ δόκτωρ Ἐβελμὰν — ὑπάρχουν πιθανώτατα καὶ ἄλλα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ αἰῶνος μας ὡς σήμερα, περιγράφονταν κάθε χρόνο περὶ τὰ 15 ἄγνωστα προηγουμένως ἑρπετὰ ἢ ἀμφίβια, 220 θηλαστικὰ καὶ 400 πουλιά. Κι' ὁ ἀριθμός τους μεγαλώνει συνεχῶς. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι μικρὰ πουλιά, τρωκτικά, νυχτερίδες, μαρσιποφόρα ἢ ἐντομοφάγα. Τὰ ἔντομα καὶ τὰ ἀμφίβια εἶναι πολὺ λιώτερα (1—2 καινούργια κάθε χρόνο).

Ποῦ ὑπάρχει ἰδίως πιθανότης νὰ βρεθοῦν ἄγνωστα ζῶα; Φυσικά, σὲ μέρη ἀνεξερεύνητα. Οἱ περιοχὲς αὐτὲς — ἐκτὸς ἀπ' τὴν Ἀνταρκτίδα — ἀποτελοῦν τὸ ἕνα δέκατο τῆς ἐπιφανείας τοῦ κόσμου.

Στὴν κεντρικὴ καὶ στὴ βόρειο Γροιλανδία π. χ. δὲν ἔχει πατήσει ποτὲ πόδι λευκοῦ. Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Ἀφρικῆς εἶναι γνωστὸ μόνο ἀπὸ ἀεροφωτογραφίες. Στὴν Ἀσία, εἶναι ἀνεξερεύνητα τὰ Ἰμαλάϊα καὶ μεγάλες περιοχὲς τῆς Σιβηρίας, τῆς Κίνας, τῆς Βιρμανίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ ἀραβικὴ ἔρημος Νταχάνα εἶναι, σύμφωνα μ' ἕνα γεωγράφο, «ἡ λιγώτερο ἐξερευνημένη στὸν κόσμο, ἀπείρως λιγώτερο γνωστὴ ἀπ' τοὺς πόλους».

Εἶναι ἄγνωστο ἐπίσης τὸ ὀρεινὸ κέντρο τῆς Ν. Γουϊνέας, ὅπου ζοῦνε πολλὲς φυλὲς σὲ πρωτόγονη κατάστασι (ὁ ἀριθμός τους ὑπολογίσθηκε ἀπὸ ἀεροφωτογραφίες ὅτι ὑπερβαίνει τὶς 100.000 ψυχές).

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Αὐστραλίας εἶναι ἔρημοι, σκεπασμένες ἀπὸ ἄμμο, ἁλάτι, βάτους κι' ἀγκάθια. Ὁλόκληρες ὀροσειρὲς ἔχουν φωτογραφηθῆ μόνο ἀπὸ ἀεροπλάνα.

Ἡ ἤπειρος ὅμως ποὺ κρύβει ἴσως τὰ περισσότερα μυστήρια εἶναι ἡ Νότιος Ἀμερική, μὲ τὶς ἀπέραντες τροπικὲς ζούγκλες της καὶ τὰ ὀροπέδιά της (ἐδῶ καὶ 20 χρόνια, ἀνακαλύφθηκε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἕνας καταρράκτης 15 φορὲς ψηλότερος ἀπ' τὸ Νιαγάρα).

Γι' αὐτὲς λοιπὸν τὶς ἀνεξερεύνητες περιοχὲς ὑπάρχουν διάφοροι παράξενοι θρῦλοι. Ὁ περιηγητὴς Φρὰνκ Μέλλαντ ἄκουσε ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Βορείου Ροδεσίας τὴν περιγραφὴ τοῦ «κονγκαμάτο», ἑνὸς ἀλλόκοτου πουλιοῦ, ἢ μᾶλλον μιᾶς σαύρας μὲ φτερά, ποὺ ζοῦσε στὰ ἀπέραντα ἕλη Ζιουντού. Τὸ ἄνοιγμα τῶν φτερῶν του—τοῦ εἶπαν—ἦταν 1—2 μέτρα. Εἶχε δέρμα γυυνὸ καὶ λεῖο, χωρὶς πούπουλα, καὶ ράμφος νεμάτο δόντια.

Ὁ Μέλλαντ παραξενεύτηκε, γιατὶ ἡ περιγραφὴ αὐτὴ τοῦ θύμιζε τὸν «πτεροδάκτυλο» ἕνα τεράστιο σαρκοφάγο καὶ φτερωτὸ δράκοντα. Γνωστὸ μόνο στοὺς παλαιοντολόγους ποὺ θεωρεῖται πὼς ἔλειψε ἀπὸ τὴ Γῆ ποὶν ἀπὸ δεκάδες ἑκατομμύρια χρόνια. Ὅταν ἔδειξε στοὺς ἰθαγενεῖς τὸ σκίτσο ἑνὸς πτεροδακτύλου, ἐκεῖνοι φώναξαν ἀδίστακτα:

—Κονγκαμάτο!...

Κι' ἄλλοι ὅμως ταξιδιῶτες ἄκουσαν νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὸ τὸ παράξενο πλάσμα. Κάποιος Σάντερσον μάλιστα τὸ εἶδε κάποτε, στὴ Δυτικὴ Ἀφρική. Εἶχε χτυπήσει μὲ τὸ ντουφέκι του μιὰ φυτοφάγο νυχτερίδα κι' εἶχε μπῆ μέσα σ' ἕνα ποτάμι γιὰ νὰ τὴν πάρη, ὅταν ὁ σύντροφός του τοῦ φώναξε ἔαφνικά:

— Φυλάξου!...

Συγχρόνως ἔβγαλε κι' ὁ Σάντερσον μιὰ φωνὴ καὶ βούλιαξε ἀμέσως στὸ νερὸ γιὰ νὰ κρυφτῆ. Γιατὶ εἶχε δῆ νὰ ὁρμάη κατάντικρύ του ἕνα μαῦρο πουλί, μεγάλο σὰν ἀετός. Πρόλαβε νὰ διακρίνη ὅτι τὸ ἀνοιχτὸ ράμφος του ἦταν ὁπλισμένο μὲ μυτερὰ ἀσπρα δόντια, ἀραιὰ τὰ ἕνα ἀπ' τ' ἄλλο. "Ἂν κρίνουμε ἀπ' τὴν περιγραφὴ αὐτή, πρέπει νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα «κονγκαμάτο», δηλαδὴ γιὰ ἕνα πτεροδάκτυλο!

Ἐξ ἄλλου, στὴν Ἰάβα — ἐκεῖ ποὺ εἶχαν βρεθῆ πρὸ 65 ἐτῶν ὁστὰ τοῦ κρανίου ἑνὸς εἴδους πιθηκανθρώπου—οἱ ἰθαγενεῖς βεβαιώνουν πὼς ὑπάρχει ἀκόμα στὴ ζωὴ ἕνα ἄλλο τέτοιο πλάσμα. Τὸ ὀνομάζουν δὲ «ὁράνγκ πεντὲκ» (μικρὸ ἄνθρωπο)

Κατὰ τὶς περιγραφές τους ἔχει ἀνάστημα 70—140 πόντων καὶ μιλάει μιὰ ἀκατανόητη γλῶσσα. Τὸ δέρμα του εἶναι σκοῦρο καὶ σκεπάζεται ὁλόκληρο τὸ σῶμα του ἀπὸ κοντὲς τρίχες. Δὲν ἔχει οὐρά. Περπατάει ὄρθιο, στὰ δυὸ πόδια.

Ἕνας Ὁλλανδός, ὀνόματι Βὰν Χερβάρντεν, μπόρεσε νὰ δῆ ἕνα «ὁράνγκ πεντὲκ» καὶ σκαφάλωσε μάλιστα πάνω στὸ δέντρο ποὺ ἦταν κρυμμένος, γιὰ νὰ τὸν ἐξετάση ἀπὸ κοντά. Διηγήθηκε λοιπὸν κατόπιν ὅτι οἱ σκοῦρες τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του ἔπεφταν σχεδὸν ὡς τὴ μέση του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν σχεδὸν ἄτριχο καὶ τὸ μέτωπό του μάλλον ψηλό. Εἶχε μάτια εὐκίνητα, πολὺ σκοῦρα, ζωηρὰ καὶ ἐκφραστικὰ σὰν ἀνθρώπινα. Ἦταν θηλυκοῦ φύλου καὶ εἶχε ὕψος 1½ μέτρου.

Δὲν ὑπῆρχε τίποτα τὸ ἄσχημο ἢ τὸ ἀποκρουστικὸ στὸ πρόσωπό του, οὔτε ἐμοίαζε καθόλου μὲ πίθηκο — μολονότι οἱ νευρικὲς κινήσεις τῶν ματιῶν καὶ τοῦ στόματός του θύμιζαν αὐτὸ τὸ ζῶο.

Ὁ Ὁλλανδὸς ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη ἤρεμα καὶ μὲ φιλικὸ τόνο. Ἐκεῖνο ἀπάντησε μὲ μιὰ ἀλλόκοτη κραυγὴ «χοῦ-χοῦ» κι' ὕστερα γλύστρησε κάτω ἀπ' τὸ δέντρο κι' ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας. Ὁ Χερβάρντεν τὸ σημάδεψε μὲ τὸ ντουφέκι του. Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, δὲ μπόρεσε νὰ πατήση τὴ σκανδάλη, γιατὶ δοκίμασε τὴν παράξενη ἐντύπωσι πὼς θὰ σκότωνε ἄνθρωπο...

Τὸ «μαμοὺθ» ἔχει μελετηθῆ ἀπὸ τοὺς παλαιοντολόγους περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο προκατακλυσμιαῖο πλάσμα, γιατὶ βρέθηκαν ἀρκετὰ τέτοια ζῶα θαυμάσια διατηρημένα μέσα στοὺς προαιώνιους πάγους τῆς Σιβηρίας.

Κανεὶς δὲν ξέρει ἀκόμα πῶς καὶ γιατὶ ἐξαφανίσθηκαν τὰ μαμοὺθ. Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι ὅτι, ὅταν τελείωσε ἡ Ἐποχὴ τῶν Πάγων καὶ οἱ παγετῶνες ὑποχώρησαν πρὸς τὸ Βορρᾶ, τὰ ζῶα αὐτὰ μὲ τὸ μακρὺ καὶ πυκνὸ τρίχωμα, ποὺ μπορούσαν νὰ ζήσουν μόνο στὸ κρῦο, ἀποτραδήχτηκαν στὴ Σιβηρία καὶ γάσθηκαν.

Ὁ Ἐβελμὰν ὅμως πιστεύει ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμα ζωντανὰ μαμοὺθ. στὴν καρδιὰ τῶν ἀνεξερεύνητων καὶ ἀπέραντων δασῶν τῆς Βορείου Σιβηρίας, ὅπου τὰ εὐνοεῖ τὸ κλίμα.

Προσθέτει ἀκόμα πὼς ἡ χημικὴ ἀνάλυσι τοῦ περιεχομένου τοῦ στομάχου τῶν μαμοὺθ ἀποδεικνύει ὅτι τὸ χειμώνα τρέφονταν μὲ φύλλα καὶ κλαδιὰ κωνοφόρων καὶ ἄλλων δέντρων τοῦ Βορρᾶ, σὰν αὐτὰ ποὺ βρίσκονται στὴ Σιβηρία.

Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν παραδεχθοῦμε — λέει ὁ Ἐβελμὰν — ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ ὑπάρχουν ἀκόμα μαμοὺθ στὰ ἀνεξερεύνητα σιβηρικὰ δάση, κι' ὅτι ἐκεῖνα ποὺ βρέθηκαν θαυμένα στοὺς πάγους δὲν ἦταν τόσο παλιὰ ὅσο πιστεύουν οἱ διάφοροι ἐπιστήμονες;

Τὶς ἴδιες ἀμφιβολίες ἐκφράζει γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ «μόα», ἑνὸς πουλιοῦ ποὺ εἶνε ὕψος διπλάσιο ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο ἀνάστημα. Μολονότι κανεὶς δὲν ἔχει δῆ ὡς τώρα ἕνα τέτοιο πουλί, οἱ λεπτομερεῖς περιγραφές του ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς δικαιολογοῦν τὴ σκέψι ὅτι θὰ ὑπάρχη ἀκόμα.

Ἀλλωστε, στὴ Νέα Ζηλανδία ἔχουν βρεθῆ σχετικὰ πρόσφατα ὑπολείμματα ἀπ' τὸ σῶμα αὐτῶν τῶν πουλιῶν, ἀπ' τὸ δέρμα τους κι' ἀπ' τὰ φτερά τους, καθὼς καὶ τσόφλια ἀπὸ αὐγά τους μήκους 25 πόντων!

ΔΙΑΔΗΜ

Τό 1960
Εύχόμεδα νά άνοίξη
καί νά κλείση
εύχάριστα
όπως ένα
φερμουάρ
ΖΑΜΑ

Τά Φερμουάρ ΖΑΜΑ
ΔΕΝ ΧΑΛΑΝΕ, ΔΕΝ ΣΚΑΛΩΝΟΥΝ, ΔΕΝ ΣΠΑΝΕ
ΑΛΛΑ
ΓΛΥΣΤΡΟΥΝ ΑΝΑΛΑΦΡΑ
ΕΥΚΟΛΑ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ

Διότι είναι τα μοναδικά εἰς τόν κόσμο φερμουάρ πού κατασκευάζονται μέ χυτοπίεσι 60 άτμοσφαιρῶν σέ τρόπο πού τό μέταλλο γίνεται ένα σῶμα μέ τήν κορδέλλα.

ZAMA

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΖΑΧ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΟΛΟΥ 68 (ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ) - ΤΗΛ. 23.463 & 26.570 - ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΜΕΛΑΨΟΣ ΤΑΡΖΑΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΤΟΥ ΑΜΑΖΟΝΙΟΥ

Έχει τόν «παράδεισό» του, τό χαρέμι του, κι' έλπίζει νά γίνη ό νέος Άδάμ

ΥΠΑΡΧΕΙ στή ζούγκλα τοῦ Ἀμαζονίου ἕνας μελαψός Ταρζάν, ἕνας πραγματικός βασιλιᾶς τῆς ζούγκλας, πού οἱ ἰθαγενεῖς τόν θεωροῦν σάν ἰσχυρό θεό. Ἔχει τό «παλάτι» του καί τό χαρέμι του, γεμάτο ἀπό ὡμορφες γυναῖκες.

Κανείς δέν τολμάει νά τά βάλη μέ τόν ὑπέροχο αὐτό γίγαντα, κι' ὅλοι πιστεύουν πώς ἔχει τόση σωματική δύναμι, πού μπορεῖ νά ξεκάνη ἕνα ὁλόκληρο χωριό! Εἶναι ὁ ἀδιαφιλονείκητος ἄρχοντας μιᾶς μεγάλης ἐκτάσεως τῆς ζούγκλας, πού τή θεωρεῖ ἀπόλυτα ἰδιοκτησία του.

Κι' ὅταν μιά Ἰνδιάνα κοπέλλα ἀποφασίση ν' ἀφίση τό χωριό της καί τό σπίτι της, γιά νά μπῆ στό χαρέμι του, κανείς δέν ἐπιχειρεῖ νά τήν ἐμποδίση.

Ἔχει πλάτες παλαιστοῦ, εὐλυγισία γορευτοῦ καί τήν ἐξωτική γοητεία τοῦ Χάρου Μπελαφόντε. Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Ἀμαζονίου τόν ἔχουν βαφτίσει «Ἐλ Ἀνιμάλ Μανίφικο» (τό Θαυμάσιο Ζῶο) καί «Παπατσίτο» (Πατερούλη).

Γεννήθηκε στό Ρίο Ἰανέϊρο. Τ' ὄνομά του ἦταν Πέπε Καρβάλο. Ὁ πατέρας του εἶχε ἕνα κεραμοποιεῖο. Ἔκανε γρυσές δουλειές καί ἤθελε ν' ἀκολουθήση κι' ὁ γυιός του τά βήματά του. Ἐκεῖνος ὅμως διψοῦσε γιά τήν ἄγρια κι' ἐλεύθερη ζωή τῆς ζούγκλας.

Τέλος, στά 25 χρόνια του, ἀποφάσισε νά ἐγκαταλείψη τόν πολιτισμένο κόσμο. Μ' ἕνα ποταμόπλοιο ἔφτασε βαθιά στήν καρδιά τῆς Βραζιλιανῆς ζούγκλας. Ὕστερα προχώρησε ἀκόμα μακρύτερα, ἀκολουθώντας τήν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, διάλεξε τήν ἔρημη περιοχή τοῦ Μάττο Γκρόσο κι' ἐγκατέστησε τό βασίλειό του.

Ἐκεῖ λοιπόν ἔπισκέφτηκε τελευταίως μιά τολμηρή περιηγήτρια ἡ νέα κι' ὁμορφη Τζέϊν Ντόλινγκερ, πού εἶχε ἀκούσει πολλά γι' αὐτόν κι' ἀνυπομονοῦσε νά τόν γνωρίση. Ἀλλ' ἄς ἀφίσωμε τήν ἴδια νά μᾶς περιγράψη αὐτή τήν ἐπίσκεψή της στόν «παράδεισο» τοῦ ἀληθινοῦ Ταρζάν:

«Εἶδα μιά καλύβα ἀπό μπαμπού — τό πρωτόγονο παλάτι τοῦ «σουλτάνου» αὐτοῦ τοῦ Ἀμαζονίου. Δυό Ἰνδιάνες ξεφλούδιζαν «γιούκα» (ἕνα εἶδος πατάτες). Ὅταν μέ εἶδαν, πετάχτηκαν ὄρθιες καί γάθηκαν μέσα στή σκοτεινή καλύβα. Προχώρησα ὡς τήν ἀνοιχτή πόρτα καί τούς ἐξήγησα στή γλῶσσα τους πῶς ἤμουν σῶν καί πῶς εἶχα ἔρθει νά δῶ τόν «Παπατσίτο». Μερικές νρωμιατιστές κορδέλλες βοήθησαν γ' ἀποκτήσω τήν ἐμπιστοσύνη τους. Γίναμε γρήγορα φίλες. Τούς γάρισα καθρεφτάκια καί κραγιόνια γιά τά γείλη.

»Ἦταν κι' οἱ δυό ὡραιότατες. Τά μακρυά μαῦρα μαλλιά τους πέφτανε στούς γυμνούς ὤμους τους.

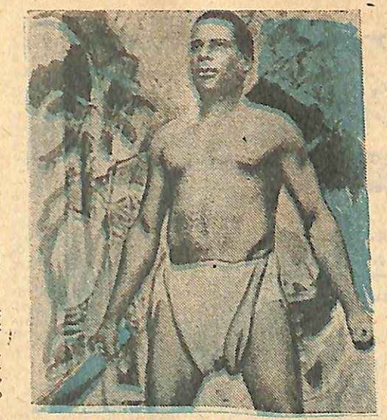

Ὁ γίγας Πέπε Καρβάλο, πού βασιλεύει στό Μάττο Γκρόσο.

»Τά πρόσωπά τους ἦταν σημαδεμένα μέ ὁριζόντιες γραμμές.

»Ἡ μιά κρατοῦσε ἕνα μωρό. Ἡ ἄλλη φαινόταν ὡς 17 χρονῶν.

»Μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ «ἀμπρος Ταρζάν» εἶχε πάει κυνῆγι στή ζούγκλα. Μέ προσκάλεσαν μέσα στήν καλύβα, πού τήν ἀποτελοῦσαν δυό δωμάτια μ' ἕνα μεσότοιχο ἀπό μπαμπού. Στή μέση τῆς πρώτης κάμαρας ὑπῆρχε μιά μεγάλη κουνουπιέρα, καί γύρω της τέσσερις ἄλλες. Ἡ μιά ἀπ' τίς Ἰνδιάνες μοῦ ἐξήγησε πῶς ἡ κεντρική ἀνῆκε στόν «Παπατσίτο» κι' οἱ ἄλλες στίς συζύγους του: αὐτές τίς δυό, τή μεγαλείτερή τους Κανόλα καί τή μαύρη Ροζίτα.

»Στό δεύτερο δωμάτιο, εἶδα ἄλλες 12 κουνουπιέρες. Αὐτές προορίζονταν γιά τίς παλλακίδες τοῦ «ἀφέντη», ὅλες ὡραιότατες κοπέλλες 14—20 ἐτῶν.

»Μιά φωνή ἀκούστηκε ξαφνικά ἀπ' τή ζούγκλα. Πῆγα ὡς τήν πόρτα κι' εἶδα νά ἔρχεται μιά εὐσωμη, καί γεροδεμένη μαῦρη, φορτωμένη μ' ἕνα καλάθι γεμάτο μέ μπανάνες κι' ἄλλα ἐξωτικά φροῦτα τῆς ζούγκλας. Ὅταν ἔφτασε κοντά, ἄφισε χάμω τό φορτίο της καί μοῦδωσε τό χέρι της, μ' ἕνα φιλικό χαμόγελο.

»Ἦταν ἡ Ροζίτα. Εἶχε γεννηθῆ στό Μανάος τῆς Βραζιλίας. Διψῶντας θύρα γιά περιπέτειες, εἶχε ταξιδέψει πολλές φορές ὡς τίς ἀπόμερες ὄχθες τοῦ Ἀμαζονίου. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά τά ταξίδια της, εἶχε συναντήσει τόν «Παπατσίτο» νά ψυχανη γιά χρυσάφι στήν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἀγαπήθηκαν ἀμέσως καί πέρασαν μαζί 3 χρόνια στή ζούγκλα.

»Τή ρώτησα ἄν εἶχε καμμιά ἀντίρρησι γιά τίς ἄλλες γυναῖκες τοῦ «Ταρζάν». Τέλασε καί μοῦ ἀπάντησε:

»— Καμμιά δέν ἔχει παράπονο. Ὁ ἀφεντης φροντίζει τό ἴδιο γιά ὅλες. Ἄν κάπου-κάπου φύγη κάποια γιά τό χωριό της, ἔρχονται πάντα ἄλλες στή θέσι της.

»Σέ λίγο, ἔφτασε κι' ὁ «Παπατσίτο». Ἦταν ψηλός, πάνω ἀπό 1.80, σωστός Ἡρακλῆς. Φοροῦσε μόνο ἕνα κοντό κρέπ παντελονάκι.

»— Στό Ρίο, ἤμουν ἄλλος ἄνθρωπος, μοῦ εἶπε χαμογελῶντας. Ἐδῶ ὅμως, στή ζούγκλα, εἶμαι βασιλιᾶς καί κυρίαρχος.

»Οἱ ἀσχολίες του εἶναι τό κυνῆγι καί τό ψάρεμα, γιά τή συντήρησι τοῦ χαρεμιοῦ του. Μέ τά μικρά δηλητηριασμένα βέλη πού ἐκσφενδονίζει φυσῶντας μέ δύναμι μέσα σ' ἕνα καλάμι, σκοτώνει ζαρκάδια, τάπιρους, ἀγριοχοίρους καί ἀγριόγαλους τῆς ζούγκλας πού ζυγίζουν 10 κιλά ὁ καθένας. Γιά τό ψάρεμα, μεταχειρίζεται τίς ρίζες ἑνός φυτοῦ πού δηλητηριάζουν τό νερό καί τά ψάρια.

»Ὅταν φρένη καί τά μονοπάτια τῆς ζούγκλας γίνονται ἀβιάστατα ἀπ' τίς λάσπες, μετακινεῖται πετάντας ἀπό δέντρο σέ δέντρο, κρεμασμένος ἀπ' τούς κισσούς καί τίς κληματίδες, ὅπως ὁ Ταρζάν.

»Τό πιό ἡλικιωμένο μέλος τοῦ χαρεμιοῦ του εἶναι ἡ Κανόλα, μιά γριά 60—80 χρονῶν, ἀσπρομάλλα καί χωρίς δόντια! Ἦταν ἡ «μάγισσα» τοῦ χωριοῦ της καί ξέρει ἕνα σωρό φυτά καί χόρτα μέ θεραπευτικές ἰδιότητες. Ἔχει σώσει πολλούς ἄρρωστους ἰθαγενεῖς κι' ἄλλους πού τούς δάγκωσαν σκορπιοί, φίδια, φαρμακερές ἀράχνες...

»Ὁ Πέπε κι' οἱ γυναῖκες του ἀκολουθοῦν τή θρησκεία τοῦ ἡλίου. Κάθε πρωΐ, νωρίς, πηγαίνουν στήν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καί ἀτενίζουν μέ ἔκστασι καί σεβασμό τό ἄστρο τῆς ἡμέρας.

»Ρώτησα τόν Πέπε γιατί δέ μοιράζεται τόν «παράδεισό» του μέ ἄλλους νέους, πού νάγουν κι' αὐτοί ἐαρεθῆ τόν πολιτισμό, τό χρῆμα καί τούς φόρους... Μοῦδειξε γύρω, μέ μιά πλατειά χειρονομία, κι' ἀπάντησε:

»— Ὅλ' αὐτά τά ποτάμια, τά δέντρα, τά μονοπάτια, εἶναι δικά μου! Ζῶ ἐδῶ ἡσυχος κι' εὐχαριστημένος μέ τήν οἰκογένειά μου. Δέν ὑπάρχει θέσι ἐδῶ γιά ἄλλους ἀντρες... Ἀλλ' ἡ ζούγκλα εἶναι ἀπέραντη. Μπορεῖ, ὅποιος θέλει, νά βρῆ πολλούς ἄλλους τόπους σάν κι' αὐτόν.

»Οἱ Ἰνδιάνοι τῶν γύρω χωριῶν τόν φοβοῦνται τόν σέβονται καί δέν τόν ἐνοχλοῦνε ποτέ. Πιστεύουν πώς κατάγεται ἀπό τούς θεούς τῆς Ἀστραπῆς καί τοῦ Κεραυνοῦ.

»Ὁ ἴδιος φρονεῖ ὅτι ὁ πολιτισμένος κόσμος θά καταστραφῆ μιά ἡμέρα ἀπό ἀτομικό πόλεμο κι' ὅτι αὐτός σάν νέος Ἀδάμ, θά γίνη ὁ πατέρας μιᾶς καινούργιας ἀνθρωπότητος».

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιά τίς γυναῖκες

Γιά τά κοντά τσίνερα

Μή μακιγιάρετε ποτέ τά κάτω τσίνορα, ἀλλά μόνο τά πάνω, ἀλλοιῶς στρογγυλεύουν ἀντιαισθητικά τά μάτια.

Βάζετε λίγο κοκκινάδι στούς λοβούς τῶν αὐτιῶν σας. Δίνει φρεσκάδα καί ζωηρότητα στό πρόσωπο.

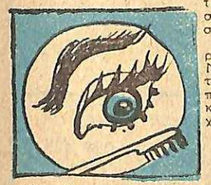

Μή βάζετε ποτέ πολύ ροῦζ στά μάγουλα. Νάχετε δέ ὑπ' ὄψι ὅτι τήν ἡμέρα τό μακιγιάζ πρέπει νάναι πιό διακριτικό παρά τή νύχτα.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς σας

Κάτι πού παίζει μεγάλο ρόλο στήν κουβέντα, εἶναι ὁ τόνος τῆς φωνῆς. Ἄν δέν ἔχετε ἐκ φύσεως γλυκειά καί ὁμορφη φωνή, μπορεῖτε νά τή διορθώσετε, φτάνει νά προσέχετε λίγο ὅταν μιλᾶτε.

Στή συζήτησι, μήν ὑψώνετε ποτέ τόν τόνο τῆς φωνῆς σας. Ὅσο δίκηο κι' ἄν ἔχετε, μήν παίρνετε ὕφος ἐπιτακτικό καί δογματικό. Πάντα θά γίνη πιό σεβαστή ἡ γνώμη σας, ἄν ξέρετε νά τήν ὑποστηρίξετε καλά καί μέ σχετική μετριοφροσύνη.

Εἶναι ἄξιος θαυμασμοῦ ἐκεῖνος πού ξέρει νά συζητῆ χωρίς νά ἐξάπτεται, χωρίς νά θυμώνη καί χωρίς νά ξεχνάη τήν εὐγένεια. Δυστυχῶς, λίγοι ἔχουν αὐτό τό χάρισμα — τουλάχιστον στόν τόπο μας.

Τά «σπυράκια τῆς νεότητος»

Τά «σπυράκια τῆς νεότητος», πού καταστρέφουν τόσες ἐπιδερμίδες, ὀφείλονται συχνά σέ ἀνωμαλίες τοῦ στομάχου κι' ἐξαφανίζονται μόνον ὅταν κανονισθῆ ἡ λειτουργία του. Ὠφελοῦν πολύ ἐναντίον τους τά ἐλαφρά καθαρτικά, καθώς καί λίγο ἀρσενικό (κατά τίς ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ).

Σέ μεγαλείτερη ἡλικία, τά σπυράκια αὐτά προέρχονται ἀπό ἀρθριτικά καί ἀπαιτοῦν τότε πολλή προσοχή στό εἶδος τῆς τροφῆς: Συνιστῶνται τό γάλα, τό ζουμί, τό ψητό κρέας, τ' αὐγά, τά χόρτα καί τά φροῦτα.

Ἀπαγορεύονται ὁ καφές, τό τσάϊ, τά οἰνοπνευματώδη, τά ἁλμυρά, τά λαδερά, τό κυνῆγι κι' οἱ σάλτσες.

Κάθε θράδυ, τέλος, βρέχετε τά σπυράκια μέ τό ἑξῆς ὑγρό:

Αἰθήρ	5 γραμ.
Ἀλκοόλ γτέ	10 »
Ἐσάνς ντέ φενουίλ	1 σταγ.
Ὕδωρ βαφικοκράσου	35 γραμ.

Καλοί τρόποι

Λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν τό χάρισμα νά μιλᾶνε ὡραῖα καί νάναι εὐχάριστοι στούς ἀκροατές τους.

Ὅταν μιλᾶτε, ἀποφεύγετε τά ἐπιφωνήματα, καθώς καί τά ποιμπόδη ἐπίθετα.

Ὅταν συνιστᾶτε τόν ἄντρα σας, μή λέτε ποτέ «ὁ κύριος Τάδε» ἀλλ' ἁπλούστατα «ὁ σύζυγός μου». Κατά τόν ἴδιο τρόπο, ὁ ἄντρας δέ λέει «ἡ κυρία μου», ἀλλά «ἡ γυναῖκα μου». Ἄν ὁμως μιλᾶτε σέ κάποιον γιά τή γυναῖκα του, θά τοῦ πῆτε «ἡ κυρία σας», ἡ «ἡ κυρία Τάδε».

Ὅταν ἕνας κύριος μιλᾶ σέ μιά κυρία γιά τήν κόρη της, θά πῆ πάντα «ἡ δεσποινίς κόρη σας». Ἄν πρόκειται δέ γιά μικρό κοριτσάκι «ἡ κορούλα σας».

Τό βάψιμο τῶν ὑφασμάτων

Θέλετε νά βάψετε μόνες σας ἕνα ροῦχο; Πρῶτα ἀπ' ὅλα, θά πρωτοπεθυμῆτε καλή βαφή. Βεβαιωθῆτε πῶς εἶναι φρέσκια, γιατί οἱ βαφές ἀλλοιώνονται μέ τόν καιρό.

Ὕστερα, γιά νά ἀποτύχετε καλά βάψιμο, πρέπει νά βάλετε τό ὑφασμα μέσα σέ πολύ μεγάλο δοχεῖο καί νά τό ἀνακατεύετε διαρκῶς, ὅσο βράζει.

Πρίν χρησιμοποιήσετε τή βαφή, καλό εἶναι νά τήν περάσετε ἀπό ἕνα τουλπάνι πυκνό ἤ διπλό.

Ἄν ὡστόσο πρόκειται νά βάψετε ἕνα πράγμα ἁξίας καί θέλετε νά ἐπιτύχετε κάποιο σκόλο χρῶμα, προτιμότερο γ' ἀποταθῆτε σ' ἕνα καλό ἐργαστήριο, γιατί στό σπίτι πετυχαίνουν μόνο οἱ εὐκολοι χρωματισμοί.

Σέϊγγοι τοῦ Σουλτάνου

Δουλέψετε μαζί 250 γραμμάρια φαρίνα κοσκινισμένη μέ ζάχαρη ἀναλογη, σύμφωνα μέ τό γοῦστο σας, μέ μιά πρέζα ἁλάτι καί δυό κρόκους αὐγῶν. Προσθέστε λίγο νερό ζεστό, γιά γ' ἀρειάσετε κάπως τή ζύμη. Ὕστερα ρίξετε μέσα 120 γραμμάρια προπόλι ψιλιό. Ἀφοῦ δουλέψετε λίγο τό μίγμα, σκεπάστε το κι' ἀφῆστε το γ' ἀνεβῆ, ὥσπου νά γίνη τό διπλό. Ἔπειτα τό ξαναδουλεύετε ὥσπου νά κρυώση. Φτιάνετε μικρές μπαλίτσες σάν καρύδια. Τίς ρίχνετε σέ καφτό λάδι. Ὅταν ροδίσουν λίγο, τίς βάζετε νά στραγγίξουν.

Ὅταν κρυώσουν, τίς ξαναβάζετε στό λάδι, γιά νά σκουρήνη τό χρῶμα τους. Ἀφοῦ στραγγίξουν πάλι, περιχύνετε μέ σιρόπι ἀρωματισμένο κατά τό γοῦστο σας.

ΠΩΣ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ 16 ΟΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΟΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

Ἀπόδοσις, πλεονεκτήματα, μειονεκτήματα, προοπτική

Β΄

Συνεχίζουμε σήμερα τὴν ἐξέτασι τῶν ὁμάδων ποὺ διεκδικοῦν τὸν ἐπίζηλο τίτλο τοῦ πρωταθλητοῦ Ἑλλάδος κατὰ τὸ φετεινὸ πρωτάθλημα Ἐθνικῆς Κατηγορίας. Στὸ προηγούμενο φύλλο μιλήσαμε γιὰ τὶς ἀθηναϊκὲς ὁμάδες. Ἀρχίζουμε σήμερα τὸ δεύτερο μέρος, ἀναλύοντας τὸν Ὀλυμπιακό, ποὺ ἀπετέλεσε καὶ τὸ ἐντυπωσιακώτερο «φαινόμενο» τοῦ φετεινοῦ πρωταθλήματος.

Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς δὲν ἀποδίδεται, φυσικά, τυχαίως στὴ θρυλικὴ ἑλληνικὴ ὁμάδα. Ὀφείλεται στὴν ἐκπληκτικὴ πτῶσι ποὺ παρουσίασε, πρωτοφανῆ στὴν ἱστορία της, καὶ ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ τὴν ὁδηγήση σὲ δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὴν εὐρυτάτη «ὀλυμπιακή» οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος. Ὡστόσο ὁ Ὀλυμπιακὸς συνῆλθε καὶ ἀντεπετέθη μὲ ἀποτέλεσμα ν' ἀποδείξη ὅτι ὑπερκέρασε τὴν κρίσι του καὶ ὅτι θὰ εἶναι πάλι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους διεκδικητὲς τοῦ τίτλου, τὸν ὁποῖον, ἄλλωστε ἔχει κερδίσει 15 συνολικῶς φορές, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 6 τελευταῖες εἶναι συνεχεῖς, πρᾶγμα ποὺ ἀπετέλεσε ἕνα εἰδικὸ παγκόσμιο ρεκόρ.

Ἡ κρίσι ποὺ πέρασε ὁ Ὀλυμπιακὸς εἶχε κάποια δικαιολογημένα αἴτια. Οἱ παῖχτες τοῦ πρωταθλητοῦ Ἑλλάδος εἶχαν φέτος ἕνα μῆνα λιγώτερο «νεκρὰ περίοδο» ἀπὸ τοὺς παῖχτες τῶν ἄλλων ὁμάδων, λόγῳ τῆς συμμετοχῆς τους στὸ «Κύπελλο Πρωταθλητριῶν Εὐρώπης». Αὐτὸς ἦταν ἕνας λόγος ποὺ ἐπέφερε κάποια πρόωρη κόπωσι, τὴν ὁποία τελικὰ ὁ ὀργανισμὸς τῶν παικτῶν κατενίκησε, ὄχι ὅμως χωρὶς συνέπειες ἀπωλείας πολυτίμων βαθμῶν γιὰ τὴν ὁμάδα τους.

Ἕνας ἀκόμη λόγος ἦταν ὅτι βασικοὶ παῖχτες τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ποὺ ὑπῆρξαν ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες τῶν ἐπιτυχιῶν του, παρουσιάστηκαν φοβερὰ «ντεφορμέ». Κυριώτεροι μεταξὺ αὐτῶν ὁ Σούλης καὶ ὁ Ὑφαντῆς, σχετικώτερα δὲ ὁ Μπέμπης. Τώρα καὶ τὸ κακὸ αὐτὸ θεραπεύτηκε μὲ τὴν ὁριστικὴ ἀντικατάστασι τοῦ Σούλη ἀπὸ τὸν λαμβάνοντα διαστάσεις μεγάλου ποδοσφαιρικοῦ «ἀστέρος» Στεφανάκου καὶ μὲ τὴ σταθερὴ ἐπάνοδο τοῦ Μπέμπη στὴ φόρμα του. Ἀπομένει ἡ ἐπάνοδος αὐτὴ νὰ συντελεστῆ καὶ γιὰ τὸν Ὑφαντῆ (ποὺ ἄρχισε ἤδη νὰ παρουσιάζεται), γιὰ νὰ ἐμφανίση πάλι ὁλοκληρωμένη τὴ μαχητική, δυναμικὴ καὶ τεχνιτὴ της μορφή, ἡ δημοφιλεστέρα ἑλληνικὴ ὁμάς.

Πάντως ὁ Ὀλυμπιακὸς βρίσκεται ἀκόμη στὴν ἀνάρρωσι. Φυσικὰ πρέπει ν' ἀποκλεισθῆ «ὑποτροπή» τῆς ἀσθενείας του. Γιατὶ ὅλα πείθουν πὼς αὐτὸ ἀποκλείεται. Ἀπεναντίας ἡ προοπτικὴ γιὰ τὸν Ὀλυμπιακὸ εἶναι ὅτι σύντομα θ' ἀναρρώση τελείως καὶ ὅτι τελικὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι καὶ γιὰ 7η κατὰ συνέχεια φορὰ ὁ πρωταθλητὴς τῆς Ἑλλάδος.

★

Ἕναν ἀκόμη «αἰφνιδιασμό», παραπλήσιο πρὸς ἐκεῖνον τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀθηνῶν, προσέφερε στὸ φετεινὸ πρωτάθλημα ὁ ἱστορικὸς καὶ δημοφιλὴς ΠΑΟΚ. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ὁμάδα τῆς Θεσσαλονίκης εἶχε καταλάβει πέρυσι μιὰν ἀπὸ τὶς τελευταῖες θέσεις τοῦ πρωταθλήματος, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν συναντήσεών της ἦσαν, πολλὲς φορές, συντριπτικὰ γι' αὐτήν. Κανεὶς δὲ φανταζόταν τὸ φετεινὸ ἐκπληκτικὸ «ξεπέταγμα» τῆς Κωνσταντινουπολικῆς ὁμάδος τῆς Θεσσαλονίκης. Γι' αὐτό, ὅμως, ὅπως καὶ ὁ ἀθηναϊκὸς Ἀπόλλων, ὁ ΠΑΟΚ μὲ τὴν ἐμφάνισί του αὐτὴ τόνωσε σοβαρὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἐθνικοῦ πρωταθλήματος. Ὁ ΠΑΟΚ παρουσιάζει γενικὰ ὁμάδα καλὴ καὶ ὁμοιογενῆ, μὲ δυναμικὴ ἄμυνα καὶ ἀποτελεσματικὴ ἐπίθεσι. Οἱ παῖκτες του παίζουν μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ πίστι.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀξιόλογα προσόντα. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ τὸ «εὐαίσθητο» σημεῖο στὴ συνέχεια τῆς πορείας τῆς δημοφιλοῦς μακεδονικῆς ὁμάδος. Τὸ ἑξῆς: Ὁ ΠΑΟΚ εὐνοήθηκε στὸν πρῶτο γύρο μὲ τὴ διεξαγωγὴ τῶν περισσοτέρων καὶ κρισιμωτέρων ἀγώνων στὸ γήπεδό του. Αὐτό, ὅμως, θὰ καταλήξη σὲ μεγάλο μειονέκτημα στὸ δεύτερο γύρο, ὁπότε θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ δώση πάμπολλα καὶ δυσκολώτατα μὰτς «ἐκτὸς ἕδρας». Καὶ αὐτό, ἀκριβῶς, εἶναι ἕνα μεγάλο κεφάλαιο ποὺ καθιστᾶ πολὺ δυσμενῆ τὴν προοπτικὴ γιὰ τὴν τελικὴ θέσι ποὺ θὰ πάρη στὴ βαθμολογία ὁ εὑρισκόμενος μέχρι στιγμῆς μεταξὺ τῶν πρωτοπόρων, ἱστορικὸς σύλλογος τῆς μακεδονικῆς πρωτεύουσας.

★

Πιστὴ στὴν προσπάθειά της, ἀθόρυβη καὶ συνεπὴς στὴν ὀλιγόχρονη ἀλλὰ ἀξιομίμητη παράδοσι ποὺ ἔχει δημιουργήσει, ἡ συμπαθεστάτη Δόξα Δράμας συνεχίζει τὴν πορεία της καὶ τὴν ἀνέλιξί της στὴν ποδοσφαιρικὴ «ἱεραρχία» τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ ἐτῶν ἡ δραμινὴ ὁμὰς ἀπετέλεσε μιὰν ἀπὸ τὶς πιὸ εὐχάριστες ἐκπλήξεις τοῦ ποδοσφαίρου μας καὶ κατώρθωσε ἐπανειλημμένως νὰ γίνη «φιναλίστρια» στὸ Κύπελλο Ἑλλάδος. Πέρυσι ἡ ἐπιτυχία της ἐπεκτάθηκε καὶ στὸ Πανελλήνιο Πρωτάθλημα, ὅπου ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο, γιὰ νὰ μείνη τελικὰ μεταξὺ τῶν 6 πρώτων ὁμάδων. Ἡ φετεινὴ πορεία τῆς Δόξης ἦταν ἀκόμη καλύτερη καὶ θετικώτερη. Δημιουργήθηκε, ὅμως, μιὰ ὕπουλη «αἰχμή» ἐναντίον της, ποὺ ἀνέκοψε κάπως τὴν προέλασι ποὺ εἶχε ἀρχίσει. Πρόκειται γιὰ τὸν «σφαγιασμό» της, ὅπως χαρακτηρίστηκε ἀπ' τὸν Τύπο, κατὰ τὸν ἀγῶνα της μὲ τὸν Ἐθνικό, ἕνα «σφαγιασμὸ» ποὺ προκάλεσε μιὰ ἀσυνείδητη διαιτησία. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν φιλοτίμων παικτῶν τῆς Δράμας ἀνεκόπη κι' ἐπακολούθησαν δυὸ ἀγῶνες μετρίας ἐμφανίσεως. Πάντως ἡ Δόξα εἶναι γεγονὸς ὅτι διαθέτει ἀρτιωτάτη καὶ ἐξαιρετικὰ τεχνικὴ ὁμάδα, ἡ ὁποία ὁπωσδήποτε θὰ προβάλλεται μεταξὺ τῶν καλυτέρων τοῦ τόπου μας. Ἀγωνίζεται μεθοδικὰ καὶ μὲ σύστημα, παρουσιάζοντας ἴσως τὸ πιὸ ὀργανωμένο καὶ σωστὸ παιγνίδι ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες ὁμάδες. Ὁ δυναμισμὸς εἶναι τὸ στοιχεῖο ποὺ τῆς λείπει. Ὅταν αὐτὸς ἀποκτηθῆ κι' ἐναρμονιστῆ μὲ τὴν τεχνική, τότε ἡ Δόξα πολὺ δύσκολα θὰ χάνη ἀγῶνες καὶ βαθμούς. Ὁπωσδήποτε κι' ἐφέτος ἡ Δόξα δείχνει πὼς θὰ καταλάβη καὶ πάλι διακριτικὴ θέσι στὴν τελικὴ βαθμολογία.

★

Μὲ τὸν «γηραιὸ» Ἡρακλῆ Θεσσαλονίκης συμπληρώνεται ὁ κύκλος τῶν 8 πρώτων ὁμάδων ποὺ ἀποτελοῦν πιὰ τοὺς σοβαρωτέρους διεκδικητὰς τοῦ τίτλου. Ἡ ὑπαγωγὴ τῆς ἱστορικῆς μακεδονικῆς ὁμάδος στὸν ὅμιλο τῶν πρωτοπόρων, ἀπετέλεσε μιὰ πρώτης τάξεως καὶ ὄχι, μάλιστα, ἀναμενομένη ἐπιτυχία γι' αὐτήν. Ὁ Ἡρακλῆς ἀποτελεῖ — ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς— τὴν τρίτη ἐφετεινὴ ἔκπληξι, μετὰ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀθηνῶν καὶ τὸν ΠΑΟΚ. Φυσικὰ τὰ «φόντα» τοῦ Ἡρακλέους δὲ δείχνουν ὅτι ὑπάρχουν μεγάλες πιθανότητες πὼς θὰ ἀποτελέση τὸν τελικὸ πεισματώδη διεκδικητὴ τοῦ τίτλου. Ὅμως παρουσίασε πολὺ καλὴ ὁμάδα, μὲ ἰσχυρὴ ἄμυνα κι' εὐέλικτη ἐπίθεσι, ὥστε νὰ θεωρῆται, πάντως, ὅτι θ' ἀποτελῆ πάντα σεβαστὸ ἀντίπαλο.

★

Ἄλλες 8 ὁμάδες ἀκολουθοῦν, ποὺ οἱ μέχρι τώρα ἀγῶνες τους κι' οἱ βαθμοὶ ποὺ ἔχουν συγκεντρώσει τὶς καπατάσσουν σὲ δεύτερο ὅμιλο, στὸν ὅμιλο τῶν ἀκολουθούντων τοὺς πρωτοπόρους.

Ἐκπλήξεις ἀντίθετες, ἀκριβῶς, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ παρουσίασαν ὁ Ἀπόλλων Ἀθηνῶν, ὁ ΠΑΟΚ καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἐκπλήξεις, δηλαδή, ὄχι ἀπροσδοκήτου ἀνόδου, ἀλλὰ τουναντίον ἀπροσδοκήτου πτώσεως μᾶς δημιούργησαν φέτος τρεῖς πάλι —κατὰ μοιραία ἀντιστοιχία— ὁμάδες: Ὁ περυσινὸς πρωταθλητὴς Θεσσαλονίκης Ἄρης, ὁ ἰσχυρότατος πέρυσι Ἐθνικὸς Πειραιῶς καὶ ὁ ἀποτελέσας κατὰ τὴν περυσινὴ περίοδο τὴ μεγαλυτέρα ἔκπληξι (ἀντίθετη τῆς φετεινῆς) τῶν τελευταίων ἐτῶν Παναιγιάλειος.

Ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς ὁμάδες, ὁ Ἄρης φαίνεται πὼς κάπως συνέρχεται καὶ τελικὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ βελτιώση τὴ θέσι του. Δὲ φαίνεται ὅμως ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἴδια αἰσιόδοξη προοπτικὴ καὶ γιὰ τὸν Ἐθνικὸ καὶ τὸν Παναιγιάλειο, ποὺ δείχνουν ὅτι ὁ κλονισμός τους εἶναι βαθύτερος. Δὲν ἀποκλείεται, μάλιστα, ὁ Παναιγιάλειος νὰ παραμείνη τελικὰ μεταξὺ τῶν 3 οὐραγῶν, ποὺ θὰ ὑποβιβαστοῦν (ἄνευ διαβαθμίσεως) στὴ Β΄ Ἐθνικὴ Κατηγορία.

Οἱ πτώσεις τῶν ὁμάδων αὐτῶν ὀφείλονται κυρίως σὲ «ἐσωτερική» κρίσι τῶν σωματείων ποὺ ἐκλόνισαν ἠθικὰ τὶς ὁμάδες, διέσπασαν τὴ συνοχή τους κι' ἐμείωσαν τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν παικτῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων, ὅμως, εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν «κρίσι» τῶν συλλόγων τους.

★

Σὲ μιὰ μέση κατάστασι βρίσκονται ὁ Ἀπόλλων Καλαμαριᾶς, ἡ Προοδευτικὴ καὶ ὁ Παγκορινθιακός. Ὁ τελευταῖος ὑπερέβη τὶς προσδοκίες ποὺ ὑπῆρχαν γι' αὐτὸν καὶ τοῦ ἀποτελεῖ σημαντικὸ ἐπίτευγμα. Ἐπέτυχε λαμπρὲς νίκες στὴν ἕδρα του (ἀκόμη καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ) καὶ ἤδη ἔχει κερδίσει πολυτίμους βαθμούς, ποὺ μᾶλλον θὰ τοῦ ἀποτρέψουν τὸν ὑποβιβασμό, ὅπως γενικὰ ἀναμένετο πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πρωταθλήματος.

Ἡ Προοδευτικὴ ἐπίσης πραγματοποίησε καλὴ μέχρι τώρα ἐμφάνισι κι' ἔχει διασωθῆ ἀπὸ τὸν καταποντισμὸ τῶν δύο ἄλλων πειραϊκῶν ὁμάδων, τοῦ Ἐθνικοῦ δηλαδὴ καὶ τῆς Νικαίας. Ἡ τελευταία αὐτὴ κατέχει σταθερὰ τὴ θέσι τῆς οὐραγοῦ καὶ ὅπως φαίνεται θὰ τῆς εἶναι ἀδύνατο ν' ἀποσπασθῆ ἀπ' αὐτήν.

Πάντως ὅση μάχη θὰ γίνη τελικὰ γιὰ τὴν κατάληψι τῶν πρώτων θέσεων, ἄλλη τόση — καὶ ἴσως πεισματωδέστερη— θὰ γίνη γιὰ τὴν ἀποφυγὴ τῶν τελευταίων. Ποιοὶ θὰ εἶναι οἱ τυχεροὶ καὶ οἱ ἄτυχοι ἴσως νἄγη διαφανῆ ἀπὸ τώρα. Ὡστόσο, ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ἀπομένουν ἀκόμη τὰ δύο τρίτα τοῦ πρωταθλήματος. Καὶ ἡ ἀπόστασι αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη...

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Διπλὸς κοχλίας

Ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἀριστεροῦ κοχλία.

1) ΣΑΔΙΣΤΗΣ. 2) ΑΧΑΡΑΚΩΤΑ. 3) ΡΑΠΙΣ. 4) ΑΤΑΜΑΝ. 5) ΥΣΤΕΡΑ. 6) ΠΑΣΑΣ. 7) ΣΑΛΕΜΑ. 8) ΜΑΖΙ. 9) ΤΑΚΙΜΙ. 10) ΛΙΚΝΟΝ. 11) ΙΛΑΡΟΣ. 12) ΑΒΑ. 13) ΛΑΜ. 14) ΞΥΝΙΑΣ. 15) ΣΕΙΡΑ. 16) ΚΑΠΑΚΙ. 17) ΡΑΜΑΖΑΝΙ. 18) ΡΑΚΟΣ. 19) ΑΙΚΙΑ. 20) ΚΑΡΤ. 21) ΑΜΑΤΙ. 22) ΚΑΡ.

Ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ δεξιοῦ κοχλία.

1) ΡΑΚΙ. 2) ΤΑΜΑ. 3) ΤΡΑ. 4) ΚΑ·Ι·ΚΙ. 5) ΑΣΟ. 6) ΚΑΡΙΝΑ. 7) ΖΑ. 8) ΜΑΡΙΚΑ. 9) ΠΑΚΑΡ. 10) ΙΕΣΣΑΙ. 11) ΝΥΞ. 12) ΜΑΛΑ. 13) ΒΑΣΟΡΑ. 14) ΛΙΝΟΝ. 15) ΚΙΛΙΜΙ. 16) ΚΑΤΙ. 17) ΖΑΜΑ. 18) ΜΕΛΑΣ. 19) ΣΑΣΑ. 20) ΠΑΤΕΡ. 21) ΣΥΝΑΜΑ. 22) ΤΑΣΙ. 23) ΠΑΡΑΤΩ. 24) ΚΑΡΑ. 25) ΧΑΣΗ. 26) ΤΣΙ. 27) ΔΑΣ.

Μικρὰ προβλήματα

1) 48, 72 καὶ 80 κοττόπουλα.

2) Ὁ Κωστάκης εἶναι 12 χρόνων (40 — 16 = 24 : 2 = 12).

3) 33 (προσθέτομε κάθε φορὰ ἕναν ἀριθμὸ ποὺ διπλασιάζομε: 2, 4, 8, 16).

48 (ὁ κάθε νέος ἀριθμὸς εἶναι τὸ σύνολο ὅλων τῶν προηγουμένων).

65536 (ὁ κάθε ἀριθμὸς εἶναι τὸ τετράγωνο τοῦ προηγουμένου του).

2 (ἀφαιροῦμαι κάθε φορὰ 1, 2, 3, 4).

8 (βρίσκομε τὸν κάθε νέο ἀριθμὸ πολλαπλασιάζοντας μεταξύ τους τοὺς δυὸ προηγουμένους).

4) 7 — 5 X 9 = 18
6 X 3 + 1 = 19
2 X 8 + 4 = 20.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 777 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΒΗΘΛΕΕΜ — ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ. 2) ΙΝΕΣ — ΓΑΝΤΙ — ΑΡΝΙΑ. 3) ΟΙΑ — ΙΚΡΙΑ — ΠΑΝΙ. 4) ΜΑ — ΕΛΑΙΑ — ΜΟΝΑΧΟΝ. 5) ΕΝΑΤΑ — ΠΑΤΑΓΟΣ. 6) ΧΟΛΕΡΑ — ΜΕΛΑΝΕΣ. 7) ΑΛΕΚΑ — ΚΕΡΑΜΟΣ. 8) ΝΙΝΑ — ΣΟΡΟΚΟΣ — ΚΡ. 9) ΙΚΑ — ΚΕΡΙΝΟΣ — ΒΑ·Ι·. 10) ΑΗ — ΚΑΡΑΚΑΣ — ΜΟΡΣ. 11) ΒΟΛΙΚΟΙ — ΚΟΛΕΤ. 12) ΚΟΡΥΦΕΣ — ΠΑΡΙΣΙ. 13) ΚΑΡΑΒΟΣ — ΜΑΣΙΑ. 14) ΑΙΝΕΙΑΣ — ΠΑΡΚΑ — ΚΝ. 15) ΓΑΤΙ — ΚΑΡΥΑ — ΔΕΙ. 16) ΑΦΩΝΑ — ΙΩΣΗΦ — ΚΕΡΚ. 17) ΣΑΝΑΤΟΡΙΑ — ΣΗΜΑΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΙ — ΑΓΑΣ. 2) ΗΝΙΑ — ΟΛΙΚΗ — ΚΙΑΦΑ. 3) ΘΕΑ — ΕΛΕΝΑ — ΚΑΝΤΩΝ. 4) ΛΣ — ΕΝΕΚΑ ΒΟΡΕΙΝΑ. 5) ΙΛΑΡΑ — ΚΟΡΑΙ — ΑΤ. 6) ΕΓΚΑΤΑ — ΚΑΛΥΒΑΙ. 7) ΜΑΡΙΑ — ΣΕΡΙΦΟΣ. 8) ΝΙΑ — ΚΟΡΑΚΕΣ — ΙΙ. 9) ΝΤΑ — ΜΕΡΙΚΟΣ — ΚΩΑ. 10) ΑΙ — ΠΕΡΟΝΑΙ — ΠΑΣ. 11) ΜΑΛΑΚΟΣ — ΜΑΡΗΣ. 12) ΠΟΤΑΜΟΣ — ΠΑΡΥΦΗ. 13) ΡΑ — ΝΑΝΟΣ — ΚΑΣΚΑ. 14) ΑΡΠΑΓΕΣ — ΜΟΡΙΑ — ΚΑ. 15) ΙΝΑΧΟΣ — ΒΟΛΙΑ — ΔΕΣ. 16) ΟΙΝΟΣ — ΚΑΡΕΣ — ΚΕΡΙ. 17) ΣΑΙΝ — ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία	Δρχ. 240.—
Εξάμηνος	» 120.—
Ιρ/μηνος	» 60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία	Λίρες Ἀγγλίας 6 —
»	Δολλάρια 17 —
»	Φρ. Βελγ. 840
»	Φρ. Γαλλ. 8.650
»	Φρ. Ἑλβ. 73 —
»	Μάρκα Ιερμ. 72 —

Εμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος) ΑΘΗΝΑΙ.

«Ἐμμ. Μπακλατζῆς καὶ Σία» Ε. Ε. Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 38

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Εὐαγγελία Γεωργίου, Πολυκατοικίες Block No 6, No 3, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Κώστας Χριστοδούλου, (17 χρόνων), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νέλλη» ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

Ὁ Παναγιώτης Γεωργίου, Ἁγίου Νικολάου No 3, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Φρύνη» ἀπὸ τὸ Κάιρο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γιαννάκης Ζαχαριάδης, (25 χρόνων), ὁ Δ. Γεωργίου, (28 χρόνων) καὶ ὁ Λοΐζος Οἰκονόμου, (26 χρόνων), Ὄθωνος No 30, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς τρεῖς φίλες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ράνια», «Χλόη» καὶ «Φάμα».

Ὁ Ἐλευθέριος Πέτρου, Ταχ. Θυρὶς 306, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφση μὲ τὴ «Γιόλα» ἀπὸ τὸ Σουδάν.

Ὁ Ἀνδρέας Π. Ἠλία, Ἀσκληπιείου No 45, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Χριστάκης Μαυρομάτης, (19 χρόνων), Σοφοκλέους 19, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Δῆμος Θεοδοσίου, Σαχτούρη No 22, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Νῖκος Ὀνησηφόρου, Διγενῆ Ἀκρίτα No 10, Λεμεσός, Κύπρος.

Ὁ Σταῦρος Λοΐζου, Ἅγιος Γεώργιος Σπαθαρικοῦ, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—22 χρόνων.

Ὁ Θ. Θεοδωρίδης, Ἀνώγυρα, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἰωάννης Κακαβᾶς, Σαΐδ Πασᾶ No 12, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Διάνα».

Ὁ Χαράλαμπος Ἀνδρέου, Co Ἀνδρέας Βαρναβίδης, Ἄρεως, Πλατεῖα Ἐμεργέ, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Μπάμπης Ἀνδρέου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀντρίκος Χαραλάμπους, Ἁγίου Γεωργίου, No 25, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—22 χρόνων.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀθανασίου, Μπουμπουλίνας 1, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ μαθητές, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Λάκης Ἀποστολίδης ὁ Ἰω. Πελεκανίδης καὶ ὁ Χαράλαμπος Ψηλίδης, (ὅλοι 18 χρόνων), Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Christos Athanasiou, M)S Francis, Themistocles Stafilopatis, Μέγαρον Ἠλεκτρικοῦ, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τιτίκα».

Οἱ δόκιμοι πλοίαρχοι George Georgakopoulos καὶ ὁ George Crysostomides, S)S George S., Edison Ship. Corp. 25 Broadway, New York No 4, N.Y., USA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων σὲ διάφορα θέματα καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ George Manadasis, S)S Andros Country, Co Orion Shipping, 29 Broadway St., New York 6, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ποὺ σπουδάζουν τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἰδιαίτερα μὲ ἀρχάριες, μὲ σκοπὸ τὴν ἐκμάθησί της.

Δυὸ φίλοι ἀξιωματικοί, ὁ Nassos Papadopoulos, (28 χρόνων), καὶ ὁ Tonis Poulios, (26 χρόνων), S)T Chariot C.M. Lemos and Co Ltd, 92 Fenchurch Street, London E.C.3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ G. Avgoustis, M)V Apollon, Farros Shipping Co Ltd, 6 Bevis Marks, London E.C.3, London, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τιτίκα» ἀπὸ τὴ Σύρο.

Δυὸ φίλοι ναυτικοί, ὁ Manolis Blanos, (24 χρόνων), καὶ ὁ John Veloudos, (25 χρόνων), S)T World Sincerity, Co Niarchos London Ltd, 41)43 Park Street, London W.1, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Takis Mpesios, S)S Petros, Orion Shipping Trading Co, Broadway 6, Flour New York 6, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Δυὸ δόκιμοι πλοίαρχοι ὁ Constantinos Papathanasiou, (20 χρόνων) καὶ ὁ Apostolos Mousakas, (19 χρόνων), S)T Atlantic Unity, Co S. Livanos Ltd, 55)57 St. Mary Axe, London E.C.3, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ φίλες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Στέλλα» καὶ «Ξανθὸς πειρασμός».

Ὁ δόκιμος μηχανικὸς Atekos Papageorgiou, (20 χρόνων), S)S Andros Eagle Orion Shipping, 29 Broadway, New York 6, N.Y., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, ἡλικίας 15—20 χρόνων.

Ὁ Antonios Dimopoulos, S)S Maria Stathatos, Co Stathatos and Co Ltd, 51 Bishopgate, London E.C.2, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ Πάρο. Τὸ ἴδιο ζητεῖ καὶ ὁ G. Papadakis, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

Ὁ Christos Yiannoulatos, S)S Cosmic, Triton Shipping Inc., 26 Broadway N.Y.4, USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἥρα».

Ὁ Alkis Georgiou, S)T John P.G., Co S.E.M.C.O. Co, Suez, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τῆς Ἑρμιονίδος. Τὸ ἴδιο ζητεῖ καὶ ὁ Peter Kaloudis, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

Ὁ Christos Kapratos, S)S Margaritis, Eastern Agency Inc, 1 Broadway New York, USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κόρη τῆς σιωπῆς».

Ὁ Solon Fitsos, S)T Captain Theo, Co Collin and Gissel, P.O. Box 5006, Houston Texas, USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ἀπὸ τὴ Ναύπακτο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κόρη τῆς σιωπῆς».

Ὁ Aristides Economou, M)V Manes, Milocrat House 53, Eastcheap London E.C.3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ M. Syrigos, M)S Hellenic Splendor, Co Hellenic Lines Ltd, 39 Broadway New York 6, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀπόκτησι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ε.Ν.Α. Psaros καὶ G. Sims, S)T Atlantic Knight, Co S.E.M.O., Port Said, Egypte, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17 — 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Ioannis Rotas, S)S Eurystheus Co P.D. Marchessini, Co Ltd, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λένα».

Ὁ Costas Pefanis, S)T C. Theo., P.O. Box 5006, Hotston Texas, USA, ζητεῖ ν' ἀλλη-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ ἀναγνῶστες μας, ποὺ ἀπευθύνουν γράμματα στὴ «Στήλη τῆς Ἀλληλογραφίας», πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψι τους τὴν δημοσιευομένη κατωτέρω ἀνακοίνωσι, προκειμένου νὰ ἐξυπηρετηθοῦν καλύτερα καὶ ταχύτερα:

1) Δὲ θὰ δημοσιεύωνται στὸ ἑξῆς ψευδώνυμα ἀναγνωστριῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀλλὰ μόνον ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ. Οἱ ἀναγνώστριές μας (μόνον τοῦ ἐσωτερικοῦ) πρέπει νὰ ἐσωκλείουν στὸ γράμμα τους γραμματόσημο 2.50 δρχ., ἐφ' ὅσον ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

2) Θὰ δημοσιεύωνται, ὅπως πάντοτε, χωρὶς κανένα περιορισμό, ἀγγελίες ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν μας ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

3) Ἐξακολουθοῦμε νὰ μὴν δημοσιεύωμε, ὅπως ἔχουμε ἀνακοινώσει καὶ παλαιότερα, ἀγγελίες νέων, ποὺ ὑπηρετοῦν στὸ Στρατό.

4) Δημοσιεύουμε ἐπίσης μὲ τὴ σειρὰ προτεραιότητος ἀγγελίες ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ, ποὺ ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία, τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ - ποστάλ.

5) Παρακαλοῦμε τοὺς ἀναγνῶστες μας νὰ γράφουν εὐανάγνωστα τὴν διεύθυνσί τους.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μποναμάδες

Εἰς δρᾶσιν οὖν εὐελπιστῶν σαφῶς κι' ἀνυπερθέτως
κατὰ τὸ ἐπερχόμενον ἐρωτικῶδες ἔτος
ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυιὰς μὲ σκέψιν φαεινὴν
νὰ δράσω προκαταρτικῶς ἀπ' τὴν παραμονήν.
Κι' ἐν μέσῳ τῆς ἐξάρσεως φωνασκιῶν ἐντόνων
κι' ὑπὸ τὸ κράτος σφυριχτρῶν, καλάνδων καὶ τριγώνων
ἀνίχνευον πρὸς εὕρεσιν ἐλπιδοφόρου στόχου,
τουτέστιν δίδος στρομβουλῆς καὶ σφόδρα ὑπερόχου.
Κι' ἰδού! ἐν ὄψει Ἀτθιδὸς περιπαθοῦς καὶ θείας
σφοδρέως ἐπειγόμενος νὰ δράσω ἀπευθείας
— Ὤ, Μίς! τῆς εἶπον μὲ φωνὴν εἰς ἦχον τῆς «γκρὰν-
(κάσας».
Νὰ σᾶς προσφέρω ἐπιθυμῶ γοργῶς τὸ μβουναμᾶ σας!
Τουτέστιν ὡς Καζανοβεὺς ποιότητος ἀρίστης
κι' ὡς γόης ἀκατάσχετος καὶ τῶν ἐρώτων μύστης
προσφέρω δίκην μβουναμᾶ, μεθ' ὅλων τῶν τιμῶν
ἕνα φλογώδη, ἔξοχον καὶ λαῦρον ἀσπα-
(σμόν!
Καὶ τὰς ἀγκάλας ἤνοιξον πλὴν φεῦ! ἡ
(φαῦλος Μίς
τὴν τσάνδαν μοὶ κατήνεγκεν τετράκις
(μεθ' ὁρμῆς
κραυγάζουσα ἡ ἀναιδὴς — ὢ φίλτατε,
(φανδάσου!—
—Πάρε, ρὲ γέρο ταρνανᾶ κι' ἐσὺ τὸ
(μπουναμᾶ σου!
Κι' εἰσπράξας οὖν τὸν μβουναμᾶν ἐκ
(μέρους τῆς καλῆς μου
κι' ἰδὼν καὶ τὰ καρούμβαλα ἐπὶ τῆς κε-
(φαλῆς μου
ἐκεῖσε ἀνεχώρησον γοργοπετῶς κι' ἐν-
(τόνως
κι' ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ
(κακός μου χρόνος!..

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ENICAR
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
Άφθάστου κομψότητος
Καταπληκτικής άκριβείας.
Μεγάλης άντοχής
Άσυναγώνιστα σέ τιμή
Σέ νέα πρωτότυπα μοντέλλα.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ
ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ Ό
(ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ Β' Όροφος)
ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 30.909
Π.ΡΟΣΟΧΗ!
ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΡΙΕΣ ΚΑΛΤΣΩΝ...
Μέ 260 δραχμάς αγοράζετε ένα πλήρες Έλβετικό ΜΗΧΑΝΙΚΟ βελόνι ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ, μέ δήκη καί μέ κύπελλο έργασίας. Δέν άπαιτεῖται εἰδικότης καί μαντάρει ἡ κάθε μιά αὐτομάτως μέ τό χέρι ταχύτατα. Δέν ἀφίνει τόν πόντο, οὔτε σημάδια. Ἀπαραίτητο δι' ὅλες. «ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ, Ο.Ε.» ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (ΣΤΟΑ) ΑΘΗΝΑΙ. ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ, Ο.Ε.» Π. ΜΕΛΑ 12, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ . ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΤΟΥ 49 — Τηλ 614.869
Ὁ ἰατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τέως ἐπιμελητής Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται ἐπισκέψεις καθ' ἑκάστην 11—1 καί 5—7 μ. μ. καί ἐπί συντεύξει. Τάς ἀπόρους δωρεάν ἑκάστην Τετάρτην

ΔΗΜΟΣ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Ariette
Δύο πρώτην φοράν ἐκυκλοφόησαν στήν Ἑλλάδα καλλυντικά ἀνώτερα τῶν εὐρωπαϊκῶν. Τά καλλυντικά «ARIETTE» δίνουν στό δέρμα τροφή, τό προστατεύουν καί τό διατηροῦν νεανικό καί δροσερό.
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ «ARIETTE» ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ARIETTE
Πωλοῦνται παντοῦ

λογοφήση μέ 'Ελληνίδες. Ιδιαιτέρως ἀπό τήν Κεφαλλονιά καί τήν Κρήτη. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Η Liza Apostolou καί ἡ Tzou'a Kontou, (18 χρόνων καί οἱ δυό), Balat Hac R za 33 Hiliç, Is anbu, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ ἀεροπόρους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, στήν ἑλληνική καί ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η Soula Glikopoulou, (20 χρόνων), Beyog'u Yeni Carsi Cad. No 57) 1, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπό τήν Ἑλλάδα. 'Η φίλη της Eroula Ploussiadou (18 χρόνων), γιά τήν ὁποία ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Η Frinta Limberi καί ἡ Liana Vergi, (18 χρόνων), Haci Riza 33 Balat Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο κατά προτίμησι ἀπό τό Βελγικό Κογκό. Αἴγυπτο καί τήν 'Αμερική, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή κάρτ-ποστάλ καί τή σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Η Eleni Logiotatou καί ἡ Sofia Papadopoulou, Hamalbasi Korn'sci Sok., Gulsen Ap. 23) 25)2 Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἡλικίας 17—18 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπεραίτητη.

'Η Efi Christoforides, (18 χρόνων), Saint Codric's Secretaria', College No 2 Artwright RD., Hampstead, Losdon N.W.3, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Η Sisela Stylianides, (18 χρόνων), Frankfeld Secretaria', College, Broadwa'er Down, Tunbridge Wells, Kent, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δυό φίλοι, ὁ Ellas Savvas καί ὁ Charalambos Georgiou, 20 Prospeerd Rd., London N. 19, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό ὅ,τι ἐπακολουθήσει.

'Ο Jerry Sklaventis, Thompson Man, Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο B. Limperopoulos, Via Risorgimento Is. 86 208 P)S Carbona o Messina, Italia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπό τήν Ἑλλάδα.

'Ο E. Basiliadis, Via Salandre Is. 50)36 P)S Cardines, Messina, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Ο Pas)to. No 41432 Fermo Pos a. Messina, Italia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν «Τιτίκα». «Ντιάνα» καί «Σίβια».

'Ο G. Kontos, (20 χρόνων) καί ὁ G. Fouskas, (21 χρόνων), 3879 18 St. San Francisco, Cal., USA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στήν ἑλληνική ἡ γερμανική γλῶσσα.

'Ο Denis Morin 745 C. Ocean Ave Freeport N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η Efi Christoforides, (18 χρόνων), Saint Codric's Secretaria', College No 2 Artwright RD., Hampstead, Losdon N.W.3, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Η Sisela Styliandes, (18 χρόνων), Frankfeld Secretaria', College, Broadwa'er Down, Tunbridge Wells, Kent, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο A. Christides καί ὁ Govans Sorti, Via Isria Isolato 496, P)sso Grngeri, Messina, Italia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἀθήνα καί τήν Πελοπόνησο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων.

'Ο P. Soulikis, 137 Charlotte St. Sant John N.B. Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ τή «Χαρούλα»

'Ο Yiannis Papageorgiou, (24 χρόνων) ὁ M. Panagopoulos, (22 χρόνων) καί ὁ G. Papandreou, (25 χρόνων), 232 A S. 6 8th Ave. S.E. Calgary, Alta Canada, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἡλικίας 18—26 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Ο Dimitrios Degalites, Kurtulus Smemhoy A'danya No 5. Is anbul, Turkiye ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἡλικίας 14—18 χρόνων.

'Ο Th. Karpetis, Kön Nippes Niehler St. 119, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Nick Arvelakis, Co Station Master, Dett. S. Rhodesia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ τή «Γοργόνα».

'Ο A. Moriconi, Via Pacini 13 B's Lucca—Italia, φοιτητής Πολυτεχνείου, πού θά ἔλθη στήν Ἑλλάδα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ μορφωμένες νέες ἀπό τή Θεσσαλονίκη, στήν ἑλληνική ἡ Ἰταλική γλῶσσα.

'Ο John Vrodos, P.O. Box 48, Darwin, N.T. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο Paolo Bruni καί ὁ Nino Alpini, Via Tuscolana 923, Roma, Italia ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Νανά» καί «Τιτίκα».

'Ο Georgios Dimakos, 5214 Kane Masoe St., Montreal, Quebec, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν «Παγώνα».

'Ο Nicos Petriadis, 177 Sherbrooke St. West., Montreal, Quebec, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν «Ἀνεμώνη τῆς Κύκκου»

'Ο Angel (23 χρόνων), 19 Park St., Queanbeyan, N.S.W. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες, τελειόφοιτες Γυμνασίου, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Τρεῖς φίλοι, ὁ G. Costas, ὁ Theo Staves καί ὁ A. Steves 111 — 113 Queen Street Warrague, Vc., Australia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ μορφωμένες 'Ελληνίδες, ἡλικίας 15—25 χρόνων, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

'Ο D. Andriopoulos, W.. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Nicos Nikolaides, (18 χρόνων). Arnavutkoy Beyaz G'u'l Cadd. No 63, Istanbu', Turkiye, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἡλικίας 15—17 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο Paul Antony, 92 Camden High St., N.W.1., London, Eng and, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ τή «Χαρούμενη συμφωνία».

Τρεῖς φίλοι, ὁ Georgios Ioannides, ὁ Takis Makr's καί ὁ Georgios Nikolaides, Selan'k Cad. No 59) 3 Yenisehir Ankara, Turkye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα. Ἰδιαιτέρως ἀπό τή Μακεδονία, μέ σκοπό τή συναψι μιᾶς γνωριμίας.

Τρεῖς Papageorgiou, (23 χρόνων) καί ὁ Christos Athanasou, (22 χρόνων), Kavaklidere Dok or Vali Resat Cad No 43)6 Ankara, Turk ye, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα. Ἰδιαιτέρως ἀπό τή Μακεδονία, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο Paul D Crosby, R.A. 14 698706 Tuslag Det 13 Apo 224, New York N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ἡλικίας 17—23 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο ἤ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

'Ο Emmanuel A. Vallerou, P.O. Box 1037. Khartoum Sirdan, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο C. Paparounis, Rua Quaraiuva 1415, Cdele Moncoes (Brooklyn Nono) Sao Paulo, Brazi. θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν «Ἑλένη».

'Ο Hass Müller, Bielefeld Hagerweg 19C, Germany, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες. Φωτογραφία εὐπροσδεκτη. ὄχι ὅμως καί ἀπαραίτητη.

'Ο Werner Knobloch, Wupperal Barmen, Bern., Letterhaus, St. 9 Germany, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα.

'Ο Gilbert Douglas, P.O. Box 250, Damascus, Syria, UAR. θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ μορφωμένες καί εὐπαρουσίαστες 'Ελληνίδες, ἡλικίας 18 — 25 χρόνων, στήν ἑλληνική, ἀγγλική ἡ ἀραβική γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο D. Cosas, No 2 Prinsoo St., Pretoria, S. Africa, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ τή «Νύχτα χωρίς ἀστρα».

'Ο A. Buscarini, (20 χρόνων) Fondo Consiglio No 70, Presso Rao Caetana, Messina, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες.

'Ο A. Ferari (21 χρόνων), Fondo Martinez No 83, Rosaria Costa, Mess na, Italia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, τήν ὁποία πρόκειται νά ἐπισκεφθῆ.

Μιά τέρμα μηχανή
ΠΟΥ ΜΟΛΙΣ ΤΗΝ ΔΗΤΕ ΘΑ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΘΗΤΕ
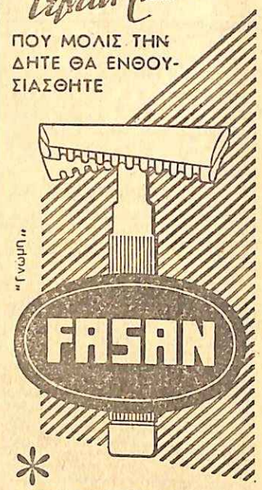
FASAN
Ἐπαναστατική στήν τεχνική της κατασκευή ἀποτελεῖ ὅτι πιό τέλειο ὑπάρχει σήμερα γιά ἕνα βελούδινο ξύρισμα.
Ἁπλή πλαστική ἀθραυστη 24
Μέ εἰδικό μετάλλινο ἔλασμα 32
Σέ θήκη πολυτελείας 68
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ
ΔΙΑ ΒΙΟΤΕΧΝΙΑΝ & ΟΙΚΟΤΕΧΝΙΑΝ
Εὐκόλου χρήσεως. Μεγάλης παραγωγῆς
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (ΣΤΟΑ) ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ
Μενάνδρου 75 καί 72
Πλατεῖα Βάθης. Τηλ. 525 638
ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ
ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΜΑΣ ΕΚΘΕΣΙΝ
Φιλεύουν καί Ψύλλα 2
Τηλ. 32-916
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
PASSAP
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Ἁπλουστάτη χρῆσις
Ἀπόδοσις τεραστία

"Ενας πολύ εὐπρόσδεκτος μπουναμᾶς

ΔΩΡΟΝ: ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Καὶ πολλά ἀκόμη πλούσια δῶρα

"Ενα δωσεάν ταξίδι μετ' ἐπιστροφῆς στήν Κέρκυρα ἤ στή Ρόδο, στά Γιάννενα, στή Θεσσαλονίκη ἤ στή Κρήτη, ἤ ὁπουδήποτε ἄλλοῦ ἐπιθυμεῖτε εἶναι ἕνας ἀέξεχαστος μπουναμᾶς. Ἰδιαίτερα ἀξέχαστος ὅταν γίνεται μέ τά καλούρια πολυτελῆ ἀεροσκάφη τῆς 'Ολυμπιακῆς 'Αεροπορίας, τῆς μεγάλης αὐτῆς παγκόσμιας ἑταιρείας πού τόσο τιμᾶ τήν Ἑλλάδα, μέ τή γνωστή βασιλική της ἐξυπηρέτησι καί περιποίησι.

Αὐτόν τόν μπουναμᾶ; καί μαζί μ' αὐτόν καί ἕνα σωρό ἄλλα δῶρα, ἀξίας τό καθένα 2.000, 1.500, 1.000 500 κλπ. δραχμῶν στήν δεύτερη, τρίτη κλπ. τυχερῆ προσφέρει ἡ Τρικόζα στίς τυχερές της πελάτισσες.

Νά περί τίνος πρόκειται Κάθε τι πού ἀγοράζετε ἀπό τήν Τρικόζα σᾶς δίνει δικαίωμα νά πάρετε μαζί σας καί μιά ἀπόδειξι. Καί ἡ κορδέλλα τῶν μαλλιῶν πού θά φωνίσετε μέ 15 δραχμές καί τό φτηνό μπλουζάκι τῶν 50 δραχμῶν, καί ἡ ὁλόμαλλη γασάττα τῶν 50 καί τῶν 55 δραχμῶν σᾶς δίνουν τό δικαίωμα τῆς μαγικῆς ἀποδείξεως—λαχνοῦ. "Ετσι, κάθε ἀπόδειξις τῆς Τρικόζας μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1960 θά εἶναι καί λαχνός. Ὁ ἀριθμός πού εἶναι τυπωμένος πάνω στήν κάθε ἀπόδειξι συμμετέχει σ' ἕνα μεγάλο διαγωνισμό πού ἡ κλήρωσίς του θά φέση στήν πρώτη τυχερή, ὅπως εἴπαμε, τό ἀεροπορικό ταξίδι μετ' ἐπιστροφῆς τῆς 'Ολυμπιακῆς 'Αεροπορίας γιά τόν ἀποκλιμένα ἐσωτερικοῦ πού ἡ ἴδια θά διαλέξη.

Πῶς θά γίνῃ ἡ κλήρωσις; Τήν κλήρωσι τῶν δώρων θά τήν κάμῃ ἕνας ἤ μία στάο τοῦ 'Ελληνικοῦ θεάτρου καί κινηματογράφου. Αὐτός ἤ αὐτή πού ἀγαπᾶμε περισσότερο καί πού ἐμεῖς οἱ ἴδιες θά διαλέξουμε. Αὐτός ἤ αὐτή πού ἐμεῖς θά ψηφίσουμε. Ἀπό σήμερα ἀρχίζει τό μεγάλο δημοψήφισμα τῆς Τρικόζα γιά τήν ἀνάδειξι τοῦ ἤ τῆς στάρ πού ἀγαπᾶμε περισσότερο καί πού θά κληρώσῃ τούς τυχεροὺς ἀριθμούς τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Τρικόζα καί πού ἀργότερα θά παραδώσῃ μέ τά ἴδια του τά χέρια (ἤ μέ τά ἴδια της τά χέρια) τά δῶρα στίς τυχερές τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Τρικόζα καί θά φωτογραφηθῇ μαζί μ' αὐτές.

"Οπως καταλαβαίνετε, ὅσο περισσότερες ἀποδείξεις ἔχετε μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1960, τόσο περισσότερες πιθανότητες κέρδους συγκεντρώνετε. Δέν ἀποκλείεται καθόλου, ἂν συγκεντρώσετε πολλές ἀποδείξεις, νά σᾶς πέσουν περισσότερα τοῦ ἑνός δῶρα.

Δικαίωμα νά συμμετάσχουν στό δημοψήφισμα τῆς Τρικόζα γιά τήν ἀνάδειξι τοῦ ἤ τῆς στάρ πού θά κληρώση τά δῶρα ἔχουν ὅσοι καί ὅσες τό ἐπιθυμοῦν, εἴτε εἶναι, εἴτε δέν εἶναι πελάτες τῆς Τρικόζα καί ὁπουδήποτε στόν κόσμο καί ἂν μένουν. Δέν ἔχουν παρά νά γράψουν εὐανάγνωστα στήν Τρικόζα, Ἑρμοῦ 6 (ἐντός τῆς στοᾶς) Ἀθήνας τό ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἤ τῆς στάρ πού προτιμοῦν.

"Ετσι τά τόσο ἀγαπημένα καί γνωστά μας αὐτά καταστήματα, γιά μιάν ἀκόμη φορά προσφέρουν στήν κομψή 'Ελληνίδα, δίπλα στίς ἔξοχες καί πασίγνωστες πιά δημιουργίες τους στόν τομέα τοῦ κομψοῦ πλεκτοῦ, τοῦ πλεκτοῦ ἀξιώσεων σέ προσιτές τιμές τοῦ πλεκτοῦ ἀπό τό Α ὡς τό Ω, μιά ὁλόκληρη σειρά ἀπό τά πιό ἔξυπνα, τά πιό χρήσιμα, τά πιό λαχταριστά δῶρα. Γιατί νά μήν εἶναι ἡ δική σας ἀπόδειξι ἡ τυχερή τῆς χρονιᾶς; Εἴτε μπλουζίτσα, εἴτε ζακετούλα ἤ χονδρό πουλόβερ, ἡ πανταλόνι, ἡ φούστα, εἴτε μάλλινη εἴτε μερσερισέ, ἡ ἀνδρικό ἤ παιδικό πλεκτό ἀγοράσατε, ἡ ἀπόδειξι πού παίρνετε εἶναι λαχνός.

Λοιπόν, καλή ἐπιτυχία! Καί τοῦ χρόνου μέ πλεκτά Τρικόζα!

Ἀγοράζετε ποιότητα
Ἑκατομμύρια γυναῖκες στήν Ἀμερική καί Εὐρώπη γιά νά ἔχουν καλοβαμμένα καί γερά νύχια χρησιμοποιοῦν τά μοναδικά θερνίκια ὀνύχων
DURA-GLOSS
ΠΡΟΣΟΧΗ εἶναι τά μόνα ποιά περιέχουν FLEX - FILM συστατικό γιά νά δυναμώνη τά νύχια.
ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΜΑΞ ΛΙΒΑΣ
ΓΩΝΙΑ ΔΟΜΝΑΛΙΟΣ & ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 28.580

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Constant
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28
ΤΗΛ. 36-396
Ταχεῖα καί ἀσφαλής καταπολέμησις ρυτίδων, Λεκέδων, Φακίδων, Ὑπερτριχώσεως, Παχυδερμίας - Ἐγχειρήσεις μύτης, στήθους, ρυτίδων — Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ —

κωσια», πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ναυσικά».

'Ο Stellos Defteros, Markgrafanweg 13, Gu'nzburg (Donau). Deutschland, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες ἀπό τήν περιφέρεια τῆς Δράμας καί τῶν Σερρῶν. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Tony Roc, 210 Jane St., Toronto Ont, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἡλικίας 16—23 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας. 'Ο ἴδιος ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν «Τάνια» καί τήν «Τέρρα—Νέρα».

'Ο Pavlos Marketos, 70 Regen: St. Club. Acropol's, Redfern Sydney, Austra'ia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ ἀναγνώστριες μας ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς φιλίας.

'Ο Georgios Ligdopoulos, 50 Lake Ave. Grngla N.S.W., Austra'a, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς καί ἀγνῆς φιλίας.

'Ο Siavros Chardakis, Ober Pett'ngen, Gar haus Gm'u'd, Germany, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ τή «Διάνα».

'Ο Leonidas Pappas, Rue De Couille: 119, Marcine e, Be gique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες ἀπό τό ἐξωτερικό, ἰδιαιτέρως ἀπό τήν 'Αγγλία, μέ σκοπό ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο Aikis Michailides, (23 χρόνων) καί ὁ Pavlos Triantafi'ides, (24 χρόνων), Kavaklidere Doktor Va' Resa Cad. No 43, Ankara, Turkiye, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο Lakis Emmanouelides, Ober Kasernen St. No 8, Ludwigsbura, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα μέ σκοπό τή δημιουργία μιας καλῆς φιλίας καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο A. Yiannakis, Co P.O. Bi'oela Box 89, Q. Aus'ralia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν ἀναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ἐλασίνα»

'Ο Dinos Kastanos, (23 χρόνων), 577 Christina St. Sarnia Ontario, Canada ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο P. Niangos, 8 David St. W. Wollongong, N.S.W., Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ τήν ἀναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ἀλέκα» ἀπό τό Σηλκαστρίτσι.

'Ο Yiannis Laskaridis, Koln N'ppes, N'ehler St. 119, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας

'Ο T. Kurtis, (26 χρόνων) καί ὁ A. Psyhos, (24 χρόνων), Iara Cafe, Q.L.D., Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ δυό νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, εὐπαρουσίαστες καί μορφωμένες, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλοῦν ὅπως ἀπαντήσουν καί ἐσωκλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

'Ο Nick Soulios, 18 Forsyth St. Whyalla S. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων. μέ σκοπό τό γάμο καί τή μετανάστευσι.

'Ο G. Verakis, 407 Pensat Hill's RD Pennat Hills, N.S.W., Sydney, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, κατά προτίμησι ἀπό τή Σπάρτη, μέ σκοπό ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Τό ἴδιο θέλει καί ὁ φίλος του Jim Zafiris, γιά τόν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

'Ο Andreas Stolaki, (22 χρόνων) καί ὁ Georgios Manakos, (20 χρόνων), 83 Commercial St., South Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μέ σκοπό ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Ἡ φωτογραφία δέν εἶναι ἀπαραίτητη.

'Ο Gerry S. Xantos, 11 Lake Ave. Grngila N.S.W., Australia μορφωμένες καί καλά ἐγκατεστημένος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ μιά νέα ἀπό τήν Ἀθήνα, μορφωμένη καί εὐπαρουσίαστη, κατά προτίμησι τελειόφοιτο Γυμνασίου, μέ σκοπό τό γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Λ. Φιλιππίδης, Κόνωνος 122, Γαϊτσκάτι Ἀθῆναι θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μάρα». Ὁ Σταῦρος Μυλωνᾶς, Ἀθανασίου Διάκου 4, Πειραιεύς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Χωρὶς ποστάτη».

Ὁ Εὐάγγελος Ἀργυρίου, Μαϊσιδουπόλεως 32, Ἀθῆναι 6, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τεσψιγόρη».

Ὁ Ἄλκης Ροδόπουλος, Πανικολῆ 2, Ἀθῆναι 17, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀμφιτρίτη» καὶ τὴ «Λίζα». Ὁ Ντίνος Πλουκάλης, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Χρυσίτ».

Ὁ Ἄγγελος Ἀθανασόπουλος, Ἐλευθερίου Βενιζέλου 63, Πετρούπολις, Ἀθῆναι θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κάτια». Ὁ Κ. Βασιλειάδης, Κάτω Τούμπα, Κοσμοχείρας 37, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Χαμένη στὴν λύκλη».

Ὁ Γεώργιος Μπάρλας, Ἀθ. Φίλιου No 8, Ν. Φιλοθέη, Ψυχικό, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νανὰ» καὶ τὴ «Μανόν». Ὁ Θ. Μπέλεσης, Ὀρῶν 142, Ἁγία Βαρβάρα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τσίλλα».

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Λέκκας, (22 χρόνων) καὶ ὁ Πάρης Λέκκας, (23 χρόνων) Δημητσακοπούλου 14, Καρυδαλλές, Πειραιεύς, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴν «Ἀφαία» ἀπὸ τὴν Κύπρο

Ὁ Κ. Βιτανόπουλος, Ἀναπαύσεως 6γ, Δραπετσῶνα, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μπὶ - Μπέ».

Ὁ Δημήτριος Καψιμάλης, (20 χρόνων) Δεκελείας καὶ Ὀδυσσέως 20, Ἀχαρναί, Ἀττική, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας.

Ὁ Γ. Πέλλας Poste Restante, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίες ἢ δεσποινίδες, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἄκης Καταράκης, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες νέες, ἡλικίας 17—23 χρόνων.

Ὁ Γεώργιος Ἀσλανίδης, Κομοτινή, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐχασα τὴν ἀγάπη μου». Ὁ Εὐστράθιος Μητροπάπας, Ἠπείρου No 34, Βόλος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Χωρὶς ὄνειρα».

Ὁ Εὐάγγελος Μιμίδης, (17 χρόνων). Βασιλέως Γεωργίου No 5, Κατερίνη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀντάλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ ποστάλ.

Ὁ Παναγιώτης Γιανουλόπουλος, (21 χρόνων). Ἀνωτάτη Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, Λ. Συγγροῦ 146, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Κωνσταντῖνος Κουβούσης, Ἀνλαονίκης, No 17, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τίνα» ἀπὸ τὴ Λειψία. Ὁ Εὐάγγελος Μήτσας, (25 χρόνων). Βόλου τέρμα, Λάρισα Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Μίμης Σιμωνίας, Σαλαμίς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὰ Τέμπη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Φαίδρα». Ὁ Γιώτης Μαγκλάρης, Τέρμα Νικοτσάρα, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἥρα».

Ὁ Γεώργιος Κεχαγιόλου, (24 χρόνων). Χρυσοστόμου Σμύρνης 22, Εὐγένια, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀλέκα».

Ὁ Τάκης Γαΐτσας, (25 χρόνων), καὶ ὁ Ντίνος Παναγιώτου, (26 χρόνων). Κούμα No 10, Λάρισα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Βασίλειος Μαντούβαλος, Ἐμπεδοκλέους 30, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χωρὶς ὄνειρα».

Ὁ Ἰωάννης Ἀποστολόπουλος, (25 χρόνων) Μητροπόλεως No 27, Ἀμαρουσίου, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Γαλάζια ραψωδία» ἀπὸ τὸν Κουβαδᾶ.

Ὁ Σ. Μαυρόπουλος, Κ. Πανελλήνιο Κατερίνη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κυπριωτοπούλα».

Ὁ Νικόλαος Μυλωνᾶς, (18 χρόνων). Σμύρνης No 7, Π. Κοκκινιά, Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀμφιτρίτη».

Ὁ Εὐάγγελος Νομικός, Σαλαμινίας No 12, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Δώρα».

Ὁ Διονύσιος Βασιλάκης, (18 χρόνων). Πουηράκη No 10, Περιστέρι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τιτίκα Τ.».

Ὁ Πέτρος Δ. Γιακουλάς, Κούμα No 9, Λάρισα, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νίκη Τ.» καὶ τὴν «Κάτια».

Ὁ Γεώργιος Μαυρόπουλος καὶ ὁ Κ. Γιαγκόπουλος, (24 χρόνων καὶ οἱ δυό). Ζαλόγγου No 36, Κατερίνη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16—22 χρόνων μὲ σκοπὸ τὴ σύνοψι μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας.

Ὁ Ἐλευθέριος Ἰμβριώτης, Συνδησμὸς Τριανδίας, Μιαούλη No 60, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ στοιβερῆς φιλίας.

Ὁ Δημήτριος Καράμπελας, Posie Restante, Κεντρικό, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φωτεινὴ νύχτα» ἀπὸ τὴν Πάτρα.

Ὁ Παῦλος Λουκόπουλος, Ἐπταλόφου No 60, Ν. Κόσμος, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀλέκα» ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.

Ὁ Γεώργιος Κεχαγιᾶς, (24 χρόνων). Κουντουριώτου No 5, Πειραιεύς, Εὐγένια, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μπὶ — Μπέ».

Ὁ Γεώργιος Βράκας, Λεοντάριο, Καρδίτσα, Θεσσαλία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Λαμία, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χωρὶς ὄνειρα».

Ὁ Γεώργιος Ἥντουνας, 49 Πολυκατοικία, Διαμέρισμα 243, Νέα Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Εἰρήνη».

Ὁ Δημήτριος Γιάγκας, Ι. Κόττου No 42, Κοκκουβάουνες, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἰω. Θ. Οὐρεϊλίδης, Δημόσιο Ταμεῖο Σαπτῶν, Σάπται, Κομοτινή, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Λευκὴ πεταλούδα».

Ὁ Δ. Χριστοφόρου, (25 χρόνων), Καβάλας No 21, Περιστέρι, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀγγέλα» ἀπὸ τὴ Λευκωσία.

Οἱ Διευθύντριες τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Ἰνστιτούτου Αἰσθητικῆς, Ἑρμοῦ 21, Ἱατρὸς Χρυσούλα Σαρκοπούλου καὶ Αἰσθητικὸς κ. Δάμνα Σαρκοπούλου εὔχονται στὶς Ἑλληνίδες εὐτυχισμένο τὸν καινούργιο Χρόνο καὶ θέτουν στὴ διάθεσί τους τὰ νέου τύπου καλλυντικὰ καὶ τὶς νέες αἰσθητικὲς μεθόδους περιποιήσεως προσώπου καὶ σώματος ποὺ παρακολούθησαν κατὰ τὰ πρόσφατα ἐπιστημονικὰ ταξίδια τους στὸ ἐξωτερικό.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ - ΕΡΜΟΥ 21 - ΤΗΛ. 20-887

ΔΙΑ ΓΛΥΚΑ ΚΑΙ ΔΙ' ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΧΡΗΣΕΙΣ

Σόδα Ι.ΓΙΩΤΗ
ΑΡΑΣ

Κάρτες Ναύλου Β' 15
Ἔκτρα » 20
Ναύλου πεντές 25
Τύπου Χιμωμένης 30
Περιοδικὸ μαζ 10
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

ΧΑΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἡ Ὀνειροπόλος νέα εἶναι ἕνα κορίτσι ἀπὸ τὴν ἐπαρχία. Ὅταν τελείωσε τὸ γυμνάσιο, ὁ πατέρας της ἤθελε νὰ τὴν παντρέψῃ, ἐκείνη ὅμως ἔφερνε ἀντιρρήσεις, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ ζήσῃ στὸ χωριό.

Τέλος, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία της καὶ παρακάλεσε τὸν πατέρα της νὰ τὴν παντρέψῃ μὲ κανένα νέο στὴν Ἀθήνα. Γιατί; Μᾶς τὸ λέει ἡ ἴδια:

«Ἤθελα νὰ ἐκπληρωθοῦν ὅλα τὰ ὀνειρά μου. Ἤθελα νὰ ζήσω στὴν πρωτεύουσα, νὰ παρακολουθῶ τὰ θέατρα, τὶς διαλέξεις, τὶς συναυλίες.

»Κοπίασαν πολὺ οἱ γονεῖς μου νὰ βροῦν ἕνα γαμπρό, μὰ τέλος βρῆκαν ἕνα δημόσιο ὑπάλληλο.

»Μ' ἄρεσε κι' ἐμένα καὶ παντρευτήκαμε. Ἀλλά, δυστυχῶς, ὅλα τὰ ὀνειρά μου πῆγαν χαμένα. Ὁ ἄντρας μου δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὰ ὀνειρά μου.

»Πρῶτα, γιατὶ ὁ μισθός του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ κάνη περιττὰ ἔξοδα. Ὕστερα καὶ ὕστερα, δὲν καταλάβαινε τὶς ἐπιδιώξεις μου. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος τῆς πρέφας.

»Φανταστῆτε τὴν ἀπογοήτευσί μου. Κλεισμένη, σὰν φυλακισμένη στὸ σπίτι, περίμενα πότε θὰ τελειώσῃ τὴν πρέφα του στὸ καφενεῖο μὲ τοὺς φίλους του, γιὰ νἀρθῇ νὰ φᾶμε...

»Ἔφυγα λοιπόν, καὶ γύρισα στὸ χωριό μου, καὶ τώρα ζητῶ διαζύγιο.

Δὲν εἶστε ἡ μόνη ποὺ κάνει τέτοια ὄνειρα. Πολλὲς ἐπιτυγχάνουν. Οἱ περισσότερες ὅμως μετανοοῦν, ποὺ ἄφησαν τὸ ὄραῖο τους γυρνό.

Θὰ σ' ἀγαπῶ — Α. Μ. Ε.: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάνει προτάσεις σὲ μιὰ γέα νὰ φύγουν κρυφὰ καὶ νὰ παντρευτοῦν κατόπιν, δὲν εἶναι καλός.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ σᾶς πρωτογνώρισε, δὲν ἤξερε ὅτι εἴσαστε φτωχή: Ἑπομένως ὅλ' αὐτὰ εἶναι δικαιολογίες. τὶς ὁποῖες δὲν πρέπει νὰ πιστεύετε.

Δὲν πρέπει κἂν νὰ συνεγίσετε τὶς σχέσεις σας.

Θὰ λυπήσετε πολὺ τοὺς γονεῖς σας, ἀλλὰ καὶ σεῖς θὰ δυστυχήσετε. Μὴν ἐπιδιώκετε, λοιπόν, μόνη σας τὴ δυστυχία σας.

Μιὰ μικροπαντρεμένη: Εἶναι πολὺ λυπηρὸ αὐτὸ ποὺ σᾶς συνέβη, καὶ προσπαθῆστε πρὶν πάρετε ἄλλη ἀπόφασι νἀρθῆτε σ' ἐπαφὴ μαζί του.

Προσπαθῆστε μὲ κάθε τρόπο. Οἱ γονεῖς του θὰ ξέρουν τὴ διεύθυνσί του ἢ κανένας φίλος του, καὶ γράψετέ του.

Ἂν σᾶς ἀπαντήσῃ μὲ ἀδιαφορία, ἢ δὲν ἀπαντήσῃ καθόλου τότε κάνετε ὅπως λέτε. Ρωτῆστε ἕνα καλὸ δικηγόρο νὰ σᾶς συμβουλέψῃ, γιὰ νὰ μὴ χάνετε ἄδικα χρόνο καὶ χρήματα.

Θὰ σᾶς συμβούλευα νὰ περιμένετε ἀκόμη. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲ γυρεύῃ ν' ἀποκατασταθῇ πρῶτα κι' ἐπειτα νὰ σᾶς γράψῃ. Μποσεῖ νὰ ντρέπεται τώρα, γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ τὸν φανταστῶ τόσο ἄκαρδο, τόσο ἄπονο γιὰ τὸ παιδί, ποὺ ἄφησε.

Δυὸ ἐρωτευμένες φίλες: Ἡ περίπτωσί σας εἶναι ἁπλὴ καὶ ὄχι πολύπλοκη, ὅπως τὴ φαντάζεστε.

Καὶ τοῦτο, γιατὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει κρατηθῆ μυστικὸ μεταξύ σας. Καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι ἡ μία ἀπὸ τὶς δυὸ ὑπισοχωρεῖ, μπρὸς στὴν ἐκδήλωσι ἐκείνου πρὸς μία ἀπὸ τὶς δυό σας.

Δυὸ πράγματα συμβαίνουν μὲ σᾶς: ἢ εἶστε πολὺ πολιτισμένες ἢ δὲν ἀγαπᾶτε, ἀλλ' ἁπλῶς ὑπάρχει μιὰ φιλία, μιὰ συμπάθεια πρὸς τὸ ...δόσωπο αὐτό.

Δὲ βρίσκω τὸ λόγο νὰ τοῦ τὸ πῆτε, γιατὶ θὰ τὸν θέσετε σὲ δίλημμα. Ἂν αὐτὸς σᾶς θεωρῇ σὰν δυὸ καλὲς φίλες, κι' ἐκτιμᾶ τὴ φιλία σας, γιατὶ νὰ τοῦ βάλετε στὸ νοῦ ἰδέες, ποὺ δὲν τὶς σκέπτεται;

ΜΙΡΑΝΙΑ

ΜΕ ΤΟ ΧΡΩΜΟΣΑΜΠΟΥΑΝ
ΒΕΛΛΑΤΟΝ

Ἐπιτυχία 100%
★ Δίδει στὰ μαλλιά σας ἕνα φυσικὸ ἢ μοντέρνο χρωματισμό, γιὰ κάθε τύπο.
★ Ἐπαναφέρει τὰ γκρίζα μαλλιὰ στὸν φυσικό τους χρωματισμό.
★ Προσδίδει στὰ μαλλιά σας μιὰ νεανικὴ στιλπνότητα.
ΔΙΑΘ. ΑΛΕΞΟΥΔΗ
ΒΕΛΛΑ-ΕΛΛΑΣ
ΝΙΚΗΣ & ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 14 - ΤΗΛ. 32.844
VELLA

ΤΑ ΔΩΡΑ ποὺ θὰ διαλέξετε

Ποιὰ φέρνουν εὐτυχία καὶ ποιὰ ἀτυχία

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες δὲ σκέφτονται αὐτὲς τὶς ἡμέρες παρὰ τὰ δῶρα, ποὺ θὰ κάμουν στὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα. Ἀλλὰ μὴ βιάζεσθε νὰ τ' ἀγοράσετε... Ἡ παράδοσι ἔχει μερικὲς προλήψεις, ποὺ καλὸ εἶναι νὰ τὶς ξέρετε.

Νά, λοιπόν, πρῶτα-πρῶτα, τὰ δῶρα, ποὺ φέρνουν εὐτυχία:

1) Ἀπὸ ἄντρα σὲ γυναῖκα.

Κοσμήματα: Δακτυλίδια ἀπὸ χρυσάφι, ἀσῆμι ἢ πλατίνα, χωρὶς πέτρες. Ἂν θέλετε νὰ τὰ στολίσετε μὲ πέτρες, θὰ προτιμήσετε τὸ ρουμπίνι, τὸ σάπφειρο, τὸ διαμάντι.

Χρυσᾶ ἢ ἀσημένια βραχιόλια, μονοκόμματα ἢ σὲ σχῆμα ἁλυσίδας.

Κομψιὰ μὲ πολύτιμα πετράδια.

Σκουλαρήκια μὲ διαμάντια, σμαράγδια ἢ μαργαριτάρια οἱουδήποτε χρέματος.

Χτένα μὲ πολύτιμα πετράδ.α.

Ρολόγια.

Κολλιὲ μὲ περιττὸ (μονὸ) ἀριθμὸ μαργαριταριῶν.

Ἀρώματα: Γαρύφαλο, τριαντάφυλλο, βιολέττα, ἄμπο, φουζὲρ καὶ κατὰ κανόνα ὅλα τὰ ἁπαλὰ ἀρώματα.

Ἄνθη καὶ φυτά: Τριαντάφυλλα λευκὰ ἢ κόκκινα, γαρύφαλο λευκὸ ἢ κόκκινο, κρῖνο, κληματίτις, γκί, μαργαρίτα, τριφύλλι, λευκακανθα, ἀθάνατος, κύανος (μπλουέ), μυοσωτίς.

Καρποί: Ρόϊδο, πορτοκάλι, ἀμύγδαλο.

Διάφορα ἀντικείμενα: Μαγνήτης, ἄλμπουμ, κασετίνα γιὰ κοσμήματα, σάλι, κρυστάλλινη κούπα, δακτυλήθρα ἀπὸ χρυσάφι ἢ ἀσῆμι, μιὰ ἐτόλ (γούνινη ἢ μεταξωτή), κλπ.

2) Ἀπὸ γυναῖκα σὲ ἄνδρα.

Κοσμήματα: Δακτυλίδι ἀπὸ χρυσάφι, ἀσῆμι ἢ πλατίνα, χωρὶς πέτρα ἢ μὲ χρωματιστὴ πέτρα.

Ρολόγι.

Μιὰ ἁλυσίδα (δυθῆστε την προηγουμένως μέσα σὲ νερό).

Ἕνα μαργαριτάρι μονταρισμένο σὲ καρφίτσα.

Ἀρώματα: Λεβάντα, ἴρις.

Ἄνθη καὶ φυτά: Λευκὰ ἢ κόκκινα τριαντάφυλλα, καμέλιες, γαρδένιες, βιολέττες.

Καρποί: Μῆλα, δαμάσκηνα, ροδάκινα, μανταρίνια, σταφίδα.

Διάφορα ἀντικείμενα: Μπαστούνι, καπὸ, πίνακες, εἴδη γραφείου, οἰκιακὰ σκεύη κλπ.

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τὰ δῶρα, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι πάντοτε, φέρνουν ἀποτυχία.

3) Ἀπὸ ἄντρα σὲ γυναῖκα.

Κοσμήματα: Κρίκοι ἀπὸ γυαλὶ ἢ ἀπὸ πέτρα.

Κρίκοι ἀπὸ χρυσάφι ἢ ἀσῆμι, στολισμένοι μὲ μικρὰ μαργαριτάρια, λευκὰ ἢ ρόζ, τουρκουάζ, ἀμέθυστο, ἀκουαμαρίνα, ὀπάλιο, καράλι, κρύσταλλο.

Μενταγιόν.

Καφέτσα γιὰ τὰ μαλλιὰ ἢ τὸ καπέλλο, ἐκτὸς ἂν εἶναι στολισμένη μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τυχερὲς πέτρες (ρουμπίνι, σάπφειρο, διαμάντι ἢ μαργαριτάρι).

Ἀρώματα: Μπεργαμότο, μόσχος, πατσουλὶ καὶ γενικὰ ὅλα τὰ δυνατὰ ἀρώματα.

Ἄνθη καὶ φυτά: Μπρυγιέρ, κυπαρίσσι, τσουκνίδες, κυκλάμινο καὶ γενικὰ ὅλα τὰ πράσινα φυτά.

Καρποί: Κάστανα, ξερὰ σῦκα, ἀχλάδι.

Διάφορα ἀντικείμενα: Ξύλινο κουτί, μαντῆλι, πορτοφόλι, λίμα γιὰ τὰ νύχια, ζώνη, φουλάρι, ψαλίδι, παπούτσια, ὀμπρέλλα, καθρέφτης, κουρτίνες, καρφί, μπαούλο, τσόφα μαλλιῶν, κλωστή, ταινίες, καρνὲ κλπ.

4) Ἀπὸ γυναῖκα σὲ ἄντρα.

Κοσμήματα: Μενταγιόν, κουμπιὰ μανικετιῶν, σιγαροθήκη, πίπα.

Ἀρώματα: Ὅλα γενικὰ τὰ δυνατὰ ἀρώματα.

Ἄνθη καὶ φυτά: Γεράνιο, γλυσίνες, ἀκακία καὶ ὅλα τὰ κίτρινα ἄνθη.

Καρποί: Καρύδια.

Διάφορα ἀντικείμενα: Ποστοφόλι, πορτοφόλι, γραβάτα, καπέλλο, κλειδί, καρφὶ, εἴδη γραφείου, ἀσπρόρρουχα (πουκάμισα κλπ.).

Πρωτοχρονιάτικες λοξες

Ἡ «σκοτεινὴ» ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου

ΣΤΗΝ ἀρχαία Ἑλλάδα, ὅπως καὶ στὴ Ρώμη, κάθε πρώτη τοῦ ἔτους συνήθιζαν νὰ στολίζουν τὰ σπίτια τους μὲ κλαδιὰ ἀπὸ δάφνη, ἀπὸ ἐλιὰ ἢ ἀπὸ ἔλατο. Μόλις ἄκουγαν τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ, τὴν αὐγὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἔβγαιναν στοὺς δρόμους μὲ αναμμένες δᾶδες καὶ γύριζαν ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα γιὰ νὰ ψάλουν τὰ κάλαντα, σὲ γνωστούς, φίλους καὶ συγγενεῖς τους. Τὰ κάλαντα αὐτὰ γιὰ τοὺς "Ελληνες — ποὺ τὰ ἐλέγαν «ὀρθοφώνια» — ἦταν μιὰ εὐγενικὴ χαρά, ὅπως εὐγενικὰ ἦταν καὶ τὰ περισσότερα ἔργα τους. Δὲ συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς Ρωμαίους, ποὺ τὰ γιορτάζαν μὲ ἀπίστευτες ἀκολασίες καὶ ὀργια, «διὰ μεταμφιέσεων, τυχηρῶν παιγνίων καὶ θυμοῦς». Ὁ Χρυσόστομος ἐκήρυττε ὅτι «αἱ πανυχίδες, τὰ σκώμματα, αἱ λοιδορίαι, οἱ νυκτερινοὶ χοροὶ καὶ οἱ ἀκολασίαι» αἰχμαλώτισαν τὴν Ἀντιόχεια περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐχθρό.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκκλησιαστικὲς σύνοδοι ἐπέβαλλαν στοὺς Χριστιανοὺς ν' ἀπέχουν ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις καὶ μεταμορφώσεις τῆς Πρωτοχρονιᾶς καὶ ὡριζαν τοιήμερη αὐστηρὴ νηστεία, δηλαδὴ ἀπὸ τὶς 31 Δεκεμβρίου ὡς τὶς 2 Ἰανουαρίου, «πρὸς ἀντιπερισπασμὸν τῶν εἰδωλολατρικῶν ὀργίων». Τὰ ἀπαγορευτικὰ ὅμως αὐτὰ διατάγματα δὲν κατόρθωσαν νὰ ἐξουδετερώσουν τὴ δύναμη τῆς συνήθειας κι' ὁ λαὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ γιορτάζη μὲ «δαιμονικὸ» τρόπο, κάθε πρώτη τοῦ ἔτους. Πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι τὰ κάλαντα γιορτάζονταν ὄχι κάθε πρωτοχρονιά, ἀλλὰ κάθε πρώτη τοῦ μηνός. Δώδεκα φορὲς τὸ χρόνο. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἐπικράτησε νὰ γιορτάζωνται τὴν 1η Ἰανουαρίου.

Ὁ Εὐσταθίος γράφει: («Ἔδοξε δὲ καὶ τὰς Ἰανουαρίους Καλένδας προέχειν τῶν ἄλλων, καὶ τὸ τῶν λοιπῶν προσδοκίαν ἐκδιώξασθαι καὶ ἀποκρύψαι τὰς ἄλλας τῷ θαύματι ὡς καὶ σεσιγῆσθαι τὰς λοιπὰς, καὶ μηδ' ὀνομα τοῦν Καλένδας ἐν ἄλλῳ τινὶ φερεσθαι»). Δηλαδή: («Βρέθηκε σωστὸ τὰ κάλαντα τοῦ Γενάρη νὰ ξεπερνοῦν ὅλα τ' ἄλλα κάλαντα σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ σιωπηθῆ ὁλότελα ἡ ὀνομασία αὐτὴ γιὰ τὶς ἄλλες πρωτομηνιὲς, κι' οὔτε κἂν ν' ἀναφέρεται γι' αὐτὲς τὸ ὄνομα Κάλανται»).

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἡ... τρέλλα αὐτὴ τῶν Ρωμαίων μεταδόθηκε καὶ στοὺς Βυζαντινούς, ποὺ εἶχαν ἄμεση σχέση μὲ τοὺς ποιητούς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ Βυζαντινοὶ τὰ παραζύλωναν. Ὁ κλῆρος γιόρταζε ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν Ρωμαϊκῶν Βρουμαλίων. «Ἐς τὰς τελετὰς ἐκείνας ἐπεκράτουν ἔθιμα ἐκ τῶν διονυσιακῶν ἑορτῶν, διότι ἐτελοῦντο μεταμφιέσεις καὶ χοροὶ καὶ ἐγίνοντο φαιδραὶ ἀπομιμήσεις τῆς θείας λειτουργίας. Κατὰ τὴν ἑορτὴν ἐκείνην τῶν Καλανδῶν νέοι ἐν ἀδαμισίᾳ περιθολῇ συνώδευον τὸν ἐπίσκοπον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐνθα ἐψέλλοντο λατρικὰ ἄσματα καὶ ἀντὶ θυμιάματος προσεφέρετο αἷμα πηκτόν».

Ἀλλὰ κι' οἱ παπάδες ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησία μεταμφιεσμένοι. Γι-νόντουσαν μάλιστα τόσες παρεκτροπὲς, ὥστε τὸ 1444 ἡ θεολογικὴ σχολὴ τοῦ Παρισιοῦ—γιατὶ κι' ἐκεῖ συνέβαιναν τὰ ἴδια καὶ χειρότερα—τὶς στηλίτευσε μὲ πύρινους λόγους. Ἔτσι, τὸν ἑπόμενο χρόνο τερματίστηκαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀστεῖα τῆς Γαλλίας ἐπὶ Καρόλου τοῦ ἑβδόμου. Οἱ Βυζαντινοὶ δὲν περιορίζονταν στὸ νὰ φοροῦν προβιὲς ἢ νὰ βάφουν μὲ φοῦμο τὸ πρόσωπό τους ἢ, ἀκόμη, νὰ κυκλοφοροῦν ὁλόγυμνοι στὶς πλατεῖες, φωνάζοντας τὴν περίεργη λέξη «ὠὐραουρία». Ἐσπαζαν πόρτες, ἔσβηναν τοὺς διαβάτες καὶ πολλὲς φορὲς ἄφηναν τὰ θύματά τους μισοπεθαμένα.

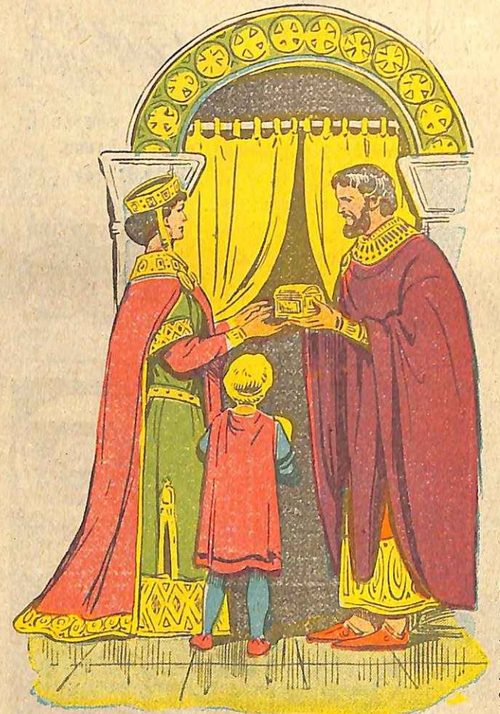

Οἱ Βυζαντινοί, κάθε πρώτη τοῦ ἔτους ἀντάλλαζαν «δοσίδια».

Πιστὸς λάτρης τῆς πρωτοχρονιάτικης αὐτῆς... λοξας, ἦταν ὁ Μιχαὴλ Γ', ὁ ἐπιλεγόμενος Μέθυσος. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς αὐτοκράτωρ, ποὺ μοιρεῖ νὰ ὀνομαστῆ «τέντυ μπὰρ» τοῦ Βυζαντίου, μαζὶ μὲ τὴν παρέα του ἔκανε ἐγκληματικὲς σχεδὸν τρέλλες. Γιατί, ὅπως ἀναφέρουν τουλάχιστον οἱ βιογράφοι του, δὲ στεκόταν καλὰ στὰ μυαλά του. Μιὰ πρωτοχρονιὰ ντύθηκε... πατριάρχης, ἔντυσε καὶ τοὺς φίλους του δεσπότες καὶ βγῆκε στοὺς δρόμους μὲ ὅλη τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ ταιριάζε στὸ ἱερὸ του σχῆμα. Μαζί του εἶχε ψάνα πὼς ἐποκεῖτο πραγματικὰ γιὰ τὸν ἀνώτατο ἀρχοντα τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ἀκολούθησαν, μὲ σεβασμὸ τὴν πομπή. Ἔφτασαν στὴν πλατεία τοῦ Ταύρου κι' ἐκεῖ σταμάτησαν γιὰ ν' ἀρχίσουν τὴ... θεία λειτουργία μὲ ὅλους τοὺς κανόνες. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁμως ὁ Μιχαὴλ ἔκανε νύημα στὶς γρηές, ποὺ πέταξαν ἀπὸ πάνω τους τὰ καλογερίστικα. Ἀμέσως, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ψευτοδεσπότες, ἔβγαλαν κάτω ἀπὸ τὰ ράσα τους ντέφια κι' ἀρχισαν νὰ τὰ χτυποῦν δαιμονισμένα. Καὶ στὸν τρελλό τους ρυθμό, τὰ ξεμαράμενα ἐκεῖνα γύναια, ἀρχισαν νὰ χορεύουν σὰν τὶς ἀρκοῦδες.

Τὸ πλῆθος ἔμεινε βουβὸ ἀπὸ τὴν κατάπληξη. Ἔπειτα, ὅταν κατάλαβε ὅτι ἦταν φάρσα, οἱ πιὸ σοβαροὶ ἀπεχώρησαν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅμως ποὺ ἀρέσκονταν σὲ τέτοιου εἴδους θεάματα, ζητωκραύγασαν καὶ πῆραν μέρος στὸ... ὡραῖο αὐτὸ πανηγῦρι. Ὁ Μιχαὴλ πρόσταξε τότε νὰ φέρουν κρασὶ καὶ νὰ τὸ μοιράσουν στὸν πλῆθυσμό, ποὺ ἐπευφημοῦσε ἀδιάκοπα. Ἡ πρωτοχρονιὰ ἐκείνη τοῦ 847, ἔμεινε ἀλησμόνητη στὸ λαὸ τοῦ Βυζαντίου, ποὺ διασκέδασε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέστρεψε στ' ἀνάκτορα σὲ κακὰ χάλια, ἡ μητέρα του — ἡ ἔνδοξη ἀποκαταστάτρια τῆς Ὀρθοδοξίας Θεοδώρα — τὸν ὑποδέχτηκε ὠχρὴ στὰ δώματά του.

—Πῶς μπόρεσες νὰ κατεδῆς τόσο χαμηλά; τὸν ρώτησε πνιγμένη στὸ κλάμμα. Γιατί ἐναντιώνεσαι στὴ θρησκεία, ἐσὺ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ δίνης τὸ ὑψηλὸ παράδειγμα στὸ λαό σου;

Ὁ Μιχαὴλ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ της... κλαίγοντας.

—Συγχώρεσέ με, μητέρα! τῆς εἶπε. Καταλαβαίνω τὸ σφάλμα μου καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ἐπανορθώσω. Ἀλλ' ὄχι τώρα ἀμέσως. Σήμερα ἔχουμε πρωτοχρονιὰ καὶ θέλω νὰ συνεχίσω τὴ διασκέδασή μου. Ἀπὸ αὔριο ὅμως θὰ γίνω ὁ καλὸς σου γυιός.

Τὸν ἀγκάλιασε μὲ θέρμη ἡ αὐτοκράτειρα καὶ τὸν φίλησε ἀπανωτὲς φορές.

Καὶ τότε ὁ Μιχαήλ, βγάζοντας κρυφὰ ἀπὸ τὰ θυλάκιά του ἕνα πανὶ μὲ φοῦμο, τῆς πασάλειψε τὸ πρόσωπο. Ὕστερα, σέρνοντάς την μὲ τὴ βία, τὴν ἔβγαλε στὴν εἴσοδο τοῦ παλατιοῦ καὶ τὴν ἔδειξε στὸ λαό, ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ ἀπὸ κάτω καὶ ζητωκραύγαζε.

— Ἡ σεβαστή μου μητέρα, σᾶς εὔχεται εὐτυχισμένο τὸν καινούργιο χρόνο! φώναξε. Ὅπως βλέπετε, δὲ μποροῦσε νὰ μείνη ἀμέτοχη στὸ πανηγῦρι μας. Γι' αὐτό... ἔβαψε τὸ πρόσωπό της γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήση. Ἐμπρός, ἂς ψάλουμε ὅλοι μαζὶ τὰ κάλαντα!

Φυσικά, τὰ κάλαντα ποὺ τραγούδησε ἡ παρέα τοῦ Μιχαήλ, δὲν ἦταν αὐτὰ ποὺ ἔλεγε ὁ λαός. Ἦταν μιὰ παραλλαγή τους μὲ τὶς πιὸ ἀπίθανες βωμολοχίες. Μὲ τοὺς στίχους ἐκείνους σατύριζαν ὄχι μόνο τὴν ἴδια τὴν αὐτοκράτειρα γιὰ τοὺς ...ἀθέμιτους ἐρωτές της, ἀλλὰ καὶ τὸν πατριάρχη καὶ τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ὅλους τέλος ἐκείνους, ποὺ κατεῖχαν κάποια ἀνώτερη θέσι στὸ Κράτος. Ἡ δυστυχισμένη Θεοδώρα δὲ μπόρεσε νὰ κρατήση περισσότερο κι' ἔπεσε λιπόθυμη. Τότε ὁ Μιχαὴλ φώναξε στὸ πλῆθος:

— Ἡ μητέρα μου εἶναι πολὺ εὐαίσθητη! Λιποθύμησε ἀπὸ τὴ συγκίνησί της, ἐπειδὴ σᾶς ἄκουσε νὰ τραγουδᾶτε πρὸς χάρι της...

Τέτοιο ἦταν τὸ φοβερὸ αὐτὸ παιδί, ποὺ διεύθυνε τὶς τύχες τοῦ Βυζαντίου. Ὅταν ὁμως μὲ τὸν καιρὸ ὅλ' αὐτὰ ἄλλαξαν σιγὰ-σιγὰ καὶ πῆραν τὸν καλό τους δρόμο.

Ἔτσι, κάθε παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς, ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐλαφροϊνίτες, ἀπολύονταν ἀπὸ τὶς φυλακές. Ἡ διαταγὴ τῆς ἀπολύσεως ἔβγαινε φυσικὰ ἀπὸ τὸ παλάτι — πρῶτος ἐγκαινίασε τὸ ὡραῖο αὐτὸ ἔθιμο ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ Κομνηνός — καὶ σκοπὸς της ἦταν νὰ δώση λίγη χαρά, ὄχι μόνο σ' αὐτοὺς ποὺ ἐλευθερώνονταν, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ ἢ τῆς πολιτείας στὴν ὁποία ἐφταναν οἱ ἀπολυόμενοι.

Ἕνα ἄλλο ἔθιμο ποὺ πέρασε ὡς τὰ χρόνια μας εἶναι καὶ τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα.

Οἱ Βυζαντινοί, κάθε πρώτη τοῦ ἔτους, ἀνταλλαζαν μεταξύ τους «δοσίδια», ποὺ ἀρχικὰ ἦταν «πλακοῦντες» ἢ φροῦτα.

Ἀργότερα τὰ «δοσίδια» αὐτὰ ἔγιναν χρηματικὰ καὶ πιὸ ὕστερα μετατράπηκαν σὲ εἶδος, ἰδίως ὅμως σὲ παιδικὰ παιχνίδια. Γιατὶ τὰ παιδιὰ ἦταν αὐτὰ ποὺ γιόρταζαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γιορτάζουν τὶς μέρες αὐτές, περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἔτσι, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὰ σημερινὰ ἔθιμα γύρω ἀπὸ τὴν πρωτοχρονιὰ, εἶναι ἐπιβίωσι τῶν παλαιῶν. Σωστὰ λοιπὸν εἰπώθηκε ὅτι «πᾶν ὅ,τι τελεῖται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἔχει τὴν καταγωγὴν ἑλληνικήν...».

Γ. Β. Ι.

✿✿

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΔΙΧΩΣ ΚΑΛΑΝΔΑ

Τὰ πιὸ βουβὰ Χριστούγεννα, στὴν ἱστορία τῆς Ἀγγλίας, ἦταν τοῦ ἔτους 1525. Εἶχε ἀρρωστήσει τότε βαρυὰ ὁ βασιλιὰς Ἔρρικος Η! καὶ κινδύνευε ἡ ζωή του. Τὰ Χριστούγεννα λοιπὸν αὐτὰ πέρασαν σ' ὅλη τὴ χώρα δίχως κάλαντα καὶ ἑορτασμούς. Καὶ κανεὶς δὲν παραπονέθηκε γι' αὐτό, γιατὶ ὁ Ἔρρικος Η' ἦταν ἀγαπητὸς σ' ὅλους τοὺς ὑπηκόους του — ἐκτὸς σ' ἐκείνους ποὺ ἔρχονταν σὲ καθημερινὴ ἐπαφὴ μαζί του κι' εἶχαν γνωρίσει τὴ σκληρότητά του!

Μιὰ ἀεντάμορφη ΝΥΦΟΥΛΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ : ΛΟΥΛΟΥ ΛΟΥΪ ΖΟΥΡΝΤΑΝ : ΜΙΣΕΛ

ΜΙΣΕΛΙΝ ΠΡΕΛ : ΤΖΟΥΝΤΥ ΜΑΡΣΕΛ ΑΜΟΝ : ΤΟΝΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Λουλοῦ εἶναι μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, ποὺ ζῆ μὲ τὶς θεῖες της λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ Τζοῦντυ, διευθύντρια τοῦ περιοδικοῦ «Χαρὰ τῆς ζωῆς» τὴν ἀνακαλύπτει μιὰ μέρα καὶ τῆς κάνει τόση ἐντύπωσι ἡ ὁμορφιά της, ὥστε τὴν συγκρίνει μὲ τὴν «Πεντάμορφη» τοῦ παραμυθιοῦ καὶ τὴν παίρνει μαζί της στὴν πρωτεύουσα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴ χρησιμοποιήση ὡς φωτομοντέλο σὲ διάφορα ρεπορτὰζ καὶ νὰ τὴν κάνη τὸ διασημότερο μαννεκὲν τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ Μισέλ, ποὺ εἶναι τὸ δεξὶ χέρι τῆς Τζοῦντυ, στὴ διεύθυνσι τοῦ περιοδικοῦ, συμφωνεῖ ἀπολύτως μαζί της, γιὰ τὴν ἐκλογὴ αὐτὴ καὶ δείχνει ἀμέσως μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ Λουλοῦ, φροντίζει δὲ νὰ ὑπάρχουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες φωτογραφίες της σὲ κάθε τεῦχος τῆς «Χαρᾶς τῆς ζωῆς». Στὸ μεταξὺ πολλὰ ψιθυρίζονται στὰ γραφεῖα γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Τζοῦντυ μὲ τὸν Μισέλ. Ἡ Τζοῦντυ ὅμως εἶναι παντρεμένη μὲ κάποιο μυστηριώδη Ζερόμ, ποὺ βρίσκεται διαρκῶς στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸν ὁποῖο δὲν εἶδε κανεὶς ποτέ. Ἡ Λουλοῦ σημειώνει πραγματικὰ τὴν ἐπιτυχία ποὺ περίμενε ἡ Τζοῦντυ καὶ γίνεται τὸ ἀποκλειστικὸ φωτομοντέλο ὅλων τῶν ρεπορτὰζ τοῦ περιοδικοῦ...

Ἡ Λουλοῦ δέχτηκε ὑπομονετικὰ πολλὲς ψυχρολουσίες. Δύσκολα δὲ κατώρθωνε νὰ διατηρήση τὸ πρόσωπό της γελαστό, δεδομένου ὅτι δὲν εἶχαν κὰν φροντίσει νὰ ζεστάνουν λίγο τὸ νερὸ ποὺ τῆς ἔρριχναν.

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ὧρες, ὁ φωτογράφος κατώρθωσε νὰ τῆς πάρη τὴ φωτογραφία αὐτή, ποὺ ἄρεσε σὲ ὅλους καὶ ποὺ θὰ δημοσιεύονταν στὸ περιοδικὸ «Ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς».

Ἔτσι, χάρις στὴ μεγάλη κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ, ὅλες οἱ νέες ἄρχισαν νὰ ντύνωνται σὰν τὴν Λουλοῦ, νὰ χτενίζωνται ὅπως αὐτή, νὰ τὴ μιμοῦνται σὲ ὅλα. Ὁ θαυμασμὸς αὐτὸς κολάκευε, φυσικά, τὴ Λουλοῦ, δὲν τοῦ ἔδινε ὅμως καμμιὰ ξεχωριστὴ σημασία. Προτιμοῦσε νὰ μένη στὸ δωμάτιό της, γιὰ νὰ διαβάση κανένα μυθιστόρημα, παρὰ νὰ τρέξη σὲ καμμιὰ ἐπίσημη πρεμιέρα ἢ ἄλλη κοσμικὴ ἐκδήλωσι, στὴν ὁποία συχνά, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, τὴν πήγαινε ἡ Τζοῦντυ.

"Ετσι καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε κατορθώσει ν ἀποφύγη κάποιο ἐπίσημο γεῦμα, ἑτοιμαζόταν νὰ πάρη στὸ κρεββάτι τὸ βραδυνό της. Μέσα στὸ δίσκο ποὺ εἶχε μπροστά της βρισκόντουσαν ἄφθονα γλυκά, ποὺ γι' αὐτὰ εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ ἀδυναμία.

"Ενα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα τὴν ξάφνιασε. Ποιὸς νὰ ἦταν ἄραγε;... Ποιὸς ἐρχόταν πάλι νὰ τῆς ταράξη τὴ γαλήνη της;

"Ηταν ὁ Μισέλ...

— Πλάγιασες κιόλας, Λουλοῦ;... Μήπως εἶσαι ἄρρωστη;... "Ηρθα ξέρεις νὰ σὲ προσκαλέσω σ' ἕνα γεῦμα μὲ τὴν Τζοῦντυ καὶ τὸν κ. Ντυράν. Ἡ Τζοῦντυ δίνει σ' αὐτὸ μεγάλη σημασία.

— Δὲ μ' ἀρέσουν καθόλου αὐτὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα, στὰ ὁποῖα σπάνια καὶ νεῖς τρώει, ὅσο θέλει καὶ ὅ,τι θέλει...

— Στὴ ζωή, μικρούλα μου, πρέπει κανεὶς νὰ διαλέξη: "Η ἀποφασίζει νὰ κερδίση λεφτὰ ἢ κάθεται στὸ σπίτι του καὶ τρώει γλυκὰ σὰν καὶ σένα... Μπορῶ νὰ πάρω κι' ἐγὼ κάτι;

— Θέλεις μιὰ φέτα μὲ βούτυρο καὶ μαρμελάδα;

'Ο Μισὲλ ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὰ γλυκά. Κάθησε στὸ κρεββάτι κοντὰ στὴ Λουλοῦ κι' ἄρχισε νὰ τρώη τὴ φέτα, ποὺ τοῦ ἑτοίμασε.

— "Εχω σχηματίσει τὴν ἐντύπωσι, Μισέλ, πὼς δὲν ξέρεις ν' ἀπολαμβάνης τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς. Κυνηγᾶς τὸ θόρυβο καὶ τὶς κοσμικὲς ἐμφανίσεις καὶ δὲν ξέρεις πόση χαρὰ προκαλεῖ ἕνα ἁπλὸ γεῦμα σὲ τετ-α-τέτ.

— Θεωρῶ τὰ τετ-α-τὲτ ἐπικίνδυνα. Νομίζω πὼς σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ χάνει τὸ κεφάλι του!

Ξαφνικὰ ὅμως μπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ Τζοῦντυ, τὴν ὁποίαν ὁ Μισὲλ εἶχε τελείως ξεχάσει. Εἶχε θαρεθῆ νὰ περιμένη κάτω μέσα στὸ αὐτοκίνητο κι' ἀνέβηκε νὰ δῆ τί συνέβαινε.

— Τί γίνεται, Λουλοῦ; Μήπως εἶσαι ἄρρωστη;

— Κάθε ἄλλο. Ποτὲ δὲν ἤμουν τόσο καλά!

— Νομίζω πὼς προτιμᾶ τὰ γλυκά της ἀπὸ τὸ γεῦμα, ποὺ τῆς προτείνεις...

— Τότε σήκω ἀμέσως καὶ ντύσου. Θὰ γευματίσωμε ἀπόψε μὲ τὸν κ. Ντυράν.

Μηχανικὰ ἡ Τζοῦντυ ἔσκυψε καὶ πῆρε ἕνα μπισκότο ἀπὸ τὸ δίσκο τῆς Λουλοῦ...

— 'Εγὼ τὸ βρίσκω ἀνόητο! Δὲ θὰ πλήξης ὁλομόναχη ἐδῶ μέσα;

— Μόνη μου δὲν πλήττω ποτέ, ἐνῶ αὐτὸ μοῦ συμβαίνει πολὺ συχνὰ ὅταν βρίσκωμαι μὲ ἄλλους...

'Η Τζοῦντυ πῆρε καὶ μιὰ κουταλιὰ γλυκὸ ἀπὸ τὸ βάζο τῆς Λουλοῦ.

— Δηλαδὴ τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό;

— 'Απλούστατα ὅτι οἱ ἄλλοι τὴν κάνουν πολλὲς φορὲς νὰ πλήττη...

— Καὶ τὸ λέει αὐτὸ γιὰ μᾶς;

— Ναί... Δὲν ξέρει μόνο νὰ σωπαίνη, ἀλλὰ ξέρει καὶ νὰ μιλᾶ. Δὲ διστάζει δὲ νὰ πῆ ἐκεῖνο, ποὺ πραγματικὰ αἰσθάνεται.

— "Ας μὴν ἐπιμείνουμε κι' ἂς πηγαίνουμε...

— "Εχει ὅμως ἄδικο ν' ἀρνῆται. Δὲν πρόκειται νὰ βγῆ χαμένη. 'Ο κ. Ντυράν ξέρει νὰ ἐκτιμᾶ τὰ ὡραῖα κορίτσια καὶ εἶναι πολὺ γενναιόδωρος...

Κι' ἀδελφικὰ ὁ Μισὲλ ἔσκυψε κι' ἔδωσε στὴ Λουλοῦ ἕνα ἀποχαιρετιστήριο φιλί. 'Η οἰκειότης ὅμως αὐτὴ δὲν ἄρεσε διόλου στὴν Τζοῦντυ. Δὲ μπόρεσε νὰ κρύψη ἕνα μορφασμὸ δυσαρεσκείας, ποὺ κανεὶς ὅμως δὲν τὸν πρόσεξε.

— Γειά σου, Λουλοῦ!...

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε. Μιὰ μέρα ἡ Τζοῦντυ ἀποφάσισε νὰ βρῆ στὴ Λουλοῦ ἕνα παρτεναὶρ καὶ νὰ τοὺς παρουσιάση ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς «Χαρᾶς τῆς ζωῆς» ὡς τὸ ἰδανικὸ ζευγάρι. Ἡ Λουλοῦ καὶ ὁ Μισὲλ ἀνέλαβαν ν' ἀναζητήσουν μαζὶ τὸ νέο, ποὺ τοὺς χρειαζόταν καὶ εἶχαν δώσει γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ραντεβοῦ σ' ἕνα μπάρ. Ὅταν ὅμως ἡ Λουλοῦ ἔφτασε ἐκεῖ, ὁ Μισὲλ δὲν ἦταν μόνος του.

Ἡ Λουλοῦ δίστασε στὴν ἀρχή, τελικὰ ὅμως ἀποφάσισε νὰ διακόψη τὸ τὲτ-α-τέτ...

— Μισέλ, εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνουμε...

— Ἄ! ἐσὺ εἶσαι, Λουλοῦ; Ἔρχομαι ἀμέσως.

Χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλῆ καθόλου ἡ παρουσία τῆς Λουλοῦ, ὁ Μισὲλ συνέχισε...

— Νὰ μὲ συγχωρῆς, χρυσή μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγω. Θὰ τὰ ξαναποῦμε τὸ βράδυ...

— Ναί, βέβαια...

Ἡ Λουλοῦ μπῆκε πρώτη στὸ αὐτοκίνητο κι' ἔμεινε γιὰ ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλή. Στὸ τέλος ὅμως δὲν κρατήθηκε...

— Δὲν διστάζεις βλέπω καθόλου νὰ φανῆς τρυφερὸς μὲ μιὰ νέα, ἀκόμα καὶ νὰ τὴν φιλήσης μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Τί θὰ ἔκανες ὅμως ἂν σ' ἔπιανε ἡ Τζοῦντυ;

— Αὐτὸ δὲ θὰ εἶχε καμμιὰ σημασία. Ἡ Τζοῦντυ δείχνει πάντα μεγάλη κατανόηση.

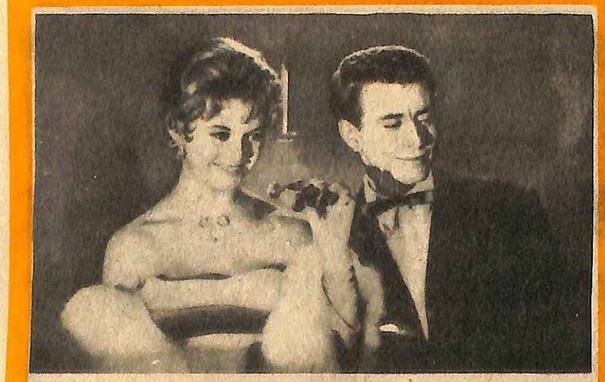

Ἡ Λουλοῦ, ποὺ θεωροῦσε τὸν ἔρωτα σὰν κάτι τὸ ἱερό, δὲ μποροῦσε νὰ νοιώση πῶς σκεπτόταν ὁ Μισὲλ καὶ γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ σωπάση. Σὲ λίγο ἄλλωστε ἔφτασαν στὸ θέατρο, ὅπου διάλεξαν τὸν μέλλοντα παρτεναίρ της.

Τὸ ὄνομά του ἦταν Πατρίς. Μαζὶ του ἡ Λουλοῦ ἄρχισε μιὰ καινούργια ζωή. Ὡραῖοι καὶ οἱ δυό, πάντοτε δὲ κομψοντυμένοι, ἦσαν γιὰ τὴ νεολαία ἡ ἐνσάρκωσι τῶν πιὸ ὡραίων καὶ τολμηρῶν ὀνείρων.

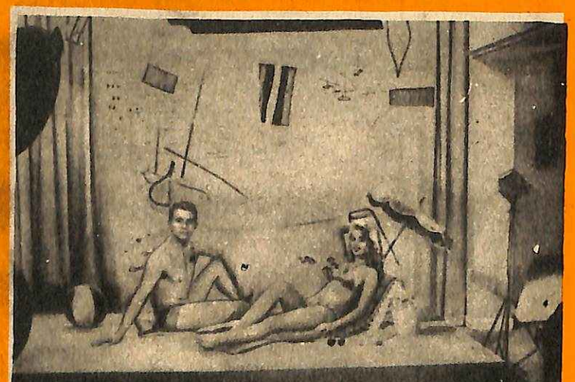

Ἐμφανίζονταν μαζὶ στὴν ὄπερα, στὰ θέατρα, στὶς πρεμιέρες τῶν κινηματογράφων, στὶς πλάζ, στὶς πισίνες, στὶς ἐπιδείξεις μόδας, παντοῦ, καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ φωτογραφίες τους δημοσιεύονταν στὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ «Χαρὰ τῆς ζωῆς».

Τέλος γυρίστηκε κι' ἕνα μικροῦ μήκους διαφημιστικὸ φίλμ, ποὺ καθιέρωσε τὴ Λουλοῦ καὶ τὸν Πατρὶς ὡς τὸ «ὡραιότερο ζευγάρι τοῦ κόσμου».

Ἡ Λουλοῦ κολυμποῦσε σὲ πελάγη εὐτυχίας, γιατὶ τὸ φίλμ αὐτὸ τῆς ἐπέτρεψε νὰ πραγματοποιήση τὸ μεγαλύτερο ὄνειρο τῆς ζωῆς της: Νὰ τελειοποιήση τὸ χορευτικό της ταλέντο καὶ νὰ δείξη στὸν κόσμο πῶς ἦταν μιὰ ἐξαίρετη χορεύτρια.

— Τὸ ξέρεις πῶς χορεύεις θαυμάσια;

— Μ' ἀρέσει ὁ χορός. Μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐκδηλώσω καὶ νὰ κάνω ὅ,τι δὲ θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ κάνω στὴ ζωή.

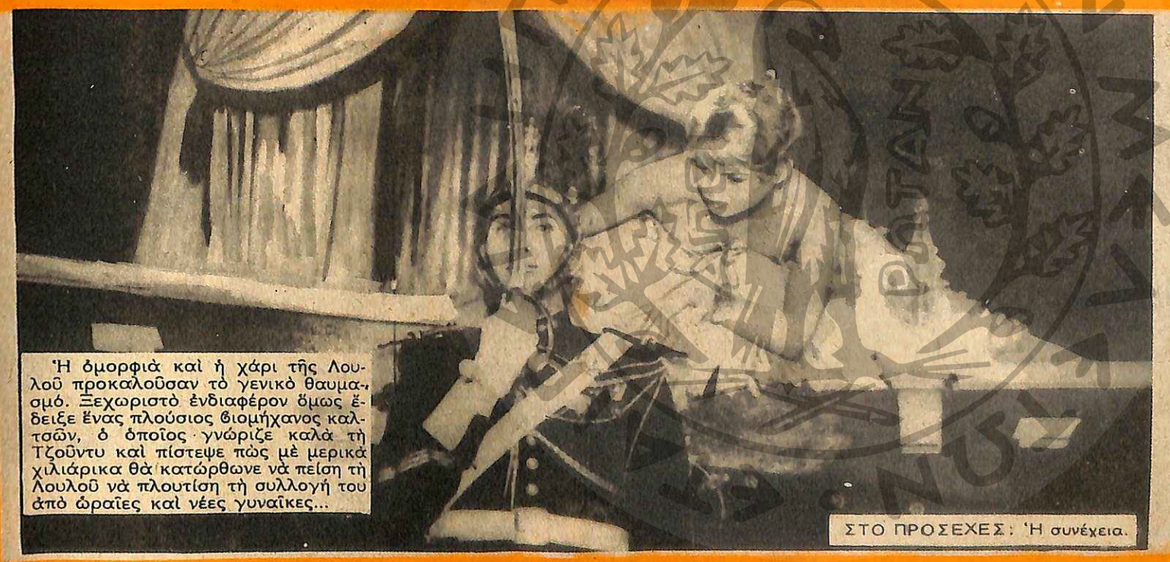

Ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ χάρι τῆς Λουλοῦ προκαλοῦσαν τὸ γενικὸ θαυμασμό. Ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον ὅμως ἔδειξε ἕνας πλούσιος βιομήχανος καλτσῶν, ὁ ὁποῖος γνώριζε καλὰ τὴ Τζοῦντυ καὶ πίστεψε πῶς μὲ μερικὰ χιλιάρικα θὰ κατώρθωνε νὰ πείση τὴ Λουλοῦ νὰ πλουτίση τὴ συλλογή του ἀπὸ ὡραῖες καὶ νέες γυναῖκες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μέσα στη γλώσσα των λουλουδιών

Η ΒΙΛΛΑ τοῦ 'Ιμπραὴμ Καντὲλ εἶχε κινήσει τὴν προσοχὴ τῆς ἀστυνομίας, γιατὶ κάθε βράδυ χάνονταν σ' αὐτὴν ὁλόκληρες περιουσίες στὰ χαρτιά. Βέβαια, τὸ παιχνίδι ἦταν ἐντελῶς φιλικὸ κι' ὁ κύκλος τῶν καλεσμένων πολὺ περιωρισμένος. Τὰ ποσὰ ὅμως ποὺ διακινδυνεύανε οἱ παῖκτες, ἦταν τεράστια.

Στὸ σπίτι αὐτό, ἡ Τύχη ἔστηνε ἕνα σωρὸ παγίδες στοὺς θαυμαστές της. Τοὺς ξενελοῦσε, ἔπαιζε μαζί τους, τοὺς ἔκανε νὰ ἐλπίζουν. Κι' ὅταν ἦταν πιὰ βέβαιοι πὼς θὰ ξετίναζαν τοὺς ἄλλους, μὲ τὸ δυνατὸ χαρτί τους, ὁ οἰκοδεσπότης βρισκόταν συνήθως νἄχη ἀκόμα δυνατώτερο!

Κανεὶς δὲν τολμοῦσε, φυσικά, νὰ ὑποπτευθῆ τὸν πλούσιο αὐτὸν ἄνθρωπο. Ὁ 'Ιμπραὴμ Καντὲλ ἦταν πασίγνωστος στὴν Τεχεράνη γιὰ τὴν πολυτελῆ ζωή του. Πολλοὶ λέγανε πὼς εἶχε φτιάξει τὴν περιουσία του ἀπὸ διάφορες μυστηριώδεις καὶ σκοτεινὲς δουλειὲς καὶ πὼς ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ φημισμένους μάγους. Πάντως, τώρα εἶχε ἡσυχάσει κι' εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀναπαυθῆ.

Γι' αὐτὸ νοίκιασε τὸ πολυτελὲς ἐκεῖνο μέγαρο στὴν Τεχεράνη καὶ ζοῦσε ἐκεῖ εὐτυχισμένος μὲ τὴν ὡραιότατη γυναῖκα του.

Οὔτε ἡ συμπεριφορά του οὔτε ἡ ζωή του παρουσίαζε τίποτα τὸ ὕποπτο. Κι' ἡ ἀστυνομία δὲ θἄχε κανένα λόγο νὰ ἐπέμβη ἂν δὲ περιουσία τους στὰ «φιλικὰ πόκερ», στὸ σπίτι τοῦ 'Ιμπραήμ...

Μιὰ μέρα, ἔφταση στὴν Τεχεράνη ἕνας βαθύπλουτος Νοτιοαμερικανὸς μὲ τὸν ἰδιαίτερο γραμματέα του ποὺ λεγόταν Ἔντουαρντ Μόνσεϋ. Ὁ πλούσιος αὐτὸς περιηγητὴς ζητοῦσε καινούργιες συγκινήσεις καὶ περιπέτειες στὴν Περσία.

Ὁ 'Ιμπραὴμ γνώρισε ἐντελῶς τυχαίως τὸ Μόνσεϋ, ἕνοιωσε ἰδιαίτερη συμπάθεια γι' αὐτὸν καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν θεωρῆ φίλο του. Ἐκεῖνος τοῦ ἀνταπόδωσε τὰ φιλικά του αἰσθήματα κι' ἔσπευσε νὰ τοῦ συστήση τὸ βαθύπλουτο κύριό του.

Φυσικά, ὁ Καντὲλ τοὺς προσκάλεσε νὰ φάνε στὸ σπίτι του, ὅπου ἔκαναν τὴ γνωριμία τῆς πεντάμορφης γυναίκας του.

Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Μόνσεϋ, ὁ κύριός του κι' οἱ ἄλλοι καλεσμένη τοῦ 'Ιμπραὴμ πέρασαν στὸ σαλόνι γιὰ νὰ διασκεδάσουν δοκιμάζοντας τὴν τύχη τους στὰ χαρτιά.

— Θὰ κάνουμε μερικοὺς γύρους, ἐντελῶς φιλικούς τοὺς πρότεινε ὁ 'Ιμπραήμ.

Ὁ Μόνσεϋ ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἀρνήθηκε.

— Δὲ βρίσκω κανένα ἐνδιαφέρον στὰ χαρτιά, ὁμολόγησε. Τὰ τυχερὰ παιχνίδια μ' ἀφίνουν ἀσυγκίνητο. Γι' αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κρατήσω συντροφιὰ στὴν κ. Καντέλ.

Ὡστόσο, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, ἡ γυναῖκα τοῦ 'Ιμπραὴμ ἔδειξε πὼς ἦταν κουρασμένη καὶ ζήτησε νὰ τῆς ἐπιτρέψουν ν' ἀποσυρθῆ στὰ διαμερίσματά της.

Ἀναγκαστικὰ ὁ Μόνσεϋ ἔμεινε πιὰ μόνος. Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι καλεσμένοι εἶχαν στρωθῆ στὸ τραπέζι τοῦ πόκερ, ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ θαυμάζη τὰ διάφορα κομψοτεχνήματα τοῦ σαλονιοῦ, ποὺ ἦταν ἀληθινὰ μεγάλης ἀξίας καὶ τοποθετημένα μ' ἐξαιρετικὸ γοῦστο.

Ἰδιαίτερη ἐντύπωσι τοῦ κάνανε τὰ πολυάριθμα βάζα μὲ ψεύτικα λουλούδια ἀριστουργηματικῆς τέχνης ποὺ βρίσκονταν σ' ὅλες τὶς γωνίες τοῦ σαλονιοῦ. Τεράστιοι καθρέφτες τὰ πολλαπλασίαζανε, ἔτσι ποὺ δοκίμαζε κανεὶς τὴν ἐντύπωσι πὼς βρισκόταν σ' ἕνα ὁλάνθιστο περιβόλι.

Ὅπως γινόταν κάθε βράδυ, τὸ παιχνίδι τῶν καλεσμένων τοῦ 'Ιμπραὴμ δὲν ἄργησε νὰ μεγαλώση. Τὰ ποσὰ ποὺ ποντάριζαν οἱ παῖκτες, ἔγιναν τεράστια.

Ὅλοι ἦταν τόσο ἀφοσιωμένοι στὸ κυνήγι τῆς Τύχης, ὥστε εἶχαν ξεχάσει κυριολεκτικὰ ποῦ βρίσκονταν. Ἔβλεπαν μονάχα τὰ χαρτιά τους καὶ τὶς μάρκες τοῦ πόκερ καὶ παρακολουθοῦσαν τὸ παιχνίδι τῶν ἀντιπάλων τους.

Οἱ «συναντήσεις» ἦταν πραγματικὰ ἐκπληκτικές. Οἱ παῖκτες εἶχαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεγάλα χαρτιὰ — φοῦλ, καρρέ, φλός... Κι' ἔτσι, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ κέρδιζαν τὸ παιχνίδι, τολμοῦσαν νὰ ποντάρουν τεράστια ποσά.

Μιὰ διαβολικὴ ὅμως εὔνοια τῆς θεᾶς Τύχης ἔδινε πάντα τὸ μεγαλύτερο χαρτὶ στὸν 'Ιμπραήμ.

Ὁ Μόνσεϋ δὲν πρόσεχε τὸ παιχνίδι.

Εἶχε παρατηρήσει ξαφνικά, μὲ δικαιολογημένη ἔκπληξι, ὅτι τὰ λουλούδια τῶν βάζων ποὺ βρίσκονταν πίσω ἀπ' τοὺς παῖκτες κι' ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπ' τὸν 'Ιμπραήμ, ἄλλαζαν χρῶμα σὲ κάθε μοιρασιὰ χαρτιῶν!

Τὰ τριαντάφυλλα, ἀπὸ ἄσπρα, γίνονταν κόκκινα ἢ μώβ. Οἱ μαργαρίτες καὶ τὰ χρυσάνθεμα παίρνανε διάφορες ἀποχρώσεις. Κι' ὅλ' αὐτὰ μὲ τόση τέχνη, σὰν νὰ τὰ μεταμόρφωνε ἕνας μάγος!

Ὁ Μόνσεϋ ἄναψε ἕνα πούρο καὶ πλησίασε ἀθόρυβα στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ποὺ βρισκόταν κοντὰ σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ βάζα. Τὰ ἐξέτασε μὲ προσοχή, μολονότι προσποιόταν τὸν ἀδιάφορο καὶ τὸν ἀφηρημένο.

Ὕστερα ἄρχισε νὰ φυσάη τὸν καπνὸ τοῦ πούρου του πρὸς τὸν καθρέφτη ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' τὰ βάζα. Σὲ λίγο λοιπόν, ἀκούστηκε ἕνας πνιγμένος βήχας!

Ὁ Μόνσεϋ τράβηξε ἀμέσως τὸ περίστροφό του. Κάλεσε μ' ἕνα συνθηματικὸ σφύριγμα τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶχαν κρυφτῆ γύρω ἀπ' τὴ βίλλα. Καὶ φώναξε ὕστερα στὸν 'Ιμπραήμ:

— Πὲς στὸ συνένοχό σου νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν κρυψώνα του, ἀλλοιῶς θὰ πυροβολήσω καὶ θὰ τὸν σκοτώσω!

Ὁ 'Ιμπραήμ, κατάχλομος, ἀναγκάστηκε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴ διαταγή. Κι' εἶδαν τότε ὅλοι σαστισμένοι, νὰ παρουσιάζεται πίσω ἀπ' τὸν καθρέφτη ἡ ὁμορφη γυναίκα τοῦ Καντέλ!...

Ὁ Μόνσεϋ κι' ὁ πλούσιος κύριός του — ποὺ δὲν ἦταν παρὰ μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ — πέρασαν τὶς χειροπέδες στὸ ἀντρόγυνο.

— Μὰ πῶς κατώρθωσες ν' ἀνακαλύψης τὸ κόλπο αὐτοῦ τοῦ χαρτοκλέφτη; ρώτησε ὕστερα μ' ἀπορία ὁ συνεργάτης τοῦ Μόνσεϋ.

— Παρατήρησα πὼς τὰ λουλούδια ποὺ ἦταν στὰ βάζα, ἄλλαζαν ξαφνικὰ χρῶμα. Σκέφθηκα λοιπόν, ὅτι αὐτὸ θὰ γινότανε μὲ τὴν ἐπίδρασι ὡρισμένων ἄχρωμων καὶ ἄοσμων χημικῶν ἀερίων, ποὺ θὰ διοχετεύονταν ἀνάμεσα στὰ πέταλά τους μὲ λεπτοὺς κι' ἀόρατους σωλῆνες. Αὐτὴ τὴ δουλειά, θὰ τὴν ἔκανε σίγουρα κάποιος συνένοχος τοῦ 'Ιμπραήμ, κρυμμένος κάπου.

»Γιὰ ποιὸ λόγο ὅμως;... Ἦταν φανερὸ πὼς κάθε χρῶμα τῶν λουλουδιῶν ἀντιπροσώπευε τὴν ἀξία ἑνὸς χαρτιοῦ τοῦ πόκερ... Ὁ συνένοχος τοῦ 'Ιμπραὴμ ἔβλεπε τὰ φύλλα τῶν ἀντιπάλων του καὶ τὸν πληροφοροῦσε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὥστε νὰ κανονίζη πιὰ μ' ἀσφάλεια τὸ παιχνίδι του.

»Γιὰ νὰ βλέπη ὅμως, ὁ συνένοχος αὐτὸς ἔπρεπε νἄναι κρυμμένος πίσω ἀπ' τὸν καθρέφτη. Καὶ πραγματικά, διαπίστωσα πὼς ὑπῆρχε στὴν κορνίζα του μιὰ χαραμάδα, ἀπ' ὅπου κρυφοκύτταζε. Ὁ καπνὸς τοῦ πούρου ποὺ κάπνιζα κοντὰ στὸν καθρέφτη, μπῆκε ἀπ' αὐτὴ τὴ χαραμάδα τὸν ἔπνιξε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ βήξη καὶ νὰ προδοθῆ. Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ 'Ιμπραήμ!...

Α. ΚΙΝΓΚ

✪✪

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Ὁ Μαρσελιέζος βιομήχανος Ἀντρὲ Κοὺρ ντὲ Παϊέν, μ' ὅλο ποὺ ἦταν παντρεμένος καὶ πατέρας τριῶν γυιῶν, διατηροῦσε ἐπίσης σχέσεις μὲ κάποια Ὀντὲρ Μοτάρ. Ἡ Ὀντέτ, ὅμως, τὸν εἶχε βαρεθῆ καὶ γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆ, φανέρωσε τὶς σχέσεις τους στὴ γυναῖκα του. Ἔξω φρενῶν γι' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι, ὁ Παϊὲν σκότωσε τὴ φίλη καὶ τὴ γυναῖκα του, χτυπώντας τις μ' ἕνα μαχαῖρι. Μπῆκε κατόπιν στὸ αὐτοκίνητό του, ποὺ τὸ ἔτρωγε σὲ λίγο πάνω σ' ἕνα βράχο. Τὸ αὐτοκίνητο ἔγινε συντρίμμια κι' ὁ Παϊὲν τραυματίσθηκε πολὺ σοβαρά. Οἱ γιατροί, ὅμως, κατώρθωσαν νὰ τὸν σώσουν καὶ σὲ λίγο πρόκειται νὰ γίνη ἡ δίκη του.

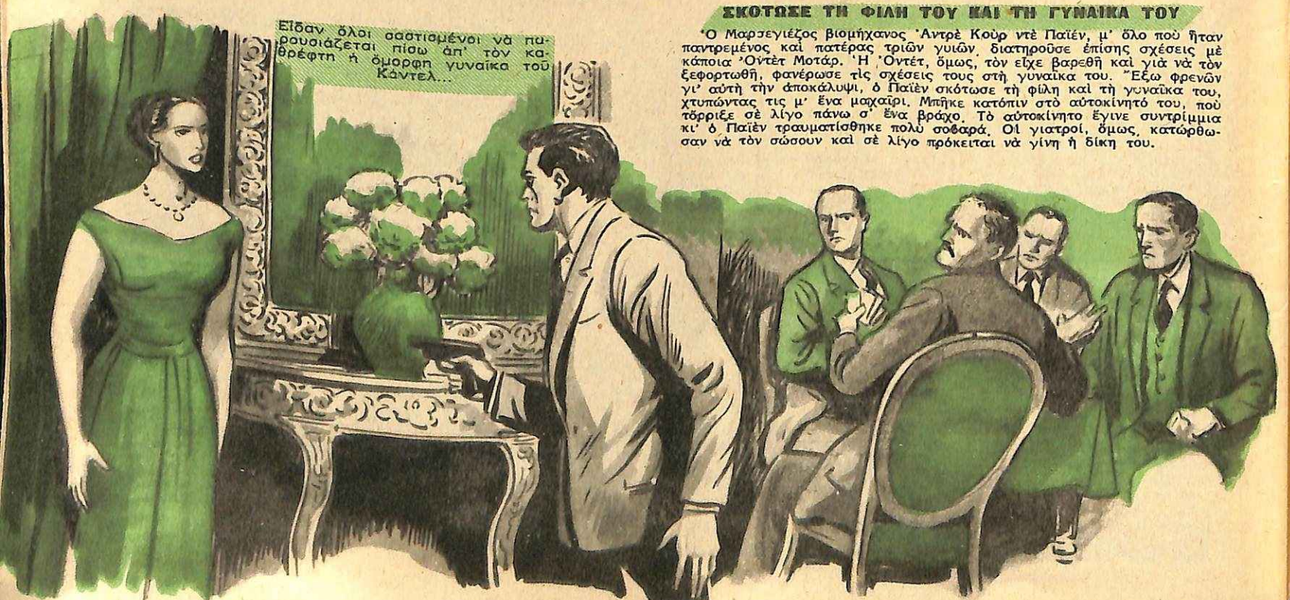

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ τοῦ ὑπνωτισμοῦ

Ὁ ὑπνωτισμὸς ἐλευθερώνει τὶς κρυμένες δυνάμεις μας

ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ εἶναι ὁ ὑπνωτισμός; Ποιὲς μεταβολὲς προκαλεῖ στὸ πνεῦμα ἢ στὸ σῶμα τοῦ μέντιουμ; Πῶς κατορθώνει ὁ ὑπνωτιστὴς νὰ ἐπιτύχη τέτοια ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα; Πῶς ἐξηγεῖ ἡ ἐπιστήμη αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες φαινόμενο;

Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς δὲν εἶναι κάτι τὸ καινούργιο. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὸν ἤξεραν καὶ τὸν χρησιμοποιοῦσαν, 30 αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ. Δὲν προκάλεσε ὅμως τὸ γενικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου παρὰ μόνο τὸν 18 αἰῶνα, ὅταν ὁ Βιεννέζος γιατρὸς Φράντς Ἄντον Μέσμερ ἀναστάτωσε τὴν ὑφήλιο μὲ τὶς θεωρίες καὶ τὰ πειράματά του γύρω ἀπὸ τὸ «ζωϊκὸ μαγνητισμό». Χιλιάδες ἄνθρωποι μαζεύονταν τότε στὶς «μαγνητικὲς συνεδριάσεις» του, γιὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὶς θαυμαστὲς θεραπεῖες ποὺ ἐπιτύχανε μὲ τὴ μέθοδό του.

Στὸ Παρίσι, ὁ Μέσμερ σημείωσε ἀληθινὸ θρίαμβο. Ἔκαμε τὶς ἐντυπωσιακὲς ἐπιδείξεις του ἀκόμα καὶ μπροστὰ στὴν αὐλὴ τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας.

Οἱ ἐργασίες του προκάλεσαν τόσο θόρυβο καὶ τέτοιες ζωηρὲς ἀντεγκλήσεις μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν καὶ τῶν ἀντιπάλων του, ὥστε χρειάστηκε νὰ ἐπέμβη ἐπίτελους ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις. Ἐξέλεγξε λοιπὸν τοὺς ἰσχυρισμούς του καὶ τὶς μεθόδους του... καὶ ἀποφάνθηκε ἐπισήμως πὼς ἦταν τσαρλατάνος καὶ ἀπατεώνας!

Ἡ ἠθικὴ αὐτὴ καταδίκη ἔριξε στὴν ἀφάνεια τὸν ὑπνωτισμὸ — γιατὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ὁ «ζωϊκὸς μαγνητισμὸς» τοῦ Μέσμερ, ἀλλὰ μὲ ἄλλη ὀνομασία. Ὡστόσο, ἐξακολούθησαν μερικοὶ γιατροὶ νὰ ἐφαρμόζουν τὶς μεθόδους αὐτές, καὶ μάλιστα νὰ ἀνακοινώνουν τὶς ἀπίστευτες ἐπιτυχίες τους. Ἕνας χειρούργος π.χ. ἀνέφερε πὼς εἶχε κάμει ἑκατοντάδες ἐγχειρήσεις, καὶ ἀκρωτηριασμούς ἀκόμα, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῆ ἀναισθητικὸ φάρμακο. Ἀλλὰ μόνο μὲ τὴν ἀναισθησία ποὺ προκαλοῦσε στὸν ἄρρωστο ὑπνωτίζοντάς τον. Ἄλλος πάλι θεράπευε μὲ τὸν ὑπνωτισμὸ βασανιστικοὺς κι' ἐπίμονους πονοκεφάλους, καθὼς καὶ ψυχοπάθειες.

Ὕστερα ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸν ὑπνωτισμὸ ὁ πολὺς Σίγμουντ Φρόϋντ. Ἀφοῦ ὅμως ἐξέτασε τὶς δυνατότητές του, τὸν περιφρόνησε ξαφνικὰ καὶ τὸν ἐγκατέλειψε.

Ἡ ἀποδοκιμασία ἑνὸς τέτοιου διακεκριμένου ἐπιστήμονος ἀποτέλεσε καίριο χτύπημα γιὰ τὸν ὑπνωτισμό. Ἔτσι, χρειάστηκε νὰ περάση πάνω ἀπὸ μισὸς αἰῶνας ἀκόμα γιὰ νὰ «ξαναναλυφθῆ» ὁ ὑπνωτισμὸς ὡς ἰατρικὸ βοήθημα.

Ἀκόμα καὶ σήμερα, ἡ Ἐπιστήμη ὁμολογεῖ πὼς δὲν ξέρει πολλὰ πράματα γιὰ τὴ φύσι τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Εἶναι πάντως ἐξακριβωμένο ὅτι συμβαίνει στὸ ὑπνωτισμένο μέντιουμ μιὰ πολύπλοκη καὶ λεπτὴ ψυχολογικὴ μεταβολή.

Οἱ Γουὸλφ καὶ Ρόζενταλ, μελετῶντας τὸν ὑπνωτισμό, δίνουν τὴν ἑξήγησι πὼς ὅλοι μας ὑπὸ κανονικὲς συνθῆκες, διατηροῦμε τὴν προσωπικότητά μας καὶ τὸ ἐγώ μας διὰ μέσου τῶν πέντε αἰσθήσεων. Στὴν κατάστασι ὅμως τῆς ὑπνωτικῆς καταληψίας, γκρεμίζεται σιγὰ-σιγὰ ὁ τοῖχος ποὺ χωρίζει τὸ ἐγώ μας ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο.

«Καὶ τότε συμβαίνει μιὰ σχεδὸν μαγικὴ μεταβολή: Ἡ διάχυτη καὶ ἄμορφη προσωπικότης τοῦ μέντιουμ ἀπορροφᾶ τὴν προσωπικότητα τοῦ ὑπνωτιστοῦ, ὅπως ρουφάει τὸ σφουγγάρι τὸ νερό. Τὴν ἑνσωματώνει, τὴν κάνει ἕνα μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἔτσι, ὅταν ἀκούη τὸν ὑπνωτιστὴ νὰ τοῦ λέη τί νὰ κάνη, φαντάζεται πὼς δίνει διαταγὲς ἡ δική του φωνή».

Αὐτὰ γράφουν οἱ Γουὸλφ καὶ Ρόζενταλ. Ἔτσι ἀποδεικνύεται ἀβάσιμη ἡ τόσο διαδεδομένη ἀντίληψις ὅτι ὁ ὑπνωτιστὴς ἔχει ὑποτάξει τὸ μέντιουμ στὴ δύναμί του. Στὴν πραγματικότητα, ἡ «δύναμι» βρίσκεται μέσα στὸ νοῦ τοῦ μέντιουμ. Τὸ μόνο ποὺ κάνει ὁ ὑπνωιστής, εἶναι νὰ συγκεντρώση καὶ νὰ περιορίση τὴν προσοχὴ τοῦ μέντιουμ σ' ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ τοῦ ἐπιβάλη.

Αὐτὸ ἐξηγεῖ — τουλάχιστον ἐν μέρει — γιατὶ τὰ ὑπνωτισμένα ἄτομα εἶναι ἱκανὰ νὰ ἐπιτύχουν κάτι ποὺ δὲ θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ κάνουν ὅταν εἶναι ξύπνια.

Ἐπὶ παραδείγματι, ἕνα συνηθισμένο «νούμερο» τῶν ὑπνωτιστῶν ποὺ δίνουν παραστάσεις εἶναι τὸ ἑξῆς: «Διατάζουν» τὸ μέντιουμ νὰ γίνη ἀλύγιστο, σὰν σανίδα. Ἀκουμπᾶνε ὕστερα τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τὰ πόδια του σὲ ἄλλη, μὲ τὸ σῶμα του τεντωμένο στὸ κενό, καὶ προσκαλοῦν ἕνα-δυὸ θεατὰς νὰ σταθοῦν ὄρθιοι πάνω στὴν ἀλύγιστη κοιλιά του.

Ἡ ἑξήγησι εἶναι ὅτι ἔχομε ὅλοι μας μιὰ παρακαταθήκη σωματικῆς δυνάμεως καὶ πνευματικῆς ἱκανότητος, πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι πιστεύομε. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ὅ' ἕνα σωρὸ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις. Ἡ γυναῖκα π.χ. ποὺ βλέπει τὸ μικρὸ παιδί της νὰ κινδυνεύη νὰ πέση σὲ μιὰ βαθειὰ στέρνα μὲ νερό, τρέχει μ' ἀπίστευτη ταχύτητα γιὰ νὰ τὸ προλάβη. Τὸ θῦμα μιᾶς ἐπιθέσεως ἀναπτύσσει «ὑπεράνθρωπη» δύναμι γιὰ νὰ τὴν ἀποκρούση καὶ νὰ σωθῆ...

Καὶ τὸ ὑπνωτισμένο μέντιουμ λοιπὸν τεντώνει τοὺς μῦς του καὶ ἀποκτᾶ τὴ λεγομένη καταληπτικὴ ἀκαμψία. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια δὲν κάνει ὁ ὑπνωτισμὸς τὸ σῶμα ἀλύγιστο, γιατὶ δὲν ἔχει καθόλου τὴν ἱκανότητα νὰ ἀλλάζη τὴ σύστασι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Τὸ μέντιουμ γίνεται μόνο του ἀλύγιστο, γιατὶ εἶχε ἤδη μέσα του κρυμένη ἀρκετὴ δύναμι ὥστε νὰ τὸ ἐπιτύχη. Ὁ ὑπνωτιστής, μὲ τὴν ὑποβολή, ποὺ ἔξασκεῖ πάνω του, κάνει ἁπλῶς νὰ ἐλευθερωθῆ καὶ νὰ χρησιμοποιηθῆ αὐτὴ ἡ δύναμι τοῦ μέντιουμ.

Δὲν περιορίζεται ὅμως σ' αὐτὸ μόνον ἡ ἐπίδρασι τῆς ὑπνωτιστικῆς ὑποβολῆς. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἐπηρεάση τὶς σωματικὲς λειτουργίες τοῦ μέντιουμ — π.χ. νὰ κάμη τὴν καρδιά του νὰ χτυπήση γρηγορώτερα ἢ πιὸ ἀργά, ἐπιδρώντας στὸ συναισθηματικό του κόσμο καὶ στὶς συγκινήσεις του.

Ὅταν τοῦ πῆ ὁ ὑπνωτιστὴς πὼς βρίσκεται στὸν Ἀρκτικό, τὸ μέντιουμ ἀρχίζει νὰ τρέμη ἀπ' τὸ κρύο. Ἀμέσως κατόπιν μουσκεύεται στὸν ἱδρῶτα, γιατὶ ὁ ὑπνωτιστὴς τοῦ ὑποβάλλει τὴν ἰδέα ὅτι βρίσκεται στὴν τροπικὴ ζούγκλα.

Τοῦ δίνει νὰ πιῆ νερό, λέγοντάς του πὼς εἶναι οὐΐσκυ, καὶ τὸ μέντιουμ μεθάει!

Ἐπίσης ὁ ὑπνωτισμὸς -- ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω—μπορεῖ

Ὁ ὑπνωτιστὴς κατορθώνει νὰ βγάλη ἀπὸ τὸ ὑποσυνείδητο τοῦ μέντιουμ ὡρισμένες ἀναμνήσεις ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν καὶ νὰ τὶς φέρη στὴν ἐπιφάνεια...

νὰ προκαλέση τελεία ἀναισθησία στοὺς πόνους. Πῶς γίνεται αὐτό; Δὲν τὸ ξέρουμε μὲ βεβαιότητα. Δυὸ εἰδικοί, οἱ Λεκὸν καὶ Μπορντὼ στὸ βιβλίο τους «Ὁ ὑπνωτισμὸς σήμερα», δίνουν τὴν ἑξῆς ἑξήγησι:

Τὸ νευρικὸ σύστημα μεταδιβάζει τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐρεθισμοὺς στὸν ἐγκέφαλο, κι' ἔτσι αἰσθανόμαστε τὸν πόνο. Ὁ ὑπνωτιστὴς λοιπὸν διακόπτει αὐτὴ τὴ μεταδίβασι, σὰν νὰ κλείνη ἕνα ἠλεκτρικὸ διακόπτη. Τὸ μήνυμα τῶν νεύρων τοῦ πόνου δὲν φτάνει πιὰ στὸν ἐγκέφαλο, κι' ἔτσι τὸ μέντιουμ δὲν πονάει.

Μὲ τὸν ἴδιο μηχανισμὸ ὁ ὑπνωτιστὴς μπορεῖ νὰ ἐμποδίση τὰ μηνύματα τῶν ἄλλων αἰσθήσεων — ἀφῆς, ὀσφρήσεως, γεύσεως καὶ ὁράσεως — καὶ νὰ τὶς κάμη συνεπῶς νὰ μὴ λειτουργοῦν προσωρινά.

Ἔχομε ὕστερα τὴν παράξενη ἱκανότητα τῶν ὑπνωτισμένων νὰ θυμοῦνται γεγονότα παληὰ καὶ ξεχασμένα ἀπὸ πολὺν καιρό. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ συνειδητὸς νοῦς παραμερίζεται προσωρινὰ καὶ ἐπικρατεῖ τὸ ὑποσυνείδητο, μ' ὅλες τὶς ἐκπληκτικὲς ἱκανότητές του. Μέσα στὸ ὑποσυνείδητό του ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀποθηκεύσει τὶς ἀναμνήσεις ὅλων τῶν γεγονότων ποὺ τοῦ συνέβησαν στὴ ζωή του, κι' ὅλων τῶν λέξεων ποὺ ἔχει ἀκούσει. Ὅλα βρίσκονται μέσα στὴν ἀπέραντη αὐτὴ «ἀποθήκη», ποὺ δὲν γεμίζει ποτέ.

Ὁ ὑπνωτιστὴς λοιπὸν κατορθώνει νὰ βγάλη ἀπὸ τὸ ὑποσυνείδητο τοῦ μέντιουμ ὡρισμένες ἀναμνήσεις ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν, καὶ νὰ τὶς φέρη στὴν ἐπιφάνεια. Ἔτσι, τὸ μέντιουμ ξαναγυρίζει στὴν παληὰ ζωή του δεκάδες χρόνια πίσω.

Ὅταν ὅμως ξυπνήση, δὲν θυμᾶται πιὰ τίποτε, γιατὶ ὁ συνειδητὸς νοῦς ξαναπακτᾶ τὴν κυριαρχία του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: θέλετε νὰ γίνετε ὑπνωτιστές;

Ὁ πασίγνωστος στούς παλιούς ἀναγνῶστες μας Δρ. Κάμα ἀνέλαβε καί πάλι νά σᾶς παρουσιάζῃ σέ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἑβδομαδιαῖο ὡροσκόπιο, πού θά σᾶς βοηθάῃ νά διοργανώσετε καλύτερα τή ζωή σας, ἐκμεταλλευόμενοι τίς εὐκαιρίες καί ἀποφεύγοντας τούς κινδύνους πού σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιά τήν χρονική περίοδο

ΓΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1960

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 Ἀπριλίου

★ Μή ἀφιερώσετε στήν ἐργασία ὑπέρμετρες προσπάθειες, πού θά ἐξασθενοῦσαν τόν ὀργανισμό σας, βάζοντας σέ κίνδυνο τήν ὑγεία καί τό μέλλον σας. ★ Βοήθεια ἀπό σημαῖνον πρόσωπο.

★ Προσοχή στίς αἰσθηματικές περιπέτειες καί στίς συγκινήσεις, πού θά προκαλέσουν, γιατί θά ἐπηρεάσουν σημαντικά τήν ὑγεία. ★ Σέ καλοκαιρινό ταξίδι ἐξαιρετικά εὐχάριστη γνωριμία.

★ Σᾶς ἀρέσει ἡ ἐργασία καί ἡ ἀνάπτυξι μεγάλης δραστηριότητος, γι' αὐτό δέν ξέρετε νά ἐξοικονομῆτε δυνάμεις. ★ Ἀποφύγετε τό Μάρτιο καί Ἰούλιο τά μεγάλα ταξίδια, ἰδίως ἀεροπορικῶς.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου - 21 Μαΐου

★ Ὁ Ἀπρίλιος, ὁ Ἰούνιος καί ὁ Αὔγουστος θά εἶναι οἱ πιό εὐχάριστοι μῆνες ἀπό ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς. ★ Θ' αὐξήσετε τό γόητρό σας, ἀλλά θά χάσετε πολλές συμπάθειες.

★ Ὁ Φεβρουάριος θ' ἀπαιτήσῃ μεγάλη προσοχή, γιατί θά σᾶς παρουσιαστῆ τότε κάποιος μεγάλος πειρασμός. ★ Ὁ ἐρωτισμός θ' αὐξηθῆ συγχρόνως πολύ, βάζοντας σέ κίνδυνο τήν ὑγεία σας.

★ Δέ σᾶς ἀπειλεῖ κατά τό 1960 καμμιά σοβαρή ἀρρώστια. Φυσικά, δέ θά λείψουν οἱ μικροαδιαθεσίες, οἱ περισσότερες νευρικῆς φύσεως. ★ Ἡ λαιμαργία συνεπάγεται σοβαρούς κινδύνους.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 Ἰουνίου

★ Τά ἄστρα εὐνοοῦν ἰδιαιτέρως τίς συνεργασίες σας μέ τό ἑξωτερικό. ★ Τό Μάρτιο θά συμβοῦν γεγονότα, πού θά σᾶς κάνουν ν' ἀλλάξετε γνώμη γιά πολλά πρόσωπα καί πράγματα.

★ Ἐντός τοῦ Ἰανουαρίου θά ἐπιτύχετε κάτι, πού σᾶς φαινόταν ὡς τώρα ἀκατόρθωτο. ★ Κατά τό Φεβρουάριο, οἱ γυναῖκες ἰδίως, θ' αὐξήσουν σημαντικά τόν κύκλο τῶν θαυμαστῶν τους.

★ Χωρίς νά εἶναι κακή, ἡ ὑγεία θά παρουσιάσῃ μιά μεγάλη εὐαισθησία. Τό σηκάτι θά ἀπαιτήσῃ μεγάλη προσοχή καί προφυλάξεις. ★ Ἀνωμαλίες ἀλλεργικῆς φύσεως. ★ Τρῶτε ἐλαφρά τά βράδυα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου - 23 Ἰουλίου

★ Ταξίδι, πού θά κάνετε γιά ἐμπορικούς σκοπούς κατά τό πρῶτο τρίμηνο θά σᾶς ἐπιτρέψῃ νά σημειώσετε μιά μεγάλη ἐπιτυχία καί νά βελτιώσετε τά οἰκονομικά σας. ★ Ἀπαιτεῖται μυστικότης.

★ Οἱ νέοι θά ἔχουν τό Μάρτιο μιά αἰσθηματική περιπέτεια, πού θά παίξῃ σημαντικό ρόλο στή ζωή τους. ★ Προσέξετε κάθε ἐνέργεια, γιά νά μή δοκιμάσετε τόν Ἰούλιο μεγάλη ἀπογοήτευσι.

★ Ἡ ὑγεία δέ θά σᾶς προξενήσῃ καμμιά ἔγνοια ἄν περιορίσετε τή λαιμαργία καί ἀφιερώνετε στόν ὕπνο τίς ὧρες, πού πρέπει. ★ Τά ἔντερα θά εἶναι κατά τό 1960 τό εὐαίσθητο σημεῖο.

ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου - 23 Αὐγούστου

★ Ἀποφύγετε κάθε ριψοκίνδυνη ἐνέργεια, ἰδίως κατά τό Μάρτιο, Μάϊο, Ἰούλιο καί Ὀκτώβριο. ★ Σταματῆστε ἐγκαίρως μιά δουλειά, πού ἀπαιτεῖ κόπους καί προσπάθειες χωρίς ν' ἀποδίδη.

★ Οἱ ἀνύπανδροι ἔχουν μεγάλες πιθανότητες νά χορέψουν τό χορό τοῦ Ἡσαΐα, μέσα στό Φεβρουάριο. "Αν δέ συμβῆ αὐτό, ἄς ἐλέγξουν τήν ταχτική τους, γιατί εἶναι ἡ μόνη ὑπεύθυνη.

★ Βρίσκεσθε ὑπό τή δυσμενῆ ἐπιρροή τοῦ Οὐρανοῦ, πού θά προκαλέσῃ ἀνωμαλίες στό κυκλοφοριακό σύστημα. Ἀποφύγετε ὅ,τι κουράζει τήν καρδιά σας καί προκαλεῖ ταχυπαλμίες.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ Κατά τό 1960, τά οἰκονομικά σας θά παρουσιάσουν μιά αἰσθητή βελτίωσι. Ὁ Ἰανουάριος θά σᾶς δώσῃ μιά πρώτη ἀπόδειξι. ★ Γιά κανένα λόγο, μή ἀνακόψετε τίς προσπάθειες.

★ Σημαντικές μεταβολές στόν αἰσθηματικό τομέα. ★ Κατά τό τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ Ἰουνίου θά πραγματοποιηθῆ μιά παλιά σας ἐπιθυμία, κι' ἔτσι θά τά δῆτε ὅλα ρόδινα.

★ Ὁ Ποσειδών αὐδάνει τήν ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ σας, πού ἀντιδρᾶ ἔτσι σ' ὅλους τούς κινδύνους. Ὑπάρχουν, ἐν τούτοις, δυσμενεῖς γιά τήν ὑγεία περίοδοι, τόν Ἀπρίλιο καί τόν Αὔγουστο.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Ὀκτωβρίου

★ Μήν ἀφίσετε κάποιο φίλο νά σᾶς ἐπηρεάσῃ μέ τήν ἀπαισιοδοξία του. ★ Τό Μάρτιο εὐνοϊκές συνθῆκες, γιά μιά μεγάλη ἐπιτυχία. ★ Τόν Ἰούνιο θ' ἀρχίση περίοδος μεγάλης δραστηριότητος.

★ Ὁ χειρισμός τῶν αἰσθηματικῶν ζητημάτων ἀπαιτεῖ ὅλη σας τήν προσοχή, γιατί μιά ἐρωτική ἀπογοήτευσι θά εἶχε δυσάρεστο ἀντίκτυπο στήν ὑγεία σας. ★ Ὁ Ἰούλιος ἰδιαίτερα εὐχάριστος.

★ Ἀποφύγετε τίς πάσης φύσεως μεγάλες συγκινήσεις. Ἀποτελοῦν τό μοναδικό γιά τήν ὑγεία σας κίνδυνο. ★ Κατά τό Φεβρουάριο ἀνωμαλίες στό οὐροποιογεννητικό σύστημα, ἰδίως στόν γυναικῶν.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ Ἡ ζωτικότης σας θά εἶναι τόση, ὥστε θά ἐπιτρέψετε καί σ' ἄλλους νά ἐπωφεληθοῦν ἀπ' αὐτήν. ★ Ὁ Ἰανουάριος, ὁ Μάϊος, ὁ Ἰούνιος καί ὁ Δεκέμβριος θά εἶναι ἰδιαίτερα εὐνοϊκοί.

★ Θά παρουσιαστοῦν ἐπικίνδυνοι ἀντίζηλοι, τελικά ὅμως ἡ προσωπική σας γοητεία θά θριαμβεύσῃ. ★ Θά δεχθῆτε στά γενέθλιά σας ἕνα ἀνέλπιστο καί ἐξαιρετικά εὐχάριστο δῶρο.

★ Καμμιά ἀνησυχία, γιατί τά ἄστρα σᾶς ἐξασφαλίζουν δύναμι καί ἀντίδρασι. ★ Ὁ ψυχικός κόσμος ὅμως θά παίξῃ σημαντικό ρόλο. Ἀποφύγετε τό κλείσιμο στόν ἑαυτό σας.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Βρίσκεσθε ὑπό τήν εὐνοϊκή ἐπίδρασι τοῦ Διός καί μπορεῖτε ἔτσι ν' ἀναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα, ἰδίως τόν Ἰανουάριο, Ἰούνιο καί Νοέμβριο. ★ Τόν Ἀπρίλιο ἀνέλπιστη ἐπιτυχία.

★ Θά σᾶς γίνῃ μιά πρότασι, πού θά σᾶς κολακέψῃ ἰδιαιτέρως. ★ Ἀνοίγοντας τήν πόρτα στόν ἔρωτα, φροντίστε νά μή τήν κλείσετε στή φιλία. ★ Τόν Αὔγουστο ἱκανοποίησι πολλῶν ἐπιθυμιῶν.

★ Παρακολουθῆτε τήν πίεσι καί τό βάρος σας. Πρέπει μέ κάθε τρόπο ν' ἀποφύγετε τό πάχος. ★ Μεγάλη προσοχή στά φάρμακα, πού παίρνετε, χωρίς τή συμβουλή τοῦ γιατροῦ σας.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 Ἰανουαρίου

★ Θά σημειώσετε σημαντική ἐπιτυχία σ' ἕνα τομέα στόν ὁποῖο εἴχατε ἀποτύχει προσφάτως. ★ Ἀντιμετωπίσετε ἀποφασιστικά τά διάφορα προβλήματα, πού θά παρουσιαστοῦν.

★ Ἡ θέσι τοῦ Κρόνου εἶναι ἀμφίρροπη. Μπορεῖ νά σᾶς κάνη τή ζωή ἐξαιρετικά εὐχάριστη, ἤ νά σᾶς τή δηλητηριάσῃ. ★ Θά σᾶς ἀπασχολήσουν σοβαρά προβλήματα οἰκογενειακῆς φύσεως.

★ Πόνοι στίς ἀρθρώσεις καί εὐαισθησία στά ἔντερα εἶναι οἱ μόνοι κίνδυνοι, πού ἀπειλοῦν τήν ὑγεία σας. Ἀποφύγετε τήν ὑγρασία, τά οἰνοπνευματώδη καί τρῶτε σέ ὡρισμένες ὧρες.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

★ Μή ἀφίσετε τόν ἔρωτα νά σᾶς κάνη νά παραμελήσετε τήν ἐργασία σας. ★ Ἐνέργειες, τῶν ὁποίων δέ θά σκεφθῆτε τίς συνέπειες θά σᾶς ἐπιφυλάξουν δυσάρεστες ἐκπλήξεις στό μέλλον.

★ Ὁ ἔρως θά παίξη κατά τό 1960 σπουδαῖο ρόλο. ★ Τόν Ἰούνιο ἕνα φλέρτ πιθανόν νά μεταβληθῆ σέ σοβαρά αἰσθήματα. ★ Ὑπάρχει ὅμως κίνδυνος νά κάνετε μιά κακή ἐκλογή.

★ Ἀποφύγετε ὅ,τι ἐξάπτει τό νευρικό σας σύστημα. Εἶναι τό μόνο, πού μπορεῖ νά βάλη σέ σοβαρό κίνδυνο τήν ὑγεία σας. ★ Αὐξήσετε μέ κάθε τρόπο τίς ὧρες ὕπνου.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου

★ Φροντίσετε νά κρατήσετε τίς ὑποσχέσεις πού δώσατε. Τό ἀντίθετο θά σᾶς ἔκανε νά χάσετε μιά ἐμπιστοσύνη, πού εἶναι ἀπαραίτητη στήν ἐργασία σας. ★ Ἐπιμείνετε καί θά νικήσετε.

★ Ὁ ἔρως θά παίξη κατά τό 1960 σπουδαῖο ρόλο. ★ Τόν Ἰούνιο ἕνα φλέρτ πιθανόν νά μεταβληθῆ σέ σοβαρά αἰσθήματα. ★ Ὑπάρχει ὅμως κίνδυνος νά κάνετε μιά κακή ἐκλογή.

★ Ἡ ὑγεία θά ἐξαρτηθῆ, κατά μέγα μέρος, ἀπό τό νευρικό σύστημα. ★ Παροδικές ἀνωμαλίες στά νεφρά, στά ἔντερα καί στό οὐροποιογεννητικό σύστημα. Κανένας ὅμως σοβαρός κίνδυνος.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ὅλα αὐτά τά χωράφια εἶναι δικά μας, τῆς εἶπε ἡ κ. Γκρήσφορντ, δείχνοντάς της τή γύρω περιοχή...

Οἱ δύο μαργαρίτες

Ἡ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΕΜΠΛ καθόταν στήν κρεβατοκάμαρα τῆς βίλλας της καί κύτταζε ἀπό τά τζάμια τοῦ παράθυρου, πού τά σκέπαζε ἡ πάχνη. Ἄκουγε τή δυνατή ἀνάσα τοῦ μικροῦ πού κοιμόταν στήν κούνια κι' ἔλεγε, μιλώντας μόνη της:

— Χριστούγεννα! Χρῆστο! Μπέμπη μου! Ἀπόχτησα μπεμπέ!

Ἦταν μόλις δεκαεννιά χρονῶν καί εἶχε στεφανωθῆ ἕνα χρόνο προτήτερα. Πῆρε τούς «Τάϊμς» γιά νά διαβάσῃ τό δελτίο τῶν γεννήσεων πού τήν ἐνδιέφερε. Εἶχε καστανόξανθα μαλλιά, μάτια βαθυγάλανα καί μιά ἐπιδερμίδα ἀσπρη σάν τό κρίνο. Διάβασε μέ δυνατή φωνή:

«Τέμπλ.— Τήν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἡ Μαργαρίτα, σύζυγος τοῦ Ἄρρν Τέμπλ, στήν ἐπαυλι του στό Κανόμπερυ, ἔτεκεν ἄρρεν».

Ἔπειτα διάβασε ὁλόκληρο τό δελτίο, περίεργη νά δῆ τά ὀνόματα καί τῶν ἄλλων μητέρων, καί σταμάτησε στό μέρος πού ἔγραφε: «Γκρήσφορντ.— Τήν 25 Δεκεμβρίου, στό Κέλτσεστερ, ἡ Μαργαρίτα, σύζυγος τοῦ Ἔντγκαρ Γκρήσφορντ ἔτεκε θῆλυ».

Καί ἄλλη Μαργαρίτα πῆρε γιά Χριστουγεννιάτικο δῶρο ἕνα μπεμπέ! Εἶχε τήν περιέργεια νά ἐξετάσῃ ἄν ὑπῆρχαν κα ἄλλες μέ τό ἴδιο ὄνομα. Ὄχι! Συλβίες, Δωροθέες, Ἔθελ, ἀλλά καμμιά ἄλλη Μαργαρίτα, ἐκτός ἀπό τή Μαργαρίτα Γκρήσφορντ.

Ἡ κυρία Τέμπλ ἄφησε τήν ἐφημερίδα κι' ἔμεινε σκεπτική λίγες στιγμές. Τί νά ἦταν αὐτή ἡ Μαργαρίτα; Μελαχροινή ἴσως. Καί ὁ κ. Γκρήσφορντ;...

Ἦρθε ἡ μητέρα της νά τούς δῆ κι' ἔπειτα ὁ σύζυγός της γύρισε ἀπό τό γραφεῖο. Ἔπειτα ξύπνησε ὁ Χρῆστος. Μ' ὅλα αὐτά πού τήν ἀπασχόλησαν ἡ κ. Τέμπλ δέν ἔπαυε νά ἔχη στό νοῦ της τήν ἄλλη Μαργαρίτα.

Πέρασε μιά βδομάδα καί ἀκόμη ἐξακολουθοῦσε νά ἔχη στό νοῦ της τή γυναῖκα μέ τό ἴδιο ὄνομα. Στά τελευταῖα, ἕνα πρωί, τῆς ἔγραψε αὐτό τό γράμμα:

«Ἀγαπητή κ. Γκρήσφορντ,

»Θέλησα νά σᾶς γράψω κάτι πού ἴσως δέν τό προσέξατε: Εἴμαστε οἱ μόνες δυό Μαργαρίτες πού ἀποκτήσαμε παιδί ἀνήμερα τά Χριστούγεννα. Ἐλπίζω ὅτι τό κοριτσάκι σας εἶναι καλά. Ὁ δικος μου ὁ Χρῆστος—τό μωρό μου—ζυγίζει τώρα ἑννιά λίτρες. Θά μέ συγχωρήσετε, ἐλπίζω, γιά τό θάρρος πού ἔλαβα νά σᾶς γράψω.

»Δική σας: Μαργαρίτα Τέμπλ».

Ὁ κ. Γκρήσφορντ τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα γράμμα πολύ εὐγενικό καί τῆς ἔστειλε κι' ἕνα παιχνιδάκι γιά τό μικρό Χρῆστο. Ἡ κ. Τέμπλ ἀπάντησε μ' ἕνα γράμμα εὐχαριστήριο ὅπου ἔβαλε καί μιά πεννιά μέ τό χεράκι τοῦ μικροῦ Χρηστάκη. Ἔπειτα ἀρησαν ν' ἀνταλλάξουν γράμματα. Ἀλλά κάθε χρόνο, ταχτικά, δέν περνοῦσαν Χριστούγεννα χωρίς ἡ μιά Μαργαρίτα νά γράψη στήν ἄλλη. Καί ἔτσι κυλοῦσαν τά χρόνια.

Δεκαπέντε χρόνια ἀργότερα, ἡ κ. Γκρήσφορντ ἔγραψε ἀπό νέα διεύθυνσι, ἀπό τό ὄρνοιρ.

Ἡ Μαργαρίτα δέν εἶχε ἀμφιβολία πώς ἡ κ. Γκρήσφορντ θά ζοῦσε εὐτυχισμένη στή νέα της κατοικία, στήν ἐξοχή, ἐνῶ αὐτή ἦταν ἄτυχη, τουλάχιστον στό ζήτημα τοῦ γάμου της. Ὁ κ. Τέμπλ ἦταν τριανταπέντε χρόνων, ὅταν τήν εἶχε στεφανωθῆ στά δεκαοχτώ της χρόνια. Τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς του τά εἶχε δαπανήσει ὡς βοηθός στό γραφεῖο ἑνός δικηγόρου καί τώρα εἶχε ἀνοίξει δικό του γραφεῖο, ἀλλά δέν εἶχε δουλειές. Ἡ Μαργαρίτα ποτέ δέν τόν εἶχε ἀγαπήσει. Ἁπλῶς τόν ἐκτιμοῦσε. Ἡ οἰκογένειά της ἦταν εὐγενική, ἀλλά φτωχή καί εἶχε ἄλλες τρεῖς ἀδελφές. Καί ὅταν ὁ Τέμπλ τή ζήτησε γυναῖκα, δέχτηκε, ὅπως οἱ νέες δέχονται ὅταν τίς ζητοῦν. Περνοῦσε μαζί του μιά ζωή μονότονη, γιατί ἐκεῖνος δέν ἀγαποῦσε τίς διασκεδάσεις.

Μόνη παρηγοριά της εἶχε τό Χρηστάκη, πού τῆς ἔμοιαζε στό χρῶμα τῶν μαλλιῶν καί στά μάτια. Εἶχε μεγάλη ἀνάπτυξι καί στά δεκατέσσερά του χρόνια ἦταν πιό ψηλός ἀπ' τή μητέρα του. Στά τριαντατέσσερά της χρόνια, αὐτή, ἔπαιζε μαζί του σάν κοριτσάκι. Κι' ἐκεῖνος ἀγαποῦσε τή μητέρα του σχεδόν μέ ζήλεια.

Ἕνα πρωΐ, πού ὁ Χρηστάκης ἐκλεινε τά δεκαεννιά του χρόνια καί ἐπρόκειτο ν' ἀποφοιτήσῃ ἀπό τό Λύκειο, ὁ κ. Τέμπλ βρέθηκε στό κρεβάτι του νεκρός, ἀπό συγκοπή.

Οἱ ἐννοιες που ἔπεσαν στή Μαργαρίτα, δέν τῆς ἔδωσαν καιρό νά λυπηθῆ πολύ γιά τό θάνατο τοῦ συζύγου της. Μέ τό μικρό εἰσόδημα, πού τῆς ἀπέμεινε, ἔπρεπε νά περιορισθῆ, νά ζήση σ' ἕνα μόνο δωμάτιο. Κι ὁ Χρηστάκης; Ὁ μακαρίτης ὁ ἀνδρας της ἤθελε νά τόν κάνη δικηγόρο, ἀλλά τώρα ἡ Μαργαρίτα ἔπρεπε νά τοῦ βρῆ δουλειά γιά νά ζήση.

Ἡ Μαργαρίτα στά τσιαντοχτώ της χρόνια διέφερε πολύ ἀπό τή Μαργαρίτα τῶν εἴκοσι χρόνων, μά διατηροῦσε ὅλη τή φρεσκάδα της καί ὅλη τήν ὁμορφιά της, χωρίς οὔτε τρίχα τῶν μαλλιῶν της ν' ἀσπρίση. Δέν εἶχε κανένα γιά νά τοῦ λέῃ τούς πόνους της καί τίς ἀνησυχίες της γιά τό μέλλον, γιατί μέ τόν Χρηστάκη δέν ἤθελε νά μιλῆ γι' αὐτά τά ζητήματα ἀπό φόβο μήπως ὁ νέος χάσῃ τό θάρρος του. Εὐτυχῶς θυμήθηκε τήν κ. Γκρήσφορντ. Τῆς ἔγραψε, λοιπόν, ἕνα γράμμα. Δύο μέρες ὑστερώτερα, ἔλαβε ἀπό τό ὄρνοιρ αὐτή τήν ἀπάντησι:

«Ἀγαπητή μου κ. Τέμπλ, λυπήθηκα πολύ γιά τό θάνατο τοῦ συζύγου σας καί φαντάζομαι τίς ἀνησυχίες σας γιά τό μέλλον τοῦ γυιοῦ σας πού δέ θά μπορέσετε τώρα νά τόν σπουδάσετε. Μά ὑπάρχουν καί ἄλλα ἐπαγγέλματα. Ὁ σύζυγός μου ἔχει μεγάλη περιουσία καί θέλει ἕνα καλό ὑπάλληλο γιά βοηθό τοῦ ἐπιστάτη μας κ. Σήμφορντ. Θέλετε νά προσλάβη τό γυιό σας; Θά παίρνη στήν ἀρχή μικρό μισθό, ἀλλ' ἀργότερα θ' ἀντικαταστήσῃ τόν κ. Σήμφορντ στή θέσι του».

Ἡ Μαργαρίτα, χωρίς νά χάσῃ καιρό, πῆρε τό σιδηρόδρομο καί πῆγε νά ἐπισκεφθῆ τήν ἄλλη Μαργαρίτα. Ἔμεινε κατάπληκτη ἀπό τήν πολυτέλεια τῆς ζωῆς της καί τά πλούτη της. Καί ἐνοιωσε ἀκόμη περισσότερο πόσο μεγάλη ἀπόστασι τίς χώριζε, ὅταν ἡ κ. Γκρήσφορντ τῆς ἔδειξε ἀπό τό παράθυρο τή γύρω περιοχή καί τῆς εἶπε:

— Ὅλα αὐτά τά χωράφια εἶναι δικά μας. Ἀλλ' ὄχι ἀκριβῶς ὅλα—πρόσθεσε μέ κάποια πίκρα. Βλέπετε ἐκεῖνο τό μικρό δάσος;

— Ναί, εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

— Λοιπόν, πίσω ἀπ' ἐκεῖ εἶναι ἕνα ὑποστατικό πού ἀνήκει σέ κάποιον πού τόν λένε Ρίγκς. Αὐτό δέν εἶναι δικό μας. Ὁ παππούς τοῦ συζύγου μου ἔκανε τήν ἀνοησία νά τό πουλήσῃ στήν οἰκογένεια τῶν Ρίγκς καί τώρα τούς ἔχουμε καί ἐξουσιάζουν ἐκεῖνο τό κομμάτι τῆς γῆς στή μέση τῶν χτημάτων μας. Πρόσφερα στό σημερινό κάτοχό του, τόν Τόμ Ρίγκς, ἀκόμη καί ἑξήντα λίρες τό στρέμμα, ἀλλά μέ κανένα τρόπο δέν θέλει νά μᾶς τό πουλήσῃ.

Ἡ Μαργαρίτα Τέμπλ παραξενεύοταν πού ἔκανε τόση ἱστορία γιά τριακόσια στρέμματα γῆς, ἐνῶ εἶχε στήν ἐξουσία της ἑξῆ χιλιάδες στρέμματα. Στό πρόγευμα πού τῆς παρέθεσαν γνώρισε τήν Ροζαλίνδα, τήν κόρη τῆς κ. Γκρήσφορντ. Ἦταν μιά νέα πολύ ὁμορφη καί λεπτοκαμωμένη.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐπίσκεψι καί ἔφυγε ἡ κ. Τέμπλ, ἡ λαίδη Γκρήσφορντ ἄρχισε πάλι νά φυλλογίζεται τήν ἐπιμονή τοῦ κ. Ρίγκς πού δέν ἤθελε νά της πουλήσῃ τό χτῆμα του. Σήμανε τό κουδούνι καί κάλεσε τόν ὑπηρέτη.

— Πάρε τό τηλέφωνο, τοῦ εἶπε, καί τηλεφώνησε στόν κ. Ρίγκς πώς ἐπιθυμῶ σήμερα νά τόν δῶ.

Ἀργότερα δέχτηκε τόν κ. Ρίγκς στό μικρό της σαλόνι. Τοῦ πρότεινε πάλι νά της πουλήσῃ τό χτῆμα του.

— Ἂν δέ συμβιβάζεστε, τοῦ εἶπε, μέ ἑξηνταπέντε λίρες τό στρέμμα, ζητῆστε ἐπί τέλους ὅσα θέλετε καί θά τά συμβιβάσουμε.

Ἀλλά ὁ κ. Ρίγκς, πού ἦταν χήρος, εἶχε ἄλλα σχέδια.

— Θά σᾶς παραχωρήσω τό χτῆμα μου, τῆς εἶπε, ἀλλά μόνο ἂν δεχτῆτε νά γίνω σύζυγος τῆς κόρης σας, τῆς μίς Ροζαλίνδας.

— Κύριε Ρίγκς, τοῦ εἶπε ἡ πεισματάρα λαίδη μέ θυμωμένη φωνή, αὐτό ποτέ δέ θά γίνη. Καλύτερα νά δῶ τή Ροζαλίνδα νεκρή, παρά νά γίνη σύζυγός σας.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, εἶπε ὁ πεισματάρης κ. Ρίγκς. Σᾶς λέω καί ἐγώ τήν τελευταία λέξι μου: Τήν κόρη σας ἢ τίποτα!...

Ἡ Μαργαρίτα Τέμπλ ἔμενε τώρα μόνη στό σπίτι της στό Κανόμπερυ, ἐκφυγοντας ὡς μόνη συντροφιά της τά γράμματα τοῦ Χρηστάκη, πού εἶχε προσληφθῆ στήν ὑπηρεσία τοῦ κ. Γκρήσφορντ κι' ἔμενε στό ὄρνοιρ. Ἀλλά ὕστερα ἀπό δυό μῆνες ἔλαβε ἀπό τό γυιό της ἕνα γράμμα, πού τήν ἀναστάτωσε. Χωρίς νά τά πολυλογοῦμε, ὁ Χρηστάκης τῆς ἔγραφε πώς εἶχε ἐρωτευθῆ τή Ροζαλίνδα, τήν κόρη τοῦ προϊσταμένου του, πώς τόν ἀγαποῦσε κι' αὐτή καί πώς δέ μποροῦσαν νά ζήσουν ὁ ἕνας χωρίς τόν ἄλλο. Ἐκεῖνο πού ἀνησυχοῦσε περισσότερο τή μητέρα ἦταν ὅτι τῆς ἔγραφε πώς κάποιος ὑπηρέτης τοῦ σπιτιοῦ τούς εἶδε, αὐτόν καί τήν κόρη, πού μιλοῦσαν κρυφά στόν κῆπο καί γι' αὐτό κινδύνευε νά ἀπολυθῆ.

Ἔπρεπε νά βρῆ κάποια διέξοδο ἀπ' αὐτή τήν κατάστασι. Καί συλλογίστηκε τόν κ. Ρίγκς καί τό χτῆμα του, πού ἡ λαίδη Γκρήσφορντ τόσο ἐπιθυμοῦσε νά τό ἀποκτήσῃ. Καί σοφίστηκε κάτι τι πού κατώρθωσε νά τό φέρῃ σέ αἰσιο πέρας. Περιορίζοταν μόνο νά σᾶς πῶ πῶς ἡ κ. Μαργαρίτα Τέμπλ, πού ἦταν ἀκόμη ὁμορφη, κατώρθωσε νά τή δῆ ὁ κ. Ρίγκς, νά τήν ἀγαπήσῃ καί νά τήν στεφανωθῆ. Μετά τούς γάμους της πέτυχε ἡ συνάθεσι τοῦ συζύγου της νά πουλήσῃ τό χτῆμα του. Τότε ἡ Μαργαρίτα πῆγε στόν κ. Γκρήσφορντ καί τοῦ εἶπε:

— Τό χτῆμα πού ἐπιθυμεῖτε εἶναι δικό σας μ' ἕναν ὅρο: Ν' ἀφήσετε τό Χρηστάκη νά πάρῃ γυναῖκα του τή Ροζαλίνδα.

Ἡ λαίδη Γκρήσφορντ, ἀφοῦ τῆς ἔφερε στήν ἀρχή μερικές δυσκολίες, στό τέλος δέχτηκε.

— Ἂς εἶναι, εἶπε, ἀφοῦ καί οἱ δύο γεννήθηκαν τήν ἴδια μέρα τῶν Χριστουγέννων...

Καί ἔδωσε τή συγκατάθεσί της μ' ἐνδόμυχη κακεντρέχεια, γιατί ἔπαιρνε τό χτῆμα ἀπό τόν κ. Ρίγκς χωρίς νά τοῦ δώσῃ τήν κόρη της.

ΟΥ·ΓΑΛΙΑΜ ΤΖΟΡΤΖ

— Ζαχαρία! Ν' ἀφήσης τὶς ζαβολιές! Δὲ βρίσκουνε ἔτσι τὸ νόμισμα τῆς βασιλόπιττας!...